

РОБЪРТ ДЖОРДАН

НОЖ от БЛЯНОВЕ

ЕДИНАДЕСЕТА КНИГА
ОТ
КОЛЕЛОТО НА ВРЕМЕТО

„Колелото на Времето се върти
и вековете идват и си отиват...“

БАРД
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

РОБЪРТ ДЖОРДАН НОЖ ОТ БЛЯНОВЕ

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

„Колелото на Времето“ плени цяло поколение читатели и се превърна в международен бестселър. Сега Робърт Джордан ни носи вълнуващия единадесети том в този разтърсващ фентъзи епос.

Самата тъкан на реалността изтънява и всички знамения сочат, че Тармон Гай-дон, Последната битка, е неизбежна. Ранд ал-Тор трябва да се подготви да се опълчи на Тъмния. Но преди това трябва да сключи примирие със сеанчанските армии, чиито сили подкопават мощта му. И все пак сеанчанците са само едно от препятствията по пътя му.

Перин е сключил своето отчаяно примирие със сеанчанците — готов е да направи сделка със самия Тъмен само за да спаси Файле от Шайдо. Междувременно Мат е въввлечен в дръзко бягство от Ебу Дар с отвлечената Щерка на Деветте луни. Но Тюон всъщност е изложена на гибелна опасност от страна на своите сеанчански земляци. Мат ще трябва да рискува много, за да успее да я спаси — и да я спечели за своя невеста.

Всичко е в непрестанно движение и установеният ред на нещата се разпада... В Кемлин Елейн се бори да спечели Лъвския трон и същевременно се стреми да избегне гражданска война, а Егвийн открива, че дори Бялата кула вече не е безопасно място.

Ветровете на времето са се завихрили в буря и Ранд и приятелите му препускат през вихъра. Но трябва да надделеят срещу изпитанията на съдбата... иначе Тъмния ще триумфира и светът ще погине.

ПРОЛОГ

ЖАРАВА ПО СУХА ТРЕВА

С напредването на утрото слънцето удължаваше сенките на Галад и тримата му бронирани спътници, подкарали в лек галоп конете си по пътя, изпънал се през гъстия лес от дъбове, клен и липи, по повечето от които червенееха филизите на настъпващата пролет. Галад се опитваше да не мисли за нищо, но разни дреболии не преставаха да го тормозят. Цареше пълна тишина, нарушавана само от ритмичния тропот на конските копита.

Нямаше птица, която да изчурулика от клоните, нито катерица, която да изцвърчи. Твърде тихо бе в този ден за това време на годината, сякаш гората бе затаила дъх. Някога, много преди да възникнат Амадиция и Тарабон, това бе главен търговски път и дори и сега тук-там по здраво утъпканата жълтеникава глина личаха кръпки от древната каменна настилка. Самотната селска талига далеч пред тях, теглена от тътрещ се вол, бе единственият друг признак за човешки жи-вот. Търговията се бе изместила далече на север, фермите и селцата из Района се бяха стопили, а прочутите изоставени рудници на Еглар си оставаха изгубени сред високите хълмисти ридове, започващи на няколко мили на юг. Тъмни облаци, струпали се в тази посока, носеха закана за следобеден дъжд, стига бавното им настъпление да продължеше. Ястреб бе излязъл на лов по края на леса и разперил червени криле, кръжеше покрай дърветата. Както бе тръгнал на лов и самият алад. Ала в сърцевината, не по края.

Имението, дадено от сеанчанците на Еамон Валда, изникна пред очите му и той дръпна юздите; съжали, че не носи шлем, чиято каишка да затегне за оправдание. Трябваше да се задоволи със стягането на оръжейния колан, уж че се е смъкнал. Да носи броня нямаше смисъл. Ако утрото минеше, както се надяваше, все едно щеше да се наложи да смъкне нагръдника и ризницата. А ако нещата тръгнаха зле за него, бронята бездруго нямаше да му осигури повече защита от това бяло палто.

Имението — някогашна лятна резиденция на краля на Амадиция в дълбоката провинция — представляваше грамадна постройка със син покрив, обрамчена с боядисани в червено тераси, цял дървен палат с дървени вити кули по ъглите над каменна основа като нисък стръмен хълм. Пристройките, конюшни и складове, а и къщурките за ратаите и работилниците на занаятчиите се бяха сгушили по земята сред широката поляна, обкръжаваща главната сграда, но бяха не по-малко великолепни в сините си и червени багри. Около тях се мяркаха неколцина мъже и жени, дребни фигурки от толкова далече, играеха и деца под зоркия поглед на възрастните. Привидна обичайност там, където нищо не беше обичайно. Спътниците му седяха в седлата си, в лъснатите си до блясък шлемове и нагръдници, и го гледаха безизразно. Конете им тъпчеха нервно на място, сутрешната бодрост на животните още не беше се похабила след кратката езда от лагера.

— Разбираемо е, че премисляш, Дамодред — отрони Тром. — Обвинението е сурово и жлъчно, но...

— Нищо не премислям — прекъсна го Галад. Взел беше решението си още предния ден. Но все пак му благодари наум. Тром му даде нужния повод. Когато тръгна, те просто се бяха появили и поеха с него, без дума да кажат. Тогава като че ли нямаше място за приказки.

— Но вие тримата? Риск поемате, че идвате тук с мен. Риск, който не е наложителен. Както и да протече този ден, срещу вас няма да има обвинения. Тази работа си е моя, оставям ви да си гледате вашата. — Каза го твърде сковано, но не успяваше да намери думи тази сутрин, не можеше и да отпусне стегнатото си гърло.

Якият мъж поклати глава.

— Законът си е закон. И като нищо мога да се възползвам от новия си ранг.

Трите златни пискюла се виждаха зад огнения слънчев изгрев на белия му плащ. Мнозина бяха загинали при Джерамел, сред тях и цели трима лорд-капитани. Тогава се сражаваха със сеанчанците, не им бяха съюзници.

— Вършил съм тъмни неща в името на Светлината — каза навъсено мършавият Биар и хлътналите му очи лъснаха, сякаш беше лично обиден. — Тъмни като безлунна нощ, и сигурно пак ще ги върша, но някои неща са прекалено тъмни, за да се позволят.

— Така е — измърмори младият Борнхалд и отри уста с металната си ръкавица. Галад винаги мислеше за него като за „младия“, макар па бе само с година-две по-млад от самия него. Очите на Дейн бяха кръвясали, предната нощ пак беше наблегнал на брентито. — Като си свършил нещо лошо, макар и в служба на Светлината, ще направиш и нещо добро, да го изравниш.

Биар изсумтя кисело. Явно не точно това бе имал предвид.

— Е, добре — каза Галад. — Но никого не ще обвиня, ако обърне. Тази работа тук си е моя и само моя.

Все пак, щом пришпори пъстрия си кон, остана доволен, като препуснаха в галоп и го догониха с развети на гърбовете бели плащове. Щеше и сам да отиде, разбира се, но присъствието им все пак можеше да го опази да не го арестуват и обесят на място. Не че очакваше да оцелее. Но това, което трябва да се свърши, трябва да се свърши. Независимо от цената.

Конските копита закънтяха по каменната рампа, водеща към главната постройка на имението, и всички в широкия централен двор се обърнаха и ги изгледаха, докато влизаха: петдесет Чедата с лъскави брони и ризници, с конични шлемове, повечето на отпочинали коне, които раболепните, облечени в тъмни дрехи амадицийски коняри държаха за юздите. Вътрешните тераси бяха пуси, ако не се брояха шепата слуги, които ги зяпаха любопитно, докато се преструваха, че метат. Шестима Разпитвачи, едри мъжаги с изправената алена овчарска гега зад слънчевия изгрев, стояха плътно около Радам Асунава като лична охрана, встрани от останалите. Ръката на Светлината винаги стоеше встрани от останалите Чедата, предпочитание, което те одобряваха. Сивокосият Асунава, в сравнение с чието скръбно лице Биар изглеждаше направо бузест, бе единственото присъстващо Чедо без броня и на снежнобелия му плащ изпъкваше само огненочервената гега, друг начин да се отличи. Но Галад само бегло забеляза кой е тук и очите му останаха приковани в един-единствен мъж в двора. Асунава можеше и да е замесен по някакъв начин — това си оставаше неясно, — но само лорд-капитан командирът можеше да търси сметка на Върховния инквизитор.

Еамон Валда не беше едър, но тъмното му изпито лице му придаваше вид на човек, очакващ подчинението като нещо, което му се полага. Застанал широко разкрячен, вдигнал надменно глава — пред-

водител от глава до пети, той носеше белозлатия си табард върху позлатения нагръдник — копринен табард, по-пищно извезан от всичко, което някога бе обличал Педрон Ниал. Белият му плащ с широко разпереното на гърдите пламтящо слънце от предено злато също бе от коприна, както и златовезаното бяло палто. Шлемът под мишницата му бе позлатен и инкрустиран с огнено слънце на челото, а на масивния златен пръстен върху ръкавицата със стоманен гръб блестеше огромен жълт камък с всечен в него слънчев изгрев. Поредният знак на благоволение, получен от сеанчанците.

Валда леко се намръщи, щом Галад и спътниците му слязоха от конете и отдадоха чест с юмрук на гърдите. Конярите притичаха угодливо да поемат юздите.

— Защо не сте на път за Насад, Тром? — В думите на Валда прозвуча упрек. — Другите лорд-капитани вече са на половин ден път.

Той самият винаги закъсняваше за срещите със сеанчанците, навярно като потвърждение, че Чедата все още са съхранили някаква трошица независимост — това, че го завариха вече канещ се да тръгне, бе изненада — но винаги се грижеше другите офицери с висок ранг да пристигат навреме, дори това да налагаше да тръгват преди разсъмване. Явно не беше никак добре да се прекалява с търпението на новите властници — сеанчанците продължаваха да изпитват силно недоверие към Чедата.

Тром изобщо не прояви обичайната колебливост, каквато можеше да се очаква от човек, получил сегашния си ранг едва преди месец.

— Спешен въпрос, милорд капитан-командире — заяви той с много точно премерен поклон, ни на косъм по-нисък или по-висок от онова, което изискваше протоколът. — Подчинено на мен Чедо обвинява друго Чедо в насилие спрямо близка нему особа от женски пол и настоява за правото на Съда под Светлината, което по закон вие трябва да дадете или откажете.

— Странно искане, синко — рече Асунава, преди Валда да успее да проговори, и килна учудено глава. Гласът на Върховния инквизитор прозвуча дори скръбно, сякаш бе натъжен от невежеството на Тром. Очите му приличаха на нажежени въглени в мангал. — Обикновено обвиненият е този, който моли за присъдата на мечовете, и, както съм убеден, обикновено е, когато знае, че доказателствата биха го

изобличили. Тъй или иначе, Съдът под Светлината не е търсен от близо четиристотин години. Кажете ми името на обвинения и ще уредя кротко спора. — Тонът му изведнъж стана леден, подобно на сенчеста пещера посред зима, макар очите му да продължаваха да пламтят. — Между чужденци сме и не можем да позволим да научат, че Чедо е способно на такова нещо.

— Молбата беше отправена към мен, Асунава — отсече Валда. В ядосания му поглед спокойно можеше да се таи открита омраза. А може би бе само неприязън от намесата на Рамад. Валда отметна наметалото си да оголи меч с кръглия предпазител, ръката му се отпусна върху дългата дръжка и той изправи рамене. И както винаги готов за помпозен жест, повиши глас така, че може би и хората вътре да го чуят, и по-скоро задекламира, отколкото заговори:

— Вярвам, че много от старите ни порядки трябва да се възродят и че законът е в сила! Винаги ще е в сила, тъй както е написан в прежни времена. Светлината въздава правосъдие, защото Светлината е правосъдие. Уведомете подчинения си, че може да предяви обвинението, Тром, и да се срещне меч срещу меч с обвинения. Ако последният се опита да откаже, заявявам, че е признал вината си, и заповядвам да бъде обесен на място, а вещите и рангът му да бъдат отнети в полза на обвинителя, както повелява законът. Казах! — И отново изгледа навъсено Върховния инквизитор. Тук май наистина имаше омраза.

Тром отново се поклони официално.

— Вие току-що го уведомихте лично, милорд капитан-командире. Дамодред?

Галад вътрешно изстина. Полазиха го тръпки — но не от страх, а от пустота. Когато Дейн, в пиянството си, бе изтърсил объркания слух, стигнал до ушите му, когато Биар с неохота потвърди, че не е само слух, го беше обзел гняв, изгарящ до костите огън, от който за малко щеше да обезумее. Сигурен беше, че главата му ще се пръсне, освен ако сърцето му не я изпревари. Сега беше като лед, изцеден от всякакво чувство. Той също се поклони формално. Много от онова, което трябваше да каже, бе постановено в закона, но останалото го подбра грижливо, за да си спести колкото може повече срам към скъп на сърцето му спомен.

— Еамон Валда, Чедо на Светлината, призовавам те пред Съда на Светлината заради насилие спрямо особата Мургейз Траканд, кралица на Андор, и за убийството ѝ.

Никой не можеше да потвърди със сигурност, че жената, която тачеше като своя майка, е мъртва, но трябваше да е така. Десетина души бяха убедени, че е изчезнала от Крепостта на Светлината, преди тя да падне пред сеанчанците, а още толкова свидетелстваха, че не ѝ е било позволено да напусне по своя воля.

Външно Валда не показва изненада от обвинението. Усмивката му по-скоро трябваше да изрази съжаление към глупостта на Галад с неговата претенция, но се долавяше и презрение. Той отвори уста, но Асунава отново го прекъсна.

— Това е нелепост — рече той по-скоро с тъжен, отколкото сърдит тон. — Задръжте този глупак и ще разкрием що за мраколюбски заговор е това, заговор, очернящ Чедата, един от които е и той.

Махна с ръка и двама от грамадните Разпитвачи пристъпиха към Галад, единият — с жестока усмивка, другият — с безизразно лице, хамалин, тръгнал да си свърши черната работа.

Но направиха само една стъпка. Из двора се разнесе тих съсък, щом Чедата разхлабиха мечовете в ножниците си. Поне десетина ги извадиха докрай и голите остриета лъснаха до хълбоците им. Амадицийските коняри се присвиха, мъчеха се да станат невидими. Сигурно щяха да побягнат, ако смееха. Асунава се огледа, тежките му вежди се закатериха към челото в неверие, стиснатите му юмруци се вкопчиха в плаща. Странно, дори Валда като че ли се стъписа за миг.

Не можеше да е очаквал, че Чедата ще позволят този арест след собственото му заявление. А и да беше, бързо се овладя.

— Виждаш ли, Асунава? — едва ли не весело възкликна той. — Чедата следват моите заповеди и закона, а не прищевките на един Разпитвач. — Протегна ръката си с шлема настрана да го вземе някой.

— Отхвърлям наглото ти обвинение, млади Галад, и хвърлям мръсната ти лъжа в зъбите ти! Защото е лъжа или в най-добрия случай безумно приемане на някакъв злостен слух, пуснат от Мраколюбци или други, желаещи злото на Чедата. Все едно, ти опетни честта ми по най-мръсния начин, тъй че приемам предизвикателството ти пред Съда под Светлината, където ще те убия!

Едва се побра в рамките на ритуала, но беше отхвърлил обвинението и бе приел предизвикателството. А това стигаше.

Най-сетне Валда се усети, че още държи шлема си в протегнатата си ръка, и загледа намръщено един от Чедата, мършав салдеец, казваше се Кашгар, докато той не пристъпи напред. Кашгар — беше само подлейтенант, почти хлапак въпреки големия си клюнест нос и щръкналите като рога мустаци — взе шлема с явна неохота, а Валда продължи кисело, докато откопчаваше оръжейния си колан, за да му връчи и него.

— Внимавай с това, Кашгар. Оръжието е със знака на Чаплата. — Откопча фибулата на копринения си плащ и го пусна върху каменната настилка, а след него и табарда. Пръстите му зашариха по закопчалките на бронята. Явно не искаше да види как и други проявяват неохота да му помогнат. Лицето му беше съвсем спокойно, като се изключеше гневният поглед, изпълнен със закана за мъст не само към Галад. — Сестра ти иска да стане Айез Седай, както разбрах, Дамодред. Май разбирам откъде точно е тръгнало това. Преди време може би щях да съжаля за смъртта ти, но не и днес. Може пък да пратя главата ти в Бялата кула, за да видят вещиците плода на коварството си.

Със смръщено от тревога лице, Дейн пое плаща и колана на Галад и запристъпва от крак на крак, сякаш не беше сигурен правилно ли постъпва. Какво пък, беше му дадена възможност, а вече бе твърде късно да промени решението си. Биар сложи облечената си в стомана десница на рамото на Галад и се наведе към ухото му.

— Обича да удря по ръцете и краката — тихо заговори той, като мятеше през рамо погледи към Валда. С този яд, с който го гледаше, сигурно имаше нещо между двамата. Вярно, че това въсене не се различаваше много от обичайната му физиономия. — Обича да пусне кръв на противника, докато той вече не може да се държи на крака и дори да вдигне меча си, преди да налети за последния удар. Освен това е бърз като усойница и най-често ще бие отляво, и очаква същото от теб.

Галад кимна. Много десничари смятаха този удар за по-лек, макар че според него това бе странна слабост за един майстор на меч. Гарет Брин и Хенре Хаслин го бяха карали да се упражнява в смяна на горната ръка на дръжката, така че нямаше да попадне в този капан. А и

желанието на Валда да удължава боя беше странно. Той самият беше научен да приключва нещата колкото може по-бързо и чисто.

— Благодаря — отвърна Галад и хлътналите бузи на Биар се разкривиха в кисела гримаса.

Биар беше всичко друго, но не и приятен, а и като че ли не харесваше никого освен младия Борнхалд. От тримата неговото присъствие бе най-голямата изненада, но беше тук и това говореше в негова полза.

Застанал наред каменния двор с юмруци на кръста, Валда се завъртя в кръг и заповяда гръмко:

— Всички да се отдръпнат до стените!

По плочите зачаткаха копита — Чедата и конярите се подчиниха за заповедта. Асунава и Разпитвачите му обаче останаха на място и на лицето на Върховния инквизитор се изписа хладен гняв.

— Разчисти средата! — викна Валда. — Двамата с младия Дамодред ще се срещнем тук...

— Простете, милорд капитан-командир — намеси се с поклон Тром, — но тъй като сте участник в Делото, не може да бъдете Арбитър. Освен Върховния инквизитор, който по закон не може да се намесва, тук аз съм с най-старшия ранг след вас, тъй че с ваше позволение...

Валда го изгледа с гняв, а после се отдръпна, застана до Кашгар, скръсти ръце на гърдите си и запотропва нервно с крак: изгаряше от нетърпение нещата да почнат.

Галад въздъхна. Ако в този ден всичко се обърнеше срещу него, приятелят му щеше да си създаде враг в лицето на най-властния човек сред Чедата. Тром така или иначе рано или късно щеше да стигне дотам, но сега беше съвсем сигурно.

— Дръж ги под око — рече той на Борнхалд и кимна към Разпитвачите, струпани край портата. Подчинените на Асунава все още стояха в плътен кръг около него като телохранители, всички с ръце на дръжките на мечовете.

— Защо? Дори и Асунава не може вече да се намеси. Ще е против закона.

Галад едва се сдържа да не въздъхне отново. Младият Дейн бе служил като Чедо по-дълго от него, а и баща му беше служил през

целия си живот, но явно знаеше за Чедата по-малко и от него — за Разпитвачите законът бе това, което те казваха, че е.

— Просто ги дръж под око.

Тром застана по средата на двора, вдигнал над главата си извадения меч, успоредно на земята, и за разлика от Валда, изрече думите точно както бяха написани:

— В името на Светлината, сбрали сме се да свидетелстваме в Съд под Светлината, свещено право на всякое Чедо на Светлината. Светлината свети над истината и тук Светлината ще освети правдата. Нека никой не проговаря освен оня, що има законно право, и всеки, що се опита да се намеси, да бъде посечен на място. Тук правосъдие ще се намери под Светлината от мъж, обрекъл живота си под Светлината, от силата на десницата му ще се намери, и от волята на Светлината. Противниците ще се срещнат без оръжие където аз сега стоя — продължи той и сведе меча настрани, — и ще говорят насаме, само за техните уши. Светлината дано им помогне да намерят слова да спрат това без кръвопролитие, а ако не го сторят, едно от Чедата трябва днес да умре, името му да бъде заличено от списъците ни и анатема да падне над паметта му. Да бъде, в името на Светлината.

Тром отстъпи встрани и Валда закричи към центъра с походката, наречена „Котка, прекосяваща двора“, нагло и нехайно. Знаеше, че няма думи, които да спрат проливането на кръв.

За него битката вече бе започнала. Галад пристъпи напред да го срещне. Беше почти с една глава по-висок от него, но Валда се държеше все едно че той е по-едрият, уверен в победата си. Усмивката му бе изпълнена с презрение.

— Нищо ли няма да кажеш, момченце? Нищо чудно, след като майстор на меча ще ти резне главата след минута. Но едно искам да ти набия в ума, преди да те убия. Пачаврата беше здрава последния път, когато я видях, а ако вече е мъртва, ще съжалявам. — Усмивката му се разшири, изпълнена с насмешка и презрение. — Беше най-хубавата кобила, която съм яздил, и се надявам отново да я яхна някой ден.

Нажежен, изпепеляващ гняв бликна в душата на Галад, но той с усилие успя да обърне гръб на Валда и се отдалечи, съсредоточил целия си гняв във въображаемия пламък, като го бяха учили двамата му учители. Мъж, който се бори с гняв, умира в гняв. Когато спря при младия Борнхалд, вече бе постигнал онова, което Гарет и Хенре

наричаха „целостта“. Понесе се в пустошта, измъкна меча от ножницата, поднесена му от Борнхалд, и леко извитото оръжие се превърна в част от него.

— Какво ти каза? — попита Дейн. — За миг лицето ти стана убийствено бледо.

Биар стисна Дейн за рамото и изръмжа:

— Не го разсейвай.

Галад не беше разсеян. Чуваше съвсем ясно всяко проскърцване на кожено седло, всяко изкънтяване на копито по каменните плочи. Чуваше бръмченето на мухите на десетина стъпки от себе си все едно че бръмчаха в ухото му. Струваше му се, че дори вижда пърхането на крилцата им. Слял се беше с мухите, с двора, с двамата мъже. Част бяха от него — и не можеше да се разсее от самия себе си.

Валда го изчака да се обърне, преди с мълниеносно движение да извади оръжието си. Мечът вихрено се завъртя в лявата му ръка, със скок се озова в дясната и отново изсвистя в кръг във въздуха, преди да застине, вдигнат и непоклатим в двете му ръце. Той се плъзна напред, отново с походката „Котка, прекосяваща двора“.

Вдигнал своя меч, Галад тръгна към него без мисъл, с повлияна навярно от състоянието на ума му походка. Бе наречена „Празнота“ и само тренирано око щеше да разбере, че той не просто върви. Само тренирано око щеше да види, че той е в съвършено равновесие при всеки удар на сърцето си. Валда не беше спечелил меча си със знака на Чаплата като благоволение. Петима майстори на меча се бяха събрали да преценят уменията му и бяха гласували единодушно да бъде удостоен с титлата. Гласуването винаги трябваше да е единодушно. Единственият друг начин да се спечели тя бе да убиеш носителя на меч със знака на Чаплата в честен двубой, един срещу друг. Валда го бе получил по-млад, отколкото Галад беше сега. Все едно. Не беше се съсредоточил върху смъртта на Валда. Не беше се съсредоточил върху нищо. Но желаше смъртта му дори да се наложеше да „Прибере меча в ножницата“, тоест драговошно да приеме оръжието със знака на Чаплата в плътта си, за да го постигне. Приел беше, че може да се стигне и до това.

Валда бе решил да не губи време с маневри. В мига, в който Галад влезе в обхвата му, „Откъсването на висящата ниско ябълка“ блесна като мълния към шията на младия мъж, все едно че Валда

наистина смяташе да му вземе главата още в първата минута. Имаше няколко възможни отговора, всички превърнали се в инстинкт след усилни тренировки, но предупрежденията на Биар се зареяха смътно в дълбините на ума на Галад и се съчетаха с обещаното от противника му.

Двойно предупреждение. Без да го помисли съзнателно, той избра друг начин — отстъпи встрани и напред тъкмо когато „Откъсването на висящата ниско ябълка“ премина в „Ласката на леопарда“. Очите на Валда се разшириха от изненада, щом ударът му не улучи лявото бедро на Галад — вярно, мина на косъм, ококориха се още повече, когато „Цепенето на коприна“ остави разрез на дясната ръка на противника му, над лакътя, но мигновено премина в „Гълъба в полет“, толкова бързо, че Галад трябваше да отскочи, преди мечът му едва да отбие атаката с „Кралския рибар, кръжащ над блатото“.

И двамата затанцуваха фигурите, напред и назад, плъзгаха се по каменната настилка. „Гущерът в трънливия храст“ отвърна на „Тризъбата мълния“. „Лист на вятъра“ контрира „Змиорка сред лилиите“, а „Двата подскачащи заека“ срещнаха „Колибри целува орлово нокътче“. Напред-назад, гладко, като при демонстрация на фигури. Галад опитваше атака след атака, но Валда наистина беше бърз като усойница. „Танцът на горската яребица“ му струва плитка рана на лявото рамо, а „Червен ястреб сграбчва гълъба“ — още една на лявата ръка, малко по-дълбока. „Река от светлина“ можеше напълно да му отнесе ръката, ако не беше посрещнал водоравния удар с отчаяно бързия „Дъжд в бурен вятър“. Остриетата святкаха и изпълваха въздуха с трясъка на стомана в стомана.

Не можеше да каже колко дълго вече се биеха. Времето бе престанало да съществува, съществуваше само мигът. Струваше му се, че двамата с Валда се движат, сякаш са под вода, със забавени от тегленето на морето движения. На лицето на капитан-командира изби пот, но той се усмихваше самоуверено, привидно необезпокоен от леката рана на ръката си, единствената, която бе получил. Пот се стичаше по лицето на Галад и пареше очите му. И кръвта — на вадичка надолу по ръката му. Тази рана рано или късно щеше да го забави, сигурно вече го забавяше, но бе получил и две на лявото бедро, по-сериозни. Кракът му в ботуша вече бе мокър от кръв и той не можеше

да избегне лекото накуцване, което с времето щеше да се влоши. Ако Валда щеше да умре, то трябваше да стане скоро.

Преднамерено си пое дълбоко дъх, после вдиша отново, бавно и през устата, и още веднъж. Нека Валда да си помисли, че се задъхва. Мечът му излетя напред във „Вдяването на иглата“, нацелен към лявото рамо на Валда и не толкова бързо, колкото можеше да е. Капитан-командирът парира с лекота с „Лястовицата в полет“ и моментално се плъзна в „Лъвския скок“. Това му донесе още едно първане в лявото бедро; не смееше да е по-бърз в защитата, отколкото в атаката.

Нов замах с „Вдяването на иглата“ към рамото на Валда, още веднъж и още, като през цялото време гълташе въздух през устата. Само късметът го пазеше да не получи още рани в размяната на удари. А може би Светлината наистина грееше над този двубой.

Усмивката на Валда се разшири — беше повярвал, че противникът му е на ръба на силите си, че е изтощен и схванат. Когато Галад започна „Вдяването на иглата“ за пети път, много бавно, мечът на противника му подхвана „Лястовицата в полет“, механично и почти небрежно. И Галад вложи цялата бързина, която му бе останала, изведнъж промени удара си и „Жъненето на ечемика“ перна Валда точно под гръдния кош.

За миг той като че ли не осъзна, че е поразен. Направи стъпка напред и подхвана нещо, което можеше да мине за „Падащите камъни от стръмнината“. После очите му се разшириха и той се олюля, изтървеният меч издрънча на каменните плочи, докато той рухваше на колене. Дланите му притиснаха широката рана, сякаш се опитваше да задържи вътрешностите си, устата му зейна, изцъклените очи се приковаха в лицето на Галад.

Каквото и да се канеше да каже, така и не се разбра, защото кръвта блъвна и потече по брадичката му. Валда рухна по очи и затихна.

Мигновено и по навик, Галад изви рязко меча в ръката си да изтръска капките кръв, покриващи цялото острие, а после бавно се наведе и изтри последните петънца в белия плащ на Валда. Болката, която бе пренебрегвал досега, накрая лумна. Лявото му рамо и цялата ръка пареха; бедрото му сякаш гореше. Изправи се с мъка. Навярно беше по-близо до пълното изтощение, отколкото си беше мислил.

Колко дълго се бяха били? Беше предполагал, че ще изпита удовлетворение от това, че майка му е отмъстена, но не усещаше нищо освен празнота. Смъртта на Валда не бе достатъчна. Нищо нямаше да е достатъчно, освен ако Мургейз Траканд не се съживеше.

Изведнъж чу ритмично тупане, вдигна очи и погледна Чедата. Всички се тупаха с десните си ръце по левите рамене в знак на одобрение. Всички до един. Освен Асунава и Разпитвачите. От тях нямаше и помен.

Биар притича с малка кожена торба, внимателно разтвори разрезите по ръкава на палтото му и измърмори:

— Тия ще трябва да се шият. Но може да почакат. — После коленичи до Галад, извади превръзки от торбичката и започна да ги увива около раните на бедрото му. — Тези също трябва да се шият, но това ще задържи кръвенето, докато не станеш готов.

Други вече се трупаха около тях, поднасяха поздравления си — пешаците отпред, зад тях — мъжете на коне. Никой дори не погледна трупа: освен Кашгар, който почисти меча на Валда в същото зацапано с кръв вече палто, преди да го прибере в ножницата.

— Къде изчезна Асунава? — попита Галад.

— Тръгна веднага щом Валда падна — отвърна притеснено Дейн. — Сигурно към лагера да доведе Разпитвачи.

— Тръгна в обратната посока, към границата — подхвърли някой. Насад се намираше точно отвъд границата.

— Лорд-капитаните — рече Галад и Тром кимна.

— Никое Чедо няма да позволи на Разпитвачите да те арестуват за това, което се случи тук, Дамодред. Освен ако капитанът му не го заповяда. Мисля, че някои биха го направили. — Мъжете замърмориха сърдито, че за нищо на света няма да допуснат подобно нещо, но Тром вдигна ръце да млъкнат. — Знаете, че е вярно. Всичко друго би било метеж. — Това предизвика мъртва тишина. Никога не бе имало метеж в ордена на Чедата. Но и нищо подобно на сцената преди малко не се беше случвало в редиците им. — Ще ти напиша заповед за освобождаване от Чедата, Галад. Някой все пак може да заповяда да те арестуват, но ще трябва да те намерят, а ти ще си ги изпреварил. На Асунава ще му трябва половин ден, докато се добере до другите лорд-капитани, а който и да тръгне с него, няма да могат да се върнат преди нощта.

Галад поклати сърдито глава. Тром беше прав, но всичко тук бе сбъркано. Много сбъркано.

— Ще подпишеш ли освобождаването и на другите? Знаеш, че Асунава ще измисли начин да обвини и тях. Ще подпишеш ли освобождаване за Чедата, които не искат да помагат на сеанчанците да завземат земите ни в името на някакъв човек, умрял преди повече от хиляда години? — Няколко тарабонци се спогледаха и закимаха, също и други, не само амадийци. — А мъжете, които бранеха Крепостта на Светлината? Това „освобождаване“ дали ще им свали веригите? Ще накара ли сеанчанците да престанат да се държат с тях като с животни?

Още сърдит ропот. Тези затворници вгорчаваха душите на всички Чеда.

Скръстил ръце пред гърдите си, Тром го изгледа, сякаш го виждаше за първи път.

— А ти какво би направил?

— Бих накарал Чедата да намерят човек, който и да е, който да се бие със сеанчанците, и да се съюзят с него. Бих се погрижил Чедата на Светлината да препускат в Последната битка, вместо да помагат на сеанчанците да ловят айилци и да ограбват страните ни.

— Който и да е? — възкликна с пискливия си гласец един кайриенец — Дойрелин. Никой не си правеше майтап с гласа на Дойрелин. Макар и нисък, той беше почти толкова широк, колкото висок, по тялото му нямаше и грам тлъстина и можеше да сложи орехи между пръстите си и да ги счупи, като си свие юмруците. — Това може да означава и Айез Седай!

— Ако искаш да бъдеш на Тармон Гай-дон, ще трябва да се сражаваш редом с Айез Седай — кротко отвърна Галад.

Младият Борнхалд се намръщи отвратно, и не беше единственият. Биар почти се надигна, след което се наведе отново да си свърши работата. Но никой не изрази несъгласие. Дойрелин бавно кимна, сякаш не се беше замислял досега за това.

— Вещиците изобщо не ги понасям — заговори Биар, без да вдига глава. Кръвта се просмукваше през превръзките, докато ги стягаше. — Но Поученията гласят, че за да надвиеш гарвана, трябва да се съюзиш със змията, докато свърши битката. — Всички закимаха съгласни.

Гарванът означаваше Сянката, но всички знаеха, че също така е сеанчанският имперски герб.

— Аз ще се бия до вещиците — заяви един дългурест като върлина тарабонец — и дори до тези Аша'ман, за които непрекъснато слушаме, стига те да се бият със сеанчанците. Или на Последната битка. И ще се бия с всеки, който каже, че греша. — Огледа се сърдито, сякаш бе готов да почне още тук и веднага.

— Изглежда, нещата ще се разиграят точно както го желаете, милорд капитан-командире — каза Тром, с доста по-дълбок поклон от този, с който бе удостоил Валда. — До някаква степен поне. Кой може да каже какво ще ни донесе следващият час, да не говорим за утре?

Галад се изсмя и собственият му смях го изненада. Едва до вчера беше сигурен, че никога повече няма да може да се засмее.

— Лоша шега, Тром!

— Така е написано в закона. А и Валда сам го заяви! Освен това ти намери кураж да кажеш това, което мислят мнозина, макар да си държат езиците зад зъбите, самият аз съм от тях. Твоят план за Чедата е по-добър от всичко, което съм чувал, откакто умря Педрон Ниал.

— Все пак е лоша шега. — Каквото и да гласеше законът, тази му част бе пренебрегвана още от края на Стогодишната война.

— Ще видим какво имат да кажат Чедата по въпроса — отвърна Тром и се ухили широко. — Когато ги приканиш да ни последват към Тармон Гай-дон и да се бият рамо до рамо с вещиците.

Мъжете отново започнаха да се тупат по раменете, този път по-силно, отколкото след победата му. Отначало бяха само неколцина, после се включиха и други, накрая всички, в това число и Тром, изразиха одобрението си. Всички освен Кашгар. С дълбок поклон салдеецът поднесе с две ръце на Галад прибрания в ножницата меч със знака на Чаплата.

— Това вече е ваше, милорд капитан-командире.

Галад въздъхна. Надяваше се тази глупост да заглъхне, преди да стигнат лагера. Връщането там бе достатъчно глупаво и без подобни претенции. Най-вероятно щяха да го оковат във вериги, ако преди това не го пребиеха до смърт.

Но трябваше да тръгне. Това бе правилният избор.

Светлината бе започнала да се усилива в тази хладна пролетна утрин, макар слънцето още да не се беше показало и на резка над

хоризонта, и Родел Итуралд вдигна обкования със злато далекоглед, за да огледа селото под хълма, на който бе спрял дорестия си кон. Мразеше да чака да стане достатъчно светло, за да вижда. Предпазливо, за да не блесне лещата, той постави върху палеца си края на дългата тръба и я заслони със свитата си в шепа ръка. В този час стражите щяха да са най-малко бдителни, успокоени, че тъмнината, в която може да се промъкне враг, скоро ще се отдръпне, ала откак се бе прехвърлил от равнината Алмот, той беше чул истории за айилски набези в Тарабон. Ако самият той беше страж и се озърташе за дебнещи наоколо айилци, щяха да му израстат още очи. Тази странна страна не беше заки-пяла като разритан мравуняк срещу проклетите диваци. Странна, и може би зловеща. Тук можеше да се видят много въоръжени мъже, сеанчанци и подчинени на тях тарабонци, сеанчански орди строяха ферми и даже цели села, но достигането му дотук се бе оказало прекалено лесно. Днес обаче лесното свършваше.

Зад него сред дърветата нетърпеливо тъпчеха коне. Стотината до-манци, които го придружаваха, бяха кротки и тихи, чуваше се единствено поскръцването на кожа, щом някой помръднеше в седлото, но той усещаше напрежението им. Де да бяха два пъти повече! Пет пъти! В началото това, че щеше да тръгне със сила, съставена главно от тарабонци, му бе вдъхвало увереност. Вече не беше сигурен, че е взел правилното решение. Все едно, много късно беше за самообвинения.

По средата между Елмора и границата с Амадиция, Серана лежеше в равната тревиста долина сред гористи хълмове, простряна на цяла миля до дърветата във всяка посока освен тази, в която се намираше той — между него и селото имаше езеро, запълвано от два широки потока. Не беше място, което да изненадаш посред бял ден. Селото си беше доста голямо още преди идването на сеанчанците, спирка за потеглилите на изток търговски кервани, с десетина хана и почти толкова улици. Селяните вече поемаха по дневните си дела — жените, закрепиха кошове на главите си, плавно запълваха селските улички, други бяха напалили огньовете под казаните за пране зад къщите си, мъжете с широки крачки бяха тръгнали по работа и от време на време поспираха да разменят някоя дума. Обичайна утрин. Децата вече тичаха и играеха — търкаляха обръчи и си подхвърляха торбички с

боб. От невидима ковачница смътно се дочу ек на желязо. Димът от огнищата бавно изтляваше над комините.

Доколкото можеше да се види, никой в Серана не обръщаше внимание на трите двойки пазачи с белите ивици, драснати през металните им нагръдници, които бавно обикаляха на коне на около четвърт миля от селото. Езерото, доста по-широко от селото, го защитаваше Добре откъм четвъртата страна. Пазачите като че ли бяха приети като Дребна част от ежедневието, както и сеанчанският лагер, заради който Серана бе увеличила размерите си двойно.

Итуралд поклати глава. Самият той нямаше да разположи лагера така, лакът до лакът със селото. Покривите на Серана бяха все керемидени, червени, зелени или сини, но самите постройки бяха дървени; един пожар в селището щеше много лесно да плъзне и в лагера, където складовите шатри, съшити от зебло и големи колкото цели къщи, далеч надвишаваха по брой по-малките, в които спяха бойците, а огромните пирамиди от каци и бурета покриваха два пъти повече терен, отколкото всички шатри заедно. Беше почти невъзможно да се държат селяните с по-ловки пръсти далече от тях. Във всяко селище се намираха сръчни ръце, които свиваха всичко, до което можеха да се докопат, а дори и честните хора се поддават на изкушение под носа им. Но пък местоположението означаваше по-късо разстояние за носене на вода от езерото и още по-късо за войниците, които да прескочат за халба ейл или чаша вино в селото, когато не са на дежурство. Намекваше обаче и за командир, който поддържа хлабава дисциплина.

Хлабава или не, лагерът също се беше раздвижил и в сравнение с ритъма там суматохата в селото изглеждаше като леност. Войници проверяваха животните на дългите коневръзи, знаменосци проверяваха войници, подредени в строй, стотици работници товареха и разтоварваха фургони, коняри водеха коне към впряговете. Всеки ден по пътя от изток и запад към този лагер се стичаха кервани с фургони, докато други потегляха. Възхищаваше го сеанчанската ефикасност в грижата войниците да имат каквото им трябва тогава и където трябва. Заклети в Дракона мъже тук в Тарабон, повечето с кисели лица, повярвали, че сеанчанците са убили мечтата им, драговолно му бяха разправяли всичко, каквото знаеха, макар и да не можеха да тръгнат с него. В лагера се съхраняваше всичко — от ботуши до мечове, стрели

и подкови, манерки за вода — достатъчно, за да се снаряжат хиляди войници от главата до петите. Щяха да усетят загубата.

Той сниши далекогледа, за да прогони една тлъста зелена муха, бръмнала пред лицето му. Почти моментално я замениха други две. В Тарабон гъмжеше от мухи. Винаги ли идваха тук толкова рано? Докато се върнеше в Арад Доман, там едва щяха да са започнали да се люпят. Стига да се върнеше. Не. Никакви лоши мисли. *Когато* се върнеше. Иначе Тамсин щеше да е недоволна, а не беше разумно да я ядосва прекалено.

Повечето мъже долу бяха наемни работници, а не войници, и не повече от стотина бяха сеанчанци. Все пак по обед предния ден бе пристигнала чета от триста тарабонци в нашарени на ивици брони, над два пъти повече от неговите хора, и това го принуди да промени плановите си. Друга тарабонска част, също толкова голяма, беше влязла в лагера по залез-слънце, колкото да могат да хапнат и да налягат за сън всеки където може да опъне походната си постеля. Свещите и маслото за светилници бяха войнишки лукс. В лагера имаше и една от ония окаишени жени, дамане. Той съжаляваше, че не можеше да изчака, докато го напусне — трябваше да я водят нанякъде, каква полза от дамане в снабдителен лагер? — но днес беше определеният ден и не можеше да си позволи да даде на тарабонците повод да го обвинят, че се въздържа. Някои щяха да се вкопчат в какъвто и да е повод, за да си тръгнат по своя път. Знаеше, че няма да го следват много дълго, но трябваше да задържи колкото може повече от тях за още няколко дни.

Измести поглед на запад, без повече да си прави труд с далекогледа, и прошепна:

— Сега.

Сякаш по негова заповед двеста души с лица, скрити под тежки забрала, препуснаха в галоп от дърветата. И тутакси спряха, конете им залудуваха на място, ездачите заразмахваха увенчаните със стомана пики, а водачът им дивашки запрепуска пред тях в явно усилие да наложи някакво подобие на ред.

Итуралд много добре си представяше гнева на Торней Ланасиет, че трябва да разиграва цялото това позорище. Набитият Заклет в Дракона мъж изгаряше да се сблъска със сеанчанците. С които и да било сеанчанци. Трудно беше да го разубеди да не нападне още в деня,

в който прекосиха границата. Предния ден видимо бе преизпълнен с радост, че най-сетне може да изтърка омразните ивици от бронята си, ивиците, показващи вяност към завоевателите. Все едно — дотук изпълняваше заповедите му до последната буква.

Когато стражите най-близо до Ланасиет завъртяха конете и препуснаха към селото и сеанчанския лагер, Итуралд насочи вниманието си натам и отново вдигна далекогледа. Тревогата, която вдигнаха, явно не се прие като неуместна. Всякакво движение беше секнало. Някои сочеха конниците, други стояха зяпнали. Последното, което бяха очаквали, беше набег. Защото сеанчанците със сигурност смятаха тарабон-ците за предани и свои. Той погледна към селото. Хората по улиците също зяпаха към странните ездачи. И те не бяха очаквали нападатели. Според него сеанчанците бяха прави — мнение, което едва ли щеше да сподели с който и да било тарабонец в обозримо бъдеще.

При добре обучени мъже стъписването обаче можеше да продължи само дотук. В лагера войниците се разтичаха за конете си, повече-то още неоседлани, макар конярите да бяха подхванали работата си колкото може по-бързо. Осемдесетина сеанчански пешаци-лъкометци се строиха и хукнаха през Серана. При това доказателство, че наистина има заплаха, селяните награбиха по-малките деца и подкараха по-големите към уж безопасните къщи. За няколко мига улиците опустяха — останаха само забързаните стрелци с разноцветно лакираните си брони и странните шлемове.

Итуралд завъртя далекогледа към Ланасиет и видя, че повежда конниците си в галоп.

— Изчакай — изръмжа той. — Задръж!

Тарабонецът като че ли отново чу заповедта му и най-сетне вдигна ръка да спре хората си. Добре, че все още бяха на половин миля от селото. Лудоглавият глупак уж трябваше да е на миля разстояние, още в края на гората, уж без да може да въдвори ред, тъй че да го ометат лесно, но и половината биваше. Итуралд едва потисна сърбежа да опипа рубина на лявото си ухо. Битката вече беше започнала, а в битка трябва да накараш подчинените си да повярват, че си съвършено хладнокръвен, напълно безстрастен. Че не държиш на всяка цена да сриташ предполагаемия си съюзник. Защото чувствата се преливат от

пълководеца към хората му, а ядосаните бойци се държат глупаво, оставят се да ги убият и губят битките.

Опила рисунката с форма на полумесец на бузата си — в ден като този един мъж трябва да изглежда възможно най-добре, — вдиша няколко пъти бавно и отмерено, докато се убеди, че вътрешно е толкова хладнокръвен, колкото и външно, след което отново насочи вниманието си към лагера. Повечето тарабонци вече бяха яхнали конете, но изчакаха двайсетимата сеанчанци, предвождани от един висок тип с тънък пискюл на шантавия си шлем, да препуснат в галоп през селото, преди да поемат след тях, дошлите късно вчера ги последваха. Итуралд гледаше фигурата в челото на колоната, мяркаща се в празнините между къщите. Единственият пискюл трябваше да отличава лейтенант или може би подлейтенант. Кое то на свой ред можеше да означава голобrado хлапе в първата в живота му роля на командващ или пък побелял ветеран, който може да ти клъцне главата, ако направиш само една грешка. Странно, но дамане, която си личеше по лъскавата сребриста кайшка, свързваща я с ездачката до нея, препускаше буйно като всички останали. Според всичко, което беше чувал, дамане бяха пленнички, но тази изглеждаше точно толкова нетърпелива като другата, сул-дам. Може би...

Изведнъж той затаи дъх и всякакви мисли за дамане изчезнаха от ума му.

На улицата все още имаше хора — седем-осем мъже и жени; бяха скупчени точно пред препускащата колона и като че ли не чуваха тропота на копитата. Нямаше време сеанчанците да се спрат, дори й искаха, а имаха всякакво основание да не го направят с врага отп-ред, но ръката на високия мъж като че ли изобщо не трепна на юздите когато той и останалите връхлетяха върху хората. Ветеран значи, Итуралд смъкна далекогледа и измърмори молитва за мъртвите. По-добре бе да не гледа онова, което щеше да остане след колоната.

На двеста разтега извън селото офицерът започна да престроява ескадрона си при стрелците, които вече бяха спрели и чакаха в готовност със заредени стрели. Замаха с ръка на тарабонците кой накъде да поеме, след което се завъртя и насочи далекогледа си към Ланасиет. Светлината се отрази от металната обшивка на тръбата — слънцето вече се издигаше. Тарабонците се раздвоиха, лъснаха остриетата на пиките, всички наклонени под един и същ ъгъл — бяха

дисциплинирани бойци и се строиха идеално от двете страни на лъкометците.

Офицерът се наведе в седлото и каза нещо на сул-дам. Ако сега я оставеше да се отприщи с нейната дамане, щеше да е катастрофа. А и да не я оставеше, пак можеше да се окаже катастрофа. Последните тарабонци, дошлите най-късно, започнаха да се развърщат в редица на петдесет разтега зад другите, насочили остриетата на пиките към земята, и заизваждаха късите си лъкове от калъфите, стегнати зад седлата. Ланасиет, проклетникът, подкара своите напред в галоп.

Итуралд се извърна за миг и извика, достатъчно силно, за да го чуят всички:

— Готови!

Кожените седла изскърцаха, щом мъжете стиснаха юздите. После той измърмори нова молитва за мъртвите и каза сухо:

— Стреляй!

Като един, тристате тарабонци в дългата редица — неговите тарабонци — вдигнаха лъковете си и стреляха. Не му трябваше далекоглед, за да види как настръхнаха от забититите стрели сул-дам, дамане и офицерът. Бяха почти пометени от седлата, мигом улучени на десетина места. Гризеше го съвестта заради тази заповед, но на това бойно поле двете жени бяха най-опасните. Останалото от залпа свали повече-то вражески стрелци и още докато падаха, полетя втори залп, който орази последните стрелци и очисти още конски гърбове.

Изненадани, верните на Сеанчан тарабонци се опитаха да дадат отпор. Сред тези, които все още бяха на коне, някои снишиха пиките за контраатака. Други, може би обзети от безразсъдството, обсебващо онякога хората в битка, пуснаха пиките и опънаха лъковете си. Но третият залп ги помете, фурията от стрели прониза гърдните брони от съвсем близо — и оцелелите изведнъж осъзнаха, че са оцелели. Повече то им другари се гърчеха на земята или се мъчеха да се надигнат, макар и пронизани от по две-три стрели.

Вече бяха по-малко на брой от противниците си. Няколко души обърнаха конете и след миг повечето вече бягаха на юг, подгонени от последния дъжд стрели, който свали още от тях.

— Стой! — викна Итуралд. — Задръж.

Шепа конници стреляха отново, но останалите благоразумно се въздържаха. Можеха да убият още някой, преди врагът да избяга извън

обхвата им, но тази група вече бе разбита, а много скоро щеше да им потрябва всяка стрела. Най-хубавото беше, че никой от тях не се впусна в гонитба.

Същото не можеше да се каже за Ланасиет. С развети плащове, той и двестата му тарабонци вече препускаха след бягащите. Итуралд си представи, че чува лая им — като кучета по дирята на бягаща плячка.

— Според мен Ланасиет го видяхме за последно, милорд — каза Джалам, щом дръпна юздите до него.

Итуралд сви рамене.

— Сигурно, млади приятелю. Все едно — изобщо не съм си въобразявал, че тарабонците ще се върнат с нас в Арад Доман. А ти?

— Не, милорд — отвърна високият Джалам. — Но си мислех, че ще опази честта си в първата битка.

Итуралд вдигна далекогледа си към продължаващия бясната езда Ланасиет. Вече не се виждаше и едва ли щеше да му дойде умът, дето го нямаше. Една третина от частта му беше пометена, все едно че ги беше избила дамане. А беше разчитал на още няколко дни. Трябваше пак да промени плановете си, може би да промени и следващата си цел.

Изтласка Ланасиет от мислите си, обърна далекогледа към улицата, където бяха стъпкани селяните, и изсумтя изненадано. Не се виждаха никакви прегазени тела. Приятели и съседи сигурно бяха излезли да ги извлекат, макар че при битка в края на селото това изглеждаше почти толкова вероятно, колкото ако труповете сами се бяха вдигнали, след като конете ги бяха стъпкали.

— Време е да изгорим тия хубавички сеанчански складове — рече той.

Пъхна далекогледа в кожения калъф, вързан за седлото, нахлузи шлема и смуши Здравеняк надолу по склона. Джалам и другите го последваха в колона по двама. Коловозите от селски фургони и разровеният бряг издаваха брода през източния поток.

— А, Джалам! Кажи на няколко души да предупредят селяните да почнат да местят каквото там искат да спасят. Да почнат с къщите най-близо до лагера.

Щом пожарът можеше да плъзне в едната посока, със същата сила можеше и в другата. И сигурно щеше да стане точно така.

Всъщност той вече беше подпалил най-важния пламък. Най-малкото беше раздухал жаравата. Стига Светлината да го огрееше, стига никой да не се окажеше обзет от нетърпение или отчаян от прангите, наложени от Сеанчан над Тарабон, стига никой да не бе претърпял злополуките, които можеха да провалят и най-добре замисления план, то из целия Тарабон над двайсет хиляди мъже щяха да са нанесли удар като този, или щяха да го сторят до края на деня. А на другия ден щяха да го повторят. Единственото, което му оставаше сега, беше с бой да си пробие път назад, през над четиристотинте мили в Тарабон, без да щади кръвта на Заклетите в Дракона тарабонци, да събира своите и след това да прекоси наново равнината на Алмот. Стига Светлината да го огрееше, този пламък щеше да опари сеанчанците достатъчно силно, за да ги накара да го подгонят, изпълнени с гняв. С много, много гняв, надяваше се Итуралд. И тогава щяха да се напъхат главоломно в капана, който им беше поставил, преди да са разбрали за съществуването му. А ако не го подгонеха, поне беше отървал отечеството си от тарабонците и бе обвързал доманските Заклети в Дракона да се сражават за краля, а не срещу него. А ако усетеха капана...

Докато яздеше надолу по склона, Итуралд се усмихна. Ако усетеха капана, той вече бе подготвил друг план, и още един зад него. Винаги гледаше напред и винаги предвиждаше всяка възможност, която можеше да си въобрази, освен ако самият Прероден Дракон не се появеше пред него. Смяташе, че плановете, които е подготвил, ще се окажат достатъчни. Засега.

Върховната лейди Сурот Сабел Мелдарат лежеше будна в леглото си, втренчена в тавана. Луната беше залязла и сводестите прозорци с изглед към дворцовата градина бяха притъмнели, но очите ѝ се бяха приспособили, тъй че можеше да различи поне очертанията на изящно изрисуваните фигури. До разсъмване оставаха не повече от час-два, но тя все още не беше мигнала. Беше лежала будна през повечето нощи, откакто изчезна Тюон, заспиваше едва след като умората склопи очите ѝ, колкото и упорито да се мъчеше да ги задържи отворени.

Сънят ѝ носеше кошмари, които, за жалост, не можеше да забрави. В Ебу Дар така и не падаше истински студ, но нощем все пак ставаше леко прохладно, достатъчно, за да я държи будна под тънката

копринена завивка. Въпросът, който терзаеше сънищата ѝ, бе прост и очевиден. Жива ли беше Тюон, или мъртва?

Бягството на онази дамане от Ата-ан Миере и убийството на кралица Тилин говореха в полза на смъртта ѝ. Твърде значими бяха тези три „случайни“ събития в рамките на една нощ, за да са просто съвпадение, а първите две сами по себе си бяха достатъчно ужасяващи, за да намекнат, че с Тюон се е случило най-лошото. Някой се опитваше да всее страх сред Риагел, „Завърналите се“, може би за да осуетят цялото Завръщане. А как по-добре щеше да го постигне от това да убие Тюон? Нещо по-лошо, трябваше да е някой от своите. След като Тюон бе слязла тук под булото, никой тукашен не знаеше коя е. Тилин със сигурност бе убита с Единствената сила, от сул-дам и нейната дамане. Сурот беше подскочила от радост при предположението, че виновниците са Айез Седай, но рано или късно някоя важна особа щеше да зададе въпроса как такава жена е успяла да влезе в дворец, гъмжащ от дамане, в град, гъмжащ от дамане, и да остане незабелязана. Най-малкото една сул-дам е била нужна, за да се откайши онази дамане от Морския народ. А две от собствените ѝ сул-дам бяха изчезнали почти по същото време.

Впрочем, липсата им бе забелязана два дни по-късно и никой не ги беше виждал в нощта, в която изчезна Тюон. Самата тя не вярваше да са замесени, макар да бяха в кучкарниците. Първо, не можеше да си представи как Рена или Сета ще махнат каишката на дамане. Със сигурност бяха имали достатъчно основания да се измъкнат и да си потърсят работа по-далечко, при някой, който не знае мръсната им тайна, някоя като Егеанин Тамарат, която бе откраднала двойка дамане. Странно за човек, съвсем наскоро повишен до Кръвта. Странно, но маловажно — Сурот не виждаше как би могло да се свърже с останалото. Навярно напрежението и сложните отношения сред благородническата класа се бяха оказали твърде много за прост моряк. Все едно, рано или късно щяха да я намерят и да я арестуват.

Важният, потенциално гибелният факт бе в това, че Рена и Сета ги нямаше и никой не можеше да каже точно кога са заминали. Ако някой неподходящ човек забележеше, че заминаването им е било толкова близо до критичния момент, и си направеше погрешни заключения... Тя притисна очите си с ръце и тихо въздъхна, почти простена.

Дори да избегнеше подозренията, че е убила Тюон, ако Тюон бе мъртва, самата тя бе задължена да се извини на Императрицата, дано да живее вечно. За смъртта на признатата наследница на Кристалния трон извинението ѝ щеше да е продължително и колкото болезнено, толкова и унизително. Можеше да приключи с екзекуция или още по-лошо — да я изпратят на платформата като собственост. Не че всъщност щеше да се стигне дотам, макар че в кошмарите ѝ често се стигаше. Ръката ѝ се плъзна под възглавниците да опипа лежащата там кама. Острието бе малко по-дълго от дланта ѝ, ала достатъчно остро, за да среже вените ѝ, за предпочитане в топла вана. Стигна ли се до извинението, нямаше да доживее да стигне до Сеандар. Клеймото на позора върху името ѝ дори можеше малко да се посмекчи, ако достатъчно хора повярваха, че актът сам по себе си е извинение. Щеше да остави писмо, в което да го обясни. Това щеше да помогне.

Все пак имаше възможност Тюон да е жива и Сурот се вкопчи в нея. Убиването ѝ и отвличането на тялото можеше да се окаже дълбок ход, поръчан от Сеанчан от някоя от живите ѝ сестри, ламтящи за трона, но все пак Тюон неведнъж беше уреждала собственото си изчезване. В подкрепа на тази възможност преди девет дни дер'сул-дам на Тюон беше отвела всичките ѝ сул-дам и дамане навътре в страната за упражнения и оттогава не ги бяха виждали. За упражнения на дамане не бяха нужни чак девет дни. А едва днес... не, всъщност вчера от вече няколко часа, Сурот бе научила, че капитанът на охраната на Тюон също е напуснал града преди девет дни със значителен контингент от хората си и не се е върнал. Това си беше прекалено съвпадение и почти сигурно доказателство. Най-малкото достатъчно, за дай вдъхне надежда.

Всички предишни изчезвания обаче представляваха част от кампанията на Тюон да си спечели одобрението на Императрицата, дано да живее вечно, и да бъде провъзгласена за наследница. Всеки път някоя от съперничките сред сестрите ѝ се оказваше принудена или се одързостяваше да извърши действия, които да я унижат, щом Тюон отново се появи. Но защо бяха нужни тепърва такива стратагеми, тук? олко и да си напругаше мозъка, Сурот не можеше да измисли сериозна цел извън Сеанчан. Обмисляла беше възможността самата тя да е мишената, но само за кратко и само защото не можеше да измисли никой друг. Тюон можеше да я лиши от поста ѝ в Завръщането с три

думи. Трябваше само да смъкне булото — тук Щерката на Деветте луни, върховната властница на Завръщането, говореше с гласа на Империята. Едно голо подозрение, че Сурот е Ата-ан Шадар, онова, което отсам Аритския океан наричаха Мраколюбец, можеше да е достатъчно Тюон да я даде на Търсачите за разпит. Не, Тюон се целеше в някой друг или в нещо друго. Стига все още да беше жива. Но трябваше да е жива. Сурот не искаше да умре. Пръстите ѝ отново опипаха ножа.

Кой или какво — нямаше значение, освен като податка къде може да е Тюон, но това бе много важно. Неописуемо важно. Въпреки заявленията за изненадваща инспекционна обиколка, сред Кръвта вече се носеха слухове, че е мъртва. Колкото по-дълго я нямаше, толкова повече щяха да се усилят тези слухове, а с тях — и натискът над Сурот да се върне в Сеандар и да поднесе извинението. Можеше да му устои само докато я обявят за шей'мошиев толкова дълбоко, че да ѝ се подчиняват само личните ѝ слуги и собственост. Очите ѝ щяха да затънат в пръстта. Скоро след това щеше да се озове на някой кораб, каквото и да говореха желанията ѝ. Тюон несъмнено щеше да е недоволна, че са я намерили, но недоволството ѝ едва ли щеше да надвиши това Сурот да бъде опозорена и принудена да среже китките си. Следователно Тюон трябваше да бъде намерена. Всеки Търсач в Алта-ра я търсеше — най-малкото онези, които Сурот знаеше. Не познаваше Търсачите на самата Тюон, но пък те трябваше да я търсят два пъти по-упорито от другите. Освен ако не бяха посветени в тайната ѝ. Но за седемнадесет дни единственото, което се разкри, беше нелепата история как Тюон измъква накити от златари и това го знаеше всеки прост войник. Може би...

Сводестата врата към преддверието бавно започна да се отваря и Сурот примижа с дясното си око, за да не я заслепи светлината. Щом пролуката стана достатъчно широка, в спалнята се шумугна светлокоса жена в прозирния халат на да ковале, бавно притвори вратата след себе си и стаята отново потъна в катранен мрак. Докато Сурот отново не отвори окото си и не различи силуета, промъкващ се към леглото ѝ. И още една сянка, огромна, която изведнъж се надигна в ъгъла на стаята, щом Алмандарагал се изправи безшумно. Лопарът можеше да прекоси стаята и да откъсне шията на глупачката за едно тупване на сърцето, но Сурот все пак стисна камата. Когато първата защитна линия изглежда

непробиваема, разумно е да си имаш втора. На крачка от леглото да'ковале спря и притесненият ѝ дъх прозвуча шумно в тишината.

— Кураж ли събираш, Лиандрин? — попита дрезгаво Сурот. Оплетената на тънки плитки коса бе достатъчна, за да я познае.

Да'ковале изписука, смъкна се на колене, наведе се и опря чело в килима. На това поне се беше научила.

— Не исках да ви навредя, Върховна лейди! — излъга тя. — Знаете, че не бих го сторила. — Гласът ѝ беше задъхан панически. Да се научи кога да говори и кога — не явно беше извън възможностите ѝ, както и яа говори с подобаваща почит. — И двете сме се вrekli да служим на Великия властелин, Върховна лейди. Нима не доказах, че мога да съм полезна? Премахнах Алохин, нали? Казахте, че желаете смъртта ѝ Върховна лейди, и аз я премахнах.

Сурот направи гримаса, надигна се в тъмното и тънката завивка се свлече в скута ѝ. Колко лесно беше да забравиш за присъствието на една да'ковале, дори тази да ковале, и неволно от езика ти да се изплъзнат неща, които не бива да се изплъзват. Алохин не беше опасна. Просто неудобна. Не на място стоеше в ролята си на Гласа на Сурот. С това бе постигнала всичко, което бе искала някога, и вероятността да го рискува с най-малката измяна беше изглеждала нищожна. Вярно, ако просто си беше счупила врата, като падне по стълбището, Сурот щеше да изпита леко облекчение, че е отпаднал един досаден проблем, но отровата, от която бе останала с оцъкдени очи и посиняло лице, бе нещо съвсем друго. Колкото и да бяха заети с издирването на Тюон Търсачите, това беше привлякло очите им към домакинството на Сурот. Беше дори принудена да настоя за това. За убийството на своя Глас. Това, че сред слугите ѝ имаше Подслушвачи, го приемаше — във всяко домакинство имаше Подслушвачи. Търсачите обаче не само подслушваха. И можеха да разкрият онова, което трябваше да остане скрито.

Прикриването на гнева ѝ струваше изненадващо усилие и тонът и бе по-хладен, отколкото искаше.

— Надявам се, че не ме събуди само за да ме умоляваш отново, Лиандрин.

— Не, не! — Глупачката вдигна глава и дори я погледна в очите! — Пристигна офицер, изпратен от генерал Галган, Върховна лейди. Очаква ви, за да ви заведе при него!

Слепоочията на Сурот запулсираха от раздразнение. Беше си позолила да забави съобщение от Галган — и я гледаше в очите? В тъмното, вярно, но тя едва сдържа подтика си да я удуши с голи ръце. Втора смърт веднага след първата щеше да подсили интереса на Търсачите към дома ѝ, ако научеха за това, но Елбар с лекота щеше да премахне ялото. Биваше го за такива задачи.

Само дето изпитваше наслада от притежанието на бивша Айез Седай, която някога се бе държала толкова надменно с нея. Да я превърне в свършена във всяко отношение да'ковале щеше да е огромно Доволствие. За жалост, време беше жената да бъде окаишена. Сред слугите ѝ вече бръмчаха досадни слухове за неокаишена марат-дамане.

Само още няколко дни чудене, докато сул-дам откриеше, че е заслонена по някакъв начин, за да не може да прелива, ала това щеше да помогне да се отговори на въпроса защо не е била окаишена преди. Елбар обаче трябваше да намери някоя Ата-ан Шадар между сул-дам. Това изобщо не беше лека задача — странно, но сравнително малко сул-дам се обръщаха към Великия властелин — и тя вече не можеше да се довери на никоя от тях. Но навярно на Ата-ан Шадар можеше да се разчита повече, отколкото на останалите.

— Запали светилниците и ми донеси халат и чехли — рече тя и стъпи на пода.

Лиандрин излази до масата със затулената пясъчна купа на позлатения триножник, изсъска, щом я пипна с небрежна ръка, но бързо вдигна един нажежен въглен с машата, раздуха го да се разгори и запали двата посребрени светилника, като нагласи фитилите тъй, че пламъците да не трепкат и да не пушат. Езикът ѝ можеше да намеква, че се смята за равна на Сурот, а не собственост, но каишката я бе научила да изпълнява заповедите пъргаво.

Обърна се с единия светилник в ръката, сепна се и ахна, щом видя надигналия се в ъгъла Алмандарагар с черните му хлътнали очи, съсредоточени върху нея. Що за глупости — толкова пъти го беше виждала! Вярно, беше си страховита гледка, висок десет стъпки и близо две хиляди фунта тежък, с гола червеникавокафява кожа и свил шестопръстите си предни лапи тъй, че ноктите се изпъваха и свиваха, изпъваха и свиваха.

— Кротко! — изръмжа Сурот на лопара. Позната команда, но той изопна широко уста и показа остриите си зъби, преди да клекне и да положи огромната си кръгла глава на лапите си като хрътка. Но и не затвори очи. Беше доста разумен и явно не вярваше на Лиандрин повече, отколкото тя на него.

Въпреки боязливите погледи, които хвърляше към Алмандарагал, да'ковале много бързичко успя да извади кадифените ѝ пантофки и белия копринен халат, изкусно извезан в зелено, червено и синьо, от високия резбован гардероб и подаде халата на Сурот, за да напъха ръцете си в ръкавите, но ѝ се наложи сама да си овърже дългия пояс и да протегне единия си крак, преди тъпачката да се сети да коленичи и да ѝ поднесе пантофите. Проклетите ѝ очи, ама че некадърница! Сурот се огледа на смътната светлина в позлатеното огледало на стойката до стената. Очите ѝ бяха хлътнали и заобиколени от тъмни кръгове заради умората, гребенът ѝ бе провиснал, а черепът ѝ явно се нуждаеше от бръснач. Много добре. Вестоносецът на Галган щеше да си помисли, че е потънала в скръб заради Тюон, което си беше съвсем вярно. Но преди да разбере за посланието на генерала, трябваше да се погрижи за още една дреболия.

— Изтичай до Росала и я помоли да те набие хубаво, Лиандрин — рече тя.

Малката стегната уста на да'ковале зяпна и очите ѝ се ококориха стъписано.

— Но защо? — изхленчи тя. — Ама аз нищо не съм направила!

Ръцете на Сурот зашариха по пояса да го стегне, за да не я зашлеви. Очите ѝ щяха да се сведат за цял месец, ако се разчуеше, че лично е зашлевила да'ковале. Определено не дължеше обяснения на собственост, но обучеше ли се Лиандрин напълно, щяха да ѝ липсват тези поводи да натрие лицето ѝ в това колко ниско е паднала.

— Защото се забави да ми съобщиш за вестоносеца на генерала. Защото продължаваш да се наричаш „аз“, вместо Лиандрин. Защото срещаш погледа ми. — Не можа да се сдържи да не изсъска. Лиандрин се свиваше с всяка дума, а сега беше свела очи към пода, сякаш това можеше да смали оскърблението. — Защото оспорваш заповедите ми, вместо да се подчиниш. И накрая — накрая, но най-важното за теб — защото искам да бъдеш набита. Хайде марш, и кажи на Росана всички тези причини, за да те набие хубаво.

— Лиандрин чува и се подчинява, Върховна лейди — проплака да'ковале, явно най-после схванала поне нещо, и се втурна към вратата толкова бързо, че едната ѝ бяла пантофка се изхлузи. Твърде уплашена, за да се обърне — а навярно изобщо не го забеляза — и толкова по-добре за нея, — тя отвори с треперещи пръсти вратата и изхвърча навън. Да пратиш собственост да я научат на ред не биваше да носи Удоволствие, но донесе. И още как.

Миг ѝ трябваше, докато успокои дъха си. Едно е да изглеждаш потънала в скръб, а съвсем друго — да си възбудена. Кипнала беше от яд към Лиандрин, разтърсваше я споменът за кошмарите, страховете за съдбата на Тюон и още повече за собствената ѝ съдба. Но едва след като лицето ѝ в огледалото изрази пълна кротост, тя последва да'ковале навън.

Преддверието на спалнята ѝ бе разкрасено в пищния ебударски стил, с изрисуван на сини облаци таван, жълти стени и зелени и жълти плочки по пода. Дори подмяната на мебелите с нейните собствени паравани, всички от които без два изрисувани от най-добрите художници с птици и цветя, почти не смалвяваше тази натруфеност. Тя изсумтя, щом зърна външната врата, явно оставена отворена от Лиандрин при бягството ѝ, но засега разкара да'ковале от мислите си и се съсредоточи върху мъжа, който стоеше там и разглеждаше паравана, изрисуван с изображение на кори, огромна петниста котка от Сен Т'жоре. Мършав и с посребряла коса, в нашарена със сини и жълти ивици броня, той плавно се извъртя при тихия шум на стъпките ѝ и падна на коляно, макар да беше простосмъртен. Шлемът под мишницата му беше с три тънки сини пискюла, тъй че съобщението трябваше да е важно. Разбира се. Трябваше да е важно, за да я обезпокоят в този час. Щеше да го извини. Този път.

— Флаг-генерал Микел Наджира, Върховна лейди. Поздрави от капитан-генерал Галган. Получил е сведения от Тарабон.

Веждите ѝ неволно подскочиха. Тарабон? Тарабон беше надежден колкото Сеандар. Пръстите ѝ замърдаха — но още не си беше намерила заместничка на Алохин. Налагаше се да говори лично. Раздразнението от това втвърди гласа ѝ, но тя не направи усилие да го смекчи. Ще ѝ коленичи той, вместо да се просне!

— Какви сведения? Ако сте ме събудили заради вести за айилци, няма да съм доволна, флаг-генерал!

— Тонът ѝ изобщо не го смути и той дори вдигна очи и я погледна.

— Не за айилци, Върховна лейди — отвърна спокойно. — Капитан-генерал Галган желае да ви го каже лично, за да можете да чуете правилно всички подробности.

За миг Сурот затаи дъх. Независимо дали Наджира просто не искаше дай каже съдържанието на сведенията, или така му беше заповядано, но това звучеше лошо.

— Води — заповяда тя и излетя с широка крачка от стаята, без да го изчака, стараше се колкото може да не забелязва двамата от Гвардията на смъртната стража, застанали като статуи в коридора, от двете страни на вратата. От „честта“ да я пазят тези мъже в червено-зелена броня направо настръхваше. Откакто изчезна Тюон, се стараше изобщо да не ги вижда.

Коридорът с редицата позлатени светилници, чиито пламъци примигваха от лъхация на пресекулки вятър, раздвижил гоблените с кораби и море, беше пуст, ако не се брояха малцината слуги в дворцови ливреи, разшетали се по ранната си работа, които смятаха, че поклоните и реверансите са предостатъчни, и които неизменно гледаха право в нея! Дали да не поговори с Беслан? Не, новият крал на Тарабон вече ѝ беше равен, поне по закон, и тя се съмняваше, че ще накара слугите си да се държат чинно. Заби поглед право напред и продължи да крачи. Така поне нямаше да вижда оскърбленията на слугите.

Наджира я догони бързо — ботушите му изчаткаха по прекалено ярките плочки по пода — и тръгна до нея. Всъщност водач не ѝ трябваше. Тя знаеше къде трябва да е Галган.

Помещението първоначално бе служило за зала за танци — квадрат с тридесет разтега страна, с таван, изрисуван с фантастични риби и птици, лудуващи сред облаци и морски вълни. Сега само той напомняше за предишното предназначение — покрай светлочервените стени горяха светилници на стойки с огледала, а самите стени бяха покрити с лавици, пълни с донесения в кожени папки. Чиновници в кафяви палта ситнеха по пътеките между дългите, затрупани с карти маси върху дансинга със зелен теракот. Млада офицерка подлейтенант, без пискюл на червено-жълтия си шлем профуча покрай Сурот, без дори да ѝ хрумне да се простре на пода пред нея. Чиновниците само се

дръпваха от пътя ѝ. Много беше разпуснал хората си Галган. Твърдеше, че така наречената от него „прекалена церемониалност“ пречела на ефикасността. Тя наричаше това безочливост.

Лунал Галган, висок мъж в червен халат, пищно извезан с фигури на птици с ярки пъстроцветни пера, със снежнобяла коса на гребена и опашката, сплетена стегнато, ала небрежно провиснала до раменете му, стоеше край една от масите в центъра на помещението с група старши офицери, някои в броня, други — по халати и също толкова размъкнати като нея. Явно не беше първата, за когото бе пратил куриер. Постара се да прикрие гнева си. Галган беше пристигнал с Тюон и Завръщането, поради което не знаеше за него почти нищо, освен че прадедите му са били сред първите, оказали подкрепа на Лутаир Пе-йендраг, и че си е спечелил висока репутация като войник и пълково-Дец. Е, репутацията и истината понякога можеше да са едно и също. Неприязънта ѝ бе изцяло заради самия него. Щом тя се приближи, той се обърна, положи официално дланите си на раменете ѝ и я целуна по двете бузи, с което я принуди и тя да отвърне на поздрава — мъчеше се да не сбърчи нос от силния аромат на мускус, който той обичаше. Лицето на Галган бе толкова гладко, кол-кото можеха да позволят бръчките, но ѝ се стори, че долавя в сините му очи лека тревога. Много от мъжете и жените зад него, предимно от Низшата кръв и простосмъртни, открито се бяха намръщили.

Голямата карта на Тарабон, изпъната върху масата пред нея и затисната с четири светилника, даваше достатъчно повод за тревога. Беше нашарена със знаци, червени клинове за сеанчанските сили в поход и червени звезди за сили на място, с хартиено флагче върху всяка — върху флагчетата ситно бе изписан броят и съставът им. По картата, по цялата карта бяха поставени черни кръгове, означаващи сражения, и още повече бели кръгове за вражески сили, повечето от които без флагчета. Как беше възможно да има врагове в Тарабон? Та той беше спокоен и надежден като...

— Какво се е случило? — рязко попита тя.

— Преди три часа започнаха да пристигат ракени с донесения от подгенерал Туран — с небрежен тон подхвана Галган. За да подчертае, че не докладва. Оглеждаше масата и говореше, без изобщо да поглежда към нея. — Не са пълни, всяко ново допълва списъците и допускам, че

скоро това няма да се промени, но това, което разбрах дотук, е следното: от вчера заранта са завзети и изгорени няколко главни снабдителни лагера наред с над двайсет по-малки лагера. Нападнати са двайсет обоза, фургоните са подпалени. Седемнайсет малки външни поста са пометени и единайсет патрула не са се върнали от обход, имало е и още петнайсет по-малки схватки. И няколко нападения над наши заселници. Само няколко жертви, повечето хора, които са се опитали да опазят имуществото си, но са опожарени много фургони и складове, както и няколко наполовина построени къщи, и едно и също послание е получено навсякъде: „Напуснете Тарабон“. Всичко това е извършено от банди между двеста и около петстотин души. Според изчисленията става дума за най-малко десет хиляди, а може би два пъти повече, почти всички — тарабонци. А, да — небрежно завърши той, — и повечето от тях са с броня, боядисана на ивици.

Искаше ѝ се да скръцне със зъби. Галган командваше войските на Завръщането, но тя командваше Коренне, Предтечите, и следователно имаше по-висок ранг въпреки гребена му и лакираните в червено нокти. Подозираше, че единствената причина да не заяви, че Предтечите се вливат в Завръщането по силата на самото му идване, бе, че да я измести означаваше да поеме отговорността за безопасността на Тюон. И въпросното извинение, ако се наложеше. „Неприязн“ беше твърде мека дума. Тя мразеше Галган.

— Бунт? — рече тя, горда с хладния си тон. Вътрешно беше започнала да кипи.

Бялата опашка на Галган бавно се полюшна, щом той поклати глава.

— Не. Всички донесения сочат, че нашите тарабонци са се сражавали добре и сме имали няколко успеха, взели сме няколко пленници. Нито един от тях не може да се намери в списъците на верните тарабонци. Неколцина са идентифицирани като Заклети в Дракона, за които се смята, че са струпани в Арад Доман. И в много случаи се споменава името Родел Итуралд като мозъка и водача на всичко това.

Доманец. Смятан е за един от най-добрите военачалници от тази страна на океана, и ако наистина той е планирал и провел всичко това... — ръката му се разпери над картата — склонен съм да го повярвам. — Каза го, все едно че му се възхищава, глупакът му с

глупак! — Не е бунт. Широкомащабен набег е. Но няма да се измъкне с толкова хора, колкото е довел.

Заклети в Дракона. Думата беше като юмрук, стиснал Сурот за гърлото.

— Има ли сред тях Аша'ман?

— Ония типове, дето могат да преливат? — Галган се смръщи и направи знака „зло да бяга“, явно несъзнателно. — Не се споменава за тях — кисело каза той. — А мисля, че щеше да се спомене.

Нажеженият до червено гняв трябваше да изригне към Галган, но ако се разкрещеше на друг от Висшата кръв, щеше да си сведе очите. Още по-лошо, това нямаше дай спечели нищо. Все пак трябваше да го насочи нанякъде. Горда беше от това, което бе постигнала в Тарабон, а сега страната, изглежда, отново затъваше в хаоса, в който я бе заварила при идването си. И един човек бе виновен за това.

— Този Итуралд. — Гласът ѝ бе леден. — Искам главата му.

— Не се бой — измърмори Галган и се приведе да огледа няколко от флагчетата. — Много скоро Туран ще го подгони назад към Арад Доман и той ще побегне с подвита опашка. Ако имаме късмет, ще се окаже в някоя от бандите, които ще пометем.

— Късмет? — сопна се тя. — Не вярвам в късмета! — Гневът ѝ този път бе неприкрит и не мислеше да се опитва да го потиска отново. Очите ѝ обходиха картата, сякаш така можеше да намери Итуралд. — Ако Туран е подгонил сто банди, както намекваш, ще му трябват повече патрули, за да ги унищожи, а искам да ги унищожи до крак. До последния. Особено Итуралд. Генерал Юлан, искам четири пети от всички ракени... не, девет десети в Алтара и Амадиция да се преместят в Тарабон. Ако Туран не може да ги излови с всичко това, ще видя Дали неговата глава няма да ме задоволи.

Юлан, мургав и дребен, със син халат, извезан с орли с черни гребени, явно се беше облякъл твърде набързо, за да намаже клея, който обикновено държеше перуката му на място, защото не спираше да я опипва, за да се увери, че си е където трябва. Беше капитан на Въздуха за Предтечите, но командирът на Въздуха на Завръщането бе само знаменосец-генерал, след като по-старшият бе умрял по пътя. Юлан нямаше да си има проблеми с него.

— Умен ход, Върховна лейди — отвърна той, намръщен над картата. — Но позволете да предложа да оставим ракените в Амадиция, както и подчинените на знаменосец-генерал Кирган. Ракените са най-доброто средство, с което можем да издирваме айилците, а и вече два дни изтекоха и още не сме открили онези Бели плащове. Все пак това ще осигури на генерал Туран...

— С всеки ден айилците стават все по-малък проблем — отвърна му твърдо тя. — А шепата дезертьори са нищо. — Той сведе глава в съгласие и ръката му пак опипа перуката. От Низшата кръв си беше все пак.

— Трудно бих нарекъл няколко хиляди мъже „шепа дезертьори“ — измърмори сухо Галган.

— Ще бъде както аз заповядам! — сопна се Сурот. Проклетите тъй наречени Чеда на Светлината! Още не беше решила дали да направи Асунава и останалите няколко хиляди да'ковале. Знаеше ли се кога ите щяха да извършат предателство? А и този Асунава като че ли мразеше дамане, моля ви се! Неуравновесен човек!

Галган най-невъзмутимо сви рамене. Лакираният му в червено нокът полази по линиите на картата, все едно че обмисляше войсковите маневри.

— След като не искате и то-ракените, нямам възражения. Планът трябва да продължи. Алтара пада в ръцете ни почти без съпротива, не съм готов да тръгна срещу Иллиан и трябва отново и бързо да умиротворим Тарабон. Хората ще се обърнат срещу нас, ако не можем да им осигурим сигурност.

Сурот вече съжаляваше, че бе позволила гневът ѝ да се види. Няма ли възражения? Само дето не каза, че не се чувства длъжен да изпълнява заповедите ѝ, не и открито, тъй че да поеме и отговорността ѝ заедно с властта.

— Очаквам на Туран да се изпрати следното съобщение, генерал Галган. — Гласът ѝ бе спокоен, удържа го само със силата на волята си. — Трябва да ми изпрати главата на Родел Итуралд дори да се наложи да го гони като хрътка през целия Арад Доман и в Погибелта. А ако не успее да ми донесе главата му, аз ще взема неговата.

Галган стисна уста и се намръщи над картата.

— На Туран понякога му трябва огън под краката, — смотолеви той, — а Арад Доман винаги е бил следващия пожар за него. Добре.

Съобщението ви ще бъде изпратено, Сурот.

Не можеше да остане повече в една стая с този човек. Напусна без думи. Ако бе проговорила, щеше да закрещи. Измина целия път до покоите си, без да си прави труд да прикрие гнева си. Гвардейците от Смъртната стража дори не го забелязаха естествено — все едно бяха изсечени от камък. Кое то я накара да тресне с все сила вратата на преддверието. Може би това го видяха!

Заситни към леглото си, изрита пантофите и пусна халата и пояса да се смъкнат на пода. Трябваше да намери Тюон. Трябваше. Само да можеше да отгатне каква бе целта на Тюон, да отгатне къде е. Само да...

Изведнъж стените на спалнята и, таванът и подът дори засияха със сребриста светлина. Самите повърхности сякаш се превърнаха в светлина. Тя зяпна изумена, бавно се завъртя, взряна в обкръжилата я кутия от светлина, и се озова срещу жена, сътворена от кипящи пламъци, в одежди от кипящи пламъци. Алмандарагал се беше надигнал в очакване на господарската заповед да нападне.

— Аз съм Семирага — рече жената от огън с глас, който изкънтя като погребален гонг.

— Легни, Алмандарагал! — Командата, на която го бе научила още от дете, защото ѝ беше забавно да кара лопара да се просва пред нея, завърши с изпъшкване, защото тя самата ѝ се подчини, още докато я изричаше. Целуна килима с червено-зелените шарки и промълви:

— Живея, за да служа, Велика господарке.

Капка съмнение нямаше в ума ѝ, че жената е точно тази, която казва. Кой щеше да посмее лъжливо да се представи с това име? Или да се появи като жив огън?

— Мисля, че също тъй обичаш да властваш. — Кънтящият гонг прозвуча леко насмешливо, но после тонът бързо се втвърди. — Погледни ме! Мразя сеанчанския ви навик да отбягвате очите ми. Кара ме да вярвам, че криете нещо. Не се опитвай да скриеш нищо от мен, Сурот.

— Разбира се, че няма, Велика господарке — отвърна Сурот, надигна се и клекна на пети. — Никога, Велика господарке. — Вдигна очи чак до устата ѝ, ала не можеше да се осмели повече. Толкова трябваше да стигне.

— Така е по-добре — промълви Семирага. — Сега. Би ли ти харесало да властваш в тези земи? Няколко смърти — Галган и още неколцина, и можеш да уредиш да те провъзгласят за Императрица, с моя помощ. Не че е много важно, но някои обстоятелства предлагат тази възможност, а ти определено ще си по-хрисима, отколкото беше до този момент сегашната Императрица.

Стомахът на Сурот се сви. Уплаши се, че може да повърне.

— Велика господарке — глухо отвърна тя. — Наказанието за такова нещо е да те отведат пред Императрицата, дано да живее вечно, и да ти одерат цялата кожа, като много внимават да те опазят жива. След това...

— Изобретателно, макар и примитивно — прекъсна я кисело Семирага. — Но е без значение. Императрица Раданан е мъртва. Забележително, колко много кръв имало в едно човешко тяло. Достатъчно, за да залее целия Кристален трон. Приеми предложението, Сурот. Защото няма да го повторя. Може би ще се погрижиш някои неща да станат малко по-удобни, макар и недостатъчно, за да си правя този труд втори път.

Сурот едва успя да вдиша.

— Значи Тюон е Императрицата, дано да живее...

Тюон щеше да приеме ново име, което рядко щеше да се изрича извън императорската фамилия. Императрицата беше „Императрицата, дано да живее вечно“. Сурот се обгърна с ръце и захлипа, започна да се тресе неудържимо. Алмандарагал вдигна глава и изскимтя питащо.

Семирага се изсмя с музиката на тежки гонгове.

— Скърбиш за Раданан ли, Сурот? Или неприязънта ти от това, че Тюон става Императрица, е толкова голяма?

Сурот обясни на пресекулки, с по три-четири думи, накъсани от неудържим плач. Като провъзгласена наследница, Тюон беше станала Императрица от мига, в който майка ѝ е умряла. Само че ако майка ѝ беше убита, това трябваше да е нагласено от някоя от сестрите ѝ, което означаваше, че самата Тюон със сигурност е мъртва. И в двата случая беше все едно. Формалностите трябваше да се изпълнят. Тя трябваше да се върне в Сеандар и да се извини за смъртта на Тюон, вече — за смъртта на Императрицата, и то пред същата жена, което го е уредила. Която, разбира се, нямаше да вземе трона, преди да се оповести смъртта на Тюон. Не можеше да се насили да признае, че преди това

щеше да се самоубие — твърде срамно беше да го изрече на глас. Не искаше да умре. Беше ѝ обещано да живее вечно!

Този път смехът на Семирага бе толкова стъписващ, че сълзите на Сурот секнаха. Огнената глава се отметна и изригна кълтящ смях. Най-сетне жената се овладя и изтри огнените сълзи с пръсти от пламък.

— Явно не се изразих ясно. Раданан е мъртва, както и дъщерите и, и синовете ѝ, наред с половината Имперски двор. Вече няма императорска фамилия, освен Тюон. Няма Империя. Сеандар и десетината ви големи градове са в ръцете на метежници и плячкаджии. Поне петдесет благородници си съперничат за трона с войски на бойното поле. От планините Алдаел до Салакинг бушува война. Тъкмо поради това ще е съвсем безопасно да премахнеш Тюон и да се провъзгласиш за Императрица. Дори съм уредила един кораб, който скоро трябва да пристигне и да донесе вестта за разгрома. — Отново се разсмя, след което каза нещо странно: — Нека царува Господарят на хаоса.

Сурот неволно я зяпна. Империята... унищожена? Семирага беше убила?... Убийствата не бяха нещо непознато сред Кръвта, все едно Висша или Низша, дори сред императорската фамилия, но да се проникне в нея така бе нещо ужасяващо, немислимо. Дори за някой от Да'консион, Избраниците. Но самата тя да стане Императрица, макар и тук... Почувства се замаяна, изпита истерично желание да се разсмее. Можеше да довърши цикъла, а после да изпрати армии, които да възстановят Сеанчан. Едва се овладя.

— Велика господарке, ако Тюон наистина е жива, то... убийството ѝ ще е трудно. — Насила изтръгна думите от устата си. Да убие Императрицата... Дори да си го помисли ѝ беше трудно. Да стане Императрица. Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. — Тя има свои сулдам и дамане, а и мъже от Смъртната стража. — Трудно ли? При тези обстоятелства убийството ѝ щеше да е невъзможно. Шест дамане като нищо можеха да се окажат опасни дори за нея. Освен това сред простолюдието имаше една поговорка: „Велможата ще каже на низшия да разрови калта и ще си запази ръцете чисти“. Беше я чула случайно и бе наказала човека, който я изрече, но си беше истина.

— Мисли, Сурот! — Гонговете прокълтяха силно и властно. — Капитан Мусенджи и другите щяха да тръгнат още същата нощ, в

коятозаминаха Тюон и слугинята ѝ, ако се бяха досетили какво е замислила. Те я търсят. Трябва да вложиш всички усилия в това най-напред да я намериш, но ако не успееш, нейните гвардейци от Смъртната стража. Ще се окажат не толкова добра защита, колкото изглеждат. Всеки войник в армията ти е чул, че поне част от гвардейците са се забъркали с една шарлатанка. Преобладаващото чувство, изглежда, е, че шарлатанката и всички, които са свързани с нея, трябва буквално да бъдат разкъсани на парчета и хвърлени на сметището. Тихичко. — Устните ѝ се извиха в насмешлива усмивка. — За да се избегне срамът за Империята.

Може би все пак бе възможно. Да се открие група от Гвардията на смъртната стража щеше да е лесно. Трябваше само да разбере колко точно хора е взел със себе си Мусенджи и да изпрати Елбар с петдесет души за всеки негов. Не, сто, заради онези дамане. А после...

— Велика господарке, разбирате ли, че не мога да заявя каквото и да било, преди да се уверя, че Тюон е мъртва? — — Разбира се — отвърна Семирага. Гонговете отново прокълтяха весело. — Но помни: ако Тюон успее да се върне невредима, за мен ще е все едно. Така че гледай да не си губиш времето.

— Няма, Велика господарке. Възнамерявам да стана Императрица и затова трябва да убия Императрицата.

Този път изобщо не ѝ беше трудно да го изрече.

Според Певара покоите на Цутама Рат бяха претруфени до екстра-вагантност и личният ѝ произход като дъщеря на касапин нямаше нищо общо с мнението ѝ.

А дневната просто я докарваше до ръба.

Под корниз, резбован на позлатени лястовички в полет, стените крепяха два тежки копринени гоблена, единият изобразяващ ярко-пурпурни рози, а другият — храст калма, отрупан с тъмнопурпурни цветове, големи двете педи. Масите и столовете представляваха деликатни изделия, стига човек да не обръща внимание на резбата и позла-тата, предостатъчна и за най-величествения трон. Стойките на светил-ниците също така бяха в тежка позлата, както и полицата над облицованата с мрамор с пурпурни жилки камина, изваяна на препускащи коне. Няколко от масите бяха отрупани с червен порцелан на Морския народ, от най-редкия, четири вази и шест купи, малко съкровище сами по себе си, както и с неизброими статуетки от нефрит

и слонова кост, всички с внушителни размери, и една фигурка на танцуваща жена, висока цяла педя, която май беше изваяна от рубин. Безсмислено парадиране с богатство, а при това тя знаеше със сигурност, че освен големия позлатен стенен часовник на полицата има още един в спалнята на Цутама, и дори трети, в гардеробната ѝ. Три часовника! Това вече далеч надхвърляше всякакъв богаташки каприз, да оставим позлатата и рубините.

И въпреки всичко стаята подходдаше на жената, която седеше срещу нея и Явиндра.

„Пищна“ бе най-точната дума за външността ѝ. Цутама беше смайващо красива жена — с прибрана в тънка златна мрежичка коса, с тежки огнекапки по гърлото и ушите и както винаги облечена в пурпурна коприна, обгърнала дълбокото деколте, обримчено този път със златно взмо, за да подчертае пълните ѝ гърди. Човек можеше да си помисли, че иска да привлеча мъже, стига да не я познаваше. Цутама бе направила неприязънта си към мъжете добре известна много преди да я пратят в изгнание. По-скоро щеше да прояви милост към бясно куче, отколкото към мъж.

По онова време тя беше твърда като чук, но когато се върна в Кулата, мнозина си бяха въобразили, че е прекършена тръстика. Само за известно време обаче. След това всички, прекарали повече с нея, разбраха, че тези шаващи очи съвсем не са изнервени. Изгнанието я беше променило, но съвсем не я беше смекчило.

Тези очи бяха по-скоро на дива котка, дебнеща за врагове или плячка. Всичко друго по лицето на Цутама бе не толкова строга, колкото спокойна, неразгадаема маска. Освен ако не я тласнеш към открит гняв, разбира се, но дори тогава гласът ѝ си оставаше спокоен и гладък като лед. Изнервящо съчетание.

— Тази сутрин чух обезпокоителни слухове за битката при Думайски кладенци — рязко заяви тя. — Ужасно обезпокоителни.

Беше придобила навика да не говори с дълги изречения. Никакви салонни темички. Изведнъж ще заяви нещо и точка. Изгнанието също така беше огрубило и езика ѝ. Изолираната ферма, където бе заточена, трябваше да е била доста... оживена.

— Включително, че три от мъртвите Сестри са били от нашата Аджа. Майчино мляко в чаша! — И всичко това — с най-невъзмутим тон. Но очите ѝ ги пронизаха обвиняващо.

Певара понесе погледа ѝ спокойно. Всеки пряк поглед от Цутама изглеждаше обвиняващ и на ръба или не, тя бе достатъчно благоразумна, за да не позволи на Висшата да го разбере. Нахвърляше се върху всяка проява на слабост като сокол.

— Не мога да разбера защо Катерин не се е подчинила на заповедта ти да пази тайната за себе си и не мога да повярвам, че Тарна е склонна да дискредитира Елайда. — Не публично, във всеки случай. Тарна пазеше чувствата си към Елайда както котка пази миша дупка.

— Но Сестрите все пак получават сведения от своите уши и очи. Не можем да ги спрем да научат какво е станало. Изненадана съм, че се е задържало толкова дълго.

— Така е — прибави кльощавата Явиндра и заоправя полите си. Тя не носеше никакви накити освен пръстена с Великата змия, а и роклята ѝ беше без взмо и толкова тъмноредвена, че изглеждаше почти черна. — Рано или късно фактите ще излязат на бял свят, дори пръстите ни да закървят от работа. — Стисна си устата, все едно че ухапа нещо, но го каза почти доволно. Странно. Беше галеното кученце на Елайда.

Погледът на Цутама се прикова в нея и след малко по бузите на Явиндра изби руменина. Сигурно като повод да отклони погледа си, тя отпи дълго от чая си. Чаша от ковано злато, с леопарди и сърна естествено — такава си беше Цутама. Висшата продължи да се взира мълчаливо, но дали в Явиндра, или в нещо отвъд нея, Певара не можеше да каже.

Когато Катерин донесе вестта, че Галина е между загиналите при Думайски кладенци, Цутама бе издигната на нейно място почти с ръкопляскания. Беше се радвала на много добра репутация като Заседателка, поне допреди намесата ѝ в отвратителните събития, довели до падането ѝ, и много в Червената Аджа вярваха, че времената изискват толкова твърда Висша, колкото може да се намери. Смъртта на Галина беше смъкнала огромна тежест от плещите на Певара — Висшата да е Мраколюбка!? О, и това ако не беше агония! Но все пак се колебаеше за Цутама. Сега в нея имаше нещо... диво. Нещо непредсказуемо. Дали беше съвсем с ума си? Макар че същият въпрос можеше да се зададе за цялата Бяла кула. Колко от Сестрите бяха вече напълно с ума си? Сякаш доловила мислите ѝ, Цутама извърна немигащите си очи

към нея. Не че това я накара да се изчерви или стресне, но все пак неволно съжали, че я няма и Дохара, просто за да има трета Заседателка, в която да се вторачва Висшата, просто за да се поразреди малко това вторачване. Жалко, че не знаеше къде е заминала тя и защо, с бунтовническа войска извън Тар Валон. Преди малко повече от неделя Дохара просто беше хванала кораб, без дума да каже на никого, доколкото знаеше Певара, и май никой не знаеше на север ли е заминала, или на юг. Напоследък Певара бе станала подозрителна към всички и едва ли не към всичко.

— Заради нещо в това писмо ли ни повика, Висша? — най-сетне отрони тя. Среца на обезпокояващия ѝ поглед спокойно, ала все пак ѝ се дощя да отпие дълго от изиящната чаша и съжали, че не е пълна с вино вместо с чай. Съзнателно сложи чашата на тънката облегалка на стола си. Погледът на Висшата я караше да се чувства, все едно че паяци пълзят по кожата ѝ.

След много дълга пауза очите на Цутама се сведоха към сгънатото | в скута ѝ писмо. Само дланта ѝ го спря да не се навие отново на рулце. Беше на много тънка хартия за съобщения по гълъб и изписаните с мастило ситни буквички като че ли я покриваха плътно.

— Това е от Сашале Андерли — рече тя; думите ѝ предизвикаха трепет на жалост у Певара и сумтене от Явиндра, което можеше да означава всичко. Горката Сашале. Цутама обаче продължи без външен израз на съчувствие: — Проклетницата вярва, че Галина се е спасила, защото е отправено към нея. Повечето от това, което пише, само потпотвърждава онова, което вече знаем от други източници, включително товейн. Но, без да ги упоменавам, проклетницата твърди, че оглавява повечето Сестри в град Кайриен.

— Как може Сашале да оглавява Сестри? — Явиндра поклати глава. Изражението ѝ отхвърляше категорично тази възможност. — Да не си е изгубила ума?

Певара си замълча. Цутама отговаряше, когато тя пожелае, не когато я попиташ. По-ранното писмо на Товейн, също отправено към Галина, изобщо не споменаваше за Сашале или за другите две, но, разбира се, за нея цялата тази тема щеше да е повече от отвратителна. Дори да си помислиш за това бе като да ядеш гнили сливи. Повечето ѝ думи целяха да хвърли цялата вина на гърба на Елайда, само че косвено.

Очите на Цутама се стрелнаха към Явиндра като забиващи се ножове, ала тя продължи без пауза:

— Сашале описва проклетото посещение на Товейн в Кайриен и наглите Аша'ман, макар че явно нищо не знае за проклетото обвързване. Много странно ѝ се било сторило всичко това, Сестри да се мешат с онези развратни пръчове в „напрегнати, но и често приятелски“ връзки. Кръв и кървава пепел! Точно така го е казала, Светлината да ме изгори дано. — Тонът на Цутама, подходящ за обсъждане на цена на дантела, беше в рязък контраст с напрежението в погледай и езика ѝ и изобщо не показваше какво чувства по въпроса. — Сашале твърди, че когато си тръгнали, отвели проклетите Стражници на Сестрите, които според нея са с момчето, тъй че изглежда адски вероятно да го търсят и може би вече са го намерили. Няма представа защо. Но потвърждава онова, което Товейн твърдеше за Логаин. Явно онзи пръчовски син вече не е питомен.

— Невъзможно — измърмори над чашката си Явиндра, но тихичко. Цутама не обичаше да оспорват твърденията ѝ. Певара предпочете да не споделя мнението си и също отпи от чашката си. Дотук в писмото като че ли нямаше нищо, заслужаващо обсъждане, освен въпроса как Сашале изобщо е в състояние да „оглавява“ каквото и да било, а тя предпочиташе да мисли за всичко друго, но не и за съдбата на Сашале. Чаят беше с вкус на боровинки. Откъде бе намерила Цутама боровинки толкова рано пролетта? Сигурно бяха сушени.

— Ще ви прочета останалото — рече Цутама, разгъна листчето и очите ѝ го обходиха почти до края, преди да започне. Явно Сашале беше доста подробна в донесението си. Какво ли не искаше да сподели Висшата?

— „Не съм писала от толкова дълго, тъй като не можех да измисля как да кажа това, което трябва, но вече разбирам, че единственият възможен начин е просто да изложа фактите такива, каквито са. Заедно с много други Сестри, които ще оставя сами да решат дали да разкрият това, което аз ще направя сега, положих клетва за вярност към Преродения Дракон, която ще е в сила, докато свърши Тармон Гай-дон“. — прочете Цутама.

Явиндра ахна и се опули, но Певара само прошепна:

— Тавирен.

Това трябваше да е. Винаги си обясняваше най-обезпокоителните слухове от Кайриен с тавирен. Цутама продължи да чете:

— „Каквото правя, правя го за доброто на Червената Аджа и за Кулата. Ако не одобрите решението ми, ще се оставя на строгото ви наказание. След Тармон Гай-дон. Както може би сте чули, Иргаин Фатамед, Ронаил Веваниос и аз бяхме усмирени, когато Прероденият Дракон избяга при Думайски кладенци. Но бяхме Изцерени от мъж, Деймир Флин, един от Аша’ман, и май всички се възстановихме напълно. Колкото и невероятно да изглежда, заклевам се под Светлината и в своята надежда за спасение и прерождение, че е истина. Очаквам един ден да се завърна в Кулата, където ще положа отново Трите клетви, за да препотвърдя своята преданост към моята Аджа и Кулата“.

Цутама сгъна листчето и поклати глава.

— Има и още, но всичко са все проклети уверения, че каквото прави е за Аджата и Кулата.

Блясъкът в очите ѝ намекваше, че Сашале можеше и да съжали един ден, че е преживяла Последната битка.

— Ако Сашале наистина е била Изцерена... — почна Певара, но не можа да довърши.

— Това е невъзможно — изръмжа Явиндра, но тихичко. И за всеки случай се обърна към Певара, да не си помисли Висшата, че коментарът е към нея. От мръщенето лицето ѝ стана още по-грубовато. — Опитомяване не може да се Изцери. Усмиряване не може да се Изце-ри. По-скоро овца ще хвъркне! Сашале сигурно има халюцинации.

— Товейн може да се е заблудила — заговори Цутама, много сурово. — Макар че ако е така, не виждам защо тези проклети Аша’ман ще допуснат Логаин да е един от тях, още по-малко да ги командва. Но не мисля, че проклетата Сашале може да е сбъркала за себе си. А и не пише като жена с проклети халюцинации. Понякога, когато нещо е скапано невъзможно, е скапано невъзможно само докато не се направи. Тъй. Изцерено е Усмиряване. От мъж. Ония изчадия на крастави жаби, сеанчанските скакалци, окаишват всяка жена, която открият, че може да прелива, очевидно и много Сестри в това число. Вече дванайсет дни... Е, адски добре знаете какво се случи. Светът се превърна в по-опасно място отвсякога от Тролокските войни насам,

може би от самото Разрушение. Ето защо съм решила да действаме по твоя план за тези проклети Аша'ман, Певара. Отвратително е и е рисковано, но да ме изгори Светлината дано, нямаме никакъв друг скапан избор. Двете с Явиндра ще го уредите.

Певара потръпна. Не заради сеанчанците. Те все пак бяха хора, с каквито и странни тер-ангреали да разполагаха, и рано или късно щяха да бъдат надвити. Обаче напомнянето за това, което Отстъпниците бяха направили преди дванадесет дни, я накара да изкриви лице въпреки усилието да го запази гладко. Никой друг не бе в състояние да борава с толкова Сила наедно. Стараеше се, доколкото бе възможно, да не мисли какво се бяха опитали да постигнат. Или още по-лошото: какво можеше да са постигнали. Още веднъж потръпна, като нарекоха предложението за обвързването на ашаманите „нейно“. Но това бе неизбежно от мига, в който представи идеята на Тарна на Цутама, затаила дъх в очакване на взрива, за който бе сигурна, че ще последва. Беше добавила дори аргумента за увеличаване размера на свързаните кръгове, като се включат мъже, срещу онова чудовищно изригване на Сила. За нейна изненада не последва нито взрив, нито кой знае каква реакция. Цутама каза само, че ще помисли по въпроса, и се разпорежи Да и донесе от Библиотеката съответната документация за кръгове с мъже. Третото, най-силно потръпване бе затова, че щеше да действа с Явиндра, че изобщо ѝ възлагат тази работа. Вече достатъчно си имаше на гърба, а и да работиш с Явиндра винаги беше чоглаво. Възразяваше на всичко, предложено от която и да е, освен от самата нея. Почти срещу всичко. Явиндра горещо бе възразявала срещу обвързването на Аша'ман, самата идея Червени сестри да обвързват когото и да било я ужасяваше почти толкова, колкото да обвързват мъже, можещи да преливат. Но сега, след като го нареди Висшата, беше затруднена. Все пак намери начин да възрази:

Елайда изобщо няма да го допусне.

Блесналите очи на Цутама уловиха погледа ѝ, задържаха го и кокалестата жена запрегльща.

— Елайда няма да го научи, преди да е станало много късно, Явин-дра. Аз крия тайните ѝ — разгрома срещу Черната кула, Думайските кладенци — колкото мога, защото бе издигната от Червените, но тя вече е Амирлинския трон, на всички Аджи и на

никоя. Което означава, че вече не е Червена, а това е работа на Аджата, не нейна. — В гласа ѝ се промъкна опасен тон. А и не беше изругала дотук, което значеше, че е на ръба на необуздаем гняв. — Възразяваш ли ми? Каниш се да уведомиш Елайда въпреки изричните ми нареждания?

— Не, Висша — припряно отвърна Явиндра и заби глава в чашката си. Странно, но като че ли прикриваше усмивка.

Певара само поклати глава. След като трябваше да се свърши, а тя бе сигурна, че трябва, ясно, че Елайда трябваше да остане на тъмно. За какво ли се подсмиваше Явиндра? Твърде много подозрения.

— Много се радвам, че и двете сте съгласни с мен — каза сухо Цутама и отпусна гръб на облегалката на стола. — Сега ме оставете.

Задържаха се само колкото да си оставят чашките и да приклекат в реверанс. В Червената щом Висшата каже, всички се подчиняваха, включително Заседателките. Единственото изключение според закона на Аджата беше гласуването в Съвета, макар че някои жени, притежавали титлата, бяха успявали да наложат щото всяко гласуване, което им е по сърце, да мине така, както те искат. Певара беше убедена, че Цутама възнамерява да е една от тях. Съпротивата определено щеше да е неприятна. Дано само отстъпките да бяха взаимни.

В коридора Явиндра измърмори нещо за кореспонденция и затича по белите плочи с червения пламък на Тар Валон, преди Певара да успее да обели и дума. Не че се канеше да каже нещо, но че другата щеше да се запъне като магаре и да остави всичко в нейния скют, бе сигурно, както че костилката на прасковата е отровна. Светлина, само това ѝ трябваше, и то в най-лошия момент.

Отби се в покоите си само колкото да си вземе шала с дългите ресни и да види колко е часът — четвърт час до пладне; беше почти разочарована, че единственият ѝ часовник съвпада с този на Цутама — обикновено не съвпадаха, — напусна отсека на Червените и забърза в глъбините на Кулата, чак до общия отсек под жилищните помещения. Широките коридори бяха добре осветени от светилниците с огледала, но почти пуси, поради което изглеждаха мрачни, а обримчените с фризове стени — сурови. Полюшването на някой ярък гоблен тук-там навяваше нещо злокобно, сякаш коприната или вълната бяха оживели. Малкото хора, които срещаше, бяха слуги и слугини с Пламъка на Тар

Валон на гърдите, забързани по работите си, и едва се спираха, за да приклекат набързо в реверанс. Държаха очите си сведени. След като Аджите се бяха разделили едва ли не на враждуващи лагери, Кулата се бе изпълнила със зловонно напрежение и неприязън и това настроение бе заразило и слугите. Плашеше ги най-малкото.

Не беше сигурна, но според нея в Кулата бяха останали не повече от двеста Сестри. Повечето си стояха в отсеците на своите Аджи и излизаха само при необходимост, тъй че всъщност не очакваше да срещне някоя излязла на разходка. Затова, когато Аделорна Бастайн се плъзна нагоре по късото стълбище, леко вдясно пред нея, бе толкова изненадана, че се сепна. Аделорна, която колкото и да беше дребничка, умееше да си придаде величие и продължи по пътя си, без изобщо да я забележи. Салдейката също си бе наметнала шала — напоследък нито една Сестра не излизаше извън сектора на Аджата си без шал — и я следваха тримата ѝ Стражници, с мечове; очите им шаваха насам-натам. Стражници с мечове, явно пазещи гърба на своята Айез Седай, тук, в Кулата. Не че беше съвсем необичайно, но Певара бе готова да се разплаче от тази гледка. Само дето имаше твърде много поводи за плач, за да се спре на един.

Цутама можеше да заповяда на Червените да обвържат ашамани, да им заповяда да не тичат при Елайда, но май изглеждаше най-добре да се започне със Сестри, на които можеше да им допадне идеята, вместо да им се заповядва, особено при слуховете за три мъртви Червени сестри от ръцете на Аша'мани. На Тарна Фейр вече ѝ бе допаднала, тъй че предстоеше разговор с нея, много насаме. Тя можеше да знае кои други са на същия ум. Най-трудното щеше да е да се предложи идеята на Аша'ман. Едва ли щяха да се съгласят, още повече че самите те вече бяха обвързали петдесет и една Сестри. Петдесет и една, Светлина! За да им се поднесе предложението, щеше да е нужна дипломатична Сестра, умееща да убеждава. И с железни нерви. Певара още Умуваше над някои имена, когато видя Сестрата, с която ѝ предстоеше среща — вече на уреченото място, уж разглеждаше един гоблен на стената.

Тънка и гъвкава, и царствена в бледосребристата коприна с малко по-тъмна дантелка около деколтето и на китките, Юкири изглеждаше изцяло погълната от гоблена и съвсем спокойна. Певара можеше да си помни само един повод, когато я беше видяла

развълнувана, а и разпитването на Талене тогава бе изнервило всички. Юкири беше сама, Разбира се, макар напоследък да я бяха чували да разправя, че си мисли пак да си вземе Стражник. Това несъмнено се дължеше както на лошите времена, така и на сегашното ѝ положение. И на самата Певара нямаше да ѝ навреди да си вземе един-двама Стражници.

— Има ли истина в това, или е само приумица на тъкача? — попита тя, щом спря до по-дребничката жена.

Гобленът изобразяваше много отдавнашна битка с тролоци, или поне претендираше за това. Повечето подобни неща се правеха много след събитието и тъкачите обикновено я караха според мълвата. А този бе толкова стар, че трябваше да се пази с магия, за да не се разпадне.

— От тъкане на гоблени разбирам колкото свиня разбира от железарство, Певара. — Въпреки цялата си елегантност Юкири рядко се въздържахше да не покаже селския си произход. Сребристосивите ресни на шала ѝ се люшнаха, щом го придърпа около раменете си. — Закъсня, тъй че да бъдем кратки. Чувствам се като кокошка, дебната от лисица. Тази сутрин Марис се прекърши, лично аз свидетелствах на клетвата ѝ за подчинение. Но колкото до другите, нейната „една друга“ е извън Кулата. С бунтовничките според мен.

Замълча, щом две слугини се приближиха по коридора — носеха ракитов кош, пълен с грижливо сдиплени ленени чаршафи.

Певара въздъхна. Толкова окуражително изглеждаше в началото. Страшно и едва ли не смазващо също така, на като че ли бяха започнали добре. Оказало се бе, че Талене знае името на само една друга Черна сестра в Кулата, но след като отвякоха Атуан — искаше ѝ се да мисли за това като за арест, ала не можеше, след като май нарушаваха половината закони на Кулата и още толкова обичаи — та след като спипаха Атуан, тя скоро бе принудена да издаде имената, които таеше: Карале Сангир, Сива доманка, и Марис Торнхил, Кафява андорка. От тях само Карале си имаше Стражник, макар че и той се оказа Мраколюбец. За щастие щом научи, че го е издала собствената му Айез Седай, той бе успял да глътне отрова в мазето, където го държаха затворен, докато разпитваха Карале. Странно, че мислеше за това като за „щастие“, но Клетвената палка действаше само на тези, които можеха да преливат, а бяха твърде малко, за да пазят задържаните. Толкова хубаво начало беше, макар и страшно, а ето че

бяха в задънена улица, поне докато някоя от другите не се върнеше в Кулата и да продължат да издирват несъответствия между това, което някои Сестри твърдяха, че са правила, и което можеше да се докаже, че наистина са правила, което пък бе още по-трудно заради склонността на повечето Сестри да са заобиколни почти във всичко. Разбира се, Талене и другите щяха да кажат всичко, което знаеха или което научеха — клетвата за подчинение се грижеше за това, — но всяко съобщение, по важно от „вземи еди-какво си и го сложи еди-къде си“, щеше да е с шифър, известен само на жената, която го праща, и жената, за която е. Някои бяха защитени със сплит, от който мастилото изчезваше, ако неподходяща ръка счупи печата. Това можеше да се направи с толкова малко Сила, че няма и да го забележиш, освен ако не го търсиш, и май нямаше начин преградата да се заобиколи. Може и да не бяха в безизходица, но ручейт на успеха им бе пресъхнал до тънка струйка. А си оставаше опасността издирваните да научат за тях и да се превърнат в ловци. Невидими ловци при това, точно както засега бяха невидима плячка.

Все пак разполагаха с четири имена освен с четирите Сестри в ръцете им — Сестри, признали, че са Мраколюбки, макар че Марис сигурно бе побързала също като другите три да заяви, че вече отхвърля Сянката, покаява се за греховете си и отново прегръща Светлината. Достатъчно, за да убеди всички. Черната Аджа уж знаеше всичко, което става в кабинета на Елайда, но все пак навярно рискът си заслужаваше. Певара отказваше да повярва на твърдението на Талене, че Елайда е Мраколюбка. В края на краищата самата тя бе започнала лова. Амирлинският трон можеше да вдигне на крак цялата Кула. Може би едно разкритие, че Черната Аджа наистина съществува, щеше да постигне онова, което появата на бунтовничките с армия не успя — да накара Аджите да престанат да си съскат една на друга като котки и отново да ги обвърже ведно. Раните на Кулата имаха нужда от отчаяни церове.

Слугините се отдалечиха и Певара понечи да сподели съображенията си, но Юкири заговори отново:

— Снощи Талене получи заповед да се яви тази нощ пред техния „Върховен съвет“. — Устата ѝ се изкриви от отвращение. — Изглежда, че се прави само когато си удостоен с висока чест или ти се възлага много, много важна задача. Или за да те подложат на разпит. — Тук

устата ѝ само дето не се сгърчи. Това, което бяха научили за подлагането на разпит в Черната Аджа, бе толкова противно, колкото и невероятно. Да принудиш жена да влезе в кръг против волята ѝ? Да поведеш кръг, за да причиниш болка? Стомахът на Певара се сви.

— Талене не смята, че ще бъде удостоена или ще и се възложи задача — продължи Юкири. — Затова помоли да я скрием. Серин я сложи в една стаичка в най-долното мазе — Талене може и да греши, но съм съгласна със Серин. Да рискуваме е все едно да пуснеш псе в курника и да се надяваш на най-доброто.

Певара се вторачи в гоблена. Мъже в броня размахваха мечове и брадви, забиваха копия и алебарди в огромни човекоподобни туловища с глигански зурли и вълчи муцуни, с кози и овнешки рога. Тъкачът беше виждал тролоци. Или точни рисунки. Мъже също така се биеха и на страната на тролоците. Мраколюбци. Понякога, за да се сразиш със Сянката, трябва да се пролее кръв. И са нужни отчаяни средства.

— Нека Талене да иде на тази среща — каза тя. — Всички ще отидем. Няма да ни очакват. Можем да ги избием или да ги пленим, и да обезглавим Черната Аджа с един удар. Този Върховен съвет трябва да знае имената на всичките. Можем да унищожим цялата Черна Аджа.

Юкири вдигна с нежната си ръка ресниците на шала ѝ, огледа ги и се намръщи показно.

— Хм, червено. Стори ми се, че може да се е превърнало в зелено. Знаеш, че ще са тринайсет. Дори някои от този „Съвет“ да са извън Кулата, другите ще доведат Сестри, за да го попълнят.

— Знам — отвърна нетърпеливо Певара. Талене се бе оказала извор на сведения, повечето безполезни и много — ужасяващи, едва ли не повече, отколкото можеха да поемат. — Взимаме всички. Можем да заповядаме на Зера да се бие с нас, дори и на Талене и пасмината им. Ще правят каквото им се каже.

В началото се беше чувствала неловко с тази клетва за подчинение, но с времето човек може да свикне с всичко.

— Значи деветнайсет наши срещу тринайсет техни — каза Юкири, много търпеливо. Дори начинът, по който си намести шала, излъчва ше търпение. — Плюс пазещите, за да са сигурни, че никой няма да им осуети срещата. Крадците винаги са най-внимателни със своите кесии. — Това дразнещо прозвуча като стара поговорка. — Най-добре да приемем, че ще сме наравно, може би с тяхно леко

превъзходство. Колко от нас загиват, за да убием или пленим колко от тях? И по-важното, колко от тях ще избягат? Не забравяй, че се срещат закачулени. Само една да избяга, няма да разберем коя е, но тя ще ни знае и много скоро цялата Черна Аджа също ще ни знае. Не ми звучи толкова като късане на пилешка глава, колкото като опит да се сборим с леопард в тъмното.

Певара отвори уста, но бързо я затвори, без да каже нищо. Юкири беше права. Сама трябваше да пресметне бройките и да стигне до същия извод. Но искаше да удари — по нещо, по някого — и нищо чудно. Главата на Аджата ѝ трябваше да е обезумяла. Беше ѝ възложила да накара Червените, които според древния обичай не обвързваха никого, обвържат не просто каквито и да било мъже, а Аша'ман. А ловът на Мраколюбки в Кулата беше ударил на камък. Да удари ли? Дупки в тухлите със зъби искаше да изрови.

Мислеше, че срещата е на привършване — беше дошла, само за да разбере как се развиват нещата с Марис, а каква горчива жертва се бе оказало — но Юкири я докосна по ръката.

— Повърви малко с мен. Много се задържахме тука, а искам да те попитам нещо.

Напоследък Заседателки от различни Аджи, стоящи заедно прекалено дълго, водеха до слухове за заговори — никнеха като гъби след дъжд. Неизвестно защо говоренето, докато се разхождат, пораждаше много по-малко слухове. Нелепо, но така си беше.

Юкири не бързаше да си зададе въпроса. Плочките по пода преляха от зелено-сиво в жълто-кафяво. Крачеха по един от главните коридори, лъкатушещ в плавна спирала из Кулата надолу по петте етажа.

— Червената да сте получили вест от някоя от заминалите с Товейн? — попита накрая Юкири.

Певара за малко да се спъне. Трябваше да го очаква обаче. Товейн нямаше да е единствената, писала от Кайриен.

— От самата Товейн — отвърна тя и разказа почти всичко, съдържащо се в писмото ѝ. При тези обстоятелства не можеше да направи нищо друго. Все пак премълча обвиненията срещу Елайда, както и кога е дошло писмото. Първото си бе работа на Аджата все пак. А второто щеше да изисква неудобни обяснения.

— Нас ни осведоми Акуре Вайет. — Юкири направи няколко крачки в мълчание, след което измърмори:

— Кръв и кървава пепел!

Певара смаяно вдигна вежди. Юкири често пъти се държеше земно, но никога вулгарно като сега. Забеляза, че и тя не уточни кога е пристигнало писмото на Акуре. Дали Сивите бяха получили и други писма от Кайриен, от Сестрите, заклели се в Преродения Дракон? Не можеше да попита. Живота си бяха готови да пожертват една за друга в този лов, но все пак работата на една Аджа си е работа на Аджата.

— Какво смятате да правите с информацията?

— Ще я премълчим за доброто на Кулата. Знаят само Заседателки-те и главата на Аджата ни. Еванелейн е за свалянето на Елайда заради това, но сега не можем да си го позволим. След като трябва да се кърпи Кулата, а и с тези сеанчанци и Ашаман, с които да се оправяме, може би никога. — Не изглеждаше много доволна.

Певара потисна раздразнението си. Можеше да не харесва Елайда, но не си длъжна да харесваш Амирлинския трон. Твърде много неха-ресвани жени бяха носили епитрахила и бяха направили добро за Кулата. Но можеше ли изпращането на петдесет и една жени в плен да се нарече „добро“? Или Думайски кладенци, с четирите загинали Сестри и над двайсет вкарани в друг вид плен, на тавирен? Все едно. Елайда беше Червена — Червена допреди, — а твърде много време бе изтекло, откакто Червена беше спечелвала епитрахила и жезъла. Прибързаните действия и зле обмислените решения като че ли бяха останали в миналото, откакто се появиха бунтовничките, а спасяването на Кулата от Черната Аджа щеше да изкупи грешките им.

Но не го каза точно така, разбира се.

— Тя започна лова, Юкири. Заслужава да го довърши. Светлина, всичко, което разкрихме досега, беше по случайност и тъпчем на едно място. Трябва ни авторитетът на Амирлинския трон, ако искаме да се придвижим напред.

— Не знам — отвърна другата жена. — И четирите твърдят, че Черната знае за всичко, което става в кабинета на Елайда. — Прехапа устна и неловко сви рамене. — Навярно, ако можем да се срещнем с нея насаме, извън кабинета й...

— А, ето ви! Търсих ви навсякъде.

Певара спокойно се обърна при внезапния вик зад тях, но Юкири се сепна и измърмори нещо язвително. Ако продължеше така, щеше да е толкова лошо, колкото с Дезине. Или Цутама.

Сеайне забърза към тях. Дебелите ѝ черни вежди се повдигнаха от изненада от гневния поглед на Юкири. Истинска Бяла, логична във всичко и сляпа за околния свят. Повечето пъти Сеайне като че ли изобщо не съзнаваше, че са в опасност.

— Търсила си нас? — почти изръмжа Юкири и опря юмруци на кръста си. Колкото и дребничка да беше, успя да създаде впечатление, че е надвиснала свирепо над Сеайне. Това отчасти се дължеше на стъписването ѝ, несъмнено, но все пак продължаваше да е убедена, че Сеайне трябва да бъде пазена изкъсо заради собствената ѝ защита, каквото и да бе решила Сарин, а ето я и нея, навън, и при това сама.

— Вас, Сарин, всички ви — отвърна спокойно Сеайне. Поранните ѝ страхове, че Черната Аджа може да узнае каква работа ѝ е възложила Елайда, почти се бяха стопили. В сините ѝ очи блещукаше топлина, но иначе се беше върнала към прототипа на Бялата: жена с ледено спокойствие. — Имам спешни новини — рече тя ей така, между другото. — По-малко спешната е следната: тази сутрин видях писмо от Аяко Норсони, пристигнало преди няколко дни. От Кайриен. Тя, Товейн и всички останали са били пленени от Аша'ман и... — Наклони леко глава и ги изгледа една по една. — Ни най-малко не сте изненадани. Разбира се. Вие също сте видели такива писма. Какво пък, все едно, вече нищо не може да се направи по въпроса. Певара се спогледа с Юкири.

— Това ли е по-малко спешната, Сеайне?

Лицето на Бялата Заседателка изведнъж се угрижи, устата се стегна и около очите ѝ се набраха бръчици. Ръцете ѝ стиснаха шала.

— За нас. Току-що се връщам от посещение при Елайда. Искаше па научи как напредвам... — Сеайне вдиша дълбоко — с намирането на доказателство, че Алвиарин е повела предателска кореспонденция с Преродения Дракон. Ама наистина, толкова заобиколна беше в началото, толкова условна, че не е чудно, че не я разбрах какво иска.

— Имам чувството, че тая лисица стъпва по гроба ми — измърмори Юкири.

Певара кимна. Идеята да се обърнат към Елайда се изпари като лятна роса. Увереността им, че самата Елайда не е от Черната Аджа, се

опираше единствено на факта, че тя самата им бе възложила лова, но след като не го беше направила... Поне Черната Аджа оставаше в неведение за тях. Поне с това разполагаха. Все още. Докога?

— И на моя — промълви тя.

Алвиарин се плъзгаше по долните коридори на Кулата и се мъчеше да излъчва външно спокойствие. Нощта сякаш се беше впила в стените въпреки огледалните светилници на стойките и призрочни сенки танцуваха там, където не трябваше да ги има. Въображение, несъмнено, ала все пак танцуваха на крайчеца на полезрението. Коридорите бяха почти пуси, макар че втората смяна вечеря току-що бе свършила. Повечето Сестри напоследък предпочитаха да им носят храна по стаите, но по-коравите и по-неотстъпчивите стъпваха от време на време в трапезариите, а една шепа все още се хранеха повечето пъти долу. Не биваше да рискува Сестри да я видят смутена или объркана. Нямахше да позволи да повярват, че се свива и озърта страхливо. Всъщност не искаше никой да я поглежда. Външно спокойствие, но отвътре ѝ кипеше. Изведнъж се усети, че опипва с пръст мястото на челото си, където я бе докоснал Шайдар Харан. Където самият Велик господар, лично, я беше белязал за своя. При тази мисъл истерията кипна почти до повърхността, ала тя запази лицето си гладко само с воля и единственолеко стисна белите си копринени поли. Това щеше да държи ръцете и заети. Великият властелин я беше белязал. Най-добре да не мисли за това. Но как да го избегне? Великият властелин... Външно излъчваше абсолютно спокойствие, ала в гърдите ѝ се беше стегнало кипящо, заплетено кълбо от горчилка, омраза и ужас. Външното спокойствие беше важното обаче. А и имаше зрънце надежда. Това също беше важно. Странно бе да го мислиш за „надежда“, но бе готова да се вкопчи във всичко, стига да можеше да я опази жива.

Спря пред един гоблен, изобразяващ жена с корона, коленичила пред някоя древна Амирлин, и се престори, че го разглежда, като в същото време бързо се озърна наляво и надясно. Коридорът беше пуст като изоставена гробница. Ръката ѝ пробяга зад ръба на гоблена и само след миг тя отново крачеше, стиснала сгънатата бележка. Цяло чудо, че съобщението бе стигнало толкова бързо до нея. Хартията сякаш пареше шепата ѝ, но тук не можеше да я прочете. С отмерени стъпки се заизкачва към покоите на Бялата Аджа. Спокойна и несмушавана от

нищо, това се виждаше отвън. Великият господар я беше белязал. Други Сестри щяха да я гледат.

Белите бяха най-малката Аджа и в момента в Кулата бяха останали едва малко повече от двацет, но тя имаше чувството, че едва ли не всички са наизлезли в главния коридор. Да върви по сеплия под с бели плочки бе все едно да бяга през човешко гъмжило.

Сеайне и Фереин се бяха запътили нанякъде въпреки късния час, със заметнати на ръцете си шалове. Сеайне ѝ се усмихна с леко съчувствие. Доця ѝ се да убие Заседателката, дето все си вреше острия нос там, където най не го искат. У Фереин нямаше съчувствие. Навъси ѝ се с по-неприкрит гняв, отколкото би си позволила всяка друга Сестра. Единственото, което можеше да направи Алвиарин, бе да пренебрегне меднокожата жена, но без да го набива на очи. Ниска и трътлеста, с обикновено благо закръглено лице и вечно мастилено петно на носа, Първата Разумница Фереин изобщо не приличаше на доманка, но имаше свиреп домански нрав. Беше напълно способна да ти наложи наказание за най-малката дреболия, особено на Сестра, „опозорила“ и себе си, и Бялата.

Аджата преживяваше болезнено срама, че я бяха лишили от шала на Пазителката. Повечето изпитваха гняв и от загубата на влияние също така. Твърде много бяха ядосаните погледи, някои — от Сестри, стоящи толкова под нея, че трябваше да подскачат и да се подчиняват, щом им заповяда. Други нарочно обръщаха гръб.

Тя си запробива път през тези мръщения и свивания на устни, без да бърза, но усещаше как бузите ѝ започват да се сгорещават. Опитва се да се потопи в успокояващото обкръжение на Белия отсек. По обикновените бели стени с редиците огледала на посребрени стойки имаше няколко сепли гоблена, изобразяващи заснежени планини, сенчести лесове, бамбукови горички с прозиращи през тях слънчеви лъчи. Откакто си бе спечелила шала, прибегваше към тези картини да ѝ помогнат да намери спокойствие във времена на смут. Великият властелин я беше белязал. Тя стискаше полите си, за да държи ръцете си отстрани. Бележката сякаш пареше шепата ѝ.

Две от Сестрите, които подмина, просто не я видяха. Астреле и Тесан обсъждаха развалянето на храната. Всъщност по-скоро спореха, с гладки лица, но с пламнали очи и с гласове на ръба да се разгорещат.

Аритметички бяха, моля ви се! Сякаш логиката можеше да се сведе до числа — а и те като че ли не бяха съгласни как да ги използват.

— Изчисленията по Стандарта на отклонение на Радун сочат, че скоростта е единайсет пъти над обичайното — заяви твърдо Астреле. — Това трябва да е признак за намесата на Сянката и...

Тесан я прекъсна и мънистата по плитчиците ѝ изтропаха, щом поклати глава.

— Сянката, да, но Стандартът на Радун е остарял. Трябва да приложиш Първото правило на медианите на Кованен и да изчислиш отделно гниещото месо и гнилото. Точните отговори, както казах, са тринайсет и девет. И още не съм го приложила за брашното, боба и лещата, но интуитивно изглежда несъмнено, че...

Астреле се наду, а тъй като беше пълничка жена и с внушителен бюст, можеше да се надува впечатляващо.

— Първото правило на Кованен? — Чак слюнки се разхвърчаха от устата ѝ. — То още не е доказано истински. Верните и доказани методи винаги са за предпочитане пред калпавите.

Алвиарин едва не се засмя, щом ги подмина. Значи някой най-сетне бе забелязал, че Великият властелин е прострял ръка над Кулата. Но това, че знаеха, нямаше да им помогне да променят нещата, авярно се бе усмихнала, но бързо стана сериозна, щом чу:

— И ти щеше да гримасничиш, Рамеса, ако те пердашеха всяка Утрин преди закуска — каза Норин доста високо и явно за да го чуе Алвиарин.

Рамеса, висока и стройна, със сребърни звънчета, пришити по ръкавиците на извезаната с бяло рокля, изглежда, се сепна, че я заговориха, и с право. Норин имаше малко приятелки, може би изобщо нямаше. Тя продължи, като метна поглед към Алвиарин да види дали е чула:

— Нелогично е да наричаш едно наказание лично и да се преструваш, че не се случва нищо, когато го е наложила Амирлинският трон. Но пък нейната логичност винаги е била надценявана според мен.

За щастие на Алвиарин ѝ оставаше съвсем малко път до покоите ѝ.

Тя грижливо затвори външната врата и дръпна резето. Не че някой щеше да я обезпокои, но не беше оцеляла, като поемаше рискове, освен когато не се налагаше. Лампите бяха запалени и в бялата мраморна камина гореше огън и смекчаваше хладината на ранната пролетна вечер. Слугите поне си изпълняваха задълженията. Но дори слугите знаеха.

Сълзи на унижение мълчаливо потекоха по бузите ѝ. Искаше да убие Силвиана, но това щеше да значи само, че нова Надзорница на новачките ще я налага всяка сутрин с камшика, докато Елайда не се смили. Само че Елайда никога нямаше да се смили. Да убие нея щеше да е по на място, но с подобни убийства трябваше да се внимава. Твърде много случаи на неочаквана смърт щяха да предизвикат въпроси, опасни въпроси.

Все пак бе направила каквото бе могла срещу Елайда. Вестта от Катерин за тази битка вече беше плъзнала сред Черната Аджа и извън нея. Беше подслушала Сестри не от Черната да говорят подробно за Думайски кладенци, а колкото повече растяха подробностите в приказките, толкова по-добре. Скоро новините от Черната кула щяха да плъзнат и из Бялата кула и сигурно щяха да се раздуят по същия начин. Жалко, че това нямаше да стигне, за да бъде опозорена и свалена Елайда, след като онези проклети бунтовнички бяха едва ли не на мостовете, но докато Думайски кладенци и катастрофата в Андор висяха над главата ѝ, тя нямаше да може да развали онова, което бе направила Алвиарин. Да разбие Бялата кула отвътре, така ѝ бяха заповядали. Да всее раздор и хаос във всяко кътче на Кулата. Част от нея бе изпитала болка при тази заповед. Част от нея продължаваше да я изпитва, но по-голяма бе верността ѝ към Великия властелин. Самата Елайда беше причинила първата пукнатина в Кулата, но самата тя я беше срутила наполовина, и то непоправимо.

Изведнъж се усети, че отново опипва челото си, и си дръпна ръката. Нямаше белег там, нямаше какво да се опипа или види. Всеки път щом се озърнеше към огледалото, неволно се взираше в челото си.

И все пак понякога ѝ се струваше, че хората я гледат в челото, виждат нещо, което убягва на собствените ѝ очи. Беше невъзможно, логично, но мисълта за това все се промъкваше, колкото и да я пъдешее. Изтри сълзите от лицето си с ръката, в която държеше

бележката, извади от кесийката си другите две, които бе прибрала, и отиде при писалището до стената.

Писалището беше простичко, без резба, като всичките ѝ мебели, някои от които подозираше, че са работа на неумел занаятчия. Дреболия — стига мебелите да ставаха за това, за което са предназначени, нищо друго не беше важно. Пусна трите съобщения до малката изкована от мед купа, извади от кесийката си ключ, отключи обкованата с месинг ракла и зарови из малките, подвързани с кожа книги, докато не намери трите, които ѝ трябваха, всяка защитена така, че мастилото по страниците да изчезне, ако ги докосне друга ръка освен нейната. Твърде много бяха шифрите, за да ги помни. Да изгуби тези книжки щеше да е тежко изтезание, да ги възстанови — трудно, оттам и здравата ракла и ключалката. Много добра ключалка. Добрите ключалки не са дреболия.

Смъкна бързо тънките хартиени ивици, с които беше увито рулцето, прибрано иззад гоблена, поднесе ги над пламъка на лампата и ги пусна в купата да изгорят. Бяха само указания къде да се остави съобщението, за да се прикрие през колко брънки трябва да мине, докато стигне до получателя. Повече предпазни мерки не бяха възможни. Дори Сестрите от нейното Сърце ѝ вярваха не повече от тях. Само три от Върховния съвет знаеха коя е, а тя и това щеше да избегне, стига да беше възможно. Повече предпазни мерки не бяха възможни. Особено сега.

Съобщението, след като го разчете, като го разшифрова на друг лист, се оказа точно каквото очакваше от предната нощ, когато Талене не се появи. Беше напуснала отсека на Зелената рано предния ден, помъкнала издути дисаги и сандъче. Без слуга, който да ѝ ги носи — сама се беше справила. Май никой не знаеше къде е отишла. Въпросът бе в това дали се е паникьосала, че е повикана пред Върховния съвет, или тук имаше нещо повече? Нещо повече е, реши Алвиарин.

Талене поглеждаше към Юкири и Дезине, сякаш търсеше... наставление може би. Не беше сигурна дали не си го е въобразила. Възможно ли беше? Много малко зрънце надежда. Тук трябваше да има нещо повече. Нужна ѝ беше заплахата за Черната, инак Великият властелин щеше да отдръпне закрилата си. Ядосано дръпна ръката си от челото.

Не беше и помисляла да призове Месаана с помощта на скрития тер-ангреал. Първо на първо, и то много важно първо на първо, тя със сигурност се канеше да я убие, най-вероятно въпреки закрилата на Великия властелин. На мига, ако изгубеше тази закрила. Видяла беше лицето на Месаана, знаеше за унижението ѝ. Някоя нямаше да позволи това да се размине, особено Избрана. Всяка нощ сънуваше как убива Месаана, често през деня си представяше успешните начини, с които да го постигне, ала това трябваше да почака, докато не успее да я намери, без тя да разбере, че е открита. Междувременно ѝ трябваше доказателство. Възможно беше нито Месаана, нито Шайдар Харан да видят в случая с Талене доказателство за каквото и да било. И преди се беше случвало Сестри да изпаднат в паника и да бягат, макар и рядко, а да допусне, че Месаана и Великият властелин няма да знаят това, щеше да е опасно.

Поднесе поред шифрираното съобщение и разчетеното копие до пламъка на лампата и ги държа, докато не опариха пръстите ѝ, а после ги пусна в купата. Намачка пепелта с черния камък, с който затискаше листите, и я разбърка. Съмняваше се, че някоя ще може да възстанови думите от пепел, но все пак...

Все още права, разчете и другите две съобщения и научи, че Юки-ри и Дезине сцели в стаи с прегради против нахлуване. Това не бе изненадващо — напоследък едва ли някоя Сестра спеше без прегради, — ала означаваше, че отвличането и на двете ще е трудно. Най-лесно беше да те отмъкнат в тъмна доба Сестри от собствената ти Аджа. А и можеше да се окаже, че онези погледчета са случайни или плод на въображението ѝ. Трябваше да обмисли тази възможност.

Въздъхна, извади още книжа от раклата и лекичко приседна на пухената възглавничка на стола до писалището. Но не толкова лекичко, че да не изохка, щом се отпусна. Едва не проплака. Отначало си мислеше, че унижението от бича на Силвиана е много по-тежко от болката, но болката така и не заглъхваше. Целият ѝ задник беше на отоци. А утре Надзорницата на новачките щеше да прибави още, и вдругиден... Чакаха я безкрайни дни, в които да вие под бича на Силвиана и да се мъчи да не вижда погледите на Сестрите, знаещи всичко за посещенията ѝ в кабинета ѝ.

Опита се да прогони тези мисли, топна перодръжката в мастилницата и започна да пише шифровани заповеди на тънки

листчета. Талене трябваше да се намери и да я върнат, разбира се. За наказание и екзекуция, ако се беше паникьосала, а ако не, ако по някакъв начин бе намерила начин да измени на клетвите си... Алвиарин се вкопчи в тази надежда, докато изписваше заповедта Юкири и Дезине да се следят изкъсо. Трябваше да се намери начин да ги хванат. А ако се окажеше, че всичко е случайност и въображение, все пак можеше да се спретне нещо според каквото кажеха. Щеше да насочи потоците в кръга. Все нещо можеше да се направи. Пишеше с настървение и изобщо не обърна внимание, че лявата ѝ ръка се вдигна към челото ѝ да потърси белега.

Следобедните слънчеви лъчи прозираха между дърветата на рида над стана на Шайдо и изпъстряха въздуха. Червеношийки и синигерчета пърхаха като цветни петънца. Галина се усмихна. Заранта бе паднал проливен дъжд и във въздуха все още се таеше лека хладина под рехавите бавно реещи се бели облачета. Сивата ѝ кобилка с изящно извитата шия и пъргава стъпка преди сигурно бе принадлежала на някой благородник или най-малкото на заможен търговец. Никой друг освен Сестра не можеше да си позволи такова великолепно животно. Радост ѝ носеше да язди Бързонога — беше я нарекла така, защото някой ден бързо щеше да я понесе към свободата; също толкова радост ѝ носеха и сегашните размишления над това, което щеше да направи, щом получише свободата си. Имаше си планове как да се отплати на онези, които я бяха предали, като се почнеше с Елайда. Преголяма радост ѝ носеше мисълта за тези планове, за това как все някой ден ще се осъществят.

Ездата я радваше и поне доколкото успяваше да забрави, че тази привилегия е знак колко неоспоримо я притежава Терава, също както и дебелия бял копринен халат, в който беше облечена, и огнекапките по колана и около шията ѝ. Усмивката ѝ се изкриви в гримаса. Накити като за домашно животинче, което оставят да се позабавлява самичко, докато не се наложи да позабавлява господаря си. А не можеше да сваля тези накити-дамги дори тук, извън стана. Някой можеше да види. Яздеше тук, за да се махне от айилците, но и в гората можеше да се натъкне на тях. Терава можеше да разбере. Колкото и да ѝ беше трудно да си го признае, ужасно се боеше от Мъдрата с очи на ястреб. Терава изпълваше сънищата ѝ, а те никога не бяха приятни. Често се събуждаше плувнала в пот и сълзи. Пробуждането от тези сънища

винаги ѝ носеше облекчение, все едно дали успяваше да заспи отново или не.

Така и нямаше заповед да не се опитва да избяга, когато излиза да язди, заповед, на която щеше да ѝ се наложи да се подчини, и тази липса сама по себе си ѝ носеше горчивина. Терава знаеше, че ще се върне, колкото и жестоко да се отнасяха с нея, с надеждата, че все някой ден Мъдрата ще отмени проклетата клетва за покорство. Щеше отново да може да прелива, когато и както сама пожелаеше. Севанна понякога я караше да прелива, за да свърши някоя слугинска работа или просто за да покаже, че още го може, но това ставаше толкова рядко, че тя жадуваше за самата възможност да прегърне сайдар. Терава отказваше да ѝ позволи дори да докосне Силата, освен след много молби и самоунижения, но после не ѝ разрешаваше да прелее дори една струйка. А тя се беше унизявала, пълзяла беше в краката ѝ, само за да ѝ разрешат великодушно тази трошица. Усети се, че скърца със зъби, и насила спря.

Навярно Клетвената палка в Кулата можеше да вдигне тази клетва от нея, също както почти еднаквата палка, притежавана от Терава. Но не можеше да е сигурна. Не бяха съвсем еднакви. Разликата бе само в гравираниите знаци, но ако това означаваше, че клетва, положена на едната палка, е присъща само за нея? Не смееше да напусне без палката на Терава. Мъдрата често я оставяше на открито в шатрата, но ѝ беше казала: няма да го вдигаш това.

О, Галина можеше да докосва дебелата колкото китката ѝ бяла пръчка, да гали с пръсти гладката ѝ повърхност. Но колкото и упорито да се напрягаше, не можеше да накара дланта си да се затвори около нея. Не ѝ ако някой друг не ѝ я подадеше. Надяваше се поне, че това няма да се смята за вдигане. Така трябваше да е. Само мисълта, че може и да не е, я изпълваше с унииение. Копнежът в очите ѝ, щом се вторачеше в палката, предизвикваше редките усмивки на Терава.

„Иска ли мъничката ми Лина да се освободи от клетвата? — казваше тя насмешливо. — Тогава Лина трябва да е много добро паленце, защото единственият начин да помисля дали да те освободя е ако ме убедиш, че ще си останеш моето паленце, дори тогава“.

Цял живот — играчка на Терава и отдушник на гнева ѝ? Заместител, който да пердашат всеки път щом Терава се разгневи на Севанна? „Унииение“ не беше достатъчно силна дума да опише

чувствата ѝ. Ужас по-скоро. Боеше се, че може да полудее, ако това се случи. И не по-малко се боеше, че и в лудостта няма да намери спасение. Съвсем вкисната, тя заслони очи да види колко се е смъкнало слънцето. Терава ѝ беше казала, че иска да се върне по светло, а до мръкване оставаха още цели два часа, но тя въздъхна със съжаление и обърна Бързонога надолу по склона през дърветата и към стана. Мъдрата обичаше да измисля начини да ѝ налага покорство без преки заповеди. Хиляди начини да я накара да запълзи. За по-сигурно и най-лекият ѝ намек трябваше да се приеме за заповед. Закъснението с няколко минути носеше наказания, от спомена за които Галина се присви. Присви се и смуши кобилката да затича по-бързо през дърветата. Терава не приемаше извинения.

Изведнъж един айилец пристъпи пред нея иззад едно дебело дърво — много висок, в кадин-сор, с провиснало на гърдите було — и хвана мълчаливо юздата на Бързонога. В първия миг тя го зяпна, после възмутено викна:

— Глупак! Не знаеш ли коя съм? Пусни коня ми, инак Севанна и Терава ще се редуват да ти дерат кожата!

Айилците не показваха почти нищо с лицата си, но все пак ѝ се стори, че зелените му очи леко се разшириха. А после тя писна, защото той сграбчи предницата на халата ѝ в огромния си юмрук и я дръпна от седлото.

— Млъкни, гай-шайн — каза ѝ, но все едно че не го интересуваше дали тя ще се подчини.

Преди време щеше да ѝ се наложи да го направи, но щом разбраха, че се подчинява на заповедите на всеки, се намериха твърде много, които се забавляваха да я пращат по глупави работи, и все се оказваше заета, когато Терава или Севанна искаха да е при тях. Сега вече трябваше да се подчинява само на някои Мъдри и на Севанна, така че зарита, замаха с ръце и запищя с отчаяната надежда, че ще привлече вниманието на някой, който знае, че е на Терава. Да бяха ѝ позволили поне да си носи нож. Дори това можеше да помогне. Как можеше този да не я познае или поне да не се сети какво означава коланът и накитът? Станът беше огромен, пълен с хора, колкото в голям град, но като че ли всеки можеше да отличи влагоземката-любимка на Терава. Тя наистина щеше да му съдере кожата на тоя и Галина смяташе да се наслади на всеки миг от дрането.

Много бързо разбра, че и нож не би свършил никаква работа, въпреки упорството ѝ грубиянинът се справи с лекота — дръпна качулката над главата ѝ да не вижда, затъкна устата ѝ и я овърза, после я обърна по очи и здраво върза китките и глезените ѝ. Лесно, все едно че беше дете! Тя продължи да се мята, но беше без полза.

— Той поиска гай-шайн, които да не са айилци, Гаул, но гай-шайн в коприна и накити, и излязла на езда? — чу се мъжки глас и Галина се вцепени.

Този не беше айилец. Мурандски му беше говорът!

— А и това не е според обичаите ви нали?

— Шайдо. — Прозвуча като ругатня.

— Все пак трябва да намерим още няколко, че да научи нещо полезно. Може би повечко. Там долу има хиляди в бяло, а тя може да е навсякъде сред тях.

— Мисля, че тази май ще може да каже на Перин Айбара каквото му трябва, Фаджер Неалд.

Ако преди се беше вцепенила, сега направо замръзна. Стомахът и се вледени. Перин Айбара беше пратил тези мъже? Ако нападнеше Шайдо, за да спаси жена си, щяха да го убият, а това щеше да премахне влиянието ѝ над Файле. На жената щеше да ѝ е все едно какво е разкрила за нея, след като мъжът ѝ е мъртъв, а другите нямаха тайни, за които да се боят, че ще се разкрият. Галина с ужас разбра, че надеждата ѝ да се сдобие с палката се стапя. Трябваше да го спре. Но как?

— Че защо мислиш така, Гаул?

— Тя е Айез Седай. И приятелка на Севанна, изглежда.

— Тъй ли? — рече замислено мурандиецът. — Такава ли била?

Странно, но никой от двамата не изглеждаше ни най-малко притеснен, че държат в ръцете си Айез Седай. А айилецът явно я беше отвякъл, след като бе съвсем наясно каква е. Дори да беше изменник Шайдо, не можеше да знае, че не е в състояние да прелива, без да ѝ разрешат. Само Севанна и шепата Мъдри го знаеха. Всичко с всеки миг ставаше все по-объркано.

Изведнъж я вдигнаха във въздуха и я положиха по корем. На собственото ѝ седло, осъзна тя, а след миг вече се подрусваше върху коравата кожа и единият мъж я подхвана с ръка да не падне, щом кобилата тръгна в тръс.

— Да идем някъде, където ще можеш да ни отвориш една от твоите дупки, Фаджер Неалд.

— От другата страна на склона, Гаул. То толкова често стана, че мога да отварям Портал кажи-речи навсякъде. Айилците навсякъде ли обикалят?

Портал? Какви ги дрънкаше този? Тя пропъди от ума си глупостите му, замисли се над възможностите си за изход и не можа да измисли нито една добра. Бе вързана като агне за пазара, със запушена уста, шансовете ѝ да избяга бяха нулеви, освен ако някой патрул на Шайдо не се натъкнеше на похитителите ѝ. Но искаше ли го? Освен ако не се добереше до Айбара, нямаше как да му попречи да развали всичко. От друга страна, на колко дни път беше лагерът му? Не можеше да е много близо, иначе Шайдо вече щяха да са го открили. Знаеше, че съгледвачите им обикалят на десет мили около стана.

Колкото дни трябваша да стигнат до него, толкова щяха да са и за връщането. Закъсняла не просто с минути, а с дни.

Терава едва ли щеше да я убие. Просто щеше да я накара да съжали, че не е умряла. Можеше да обясни. Как са я пленили разбойници. Само двама — трудно беше да се повярва, че двама мъже са успели да се доберат толкова близо до стана, да не говорим за цяла банда разбойници. И че като не може да прелива, ѝ е трябвало време, докато успее да избяга. Можеше да направи историята убедителна. Можеше да убеди Терава. Ако кажеше... Безполезно. Първия път, когато Терава я наказва, че е закъсняла, беше защото ремъкът на седлото ѝ се бе скъсал и се наложи да върви пеш и да води коня. Терава не бе приела извинението и сега също нямаше да приеме, че са я отвлекли. Доця ѝ се да заплаче. Всъщност усети, че плаче — с безпомощни сълзи, които не беше в състояние да спре.

Конят спря и тя се загърчи бясно, мъчеше се да се смъкне от седлото, и запищя толкова силно, колкото можеше през плата. Сигурно бяха спрели да избегнат някой патрул. Терава щеше да разбере, ако постовеите се върнеха с нея и похитителите, нищо, че е закъсняла. А тя можеше да измисли начин да се оправи с Файле дори и мъжът ѝ да загинеше.

Една здрава ръка я плесна грубо.

— Мълчи — рече айилецът и отново подкараха в тръс. Сълзите ѝ също отново потекоха и копринената качулка, покрила лицето ѝ, се

навлажни. Терава щеше да я накара да вие. Но докато плачеше, заобмисля какво щеше да каже на Айбара. Можеше поне да запази шанса си да се сдобие с палката. Терава щеше да... Не. Не!

Трябваше да се съсредоточи върху това, което можеше да направи. В ума ѝ непрекъснато изникваха образи с Мъдрата с жестоките очи, стиснала камшика или кожената връзка за очите, но тя ги гонеше и прехвърляше всички въпроси, които Айбара можеше да зададе и какви отговори трябваше да му даде. Какво трябваше да му каже, за да остави спасението на жена си в ръцете ѝ.

Не очакваше обаче, че ще я смъкнат от седлото и ще я изправят на крака след няма и час.

— Разседлай коня ѝ и го вържи с другите, Норен — каза мурандиецът.

— Веднага, господарю Неалд — последва отговорът. На кайриенски говор.

Един нож се хлъзна между китките ѝ, после между глезените ѝ, после отвързаха и онова, което бе запушило устата ѝ. Тя изплю напоената от слюнките ѝ коприна и смъкна качулката си.

Нисък мъж в тъмно палто отвеждаше Бързонога между големи кърпени кафяви шатри и малки груби колиби, направени от преплетени клони, сред които и борови, с кафяви иглички. За колко ли време отсеченият бор губеше зеленината си? Дни, недели може би. Шейсети-ната души, които поддържаха огньовете или седяха на дървени столчета, приличаха на селяци в грубите си палта, но някои точеха мечове, а на десетина места бяха струпани копия и алебарди. През пролуките между шатрите и колибите се виждаха още мъже с шлемове и стоманени нагръдници, на коне и понесли дълги пики с пискюли. Войници, излизащи на патрул. Колко ли още имаше като тях отвъд полезре-нито ѝ? Все едно. Това, което виждаха очите ѝ, бе невъзможно! Шайдо \ имаха постове много по-далече от това място. Сигурна беше!

— Ако лицето не стигаше — промърмори Неалд, мършав дългуч с черно палто, — този хладно преценяващ поглед щеше да ме убеди. Все едно че оглежда червеи под камък, който е обърнала. — Поглади с юмрук намазаните си с восък мустаци, като внимаваше да не развали връхчетата. Носеше меч, но определено нямаше вид на войник.

— Е, да вървим, Айез Седай — рече той и я хвана над лакътя. — Лорд Перин чака да ти зададе няколко въпроса. — Тя се дръпна да се освободи, но той невъзмутимо я стисна още по-здраво. — Тия да си ги нямаме.

Грамадният айилец Гаул я хвана за другата ръка и трябваше или да тръгне с тях, или да я повлекат. Закрачи с високо вдигната глава, уж че са ѝ просто ескорт, но всеки, който видеше как я държат за ръцете, щеше да разбере, че изобщо не е така. Макар да гледаше право напред, все пак усещаше, че въоръжените селянчета — повечето бяха млади — я гледат. Не зяпнали от удивление, просто я гледаха преценяващо. Как можеше да вирят така носове пред една Айез Седай? Някой от Мъдрите, които не знаеха за клетвата, която я държи, бяха започнали да изразяват съмнение, че е Айез Седай, след като с такава готовност се подчиняваше и раболепничеше пред Терава, но тия двамата знаеха коя е.

И им беше все едно. Подозираше, че селяците също знаят, но никой не изрази изненада как се държат с нея. Цялата настръхна от това.

Приблжиха до голяма шатра на червени и бели ивици с вързани навътре платнища на входа и тя чу гласове отвътре.

— Каза, че е готов да дойде веднага. Не мога да си позволя да храня още едно гърло, като не знам за колко дълго — отвърна друг глас. — Кръв и пепел! Колко време трябва се уреди среща с тези хора?

Гаул трябваше да се приведе под платнището, но Галина влезе с широка крачка и изправена, все едно че влизаше в покоите си в Кулата. Можеше и да е пленничка, но все пак беше Айез Седай, а този простичък факт беше мощен инструмент. Оръжие. С кого се опитваше да уреди среща? Не със Севанна, разбира се. С всеки друг да е, но не и със Севанна.

В рязък контраст с опърпания лагер навън, тук на пода имаше хубав килим на цветя, а от пилоните висяха два копринени гоблена, извезани с цветя и птици по кайриенския обичай. Тя се съсредоточи върху високия, плещест мъж по риза, с гръб към нея, подпрял юмруци на маса с тънки крачета, украсена с позлата по ръбовете и отрупана с карти и листове хартия. Зърнала беше Айбара в Кайриен от разстояние, но беше сигурна, че това е селянчето от родното село на Ранд ал-Тор,

въпреки копринената риза и добре лъснатите ботуши. Кончовите дори бяха лъснати. Ако не друго, всички в шатрата май гледаха него.

Една висока жена, облечена в зелена коприна с високо деколте, с малко дантела около шията и на китките, с черна коса, падаща на вълни по раменете ѝ, положи свойски ръка на рамото на Айбара. Галина я позна.

— Изглежда, е предпазлива, Перин — каза Берелайн.

— От капан я е страх според мене, лорд Перин — подхвърли един сивокос грубоват мъж с натруфена броня. Геалданец, помисли си Галина. Той и Берелайн поне обясняваха присъствието на войници, макар и не как можеше да са на място, където бе невъзможно да са. Много я радваше, че не се беше срещала с тази жена в Кайриен — това щеше да направи нещата повече от объркани. Жалко, че ръцете ѝ не бяха свободни, за да изтрие вадичките от сълзите по лицето си, но двамата я държаха здраво. Нищо не можеше да се направи. Беше Айез Седай. Само това беше важно. Това щеше да позволи да е важното. Тя отвори уста, за да поеме положението в ръцете си.

Айбара изведнъж я погледна през рамо, все едно че бе доловил по никакъв начин появата ѝ, и като видя златните му очи, езикът ѝ се завърза. Отхвърляла бе пренебрежително приказките, че имал вълчи очи, но беше истина. Корави вълчи очи на кораво като камък лице, пред него геалданецът изглеждаше почти мек. И тъжно лице също така, под късо подстриганата брада. Заради жена му, несъмнено. Можеше да се възползва от това.

— Айез Седай в бялото на гай-шайн — каза той хладно, докато се обръщаше към нея. Беше едър, макар и не колкото айилеца, но се извисяваше като скала, а златните му очи попиваха всичко. — И пленница, изглежда. Не пожела ли да дойде?

— Мяташе се като пъстърва на речен бряг, докато Гаул я връзваше, милорд — отвърна Неалд. — Аз самият нямаше какво да правя, само стоях и гледах.

Странни думи, и казани с такъв важен тон. Какво можеше да е...? Изведнъж тя забеляза още един в черно палто, нисък грубоват мъж със сребърна игла с формата на меч, забучена на високата му яка. И си спомни къде за последно беше видяла мъже с такива черни палта. Сkochиха от дупки във въздуха малко преди всичко да се превърне в

пълен разгром при Думайски кладенци. Неалд и неговите „дупки“, неговите Портали. Тези мъже можеха да преливат!

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се задърпа от ръката на Неалд, да не заотстъпва. Стомахът ѝ се сгърчи само от това, че е толкова близо до него. А да я докосва... Доця ѝ се да заскимти и това я изненада. Много по-твърда беше, разбира се! Съсредоточи се да си придаде спокойствие, като в същото време се опитваше да върне влагата в изведнъж пресъхналата си уста.

— Смята се за приятелка на Севанна — добави Гаул.

— Приятелка на Севанна. — Айбара се намръщи. — Но носи халат на гай-шайн. Копринен халат и накити, но все пак... Не си искала да дойдеш, но не си и преляла, за да попречиш на Гаул и Неалд да те доведат. И си уплашена. — Той поклати глава. Как бе разбрал, че е уплашена? — Изненадан съм, че виждам Айез Седай с Шайдо след Думайски кладенци. Или не знаеш за това? Пуснете я, пуснете я. Съмнявам се, че ще се опита да бяга, щом се е оставила да я доведете тук.

— Думайски кладенци са без значение — заяви тя хладно, щом двамата я пуснаха. Пуснаха я, обаче останаха от двете ѝ страни като стражи и тя изпита гордост, че гласът ѝ не трепна.

Мъж, който може да прелива. Двама всъщност, а тя беше сама. Сама и без да може да прелее и една нишка. Стоеше с вдигната високо глава. Беше Айез Седай и трябваше да видят, че е Айез Седай от глава до пети. Как ще знае той дали е уплашена? Ей толкова страх не беше се промъкнал в думите ѝ. Лицето ѝ все едно че беше изсечено от камък, толкова малко показваше.

— Бялата кула си има цели, които никой друг не може да знае или разбере. Там съм по работа на Бялата кула, а вие се месите. Неблагоразумно за който и да било мъж. — Геалданецът кимна унило, все едно че бе научил този урок лично. Айбара само я гледаше безизразно. — Само това, че чух името ви, ме спря да не накажа тези двамата — продължи тя. Ако мурандиецът и айилецът подхвърлеха колко време бе отнело това, щеше да каже, че отначало е била замаяна, но те си замълчаха и Галина заговори бързо и по-високо:

— Вашата жена Файле е под моя закрила, както и кралица Алиандре, и когато работата ми със Севанна приключи, ще ги изведе със себе си на свобода и ще им помогна да стигнат където пожелаят.

Междувременно обаче вашето присъствие тук застрашава моята работа, работата на Бялата кула, и не мога да го позволя. То застрашава и вас, и жена ви, и Алиандре. В онзи стан има десетки хиляди айилци. Десетки по десетки. Ако ви нападнат — а съгледвачите им скоро ще ви открият, ако вече не са ви открили — ще ви заличат от лицето на земята. Могат да навредят и на жена ви и на Алиандре заради това. Може и да не успее да спра Севанна. Тя е сурова жена, а много от Мъдрите ѝ могат да преливат, поне сто, и са готови да използват Единствената сила за насилие, докато аз съм една Айез Седай, при това ограничена от своите Клетви. Ако искате да защитя жена ви и кралицата, бягайте бързо оттук. Може и да не ви нападнат, ако се види ясно, че се оттегляте. Това е единствената надежда и за вас, и за жена ви.

Тъй. Само няколко от тези засадени семенца да пуснеха корен, Щеше да е достатъчно Айбара да побегне.

— Ако Алиандре е в опасност, лорд Перин — почна геалданецът, но Айбара вдигна ръка и го спря. Само толкова. Геалданецът стисна челюсти толкова силно, че още малко и щяха да изпрацят, но млъкна.

— Видяла си Файле? — попита младият мъж. — И тя е добре? Не е пострадала, нали? — Глупакът сякаш не беше схванал и една дума от казаното освен споменаването на жена му.

— Добре е и е под моята закрила, лорд Перин. — Щом това селско хлапе искаше да се нарича лорд, можеше да го изтърпи засега. — И тя, и Алиандре, и двете са добре. — Геалданецът само изръмжа, но не се осмели да проговори. — Трябва да ме послушате. Шайдо ще ви избият...

— Ела виж това — прекъсна я Айбара, обърна се към масата и дръпна един голям лист.

— Трябва да му простите липсата на маниери, Айез Седай — каза Берелайн, докато ѝ подаваше сребърна чашка с тъмно вино. — При тези обстоятелства той е под голямо напрежение, както сигурно разбирате. Не съм се представила. Аз съм Берелайн, Първата на Майен.

— Знам. Можете да ме наричате Ализе.

Берелайн се усмихна, сякаш знаеше, че името е фалшиво, но все пак го приема. Първата на Майен съвсем не беше наивна. Жалко, че трябваше да се оправя с момчето вместо с нея — изтънчените особи,

които си въобразяваха, че могат да си играят с Айез Седай, лесно се водеха за носа. Селяците можеха да се окажат упорити поради невежеството си. Но този тип би трябвало вече да знае нещо за Айез Седай. Може би ако го пренебрегнеше, щеше да му даде повод да си помисли коя е и какво. Виното имаше вкус на цветя.

— Много е добро.

Каза го с искрена благодарност. От няколко недели не беше вкусвала вино. Терава нямаше дай позволи удоволствие, което отказваше на самата себе си.

— В лагера има и други Сестри, Ализе Седай. Масури Сокава и Сеонид Трайган, както и личната ми съветничка Анура Ларисен. Бихте ли искали да си поговорите с тях, след като приключите с Перин?

С престорена небрежност Галина придърпа качулката, та да заслони лицето си, и бавно отпи от виното — за да помисли. Присъствието на Анура беше разбираемо, предвид Берелайн, но какво правеха тук другите две? Бяха от избягалите от Кулата след свалянето на Сюан и издигането на Елайда. Вярно, никоя от тях нямаше да знае, че е замесена в отвличането на момчето ал-Тор за Елайда, но все пак...

— Мм, не мисля. Тяхната работа си е тяхна, моята — моя. — Готова беше много да даде, за да разбере каква е тяхната работа, но не и на цената да я познаят. Всеки приятел на Преродения Дракон можеше да има... мнение... за Червена сестра. — Помогни ми да убедя Айбара, Берелайн. Вашата Крилата гвардия не може да се противопостави на онова, което Шайдо ще хвърлят срещу вас. Онова, което води геалданецът, няма да промени нищо. Цяла армия няма да го промени. Шайдо са прекалено много и имат стотици Мъдри, готови да използват Единствената сила като оръжие. Виждала съм ги да го правят. Ти също можеш да умреш, а и да те пленят, и не мога да обещавам, че ще успея да убедя Севанна да те освободи, когато си тръгна.

Берелайн се засмя, все едно че хиляди Шайдо и стотици можещи да преливат Мъдри са нищо.

— О, не се бойте, че ще ни намерят. Лагерът им е на цели три дни езда път, ако не и на четири. А недалече оттук теренът става много тежък.

Три дни, ако не и четири? Галина потръпна. Би трябвало вече да се е сетила. Три или четири дни разстояние, покрито за по-малко от

час. През дупка във въздуха, сътворена с мъжката половина на Силата. Значи е била на косъм да я докосне сайдин! Но гласът ѝ не трепна.

— Все пак трябва да ми помогнеш да го убедя да не напада. Би било гибелно — за него, за жена му, за всички замесени. А и това, което върша там, е важно за Кулата. Ти винаги си била силна поддръжница на Кулата. — Ласкателство за владетелка на един относително малък град, но ласкателството размеква дребния, както и могъщия.

— Перин е упорит, Ализе Седай. Съмнявам се, че ще го разубедите. Не е лесно, щом вече е решил. — Странно, усмивката на младата жена бе не по-малко загадъчна, отколкото на Сестра.

— Берелайн, може ли да отложите разговора си за по-късно? — рече нетърпеливо Айбара — и не беше въпрос. Потупа по листа с дебелия си пръст. — Ализе, би ли погледнала това? — Това също не беше въпрос. За какво се мислеше този мъж, че да заповядва на Айез Седай?

Все пак пристъпването към масата я отдалечаваше от Неалд. Приближаваше я до другия, който я гледаше напрегнато, но все пак беше от другата страна. Жалка преграда, но ѝ позволяваше да го пренебрегне, като погледне листа под пръста на Айбара. Едва се съдържа да не трепне. Там беше очертан град Малден, чак до акведукта, който докаряваше вода от едно езеро на пет мили разстояние, а също и груба скица на стана на Шайдо, обкръжаващ града. Същинската изненада бе в това, че знаците май показваха идването на септите, откакто Шайдо бяха стигнали до Малден, а броят им издаваше, че хората на Айбара са наблюдавали стана от доста време. Друга карта, грубо нахвърляна, като че ли описваше града в подробности.

— Виждам, че сте разбрали колко им е голям станът. Трябва да знаете, че спасяването ѝ е безнадеждно. Дори да разполагате със сто от тези мъже, не е достатъчно. — Не ѝ беше лесно да говори за тях, а и не можеше съвсем да прикрие презрението в гласа си. — Мъдрите ще се сражават. Стотици са. Ще е заколение, с хиляди мъртви, може би и жена ви сред тях. Казах ви, двете с Алиандре са под моята закрила. Когато си свърша работата, ще ги изведе. Чухте, че го казах, тъй че в името на Трите клетви знаете, че е истина. Не допускайте грешката да мислите, че връзката ви с Ранд ал-Тор ще ви защити, ако се намесите в това, което прави Бялата кула. Да, зная кой сте. Нима си мислите, че

жена ви нямаше да ми го каже? Тя ми има доверие и ако искате да я опазите, вие също трябва да ми се доверите.

Идиотът я гледаше, все едно че думитей бяха прелетели над главата му, без да докоснат ушите му. Очите му наистина бяха изнервящи.

— Тя къде спи? Тя и всички други, които бяха пленени с нея. Покажи ми.

— Не мога — твърдо заяви тя. — Гай-шайн рядко спят на едно и също място две нощи поред.

С тази лъжа изчезна и последният шанс да остави жива Файле и другите. О, тя изобщо не беше възнамерявала да увеличи риска за собственото си спасение, като им помага, но това винаги можеше да се обясни по-късно, с някаква промяна на обстоятелствата. Не можеше обаче да допусне възможността един ден те наистина да се спасят и да разкрият лъжата ѝ.

— Ще я освободя — изръмжа той толкова тихо, че едва го чу. — Каквото и да струва.

Мислите ѝ запрепускаха бясно. Май нямаше начин да го отклони от това, но навярно щеше да успее да го забави. Това поне трябваше да направи.

— Няма ли поне да поотложите нападението си? Бих могла да си приключа работата след още няколко дни, може би неделя. — Един твърд срок трябваше да изостри усърдието на Файле. Преди това щеше да е опасно: неосъществената заплаха губи цялата си сила, а рискът да не успее да се докопа навреме до палката бе твърде голям. Сега обаче рискът ставаше наложителен. — Ако успея да го направя и да изведа жена ви и другите, няма да се наложи ненужно да загиват хора. Една неделя.

Айбара се смръщи отчаяно и удари с юмрук по масата толкова силно, че тя подскочи.

— Можеш да получиш няколко дни — изръмжа той. — Може би дори неделя или повече, ако... — Стисна зъби и премълча останалото. Странните му очи се забиха в лицето ѝ. — Но не мога да обещавам колко дни — продължи той. — Ако имах избор, щях да напада тутакси. Няма да оставя Файле пленничка нито ден повече, отколкото се налага, само за да чакам да узреят схемите на Айез Седай за Шайдо. Твърдиш, че е под твоя закрила, но колко голяма закрила можеш наистина да ѝ дадеш, щом носиш тоя халат? В лагера им има признаци на пиянство.

Дори някои от постовеите им пият. Мъдрите също ли са сеподдали на това?

Внезапната смяна на темата я накара да примига.

— Мъдрите пият само вода — сухо отвърна тя. И съвсем искрено. Винаги я забавляваше, когато истината служеше на целите ѝ. Не че примерът с Мъдрите носеше кой знае какви плодове. А пиянството сред Шайдо наистина процъфтяваше. Всеки набегносеше в стана всичкото вино, което можеше да се намери. Десетки и десетки казани варяха гадни питиета от зърно и всеки път щом Мъдрите унищожаваша един, на негово място изникваха два. Но ако му кажеше това, само щеше да го подтикне да нападне.

— Колкото до другите, била съм с войски преди тази и съм виждала повече пияни, отколкото сред Шайдо. Ако между десетки хиляди се намерят сто пияни, каква изгода ви носи това? Наистина, добре ще е, ако ми обещаете една неделя. Две ще е още по-добре.

Очите му пробягаха към картата, дясната му ръка отново се сви в юмрук, но в гласа му нямаше гняв.

— Шайдо често ли влизат зад стените на града?

Тя остави чашата на масата и изправи рамене. Не беше лесно да срещне жълтоокия му поглед, но се справи, без гласът ѝ да трепне.

— Мисля, че е крайно време да проявите подobaващото уважение към мен. Аз съм Айез Седай, а не слугиня.

— Шайдо често ли влизат зад стените на града?

Повтори го с абсолютно същия равен тон. Дося ѝ се да изскърца със зъби.

— Не — сопна се тя. — Оплячкосали са всичко, което си струва да се обере, че и отгоре. — Съжали за думите си още щом се изплъзнаха от езика ѝ. Бяха ѝ се сторили безопасни, докато не си спомни за мъжете, които можеха да скачат през дупки във въздуха. — В смисъл, не че изобщо не влизат. Повечето дни влизат по няколко. По всяко време сигурно се намират по дваисет-трийсет, на групи по двама-трима. — Имаше ли достатъчно ум да разбере какво означава това? Я по-добре да му го обясни! — Не можете да се справите с всички. Все някой неизбежно ще се измъкне и ще предупреди стана. Айбара само кимна.

— Когато видиш Файле, кажи ѝ, че в деня, в който види мъгла по ридовете и чуе вълци да вият посред бял ден, трябва да отиде с остана-

лите до замъка на лейди Кайрен в северния край на града и да се скрият там. Кажи ѝ, че я обичам. Кажи ѝ, че идвам.

Вълци ли? Полудял ли беше този човек? Как можеше да накара вълците да...? Но с тези вълчи очи, впити в нея, май не държеше да го разбере.

— Ще ѝ кажа — излъга тя.

Навярно имаше предвид само че ще отвлече жена си с помощта на тези в черните палта? Но в такъв случай защо изобщо чакаше? Тези жълти очи май криеха тайни, които предпочиташе да не узнава, с кого се опитваше да се срещне? Със сигурност не беше Севанна. Щеше на Светлината да благодари за това, ако отдавна не бе зарязала тази глупост. Кой беше готов скоро да дойде при него? Бяха споменали за *един*, но това можеше да означава крал с армия. Или самият ал-Тор? Виж, него се молеше никога повече да не го вижда!

Обещанието ѝ като че ли отпусна нещо у младия мъж. Той бавно издиша и напрежението по лицето му се стопи.

— Проблемът с ковашката главоблъсканица — рече тихо той и почука с пръст по скицата на Малден — винаги е в това да поставиш ключовото парче на мястото му. Е, това стана. Или скоро ще стане.

— Ще останете ли за вечеря? — попита Берелайн. — Скоро ще е.

Платнищата на входа бяха разтворени, но притъмняваше. Стройна слугиня в тъмна вълнена рокля, прибрала на кок бялата си коса, влезе и започна да пали светилниците.

— Ще ми обещаете ли поне една неделя? — попита Галина, но Айбара само поклати глава. — В такъв случай всеки час ми е важен. — Изобщо не се беше канила да остава нито миг повече от нужното, но трябваше да се насили, за да изрече следващите думи: — Ще накарате ли някой от вашите... мъже... да ме пренесе възможно най-близо до стана?

— Направи го, Неалд — заповяда Айбара. — И се опитай да бъдеш учтив.

Светлина!

Галина вдиша дълбоко и смъкна качулката си Назад.

— Искам да ме ударите. Ето тук. — Пипна се по бузата. — Достатъчно силно, за да отече.

Най-сетне нещо влезе през ушите му. Жълтите очи се разшириха и Айбара тикна палци в колана си, сякаш искаше да сдържи ръцете си.

— Няма. — Каза го с тон, все едно я смята за луда. Геалданецът беше зяпнал, а слугинята се бе вторачила в нея с горящия фитил в ръката, опасно надвиснал над полите ѝ.

— Трябва — твърдо каза Галина. Трябваше ѝ всяка трошица правдоподобност за пред Терава. — Направете го!

— Не вярвам, че ще го направи — каза Берелайн и се плъзна по пода с прибрани поли. — Много са му селски навиците. Ако позволите на мен?

Галина нетърпеливо кимна. Защо пък не, макар че жената едва ли щеше да ѝ остави достатъчно убедителен... Пред очите ѝ притъмня, когато отново успя да ги отвори, залитна. Усети в устата си вкус на кръв. Опипа бузата си — беше изтръпнала.

— Много силно ли беше? — попита почти притеснено Берелайн.

— Не — изломоти Галина; мъчеше се да се овладее. Ако можеше да прелее, главата ѝ щеше да откъсне на тая! Разбира се, ако можеше да прелива, всичко това нямаше да е необходимо. — Сега другата буза. И да не забравите да пренесете и кобилата ми!

Препуснаха с мурандиеца през леса до едно място, където няколко огромни дървета бяха нападали и изглеждаха странно прорязани. Тя бе убедена, че ще ѝ е трудно да използва дупката му във въздуха, но когато мъжът направи вертикална сребристо-синкава резка, която се ушири до гледка със стръмно спускаща се земя, изобщо не помисли за покварения сайдин, а смуши Бързонога през отвора. Без никаква друга мисъл освен за Терава.

За малко да завие като пребито псе, щом разбра, че е на обратния склон на височината спрямо стана. Препусна в паника, за да надбяга потъващото слънце. И загуби.

За жалост, оказа се права. Терава не прие извиненията. Най-много се ядоса заради отоците. Тя самата никога не обезобразяваше лицето и. Това, което последва, не отстъпваше на кошмарите на Галина. И продължи много по-дълго. Докато пицеше с всички сили, тя почти бе забравила за отчаяната нужда да се докопа до палката.

Да се докопа до палката, да убие Файле и приятелките ѝ — и щеше да е свободна.

Егвийн се съвзе бавно и както беше замаяна, едва успя да се сети па да затвори очи. Не беше никак трудно да се престори, че все още е в несвяст. Главата ѝ се бе отпуснала на нечие женско рамо и не можеше да я повдигне, дори да се опиташе. Айезседайско рамо — дарбата се усещаше. Мозъкът ѝ все едно беше натъпкан с вълна, мислите ѝ бяха бавни блуждаещи, краката и ръцете ѝ — изтръпнали. Вълнената ѝ рокля за езда и наметалото ѝ бяха сухи, осъзна тя, въпреки че се беше накусила добре в реката. Е, това лесно можеше да уреди със Силата. Но едва ли бяха прелели да изцедят водата от дрехите ѝ за нейно удобство. Беше заклещена между две Сестри — едната си беше сложила парфюм с аромат на цветя, които я крепяха да седи общо взето изправена. Бяха в карета, ако можеше да се съди по полюшванията и тропота на конските копита по калдъръма.

Тя предпазливо открехна очи — съвсем лекичко.

Завеските на каретата бяха дръпнати, макар че при тази воня на гниеща смет може би щеше да е по-добре да ги пуснат.

Гниеща смет! Как можеше Тар Валон да се докара дотук? Такава запуснатост на града сама по себе си бе достатъчна причина Елайда да бъде свалена. Прозорчетата пропускаха достатъчно лунна светлина, за да може смътно да различи трите Айез Седай на задната седалка. Дори да не знаеше, че могат да преливат, шаловете им с ресните щяха да я уверят. В Тар Валон носенето на шал с ресни можеше да донесе неприятности на жена, която не е Айез Седай. Странно, Сестрата отляво като че ли се беше отдръпнала по-далечко от другите две, а те не че точно се бяха притиснали една към друга, но седяха много близо, сякаш избягваха контакт с нея. Много странно.

Изведнъж си даде сметка, че не е заслонена. Вярно, че беше замаяна, но това бе съвсем нелогично. Те можаха да усетят мощта ѝ, както и тя тяхната, и макар никоя да не беше слаба, Егвийн смяташе, че би могла да надвие и петте, стига да е достатъчно бърза. Верният извор бе като огромно слънце малко зад крайчеца на полезрението ѝ и я зовеше. Първият въпрос беше дали все още смее? В състоянието, в което беше главата ѝ, никак не беше сигурно дали ще успее да прегърне сайдар, а успееше или не, те веднага щяха да разберат, че се е опитала. По-добре първо да се опита да се съвземе. Вторият въпрос беше — колко дълго можеше да чака? Нямаше да я оставят вечно незаслонена, нали?

Опита се да размърда пръстите на краката си в грубите кожени обуца и се зарадва, щом се раздвижиха послушно. Животът като че ли бавно се връщаше в ръцете и краката ѝ. Реши, че вече може да вдигне главата си, макар да бе замаяна. Това, което ѝ бяха дали, вече преставаше да действа. От колко време?

Събитията бяха изтръгнати от ръцете ѝ от чернокосата Сестра в средата на задната седалка, която се наведе и я зашлеви толкова силно, че Егвийн рухна в скута на жената, на която се беше облегнала. Ръката ѝ сама посегна към бузата. Дотук с преструвките, че е в несвяст.

— Нямаше нужда от това, Катерин — чу хриплив глас над себе си и проговорилата отново я повдигна. Оказа се, че просто не може да държи главата си изправена. Катерин. Това трябваше да е Катерин Алру-ин, Червена. Струваше ѝ се важно по някаква причина да разбере самоличността на всяка, макар да не знаеше за Катерин нищо освен името ѝ и Аджата. Сестрата, в чийто скут беше паднала, беше русокоса, но лицето ѝ бе непознато. — Май ѝ даде твърде много корен от вилняк.

Полази я мраз. Това значи и бяха дали! Затършува в ума си за всичко, което ѝ беше казвала Нинив за този противен чай, но мислите ѝ все още течаха бавно. Бавно, но като че ли малко по-добре. Сигурна беше, че според Нинив трябва доста време, докато действието му изчезне.

— Дадох ѝ точната доза, Фелаана — отвърна сухо жената, която я бе зашлевила. — И както виждаш, държи я точно както трябва. Искам я да може да върви, като стигнем до Кулата. Определено нямам намерение пак да помагам да я носим — довърши тя и изгледа с яд Сестрата, седяща вляво от Егвийн, а тя поклати глава и мънистата по плитчините ѝ леко издрънчаха. Това беше Притале Нербаджан, Жълта, която полагаше всячески усилия да избегне преподаването на новачки или Посветени и не криеше неприязънта си към тази задача, щом я принудеха.

— Щеше да е нередно да накарам моя Харил да я носи, нали? — хладно отвърна тя. Всъщност — ледено. — Самата аз ще се радвам, ако може да върви, но ако не — ще я носим. Всеки случай с нетърпение очаквам да я връчим на други. Ако ти не искаш пак да я носиш, Катерин, аз пък не ща да я пазя половината нощ в килиите.

Катерин кривна пренебрежително глава.

Килиите. Разбира се — водеха я към една от онези малки тъмни стаички на първото ниво на мазетата на Кулата. Елайда щеше да я обвини в лъжливото предявяване, че е Амирлинският трон. Наказанието беше смърт.

Странно, но това не предизвика страх у нея. Билката може би все още действаше. Щяха ли Романда или Лелейн да отстъпят, да се съгласят да се издигне Амирлин след нейната смърт? Или щяха да продължат взаимната си борба, докато целият бунт не се провали и Сестрите не се повлекат обратно при Елайда? Тъжна мисъл. Тъжна до мозъка на кос-тите. Но щом можеше да изпита тъга, значи коренът от вилняк не потискаше чувствата ѝ. Защо тогава не изпитваше страх? Опипа с палец пръстена на Великата змия — опита се поне — и откри, че го няма. Гневът ѝ кипна, нажежен до бяло. Можеха да я убият, но не можеха да ѝ отнемат правото да е Айез Седай.

— Кой ме предаде? — попита тя, доволна от хладния си тон. — Нищо не пречи да ми кажете, след като съм ваша пленничка.

Сестрите я зяпнаха, сякаш се изненадаха, че има глас. Катерин небрежно се наведе напред, вдигна ръка и очите ѝ се присвиха, щом светлокосата Фелаана посегна и спря шамара, преди да е стигнал до бузата на Егвийн.

— Тя несъмнено ще бъде екзекутирана — заяви твърдо Фелаана с дрезгавия си глас, — но е от Кулата и никоя от нас няма право да я бие.

— Пусни ръката ми, Кафява — изръмжа Катерин и смайващо, светлината на сайдар я обгърна.

За миг сиянието обкръжи всички в каретата — всички освен Егвийн. Гледаха се като настръхнали котки, готови да засъскат, на ръба да започнат да дращят. Не всички — Катерин и по-високата Сестра срещу нея вдясно изобщо не се споглеждаха, но мятаха достатъчно гневни погледи на останалите. Какво ставаше, в името на Светлината? Взаимната вражда така беше нагнетила въздуха, че можеше да се среже като хляб.

След миг Фелаана пусна китката на Катерин и се облегна назад, но никоя не изпусна Извора. Внезапно Егвийн заподозря, че никоя не иска да е първата. Лицата им бяха самото спокойствие в бледата лунна светлина, но ръцете на Кафявата стискаха шала, а Сестрата до Катерин усърдно си гладеше гънките на полите.

— Мисля, че вече е време за това — каза Катерин и заплете щита. — Не бихме искали да опитваш... безполезни неща.

Усмивката ѝ беше зла. Егвийн въздъхна, щом сплитът се намести над нея. Бездруго се съмняваше, че ще може да прегърне сайдар, а срещу пет, вече изпълнени със Силата, успехът щеше да продължи само няколко мига. Спокойствието ѝ сякаш разочарова Червената.

— Това може да е последната ти нощ на тоя свят — продължи тя. — Няма да се изненадам, ако Елайда още утре нареди да те усмирят и да те обезглавят.

— Или даже тази нощ — добави дългнестата ѝ дружка и кимна. — Според мен Елайда гори от нетърпение да се свърши с теб.

За разлика от Катерин, тя го заяви равнодушно, но със сигурност също беше Червена. И наблюдаваше другите, сякаш подозираше, че кроят нещо.

Наистина странно!

Егвийн остана невъзмутима въпреки реакцията, която очакваша. Която Катерин очакваше поне. Решила бе да запази достойнството си до дръвника на палача. Все едно колко добре се беше справила като Амирлин, щеше да умре по начин, достоен за Амирлинския трон. Жената, която се беше присвила по-настрана от двете Червени, заговори с характерен арафелски акцент и това позволи на Егвийн да се сети коя е. Бериша Теракуни, Сива, известна с изключително стриктното си и често пъти най-сурово тълкуване на закона. Винаги вярна на буквата, разбира се, и без капка милост.

— Няма да е нито нощес, нито утре, Баразайн, освен ако Елайда не реши да привика Заседателките посред нощ и те се отзоват. Това изисква Върховен съд, не е някоя дреболия за минути или часове даже, а Съветът, като гледам, не е много склонен да угоди на Елайда, и нищо чудно. Момичето ще бъде съдено, но Съдът ще заседава, когато те решат.

— Съдът ще се събере, когато Елайда ги повика, иначе всички така ще ги накаже, че ще съжالياват — озъби се Катерин. — Джала и Мерим препуснаха напред още щом разбрахме кого сме хванали, тя вече го знае и бас слагам, че за тая тука ще измъкне Заседателките от креватите им със собствените си ръце, ако потрива. — Тонът ѝ стана самодоволен и в същото време заядлив. — А тебе може пък да постави на Стола на Помилването. Ще ти хареса ли?

Бериша възмутено размърда рамене и намести шала си. В някои случаи Столът на Помилването бе застрашен със същото наказание като защитаваната. Може би и това обвинение го налагаше. Въпреки усърдните усилия на Сюан да ѝ довърши образованието, Егвийн не знаеше.

— Това, което аз искам да чуя, е какво направи на пристанищната верига? — рече след малко Сивата с подчертано пренебрежение. — Как може да се развали?

— Не може да се развали — отвърна Егвийн. — Вече би трябвало да сте Разбрали, че е куендияр. Дори Силата няма да го развали, само ще го заздравя. Предполагам, че можете да го продадете, ако съборите достатъчно от крепостната стена, за да го извадите. Стига някой да може да си позволи да купи толкова голям куендияр. Или изобщо да го иска.

Този път никоя не спря Катерин да я шамароса, много силно при това.

— Я да млъкваш! — викна Червената.

Това май беше добър съвет, освен ако глупаво не държеше да ѝ светнат още някой шамар. Тъй че Егвийн си замълча и в поклащащата се карета се възцари тишина, докато останалите сияеха от сайдар и се гледаха подозрително. Невероятно! Защо Елайда изобщо бе избрала за нощната задача жени, които явно се ненавиждаха? Като демонстрация на власт или просто защото го можеше? Все едно. Ако Елайда я оставеше да преживее нощта, поне можеше да извести Сюан какво ѝ се е случило... и може би Леане също. Можеше да извести Сюан, че са предадени. И да се моли Сюан да успее да се добере до предателката. Да се моли бунтът да не се разпадне. Помоли се наум за това. Беше по-важно от всичко останало.

Когато спряха, се беше съвзела достатъчно, за да слезе след Катерин и Притале, без да я крепят, макар че главата ѝ все още беше замаяна. Можеше да стои изправена, но се съмняваше, че би могла да побегне — не че опитът щеше да доведе до нещо друго, освен да я спрат само след няколко стъпки. Тъй че застана кротко до боядисаната в черно карета и зачака търпеливо като четирите коня в хамутите.

В края на краищата нали и тя самата беше в хамут, тъй да се каже. Бялата кула се извисяваше пред тях — огромен бял ствол, надигащ се към небесата в нощната тъма. Малко от прозорците

светеха, но едни бяха току под самия връх, навярно в покоите на Елайда. Егвийн беше пленничка и едва ли щеше да живее още дълго, но се чувстваше все едно, че се е върнала у дома. Кулата сякаш възвърна енергията ѝ.

Двама лакеи на Кулата, с Пламъка на Тар Валон на ливреите, бяха скочили от задните стъпалца на каретата, за да пуснат стълбичката, и сега стояха и подаваха облечените си в бели ръкавици ръце на всяка, докато слизаше, но се възползва само Бериша, и само защото това ѝ позволи бързо да стъпи на каменната настилка, без да изпуска от очи другите Сестри. Баразайн ги изгледа така, че единият шумно преглътна, а лицето на другия пребледня. Фелаана, заета с дебненето на другите, само им махна раздражено. И петте продължаваха да държат сайдар, дори тук.

Бяха спрели при главния заден вход, под стълбището с мраморния парапет, спускащо се от второто ниво под огромни бронзови фенери, изливащи широк кръг треперлива светлина, и за нейна изненада в подножието на стълбите стоеше самотна новачка, плътно загърната в бялото си наметало заради пощипващия студ. Беше очаквала почти със сигурност Елайда да ги посрещне лично, за да позлорадства, обкръжена от свита ласкателки. Втората изненада беше, че новачката се оказа Никола Трийхил. Бялата кула беше последното място, където очакваше да види бегълката.

По начина, по който Никола се ококори, щом видя Егвийн, личеше, че е не по-малко стъписана от самата нея — но все пак прилекна изряден, макар и леко припрян реверанс към Сестрите.

— Амирлин каза, че... тя... трябва да се предаде на Надзорницата на новачките, Катерин Седай. Каза, че Силвиана Седай е получила съответните нареждания.

— Е, значи поне ще те напердашат с пръчки тази нощ — каза с усмивка Катерин.

Егвийн се зачуди лично ли я мрази, или заради това, което е — или просто мрази всички. Набита с пръчки. Никога не беше гледала как го правят, но беше слушала описания. Всички казваха, че ужасно боли. Но срещна невъзмутимо погледа на Катерин и за миг усмивката на по-възрастната жена се стопи. Явно търсеше повод да я удари отново. Айилците имаха начин да се справят с болката. Прегръщаха я, отдаваха ѝ се без съпротива, без да се опитат дори да спрат писъците.

Навярно това щеше да помогне. Мъдрите твърдяха, че така болката може да бъде отхвърлена, без дай позволиш да те надвие.

— Ако Елайда се кани да го проточи това ненужно, за тая нощ повече няма работа за мен — заяви Фелаана и изгледа намръщено всички, в това число и Никола. — Щом това момиче трябва да бъде усмире-но и екзекутирано, точка. — Жълтокосата Сестра сбра полите си и се стрелна нагоре по стълбите покрай Никола. Направо побягна! Сиянието на сайдар продължаваше да я обкръжава.

— Съгласна съм — хладно заяви Притале. — Харил, мисля да се поразходя с теб, докато прибираш Червена пика в конюшната.

Мургавият набит мъж, който беше излязъл от тъмното, повел висок дорест кон, ѝ се поклони. Носеше хамелеоновия плащ на Стражник, който при всяко движение се преливаше във всевъзможни цветове и го правеше почти невидим. Той мълчаливо пое след Притале в нощта, но току поглеждаше през рамо и ѝ пазеше гърба. Сиянието се задържа и около нея. Тук имаше нещо, което убягваше на Егвийн.

Изведнъж Никола приклепна в нов реверанс и развълнувано възкликна:

— Съжалявам, че избягах, Майко. Помислих си, че тук ще ми позволят да продължа по-бързо. С Арейна си помислихме, че...

— Не я наричай така! — изръмжа Катерин и камшик от Въздух плесна новачката по задника толкова силно, че я накара да изскимти и да подскочи. — Ако тази нощ си при Амирлинския трон, върни се при нея и ѝ кажи, че заповедите ѝ ще бъдат изпълнени. Хайде, беж!

С последен, изпълнен с паника поглед към Егвийн, Никола се втурна нагоре по стълбите толкова бързо, че на два пъти се спъна и за малко да падне. Горката! Надеждите ѝ явно бяха излъгани, а ако Кулата беше разбрала възрастта ѝ... Трябваше да е излъгала, за да я приберат — лъженето беше един от лошите ѝ навици.

Егвийн я разкара от ума си. Никола вече не беше нейна грижа.

— Нямаше нужда да плашиш толкова момичето — изненадващо каза Бериша. — Новачките трябва да се насочват, не да ги млатиш със суровицата. — Далечен отглас на възгледите ѝ за закона.

Катерин и Баразайн се извъртяха към Сивата и я изгледаха напрегнато. Вече само две котки, но вместо котка виждаха срещу себе си мишка.

— Сама ли смяташ да дойдеш с нас при Силвиана? — попита Катерин с определено неприятна усмивка.

— Не те ли е страх, Сива? — леко насмешливо подхвърли Баразайн. И незнайно защо леко люшна едната си ръка, за да се развоят по-дълго дългите ресни на шала ѝ. — Ти сама, а ние две?

Двамата лакеи стояха като статуи — очевидно копнееха изобщо да ги няма тук и се надяваха да им се размине, ако останат достатъчно неподвижни.

Бериша не беше по-висока от Егвийн, но изпъна рамене и придърпа шала около себе си.

— Заплахите са изрично забранени в Кулата...

— Заплаши ли те Баразайн? — меко я прекъсна Катерин. Меко, но с остра стомана, увита в коприната. — Само те попита дали те е страх. Трябва ли да те е страх?

Бериша облиза притеснено устни. Кръвта се бе отцедила от лицето ѝ, а очите ѝ ставаха все по-ококорени, сякаш виждаше неща, които не иска да види.

— Аз... мисля да се поразходя из двора — най-сетне измърмори тя и тръгна, без изобщо да откъсва очи от двете Червени, а Катерин се изсмя късо и много доволно.

Това беше пълна лудост! Дори Сестри, които се мразеха взаимно до ноктите на краката, не можеха да се държат така. И най-вече никоя жена, която толкова лесно се поддава на страха като Бериша, не можеше да стане Айез Седай. Нещо много сбъркано имаше в Кулата. Много.

— Доведи я — каза Катерин и тръгна нагоре по стъпалата.

Баразайн най-сетне пусна сайдар, стисна здраво Егвийн под мишницата и я последва. Егвийн нямаше друг избор, освен да тръгне без съпротива. Но все още не падаше духом.

Щом пристъпи в Кулата, наистина се почувства като у дома си. Белите стени с фризовете и гоблените по тях, ярко оцветените подови плочки ѝ се струваха близки като кухнята на майка ѝ. Дори повече в известен смисъл: за последен път беше видяла кухнята на майка си преди много повече време, отколкото тези коридори. С всеки дъх поемаше в себе си силата на родния дом. Но и нещо странно имаше също така. Всички светилници на стойките бяха запалени, часът едва ли беше чак толкова късен, но не се виждаше жива душа. По-рано по

коридорите винаги имаше Сестри, дори посред нощ. Живо си спомняше как зърваше по някоя, забързана по работа, и как се отчайваше, че едва ли ще може да бъде някога така изящна и царствена. Айез Седай държаха на времето си и някои Кафяви изобщо не обичаха да ги будят посред бял ден. В нощните часове имаше по-малко неща, които да ги отвличат от заниманията им, по-рядко можеше да ги прекъсне някой, докато четат. Но сега не се виждаше никой. Нито Катерин, нито Баразайн подхвърлиха нещо по този повод, докато трите крачиха безмълвно по коридорите. Тази мълчалива пустота явно се беше превърнала в част от ежедневието.

Щом стигнаха до бялото каменно стълбище в нишата, най-сетне се появи друга Сестра, изкачваше се отдолу. Пълничка жена с рокля за езда на червени ивици и с уста, която сякаш бе готова да се засмее. Носеше шала си с дълги червени ресни. Катерин и другите може да бяха носили своите, за да се отличат на пристанището — никой в Тар Валон нямаше да се осмели да притесни жена, носеща шала, и повечето хора се държаха настрана, ако можеха, особено мъжете — но защо тук?

Дебелите ѝ вежди се вдигнаха над светлосините ѝ очи, щом видя Егвийн. Тя опря юмруци на яките си бедра и шалът ѝ се хлъзна надолу по лактите. Егвийн не си спомняше да я е виждала, но явно обратното не беше в сила.

— Я виж ти, малката ал-Вийр. От Южен пристан ли я взехте? Погледнете я само! Вижте я как се перчи. Човек да си помисли, че Двете сте ѝ почетен ескорт. А би трябвало да плаче и да хленчи за милост!

— Билката ѝ е затъпила сетивата — измърмори Катерин и погледна навъсено Егвийн. — Май не осъзнава положението си.

Баразайн, която продължаваше да стиска Егвийн за ръката, я дръпна енергично, но макар да залитна, тя успя да запази лицето си спокойно, без да обръща внимание на гневните погледи на непознатата.

— В шок е — каза дебелата Червена и кимна. Не че прозвуча чак съчувствено, но почти — след думите на Катерин. — Виждала съм го това.

— Как минаха нещата на Северен пристан, Мелейр? — попита Баразайн.

— Не толкова добре, колкото при вас май. След като всички се разквичаха като затиснати под стобора прасета и останахме само две, се побоях, че ще уплашим тая, дето се канеше да се хване на въдицата. Добре поне, че две можехме да си говорим. Хванахме само една дивачка, и то след като направи на куендияр половината пристанищна верига. Утрепахме конете на впряга, докато се върнем дотук, все едно че, хм, все едно, че сме хванали вашата плячка. Заника настоя. Даже си сложи Стражника на мястото на кочияша.

— Дивачка — подхвърли презрително Катерин.

— Само половината? — Облекчението в гласа на Баразайн беше искрено. — Значи Северен пристан не е блокиран.

Веждите на Мелейр отново хвъркнаха нагоре, щом схвана намека.

— Ще видим колко е чист на заранта — отвърна тя замислено. — Като освободят половината, дето още е желязо. Другото се е изпънало твърдо като... ами, като куендияр. Лично аз се съмнявам, че ще може да преминава нещо повече от малки лодки. — След което поклати смутено глава. — Но имаше нещо странно. Повече от странно. Отначало не можахме да я намерим дивачката. Не можахме да усетим, че прелива. Никакво сияние нямаше около нея и не можахме да ѝ видим сплитовете. Веригата просто започна да побелява. Ако Стражникът на Арбис не беше забелязал лодката, щеше да си свърши и да си замине.

— Умната Леане — промълви Егвийн. И за миг притвори очи. Леа-не беше подготвила всичко, преди да се появи в залива, всичко беше извърнала навътре и беше прикрила дарбата си. Ако и тя бе толкова умна, сигурно щеше да се измъкне. Но нали вторият ум винаги е по-предвидлив.

— Точно това име ни даде — рече намръщено Мелейр. Тия нейни вежди, като черни гъсеници, бяха много изразителни. — Леане Ша-риф. От Зелената Аджа. Две много глупави лъжи. Десала в момента я пердаши, но тя не се огъва. Излязох само да си поема дъх. Никога не съм обичала боя с камшици, дори за такива като нея. Знаеш ли и хитрината, Чедо? Как си крие сплитовете?

О, Светлина! Мислеха си, че Леане е дивачка, преструваща се на Айез Седай.

— Тя ви казва истината. Усмиряването ѝ отне лишената от възраст външност и я направи да изглежда по-млада. Беше Изцерена от Нинив ал-Мийра и след като вече не беше от Синята, си избра нова Аджа. Задайте ѝ въпроси, на които може да отговори само Леане Шариф... — Думите ѝ секнаха, щом топката Въздух затъкна устата ѝ. Челюстите ѝ зяпнаха толкова, че чак изпукаха.

— Не сме длъжни да слушаме тия глупости — изръмжа Катерин. Мелейр обаче се взря в очите на Егвийн.

— Вярно, че звучи безсмислено — отрони след малко, — но май няма да навреди, ако ѝ задам няколко въпроса освен „Как се казваш?“. В най-лошия случай няма да е толкова досадно като сегашните ѝ отговори. Дали да не я заведем долу в килиите, Катерин? Не смея да оставям Десала дълго насаме с нея. Тя презира дивачките и направо мрази жени, които твърдят, че са Айез Седай.

— Не е за килиите още — отвърна Катерин. — Елайда иска да я заведем при Силвиана.

— Е, добре. Стига да мога да науча хитрината от нея или от другата.

Мелейр придърпа шала на раменете си, вдиша дълбоко и се запъти обратно надолу по стълбите, като жена, която я чака работа, но не гори от желание да се залови с нея. Но поне остави у Егвийн надежда за Леане. Леане вече беше „другата“, а не „дивачката“. Катерин закрачи бързо и мълчаливо по коридора, Баразайн забута Егвийн след нея, като мърмореше колко глупаво било една Сестра да учи каквото и да било от дивачка или от надскочила себе си Посветена, ръсеща чуждо-земски лъжи. Запазването и на последните трошици достойнство беше трудно, меко казано, докато те бута по коридора една дългокрака жена, а устата ти е зяпнала и слюнката се стича по брадичката ти, ала Егвийн все пак го постигна, доколкото бе възможно. Всъщност почти не мислеше за това. Мелейр ѝ беше дала твърде много поводи за мислене, а и подсилваше картинката с жените в каретата. Това, което почваше да подозира, едва ли беше вярно, но ако все пак...

Скоро синьо-белите плочки на пода преляха в червено-зелени и трите стигнаха до най-обикновена дървена врата между два гоблена с разцъфнали дървета и птици с дебели клюнове, толкова пъстроцветни, че едва ли съществуваха наяве. Обикновена врата, но много лъскава и позната на всяка посветена в Кулата. Катерин почука с физиономия,

която можеше да мине едва ли не за показна смиреност, и когато един силен глас отвътре извика: „Влез“, вдиша дълбоко, преди да отвори. Далии я държеше споменът, когато бе влизала тук като новачка или Посветена, или жената, очакваща ги вътре, я правеше така колеблива?

Кабинетът на Надзорницата на новачките изглеждаше точно така, както го помнеше Егвийн: малка стая с тъмна дървена ламперия и просто грубо обзавеждане. Тясна масичка отсам коридора, с гравирани чудати фигури по нея, и малко позлата по резбованата рамка на огледалото на една от стените, но всичко останало беше без никаква украса. Светилниците на стойките и двете лампи на писалищната маса бяха от груб месинг, макар и с различни форми. Жената на този пост обикновено се сменяше при издигането на нова Амирлин, но Егвийн бе готова да се закълне, че всяка жена, пристъпвала в този кабинет като новачка от двеста години насам, щеше да познае почти всяка пръчка и сигурно всичко останало.

Сегашната Надзорница на новачките беше едра, на ръст почти колкото Баразайн, с черен кок на тила и квадратна волева брадичка. „Глупости не търпя“, излъчваше от глава до пети Силвиана Бреон. Беше Червена и въгленочерните ѝ поли бяха дискретно нашарени с тъмночервени ивици; шалът ѝ стоеше заметнат на стола зад писалищната маса. Големите ѝ очи шареха нервно и като че ли попиха с един поглед всичко от Егвийн, все едно че не само знаеше какво ѝ е в ума, но и какво ще си помисли утре.

— Оставете я тук с мен и изчакайте навън — рече тихо и с твърд тон.

— Да я оставим? — попита невярващо Катерин.

— Кой думи не разбра, Катерин? Трябва ли да повтарям?

Явно не трябваше. Катерин се изчерви и не каза нищо повече. Сиянието на сайдар обкръжи Силвиана и тя плавно пое щита, без да остави пролука, докато Егвийн можеше да прегърне Силата. Вече беше сигурна, че може. Само дето Силвиана съвсем не беше слаба — никаква надежда нямаше, че ще може да пробие щита ѝ. В същото време тапата от Въздух в устата ѝ изчезна и тя успя да изрови кърпичката от кесийката си и кротко да си изтрие брадичката.

Кесийката я бяха претърсили — винаги си държеше носната кърпичка най-отгоре, не под всичко останало — но трябваше да отложи за по-късно проверката какво друго освен пръстена ѝ бяха

прибрали. Все едно, бездруго вътре нямаше кой знае какво полезно за една затворничка. Гребенче, игленик, ножички, разни дреболии. Шарфът на Амирлин. Представа си нямаше колко достойнство може да съхрани, докато я пердашат, но това беше в бъдеще време. Сега си беше за сега.

Силвиана я изгледа, скръстила ръце под гърдите си, докато другите две Червени затваряха вратата.

— Поне не си изпаднала в истерия. Това улеснява нещата... но защо не си изпаднала?

— Щеше ли да е по-добре? — отвърна Егвийн и прибра кърпичката в кесийката. — Не мисля.

Силвиана отиде до писалището, вдигна един лист и го зачете права, като от време на време я поглеждаше. Лицето ѝ бе съвършена маска на айезседайско спокойствие, неразгадаемо. Егвийн чакаше търпеливо. Макар и откъм обратната страна, можеше да разпознае характерния почерк на Елайда — но не и какво е написано. Силвиана не биваше да си въобразява, че ще я изнерви с чакането. Търпението засега бе едно от малкото оръжия, които ѝ бяха останали.

— Амирлин явно от доста време размисля как да постъпи с тебе — най-сетне заговори Силвиана. И да беше очаквала, че Егвийн ще почне да пристъпва от крак на крак и да кърши ръце, не го показва. — Вече има съвсем цялостен план. Не иска Кулата да те загуби. Аз също. Елайда е решила, че други са те използвали като лековерна глупачка и не е нужно да ти се търси отговорност. Тъй че няма да бъдеш обвинена, че си се самообявила за Амирлин. Зачеркнала те е от списъка на Посветените и те е вписала отново при новачките. Откровено казано, съм съгласна с решението ѝ, въпреки че това не се е случвало досега. Каквато и да ти е дарбата със Силата, пропуснала си почти всичко останало, което трябваше да си научила като новачка. Но няма нужда да се боиш, че отново ще минеш през изпитанието. Не бих насилила никоя да минава два пъти през него.

— Аз съм Айез Седай по силата на това, че съм издигната в Амир-линския трон — отвърна спокойно Егвийн. Нищо нелепо нямаше в това да се бори за една титла, щом като претенцията за нея все пак можеше да ѝ донесе смъртта. Примирението щеше да е толкова тежък удар за бунта, колкото и екзекуцията ѝ. Ако не и по-тежък.

Отново новачка? Смехотворно! — Мога да цитирам всеки съответен абзац на закона, ако пожелаеш.

Силвиана повдигна вежда, отпусна се на стола и разтвори една дебела, подвързана с кожа книга. Книгата с наказанията. Топна перо-то в скромната стъкленица с мастилото и си отбеляза нещо.

— Току-що си спечели първата си визита при мене. Ще ти дам една нощ да си помислиш за това, вместо да те сложа на коляното си още сега. Дано размишленията усилят здравословния ефект.

— Смяташ, че с един пердах можеш да ме накараш да се отрека от това, което съм? — Трудно ѝ беше да затаи неверието в гласа си. Не беше сигурна дали успя.

— Има пердах и пердах — отвърна Силвиана, изтри връхчето на перото в парцалчето, прибра го в стъклената кутийка и погледна замислено Егвийн. — Свикнала си с Шериам Баянар като Надзорница на новачките, нали? — Тя поклати пренебрежително глава. — Прегледах книгата ѝ с наказанията. Много мека е била с момичетата и много милозлива към фаворитките си. Затова ѝ се е налагало да нанася поправки много по-често, отколкото е трябвало. Аз налагам три пъти по-малко наказания месечно от Шериам, защото се грижа всяка, която накажа, да си тръгне оттук с желанието преди всичко никога повече да не я прашат при мен.

— Каквото и да направиш, никога няма да ме накараш да се отрека от това, което съм — твърдо заяви Егвийн. — Как изобщо можеш да си помислиш, че всичко това ще стане? Какво, с ескорт ли ще ме водят в класовете? Заслонена ли ще съм през цялото време?

Силвиана отпусна гръб на стола, с ръце на масата.

— Смяташ да упорстваш колкото можеш, нали?

— Ще направя каквото трябва.

— И аз. През деня изобщо няма да бъдеш заслания. Но на всеки час ще ти се дава по малко тинктура от корен на вилняк. — Силвиана изкриви уста, вдигна листа с бележките на Елайда уж да ги прочете отново и отново го пусна на масата, като си отри пръстите, все едно че по тях беше полепнало нещо вредно. — Не го понасям. Изглежда, е предназначено точно за Айез Седай. Някоя, която не прелива, може да изпие пет пъти повече, отколкото трябва, за да припадне една Сестра, и само да ѝ се замае леко главата. Отвратителна напитка. Но и полезна, явно. Сигурно би могла да се приложи и срещу онези Аша'ман.

Тинктурата няма да те замае, но няма да можеш да прелееш достатъчно, за да създадеш проблеми. Откажеш ли да го изпиеш, ще ти го сипват в гърлото. Освен това ще те следят изкъсо, тъй че гледай да не правиш глупости. Нощем ще бъдеш заслания, защото ако ти се даде достатъчно вилняк да те приспи, на другия ден ще се превиваш от стомашни болки. Ти си новачка, Егвийн, и ще бъдеш новачка. Много Сестри все пак ще те смятат за бегълка, каквото и да ти е заповядала Сюан Санче, а други безспорно ще смятат, че Елайда греши, че не те е обезглавила. Ще те следят за всяко нарушение, за всяка грешка. Сега можеш да ми се подсмиваш на пердаха, преди да си го получила, но като започнат да те пращат при мен по пет, шест, седем пъти на ден? Ще видим колко време ще трябва, докато се вразумиш.

Егвийн се изсмя късо, за своя изненада, и веждите на Силвиана хвъркнаха нагоре. Ръката ѝ неволно помръдна към перото.

— Нещо смешно ли казах, Дете?

— Ни най-малко — искрено отвърна Егвийн.

Хрумнало ѝ беше, че ще може да се справи с болката, като я прегърне като айилците. Надяваше се да подейства, но с това щеше да сложи край на всякакво достойнство, поне докато я наказват. Колкото до останалото, щеше да направи каквото може. Силвиана погледна към перото, но после стана, без да го пипне.

— Тогава приключих с теб. За тази нощ. Но утре преди закуска искам да те видя. Ела с мен.

Тръгна към вратата уверена, че Егвийн ще я последва, и тя го направи. Ако я нападнеш физически, нямаше да постигне нищо освен още една отметка в книгата. Вилняк. Добре, все щеше да измисли начин да го заобиколи. Ако не... Не искаше да мисли за това.

Катерин и Баразайн, меко казано, се стъписаха, като чуха плановите на Елайда за Егвийн, и никак не останаха доволни, щом разбраха, че трябва да я следят и заслания всяка нощ, макар Силвиана да ги увери, че ще нареди на други Сестри да ги сменят след час-два.

— Защо двете? — попита Катерин, а Баразайн я погледна кисело. Ако пратеха само една, със сигурност нямаше да е Катерин — тя стоеше по-високо.

— Първо, защото аз казах. — Силвиана изчака, докато двете Червени кимнат послушно. Направиха го с явна неохота, но не толкова, че да я карат да чака дълго. Не си беше заметнала шала на

излизане и по някакъв странен начин тя беше тази, която изглеждаше не на място. — И второ, защото Детето е хитро, струва ми се. Искam да я следите внимателно и будна, и докато спи. Коя от вас държи пръстена й?

Баразайн извади златното кръгче от кесийката си и промърмори:

— Мислех само да го задържа за спомен. От разгромяването на бунтовничките. С тях вече е свършено, несъмнено.

Спомен ли? Та това си беше чиста кражба!

Егвийн посегна за пръстена, но ръката на Силвиана я изпревари и пръстенът се озова в нейната кесия.

— Ще го задържа, докато не си върнеш правото да го носиш, Чедо. Сега я отведете в сектора на новачките и я настанете. Вече трябва да са й приготвили стая.

Катерин отново й надяна щита, а Баразайн посегна да я хване под мишницата, но Егвийн протегна ръка към Силвиана.

— Чакайте. Трябва да ви кажа нещо. — Много се беше тормозила над това. Много лесно можеше да разкрие повече, отколкото искаше. Но трябваше да го направи. — Имам Таланта на Сънуването. Научила съм се да различавам верните сънища и да тълкувам някои от тях. Сънувах стъклена лампа, която гореше с бял пламък. Два гарвана долетяха от мъглата, удариха лампата и отлетяха. Лампата се разлю-ля и пръсна капки горящо масло. Някои изгоряха във въздуха, други се пръснаха по земята, а лампата още се клатеше на ръба да падне. Това означава, че сеанчанците ще нападнат Бялата кула, с големи щети.

Баразайн подсмръкна. Катерин изсумтя презрително.

— Съновница значи — изхъмка Силвиана. — Има ли някоя, която може да го потвърди? И ако има, как можеш да си сигурна, че сънят означава сеанчанците? Гарваните трябва да значат Сянката според мен.

— Съновница съм, а когато една Съновница знае, знае. Не е Сянката. Сеанчанците са. А колкото дали някоя знае, че го мога... — Егвийн сви рамене. — Единствената, която ви е подръка, е Леане Шариф, дето я държат долу в килиите.

Не виждаше как може да вкара Мъдрите в това, не и без да разкрие твърде много.

— Тя е дивачка, не е... — подхвана ядосано Катерин, но млъкна, щом Силвиана вдигна властно ръка.

— Ти наистина вярваш, че си това, което твърдиш — рече тя. — Дано само твоето Съновничество не ни причини толкова проблеми, колкото Прорицателството на Никола. Стига наистина да можеш да Сънуваш. Какво пък, ще предам предупреждението ти. Не виждам как сеанчанците могат да ни ударят тук, в Тар Валон, но повече бдителност никога не вреди. И ще разпитам жената долу. Внимателно. Ако не потвърди думите ти, сутрешната ти визита ще се окажемного по-паметна за теб. — Махна с ръка на Катерин. — Отведете я, преди да ми е сервирали още някой бисер, та да не мога да заспя цяла нощ.

Този път Катерин се размърмори също като Баразайн. Но едва след като изчакаха Силвиана да се отдалечи достатъчно. Тази жена щеше да се окаже труден противник. Дано само прегръщането на болката да действаше толкова добре, колкото твърдяха Мъдрите. Иначе. За „иначе“ не си струваше да мисли.

Мършава сивокоса слугиня ги упъти към стаята, която тъкмо бе оправила, на третата галерия в отсека на новачките, и си тръгна след леки реверанси към двете Червени. Егвийн хич и не погледна. Какво беше за нея някаква си поредна новачка? Тя стисна челюсти. Щеше да ги накара да не гледат на нея като на поредната новачка.

— Виж й лицето — подхвърли Баразайн. — Май най-сетне започна да й просветва.

— Аз съм която съм — отвърна спокойно Егвийн.

Баразайн я забута нагоре по осветените от пълната бледа луна стълби. Леката въздишка на вятъра бе единственият звук. Всичко изглеждаше съвсем мирно. Под нито една врата не струеше светлина. Новачките вече трябваше да са заспали, освен тези, които си приготвяха домашните. Мирна щеше да е нощта за тях. Но не и за Егвийн.

Стаичката без прозорци беше досущ като онази, която обитаваше след идването си тук, с тесен креват и малък огън, пращящ в тухлената каминка. Лампата на масичката беше запалена, но едва осветяваше повърхността ѝ, а и маслото явно бе развалено, защото издаваше неприятна миризма. Скромното обзавеждане се допълваше от умивалника и трикракото столче, на което Катерин се настани като на трон още с влизането им. Като разбра, че няма къде да седне, Баразайн скръсти ръце под гърдите си и изгледа Егвийн намръщено.

Стаята беше доста претъпкана с трите вътре, но Егвийн се престори, че двете Сестри не съществуват, докато се приготвяше за лягане. Окачи наметалото, колана и роклята си на трите куки по грубо варосаната стена. Не потърси помощ за копчетата. Когато постави грижливо сгънатите чорапи върху обувките, Баразайн вече беше седнала на пода, забила очи в една малка книжка с кожена подвързия. Катерин бе приковала поглед в Егвийн, сякаш очакваше да драсне към вратата.

Тя се пхна по долна риза под лекото вълнено одеяло, положи глава върху възглавничката — не пухена, разбира се — и се зае с упражненията, които лека-полека трябваше да отпуснат тялото ѝ и да ѝ позволят да заспи. Толкова често го беше правила, че сънят я унесе сякаш почти мигновено...

... и тя заплува, безтелесна, в тъмнината между будния свят и Тел-айеран-риод, необятна пустота, изпълнена с безчет мигащи петънца светлина, сънищата на всички спящи по света. Рееха се около нея тук, където нямаше горе и долу, докъдето ѝ стигаха очите, гаснеха, щом свършеше някой сън, лумваха, щом започнеше друг. Някои можеше да разпознае по облик, да им припише името на сънуващия, ала не виждаше онази, която търсеше.

Със Сюан трябваше да говори. Със Сюан, която сигурно вече знае-ше за провала, която сигурно не можеше да заспи, докато не я надви-еше умората. Трябваше да почака. Тук нямаше усещане за време, тъй че чакането нямаше да ѝ досади. Но трябваше да премисли какво да каже. Толкова неща се бяха променили, откакто се събуди. Толкова много беше научила. Тогава беше сигурна, че скоро ще умре, че Сестрите в Кулата са здрава армия зад Елайда. Сега... Елайда смяташе, че я държи в сигурен плен. И всички тези приказки как отново щели да я направят новачка...

Дори Елайда наистина да го вярваше, Егвийн ал-Вийр — не. И не се смяташе за пленничка. Водеше битката в самото сърце на Кулата.

Ако в Тел-айеран-риод имаше устни, щеше да се усмихне.

ГЛАВА 1

ЩОМ ПОСЛЕДНИЯТ ОТЕКНЕ

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои, и Век отдавна отминал, над прекършения връх, наречен Драконовата планина, се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

Породил се под блясъка на тлъста залязваща луна, на височина, където хора не могат да дишат, породил се сред изтерзани въздушни течения, нажежени от огньовете в проядения скален връх, вятърът в началото бе като зефир, но набра сила, щом се устреми надолу по стръмния каменист склон. Понесъл пепел и воня на горяща сяра от висините, вятърът забушува през заснежените хълмове, издигащи се в Равнината, обкръжила невероятно високата Драконова планина, забушува и разклати дървесата в нощта.

На изток, извън хълмовете понесе воя си вятърът, през огромния стан сред пасището, внушително поселение от шатри и дървени пътеки, покрай улици със замръзнали коловози. Много скоро коловозите щяха да се стопят и последният сняг да изчезне под пролетните дъждове и да се смени с кал. Стига станът да останеше толкова дълго. Въпреки късния час много Айез Седай бяха будни, сбрани на групички, с прегради срещу подслушване, и обсъждаха случилото се тази нощ. Немалко от обсъжданията вървяха доста оживено, а някои безспорно съвсем се бяха разгорещили. Юмруци щяха да се размахват, че и по-лошо, ако не бяха Айез Седай. Въпросът беше какво да се прави сега. Всяка Сестра вече знаеше новината от речния бряг, макар и в оскъдни подробности. Самата Амирлин бе заминала тайно, за да затвори Северен пристан, и бяха намерили лодката ѝ обърната и заседнала в тръстиките. Едва ли беше оцеляла в ледените бързеи на

Еринин, а с всеки изтекъл час тази възможност ставаше все по-малко вероятна и увереността в смъртта ѝ се усиляваше. Амирлинският трон бе мъртва. Всяка Сестра в стана съзнаваше, че бъдещето ѝ и навярно животът ѝ висят на косъм, да не говорим за бъдещето на самата Бяла кула. Какво да се прави сега? Но заглъхнаха гласовете и глави се вдигнаха, щом свирепият напор връхлетя над стана, развя като пряпорци платнищата на шатрите и ги запердаши с парцали сняг. Внезапната воня на горяща сяра надвисна тежко във въздуха да възвести откъде иде вятърът и не една Айез Седай зареди безмълвна молитва срещу зло. Но само след мигове вятърът отмина и Сестрите се върнаха към размислите си за бъдещето, мрачно като острата, бавно стапяща се воня, останала след вихрушката.

Понесе вятърът воя си към Тар Валон, набра сила по пътя и запищя над бойните станове, отвя одеялата на спящите върху голата земя войници и цивилни, а хората в шатрите се разбудиха, щом платнищата се разлюляха и се разхвърчаха в тъмното — колчетата се измъкнаха и въжетата се късаха. Тежко натоварени фургони се разклатиха и заобръщаха, знамена заплющиха вледенени, преди да се изтръгнат от земята и дръжките да полетят като копия и да запронизват каквото срещнат по пътя си. Присвити пред бесния порив мъже се затъртриха към коневръзите да успокоят животните, които подскачаха и цвилеха от страх. Никой не знаеше онова, което знаеха Айез Седай, но острата миризма на сяра, изпълнила мразовития нощен въздух, бе като поличба и корави мъже се замолиха на глас също толкова трескаво като безбрадите хлапета. Хората, вървящи с войниците, прибавяха своите молитви, и то високо — оръжейници, налбанти и стрелари, жени, перачки и шивачки, сграбчени от внезапния страх, че нещо по-черно от черното дебне в нощта. Свирепият плясък на платнищата, готови всеки миг да се разкъсат, обърканите гласове и конското цвилене, толкова силно, че надмогваше воя на вятъра, помогнаха на Сюан Санче да се измъкне от съня за втори път.

Очите ѝ се насълзиха от вонята на сярата и тя изпита благодарност от това. Егвийн можеше да свлича и да навлича съня като чорапи, но Сюан не можеше да се похвали със същото. Сънят бе дошъл много трудно, след като най-сетне си легна насила. Откакто вестта от речния бряг стигна до нея, беше сигурна, че няма да може да заспи, преди да е капнала от умора. Беше се молила за Леане, но

всичките ѝ надежди падаха на раменете на Егвийн и всичките ѝ надежди като че ли бяха изкормени и окачени да се сушат. Е, беше се изтощила с нерви, с грижи и с крачене напред-назад. Сега отново имаше надежда и тя не смееше да склопи натежалите си като олово клепачи от страх да не потъне наново в дрямка и да не се събуди до пладне — ако изобщо се събуди. Свирепият вятър затихна, но не и хорските викове и конското цвилене.

Тя отметна уморено завивките и се надигна замаяна. Постелята ѝ върху застлания с платнище под в малката шатра съвсем не беше удобна, но тя все пак се беше върнала тук, макар и това да означаваше дълга езда. Беше грохнала дотогава, разбира се, и умът ѝ бе разстроен от скръб. Опипа усукания пръстен тер-ангреал на каишката на врата си. Първото ѝ събуждане, досущ толкова трудно като това, беше, за да го извади от кесията на колана. Но скръбта вече беше надвита и това бе достатъчно, за да може да се раздвижи. Челюстите ѝ изпукаха от прозявката като ръждясали халки на весла. Хм, съобщението на Егвийн, фактът, че Егвийн беше жива, за да го изпрати, като че ли трябваше да е достатъчно, за да надвие тежката умора. Явно не беше така.

Сюан преля клъбце светлина, колкото да види фенера, окачен на главния пилон на шатрата, и го запали с Огън. Пламъчето беше бледо и треперливо. Имаше и други лампи и фенери, но Гарет все натякваше колко малко било останалото масло за лампи. Мангала го остави незапален — за дървените въглища Гарет не беше такъв скъперник като за маслото, но пък тя почти не усещаше хладината на въздуха. Погледна намръщено още неразгънатата постеля на Гарет в другия ъгъл на шатрата. Със сигурност беше разбрал за намерената лодка и кого бе возила тя. Сестрите правеха всичко възможно, за да крият тайни от него, но с много по-малък успех, отколкото си вярваха. Неведнъж я беше стряскал с това, което знаеше. Дали сега не беше някъде навън в нощта и не подготвяше войниците за това, което е решил Съветът? Или си беше заминал, бе изоставил една изгубена кауза? Не изгубена вече, както се оказваше, но той нямаше как да го знае. „Не“, каза си тя с непривичното чувство за... измяна. Че се е усъмнила в него, макар и за миг, само в мислите си. Въпреки всичко той щеше да е тук на разсъмване, и във всяко следващо утро, докато Съветът не му заповядаше да си замине. А може би и повече. Не вярваше, че Гарет ще

изостави Егвийн, каквото и да заповядаше Съветът. Твърде упорит беше, твърде горд. Не, не беше това. За Гарет Брин дадената дума беше въпрос на чест. Дадеше ли я, нямаше да се отметне, освен ако не го освободиш. И може би — само може би — имаше и други причини да се задържи. Но по-добре беше да не мисли за това.

Прогони Гарет от мислите си — всъщност защо бе дошла в шатрата му? Много по-лесно щеше да е да си легне в своята в лагера на Сестри-те, колкото и да беше тясна, или дори да беше правила компания на ридаещата Чеса, макар че като си го помисли, това май щеше да ѝ е непосилно. Не можеше да търпи плач, а слугинята на Егвийн така и не можеше да спре — та значи прогони Гарет от мислите си и прекара набързо няколко пъти гребена през косата си, смени си долната риза с чиста и се облече толкова бързо, колкото можеше. Простата ѝ синя вълнена рокля беше омачкана и на всичко отгоре оцапана с кал — беше слязла лично, за да види лодката — но тя не отдели време да я почисти и да я изглади със Силата. Трябваше да бърза.

Шатрата съвсем не беше толкова просторна, колкото можеше да се очаква за пълководец, тъй че от бързане тя толкова силно си удари бедрото в ъгъла на писалищната маса, че едно от крачетата за малко да се сгъне, преди да успее да я задържи да не се катурне върху походното трикрако столче, единственото нещо, което можеше да мине тук за стол, и си ожули пицялите в пръснатите по земята сандъци с месингов обков. Сандъците май имаха двойно предназначение — за прибиране на вещи, както и за сядане, а един с плосък капак служеше за подръчен умивалник, с бяла кана и леген върху него. Всъщност си бяха подредени съвсем спретнато, но по негов си начин. Той самият можеше да се провира през този лабиринт и в катранен мрак. Всеки друг щеше да си счупи краката, докато се добере до постелята си. Тя го подозираше, че се опасява от убийци, макар никога да не го беше казвал на глас. След като взе тъмното си наметало, метнато върху един от сандъците, тя го сгъна над ръката си и спря, готова да загаси фенера с поток на Въздух. За миг се вгледа във втория му чифт ботуши, поставени до постелята му откъм краката. Преля ново клъбце светлина и се приближи до тях. Точно както си мислеше. Прясно намазани с вакса. Проклетият Брин настояваше тя да си отработи дъл-га, а после се измъкваше зад гърба ѝ — по-лошо, изпод носа ѝ — докато тя спеше,

и сам си лъскаше проклетите ботуши! Проклетият Гарет Брин се държеше с нея като слугиня, без да се опита да я целуне дори!

Изправи се рязко и стисна уста. Откъде ѝ хрумна пък това? Каквото и да твърдеше Егвийн, не беше влюбена в проклетия Гарет Брин! Не беше! Твърде много работа я чакаше, за да се занимава с такива глупости. „Но затова престана да носиш везмо, нали? — прошепна тънък гласец в главата ѝ. — Всички онези хубави нещица, напъхани по раклите, защото те е страх“. Страх? Светлината да я изгореше дано, ако я беше страх от него или от който и да било мъж!

Внимателно преля Земя, Огън и Въздух, позаплете ги малко по-така и пусна сплита върху ботушите. Всяка мазка от ваксата, както и повечето лак с нея се засмукаха и прибраха на хубава лъскава топка, която се понесе във въздуха, и кожата стана определено сива. Помисли за миг дали да не пъхне топката под завивките му. Щеше да е подходяща изненада, когато най-сетне се върнеше да си легне!

Въздъхна, дръпна платнището, изкара топката навън и я пръсна на земята. Много грубо и непочтително се държеше този мъж, когато тя си позволише ядът ѝ да мине границата, както бе открила още първия път, когато го удари по главата с ботушите, които чистеше. А когато я ядосаше толкова, му слагаше сол в чая. Доста сол при това, но не беше виновна тя, че беше толкова припрян, та изпиваше чашата на една глътка. Опитваше се поне. О, да му се разкрещи като че ли нямаше нищо против и понякога ѝ отвърщаше с викове, друг път само се усмихваше, което направо я вбесяваше! Но и той не беше неуязвим. Можеше да го спре само с един сплит на Въздух естествено, но нали си имаше своята чест, също като него, огън да го гори дано! Все едно, трябваше да е близо до него. Мин така твърдеше, а детето не грешеше никога. Това бе единствената причина да не натика шепа жълтици в гърлото на Гарет Брин и да му каже, че му е платено и огън да гори. Нищо друго! Освен честта ѝ, разбира се.

Тя се прозя. Тъмната локва от ваксата лъщеше под лунната светлина. Ако Брин стъпеше в нея, преди да е изсъхнала, и внесеше вътре мръсотия, вината щеше да си е негова, не нейна. Добре поне че миризмата на сярта бе поотслабнала. Очите ѝ спряха да сълзят. Тя се огледа и ахна.

В огромния лагер никога не беше царил кой знае какъв ред. Вярно, разровените улици бяха съвсем прави и достатъчно широки, за

да се движат войниците, но инак всичко си беше безразборно разхвърляни шатри, груби заслони и каменни кръгове за готварските огнища. Сега лагерът все едно бе претърпял атака. Навсякъде се виждаха съборени шатри, някои — запокитени върху други, които все още се държаха, макар че и от тях доста се бяха наклонили, десетки фургони и коли бяха катурнати. Отвсякъде викаха ранени. Видя и трима мъртви — до тях бяха коленичили жени, поклащаха се и нареждаха скръбно.

Нищо не можеше да направи за мъртвите, но можеше да предложи умението си с Церенето на другите. Това съвсем не беше най-голямата ѝ дарба, изобщо не беше силна, макар че, изглежда, се беше върнала напълно, след като Нинив я Изцери, но се съмняваше, че в лагера ще се намери друга Сестра. Повечето Сестри избягваха войниците. Умението ѝ щеше да е по-добре от нищо. Можеше да помогне ако не беше вестта, която трябваше да отнесе. Спешно беше да стигне колкото може по-скоро до подходящите хора. Така че запуши ушите си за стоновете и риданията, помъчи се да не обръща внимание на унилите лица и окървавените превръзки и забърза към коневръзките в края на лагера — сладникавата миризма на конска тор надвиваше вонята на сярата. Кокалест небръснат мъж с изпито навъсено лице понечи да я подмине, но тя го дръпна за ръкава.

— Оседлай ми най-кроткия кон, който можеш да намериш! Веднага.

Бела щеше да свърши чудесна работа, но нямаше представа къде между толкова много животни е вързана дребничката кобила, а и не можеше да губи време да я търси.

— Кон ли? — попита той невярващо и се дръпна. — Ако си имаш кон, оседлай си го сама. Аз трябва да се оправям с ранените.

Сюан скръцна със зъби и изпъна десния си юмрук пред лицето му толкова бързо, че той изруга и се дръпна, но тя все пак успя да размаха ръка под носа му, за да види пръстена на Великата змия. Той зяпна.

— Най-кроткия кон, който можеш да намериш — хладно повтори тя. — И бързо.

— Кротък — измърмори мъжът. — Ще видя какво мога да направя, Айез Седай. Кротък. — Чукна се по челото с юмрук и забърза към конете, без да спира да мърмори.

Сюан също замърмори, докато крачеше, три крачки насам, три — натам. Снегът, стъпкан на киша и отново замръзнал, пращеше под дебелиите й обуца. От това, което виждаше наоколо, на тоя тъпак щяха да му трябват часове, докато намери нещо, което да не я хвърли само като чуе, че го яхва мърморана. Заметна си наметалото и боцна кръглата сребърна фибула толкова припряно, че за малко да си убоде палеца. Страх я било, тъй ли? Щеше да покаже тя на проклетия, прокле-тия Гарет Брин! Напред — назад, напред — назад. Май трябваше пеш да извърви дългия път. Щеше да е неприятно, но по-добре, отколкото конят да я хвърли от седлото и да си потроши кокалите. Винаги, когато яхнеше кон, дори да беше Бела, си мислеше за счупени кока-ли. Тъпакът най-после доведе една черна кобила.

— Кротка ли е? — попита скептично Сюан. Животното пристъпваше на място, сякаш бе готово да заподскача, и беше загладено. Това май означаваше скорост.

— Нощянка е кротка като агънце, Айез Седай. На жена ми е, а Немарис си пада по кротките. Не обича скокливи коне.

— Щом казваш — изсумтя Сюан. Според опита й, конете рядко биваха кротки. Но нищо не можеше да направи по въпроса.

Качи се непохватно на седлото и се намести така, че да не седи върху половината си наметало и другата половина да я души при всяко движение. Кобилата все пак заподскача, колкото и да дърпаше юздите. Опитваше се вече дай счупи кокалите. Виж, да беше лодка — лодка с едно или с две гребла, лодка, която ще върви, където ти искаш, и ще спре, където поискаш, стига да не си глупак и да знаеш приливите, теченията и ветровете. Но конете имаха мозъци, колкото и малки да бяха, а това значеше, че може да им щукне да пренебрегнат и юздите, и това, което иска ездачът. Това трябваше да се има предвид, когато яхаш проклет кон.

— Само едно нещо, Айез Седай — рече мъжът, докато тя се мъчеше да се намести по-удобно. Защо седлата винаги бяха по-твърди от дърво? — На ваше място тази нощ бих я водил кротко. Тоя вятър, нали разбирате, и при тая война, хм, може малко да се...

— Няма време — прекъсна го Сюан и смуши кобилата. „Кротката като агънце“ Нощянка скочи напред толкова бързо, че Сюан за малко не изхвърча от седлото. Стори й се, че мъжът й подвикна нещо, но не беше сигурна. Какво, в името на Светлината, смяташе тази

Немарис за „скоклив“ кон? Кобилата профуча през лагера, все едно че се опитваше да спечели надбягване, и набра скорост към залязващата луна и Драконова планина, извисила се като черен стълп на фона на звездното небе.

С развято зад гърба ѝ наметало, Сюан изобщо не направи усилие да я забави, а отново заби пети в хълбоците ѝ и я шибна с юздите по врата, както бе виждала да правят други, за да усилят скоростта, Трябваше да стигне до Сестрите, преди някоя да стори нещо непоправимо. Твърде много такива възможности ѝ идваха наум. Кобилата препускаше в галоп покрай горички, селца и ферми. Свити на топло под сламените покриви, зад каменни и тухлени стени, обителите им не се бяха стреснали от свирепия вятър; всяка постройка бе притихнала и притъмняла. Дори проклетите крави и овце сигурно се радваха на кротък и спокоен сън. Селяните винаги имаха крави и овце. И прасета. Сюан се опита да се наведе напред, над врата на кобилата. Точно така се правеше — беше го виждала. Левият ѝ крак тутакси се изхлузи от стремето и тя за малко да се хлъзне от седлото но успя да се задържи и да намести стъпалото си. Единственото, което можеше да направи, бе да седи с изправен гръб, с едната ръка вкопчена в седлото на живот и смърт, а с другата — още по-здраво вкопчена в юздите. Наметалото теглеше неприятно врата ѝ назад и тя подскочаше на седлото толкова силно, че зъбите ѝ щракваха, ако си отвореше устата в неподходящия момент, но се държеше и дори сръга още веднъж кобилата с пети. Ех, Светлина, щеше да е натъртена до смърт до разсъмване! Все напред и напред в тъмната нощ! Задникът ѝ шляпаше на седлото при всеки скок на кобилата. Най-сетне коневръзите и редиците фургони, обкръжили лагера на Айез Седай, се появиха в тъмното иззад тъмния пояс дървета и с въздишка на облекчение тя дръпна юздите с все сила. Като за толкова бърз кон много ясно, че трябваше да ги дръпне с все сила. Вярно, че Нощянка спря, но толкова рязко, че Сюан щеше да изхвърчи през главата ѝ, ако кобилата в същото време не скочи на задните си крака. Ококорила очи, Сюан се вкопчи във врата ѝ и не се пусна, докато тя най-сетне не се смъкна отново на земята на четирите си копита. И още малко след това, също така.

Усети, че Нощянка също диша задъхано. Едва вдишваше всъщност. Не изпита никакво съчувствие. Глупавото животно се беше

опитало да я убие, точно като всички коне! Трябваше ѝ малко време, докато се овладее, но оправи наметалото си, подръпна юздите и подкара' Нощянка покрай фургоните в кротък тръс. Покрай коневръзите се движеха тъмни фигури, явно коняри и колари, излезли да нагледат неспокойните животни. Кобилката като че ли вече се държеше много по-кротко. Какво пък, всъщност никак не беше лошо.

Навлече в същинския стан и се поколеба за миг, преди да прегърне сайдар. Странно ѝ бе да мисли за лагер, пълен с Айез Седай, като за опасно място, но тук вече бяха убити две Сестри. Като се имаха предвид обстоятелствата около тяхната смърт, държането на Силата едва ли щеше да е достатъчно, за да я спаси, ако беше следващата жертва, но сайдар поне даваше илюзия за безопасност. Стига да не забравяш, че е само илюзия. След миг тя изтъка сплита, който щеше да скрие дарбата ѝ и сиянието на Силата. Не беше нужно да го изкарва на показ, в края на краищата.

Дори в този час, при смъкналата се ниско на запад луна, по дървените пътеки се мяркаха хора, слуги и ратаи, забързани но късната си работа. А може би „ранната“ вече бе по-подходящата дума. Повечето шатри, всевъзможни по размери и форма, бяха тъмни, но доста от по-големите сияеха от светлината на лампи и свещи. Не беше никак изненадващо, предвид обстоятелствата. Около или пред всяка осветена шатра имаше мъже. Стражници. Никой друг не можеше да стои толкова неподвижно — все едно чезнеха в нощта, особено в тази мразовита нощ. С изпълнилата я Сила тя успя да открие и други, въпреки че стражническите наметала ги скриваха напълно из сенките. Изобщо не беше изненадващо, с оглед на убитите Сестри. Подозираше, че не една Сестра е готова да си оскубе косата — или пък на някоя друга. Забелязваха я и извърщаха глави да я проследят, докато яздеше бавно между шатрите. И се оглеждаше.

Съветът трябваше да бъде уведомен, разбира се, но други трябваше да го чуят първи. По нейна преценка те бяха много по-склонни да направят нещо... безразсъдно. И най-вероятно гибелно. Клетвите ги съдържаха, но клетви, дадени по принуда, на жена, за която вече вярвах, че е мъртва. За Съвета, за повечето от Съвета, те вече бяха заковали знамето си на мачтата, бяха приели мястото си. Никоя от тях нямаше да скочи в дълбокото, преди да е много, ама много сигурна, че ще изплува.

Шатрата на Шериам беше твърде малка за онова, което беше сигурна, че ще завари, и тъмна при това, отбеляза Сюан мимоходом. Но много се съмняваше, че Шериам спи вътре. Тази на Морврин бе достатъчно голяма, за да спят удобно в нея четири, и щяха да спят, ако се намереше достатъчно място между всичките книги, които Кафявата бе успяла да събере по време на похода, но и тя беше тъмна. Третата възможност обаче я привлече и тя дръпна юздите на Нощянка точно пред нея.

Миреле си имаше две островърхи шатри: едната за самата нея, а другата за тримата й Стражници — тримата, за които благоволяваше да си признае — и нейната светеше ярко, сенките на жените вътре играеха по закърпените стени от зебло. Пред входа стояха трима мъже — изобщо не си приличаха, но неподвижността им ги отличаваше като Стражници. Сюан ги пренебрегна. За какво точно си говореха вътре? Уверена, че опитът ще е безплоден, тя запрече от Въздух със съвсем тънка струйка от Огън. Сплитът ѝ докосна шатрата и удари в преграда срещу подслушване. Извърната навътре, разбира се, поради което — невидима за нея. Е, трябваше да пробва в случай, че са непредпазливи. Малко вероятно при тайните, които трябваше да пазят. Сенките по платнището застинаха. Значи бяха разбрали, че някоя е опитала. Измина останалата част от пътя зачудена какво ли си говорят. Щом слезе — е, поне успя да се смъкне почти без да падне — един от Стражници-те, Аринвар, на Шериам, кайриенец малко по-висок от нея, пристъпи да хване юздите и се поклони, но тя му махна пренебрежително с ръка, освободи сайдар и върза кобилата за една от летвите, издаваща се от дървената пътека, с възел, който щеше да задържи доста голяма лодка срещу бурен вятър и силно течение. Не с онези небрежни възли, които правеха всички, не ги обичаше тях. Можеше и да не обича ездата, но вържеше ли кон, искаше да си е на мястото, когато се върне. Веждите на Аринвар подскочиха, докато я гледаше как довършва възела, но нали нямаше той да плаща за проклетото животно, ако то се освободеше и се загубеше.

Само единият от другите двама Стражници беше на Миреле, Авар Хачами, салдеец с нос като орлов клюн и гъсти прошарени мустаци. След като ѝ хвърли бегъл поглед и леко кимна, той продължи да шари с очи в нощта. Джори на Морврин, нисък, плешив и широк почти колкото висок, изобщо не я погледна. Очите му се взираха в

тъмното, а ръката му беше на дръжката на дългия меч. За него разправяха, че бил един от най-добрите Стражници с меч. Къде ли бяха останалите? Не можеше да попита, разбира се, както и не можеше да попита кои са вътре — мъжете щяха да се стреснат, дори да се стъписат. Никой от тях не понечи да я спре. Е, значи нещата не бяха станали чак толкова лоши.

Вътре — двата мангала излъчваха аромат на рози и правеха въздуха почти топъл в сравнение с нощния хлад — завари почти всички, които се беше надявала да завари, и всички се извърнаха да видят кой влиза.

Миреле, седнала на грубия стол по копринен халат, обшит с червени и жълти цветя, със скръстени под гърдите ръце, бе придала на мургавото си лице такова спокойствие, че то само изтъкваше зноя в тъмните ѝ очи. Светлината на Силата грееше около нея. Нали в края на краищата шатрата беше нейната — тя трябваше да е тази, която ще запреде тук преграда. Шериам, седнала в единия край на леглото на Миреле, се преструваше, че оправя полите си на сини ивици. Лицето ѝ беше пламнало като косата ѝ и пламна още повече, щом тя видя Сюан. Не носеше шарфа на Пазителката. Лош знак.

— Можех да се сетя, че ще си ти — каза хладно Карлия. Никога не беше топла, но сега гривните, свършващи малко под раменете ѝ, сияеха ледено като лицето ѝ, бяло почти като роклята ѝ. — Няма да позволя да се опитваш да подслушваш частните ми разговори, Сюан.

О, да. Мислеха си, че всичко е приключило.

Кръглоликата Морврин, която поне този път не изглеждаше толкова завеяна или сънена въпреки омачканата си вълнена пола, заобиколи масичката с лъскавия поднос с високата сребърна кана и петте сребърни чашки на него. Явно, че на никоя не ѝ беше до чай — и петте чаши бяха сухи. Сивокосата Сестра бръкна в кесията си, извади костен гребен и го тикна в ръката на Сюан.

— Вятърът те е разрошил, жено. Оправи си косата, преди някой простак да те е взел за кръчмарска курветина вместо за Айез Седай и да рече да те подруса на коляното си.

— Егвийн и Леане са живи и са пленнички в Кулата — каза Сюан по-спокойно, отколкото се чувстваше. Кръчмарска курветина? Опила косата си, разбра, че Морврин е права, и започна да реше сплъстените кичури. Ако държиш да те вземат на сериозно, не може да

изглеждаш, все едно че си се въргаляла в някоя тъмна уличка. Бездруго вече си имаше доста трудности и щеше да си ги има още поне няколко години, преди отново да сложи ръце на Клетвената палка. — Егвийн говори с мен в сънищата ми. Успели са почти напълно да блокират пристаните, но са ги пленили. Къде са Беонин и Нисао? Някоя да иде да ги доведе. Няма два пъти да люспя една и съща риба.

Тъй. Ако си мислеха, че са се освободили от клетвите и от заповедите на Егвийн да ѝ се подчиняват, това трябваше да им отвори очите. Само дето никоя не рипна да се подчини.

— Беонин пожела да си легне — каза бавно Морврин и изгледа Сюан. Много напрегнато. Остър ум се криеше зад това спокойно лице. — Твърде уморена беше за повече разговори. А Нисао защо да я каним при нас?

Това предизвика лекото намръщване на Миреле, която беше прия-телка на Нисао, но другите две кимнаха съгласни. Те, както и Бео-нин, смятаха Нисао за отделна от тях въпреки общите им клетви за вяност. Според Сюан тези жени така и не бяха престанали да вярват, че все още могат някак да насочват събитията, въпреки че рулят отдавна беше изтръгнат от ръцете им.

Шериам се надигна от нара, сякаш се канеше да хукне, но се оказа, че това няма нищо общо със заповедта на Сюан. Гневът се беше стопил, заменен от ликуващо нетърпение.

— Все едно, засега не ни трябва. „Пленнички“ значи, че са в дълбоките килии докато Съветът не се събере за съд. Можем да Отпътуваме там и да ги освободим, преди Елайда да е разбрала какво става. Миреле кимна, стана и посегна да развърже пояса на робата си.

— Според мен най-добре да оставим Стражниците си. Няма да ни трябва за това. — Привлече още от Извора, предвкусвайки сладостта му.

— Не! — каза рязко Сюан и примижа, понеже се оскуба с гребена. Понякога си мислеше дали да не си отреже косата като Карлия, за удобство, но Гарет я беше поласкал, казали беше колко му харесвало как пада по раменете ѝ. Светлина, и тук ли нямаше най-сетне да се отърве от този мъж? — Егвийн няма да я съдят и не е в килиите. Не пожела да ми каже къде я държат, освен че я пазят непрекъснато. И заповяда да няма никакви опити да я спасяваме, поне такива, в които да се месят Сестри.

Те я зяпнаха, стъписани и онемели. Всъщност и самата тя беше спорила с Егвийн по въпроса, ала без полза. Беше си заповед, дадена най-официално от самата Амирлин.

— Това, което казваш, е нелогично — най-сетне отрони Карлия. Тонът ѝ все още беше хладен, лицето ѝ — невъзмутимо, но ръцете ѝ ненужно оглаждаха извезаните ѝ бели поли. — Ако пленим Елайда, ще я съдим и най-вероятно ще я усмирим. — Ако. Съмненията и страховете им още не се бяха уталожили. — Щом тя държи Егвийн, със сигурност ще направи същото. Не ми трябва Беонин да ми казва какво гласи законът в това отношение.

— Трябва да я спасим, каквото и да иска самата тя! — Тонът на Шериам бе толкова разпаден, колкото на Карлия беше леден, зелените ѝ очи святкаха. Ръцете ѝ се бяха свили в юмруци. — Тя не може да осъзнае опасността, в която е изпаднала. Сигурно е в шок. Не ти ли подсказа поне къде може да я държат?

— Не се опитвай да криеш нещо от нас, Сюан — каза твърдо Миреле. Очите ѝ бяха пламнали и тя дръпна по-силно копринения пояс, за по-убедително. — Защо трябва да крие къде я държат?

— От страх от това, което предлагате с Шериам. — На третата сплъстица Сюан се предаде и хвърли гребена на масата. Не можеше да стои така и да се реши, и да очаква да ѝ обърнат внимание. По-добре да си чорлава. — Пазят я, Миреле. Сестри. И няма да я предадат лесно. Ако се опитаме да я освободим, Айез Седай ще умрат от ръцете на Айез Седай, като ято сребруши в тръстиките. Веднъж се е случвал, но не бива да се случва повече, иначе ще загине цялата надежда Кула-та да се обедини мирно. Не можем да позволим да се случи отново. Тъй че спасяване няма да има. Колкото до това защо Елайда е решила да не я съди, не мога да кажа.

Егвийн беше много неясна в това, сякаш и самата тя не разбираше. Но беше съвсем ясна за фактите и нямаше да го каже, ако не беше съвсем сигурна.

— Мирно — измърмори Шериам и седна. Само една дума, но пропита с цял свят горчивина. — Имало ли е изобщо възможност за това, от самото начало? Елайда е отменила Синята Аджа! Каква възможност за мир има тук?

— Елайда не може просто така да премахне Аджа — промърмори Морврин, все едно че това нямаше нищо общо с

обсъждания въпрос, и потупа Шериам по рамото, но огненокосата жена се навъси и отблъсна пълничката ѝ ръка.

— Винаги има възможност — каза Карлия. — Пристаните са блокирани, което усилва позицията ни. Преговарящите се срещат всяка сутрин... — Замълча, огледа ги притеснено, наля си чай и изпи половината чаша, без да добави мед.

Блокирането на пристаните само по себе си едва ли щеше да сложи край на преговорите, не че бяха стигнали до някакъв успех в тях. А и Елайда щеше ли да ги продължи, след като държеше Егвийн в ръцете си?

— Не разбирам защо Елайда няма да съди Егвийн — каза Морврин. — След като присъдата би била сигурна и неоспорима. Но фактът, че е пленничка, си остава. — Не прояви нито разгорещеността на Шериам или Миреле, нито хладината на Карлия. Просто изтъкваше фактите, макар и леко присвила устни. — Щом няма да я съдят, значи несъмнено се кани да я прекърши. Егвийн се оказа по-силна, отколкото я взех отначало, но никоя не е толкова силна, че да устои на Бялата кула, когато реши да я прекърши. Трябва да обсъдим последствията, ако не успеем да я измъкнем.

Сюан поклати глава.

— Тя дори няма да бъде набита с брезови пръчки, Морврин. Това също не го разбирам, но едва ли щеше да ни каже да я оставим, ако смяташе, че ще я изтезават...

Млъкна, щом платнището на входа се разтвори и влезе Лелейн Акаши, с шала със сините ресни на раменете. Шериам стана, макар и да не беше длъжна: Лелейн беше Заседателка, но Шериам беше Пазителката. Но пък Лелейн беше царствена в кадифето на сини ивици въпреки тънката си фигура — самото въплътено достойнство, с властна осанка, и тази нощ изглеждаше по-властна от всякога. Всеки косъм от косата ѝ си беше на място, все едно че влизаше в Съвета, след като се е наспала добре. Сюан плавно се обърна към масата и вдигна каната в очакване. Обикновено това щеше да е ролята ѝ в тази компания — да налива чай и да си каже думата, когато я попитат. Може би ако се държеше кротко, Лелейн щеше да си свърши работата с другите и да напусне, без да я погледне повторно. Макар че едва ли.

— Струва ми се, че конят, който видях отвън, е същият, на който те видях да идваш, Сюан. — Погледът на Лелейн обходи една по една

Сестрите. — Да не би да прекъснах нещо?

— Сюан казва, че Егвийн е жива — заговори Шериам, все едно че казваше цената на речния костур на пристанището. — И Леане. Егвийн ѝ е говорила в съня ѝ. Отказва всякакви опити да я спасяваме. — Миреле я изглежда безизразно, но Сюан бе готова да ѝ скъса ушите! Най-вероятно Лелейн щеше да е втората, която да потърси, но щеше да ѝ го каже по свой начин, а не така хвърлено на кея като сега. Напоследък Шериам беше станала вятърничава като новачка!

Лелейн нацупи устни и очите ѝ се забиха в Сюан като шила.

— Тъй ли? Я виж ти. А ти наистина трябва да си носиш шарфа, Шериам. Ти си Пазителката. Ще се поразходиш ли с мен, Сюан? От давна не сме си говорили насаме.

Дръпна с една ръка платнището на входа и отмести пронизващия си поглед към другите Сестри. Шериам се изчерви така, както можеше да го направи само една червенокоса — възхитително, изрови от кесията си тесния син шарф и го заметна на раменете си, но Миреле и Карлия срещнаха невъзмутимо погледа на Лелейн. Морврин вече бе започнала да потупва замислено с пръст кръглата си брадичка, все едно че не забелязваше другите. Като нищо можеше и да е така, с нея това се случваше често.

Дали заповедта на Егвийн им беше влязла в главите? Сюан нямаше възможност дори да ги изгледа твърдо, докато поставяше каната на масата. Предложение от Сестра с ранга на Лелейн, Заседателка или не, бе заповед за Сестра с ранга на Сюан. Тя сбра наметалото и полите си и тръгна навън, като измърмори благодарност на Лелейн, че и задържа платнището. Светлина, дано само глупачките да се вслушаха в думите ѝ.

Отвън вече стояха четирима Стражници, но един от тях беше Бурин на Лелейн, меденокож дългнест доманец, загърнат в наметалото на Стражник, от който повечето от него като че ли не беше на мястото си, а Ейвар бе сменен от друг на Миреле, Нюел Дроманд, висок плещест мъж с иллианска брада, от която горната му устна оставаше оголена. Стоеше толкова неподвижно, че можеше да го вземеш за статуя, ако не бяха струйките пара пред ноздрите му. Аринвар се покло-ни на Лелейн учтиво, макар и формално. Нюел и Джори продължаваха да се оглеждат нащрек. Както и Бурин, впрочем.

Възелът, с който беше завързала Нощянка, ѝ отне толкова време с развързването, колкото и с връзването, но Лелейн изчака търпеливо, докато Сюан се изправи с юздите в ръце, а после бавно тръгна по дървената пътека покрай тъмните шатри. Лунни сенки скриваха лицето ѝ. Не прегърна Силата, тъй че и Сюан не можеше да го направи. Само закрачи до нея и поведе кобилата. Редно беше Заседателката да започне и не само защото беше Заседателка. Сюан едва надви подтика си да наведе врат и с това да се лиши от трите пръста повече над другата. Вече много рядко си спомняше за времето, когато беше Амир-лин. Отново я бяха приели в редовете на Айез Седай, а част от това да си Айез Седай означаваше инстинктивно да се наместваш в нишата си между Сестрите. Проклетият кон пхаше муцуната си в ръката ѝ, все едно се мислеше за домашно галениче, и тя премести юздите в другата си ръка, за отрие пръстите си в наметалото. Проклето лигаво животно. Лелейн я погледна косо и тя усети как бузите ѝ се изчервиха. Инстинкт.

— Странни приятелки си имаш, Сюан. Убедена съм, че някои са били склонни да те отпратят, когато се появи в Салидар. Шериам, доколкото си спомням, смяташе, че фактът, че сега стои по-високо от тебе, ще направи отношенията неловки. Това бе главната причина и аз да те отбягвам. За да избегна неловкостта.

Сюан едва не зяпна от изненада. Това стигаше много близо до разговор за неща, за които никога не бива да се говори. Много близо до престъпване на граница, която никога не бе очаквала от тази жена. От нейна страна, може би — беше се вместила в нишата си, ала все пак бе и това, което е била — но никога от страна на Лелейн!

— Надявам се, че двете отново можем да се сприятелим, Сюан, макар да не мога да разбера доколко е възможно това. Срещата тази нощ потвърждава думите, които ми каза Фаолайн. — Лелейн се изсмя късо и сложи ръце на кръста си. — О, недей да ми гримасничиш така, Сюан. Тя не те е предала, най-малкото не и съзнателно. Просто се изтърва и реших да я притисна здраво. Не като да заплаша друга Сестра, но тя всъщност е само Посветена, докато не мине изпитанието. От Фаолайн ще стане чудесна Айез Седай. С голяма неохота издаде всичко, което знаеше. Само дребни неща всъщност, оттук малко, оттам малко, и няколко имена, но събрани- [??] с появата ни това събиране, мисля, че ми дава пълната картина. Предполагам, че вече мога да си

позволя да я освободя. Определено няма да помисли да ме шпионира повече. Ти и приятелките ти бяхте много верни към Егвийн, Сюан. Можете ли да бъдете толкова верни и към мен?

Значи затова Фаолайн като че ли се беше покрила? Колко ли „дреболии“ беше издала, докато са я „притискали здраво“? Фаолайн не знаеше всичко, но като че ли беше най-добре да се приеме, че Лелейн знае. Но да се приеме, без нищо да се разкрива, докато самата тя не бъдеше притисната здраво.

Сюан се закова на място и изправи рамене. Лелейн също спря, явно я чакаше да проговори. Ясно беше, макар лицето ѝ да беше наполовина скрито в сянка. Сюан трябваше да се вкамени, за да се противопостави на тази жена. Някои инстинкти се просмукваха до костите у Айез Седай.

— Вярна съм ти като Заседателка на моята Аджа, но Егвийн ал-Вийр е Амирлинският трон.

— Така е. — Изражението ѝ си остана невъзмутимо, доколкото можа — да види Сюан. — Говорила ти е в съня? Кажи ми какво знаеш за положението ѝ, Сюан. — Сюан се озърна през рамо към плещестия Стражник, който ги бе последвал. — Не се притеснявай от него. Не съм пазила тайни от Бурин от двайсет години.

— В съня ми — съгласи се Сюан. Определено нямаше намерение да признава, че това бе само за да я призове в Салидар в Тел-айеран-риод. Не трябваше да притежава онзи пръстен. Съветът щеше да ѝ го отнеме, ако научеха за него. Спокойно — поне външно — тя повтори каквото беше казала на Миреле и останалите, и малко повече. Но не всичко. Не и това, че със сигурност има предателство. И че то трябва да е дошло от самия Съвет — никой друг не знаеше за плана да се блокират пристаните, освен замесените жени — макар че виновниците не можеха да са знаели, че предават Егвийн. Само че помагат на Елайда, което само по себе си беше загадка. Защо която и да било от тях ще иска да помага на Елайда? От самото начало имаше приказки за тайни после-дователки на Елайда, но самата тя отдавна беше отхвърлила това опасение. Повече от сигурно всяка Синя желаше трескаво Елайда да бъде свалена, но докато не узнаеше коя е виновницата, никоя Заседателка, дори и Синя, нямаше да научи всичко. — Свикала е заседание на Съвета за утре... не, тази нощ ще е.

Сега, когато удари последния — довърши тя. — Вътре в Кулата. В заседателната зала на Кулата.

Лелейн се изсмя толкова силно, че се наложи да изтрие сълза от окото си.

— О, това е страхотно. Съветът заседава точно под носа на Елайда, гледай ти. Почти ми се ще да ѝ го съобщя, само за да мога да ѝ видя физиономията. — Също толкова рязко изведнъж отново стана сериозна. Лелейн винаги беше готова за смях, когато пожелаеше, но в сърцевината си винаги беше сериозна. — Значи Егвийн смята, че Аджите може би са се обърнали една срещу друга. Едва ли е възможно. Все пак струва си следващия път да се понадникне в Тел-айеран-риод. Може би някоя ще успее да види какво става из покоите на Аджите, вместо да се съсредоточаваме върху кабинета на Елайда.

Сюан едва се сдържа да не трепне. Самата тя се канеше да поразтърси из Тел-айеран-риод. Всеки път щом отидеше в Кулата в Света на сънищата, беше различна жена, в различна рокля, при всеки завой, но трябваше да е още по-предпазлива от обичайното.

— Отказът да я спасяваме е разбираем, предполагам, дори похвален — никоя не желае да загинат още Сестри — но е много рискован — продължи Лелейн. — Значи никакъв съд, и дори никакъв бой с пръчки? Какво ли може да цели Елайда? Възможно ли е да си мисли да я направи отново Посветена? Не ми изглежда вероятно. — Но кимна, сякаш го обмисляше.

Това водеше в опасна посока. Ако някои Сестри си въобразяваха, че знаят къде може да е Егвийн, се увеличаваше вероятността някоя да се опита да я измъкне, с пазачки Айез Седай или не. Опитът на погрешно място можеше да се окаже точно толкова рискован, колкото и на правилното. Отгоре на всичко Лелейн пренебрегваше нещо.

— Егвийн е призовала Съвета на заседание — каза кисело Сюан. — Ти ще отидеш ли?

Отвърна ѝ укоризнено мълчание и бузите ѝ отново пламнаха. — Разбира се, че ще отида — заяви най-сетне Лелейн. Без увъртания, но все пак имаше пауза. — Целият Съвет ще отиде. Егвийн ал-Вийр е Амирлинският трон, а ние имаме предостатъчно тер-ангреали за сън. Навярно ще ни обясни как смята да удържи, ако Елайда запо-вяда да бъде прекършена. Много ми се ще да чуя това. — Тогава за какво ме молиш да ти бъда вярна? Вместо отговор Лелейн отново закрачи бавно

под лунната светли-на, като грижливо намести шала си. Бурин я последва, като полуви-димлъв в тъмна нощ. Сюан забърза да ги настигне, дърпаше след себе си Нощянка и се пазеше от досадните опити на кобилата пак да ѝ близне ръката.

— Егвийн ал-Вийр е законната Амирлински трон — заяви накрая Лелеин. — Докато не умре. Или не бъде усмирена. Ако едно от двете се случи, Романда отново ще почне да напират за жезъла и епитрахила и аз ще трябва да ѝ се противопоставя. — Изсумтя. — Тази жена ще е пълно бедствие, също като Елайда. За жалост и тя има достатъчно поддръжка, за да попречи на мен. Така че ако Егвийн умре или бъде усмирена, ти и приятелките ще ми бъдете толкова верни, колкото сте сега на нея. И ще ми помогнете да спечеля Амирлинския трон.

Сюан усети как стомахът ѝ се вледени. Никоя Синя не можеше да стои зад първото предателство, но сега поне една Синя имаше причина да предаде Егвийн.

ГЛАВА 2

ДОКОСВАНЕТО НА ТЪМНИЯ

Беонин се събуди призори — лъчите на утрото едва се процеждаха през затвореното платнище. Навиците са хубаво нещо, стига да са правилни навици. Доста добри навици бе усвоила с годините. Въздухът в шатрата бе изстинал от нощния хлад, но тя остави мангала незапален. Не смяташе да се задържа дълго. Преля мъничко, запали месинговата лампа, после загрея водата в гледжосаната бяла кана и уми лицето си на разнебитения умивалник с олющеното огледало. Почти всичко в малката кръгла шатра бе нестабилно, от масичката до тесния и походен нар, единствената малко по-здрава мебел; столчето с нисък гръб беше толкова грубо, че все едно бе дошло от най-бедната селска кухня. Не всички присъди, които бе призовавана да даде, се даваха в дворци. И най-бедняшкото колибарско селце заслужаваше справедливост. Спала беше в плевници и дори в коптори, за да я въздаде.

С плавни и уверени движения тя облече най-добрата рокля за езда, която имаше подръка — простичка, от сива коприна, но скроена добре, и обу удобни ботуши, стигащи до коленете ѝ. После почна да реши тъмнотлатистата си коса с четката с костен гръб, която бе наследила от майка си. Отражението ѝ в огледалото бе леко изкривено. Неясно защо тази сутрин това я подразни.

Някой драсна по платнището на входа и мъжки глас подвижна весело с мурандийски акцент:

— Закуска, Айез Седай, ако благоволите. Тя остави четката и се отвори за Извора. Не си беше взела лична слугиня и често храната ѝ носеха различни хора, но си спомни нисичкия побелял мъж с постоянната усмивка, който влезе при подканата ѝ, понесъл поднос, покрит с бяла кърпа.

— Ехвин, остави я, моля те, на масата — рече тя, докато пускаше сайдар, и бе възнаградена с още по-широка усмивка, дълбок поклон над подноса и още един, преди мъжът да напусне. Твърде много

Сестри забравяха дребните прояви на учтивост към хората, стоящи под тях. А дребните прояви на учтивост според нея бяха балсамът на ежедневието.

Погледна без особен ентузиазъм подноса и поднови ресането — ритуал, който спазваше два пъти дневно и който винаги ѝ носеше успокоение. Но тази сутрин вместо да намери успокоение, докато четката бавно се хлъзгаше през косата ѝ, ѝ се наложи да се насили, за да направи стоте движения, преди да остави четката на умивалника до гребена и ръчното огледалце. Някога можеше да учи и хълмовете на търпение, но след Салидар това ставаше все по-трудно и по-трудно. И почти невъзможно след Муранди. Затова го правеше с упоритост, с каквато упоритост бе тръгнала за Бялата кула въпреки строгите възражения на майка си, с упоритост си беше наложила да приеме дисциплината на Бялата кула наред с учението. Като момиче беше твърдоглава, винаги се стремеше към повече. Кулата я научи, че можеш да постигнеш повече, стига да можеш да се контролираш. Гордееше се с тази своя способност. Самоконтрол или не, да изяде закуската от варени сливи и хляб се оказа толкова трудно, колкото и ресането. Сливите се оказаха сушени и май много стари; бяха станали на каша; беше сигурна и че не успя да изчопли няколко черни петънца от сухия ронлив хляб. Мъчеше се да се убеди, че всичко, което хrusка между зъбите ѝ, са недосмлени зърна. Не за първи път ядеше хляб с гъгрици, но не можеше да се каже, че е особено приятно. Чаят също имаше някакъв странен утаечен вкус, сякаш и той бе започнал да се разваля.

Най-сетне върна ленената кърпа върху резбования дървен поднос и едва не въздъхна. Колко време още, преди в лагера да не остане нищо годно за ядене? Дали същото се случваше и в Тар Балон? Така трябваше да е. Тъмния докосваше света — мисъл мрачна като осеяно с остри камъни поле. Но победата щеше да дойде. Отказваше да мисли за всякаква друга възможност. Младият ал-Тор имаше да отговаря за много, твърде много неща, ала все пак щеше — трябваше! — все някак да постигне това. Все някак. Но Прероденият Дракон беше извън обсега ѝ; нищо не можеше да предприеме, освен да наблюдава как се развърщат събитията отдалече. Никога не беше обичала да седи отстрани и да наблюдава. Всички тези горчиви размисли обаче бяха безплодни. Време беше да се действа. Беонин стана толкова бързо, че

стол-чето се катурна, но тя не го вдигна, а го остави да лежи на застлания със зебло под.

Подаде глава през цепнатината на входа и видя Терваил на походното столче на дървената пътека, отметнал тъмното си наметало и опрял ръце на прибория в ножницата меч бежду ботушите му. Слънцето се издигаше на хоризонта, две третини яркозлатисто кълбо, но тъмни облаци в другата посока, струпани около Драконовата планина, наемкваха за скорошен нов сняг. Или навярно дъжд. След предната нощ слънцето бе започнало като че ли да топли. Все едно, с малко късмет скоро щеше да се е прибрала на топло. Терваил кимна леко за поздрав, без да престане с привидна разсеяност да оглежда всеки, който се движеше пред очите му. В момента нямаше други освен ратаи, мъже в груби вълнени дрехи, помъкнали кошове на гърбовете си, мъже и жени, също толкова грубо облечени, подкарали по разровената улица коли с високи колелета, натоварени с дърва за огрев, чували с въглища и бурета с вода. Най-малкото погледът му щеше да изглежда разсеян за всеки лишен от стражническата връзка с него. Нейният Терваил се беше напрегнал като изпъната стрела. Оглеждаше само мъжете и погледът му се задържаше на онези, които не познаваше лично. При две Сестри и един Стражник, мъртви от ръцете на мъж, който може да прелива — изглеждаше невероятно да има двама такива Убийци — всеки бе станал подозрителен към непознати мъже. Всеки който знаеше, най-малкото. Не беше от вестите, които могат да се огласят.

Беше й повече от непонятно как си въобразяваше, че ще може да разпознае убиеца, освен ако той не носи табела, но нямаше да го упрекне, нито да го подцени заради това, че се мъчи да си изпълни дълга. Слаб като клечка, с едър нос и широк белег през челюстта, получен заради нея, Терваил беше почти момче, когато го намери, бърз като котка и вече един от най-добрите майстори с меч в родния си Тарабон — и през всичките тези години оттогава нямаше нито миг, в който да не си изпълнява дълга. Поне двайсет пъти бе спасявал живота й. Освен крайпътните разбойници, толкова невежи, че да не могат да познаят една Айез Седай, въздаването на законност също можеше да е опасно, когато едната или другата страна държеше отчаяно присъдата да не е срещу нея, и той често пъти бе забелязвал дебнешката опасност преди самата Беонин.

— Оседлай ми Зимна сипка и доведи и своя кон — каза му тя.

Терваил повдигна едната си вежда и леко извърна глава към нея после окачи ножницата на дясната страна на колана си и с бърза походка тръгна по дървената пътека към коневръзите. Никога не задаваше ненужни въпроси. Може би беше по-възбудена, отколкото си вярваше.

Тя се пхна вътре и грижливо уви огледалцето в копринена кърпа, изтъкана на бяло-черните тайренски шарки, след което го прибра в един от двата големи джоба, пришити отвътре на вълненото наметало, заедно с четката и гребена. Грижливо сгънатият шал и кутийката от изкусно резбовано черно дърво се озоваха в другия. В кутийката си пазеше няколкото накита, някои от майка ѝ, а повечето от баба ѝ. Самата тя рядко носеше накити освен пръстена си с Великата змия, но винаги взимаше кутийката и четката, гребена и огледалцето, щом тръгнеше на път, да ѝ напомнят за двете жени, спомените за които ценеше скъпо, и за онова, на което я бяха учили. Баба ѝ, уважаван адвокат в Танчико, бе запалила у нея любовта към тънкостите на закона, докато майка ѝ нагледно ѝ беше доказала, че винаги е възможно да подобриш положението си. Адвокатите рядко забогатяваха, макар Коларис да бе живяла повече от удобно, но въпреки неодобрението ѝ нейната дъщеря Елдрайн беше станала търговка и бе натрупала прилично състояние с покупко-продажба на бои. Да, винаги е възможно да подобриш положението си, стига да сграбчиш подходящия момент, щом се появи, както тя го беше сграбчила, когато Елайда а-Ройхан свали Сюан Санче. Оттогава нещата не бяха тръгнали натам, накъдето бе предвидила, разбира се. Нещата рядко тръгват накъдето си ги предвидил. Тъкмо затова една разумна жена винаги трябва да планира алтернативни пътища. Помисли дали да не изчака вътре, докато Терваил се върне, но и последните ѝ запаси от търпение като че ли се изчерпаха. Нагласи наметалото около раменете си и духна решително лампата. Отвън обаче се насили да остане на място, вместо да закричи напред-назад по грубите дъски на пътеката. Краченето щеше да привлече очи и може би някоя Сестра щеше да помисли, че я е страх да стои сама. Всъщност малко си я беше страх. Когато един мъж може да те убие невидим, неуловим, е разумно да те е страх. Но не искаше компания.

Придърпа качулката над главата си в знак, че желае да е сама, и с загърна плътно с наметалото.

Мършав сив котарак взе да се търка в глезените ѝ. Котки имаше из целия лагер. Появяваха се навсякъде, където се струпат Айез Седай, кротки като домашни животинчета, колкото и да са били подивели преди. След малко, като разбра, че няма да се наведе да го почеше зад ушите, котаракът се отдалечи, бавно и царствено, да потърси някой, който ще му обърне внимание. А имаше много кандидати. Само допреди малко пред очите ѝ се мяркаха единствено грубо облечени ратаи и колари, но ето че лагерът живяваше. Групички облечени в бяло новачки, тъй наречените „семейства“, притичваха по дървените пътеки да стигнат за класовете си, провеждани във всяка по-голяма шатра, която можеше да ги побере, или даже на открито. Бързащите покрай нея спираха детското си бърборене и я удостояваха със съвършени прикляквания в реверанс. Гледката така и не преставаше да я удивлява. Или ядосва. Немалко от тези „деца“ си бяха жени на средна възраст — че и по-стари, поне с по няколко бели косъма в косата, а някои бяха баби! — но и те се огъваха пред древните порядки като всяко момиче, което бе виждала да идва в Кулата. И толкова много! Като че ли безкраен порой се изливаше по улиците. Колко ли беше изгубила Кулата в съсредоточаването си да прибира момичета, родени с искрата или вече сами добрали се до ръба на преливането, оставяйки всички други сами да намерят пътя си към Кулата когато решат или могат? Колко бе изгубила с настояването, че никое момиче над осемнадесет няма да се огъне за дисциплината? Самата тя не обичаше промяната — законът и обичаят властваха над живота на Айез Седай, бяха като твърда скална опора — а някои промени като тези „семейства“ при новачките изглеждаха твърде радикални, за да продължат, но Кулата колко ли беше загубила? Сестри също се плъзгаха по дървените пасажи, обикновено по двойки или дори по тройки, обикновено със Страж-ниците им след тях. Потокът новачки се раздвояваше пред тях на вълни от приклякания, вълни нащърбени заради зяпналите погледи към Сестрите, които се преструваха, че не забелязват. Твърде малко Сестри не бяха обкръжени от сиянието на Силата. Беонин едва се сдържа да не цъкне с език от раздразнение. Новачките знаеха за смъртта на Аная и Кайрен — не беше мислено да се скрият погребалните кла-ди, — но ако им се кажеше как са загинали двете

Сестри, това само щеше да ги изплаши. И най-новите обаче, прибавени в книгата на новачките в Муранди, вече достатъчно дълго бяха носили бялото, за да знаят, че разхождането на Сестри, изпълнени със сайдар, е необичай-но. Рано или късно това само по себе си щеше да ги изплаши, и то ненужно. Убиецът едва ли щеше да нанесе удар публично, при десет-ките Сестри наоколо.

Погледа ѝ привлякоха пет Сестри на коне, които бавно поемаха на изток. Ни една от тях не носеше светлината на сайдар. Всяка се съпровождаше от малка свита — обикновено секретарка, слугиня, може би слуга също така, в случай че се наложи да се вдигат тежки неща, и няколко Стражника. Всички бяха с качулки, но тя без усилие успя да ги отличи. Високата като мъж трябваше да е Вилин, от нейната Сива, докато дребосъчето трябваше да е Такима, Кафявата. Наметалото на Сароя ярко се открояваше с бялото си взмо — сигурно използваше сайдар, за да го държи толкова искрящо ярко — а двамата стражници след Файсел я отличаваха толкова ясно, колкото и безукорното ѝ зелено наметало. Поради което последната, загърната в тъмносиво, трябваше да е Магла, Жълтата. Какво ли щяха да намерят, щом стигнеха Дарейн? Във всеки случай едва ли преговарящите от Кулата, не и сега. Навярно бяха решили, че все едно са длъжни да направят своето. Хората често продължават по пътя, по който вече са тръгнали, след като цялата цел в него се е загубила. Но при Айез Седай това рядко траеше дълго.

— Изглеждат все едно изобщо не са заедно, нали, Беонин? Човек може да си помисли, че съвсем случайно са тръгнали в една посока.

Дотук с качулката, която уж трябваше да ѝ осигури малко уединение. За щастие имаше опит в потискането на въздишки и на всичко друго, което може да издаде повече, отколкото желае. Двете Сестри бяха почти еднакви на ръст, и двете — тънки, тъмнокоси и с кафяви очи, но с това приликата свършваше. Тясното лице на Ашманаил с острия нос рядко издаваше каквото и да било чувство. Копринената ѝ рокля със сребристи ивици можеше едва преди няколко мига да е дошла от ръцете на камериерка, а подшитото ѝ с кожа наметало и качулката бяха украсени със сребърни спирали по ръбовете. Тъмната вълнена дреха на Федрин беше доста омачкана, да не говорим за няколкото петна, вълненото ѝ наметало беше без украса и имаше нужда от кърпене, а и много често се въсеше, както правеше точно в този момент. Без всичко това можеше да мине и за хубава.

Странна двойка приятелки, обикновено немарливата Кафява и Сивата, която държеше на облеклото си толкова, колкото и на всичко останало.

Беонин пак погледна към заминаващите Заседателки. Наистина изглеждаха все едно, че по-скоро случайно са поели в една и съща посока, отколкото че яздят заедно. Това, че не го беше забелязала сама, говореше много за нервността ѝ. Тя се обърна към нежеланите си събеседнички.

— Може би размишляват над последствията от предната нощ, нали, Ашманаил? — Нежелани или не, учтивостта трябваше да се спазва.

— Но Амирлин поне е жива — отвърна Сивата. — И според това, което ми казаха, ще си остане жива и... здрава. Тя, както и Леане. — Дори това, че Нинив бе Изцерила Сюан и Леане, не можеше да накара никоя Сестра да говори за усмиряването с лекота.

— Жива и пленничка. По-добре, отколкото да е обезглавена. Но не кой знае колко по-добре. — Когато Морврин я беше събудила, за да ѝ съобщи вестта, ѝ беше наистина трудно да сподели възбудата на Кафявата. Възбуда като за Морврин поне. Тя чак се усмихваше. Но Беонин така и не бе помислила да си променя плановете. Човек трябва да гледа фактите в очите. Егвийн беше пленничка, и толкова. — Не си ли съгласна, Федрин?

— Разбира се — отвърна рязко Кафявата. Рязко! Но това все пак си беше Федрин, винаги дотолкова погълната от това, което е привлякло вниманието ѝ, че забравяше как трябва да се държи. — Но не за това те потърсихме. Ашманаил твърди, че си доста добре запозната с убийствата.

Внезапен порив на вятъра задърпа наметалата им. Беонин и Ашманаил си ги задържаха изрядно, но Федрин остави своето да се развява зад гърба ѝ, приковала очи в Беонин.

— Може би имаш някои мисли за убийствата тук, Беонин — каза Ашманаил. — Няма ли да ги споделиш с нас? Двете с Федрин си събрахме главиците, но не стигаме доникъде. Моят опит е повече с граждански дела. Знам, че си се ровила до дъното на много неестествени смъртни случаи.

Разбира се, че беше мислила за убийствата. Коя Сестра в лагера не беше мислила? Самата тя нямаше да може да го избегне, дори да се опиташе. Разкриването на убиец беше радост, много по-удовлетворява-

Ща от разрешаването на граничен спор. Най-отвратителното престъпление — кражбата на нещо, което никога не може да се върне, на всичките години, които никога няма да се изживеят, на всичко, което може да се свърши през тях. А това бяха убийства на Айез Седай, което със сигурност ги превръщаше в личен въпрос за всяка Сестра в лагера. Тя изчака последния рояк облечени в бяло жени, две от които побелели, да си направят прикляканията и бързо да отминат. Броят на новачките по дървените пасажи най-сетне бе започнал да намалява. Котките, изглежда, се влачеха след тях. Новачките се държаха много по-нежно с тях от Сестрите.

— Мъжът, който забива кама от алчност — заговори тя, след като новачките се отдалечиха достатъчно, — жената, която трови от ревност, са едно и също. Това тук е нещо съвсем друго. Налице са две убийства, със сигурност от един и същи мъж, но раздалечени с повече от неделя. Това предполага както търпение, така и планиране. Мотивът е неясен, но все пак изглежда твърде неправдоподобно да е избрал случайно жертвите си. И Аная, и Кайрен бяха от Синята Аджа. Ето защо се питам: каква връзка има Синята Аджа с мъж, който може да прелива? Отговорът е ясен: Моарейн Дамодред и Ранд ал-Тор. И Кайрен също беше имала контакт с него, нали? Федрин се навъси още повече.

— Не е възможно да намекваш, че той е убиецът. — Ама много си надскачаше ранга!

— Не — хладно отвърна Беонин. — Само казвам, че трябва да се проследи връзката. Кое то ни води до Аша'ман. Мъже, които могат да преливат. Мъже, които могат да преливат, които знаят как да Пътуват. Мъже, които си имат някаква причина да се боят от Айез Седай, вероятно от някои определени Айез Седай повече, отколкото от други. Една връзка не е доказателство — добави тя с неохота. — Но подтиква към размисъл, нали?

— А защо един Аша'ман ще идва тук два пъти и ще убива по една Сестра? Изглежда, че убиецът е искал да погуби тях двете и никоя друга. — Ашманаил поклати глава. — Как е могъл да знае кога Аная и Кайрен ще са сами? Не вярвам да си мислиш, че дебне тука предрешен като ратай. От всичко, което съм чувала, Аша'ман са твърде арогантни, за да правят така. За мен изглежда по-вероятно да си имаме работа с истински ратай, който може да прелива и изпитва някаква злоба.

Беонин изсумтя пренебрежително. Вече усещаше приближаването на Терваил. Сигурнобе тичал, за да се върне толкова бързо.

— А защо е трябвало да изчаква досега? Последните ратаи ги наех ме още в Муранди, преди месец.

Ашманаил отвори уста, но Федрин я изпревари — приличаше на врабец, решил пръв да клъвне трошицата.

— Може едва сега да се е научил. Мъжът бездруго си е дивак. Чувала съм ратаи да си говорят. Колкото едни се боят от Аша'ман, толкова други им се възхищават. Даже съм чувала някои да казват, че им се ще да са имали куража и те да отидат в Черната кула.

Веждите на Сивата се свъсиха. Вярно, че бяха приятелки, но не можеше да е доволна, че Федрин издърпа думите от устата ѝ по този начин. Но каза само:

— Сигурна съм, че един Аша'ман би могъл да го открие. Беонин мълчаливо се отдаде на усещането за Терваил — беше спрял да ги изчака само на няколко крачки зад нея. По връзката течеше непоклатимо спокойствие и търпение, здраво като планина. Колко ѝ се искаше да може да попие от тях, също както от физическата му сила.

— Това пък е най-невъзможното. Вярвам, че ще се съгласите с мен.

Романда и останалите бяха подкрепили тази нелепа идея за „съюз“ с Черната кула, но пък се дърлеха като пияни колари над това как да се приложи, с какви думи да се изрази, как да се поднесе — всяка една дреболийка поотделно, откъсната от другите, после събрани наедно и отново накъсвани. Цялата работа беше обречена, слава на Светлината.

— Трябва да тръгвам — каза тя и се обърна да поеме юздите на Зимна сипка от Терваил. Неговият дорест кон беше строен, силен и бърз — обучен за бой. Кафявата ѝ кобила беше тантуреста и не толкова бърза, но тя винаги беше предпочитала издръжливостта пред скоростта. Зимна сипка можеше да продължи да върви дълго след като по-високи и уж по-силни животни се предаваха. Пъхна стъпало в стремето и се спря с ръце на високото седло.

— Две мъртви Сестри, Ашманаил, и двете Сини. Намери Сестрите, които са ги познавали, и разбери какво друго общо е имало помежду им. За да разкриеш убиеца, трябва да проследиш връзките.

— Много се съмнявам, че ще ни отведат до Аша'ман, Беонин.

— Важното е убиецът да бъде разкрит — отвърна тя, качи се на седлото и обърна Зимна сипка, преди другата да може да продължи. Рязък и неучтив завършек, но не можеше да предложи повече мъдрост, а и времето я притискаше. Слънцето вече се бе издигнало и се катереше по небосвода. Времето наистина я притискаше много.

Ездата до Терена на Пътуването, откъдето се тръгваше, беше къса, но пред високата платнена стена вече чакаха на опашка десетина Айез Седай, някои без наметала, сякаш очакваха много скоро да се върнат, а една-две — заметнали шаловете си по някаква причина. Близко поло-вината се придружаваха от Стражници, двама-трима от които — вменящите си цветовете наметала. Единственото общо у Сестрите бе това, че всяка блестеше със сиянието на Силата. Терваил, разбира се, не изрази никаква изненада, че се насочиха натам. И не само това: по стражническата връзка продължаваше да тече непоклонимо спокойствие. Вярваше й. Зад стената се появи сребриста резка и след известно време, колкото да преброиш до трийсет, две Зелени сестри, които сами не можеха да направят Портал, бавно влязоха заедно с четирима Стражници, повели конете. Обичаят с личната неприкосновеност вече се бе наложил в Пътуването. Освен ако някоя не ти позволише да видиш как сплита Портал, опитът да разбереш къде отива се смяташе за почти толкова невежлив, колкото да я попиташ пряко за работата и. Беонин търпеливо зачака реда си на гърба на Зимна сипка. Терваил бе до нея, извисил се на своя Чук. Добре поне, че Сестрите уважиха вдигнатата й качулка. Или навярно си имаха свои основания да си мълчат. Все едно, не биваше да заговаря никоя. В този момент това щеше да е неуместно.

Опашката пред нея бързо се смали и скоро двамата с Терваил вече слизаха от конете си в челото на много по-късата редица, само от три Сестри. Терваил дръпна и задържа края на тежкото платно, за да мине първа. Увиснала между високите стълбове, стената ограждаше пространство от близо двайсет разтега на ширина и толкова на дължина, с покрита със замръзнала киша земя — неравна повърхност, с отпечатащи от стъпки и конски копита едни връз други и сбиращи се в средата на права като бръснач линия. Всички използваха средата. Земята леко лъщеше от началото на поредното топене, което щеше да

превърне всичко в киша. Тук пролетта настъпваше по-късно, отколкото в Тара-бон, но все пак вече идваше.

Щом Терваил пусна платнището, тя прегърна сайдар и запреше Дух почти в любовна ласка. Този сплит я изпълваше с възхита, това преоткриване на нещо смятано за отдавна изгубено, най-великото откритие на Егвийн ал-Вийр. Всеки път щом го запреше, изпитваше онова чувство за чудо, така познато ѝ като новачка и дори Посветена, чувство, което отдавна беше забравила — откакто бе спечелила шала. Нещо ново и удивително. Вертикалната сребриста резка се появи пред нея точно над скупчените следи по земята и изведнъж се превърна в зев, който се ушири, гледката през него сякаш се завъртя, докато тя не се озова срещу ъгловата дупка във въздуха, над два разтега широка и толкова висока, зад която се виждаха загърнати в снежно одеяние дъбове с широко разперени клони. Лек ветрец лъхна през Портала и разлюля наметалото ѝ. Често с наслада се беше разхождала из тази дъбрава или присядаше на някой от ниските клони, за да чете часове наред, макар и никога при сняг.

Терваил не я позна и се втурна напред с меча в ръка, дърпаше Чук след себе си; копитата на бойния кон замятаха облачета сняг от другата страна. Тя го последва малко по-бавно и почти с неохота остави сплита да се разпадне. Наистина беше възхитителен.

Завари Терваил загледан в онова, което се извисяваше над дървесните корони: масивна бяла мълния, прорязала небето. Бялата кула. Лицето му беше напрегнато и по връзката като че ли течеше стаеност.

— Струва ми се, че замисляш нещо опасно, Беонин.

Още държеше оръжието извадено от ножницата, макар и снишено.

Тя сложи ръка на лявото му рамо. Това трябваше да го успокои — но нямаше да попречи на ръката с меча, ако наистина имаше опасност.

— Не е по-опасно, отколкото при...

Думите ѝ заглъхнаха, щом видя някаква жена само на трийсетина разтега. Вървеше бавно към нея през дъбравата. Айез Седай в рокля със старомодна кройка, с права бяла коса, дръпната назад с шапчица от сребристи нишки, отрупана с бисери, и падаща до кръста ѝ. Не можеше да бъде! Това сурово лице с черните дръпнати очи и кривия

нос не можеше да се сбърка с никое друго! С никое друго... но Туранайн Мердагон беше умряла още когато Беонин бе Посветена. Жената пристъпи и изчезна.

— Какво става? — Терваил се извъртя, мечът му се вдигна нагоре и той се взря натам, където гледаше тя. — Какво те изплаши?

— Тъмния. Докосва света — промълви тя. Беше невъзможно! Невъзможно, но не се беше поддала на илюзии и фантазии. Видяла беше каквото беше видяла. Потръпна, и не заради това, че стоеше нагазила до глезените в сняг. Помоли се безмълвно: „Дано Светлината освети всичките ми дни и дано намеря подслон в шепата на Създателя, в непоклатимата и сигурна надежда за спасение и прерождение“.

След като му каза, че е видяла Сестра, умряла преди повече от четиридесет години, той не се и опита да го отхвърли като халюцинация, само промърмори под нос своята си молитва. Никакъв страх не Усети у него обаче. Много в себе си, но не и у него. Мъртвият не може да уплаши мъж, който приема всеки свой ден като последен. Не беше толкова оптимистичен, след като му разкри намеренията си. Отчасти поне. Направи го, докато се взираше в ръчното огледалце и много внимателно сплиташе. Не беше толкова привикнала с Илюзия, колко-то ѝ се искаше. Щом сплитът я обгърна, образът в огледалото се про-мени. Не кой знае каква промяна, но лицето ѝ вече не беше лице на Айез Седай, не беше лицето на Беонин Марини, а просто на някаква жена, която много смътно приличаше на нея, макар и с много по-светла коса.

— Искаш да се добереш до Елайда? — попита той подозрително. По връзката протече напрежение. — Искаш да се доближиш до нея и след това да смъкнеш Илюзията, нали? Тя ще те нападне и... не, Беонин.

— Щом трябва да се направи, позволи ми да го направя аз. В Кулата има твърде много Стражници, за да ги познава всички, и изобщо няма да очаква, че ще я нападне Стражник. Мога да забия кама в сърцето ѝ преди да е разбрала какво става. — Показа ѝ го с късото острие, блеснало в дясната му ръка бързо като мълния.

— Каквото правя, трябва да го направя сама, Терваил.

Извърна Илюзия навътре и я затегна, после приготви още няколко сплита само в случай, че нещата много се объркат; тях също извърна и подхвана друг, много сложен сплит, който положи върху себе

си. Той щеше да прикрие дарбата ѝ да прелива. Винаги се беше удивлявала защо някои сплитове като Илюзия човек може да положи върху себе си, докато други, като Цяра, не можеш да накараш да докоснат собственото ти тяло. Когато зададе този въпрос като Посветена, Тура-найн ѝ бе отговорила с незабравимия си дълбок глас: „Все едно да питаш защо водата е мокра, а пясъкът сух, Чедо. Насочи ума си към онова, което е възможно, вместо към нещата, които не са“. Добър съвет, но тя така и не беше успяла да приеме втората му част. Мъртвите възкръсваха. „Дано Светлината освети всичките ми дни...“ Затегна последния сплит, свали пръстена на Великата змия и го прибра в кесийката на колана си. Вече можеше да застане до всяка Айез Седай, без да я разпознаят.

— Винаги си ми вярвал, че знам кое е най-доброто — продължи Беонин. — Все още ли ми вярваш?

Лицето му си остана гладко като на Сестра, но по връзката протече стъписване.

— Но разбира се, Беонин.

— Тогава вземи Зимна сипка и иди в града. Наеми стая в някой хан и ме чакай. — Той отвори уста, но тя вдигна ръка и го спря. — Тръгвай, Терваил.

Гледа го, докато той не се скри зад дърветата с двата коня, после се обърна към Кулата. Мъртвите възкръсваха. Но важното беше само едно: да се добере до Елайда. Само това.

Отривистият вятър тресеше прозорците. Огънят в бялата мраморна камина беше затоплил въздуха дотолкова, че влагата се сбираше по стъклата и се стичаше като капки дъжд. Седнала зад позлатената си писалищна маса, с кротко отпуснати отгоре ѝ ръце, Елайда до Арвини а-Ройхан, Бранителката на Печатите, Пламъкът на Тар Валон, Амир-линският трон, с невъзмутимо лице слушаше гръмогласните брътвежи на смъкналия рамене и размахващ пред нея юмрук мъж.

— ... вързан, със затъкната уста през повечето път! Затворен ден инощ в каюта, тясна като килер! Заради това настоявам капитанът на въпросния кораб да бъде наказан, Елайда. И нещо повече, обезателно настоявам за извинение от теб и от Бялата кула. Късметът да ме жъг-не дано, Амирлинският трон няма никакво право да отвлеча крал! Бялата кула няма такова право! Настоявам да...

Повтаряше се. Млъкваше само колкото да си поеме дъх. Трудно ѝ беше да задържи вниманието си върху него. Очите ѝ шареха безцелно по ярките гоблени по стените, по изрядно подредените червени рози на плинтовете по ъглите. С отегчение, външно спокойна, докато търпеше цялата тази тирада. Искаше ѝ се да стане и да го зашлеви. Каква дързост! Да говори така на Амирлинския трон! Но да го изтърпи кротко служеше по-добре на целите ѝ. Да го остави да дрънка, докато се изтощи.

Матин Степанеос ден Балгар беше мускулест и като млад сигурно беше минавал за хубавец, но годините се бяха оказали жестоки. Бялата брада, оставяща горната му устна оголена, бе подкъсена изрядно, но косата се беше отдръпнала от повечето от черепа му, носът му беше чупен неведнъж, а въсенето само вдълбаваше още повече бръчките по зачервеното му лице, и без това достатъчно вдълбани. Зеленото му копринено палто, извезано по ръкавите със Златните пчели на Иллиан, беше изчеткано и добре почистено, все едно някоя Сестра беше преляла, за да свърши работата, но все пак беше единственото му палто за път и не всички петна се бяха махнали. Корабът, който го беше докарал, се оказа бавен, пристигнал бе късно предния ден, но поне този път забавянето не я беше ядосало. Светлината само знаеше каква бъркотия щеше да предизвика Алвиарин, ако беше пристигнал навреме. Тая жена заслужаваше да отиде на дръвника заради калта, в която бе вкарала Кулата, кал, която Елайда тепърва трябваше да очисти, да не говорим за дързостта да изнудва Амирлинския трон.

Матин Степанеос изведнъж млъкна и се дръпна половин крачка назад по шарения тарабонски килим. Елайда набързо отпусна навъсеното си лице. Мисълта за Алвиарин винаги я караше да се въси, освен ако не внимаваше.

— Достатъчно ли са удобни покоите ви? — попита тя в настъпилататишина. — Слугите усърдни ли са?

Той примига при внезапната смяна на посоката на разговора. — Ами... покоите са удобни и слугите са... да... усърдни. Но аз все пак... — Явно въсенето ѝ го беше стреснало.

— Би трябвало да сте благодарен на Кулата, Матин Степанеос. И лично на мен. Ранд ал-Тор завзе Иллиан само няколко дни, след като вие напуснахте града. Взе и Лавровата корона. Корона от мечове, така

я нарече. Вярвате ли, че щеше да се поколебае да отсече главата ви, за да я вземе? Зная, че нямаше да напуснете доброволно. Аз ви спасих живота.

Толкова. Вече трябваше да повярва, че е било само в негов интерес.

Глупакът обаче имаше наглостта да изсумти и да скръсти ръце пред гърдите си.

— Все още не съм беззъбо одъртяло псе, Майко. Много пъти съм се изправял срещу смъртта в защита на Иллиан. Вярвате ли, че толкова ме е страх от смъртта, че да предпочета да бъда ваш „гост“ до сетния си ден?

Все пак, откакто беше влязъл, за първи път я удостои с полагащата ѝ се титла.

Позлатеният часовник до стената изкънтя и фигурките от злато, сребро и емайл на трите нива се раздвижиха. На най-високото ниво, над кръга на часовника, пред Амирлинския трон коленичиха крал и кралица. За разлика от полегналия на раменете на Елайда широк епитрахил, епитрахилът на онази Амирлин все още беше със седемте ивици. Все още не бе намерила време да повика майстор да го пребоядиса. Твърде много работа я чакаше, и много по-важна.

Тя намести изящно епитрахила връз червеното си копринено одеяние и се облегна назад тъй, че Пламъкът на Тар Валон, греец в лунните камъни на високия позлатен гръб, да се озове точно над главата ѝ. Твърдо беше решила да накара Степанеос да попие всеки символ за това, което беше и олицетворяваше. Ако жезълът с Пламъка на върха бе в ръката ѝ, щеше да му го тикне под кривия нос.

— Мъртвецът нищо не може да си възвърне, синко. Оттук насетне, с моя помощ, може би ще си върнеш короната и държавата.

Матин Степанеос вдиша дълбоко като човек, надушил родния дом, който изобщо не се е надявал, че ще види пак.

— А как ще го уредите това, Майко? Разбирам, че Града го държат онези... Аша'ман. И айилците, следващи Преродения Дракон.

Явно някой беше разговарял с него и му беше казал твърде много. Вестите за събитията трябваше да му се спестяват стриктно. Изглежда, слугата му трябваше да се подмени. Но надеждата бе заличила гнева от лицето му и това беше добре.

— Връщането на короната ви ще изисква подготовка и време — отвърна му тя, защото поне в този момент нямаше никаква представа как би могло да се постигне това. Но определено възнамеряваше да намери начин. Отвличането на краля на Иллиан трябваше да демонстрира силата ѝ, но връщането му на ограбения трон щеше да я демонстрира още повече. Щеше да възстанови пълната слава на Бялата кула от най-добрите ѝ времена, от дните, когато тронове треперели, щом Амирлинският трон се намръщи.

— Сигурна съм, че още сте уморен от пътуването — рече тя и стана. Все едно че го беше предприел по своя воля. Надяваше се да е достатъчно интелигентен, за да приеме и той тази преструвка. Щеше на послужи и на двамата по-добре от истината през следващите дни. — Ще обядваме заедно и ще обсъдим какво би могло да се направи. Кари-андре, придружи, моля те, Негово величество до покоите му и се разпорежи да доведат шивач. Ще му трябват нови дрехи. Дар от мен. — Пълничката Червена от Геалдан, която до този момент стоеше смирена като мишка до вратата към преддверието, се плъзна напред и докосна Степанеос по ръката. Той се поколеба, но Елайда продължи, все едно че вече напуска. — Предай на Тарна да дойде при мен, Кариандре. Днес ме чака много работа.

Най-сетне Матин Степанеос се остави да го обърнат, а тя седна отново, преди да е стигнал до вратата. На масата стояха акуратно подредени три кутии, едната с кореспонденцията ѝ, където пазеше получените наскоро писма и донесения от Аджите. Червената споделяше всичко, съобщавано им от техните очи и уши — така поне мислеше, — но другите Аджи продължаваха да предлагат само трохи, макар в последната неделя да се бяха сдобили с многобройни неприятни сведения. Неприятни отчасти защото сочеха за връзка с бунтовничките, отиваща, изглежда, твърде далече от онези фарсови преговори. Но вместо нея разтвори дебелата кожена позлатена папка пред себе си. Самата Кула произвеждаше достатъчно донесения, за да затрупат масата ѝ, ако се опиташе да ги изчете сама, а Тар Валон — десет пъти по толкова чиновници преглеждаха огромната част и подбираха за нея само най-важното. Въпреки това купът беше доста обемист.

— — Викали сте ме, Майко — хладно промълви Тарна, докато затваряше вратата след себе си.

Не беше израз на непочитание. Русокосата жена просто си беше студена по нрав, сините ѝ очи бяха ледени. Това не дразнеше Елайда. Дразнеше я, че яркочервеният шарф на Пазителката около шията ѝ е почти колкото широка лента. Светлосивата ѝ рокля беше нашарена с предостатъчно червено, за да покаже гордостта ѝ от своята Аджа — защо шарфът тогава бе толкова тесен? Но Елайда имаше огромно доверие в нея, а доверието напоследък бе рядка стока.

— Какво ново от пристанището, Тарна? — Не се налагаше да уточнява кое. Само Южен пристан имаше някаква възможност да остане използваем без мащабни ремонти.

— Могат да влизат само рибарски лодки — отвърна Тарна, след като мина по килима и застана пред писалищната маса. С тон всеедно че обсъждат дали днес ще вали. Нищо не можеше да я извади от равновесие. — Но другите се редуват да пристават на участъка от веригата, който е куендияр, за да могат да претоварят на баржи. Капитаните се оплакват и е доста по-дълго, но засега можем да се оправим.

Елайда стисна устни и пръстите ѝ забарабаниха по масата. Засега. Не можеше да започне ремонт на пристаните, докато бунтът не бъдеше смазан. Досега не бяха предприемали щурм, слава на Светлината. Това можеше да започне само с войници, но със сигурност щяха да се въвлекат и Сестри, нещо, което те трябваше да искат да избегнат също като нея. Но събарянето на пристанищните кули, както щяха да наложат ремонтите, оставянето на пристанищата открити и незащитени можеше да ги подтикне към отчаяни действия. Светлина! Боят трябваше да се избегне, стига изобщо да беше възможно. Беше решила да влее войската им в Гвардията на Кулата, след като разберат, че са свършени и се върнат в Кулата. Отчасти вече си представяше Гарет Брин като свой командир на Гвардията на Кулата. Щеше да е безкрайно по-добър като Върховен капитан от Джаймар Кубаин. Тогава светът наистина щеше да познае влиянието на Бялата кула! Не искаше войници да се избиват взаимно, точно както не искаше Кулата да отслабне с това, че нейни Айез Седай се избиват взаимно. Бунтовничките бяха нейни също колкото тези в Кулата и тя беше решена да ги принуди да го признаят.

Вдигна най-горния лист от купчината донесения и бързо го огледа.

— Очевидно въпреки изричната ми заповед улиците все още не са почистени. Защо?

В очите на Тарна блесна тревога. Елайда за първи път я виждаше разтревожена.

— Хората са уплашени, Майко. Не напускат домовете си, освен при крайна необходимост, а и тогава — с неохота. Казват, че виждат по улиците възкресени мъртъвци.

— Това потвърдено ли е? — кротко попита Елайда. Кръвта ѝ изведнъж се смрази. — Някоя Сестра виждала ли ги е?

— Не и от Червената, доколкото знам. — Другите щяха да говорят с нея като с Пазителката, но не свободно, нямаше да споделят доверителни неща. Как в името на Светлината можеше да се оправи това? — Но хората в града не отстъпват. Видели са, каквото са видели.

Елайда бавно остави листа отстрани. Искаше ѝ се да потръпне. Тъй. Беше прочела всичко, което успя да намери, свързано с Последната битка, дори и толкова древни трактати и Прорицания, че изобщо не бяха преведени от Древната реч, потънали в прах в най-тъмните ъгли на библиотеката. Момчето ал-Тор се беше оказало предвестник, но вече изглеждаше, че Тармон Гай-дон ще настъпи много по-скоро, отколкото някой бе допускал. Няколко от тези древни Прорицания, от най-ранните дни на Кулата, твърдяха, че появата на мъртъвци сред живите ще е първият знак, изтъняване на реалността, докато Тъмния се надига. И много скоро щеше да стане по-лошо.

— Разпореди се Гвардията на Кулата да измъкне здрави и годни за работа мъже от домовете им, ако се наложи. Искам улиците да бъдат почистени и искам да чуя, че това е започнало още днес. Днес!

Русите вежди на Тарна се вдигнаха изненадано — загубила беше обичайната си ледена сдържаност! — но, разбира се, отвърна само:

— Както заповядате, Майко.

Елайда излъчи спокойствие, но беше престорено. Каквото предстоеше — предстоеше. А тя все още не беше хванала момчето ал-Тор. Само като си помислиш, че веднъж ѝ беше в ръцете! Ако тогава не беше сбъркала... Проклетата Алвиарин и онази трижди проклета прок-ламация, анатемосваща всеки, който се обръща към него, освен с посредничеството на Кулата! Трябваше да я отмени, само че щеше да прилича на слабост, а и все едно, нанесената щета беше непоправима. Все пак скоро щеше да държи в ръцете си Елейн, а Кралският дом на

Андор бе ключът към спечелването на Тармон Гай-дон. Това тя беше Предрекла отдавна. А вестите за бунт срещу сеанчанците, вихрещ се из Цял Тарабон, бяха приятни. Не всичко все пак беше бодлив трънак, Дърпащ я от всички страни.

Огледа второто донесение и се намръщи. Никой не обичаше каналите, но те бяха една третина от жизнената кръв на града, другите две бяха търговията и чистата вода. Без каналите Тар Валон щеше да ста-не плячка на болести, както и от гниещата смет по улиците. Макар търговията да беше изтъняла на струйка, водата продължаваше да идва от горното течение на реката и се разпределяше към водните кули из града, а оттам — към чешмите, декоративни и най-обикнове-ни, за да я ползват всички безплатно, но се оказваше, че каналните оттоци в долния край на острова вече са почти затлачени. Тя топна перото в шишенцето с мастило, надраска **ИСКАМ ДА БЪДАТ ПОЧИСТЕНИ ДО УТРЕ** през страницата и отдолу написа името си. Ако чиновниците имаха капка благоразумие, работата вече трябваше да е в ход но тя така и не можеше да разчита на благоразумието им. При следващия доклад веждите ѝ скочиха нагоре.

— Плъхове в Кулата? — Това беше повече от сериозно. Това трябваше да е най-отгоре! — Накарай някой да провери Преградите, Тарна. — Преградите бяха държали, откакто бе построена Кулата, но можеше да са отслабнали след три хиляди години. Колко ли плъхове бяха шпиони на Тъмния?

Някой почука на вратата и след миг се появи пълничката Посветена Анемара и просна пъстрите си поли в дълбок реверанс.

— С ваше позволение, Майко, Фелаана Седай и Негаин Седай са довели жена, която са хванали да обикаля в Кулата. Казват, че искала да поднесе петиция на Амирлинския трон.

— Кажи ѝ да почака навън и ѝ поднеси чай, Анемара — рече отривисто Тарна. — Майката е заета...

— Не, не — прекъсна я Елайда. — Пусни ги да влязат, Чедо. Пусни ги.

От доста време вече никой не ѝ беше поднасял петиция. Беше решена да изпълни молбата, каквато и да е, стига да не е съвсем нелепа. Може би това щеше да съживи притока. А и от доста време никоя Сестра не идваше при нея, без да бъде повикана. Може би двете Кафяви щяха да сложат край и на тази суша.

Но в стаята влезе само една жена и грижливо затвори вратата след себе си. Ако се съдеше по копринената рокля за езда и хубавото наметало, трябваше да е благородничка или преуспяваща търговка, предположение, подкрепено от увереното ѝ поведение. Елайда беше сигурна, че никога не я срещала, но все пак имаше нещо познато в това лице, оградено с още по-светла коса и от тази на Тарна.

Елайда стана и заобиколи масата с протегнати ръце и необичайна усмивка. Постара се да изглежда добросърдечна.

— Разбирам, че имате петиция към мен, дъще. Тарна, моля те, налей ѝ чай. — Сребърната кана на сребърния поднос на страничната масичка трябваше все още поне да е топъл.

— Петицията беше нещо, за което ги накарах да повярват, за да ме допуснат до вас, без да ме напердашат, Майко — отвърна жената с тарабонски акцент и някъде по средата лицето ѝ изведнъж стана лицето на Беонин Марини.

Тарна мигновено прегърна сайдар и я заслони, но Елайда само сложи юмруци на кръста си.

— Да кажа, че съм изненадана, че дръзваш да ми покажеш лицето си, ще е твърде слабо, Беонин.

— Успях да вляза в това, което може да се нарече управляващ съвет в Салидар — невъзмутимо заговори Сивата. — Погрижих се да заседават, без да вършат нищо, и пуснах слуха, че повечето от тях са ваши тайни следовници. Сестрите се гледаха една-друга с твърде много подозрителност и мисля, че в този момент много от тях щяха да се завърнат в Кулата, но тогава се появиха и други Сестри освен Сините. После разбрах, че са си избрали свой Съвет на Кулата и управляващият съвет приключи. Все пак продължих да върша каквото можех. Зная, че ми заповядахте да остана с тях, докато не станат готови да се върнат, но това вече трябва да стане до няколко дни. Ако позволите да заявя, Майко, да не съдите Егвийн е великолепно решение. Първо, тя е изключителна в откриването на нови сплитове, по-добра е дори от Елейн Траканд или Нинив ал-Мийра. Второ, преди да я издигнат, Лелейн и Романда се бореха помежду си коя да бъде провъзгласена за Амирлин. Докато Егвийн е жива, пак ще се борят, но никоя от двете няма да успее, нали? Колкото до мен, смятам, че много скоро Сестрите ще започнат да ме следват. До неделя-две Лелейн и Романда ще се окажат сами, с остатъка от тъй наречения им Съвет.

— Как разбра, че момичето ал-Вийр няма да бъде съдено? — попита строго Елайда. — Как разбра, че изобщо е жива? Пусни й щита, Тарна.

Тарна се подчини и Беонин ѝ кимна като за благодарност. Нищожна благодарност. Големите ѝ синьо-сиви очи можеше и да ѝ придават израз на постоянно удивление, но тя бе много сдържана жена. Сдържаност, съчетана с чистосърдечна преданост към закона — и също така — с амбиция, и Елайда моментално беше разбрала, че Беонин е тази, която трябва да се изпрати по дирите на бягащите от Кулата Сестри. И се беше провалила напълно! О, явно бе посяла малко раздор, но всъщност не бе постигнала нищо от онова, което Елайда бе очаквала от нея. Нищо! Щеше да разбере, че възнагражденията ѝ ще се съизмерят с провала.

— Егвийн може да влиза в Тел-айеран-риод просто като заспи, Майко. Самата аз съм била там и съм я виждала, но аз трябва да използвам тер-ангреал. Не можах да се сдобия с някой от онези, които трябваше да ми доставят бунтовничките. Все едно, тя говори със Сюан Санче, в сънищата ѝ, както се твърди, макар да съм по-склонна да вярвам, че е било в Света на сънищата. Явно е казала, че е пленничка, но не е разкрила къде я държат и е забранила всякакви опити за освобождаване. Може ли да си наляя чай сама?

Елайда беше толкова слисана, че не можа да проговори. Само махна на Беонин към масичката, а Сивата отново приклепна учтиво, преди да пристъпи и предпазливо да докосне сребърната кана с opakото на дланта си. Момичето можеше да влиза в Тел-айеран-риод? И съществуваше тер-ангреал, който позволява същото? Светът на сънищата беше почти легенда. А и според онези тревожни късчета сведения, които Аджите благоволяваха да споделят с нея, момичето също тъй бе преоткрило сплита за Пътуването, и също тъй се бе домогнало до още много открития. Тъкмо те се бяха оказали решаващият фактор да я съхрани за Кулата... но на всичко отгоре и това?

— Щом Егвийн може да прави това, Майко, може би наистина е Съновничка — каза Тарна. — Предупреждението, което даде на Силви-ана...

— Е безполезно, Тарна. Сеанчанците все още са нагазили дълбоко в Алтара и едва стигат до Иллиан. — Аджите поне бяха

склонни да предават всичко, което научаваха за сеанчанците. Или по-скоро тя се надяваше, че ѝ предават всичко. — Освен ако и те не се научат да Пътуват, можеш ли да измислиш някоя предпазна мярка, която да предприема извън онова, което вече е направено? — Не можеше, разбира се. Момичето бе забранило да го освобождават. На пръв поглед това беше добре, ала показваше, че все още се смята за Амирлин. Е, Силвиана много скоро щеше да избие тази глупост от главата ѝ, ако Сестрите в класовете ѝ не успеяха. — Може ли да ѝ се дава достатъчно от онази отвара, за да няма достъп до Тел-айеран-риод?

Тарна отвърна с лека гримаса — никоя Сестра не обичаше ужасната напитка, дори кафявите, които се бяха насилили да я опитат — и поклати глава.

— Можем да я принудим да спи нощем, но на следващия ден ще е безполезна за каквото и да било, а кой може да каже, че това ще въздейства на тази ѝ дарба?

— Може ли да ви наляя, Майко? — рече Беонин, закрепила между пръстите си тънката чаена чашка. — Тарна? Най-важната вест, която нося...

— Никакъв чай не ща — отвърна рязко Елайда. — Донесе ли нещо, което да ти спаси кожата от нещастния ти провал? Знаеш ли сплита за Пътуването или за онова Плъзгане, или... — Толкова много бяха. Навярно бяха всички изгубени Таланти и умения, но повечето явно все още не бяха получили име.

Сивата я погледна над ръба на чашата си, със съвършено спокойно лице.

— Да. Не мога да правя куендияр, но мога да накарам новите сплитове на Цяра да действат по-добре от повечето Сестри и ги зная всички. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на възбуда. — Най-великолепният е Пътуването. — Без да поиска разрешение, прегърна Извора и запреде Дух. Срещу една от стените се появи сребриста вертикална резка и се ушири в гледка със заснежени дъбове. В стаята лъхна студен вятър и пламъците в камината заиграха. — Това се нарича Портал. Може да се използва само за да стигнеш до място, което ти е добре познато, но като направиш Портал дотам, го научаваш, а за да стигнеш до място, което не познаваш, използваш Плъзгане. — Сплитът се промени и отворът се сви в същата сребриста

резка, преди отново да се разшири. Дъбовете се смениха с катранен мрак и сиво боядисана бар-жа сред него, с високи перила, зареяна в нищото, срещу отвора.

— Пусни сплита — рече Елайда. Имаше чувството, че ако пристъпи към тази баржа, мракът ще се разпростре докъдето ѝ стига погледът във всички посоки. Че завинаги ще, потъне в него. Прилоша ѝ. Отворът — Порталът — изчезна. Споменът обаче остана.

Тя седна отново зад масата и отвори най-голямата лъскава кутия, украсена с червени рози и златни спирали. От най-горното чекмедженце извади малка костена фигурка, лястовичка с раздвоена опашка, пожълтяла с годините, и я погали с палец по извитите крилца.

— Няма да учиш никоя на тези неща без мое разрешение.

— Но... защо, Майко?

— Някои от Аджите се противопоставят на Майката почти толкова твърдо, колкото Сестрите отвъд реката — намеси се Тарна.

Елайда изгледа Пазителката намръщено, но тя го прие съвсем хладнокръвно.

— Аз ще реша коя е... достатъчно благонадеждна... за да се учи, Беонин. Искам да ми го обещаеш. Не, искам да ми се закълнеш.

— На път за насам забелязах Сестри от различни Аджи да се гледат с гняв. С гняв. Какво е станало в Кулата, Майко?

— Клетвата ти, Беонин.

Жената заби очи в чашата си толкова дълго, че Елайда започна да си мисли, че ще откаже. Но амбицията все пак си каза своето. Вкопчила се беше в полите ѝ, за да бъде предпочетена, и нямаше да се откаже тепърва.

— В името на Светлината и в своята надежда за спасение и прерождение, кълна се, че няма да уча на сплитовете, които научих сред бунтовничките, никоя без разрешението на Амирлинския трон. — За мълча и отпи. — Някои Сестри в Кулата може би са по-малко благонадеждни, отколкото си мислите. Опитах се да го предотвратя, но онзи „управителен съвет“ прати десет Сестри да се върнат в Кулата и да пуснат приказката за Червената Аджа и Логаин. — Елайда не познаваше повечето имена, които ѝ разкри, но като чу последното, рязко изправи гръб.

— Да се разпоредя ли да ги задържат, Майко? — попита Тарна, все тъй хладна като лед.

— Не. Нареди да ги наблюдават. Да наблюдават всяка, която може да е свързана с тях. — Значи имаше все пак канал за връзка между Аджите в Кулата и бунтовничките. Колко ли надълбоко се беше просмукало гнилото? Все едно, щеше да го почисти!

— При сегашното положение това може да се окаже трудно Майко.

Елайда тупна рязко по масата.

— Не попитах дали ще е трудно. Казах да го направиш! И уведоми Мейдани, че я каня на вечеря. — Мейдани възстанови приятелство, приключило преди много години. Едва сега разбра защо. — Върви и го направи веднага. — По лицето на Тарнапробяга сянка, преди да приклепне. — Не се тревожи — добави Елайда. — Беонин може да се чувства свободна да те научи на всеки сплит, който знае. — Все пак вярваше на Тарна и от това лицето ѝ определено просветна, макар и да остана все така хладно.

Щом вратата след Пазителката се притвори, тя остави настрана кожената папка, опря лакти на масата и заби очи в Беонин.

— Давай. Научи ме на всичко.

ГЛАВА 3

В ГРАДИНИТЕ

Аран гар пристигна в ответ на призивите на Моридин, изречени в необузданите ѝ сънища, и видя, че още го няма. Това едва ли беше изненадващо — той обичаше да се появява показно. Единадесетте кресла с високи гърбове, резбовани и позлатени, разположени в кръг по средата на голия дървен под, бяха празни. Семирага, цялата в черно, както обикновено, погледна да види кой влиза и отново подхвана тихия си разговор с Демандред и Месаана в ъгъла на стаята. На лицето на Демандред се беше изписал гняв, който само го правеше още по-възхитителен. Не чак толкова, че да я привлича, разбира се. Твърде опасен бе за това. Но хубаво скроеното копринено сетре с бронзов оттенък, със снежнобялата дантела, сипеща се около шията и по китките, му прилягаше. Месаана също беше облечена по модата на този Век, в по-тъмен, извезан на шарки бронз. Изглеждаше бледа и изнурена, странно защо, сякаш се беше поболяла. Какво пък, беше възможно. В този Век гъмжеше от ужасни болести, а тя едва ли щеше да се довери на Семирага за Цяра. Грендал, единственото друго човешко същество тук, стоеше в отсрещния ъгъл, свила шепи около крехкия кристален бокал, пълен с тъмнорьвено вино, но вместо да пие, следеше нащрек тримата. Само идиоти можеше да не обрънат внимание на това, че Грендал ги следи нащрек, но въпреки това тримата продължаваха да си шепнат свирепо.

Столовете бяха в дразнещо противоречие с всичко останало. Стаята като че ли имаше видеостени, въпреки че каменната арка на входа разстройваше илюзията. Столовете тук, в Тел-айеран-риод, можеше да са всякакви, защо тогава не подхождаха на стаята и защо трябваше да са единадесет, след като със сигурност бяха нужни с два по-малко? Ашмодеан и Самаил трябваше да са толкова мъртви, колкото и Бе'лал и Рахвин. И защо вратата не беше обичайната широко разтваряща се врата на видеозала? Гледката създаваше впечатлението, че подът е обкръжен от Градините на Ансалайн, с внушителните

скулптури на хора и животни на Кормалайнд Масун, извисяващи се над ниски сгради, сами по себе си — изящни скулптури от предено стъкло. В Градините се поднасяха само най-отбрани вина, най-великолепни блюда и почти винаги бе възможно да впечатлиш някоя красива жена с големи печалби на колелетата чайнджий, въпреки че беше трудно да мамиш достатъчно, за да печелиш постоянно. Трудно, но необходимо за небо-гат схолар. Рухнало бе всичко това в руини през Третата година на войната.

Златокосо и вечно усмихнато зомара в широка бяла блуза и плътен клин се поклони и поднесе на Аран'гар кристален бокал с вино върху сребърен поднос. Изящни и прелестно андрогинни, и явно човешки въпреки мъртвите си черни очи, тези същества бяха едно от не толкова вдъхновените творения на Агинор. Все пак в собствения им Век, когато Моридин все още се наричаше Ишамаел — в ума й вече нямаше капка съмнение кой бе той тогава, — се доверяваше на тези същества повече, отколкото на който да е човек слуга, въпреки безполезността им във всички други задачи. Трябваше да е намерил някъде стазисна кутия, натъпкана с тях. Имаше десетки, макар да ги изваждаше рядко. Но още десет други стояха отстрани и чакаха, изящни в своята неподвижност. Явно беше сметнал тази среща за по-важна от повечето други.

Тя взе бокала и махна на зомара да се отдалечи, но то вече се беше обърнало, още преди жеста й. Мразеше способността на тези същества да разбират какво има в главата й. Добре поне, че не можеха да съобщят на друг какво са научили. Спомените за каквото и да било загас-ваха мигновено, освен командите. Дори Агинор бе проявил достатъчно благоразумие да предвиди нуждата от това. Той дали щеше да се появи днес? Осан'гар бе пропускал всяка среща след провала в Шадар Логот. Същинският въпрос беше дали и той вече е между мъртвите, яля действия тайно, може би по указания на Великия господар? И в двата случая отсъствията му предлагаха апетитни възможности, но второто предполагаше и също толкова опасности. Напоследък все си мислеше за опасности.

Тя закричи с небрежна походка към Грендал.

— Кой според теб е пристигнал пръв, Грендал? Сянката да ме вземе дано, който и да е, избрал е потискаща обстановка.

Ланфеар бе предпочитала срещи, реещи се в безкрайна нощ, но това тук по своему беше още по-лошо, като среща в гробища.

Грендал се усмихна тънко. Поне опита — но никакво усилие не можеше да изтъни тези устни. Сочност бе думата за всичко по Грендал, сочност зряла и красива, и едва прикрита под сивата мъгла на роклята ѝ от стрейт. Макар че навярно нямаше нужда да носи чак толкова пръстени, всички без един украсени със скъпоценни камъни. Отрупаната с рубини коронка също не подходдаше на златистата ѝ като слънце коса. Смарагдовото колие от Делана много повече отиваше на лъскавозелените коприни, в които се бе облякла. Разбира се, макар смарагдите да бяха истински, коприните бяха продукт на Света на сънищата. Твърде много внимание щеше да привлича в будния свят с толкова дълбоко деколте, ако изобщо можеше да се задържи там. А и цепката, разголваща левия ѝ крак до бедрото... Краката ѝ бяха похубави от тези на Грендал. Беше помислила за две цепки. Тук дарбите ѝ не бяха толкова големи като на някои: не можеше да намери сънищата на Егвийн, ако момичето не е до нея — но можеше да си докара облекло, каквото иска. Доставяше ѝ удоволствие да се възхищават на тялото ѝ, а колкото повече го показваше, толкова повече я взимаха за незначителна.

— Аз пристигнах първа — отвърна Грендал, малко намръщено.
— Имам нежни спомени от Градините.

Аран'гар се изсмя късо.

— И аз, и аз. — Глупава беше като останалите, да живее в миналото, сред пепелищата на изгубеното. — Никога вече няма да видим Градините, но като тях — да. — Самата тя бе единствената, годна да властва в този Век. Единствената, която разбираше от примитивни култури. Преди войната ѝ бяха специалността. Все пак Грендал разполагаше с полезни умения и с широки връзки сред Приятелите на Мрака, каквито имаше и тя самата, макар че другата със сигурност нямаше да одобри начина, по който смяташе да ги използва Аран'гар, ако научеше. — Хрумвало ли ти е, че всички останали си имат съюзи, докато ние с теб сме си сами? — И Осан'гар, стига да беше жив, но не беше нужно да намесва и него.

Роклята на Грендал преля в малко по-тъмно сиво и за жалост скри приятната гледка. Беше си истински стрейт. Самата Аран'гар

беше намерила две стазисни кутии, но за жалост повечето пълни с ужасни боклуци.

— А на тебе хрумвало ли ти е, че тази стая трябва да има уши? Зомаран бяха тук, когато пристигнах.

— Грендал! — Изчурулика го нежно. — Ако Моридин слуша, ще реши, че се опитвам да вляза в леглото ти. Той знае, че никога не правя съюзи с никого. — Всъщност беше правила няколко, но съюзниците й като че ли винаги претърпяваха фатални злополуки, щом ползата от тях свършеше, и отнасяха в гробовете си цялото знание за връзките си. Ако си намереха гробове.

Стрейтът стана черен като полунощ в Ларчийн, а на меките бузки на Грендал избиха червени петънца. Очите й станаха като син лед. Но думите й бяха в пълно противоречие с лицето, а роклята й стана почти прозрачна, докато ги изричаше бавно и замислено:

— Интригуваща идея. Никога не я бях обмисляла. Но вече бих могла. Може би. Само че ще трябва да ме... убедиш.

Добре. Бързо й сечеше умът, както винаги. Което й напомни, че трябва да е предпазлива. Смяташе да използва Грендал и да се отърве от нея, а не да попадне в някой от собствените й капани.

— Много ме бива в убеждаването на красиви жени. — Посегна да погали Грендал по бузата. Все още беше твърде рано да започне да убеждава другите. А и от това можеше да се получи нещо повече от съюз. Винаги си го беше представяла с Грендал. Всъщност вече не помнеше, че е била мъж. В спомените си носеше същото тяло като сега, макар това да водеше до някои странности, но влиянието на онова тяло не беше променило всичко. Апетитите й не се бяха променили, само се бяха разширили. Например много й се искаше да притежава тази рокля от стрейт. И всичко друго полезно, което Грендал можешеда притежава — но понякога си мечтаеше да носи тази рокля. Единствената причина да не носи такава сега бе, че нямаше да й позволи да си помисли, че й подражава.

Стрейтът си остана смътно непроницаем, но Грендал се отдръпна от ласката й и погледна над рамото на Аран'гар, а тя се обърна и видя приближаващата се Месаана, с Демандред и Семирага от двете й страни. Той все още изглеждаше гневен, а Семирага — хладно насмешлива. Месаана още беше преbledняла, но вече не унила. Не, ни най-малко унила. Беше съскащ корийр, хращещ отрова.

— Защо я пусна, Аран'гар? Трябваше уж да я контролираш! Толкова ли се залиса с дребните си блянове за игрички с нея, че забрави да разбереш какво си мисли? Бунтът ще се разпадне, ако не тя е марионетката начело. Всичките ми грижливо обмислени планове рухнаха, защото не можа да държиш изкъсо едно невежо момиченце!

Аран'гар овладя нервите си. Можеше го, щом пожелаеше. И вместо да изръмжи, се усмихна. Възможно ли бе Месаана наистина да се установила в Бялата кула? Колко чудесно щеше да е, ако можеше да раздели тази тройка.

— Слушах снощи на едно заседание на Съвета на бунтовничките. В Света на сънищата, за да могат да се съберат в Бялата кула. Водеше го Егвийн. Тя не е марионетката, за която я мислиш. Ако ти го бях казала преди, изобщо нямаше да чуеш. — Е, това се получи прекалено грубо. С усилие, ай струваше огромно усилие, успя да смекчи тона си. — Егвийн им каза всичко за положението в Кулата, за Аджите, които са се хванали за гърлата. Убеди ги, че Кулата скоро ще се разпадне и че тя би могла да помогне това да се ускори оттам, където е. На твое място щях да се притеснявам дали Кулата ще удържи достатъчно дълго, за да продължи този конфликт.

Решили са да се държат? — измърмори Месаана и кимна. — Добре. Добре. Значи всичко върви според плана. Мислех си дали да не наглася някакво „спасяване“, но май мога да почакам, докато Елайда я прекърши. Тогава връщането ѝ би трябвало да предизвика още по-голямо объркване. Трябва да посееш повече раздор, Аран'гар. Искam накрая всички тъй наречени Айез-Седай да се мразят и в червата.

Появи се едно зомара, поклони се изящно и поднесе сребърен поднос с три бокала. Месаана и приятелите ѝ си взеха виното, без да погледнат съществото, а то отново се поклони, преди да се отдръпне.

— Винаги е била добра в раздорите — рече Семирага. Демандред се засмя.

Аран'гар с усилие потисна гнева си. Отпи от виното — беше доста Добро, с упоителен аромат, макар изобщо да не можеше да се сравни с вината, поднасяни в Градините — сложи ръка на рамото на Грендал и пръстите ѝ заиграха с една от слънчевите ѝ къдрици. Грендал дори не трепна, а стрейтът си остана прозрачна мъгла. Или това ѝ доставяше Удоволствие, или се владееше по-добре, отколкото

изглеждаше възможно. Усмивката на Семирага стана още по-насмешлива. Тя също си взимаше удоволствията където можеше да ги намери, въпреки че удоволствията на Семирага никога не бяха привличали Аран'гар.

— Ако ще се галите, поне го правете насаме — изръмжа ДемандРед.

— Ревнуваш ли? — промърмори Аран'гар и се засмя на навъсения му поглед. — Къде държат момичето, Месаана? Тя не го каза.

Големите сини очи на Месаана се присвиха. Бяха най-хубавото в нея, но съвсем обикновени, когато се намръщеше.

— Защо искаш да знаеш? За да я „спасиш“ сама ли? Няма да ти кажа.

Грендал изсъска и Аран'гар се усети, че ръката ѝ се е стиснала в юмрук в тази златна коса и че е извила главата ѝ назад. Лицето на Грендал остана спокойно, но роклята стана на червена мъгла и бърза потъмня, все по-непроницаема. Аран'гар отпусна хватката си, но язадържа лекичко. Една от първите стъпки е да накараш плячката си да свикне с допира ти. Но не направи нищо, за да махне гнева в гласаси, а оголи зъби в неприкрито ръмжене:

— Искам момичето, Месаана. Без него ми остават много по-слаби оръжия.

Месаана отпи спокойно от виното, преди да реагира. Спокойно!

— Според собствените ти думи тя изобщо не ти е нужна. Това беше моят план от самото начало, Аран'гар. Ще го приспособявам според нуждите, но е мой. И аз ще реша кога и дали момичето ще бъде освободено.

— Не, Месаана, аз ще реша кога и къде, и дали ще бъде освободена — заяви Моридин, докато влизаше през каменната арка. Този път беше в безукорно черно, някак по-черно и от онова, което бе облякла Семирага. Както обикновено, следваха го Могедиен и Циндейн, и двете в еднакви червено-черни одежди, които не отиваха нито на едната, нито на другата. С какво ли ги държеше? Могедиен най-малкото никога не беше следвала с охота когото и да било. Колкото до хубавичката гърдеста светлокоса кукличка Циндейн... Аран'гар я бе доближила веднъж, просто за да види какво може да се разбере, и момичето хладно ѝ се закани, че сърцето ѝ ще изтръгне, ако още

веднъж понечи да я пипне. Не бяха думи на някой, който току-така ще ти се покори.

— Самаил, изглежда, отново е излязъл наяве — заяви Моридин и зае мястото си. Беше едър и щом се намести, изящният стол заприлича на трон. Могедиен и Циндейн седнаха от двете му страни, но интересно, не преди него. Зомаран в снежнобяло на мига изникнаха пред тях с вино, но Моридин го получи пръв. Каквото и да ставаше тук, зомаран го долавяха.

— Това едва ли е възможно — рече Грендал, докато всички сядаха. Роклята ѝ вече бе тъмносива и скриваше всичко. — Той трябва да е мъртъв. — Никой не бързаше обаче. Моридин беше Не'блис, но никой освен Могедиен и Циндейн не беше склонен да прояви и намек за раболепие. Аран'гар — определено.

Самата тя седна срещу Моридин, та да може да го наблюдава, без това да се набива на очи. Както и Могедиен и Циндейн. Могедиен бе толкова неподвижна, че щеше да се слее със стола си, ако не беше яркото ѝ облекло. Циндейн бе като кралица, с изсечено от лед лице. Опасно беше да се опитваш да свалиш Не'блис, но може би тези двете държаха ключа. А ако тя успееше да измисли как да го превърти... Грендал седна до нея и столът изведнъж се озова по-близо. Аран'гар можеше да сложи ръка на китката ѝ, но се въздържа от нещо повече от вяла усмивка. Точно в този момент щеше да е най-добре да не се разсейва.

— Не би могъл да издържи да стои толкова дълго скрит — подхвърли Демандред, лениво отпуснат между Семирага и Месаана и кръстосал крака, все едно че е съвсем спокоен. Изглеждаше съмнително. Сигурна беше, че той също не се е примирил. — Очите на всички го следяха неотстъпно.

— Въпреки това Самаил или някой, предрешен като него, е давал заповеди на мърдраали и те са се подчинявали, тъй че е бил един от Избраните.

Моридин огледа столовете, сякаш можеше да засече кой е бил. Черна саа струеше през сините му очи на несекваща струя. Аран'гар не изпитваше и капка съжаление, че Вярната сила е ограничена само за него. Цената бе твърде висока. Ишамаел определено беше най-малкото полубезумен и все още беше такъв, вече като Моридин. Колко ли време оставаше, преди да може да го отстрани?

— Ще ни кажеш ли какви са били тези заповеди? — Тонът на Семирага беше хладен и тя кротко отпи от виното; следеше Моридин над ръба на бокала. Седеше много изправена, ала така си седеше винаги. И тя изглеждаше съвсем невъзмутима, но едва ли беше така.

Моридин стисна челюсти.

— Не знам — отвърна с неохота. Никога не обичаше да казва това. — Но са пратили в Пътищата сто мърдраала и хиляди тролоци.

— Това звучи съвсем в стила на Самаил — отрони Демандред и завъртя бокала в ръката си, загледан в кипналото вино. — Вероятно съм сгрешил.

Забележително признание, точно от неговата уста. Или опит да прикрие онзи, който се бе предрешил като Самаил. Много ѝ се искаше да разбере кой е започнал да играе собствената ѝ игра. Или дали Самаил наистина е жив.

— Предайте заповеди на своите Приятели на Мрака — кисело из-сумтя Моридин. — Всяко донесение за тролоци или мърдраал извън Погибелта да се предава на мен веднага щом го получите. Времето на Връщането иде скоро. Никому не е позволено повече да върши лични авантюри. — Огледа ги отново, всеки поред, без Могедиен и Циндейн Аран'гар срещна погледа му с още по-упоителна усмивка от тази към Грендал. Месаана се присви, щом я видя.

— Както ти го разбра, за свое съжаление — подхвърли той на Месаана и колкото и невъзможно да изглеждаше, лицето ѝ преbledня още повече. Тя отпи от бокала си и зъбите ѝ дръннаха в кристала. Семирага и Демандред избягваха да я погледнат.

Аран'гар и Грендал се спогледаха. Нещо бе направено, за да се накаже Месаана затова, че не се бе появила в Шадар Логот, но какво? Някога такова нарушение щеше да означава смърт. Твърде малко бяха останали вече за това. Циндейн и Могедиен изглеждаха не по-малко обзети от любопитство от нея, значи и те не знаеха.

— Можем да видим знаците също толкова ясно като теб, Моридин — каза раздразнено Демандред. — Времето наистина приближава. Трябва да намерим останалите печати на затвора на Великия властелин. Наредих на следовниците си да търсят навсякъде, но не са намерили нищо.

— А, да. Печатите. Трябва да се намерят, наистина. — Моридин се усмихна почти безучастно. — Остават само три, и трите —

притежание на ал-Тор, макар да се съмнявам, че ги носи със себе си. Вече са твърде податливи на счупване. Трябва да ги е скрил. Насочете хората си по места, където е бил. Търсете сами.

— Най-лесният начин е да се отвлече Луз Терин. — В рязък контраст с ледено-девствената ѝ външност, гласът на Циндейн беше дъхав и зноен, глас, създаден за жена, изтегната на меки възглавнички, облечена съвсем оскъдно. А и в големите ѝ сини очи имаше твърде много зной. Изпепеляващ зной. — Мога да го накарам да каже къде са печатите.

— Не! — отсече Моридин и я прикова с поглед. — Ще го убиеш „неволно“. Времето и начинът на смъртта на ал-Тор ще са по мой избор. На никой друг. — Странно, опря длан на гърдите на палтото си и Циндейн трепна. Могедиен потръпна. — На никой друг — повтори той твърдо.

За Аран'гар тази размяна на реплики хвърли доста светлина върху нещата. Изглежда, щом успееше да отстрани Моридин, Могедиен ѝ момиченцето щеше да ги има на каишки. Много добре наистина.

Моридин се изправи в стола си и погледът му обходи останалите.

— Това е в сила за всички ви. Ал-Тор е мой. Няма да му посягате по никакъв начин!

Циндейн сведе глава над бокала си и отпи, ала омразата в очите ѝ бе неприкрита. Грендал твърдеше, че тя не е Ланфеар, че била по-слаба в Единствената сила, но определено беше обсебена от ал-Тор и го наричаше със същото име, което винаги бе използвала Ланфеар.

— Ако искате да убиее някого, убийте тези двамата! — продължи Моридин. Изведнъж в средата на кръга изникнаха подобия на двама младежи в груби селяшки дрехи и се завъртяха тъй, че всеки да може добре да огледа лицата им. Единият беше висок и плещест, с жълти очи, моля ви се, а другият — по-скоро мършав и с много безочлива усмивка. Като творения на Тел-айеран-риод, движеха се сковани и физиономииите им си оставаха неизменни. — Перин Айбара и Мат Кау-тон са тавирен, лесни са за намиране. Намерете ги и ги убийте. Грендал се изсмя горчиво.

— Намирането на тавирен никога не е било толкова просто, колкото го изкара, а сега е по-трудно от всякога. Цялата Шарка е в движение, пълна с въртопи и шипове.

— Перин Айбара и Мат Каутон — промърмори Семирага, докато оглеждаше двете фигури. — Така изглеждали значи. Кой знае, Моридин. Ако беше споделил това с нас преди, сигурно вече щяха да са мъртви.

Юмрукът на Моридин се стовари с все сила върху облегалката на стола.

— Намерете ги! Погрижете се следовниците ви да научат лицата им. Намерете Айбара и Каутон и ги убийте! Времето иде и те трябва да са мъртви!

Аран'гар отпи от виното си. Нямаше възражение да убие тези двамата, ако случайно се изпречеха на пътя ѝ.

Но Моридин щеше ужасно да се разочарова за Ранд ал-Тор.

ГЛАВА 4

СДЕЛКА

Яхнал Стъпко, Перин гледаше широката поляна с поникналите вече от излинялата зимна трева червени и сини цветя. Тревата беше плоска като килим под стопилия се сняг. Горичката беше предимно кожolist, който пазеше широките си тъмни листа зиме, но и малко бели листа бяха останали по клоните на сладниката. Сиво-кафявият жребец тупаше с копито, нетърпелив не по-малко от него, макар че Перин нямаше да го издаде пред никого. Слънцето се бе издигнало почти над главата му — чакал беше тук близо час. От запад духаше напорист вятър, през поляната и към него. Това беше добре.

От време на време облечената му в тежка ръкавица ръка погалваше почти правия дъбов клон, по-дебел от ръката му и дълъг почти колкото нея, положен на седлото пред него. На половината му дължина беше издялал страните му плоски и гладки. Поляната, оградена с грамадни дъбове и кожolist, висок бор и по-ниска сладника, бе по-малко от стотина разтега на ширина, но повечко на дължина. Клонът трябваше да е достатъчно дебел. Беше обмислил всяка възможност. Клонът ставаше за повечето.

— Милейди Първа, трябва да се върнете в лагера — за кой ли път измърмори Гален и се почеса раздразнено по червената кръпка над изваденото око. Шлемът му с пурпурния пискюл висеше на седлото му и дългата му до раменете бяла коса се вееше непокрита. Чували го бяха да казва, пред очите на Берелайн, че повечето от тези бели коси са му подарък от нея. Черният му боен кон понечи да захапе Стъпко и той рязко дръпна юздите, без да откъсва око от Берелайн. Нали се беше произнесъл на съвета против идването ѝ все пак. — Грейди може да ви придружи и да се върне, докато почакаме още малко да видим дали сеанчанците ще се появят.

— Ще остана, капитане. Ще остана. — Тонът на Берелайн беше твърд и спокоен, ала все пак под повърхността се долавяше угрижена нотка. Не беше толкова уверена, колкото се мъчеше да изглежда. И си

беше сложила лек парфюм, ухаещ на цветя. Перин понякога се улавяте, че се мъчи да отгатне кои точно цветя, но днес беше твърде съсредоточен, за да го занимават празни мисли.

Мирисът на Анура боцкаше ядно, въпреки че лишеното от възраст лице на Айез Седай, обкръжено от десетките тънки плитчици, си оставаше гладко, както винаги. Но пък Сивата сестра с клонестия нос миришеше на раздразнение още след разрива между нея и Берелайн. Сама си беше виновна, като бе посетила Масема зад гърба на Берелайн. Тя също беше настояла Берелайн да остане. Сега подкара кафявата си кобила към Първата на Майен, а Берелайн отдръпна своята бяла достатъчно надалече, без дори да погледне съветничката си. Ядът отново го жегна.

Роклята на Берелайн от червена коприна, златовезана, показваше повече гръд, отколкото от доста време, макар че широкият наниз с огнекапки и опали донякъде ѝ придаваше благопристойност. Също тъй широк колан с отрупана със скъпоценни камъни кама стягаше кръста ѝ. Пред колана и накита короната на Майен, кацнала върху черната ѝ коса със златния ястреб над веждите ѝ, изглеждаше скромна. Беше красива жена, още повече откакто престана да го преследва, макар че и на малкия пръст на Файле не можеше да стъпи, разбира се.

Анура беше облякла простовата сива рокля, но повечето носеха най-хубавите си дрехи. Перин бе с тъмнозелено копринено палто със сребърно взмо по ръкавите и раменете. Не си падаше по префърцунени дрехи — Файле го беше изтормозила, докато си купи малкото, които имаше; е, лекичко го беше изтормозила — но днес трябваше да е впечатляващ. А пък ако широкият прост кожен колан, стегнат над палтото, разваляше впечатлението — какво пък, така да бъде.

— Тя трябва да дойде — измърмори Арганда. Първият капитан на Алиандре беше смъкнал сребърния си шлем с трите къси бели пискюла и седеше напрегнато в седлото, разхлабил меч в ножницата, сякаш очакваше нападение. Бронята му също беше посребрена и на слънчевата светлина можеше да се види от мили разстояние. — Трябва да дойде!

— Пророкът казва, че няма да дойдат — доста гръмко подхвърли Ейрам и смуши дългокракия сивушко до Стъпко. Ефесът на меча му с месинговата вълча глава стърчеше над рамото на палтото му на зелени ивици. Преди време беше изглеждал твърде красив за мъж, но

напоследък лицето му от ден на ден ставаше все по-мрачно. Нещо изпито имаше в него, очите му бяха хлътнали, а устата — стисната. — Пророкът казва, че или няма да дойдат, или е капан. Казва да не вярваме на сеанчанците.

Перин си замълча, но го жегна бодилът на собствения му яд, колкото заради някогашния Калайджия, толкова и заради самия себе си. Балвер го беше уведомил, че Ейрам започнал да се среща с Масема, но като че ли не се налагаше да му казва да не казва на Масема всичко, което прави. Няма как да върнеш яйцето в черупката — но в бъдеще щеше да внимава повече. Ковачът трябва да си познава сечивата и да не ги използва до счупване. Същото важеше и за хората. Колкото до Масема, той несъмнено се боеше, че ще се срещнат с някой знаещ, че самият той се пазари със сеанчанците.

Групата им беше голяма, макар че повечето стояха скрити зад дърветата. Петдесет души от Крилатата гвардия на Берелайн, с червени ръбести шлемове и червени гръдни брони, с пурпурни ленти, веещи се от тънките им, увенчани със стомана пики, седяха на конете зад разветия от вятъра златен ястреб на Майен на синьо поле. Зад тях петдесет геалданци с лъскави брони и тъмнозелени конични шлемове също чакаха на конете зад трите сребърни звезди на червено поле на Геалдан. Лентите на пиките им бяха зелени. Бяха внушителна гледка, но всички заедно бяха много по-безопасни от Джур Грейди с грубоватото му селяшко лице, колкото и да изглеждаше невзрачен в простото си черно палто, с иглата — сребърен меч на високата яка. Той го знаеше, дори те да не го знаеха, и стоеше до червеникавокафявия си кон отпуснат като човек, отдъхващ си след изнурителен труд.

За разлика от него, Леоф Торфин и Тод ал-Каар, единствените други присъстващи тук мъже от Две реки, само дето не подскачаха на седлата от възбуда. Радостта им едва ли щеше да е толкова голяма, ако бяха разбрали, че са ги избрали най-вече заради що-годе прилични? им палта от тъмна вълна. Леоф носеше знамето на Перин с Червената Вълча глава, а Тод — Червения орел на Манедерен; носеха ги на пръти, малко по-дълги от пиките. За малко да се сбият кой от двамата кое да носи. Перин се надяваше, че не е защото никой не иска да носи обрим-чената с червено Вълча глава. Леоф изглеждаше съвсем доволен. Тод пък направо се беше захласнал от възторг. Перин въздъхна. При всяка сделка трябва да накараш другия да си мисли, че

получава нещо отгоре, както често казваше бащата на Мат. В главата му се завихриха цветове и за кратък миг му се стори, че вижда Мат да говори с някаква дребничка мургава жена. Тръсна глава да махне образа. Тук и сега, длес, само това беше важно. Само Файле беше важна.

— Ще дойдат! — отряза Арганда в отговор на Ейрам, макар да гледаше стръвно иззад решетките на шлема си, сякаш очакваше да го предизвикат.

— Ами ако не дойдат? — попита Гален и едното му око се навъси свирепо към двете на Арганда. Лъскавочервената му броня не беше кой знае колко по-добра от посребрената на Арганда. Но едва ли щяха да отстъпят да си ги боядисат в нещо по-убито.

— Ами ако е капан? — гърлено, почти като вълк изръмжа Арганда. Беше на ръба на търпението.

Вятърът донесе конска миризма няколко мига, преди ушите на Перин да доловят първите чуруликания на синигери, твърде далечни, за да ги чуе някой друг. Носеха се откъм дърветата. Идваха големи групи мъже. Чу се ново чуруликане, този път — по-близо.

— Тук са — рече той и Арганда и Гален го изгледаха. Обикновено се стараяше да не издава острия си слух или нюх, но двамата бяха на ръба да се сбият. Птичите трели се доближиха и вече всеки можеше да ги чуе. Двамата го изгледаха странно.

— Не мога да рискувам лейди Първа, ако има опасност от капан — заяви Гален и затегна шлема си. Всички знаеха какво означава това.

— Изборът е мой, капитане — отвърна Берелайн, преди Перин да успее да отвори уста.

— А безопасността ви е моя отговорност, милейди Първа.

Берелайн вдиша дълбоко и лицето ѝ потъмня, но Перин я изпревари.

— Казах ви как ще щракнем този капан — ако се окаже капан. Знаете колко подозрителни са сеанчанците. Сигурно ще се безпокоят, че ние им гласим засада. — Гален се окашля шумно. Търпението в миризмата на Берелайн примига, после отново се утаи, здраво като скала.

— Трябва да го слушате, капитане — рече тя с усмивка към Перин. — Той знае какво прави.

В другия край на поляната се появи група ездачи и спря. Таланвор се различаваше лесно. В тъмно палто и яхнал хубав пъстросив кон, той беше единственият без броня, нашарена ярко в червено, жълто и сиво. Другите без броня бяха две жени — едната в синьо, с червено по полите и гърдите, другата в сиво. Слънцето се отрази от нещо, което ги свързваше. Така. Сул-дам и дамане. Изобщо не беше споменавано за това в преговорите, водени от Таланвор, по Перин бе разчитал, че ще е така.

— Време е — рече той и стисна юздите на Стъпко. — Преди да е решила, че не сме дошли.

Анура успя да се доближи до Берелайн толкова, че да сложи ръка на рамото ѝ, преди тя да дръпне кобилата си настрана.

— Трябва да ми позволиш да дойда с теб, Берелайн. Може да ти потрябва съвет, нали? Този вид преговори ми е специалност.

— Подозирам, че сеанчанците вече могат да познават лицето на Айез Седай, нали, Анура? — И добави с много мил гласец: — Освен това трябва да останеш тук, за да помагаш на господин Грейди.

За миг по бузите на Айез Седай избиха червени петънца и широката ѝ уста се сви. Наложило се беше Мъдрите да я убеждават днес да се съгласи да изпълнява заповедите на Грейди. Перин всъщност бе доволен, че не знае точно как са го направили, но откакто напуснаха лагера, тя все се опитваше да се измъкне.

— Ти също оставаш — рече Перин, щом Ейрам понечи да подкара напред. — Напоследък си станал безразсъден и няма да рискувам да кажеш или да направиш нещо погрешно. Няма да рискувам Файле заради това. — Истина си беше. Да не говорим, че нямаше да рискува Ейрам да донесе на Масема какво се е говорило. — Разбра ли ме?

Миризмата на Ейрам забълбука от разочарование, но той кимна с неохота. Може и да боготвореше Масема, но беше готов сто пъти да даде живота си, отколкото да рискува живота на Файле. Най-малкото нарочно. Какви ги вършеше, когато не мислеше, беше друга работа.

Перин подкара през дърветата, с Арганда от едната му страна и Берелайн и Гален от другата. Знамената ги последваха, както и по десетима майенци и геалданци, в колона по двама. Щом конете им тръгнаха напред, сеанчанците поеха към тях, също в колона. Таланвор яздеше до водачите, единият на дорест, другият — на червено-кафяв

кон. Копитата не издаваха и звук по сплъстената ланска трева. Лесът бе стихнал дори за ушите на Перин.

Докато майенците и геалданците се развърщаха в редица и повечето от сеанчанците в ярко нашарените си брони правеха същото, Перин и Берелайн продължиха към Таланвор и двамата бронирани сеан-чанци — единият бе с три сини пискюла на лъскавия си шлем, дето толкова приличаше на глава на насекомо, другият — с два. Сулдам и дамане бяха с тях. Срецнаха се в средата на поляната, сред дивите цветя и тишината, на шест разтега едни от други.

Щом Таланвор застана от едната страна между двете групи, сеанчанците в бронята смъкнаха шлемовете си. Под шлема с двата пискю-ла се видя русокос мъж с няколко белега, набраздили ъгловатото му лице. Здравобрулен от боеве мъж, чиято миризма, странно, излъчваше ведрост — но другото лице бе това, което интересуваха Перин. Женско лице. Жената яздеше пъстрокафяв боен кон, може би един от най-добрите, които бе виждал, и беше висока и широка в раменете като за жена, иначе не много едра и не млада. Последното на късо подрязаната ѝ къдрава черна коса се виждаха сиви къдрици. Беше черна като тучна пръст и имаше само два белега, единият — прорязал лявата ѝ буза. Другият бе отнел част от дясната ѝ вежда. Някои хора смятаха, че белезите са знак за твърдост. Според него колкото по-малко белези имаш, толкова по-добре. Миризмата ѝ, донесена от вятъра, бе изпълнена с увереност.

Погледът ѝ пробяга към пърхащите знамена. Стори му се, че леко се спря на Червения орел на Манедерен и отново се върна на Златния ястреб на Майен, но тя бързо се овладя и го загледа. Изражението ѝ изобщо не се промени, но щом забеляза жълтите му очи, в миризмата ѝ се долови нещо неопределимо, нещо остро и кораво. А щом видя тежкия ковашки чук в клупа на колана му, странната миризма се усили.

— Представям ви Перин т'Башийр Айбара, Господаря на Две реки, Васален лорд на кралица Алиандре Геалданска — каза Таланвор и вдигна ръка към Перин. Твърдеше, че сеанчанците били големи педанти с формалностите, но Перин нямаше представа дали това е сеанчанска церемония, или нещо от Андор. — Представям ви Берелайн сур Пейен-Драг Паерон, Първа на Майен, Благословена от Светлината, Бранител-ка на Морето, Върховен трон на Дома Паерон.

— С поклон към двамата, той премести юздите и вдигна другата си ръка към сеанчанците. — Представям ви флаг-генерал Тилий Кирган от Всепоходната армия, на служба на Императрицата на Сеанчан. Представям ви капитан Бакаяр Мишиима от Всепоходната армия, в служба на Императрицата на Сеан-чан. — Нов поклон, след което Таланвор обърна коня си и подкара назад до знамената. Лицето му беше мрачно като на Ейрам, но мириеше на надежда.

— Радвам се, че не ви назова Вълчия крал, милорд — повлече флаг-генералът. Както си размазваше думите, Перин трябваше да се напруга, за да разбере какво говори. — Иначе щях да помисля, че Тармон Гай-дон ни връхлита. Знаете ли Пророчествата за Дракона? „Щом Вълчия крал понесе чука, това ще са сетните знайни дни. Щом лисицата се ожени за гарвана и проехтят тръбите за бран“. Лично на мен вторият стих никога не ми е бил ясен. И вие, милейди. Сур Пейендраг. Това да не би да означава „от Пейендраг“?

— Семейството ми сме потомци на Артур Пейендраг Танриал — отвърна Берелайн, вдигнала високо глава. Завихрилият се вятър донесе лъх на гордост, наред с търпението и парфюма. Бяха се разбрали Перин да говори — тя беше тук, за да зашемети сеанчанците с красотата на една млада владетелка, или поне да придаде тежест на Перин с това — но може би все пак беше редно да отговори на прекия въпрос.

Тилий кимна, все едно че беше очаквала точно този отговор.

— Това ви прави далечна братовчедка на Императорската фамилия, милейди. Несъмнено Императрицата, дано да живее вечно, ще ви почете. Стига да нямате претенции към самата империя на Ястребово крило, разбира се.

— Единствената ми претенция е за Майен — гордо заяви Берелайн. — И нея ще браня до последния си дъх.

— Не дойдох тук, за да си говорим за Пророчествата или за Ястребовото крило, или за Императрицата ви — каза раздражено Перин. За втори път, само за няколко мига, цветовете понечиха да се завихрят и трябваше да ги разсее. Нямаше време. Вълчият крал? Скокливец сигурно щеше да се разсмее, както вълците се смеят на това. Всеки вълк щеше да се изсмее. При все това думите го смразиха. Не беше разбрал, че е споменат в Пророчествата. А чукът му бил предвестник на Последната битка? Но нищо друго не беше важно освен Файле. Само тя. И каквото бе нужно, за да я освободи. —

Споразумението за тази среща допускаше не повече от трийсет души за всяка група, но вие имате хора в горите от двете ни страни. Много хора.

— Както и вие — отвърна Мишима с широка усмивка, поизкривена от белия белег, стигащ до ъгълчето на устата му. — Иначе нямаше да разберете за нас. — Влачеше думите по-размазано и от жената.

Перин не откъсваше очи от флаг-генерала.

— Докато и едните, и другите са тук, има опасност от злополуки. Не желая никакви злополуки. Искам да си върна съпругата.

— А как предлагате да избегнем злополуките? — попита Мишима и усукана небрежно юздите в ръката си. Каза го все едно, че въпросът изобщо не е спешен. Тилий, изглежда, го оставяше да говори, докато тя самата следи реакцията на Перин. — Ние ли трябва да се доверим на вас, като първи изтеглим хората си, или вие ще се доверите на нас, ако ви помолим първи да изтеглите своите? „По висините всички пътища са постлани с кинжали“. Няма много място за доверие. Предполагам, че можем да заповядаме на хората си да се оттеглят едновременно, но едната страна може да излъже.

Перин поклати глава.

— Ще трябва да ми се доверите, флаг-генерал. Никаква причина нямам да искам да ви нападам или пленявам, и всички причини да не го правя. Но не мога да съм сигурен, че същото важи и за вас. Може да си помислите, че пленяването на Първата на Майен си заслужава малко вероломство. — Берелайн се изсмя тихо. Беше време за клона. Не просто за да принуди сеанчанците първи да се изтеглят от горите, но да ги убеди, че това, което им предлага, е наложително. Вдигна клона и го изправи на седлото пред себе си. — Предполагам, че вашите хора са добри войници. Моите мъже не са войници, макар да са се били с тролоци и Шайдо и са се справяли добре и срещу едните, и срещу другите. — Стисна здраво клона и го вдигна високо над главата си, с издяланите плоско страни отгоре. — Но са свикнали да ловуват лъвовете, леопарди и скални тигри, слизащи от планините след стадата ни, глигани, мечки и хищни зверове в лесове не много по-различни от този.

Клонът се опита да се завърти бясно в металния му юмрук, щом двата удара, на едно тупване на сърцето един след друг, потръпнаха

надолу до рамото му. Наведе го, за да покаже двете дълги стрели, чиито остри като бръснач върхове бяха пронизали здравето дърво от двете страни. Триста разтега беше дълъг обхват за такава мишена, но беше избрал за тези изстрели Джондин Баран и Джори Конгар. Най-добрите, които имаше.

— Ако се стигне до това, хората ви дори няма да видят кой ги убива, а тази броня няма да свърши много работа срещу дългия лък на Две реки. Надявам се да не се стигне. — И с всичка сила запокити клона нагоре във въздуха.

— Проклятие! — изрева ококорен Мишима и ръката му посегна за меча, докато дърпаше коня си назад, вперил очи в Перин и в клона, и всичко това — едновременно. Шлемът му се изтъркаля от седлото на тревата.

Флаг-генералът не посегна към меча си, макар че и тя се опита да държи под око и Перин, и клона. Отначало успя. После погледът ѝ проследи само клона — той продължаваше да лети нагоре, докато не увисна на стотина стъпки във въздуха. Изведнъж го обгърна огнено кълбо, толкова горещо, че Перин усети зноя като от отворена пещ. Берелайн вдигна ръка да заслони лицето си. Тилий само гледаше умислено.

Огънят се задържа едва няколко мига, ала достатъчно, за да остави само пепел, понесена от вятъра, щом угасна. Пепел и две въртящи се надолу във въздуха искри, които паднаха върху сухата трева. От тях на мига плъзнаха пламъчета, усилиха се и тръгнаха във всички посоки. Дори бойните коне изцвилиха боязливо. Кобилата на Берелайн заподскача, мъчеше се да се отскубне от юздите и да побегне.

Перин изруга тихо — трябваше да се сети за върховете на стрелите — и понечи да слезе, за да загаси пламъците, но преди да успее да метне крак през седлото, те изчезнаха; останаха само тънки струйки дим над обгорената трева.

Добричката ми Нори — замърмори сул-дам и загали дамане по косата. — Нори е чудесно дамане. — Облечената в сиво жена се усмихна свенливо на похвалата. Въпреки думите си сул-дам изглеждаше угрижена.

— Така — рече Тилий. — Значи имате марат... — Замълча и стисна устни. — Имате с вас Айез Седай. Повече от една? Все едно. Не

мога да кажа, че Айез Седай, които съм виждала, са ме впечатлили особено.

— Не е марат-дамане, генерале — каза тихо сул-дам.

Тилий се скова в седлото си, не откъсваше очи от Перин.

— Аша'ман — най-сетне отрони тя, не като въпрос. — Започвате да ме интригувате, милорд.

— Тогава може би още нещо ще ви убеди напълно — отвърна Перин. — Тод, навий знамето около пръта и ми го дай. — Като не чу нищо зад себе си, се обърна и погледна през рамо. Тод го зяпаше стъписано. — Тод!

Тод се стресна и занавива Червения орел около пръта. Но изглеждаше нещастен, когато подкара коня си към Перин и му го връчи. Остана да чака с протегнатата ръка, сякаш се надяваше, че може да му върнат пръта.

Перин сръга Стъпко към сеанчанците, стиснал знамето в юмрука си, държеше го успоредно на земята.

— Две реки са били ядрото на Манедерен, флаг-генерал. Последният крал на Манедерен е загинал в битка там, където е Емондово поле, родното ми село. Манедерен е в нашата кръв. Но Шайдо държат жена ми в плен. За да я освободя, ще се откажа от всяка претенция за възкресение на Манедерен, ще подпиша всяка клетва за това, която поискате. Тази претенция би се оказала трънено поле за вас, сеанчанците. Може да се окажете тази, която да разчисти това поле, без да се пролее и капка кръв.

Някой зад него простена отчаяно. Стори му се, че е Тод.

Изведнъж вятърът стана вихър, надал вой в обратната посока, засипа ги с пясък и ситни камъчета, задуха така силно, че Перин трябваш да се вкопчи в седлото, за да не го изхвърли. Наметалото се дърпаше, готово да се откъсне от тялото му. Откъде бе дошъл този пясък? Гората бе затънала в цяла педя суха ланска шума. Вихрушката освен това вонеше на изгоряла сяр, толкова остра миризма, че пареше ноздрите на Перин. Конете мятаха глави с отворени уста, но ревът на вятъра надмогваше уплашеното им цвилене.

Само няколко мига и свирепият вятър затихна, остана само лекият пролетен полъх от другата страна. Конете трепереха, пръхтяха, мятаха глави и въртяха очи. Перин загали Стъпко по шията и замърмори успокоително, но без голям успех.

Флаг-генералът направи странен жест и промълви:

— Сянката да бяга дано. Откъде дойде това, в името на Светлината? Чувала съм приказки за странни неща, които се случват тук. Или беше поредното „убеждаване“ от ваша страна, милорд?

— Не — отвърна искрено Перин. Неалд имаше дарби с контролирането на климата, както се бе оказало, но не и Грейди. — Какво значение има откъде е дошло?

Тилий го погледна замислено и кимна.

— Да, какво значение има? — С тон, сякаш не беше много съгласна с него. — Имаме истории за Манедерен. Наистина би било трънено поле под боси пети. Половин Амадиция бръмчи от приказки за вас и знамето, което щяло да съживи Манедерен и да „спаси“ Амадиция от нас. Мишима, свиря отбой. — Без колебание жълтокосият мъж вдигна малкия прав рог, който висеше на тънка червена каишка на шията му, и изсвири четири пронизителни тона. Повтори ги два пъти и пусна рога да падне на гърдите му. — Моята част приключи — заяви Тилий.

Перин изви глава назад и извика толкова силно и ясно, колкото можеше:

— Данил! Тел! Щом последният сеанчанец се отдръпне зад края на поляната, съберете всички и се върнете при Грейди!

— Силен глас имате — каза сухо флаг-генералът и чак сега взе знамето и го положи грижливо върху седлото пред себе си. Повече не го погледна, но едната ѝ ръка загали самото знаме, може би несъзнателно. — Е, с какво можете да помогнете на моя план, милорд?

Мишима се наведе от седлото да си прибере шлема. Вятърът го беше изтъркалял по утъпканата трева до средата към линията на сеанчанските войници. Откъм дърветата се чу зов на чучулига, после още един, и още един. Сеанчанците се изтегляха.

— Нямам толкова хора, колкото имате вие — призна Перин. — най-малкото, не толкова опитни войници, но имам Аша'ман и Айез Седай, и Мъдри, които могат да преливат, а всички те ще ви трябват. — Тя отвори уста, но Перин я спря с вдигната ръка. — Ще поискам честната ви дума, че никой няма да се опита да ги окаишва. — Погледна многозначително към сул-дам и дамане. Сул-дам не откъсваше очи от Тилий чакаше заповеди, но същевременно галеше небрежно другата жена по косата, както човек може да гали котенце. А

Нори още малко и ще се размърка. Светлина! — Честната ви дума, че няма да пострадат от вас, те, както и всички в стана им, в бял халат. Повечето от тях бездруго не са Шайдо, а единствените айилци, които познавам сред тях, са мои приятели.

Тилий поклати глава.

— Странни приятели имате, милорд. Все едно, намирали сме хора от Кайриен и Амадиция с банди на Шайдо и сме ги пускали, макар че повечето каириенци се оказват толкова объркани, че не знаят какво да правят. Единствените в бяло, които задържахме, са айилци. От тези гай-шайн стават чудесни даковале, за разлика от другите. Все пак ще се съглася да оставим приятелите ви на свобода. И вашите Айез Седай и Аша'ман. Много е важно да сложим край на това струпване. Кажете ми къде са и мога да започна да ви въвеждам в плановете си.

Перин се почеса по носа. Едва ли много от онези гай-шайн бяха Шайдо, но не мислеше да ѝ го казва. Нека им оставеше шанса да се освободят, след като изтечеше тяхната година и един ден.

— Боя се, че ще се наложи да стане по моя план. Севанна ще се окаже костелив орех, но вече съм го измислил. Първо, тя разполага с около сто хиляди Шайдо и продължава да събира още. Не всеки от тях е в алгай'д'сисвай, но всеки възрастен ще вдигне копието, ако се наложи.

— Севанна. — Тилий се усмихна доволно. — Чувала съм това име. С удоволствие бих представила Севанна от Джумай Шайдо на капитан-генерала. — Усмивката ѝ помръкна. — Сто хиляди са много повече, отколкото очаквах, но не повече, отколкото мога да оправя. Сражавали сме се и преди с тези айилци, в Амадиция. Е, Мишима?

Мишима се засмя, но в смеха му нямаше нищо весело.

— Така си е, флаг-генерал. Свирепи воители са, дисциплинирани и ловки, но можем да се справим с тях. Обкръжаваш някоя от бандите им, септите им, с три-четири дамане и ги бухаш, докато се предадат. Гадна работа е. Водят си семействата с тях. Но пък заради това се предават по-бързо.

— Разбирам, че разполагате с поне десетина дамане — каза Перин. — Но достатъчно ли е това срещу триста-четиристотин преливали Мъдри?

Флаг-генералът се намръщи.

— Вече го споменахте това. Преливащи Мъдри. Всяка банда, която сме хващали, имаше Мъдри, но нито една от тях не можеше да прелива.

— Така е, защото всички, които имат Шайдо, са със Севанна — отвърна Перин. — Поне триста, а може и да са четиристотин. Мъдрите с мен са сигурни в това.

Тилий и Мишима се спогледаха и флаг-генералът въздъхна. Лицето на Мишима помръкна.

— Добре — рече Тилий. — Заповеди или не, това слага край на тихото им довършване. Щерката на Деветте луни сигурно ще се притесни, ако ми се наложи да се извиня за това на Императрицата, дано да живее вечно. Вероятно ще ми се наложи.

Щерката на Деветте луни? Някоя високопоставена сеанчанка явно. Но защо трябваше да се притесни от такова нещо?

Мишима направи гримаса — ужасна гледка с всички тези белези, кръстосани по лицето му.

— Чел съм, че от двете страни при Семаларен е имало четиристотин дамане и е било касапница. Половината имперска армия загинала на бойното поле, и над три четвърти от бунтовниците.

— Все едно, Мишима, трябва да го направим. Или по-скоро някой трябва да го направи. Ти може да избегнеш извинението, но аз няма. — Какво, в името на Светлината, му беше толкова притеснително на едно извинение? Жената миришеше... примирено. — За жалост, ще ни трябват недели, ако не и месеци да съберем достатъчно войници и дамане, за да спускаме този цирей. Благодаря ви за предложението за помощ, милорд. Няма да се забрави. — Тилий му подаде знамето. — Това трябва да ви го върна, след като не мога да предложа своята част от сделката, но позволете ми един съвет. Всепобедната армия може временно да си има други задачи, но няма да позволим на никого да се възползва от положението и да се самообяви за крал. Решени сме да си върнем тазиземя, а не да я разделяме на парчета.

— А ние сме решени да опазим земите си — заяви пламенно Бере-релайн и накара кобилата си да се втурне през няколкото разтега суха трева между нея и сеанчанците. Кобилата гореше от нетърпение да побегне по-далече от този вятър и ѝ беше много трудно да я спре. Дори миризмата ѝ беше пламенна. Никакво търпение повече.

Миришеше като вълчица, бранеща ранения си самец. — Чух, че вашата „Всепобед, на армия“ не заслужава името си. Чух, че Прероденият Дракон ви е разбил здраво на юг. Не си и помисляйте, че Перин Айбара не може да направи същото. — Светлина! А той се бе притеснявал от безразсъдството на Ейрам!

— Не искам да разбивам никого освен Шайдо — твърдо заяви Перин, мъчеше се да отблъсне образа, който се опитваше да се оформи в главата му. Стъпко поне като че ли вече се успокояваше — още потръпваше от време на време, но бе престанал да върти очи. — Има начин това да се направи и пак всичко да остане тихо, без да се налага да се извинявате. — Щом това беше важно за нея, готов беше да го използва. — Щерката на Деветте луни може да си отдъхне спокойно. Казах ви, че съм го обмислил това. Таланвор ми каза, че сте имали някакъв чай, от който на жена, можеща да прелива, ѝ се подгъвали коленете.

Тилий върна знамето пред седлото си и го изгледа продължително. После каза:

— И на жена, и на мъж. Чух, че няколко мъже били хванати така. Но как точно предлагате да го налеем в гърлата на тези четиристотин жени, щом са обградени от сто хиляди айилци?

— Като го дадем на всички, без да разберат, че го пият. Ще ми трябва обаче толкова, колкото мога да получа. Фургони може би. Няма как да се загрее водата, разбирате ли, тъй че чаят ще е слабичък.

Тилий се изсмя.

— Дързък план, милорд. Допускам, че може да имат един-два фургона в манифактурата, където се прави чаят, но пътят дотам е дълъг, навътре в Амадиция, почти до Тарабон, а единственият начин да взема повече от няколко фунта наведнъж ще е, ако обясня на някой с по-висок ранг защо го искам. И с това отново свършва цялото мълчание.

— Аша'ман знаят едно нещо, дето го наричат Пътуване — отвърна Перин. — Начин да се взимат по сто мили с една стъпка. Колкото до взимането на чая, може би това ще помогне.

И измъкна от лявата си ръкавица сгънато омазнено парче хартия.

Веждите на Тилий се вдигнаха, щом го зачете.

Перин знаеше наизуст краткия текст. ПРИНОСИТЕЛЯТ НА ТОВА Е ПОД МОЯТА ЛИЧНА ЗАКРИЛА. В ИМЕТО НА

ИМПЕРАТРИЦАТА, ДАНО ДА ЖИВЕЕ ВЕЧНО, ДАЙТЕ МУ КАКВАТО ПОМОЩ ПОИСКА В СЛУЖБА НА ИМПЕРИЯТА И НЕ ГО КАЗВАЙТЕ НИКОМУ ОСВЕН НА МЕН. Нямаше представа коя е Сурот Сабел Мелдарат, но щом тя бе подписала името си под нещо такова, трябваше да е важна особа. Може би тя беше въпросната „Щерка на Деветте луни“.

Флаг-генералът връчи листа на Мишима и се вторачи в Перин. Острата, твърда миризма се върна, по-силна от всякога.

— Айез Седай, Аша'ман, айилци, очите ви, чукът, а сега и това! Кой все пак сте вие?

Мишима подсвирна през зъби и промърмори:

— Самата Сурот...

— Аз съм мъж, който иска да върне жена си — каза Перин. — И ще сключи сделка и с Тъмния, за да си я върна. — Избегна да погледне към сул-дам и дамане. Не беше много далече от сделка с Тъмния. — Правим ли сделката?

Тилий погледна протегнатата му ръка и я пое. Стискаше здраво.

Сделка с Тъмния.

Но беше готов на всичко, за да освободи Файле.

ГЛАВА 5

НЕЩО... СТРАННО

Барабаненето на дъжда по покрива на шатрата, продължило почти през цялата нощ, вече позатихваше. Файле пристъпи към стола на Севанна — тежко резбован позлатен трон, поставен в центъра на яркоцветните пластове килими на пода — грижливо свела очи, за да избегне оскърблението. Бе ранна пролет, но мангалите стояха незапалени и в утринния въздух се таеше лека хладина. Тя приклекна в дълбок реверанс и поднесе подноса от сукано сребро. Айилката взе златния бокал с вино и отпи, без дори да я погледне, но Файле повтори дълбокия реверанс, преди да се отдръпне и да постави подноса върху обкованата с месинг синя ракла, на която вече стоеше сребърна кана за вино с висока шийка и други три бокала, а после се върна да си заеме мястото при другите единадесет гай-шайн, застанали между светилниците на стойки покрай стената от червена коприна. Шатрата беше просторна и висока. Никакви ниски айилски шатри за Севанна.

Често ѝ беше трудно изобщо да гледа на нея като на айилка. Тази сутрин Севанна седеше отпусната в копринения си халат, стегнат така, че беше зейнал почти до кръста ѝ и изложил на показ половината и пищна гръд, макар да носеше предостатъчно гердани със скъпоценни камъни, смарагди, огнекапки опали и перли, за да изглежда почти прилично. Айилците не носеха пръстени, но виж, Севанна имаше поне по един с тежка гема на всеки пръст. Дебелата златна верижка с огнекапки, стегната над сгънатия син копринен шарф, задържащ на тила дългата ѝ до кръста руса коса, наподобяваше на коронка, ако не нап-раво корона. Нищо айилско нямаше в това.

Файле и останалите, шест жени и петима мъже, бяха събудени посред нощ да стоят край ложето на Севанна — два дебели пухени дюшека, поставени един върху друг — в случай че тя се събуди и поиска нещо. Кой владетел на света го обслужваха дузина слуги, докато спи? Тя едва успя да надвие прозявката си. Много неща можеха да донесат наказание, но прозявка със сигурност щеше да го донесе.

От гай-шайн се очакваше да са хрисими и да горят от нетърпение да удовлетворят господаря си, а това май означаваше да са раболепни до унижение. На Байн и Чиад, колкото и свирепи да бяха иначе, като че ли им беше лесно. На Файле — не. В последния месец, откакто я съблякоха и овързаха едва ли не като ковашка главоблъсканица за криене на нож, девет пъти я бяха били с камшик за дребни оскърбления, които изглеждаха сериозни в очите на Севанна. Последните отоци още не бяха съвсем спаднали и тя нямаше намерение да си спечели нови от невнимание.

Надяваше се Севанна да си мисли, че я е опитомила след онази нощ, когато я оставиха вързана на студа. Само Ролан и мангалите му бяха спасили живота ѝ. Дано само да не се опитомяваше. Преструваш се много дълго в нещо и то вземе, че се превърне в истина. Уж беше пленничка по-малко от два месеца, а не можеше да си спомни преди точно колко дни я плениха. Понякога ѝ се струваше, че носи белия халат от година или повече. Понякога белият колан и нашийникът от плоски златни каишки ѝ се струваха естествени. Това я плашеше. Здраво се беше вкопчила в тази надежда. Скоро щеше да се спаси. Трябваше да се спаси. Преди Перин да се е появил и да се опита да я спаси. Защо все още не се беше появил? Шайдо вече стояха на стан при Малден от дълго време. Не беше възможно да я е изоставил. Нейният вълк щеше да дойде да я спаси. Трябваше да се спаси, преди той да се самоубие, като опита да го направи. Преди да е престанала да се преструва.

— Колко още ще продължаваш да наказваш Галина Седай, Терава? — попита строго Севанна и изгледа намръщено Айез Седай. Терава слдеше кръстато пред нея на синя възглавничка с пискюли, изправи-ла гръб и невъзмутимо спокойна. — Снощи тя направи банята ми прекалено гореща, а е толкова отекла от бой, че се наложи да заповядам да я набият по петите. Това не е много ефективно, след като трябва да може да върви.

Файле беше отбягвала да поглежда към Галина, откакто Терава я доведе в шатрата, но сега очите ѝ неволно пробягаха към нея, щом споменаха името ѝ. Галина беше коленичила с изправен гръб по средата между двете айилки. Бузите ѝ бяха отекли, беше цялата мокра от ситния дъжд, под който беше вървяла за да дойде тук, краката ѝ бяха окаляни. Носеше само златния си нашийник, отрупан с

огнекапки, и колана и изглеждаше по-гола от гола. От косата и веждите и бяха останали голи стърнища. Всяко косъмче от главата до петите ѝ беше опърлено с Единствената сила. Файле беше чула как Айез Седай я овесили за глезените за първия ѝ бой. От дни половината приказки между гай-шайн бяха за това. Само няколко души, които знаеха какво означава лишеното ѝ от възраст лице, все още вярваха, че е Айез Седай, а и от тях някои хранеха същите съмнения, които тормозеха Файле затова, че е заварила Айез Седай сред гай-шайн. В края на краищата лицето го имаше, както и пръстена, но защо една Айез Седай ще позволява на Терава да се държи с нея така? Файле често си задаваше този въпрос, без да стигне до никакъв отговор. Продължаваше да си казва, че Айез Седай често правят каквото правят по причини, които никой не може да разбере, но това не беше твърде задоволително.

Каквито и да бяха причините на Галина да търпи такова насилие, сега очите ѝ бяха широко отворени и изплашени, и приковани в Терава. Дишаше толкова задъхано, че гърдите ѝ се вдигаха. Имаше основания да се страхува. Всеки, който минеше покрай шатрата на Терава, можеше да чуе как Галина вие вътре за милост. Файле на няколко пъти вече беше зървала Айез Седай забързана по някаква работа, обезкосмена и гола като сега, затичана с все сила, с изписана на лицето ѝ паника — и всеки ден Терава подновяваше лентите отоци, нашарили Галина от раменете чак до колената. Файле беше чула Шайдо да мърморят, че се отнасят прекалено жестоко с Галина, но никой и не помисляше да противоречи на една Мъдра.

Терава, висока почти колкото повечето аййлски мъже, намести тъмния си шал със звън на златни и костени накити и изгледа Галина, както синеока орлица би изгледала мишка.

Герданите ѝ, също от злато и кост, изглеждаха простички в сравнение с тези на Севанна, тъмните ѝ вълнени поли и бялата ѝ блуза алгоде бяха направо невзрачни, но от двете Файле се боеше много повече от Терава, отколкото от Севанна. Севанна можеше да я накаже дори за едно препъване, но Терава можеше да я убие или да я прекърши, стига да ѝ хрумнеше. И щеше да го направи със сигурност, ако опитът на Файле да избяга се провалеше.

— Докато и най-малкото оточе стои на лицето ѝ, цялата също ще е на отоци. Отпред съм я оставила без отоци, за да може да бъде

наказвала за други прегрешения.

Галина затрепери. По бузите ѝ се застичаха сълзи. Файле извърна поглед. Беше болезнено да се гледа. Дори да успееше да вземе палката от шатрата на Терава, щеше ли Айез Седай все още да ѝ е от помощ в бягството? Показваше всички признаци, че е напълно прекършена. Жестока мисъл, но една пленничка преди всичко трябва да е практична. Щеше ли Галина да я предаде, за да се отърве от боя? Беше заплашвала да я предаде, ако Файле не успее да се сдобие с палката. Севанна щеше много да се заинтересува от жената на Перин Айбара, но Галина изглеждаше достатъчно отчаяна, за да е готова да опита всичко. Файле се молеше тази жена да намери сили у себе си и да издържи. Разбира се, че кроеше планове да избяга сама, в случай че Галина не успее да спази обещанието си и да я вземе със себе си, щом си тръгнеше, но щеше да е много по-лесно, много по-безопасно за всички, ако Айез Седай успееше. О, Светлина, защо Пе-рин все още не се беше появил? Не! Трябваше да се съсредоточи.

— Така не е много впечатляваща — промърмори Севанна, вече намръщена над бокала си. — Дори този пръстен не може да ѝ придаде вид на Айез Седай. — И поклати раздражено глава. По причина, която Файле не разбираше, за Севанна беше много важно всички да знаят, че Галина е Сестра. Дори беше започнала упорито да я нарича с почетната ѝ титла. — А ти защо толкова подрани, Терава? Още не съм хапнала. Искаш ли вино?

— Вода — каза твърдо Терава. — Колкото до това, че съм подранила, слънцето вече е почти над хоризонта. Закусих, преди да е изгряло. Ставащ мързелива като влагоземка, Севанна.

Лусара, приятно закръгленка доманска гай-шайн, изприпка да-напълни бокал с вода. Севанна като че ли се надсмиваше на упоритостта, с която Мъдрите пиеха само вода, но им я даваше. Всичко друго щеше да е оскърбление, дори да искаше да го избегне. Меденокожата доманка беше бивша търговка и доста над средна възраст, но няколкото бели косъма в черните, падащи под раменете ѝ коси не се бяха оказали достатъчно, за да я спасят. Беше възхитително красива, а Севанна събираше богатите, властните и красивите, като просто ги отнемаше, ако бяха гай-шайн на някой друг. Гай-шайн бяха толкова много, че малцина се оплакваха, ако им отнемат някой. Лусара прик-лекна в изящен реверанс с подноса пред Терава, съвсем чинно,

но докато се връщаше към стената, се усмихна на Файле. Нещо по-лошо, усмивката бе заговорническа.

Файле потисна въздишката си. Последният ѝ бой беше заради въздишка в неподходящ момент. Лусара беше една от заклетите ѝ се във вярност през последните две недели. След Аравайн Файле се беше старала да подбира внимателно, но отхвърлянето на някоя, която иска да ти се закълне във вярност, създаваше възможност за предателство така че имаше вече твърде много привърженички, в които не беше сигурна. Започваше да вярва, че Лусара е благонадеждна или че поне няма да я предаде нарочно, но тази жена гледаше на плановете за бягство като на детска игра, без нищо да ѝ струва, ако загубеха. Изглежда, се беше отнасяла по същия начин и с търговията, натрупала беше и беше изгубила няколко състояния, но Файле нямаше да има шанс да започне отново, ако загубеха. Нито Алиандре или Мейгдин. Или Лусара. Гай-шайн на Севанна, които се бяха опитали да избягат, ги държаха оковани във вериги, когато не ѝ прислужваха или не изпълняваха други задачи.

Терава отпи глътка вода, после остави бокала на цветния килим до себе си и прикова Севанна със стоманен поглед.

— Мъдрите смятат, че е крайно време да се преместим на североизток. Там лесно можем да намерим защитени долини сред планините. Можем да стигнем за по-малко от две недели, колкото и да ни бавят гай-шайн. Тук е открито отвсякъде, а набезите ни за храна трябва да стигат все по-далече.

Зелените очи на Севанна срещнаха погледа ѝ, без да мигнат. Файле се съмняваше, че самата тя би могла да го постигне. Севанна се дразнеше, когато другите Мъдри се събираха без нея, и често си го изкарваше на гай-шайн, но сега се усмихна, отпи глътчица вино и заобяснява с много търпелив тон, като на човек, който не е достатъчно схватлив, за да разбере.

— Тук има добра почва за сеитба, а ние имаме зърното им, за да го добавим към нашето. Кой знае каква ще е земята в планините? Набезите ни носят също така добитък, овце и кози. Тук има добри пасища-Знаеш ли нещо за пасищата в тези планини, Терава? Тук имаме повече вода, отколкото е имал някога който и да е клан. Знаеш ли къде е водата в тези планини?

Колкото до отбраната ни, кой ще дойде срещу нас? Влагоземците бягат от копията ни.

— Не всички бягат — отвърна сухо Терава. — Някои дори ги бива в Танца на копията. А ако Ранд ал-Тор прати някой от другите кланове срещу нас? Няма и да го разберем, преди роговете им да заехтят. — Изведнъж и тя се усмихна с усмивка, която така и не докосна очите ѝ. — Някои разправят, че замисълът ти е да те пленят и да те направят гай-шайн на Ранд ал-Тор, за да можеш да го съблазниш и да се ожени за тебе. Смешно, нали?

Файле неволно потръпна. Тъкмо безумното намерение на Севанна да се омъжи за ал-Тор — наистина трябваше да е луда, за да си мисли, че е възможно! — поставяше Файле в опасност от страна на Галина. Ако айилката не знаеше, че Перин е свързан с ал-Тор, Галина можеше да ѝ го каже. Щеше да ѝ го каже, ако не можеше да докопа онази проклета палка. Тогава Севанна нямаше да рискува да я загуби. Щяха да я оковат толкова сигурно, колкото ако я хванеха при опит за бягство.

Севанна изглеждаше всичко друго, но не и развеселена. Очите ѝ блеснаха и тя се наведе така, че халатът ѝ зейна и откри гърдите ѝ изцяло.

— Кой казва това? Кой?

Терава вдигна бокала си и отново отпи. Като разбра, че няма да получи отговор, Севанна се изправи и намести халата си. Очите ѝ обаче продължаваха да блестят като гладки смарагди, а в думите ѝ вече нямаше небрежност. Излязоха толкова твърди, колкото бяха очите ѝ. — Аз ще се омъжа за Ранд ал-Тор, Терава. Почти го бях хванала, ако не ме беше провалила ти заедно с другите Мъдри. Ще се омъжа за него, ще обединя клановите и ще завладея всички влажни земи!

— Куладин беше Кар-а-карн, Севанна — изсумтя Терава. — Още не съм открила Мъдрите, които му разрешиха да отиде до Руйдийн, но ще ги откроя. Ранд ал-Тор е създание на Айез Седай. Те му казаха какво да каже при Алкаир Дал и черен ден бе онзи, в който му се разкриха тайни, които малцина са достатъчно силни да знаят. Да си благодарна, че повечето повярваха, че лъже. Но забравям. Ти никога не си ходила до Руйдийн. И също повярва в лъжливите му тайни.

През процепа на входа започнаха да влизат гай-шайн с прогизнали от дъжда бели халати — бяха ги вдигнали чак до коленете си. Всеки

носеше златния нашийник и колана. Меките им бели ботуши оставяха кални следи по килимите. По-късно, след като изсъхнеха, щяха да се Почистят, но да си окаляш халата беше сигурен път към боя с камшик. Севанна държеше гай-шайн да са безукорно чисти, когато са край нея. Никоя от двете айилки не обърна и най-бегло внимание на новодошлите.

Севанна изглеждаше изненадана от думите на Терава.

— Защо те интересува кой бил дал разрешение на Куладин? — Махна с ръка, все едно че отпъждаше муха, след като не получи отговор. — Куладин е мъртъв. Ранд ал-Тор носи знаците, както и да ги е получил. Ще се омъжа за него и ще го използвам. Щом Айез Седай могат да го контролират, а видях как го дундуркат като бебенце, значи и аз мога. С малко помощ от твоя страна. А ти ще помогнеш. Нали си съгласна, че обединяването на клановете е важно дело, както и да се постигне? По-рано беше съгласна. — Странно, в тези думи се долавяше нещо повече от заплахата. — Ние, Шайдо, ще станем най-могъщият от клановете само с един скок.

Влезлите гай-шайн смъкнаха качулките си и се подредиха безшумно покрай стените на шатрата, всичко девет мъже и три жени. Сред тях бе и Мейгдин. Лицето ѝ беше мрачно още от деня, в който Терава я беше заварил в шатрата на Мъдрата. Каквото и да ѝ беше направила Терава, Мейгдин казваше само, че иска да я убие. Ала понякога хлипаше насън.

Терава премълча това, което мислеше за обединяването на клановете, и каза само:

— Твърде много настроения има против оставането ни тук. Много главатари на септи всяка сутрин притискат червения диск в своите нар'баха. Съветвам те да се вслушаш в Мъдрите.

Нар'баха? Това май трябваше да означава „кутия с глупци“ или нещо такова. Но какво можеше да е? Байн и Чиад продължаваха да я учат на айилските нрави, когато намереха време, но не бяха споменавали за такова нещо. Мейгдин се спря до Лусара. Един строен кайри-енски благородник, Дойрманес, спря до Файле. Беше млад и доста хубавичък, но хапеше нервно устната си. Ако беше научил за клетвите за вярност, налагаше се да бъде убит. Беше сигурна, че е готов всеки миг да притича до Севанна.

— Оставаме тук — заяви ядосано Севанна, тръшна бокала си на килимите и виното се плисна. — Говоря от името на главатаря на клана и казах!

— Каза — кротко се съгласи Терава. — Бендуин, главатарят на септата Зелени блата, е получил разрешение да отиде до Руйдийн. Заминал е преди пет дни с двайсет от своите алгай'д'сисвай и четири Мъдри за свидетелки.

Едва след като новите гай-шайн застанаха до всеки от вече присъстващите, Файле и останалите вдигнаха качулките си и тръгнаха в колона към изхода, сбрави халатите си над коленете.

— Той се стреми да ме измести, а дори не съм уведомена?

— Не теб, Севанна. Куладин. Като негова вдовица ти говориш от името на главатаря на клана, докато новият главатар се върне от Руйдийн — но не си главатарят на клана.

Файле спря отвън под студения ситен и сив утринен дъжд и спусналото се платнище прекъсна отговора на Севанна. Какво все пак ставаше между двете жени? Понякога, като тази сутрин, изглеждаха про-тивнички, но в други моменти приличаха по-скоро на изпитващи взаимна неприязън заговорнички, обвързани с нещо, което не дава покой и на двете. Или навярно самият факт, че са обвързани, не им даваше покой. Е, и да можеше да го разбере, това едва ли щеше да й помогне за бягството, тъй че всъщност беше без значение. Но загадката я глождеше.

Пред шатрата плътно една до друга стояха шест Деви, с провиснали на гърдите була. Късите им копия бяха затъкнати в коланите, държащи калъфите на лъковете на гърбовете им. Байн и Чиад гледаха с презрение Севанна затова, че използва Деви на копието за своя почетна стража, при все че никога не е била Дева, както и защото винаги държеше шатрата ѝ да се охранява — Девите винаги бяха поне шест, денем и нощем. Двете също така гледаха с презрение и на Девите Шайдо затова, че го позволяват. Нито да си главатар на клан, нито да говориш от негово име даваше на човек толкова власт, колкото имаха повечето благородници. Пръстите на тези Деви мърдаха в бърз безмълвен разговор. Файле на няколко пъти улови знака за Кар-а-карн, но не и достатъчно от останалото, за да разбере какво си казват и дали е за ал-Тор, или за Куладин.

Да се задържи достатъчно дълго, че да разбере, стига да можеше да разбере, беше немислимо, след като останалите вече се бяха разбързали по разкаляната улица. Първо, Девите щяха да станат подозрителни, а освен това можеха самите те да я набият с камшик, или още по-лошо, да я напердашат със собствените ѝ ботушки. Вече бе получавала доста тежка доза от някои Деви затова, че имала „нагли очи“, и изоб-що не държеше на повече. Особено след като това означаваше да бъде публично съблечена гола. Това, че е гай-шайн на Севанна, не осигуряваше никаква закрила. Всеки Шайдо можеше да дисциплинира всеки гай-шайн, за когото реши, че се държи неподобаващо. Дори дете можеше да го направи, ако са му наредили да наблюдава дали добре си вършиш работата. Второ, студеният дъжд, колкото и да беше лек, много скоро щеше да се просмуче през вълнения ѝ халат. Пътят ѝ до шатрата беше къс, не повече от четвърт миля, но едва ли щеше да го измине, без да я спрат някъде поне за малко. Челюстта ѝ изпука от прозявката, щом обърна гръб на голямата червена шатра. Ужасно копнееше за завивките си и за поне няколко часа сън. Следобеда щеше да има друга работа. Още не знаеше каква ще е. Нещата щяха да са много по-прости, ако Севанна определише кой какво да прави и кога, но тя, изглежда, избираше имената напосоки и винаги в последния момент. А с това планирането на каквото и да било, да не говорим за бягство, ставаше много трудно.

Всевъзможни шатри обкръжаваха шатрата на Севанна — ниски черни айлиски шатри, островърхи шатри, шатри с прави стени, шатри с всякакъв въобразим вид, размер и цвят, разделени с плетеница от черни улици, сега превърнали се в реки от кал. След като техните не им достигаха, Шайдо прибираха всяка шатра, която можеха да намерят. Вече четиринадесет септи се бяха установили на огромни станове около Малден, сто хиляди Шайдо и още толкова гай-шайн, а според мълвата до няколко дни щяха да пристигнат още две септи, Мораите и Белият зъбер. Освен дечицата, шляпаци из калта с буйните псета, повечето хора, които можеше да види, бяха облечени в окаляно бяло и мъкнеха кошове и тежки чували. Освен ковачите, Шайдо рядко вършеха каквато и да било работа сами и както подозираше Файле, най-вече от скука. При толкова много гай-шайн да намериш работа на всички тях само по себе си беше работа. Севанна вече не беше единствената в Шайдо, която да си седи в коритото за баня и гай-шайн

да ѝ търкат гърба. Никоя от Мъдрите все още не беше стигнала дотам, но някои от останалите нямаше да се размърдат и на две крачки, за да вдигнат нещо, щом можеха да кажат на някой гай-шайн да го донесе.

Беше почти стигнала до гай-шайнската част на стана, плътно около сивите крепостни стени на Малден, когато видя една Мъдра да крачи срещу нея — тъмният ѝ шал бе увит около главата ѝ заради дъжда. Файле не се спря, но леко присви колене. Мейра не беше толкова страшна като Терава, но беше вечно намръщена. Тънките и устни винаги се свиваха още повече, щом се изправеше пред жена, по-висока от нея — а Файле бе по-висока. Според Файле вестта, че нейната септа, Белият зъбер, скоро ще е тук, би трябвало да ѝ поразведри настроението, но нищо такова не личеше.

— Значи просто си се мотала — каза Мейра. Очите ѝ бяха твърди като сапфирите, на които приличаха. — Оставих Риале да слуша другите, защото се побоях да не би някой пиян глупак да те дръпне в някоя шатра. — И се огледа сърдито, сякаш очакваше някой пиян глупак всеки момент да направи точно това.

— Никой не ме е спирал, Мъдра — бързо отвърна Файле. Мнозина го бяха правили през последните няколко недели, кои пияни, кои-не, но Ролан винаги се появяваше на мига. На два пъти едрият Ме-ра'дин трябваше да се бие, за да я спаси, като единия път беше убил другия мъж. Беше очаквала какви ли не кавги и неприятности, но Мъдрите отсъдиха, че е било честен бой, а Ролан каза, че изобщо името ѝ не се е споменало. Колкото и да настояваха Байн и Чиад, че било против обичая, тук нападенията постоянно застрашаваха жените гай-шайн. Файле беше сигурна, че и Алиандре са я нападнали веднъж, преди тя и Мейгдин също да се сдобият със свои сенки Ме-ра'дин. Ролан отричаше да ги е молил да помагат на хората ѝ. Твърдеше, че просто били отегчени и искали да се занимават с нещо. — Много съжалявам, че се забавих.

— Недей да раболепничиш. Не съм Терава. Няма да те пердаша за удоволствие. — Тонът ѝ беше твърд като на палач. Мейра можеше и да не бие за удоволствие, но Файле от личен опит знаеше, че има тежка ръка, когато размахва бича. — Сега ми кажи какво каза и направи Севанна. Тази вода, дето пада от небето, може да е удивителна гледка, но е ужасно да вървиш под нея.

Лесно беше да се подчини на заповедта. Севанна не се беше будила през нощта, а когато най-сетне се събуди, каза само какви дрехи и накити иска да носи, особено накитите. Нагръдникът ѝ от накити трябваше да придържа облеклото ѝ и беше отрупан с повече скъпоценни камъни, отколкото имаха повечето кралици. Преди да си е облякла каквото и да било, Севанна отделяше много време да пробва различни съчетания от гerdани и пръстени и да се оглежда в позлатеното огледало на стойката. Всичко това беше много смущаващо. За Файле поне.

Тъкмо беше стигнала до влизането на Терава и Галина, когато всичко пред очите ѝ се закъдри. Тя се закъдри! Не беше въображение. Сините очи на Мейра се опулиха толкова, колкото можеха — тя също го беше усетила. Всичко отново се закъдри, тя самата също, този път — по-силно. Стъписана, Файле се изправи и пусна халата си. Светът се закъдри за трети път, още по-силно, и тя имаше чувството, че може да се издуха като вятър или просто да се разсипе в мъгла.

Тежко задъхана, тя изчака четвъртата вълна — знаеше, че тя ще унищожи и нея, и всичко останало. След като вълната не се появи, тя облекчено издиша последната глътка въздух, останала в дробовете и.

— Какво стана, Мъдра? Какво беше това?

Мейра опипа ръката си, като че ли изненадана, че пръстите ѝ не преминават през плът и кости. — Хм ... не знам — бавно отвърна Мъдрата. Тръсна глава и добави: Върви си по работата, момиче.

И тръгна нанякъде почти тичешком, като плискаше кал. Децата по улицата бяха изчезнали, но Файле чуваше хленченето им в шатрите. Изоставени псета терепереха и скимтяха, подвили опашки. Хората по улицата се опипваха, опипваха се едни други, Шайдо, както и гай-шайн. Файле плесна с ръце. Разбира се, че беше плътна. Само беше *почувствала*, че се превръща в мъгла. Надигна отново полите на халата си, за да си спести повече пране, отколкото бе наложително, и закричи. А после затича, без да я е грижа с колко още кал ще оплиска себе си или някой друг. Знаеше, че няма да може да избяга от друга такава вълна. Но все едно, затича толкова бързо, колкото можеше.

Шатрите на гай-шайн образуваха широк кръг около високите гранитни стени на Малден и бяха толкова разнообразни, колкото и във външната част на поселението, макар повечето да бяха малки. В собствената ѝ островърха шатра можеха да спят двама души, но

неудобно. Приютяваше нея и още три — Алиандре, Мейгдин и една бивша кайриенска благородничка, Дайрейн, една от онези, които се домогваха до благоволенieto на Севанна, като клеветят другите гайшайн. Това усложняваше нещата, но нямаше как да се оправи, освен ако не я убиеха, а Файле нямаше да го подкрепи. Не и ако Дайрейн не се окажеше наистина заплаха. По необходимост спяха сгъшени една до друга като кутренца, доволни от топлината на съседните тела в мразовитите нощи.

Вътрешността на ниската шатра тънеше в сумрак. Маслото за светилниците, както и свещите, бяха в оскъдица и не се хабяха за гайшайн. Вътре беше само Алиандре — лежеше по очи на завивките си, с нашийника и с мокър парцал, напоен с билки, на отеклия си задник. Добре поне, че Мъдрите с охота даваха целебните си билки както на Шайдо, така и на гайшайн. Алиандре не беше направила нищо лошо, но беше една от петимата, които най-малко бяха удовлетворили вчера Севанна. За разлика от някои, се беше справила доста добре, докато я наказваха — Дойрманес се беше разплакал още преди да го наведат над сандъка, — но пък като че ли беше една от избираните на всеки три-четири дни. Това да си кралица не те учи как да служиш на кралица. Но пък Мейгдин я избираха почти толкова често, а тя беше слугиня на благородна дама, макар и не толкова опитна. Самата Файле я бяха нарочили само веднъж.

Колко беше отпаднал духът на Алиандре си пролича по това, че изобщо не посегна да се покрие, а само се надигна на лакти. Все пак беше сресала дългата си коса. Ако не беше направила и това, Файле щеше да е сигурна, че е стигнала до дъното.

— Случи ли ви се нещо... странно... преди малко, милейди? — попита тя. Гласът ѝ трепереше.

— Да — отвърна Файле. — Не знам какво беше. И Мейра не знае какво беше. Съмнявам се някоя от Мъдрите да знае. Но не ни навреди. — разбира се, че не им беше навредило. Разбира се. — И с нищо не променя планове те ни.

Прозя се, отвърза широкия златен колан и го пусна върху завивките си, после хвана халата да го издърпа над главата си. Алиандре отпусна глава върху дланите си и тихо заплака.

— Никога няма да се измъкнем. Довечера пак ще ме набият. Знаем го. Ще ме бият всеки ден до края на живота ми.

Файле въздъхна, коленичи и погали васалката си по косата. Твърде много бяха отговорностите и долу, както и горе.

— И мен от време на време ме спохождат същите страхове — тихо призна тя. — Но отказвам да им позволя да ме завладеят. Ще избягам. Всички ще избягаме. Трябва да съхраниш куража си, Алиандре. Зная, че си храбра. Зная, че си имала работа с Масема и си удържала. Можеш да удържиш и сега.

Аравайн показва главата си през процепа на платнището. Беше грубовата, закръглена жена и със сигурност благородничка, според Файле, макар никога да не го изтъкваше. Въпреки сумрака Файле забеляза, че лицето ѝ сияе. Аравайн също носеше колана и нашийника на Севанна.

— Милейди, Алвон и синът му донесоха нещо за вас.

— Ще трябва да почака малко — отвърна Файле. Алиандре беше спряла да плаче, но лежеше затихнала и неподвижна.

— Милейди, едва ли ще искате да чакате за това!

Дъхът на Файле секна. Възможно ли беше? Стори ѝ се прекалено Да се надява на това.

— Мога да сдържа нервите си — каза Алиандре и вдигна глава да погледне Аравайн. — Ако това, което е донесъл Алвон, е същото, което се надявам, ще си сдържа нервите дори Севанна да ме подложи на разпит.

Файле грабна колана си — да я видят навън без колан или нашийник носеше почти същото сурово наказание, колкото опит за бягство — изхвърча от шатрата. Дъждът беше обърнал на ситна мъгла, но тя все пак придърпа качулката над главата си. Може да беше само ръмеж, но беше студен. Алвон беше набит мъж, доста по-нисък от дългнестия Терил. И двамата носеха оцапани с кал халати, ушити от зебло за шатри. Терил, най-големият син на Алвон, беше едва на четиринайсет, но Шайдо не вярваха заради ръста му, почти колкото на повечето мъже в Амадиция. Файле още от самото начало бе готова да се довери на Алвон. Той и синът му бяха станали нещо като легенда сред гай-шайн. Три пъти бяха бягали и всеки път на Шайдо им трябваше все повече време да ги хванат и върнат. И въпреки все жестоките наказания в деня, когато ѝ се заклеха във вярност, те вече замисляха четвърти опит за бягство. Никой досега не се беше усмихвал

пред нея, но този път усмивки се бяха изписали както на грубоватото лице на Алвон, така и на мър-шавото на Терил.

— Какво ми носите? — попита Файле, докато припряно стягаше колана на кръста си. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изхвърчи от гърдите.

— Моят Терил беше, милейди — рече Алвон. — Ей така си вървял, нали, нямало никой наоколо, ама никой, шмугнал се набързо и... Покажи го на милейди, Терил.

Терил свенливо бръкна в широкия си ръкав — халатите обикновено имаха пришити отвътре джобове — и извади гладка бяла палка, която приличаше на костена, около стъпка дълга и дебела колкото китката ѝ.

Файле се озърна да види дали някой не наблюдава — освен тях улицата беше пуста, поне засега — и бързо я набути в ръкава си, за да я прибере в пришития там джоб. Джобът беше достатъчно дълбок да я задържи да не падне, но след като вече беше в ръката ѝ, не ѝ се искаше да я пусне. На допир беше като стъкло-и определено хладна, по-хладна от утринния въздух. Навярно беше ангреал или тер-ангре-ал. Това можеше да обясни защо Галина я искаше толкова, но не и защо не я беше взела сама. Файле я стисна още по-здраво. Галина вече не представляваше заплахата. Сега тя беше спасението.

— Алвон, разбираш, че Галина може и да не е в състояние да вземе тебе и сина ти, когато тръгне — рече тя. — Обеща го само на мен и на онези, които бяха пленени с мен. Но ти обещавам, че ще намеря начин да освободя вас и всички, които ми се заклеха. Всички останали също така, стига да мога, но вас — преди всичко. Заклевам се, в името на Светлината и в своята надежда за спасение и прерождение. — Представа нямаше как, освен да призове баща си да прати армия, но щеше да го направи.

Дърварят се изчерви и преглътна.

— Бе тая Галина няма да помогне на никой, милейди. Вика, че е Айез Седай и таквоз, но си е паленце на тая Терава, мене ако питате, тая Терава никогаж няма да я пусне. Все едно де, знам, че ако успее да ви освободим, ще се върнете за нас. Няма що да се кълнете таквоз. Казахте, че искате пръчката, ако някой може да я спипа, без да го забележат, и Терил ви я взе, това е.

— Искам да се освободя — обади се Терил. — Но ако измъкнем на свобода който и да било, значи сме ги надвили. — Изглеждаше изненадан, че е проговорил, и чак се изчерви. Баща му го изгледа навъсено, после кимна умислено.

— Много добре казано — нежно отвърна Файле на момчето. — Но аз дадох клетва и ще я сдържа. Ти и баща ти... — Млъкна, понеже Ара-вайн я стисна за ръката; гледаше над рамото ѝ. Усмивката ѝ се бе сменила с уплаха.

Файле извърна глава и видя Ролан — стоеше до шатрата. Беше с цели две педи по-висок от Перин, шуфата му бе нагъната около шията му, под нея върху широките му гърди висеше черно було. Дъждът беше сплъстил рижите къдрици на късо подстриганата му коса. От колко време беше тук? Едва ли от дълго, иначе Аравайн щеше да го забележи по-рано. Малката шатра не предлагаше кой знае какво прикритие. Алвон и синът му се бяха присвили, сякаш обмисляха дали да не скочат срещу високия Мера'дин. Мишка да нападне котка щеше да е по-лесно, както би казал Перин.

— Вървете си по работата, Алвон — бързо каза тя. — Аравайн, ти също. Хайде, тръгвайте.

Аравайн и Алвон намериха достатъчно благоразумие само да ѝ кимнат, преди да си тръгнат с последно притеснено озъртане към Ролан, но Терил почти си вдигна ръката, за да се чукне по челото. Спря се обаче, изчерви се и заситни след баща си.

Ролан застана пред нея. Странно, в едната си ръка стискаше малка китка сини и жълти полски цветя. Файле не преставаше да мисли за палката, която държеше в ръкава си. Къде да я скрие? Само да разбере Терава, че я няма, целия стан щеше да преобърне с главата надолу.

— Трябва да внимаваш, Файле Башийр — каза Ролан и се усмихна. Алиандре казваше, че не бил много хубав, но Файле беше решила, че не е съвсем права. Тези сини очи и тази усмивка го правеха почти красив. — Това, което си намислила, е опасно, а може и да не съм тук, за да те пазя повече.

— Опасно ли? — Стомахът ѝ се смрази. — Какво имаш предвид? Къде отиваш? — Прилоша ѝ при мисълта, че ще загуби закрилата му. Малко влагоземски жени се бяха отървали от ухажванията на мъже Щайдо. Без него...

— Някои от нас мислим да се връщаме в Триделната земя. — Усмивката му изстина. — Не можем да следваме лъжлив Кар-а-карн, и влагоземец при това, но може би ще ни оставят да заживеем живота си в своите твърдини. Мислим по това. От дълго време сме далече от родния край, а Шайдо ни отвращават.

Трябваше да намери начин да се справи, щом той замине. Трябваше! Все някак.

— И какво толкова опасно правя? — Постара се да го каже безгрижно, но беше трудно. Светлина, какво щеше да прави без него?

— Шайдо са слепи дори когато не са пияни, Файле Башийр — кротко отвърна той, смъкна качулката от главата ѝ и затъкна едно цвете в косата ѝ над лявото ухо. — Ние, Мера'дин, си отваряме очите. — Още едно цвете влезе в косата ѝ, от другата страна. — Ти си създаде много нови приятели напоследък и се каниш да избягаш с тях. Дръзко, но опасно.

— И ти ще кажеш на Мъдрите или на Севанна? — Изненада се, че го каза толкова спокойно. Стомахът ѝ се опитваше да се усуче на възли.

— Защо да им казвам? — попита той и затъкна ново цвете в косата ѝ. — Джорадин мисли да отведе Ласайл Алдорвин със себе си в Тридел-ната земя, нищо, че е Дървоубийца. Вярва, че може да я убеди да направи брачен венец и да го положи в нозете му. — Ласайл беше намерила своя закрилник, като се пхна под завивките на Мера'дин, който я беше направил гай-шайн, а Арела беше направила същото с една от Девите, които я бяха пленили, но Файле се съмняваше, че желанието на Джорадин ще се сбъдне. И двете се бяха нацелили в бягството като стрели в мишена. — И сега като си помислих, може и аз да те взема с мен, ако заминем.

Файле го зяпна. Дъждът започваше да се просмуква в косата ѝ.

— В Пустошта? Ролан, аз обичам мъжа си. Казвала съм ти го и е истина.

— Знам — отвърна той, без да спира да втъква цветя в косата ѝ. — Но засега все още носиш бялото, а това, което ти се случва, докато носиш бялото, се забравя, щом го свалиш. Твоят мъж не може да те вини за това. Освен това, ако заминем, щом се доближим до първия влагоземски град, ще ти кажа да си тръгнеш. Преди всичко изобщо не

трябваше да те правя гай-шайн. В този нашийник и колан има толкова злато, че ще ти стигне да се върнеш читава при мъжа си.

Тя зяпна. И сама се изненада, когато го удари с юмрук в широките гърди. На гай-шайн никога не се позволяваше да упражняват насилие, но той само й се ухили.

— Ти! — Удари го още веднъж, по-силно. Биеше го по гърдите. — Ти! Не мога да измисля достатъчно лоша дума. Накара ме да мисля, че ще ме оставиш при Шайдо, а през цялото време си искал да ми помогнеш да избягам?

Най-сетне той хвана юмрука й, задържа го с лекота в шепата си и се засмя:

— Ако заминем, Файле Башийр. — Засмя се! — Не е решено. Все едно, един мъж не може да позволи на една жена да си мисли, че е твърде нетърпелив.

Тя отново се изненада от себе си — този път я изненада с това, че започна да се смее и да плаче едновременно, толкова силно, че трябваше да се облегне на гърдите му, за да не падне. Проклетото айилско чувство за хумор!

— Много си красива с цветя в косата, Файле Башийр — каза той и затъкна в косата й още едно. — Както и без тях. И засега все още носиш бялото.

Светлина! Тя имаше палката, опряна на ръката й, така хладна, а нямаше как да я даде на Галина, докато Терава не й позволише отново да върви свободно, нямаше как да е сигурна, че Галина няма да я предаде, от отчаяние. Ролан й предлагаше спасение, ако Мера'дин вземеха решение да си тръгнат, но щеше да продължи да се опитва да я примами под завивките си, докато носеше бялото. А ако Мера'дин решаха да останат, щеше ли някой от тях да издаде плановите й за бягство? Ако можеше да се вярва на Ролан, всички го знаеха! Надежда и опасност, всичко толкова сложно заплетено. Какъв възел!

Оказа се, че е абсолютно права за реакцията на Терава. Малко преди пладне всички гай-шайн ги подкараха като стадо на открито и ги накараха да се съблекат до голо. Покрила се колкото можеше с ръце, Файле се свиваше с другите жени, с колана и нашийника — накарали ги бяха веднага да си ги сложат, — свиваше се да опази трошица приличие, докато Шайдо ровеха из шатрите на гай-шайн и изхвърляха

всичко навън в калта. Единственото, което можеше да направи, бе да мисли за скривалището си в града и да се моли.

Надежда и опасност. И нямаше как да се разплетат.

ГЛАВА 6

ПРЪТ И БРЪСНАЧ

Мат всъщност изобщо не беше очаквал Лука да напусне Джурадор само след един ден — градчето със солниците беше богато, а Лука обичаше парата да лепне по дланите му — тъй че не беше точно разочарован, когато оня му каза, че „Голямото пътуващо позорище и великолепното представление на дивни зрелища и чудеса на Валан Лука“ ще остане тук поне още два дни. Не точно разочарован, но все пак се беше надявал, че късметът му може да се позадържи, или това, че е тавирен. Но пък това, че беше тавирен, май му носеше само лошо.

— Опашките при входа са дълги, колкото бяха в най-добрия час вчера — каза Лука и размаха театрално ръце. Бяха в огромния мупъстър фургон, рано заранта след смъртта на Рена, и високият мъж седеше в позлатения си стол до тясната маса — истинска маса, с бутна ти отдолу столчета за гости; повечето други фургони имаха по един плот, вързан с въжета за покрива, и гостите седаха на леглата, за да ядат. Лука още не си беше навлякъл пищните дрехи, но пък го компенсираше с жестовете. Лателе, жена му, готвеше кашата за закуска на малката печка в ъгъла на фургона и въздухът режеше от люти подправки — тя слагаше толкова много подправки във всичко, което готвеше, че според Мат нищо не ставаше за ядене, но Лука винаги изгълтваше всичко, което тупне пред него, все едно че е кралско пиршество. Езикът му сигурно беше калайдисан.

— Днес очаквам два пъти повече зрители, сигурно три пъти повече, и утре пак толкова. Хората не могат да видят всичко на едно идване, а тук могат да си позволят да дойдат два пъти. Думата на устата, Каутон. Думата на устата. Това води толкова, колкото нощните цветя на Алудра. Чувствам се почти като тавирен, както са тръгнали нещата. Голяма публика, и ще става все повече. Гаранция за защита от Върховната лейди.

Лука изведнъж млъкна смутено, сякаш едва сега си спомни, че името на Мат е споменато в същата гаранция като изключено от

въпросната защита.

— Едва ли щеше много да ти хареса, ако наистина беше тавирен — измърмори Мат и Лука го изгледа странно. Младият мъж пхна пръст под черния копринен шал, който скриваше белега му, и го дръпна. Проклетото нещо го беше стегнало. Цяла нощ беше изкарал в мрачни сънища за трупове, понесени по течението на някаква река, и се беше събудил със зарове, тропаци в главата му, неизменно лош знак, а сега сякаш подскачаха в черепа му още по-силно. — Мога да ти платя колкото ще изкараш от всички представления оттук до Люгард, все едно колко зрители ще дойдат. Това е над обещаното, за да ни заведеш там.

Ако позорището не спираше непрекъснато, можеха да съкратят времето до Люгард най-малко с три четвърти. Че и повече, ако можеше да убеди Лука да карат цял ден по пътя, вместо половин ден като сега.

Лука като че ли възприе идеята и кимна замислено, но после поклати глава с тъга, която явно беше престорена, и разпери ръце.

— Че на какво ще прилича това? Пътуващо позорище, което така и не спира да си направи представленията? Подозрително ще изглежда. Вярно, имам гаранцията и Върховната лейди освен това ще се застъпи за мен, но не искаш да привлечеш сеанчанците към нас, нали? Не, по-безопасно си е да продължим като сега.

Тоя човек изобщо не мислеше за проклетата безопасност на Мат Каутон, мислеше само как проклетите му представления ще му донесат повече приход от това, което плащаше Мат. Както и да остане Център на внимание — а и всеки от артистите му беше за него важен почти колкото парите. Някои от трупата приказваха какво ще правят на стари години. Не и Лука. Виж, той се канеше да продължи така, докато не опъне петалите по средата на някое представление. И щеше да го нагласи така, че като ги опъне, да има възможно най-голямата публика.

— Готово е, Валан — каза нежно Лателе, докато вдигаше желязното котле от печката с парцал, та да не си опари ръцете. Сложи го на дебелия вълнен подложка на масата. Сложила беше само за двама — гледжосани в бяло чинии и сребърни лъжици. За Лука сребърни лъжици, за другите — от калай или желязо, или даже от рог или дървени. Строга и свила устни, дресьорката на мечки изглеждаше много чудато с дългата бяла престилка върху синята рокля с лъскави пайе-ти. Мечките й сигурно съжаляваха, че си нямат дървета, по които

да се изкатерят, щом им се намръщеше така. Странно обаче, че припикаше толкова да угоди на мъжа си. — Ще хапнете ли с нас, господин Каутон? — Никаква подкана нямаше в думите ѝ, всъщност тъкмо обратното, и дори не се обърна към долапа с чиниите.

Мат ѝ отвърна с поклон, от който лицето ѝ се вкисна още повече. Винаги се държеше повече от учтиво с всяка жена, но тя така и отказваше да го хареса.

— Много ви благодаря за учтивата покана, госпожо Лука, но не. — Тя изсумтя. Толкова с учтивостите. Той си нахлузи шапката с широката периферия и излезе, а тропането на заровеите заглъхна.

Големият фургон на Лука, лъснал в червено и синьо и отрупан със златни звезди и комети, да не говорим за лунните фази в сребро, стоеше наред позорището, колкото се може по-далече от вонящите клетки с животните и коневръзите. Беше обкръжен от по-малки фургони, малки къщи на колела, повечето без прозорци и повечето боядисани само в един цвят, без допълнителните украси на тоя на Лука, и с прави шатри с големината на малки къщи в синьо, зелено или червено, понякога — шарени. Слънцето се беше спряло почти на ръста му над хоризонта сред небе, в което бавно се нижеха бели облаци, хлапета тичаха насам-натам, заиграли се с обръчи и топки, докато хората от позорището загряваха за сутрешното представление: мъже и жени се въртяха и протягаха, повечето с бляскави, разноцветни пайети по палтата и роклите. Четири акробатки в прозрачни клинове, вързани на глезените, и толкова тънки блузи, че не оставяха много на въображението, го накараха да потръпне. Бяха се изправили на главите си върху проснати на земята одеяла до червената си шатра, а други така се бяха завързали на възли, че като че ли никога нямаше да могат да се развържат. Гърбовете им сигурно бяха от пружини! Петра Силния стоеше гол до кръста до зеления фургон, който делеше с жена си, и загряваше, като вдигаше тежести с всяка ръка — Мат не беше сигурен дали ще може да вдигне една и с двете. Ръцете на тоя човек бяха дебели колкото краката на Мат и той изобщо не се потеше. Кученцата на Кларине стояха в редица пред стъпалата на фургона, махаха опашки и чакаха с нетърпение дресьорката си. За разлика от мечките на Лателе, според Мат те играеха така, че да я накарат да се усмихне.

Винаги се изкушаваше просто да седне някъде, щом заровете затропат в главата му, някъде, където поне на пръв поглед не можеше да се случи нищо особено, и да чака заровете да спрат. И макар че щеше да му е приятно да погледа акробатките, реши да измине половината миля до Дурадор по широкия, отъпкан черен път. Трябваше да купи нещо.

По пътя идваха хора да се наредят на дългата опашка, чакаща зад дебелото въже, изпънато покрай високата платнена стена на позорището. Само малцина имаха по малко вземо по дрехите. Имаше и няколко каруци, запрегнати с по един кон или вол. Хора се мяркаха и сред горичката от вятърни мелници, които помпеха солните кладенци на ниските хълмове зад града. Търговски керван с покрити със зебло фургони, двайсетина, с шестконни впрягове, изтрополи от градските порти, когато Мат се приближи. Търговката — със светлозелено наметало — седеше до коларя на първия фургон. Ято врани изграчи над главата му и звукът го смрази, но никой не чезнеше пред очите му и доколкото можеше да види, всички минувачи хвърляха дълги сенки. Днес по пътя не крачеха мъртъвци, макар да беше убеден, че точно това бе видял предния ден.

Крачещите мъртъвци определено не можеше да означават нищо добро. Най-вероятно имаха нещо общо с Тармон Гай-дон и с Ранд. В мозъка му се завихриха цветове и за много кратък миг Мат видя в главата си Ранд и Мин — стояха до едно широко легло и се целуваха. Залитна и за малко да се спъне в собствените си ботуши. Никакви дрехи не носеха! Трябваше да внимава с мислите си за Ранд... Цветовете се завихриха и той отново залитна. Имаше и по-лоши неща за гледане от целуването. Много трябваше да внимава с мисленето. Светлина!

Двамата стражи, подпрени на алебардите край обкованата с желязо порта, мъже със сурови лица, с бели нагръдни брони и конични бели шлемове с гребени от конска опашка, го изгледаха подозрително. Сигурно го помислиха за пиян. Успокоителното му кимване с ей толкова не промени физиономиите им. Все едно че се беше натряскал до смърт. Стражите обаче не понечиха да го спрат, само го изгледаха, Докато ги подмине. Пияните създаваха неприятности, особено ако си се натряскал толкова рано, но пияница в хубаво сетре — простичко, но

скроено добре и от добра коприна — мъж с малко дантелка на китките — беше съвсем друга работа.

Каменните улици на Джурадор бяха шумни дори в тези ранни часове. Улични продавачи, понесли тави или застанали зад сергиите, хвалеха гръмко стоката си, дюкянджии ревяха гръмогласно колко хубави са нещата, изложени за продан, бъчвари набиваха обръчи на буретата за товарене на солта. Тракането на тъкачни станове почти заглушаваше кънтежа от чука на някой ковач, да не говорим за свирнята на флейти, барабани и цимбали, носеща се от хановете и кръчмите. Градът бе истинско гъмжило, с прилепени плътно дюкяни, къщи и ханове, редом до кръчми и конюшни, всичко от камък и покрито с червеникави цигли. Яко градче си беше Джурадор. И навикнало на кражби. Повечето прозорци на долните етажи бяха покрити със здрави решетки от ковано желязо. Както и горните прозорци на по-заможните, повечето от които несъмнено бяха търговци на сол. Музиката от хановете и кръчмите го привличаше. Сигурно в повечето играеха на зарове. Почти ги усещаше как се въртят по масите. Толкова време беше минало, откакто въртеше зарове в шепите си, вместо да му трополят в главата — но тази сутрин не беше дошъл тук да играе комар.

Още не беше закусвал, така че спря до една сбръчкана улична продавачка с поднос, окачен на кожен ремък на врата, която подвикваше: „Месенички, от най-хубавото говеждо в Алтара“. Повярвай и й даде няколкото медника, които искаше. Не беше виждал говеда в ни една ферма около Джурадор, само овце и кози, но по-добре беше да не подпитваш много-много какво има в един месеник, продаван на улиците в който и да било град. Можеше пък и да има крави в някои ферми наоколо. Защо пък не. Все едно, месеникът беше вкусен и като по чудо все още топъл и Мат закрачи по многолюдната улица, като го подхвърляше от ръка в ръка и бършеше мазното от брадичката си.

Внимаваше все пак да не се блъсне в някой из тълпата. Алтарците бяха докачлив народ. В този град човек можеше да отличи положението на човек до косъмче според това колко вземо има по палтото, роклята или наметалото, колкото повече — толкова по-нависоко. Личеше си много преди да го доближиш достатъчно, за да различиш вълна от коприна, макар че по-богатите жени покриваха маслинено-мургавите си лица с прозрачни була, висящи от гребените,

затъкнати в здраво стегнатите им коси; но мъже и жени, все едно дали търговци на сол, или продавачки на панделки, всички носеха колани с окачени на тях криви ножове и току галеха дръжките, все едно че търсеха свада. Мат винаги се стараеше да избягва свадите, макар че точно тук късметът не му вършеше никаква работа. Тук май си казваше думата тавиренс-ката работа. Заровете никога досега не го бяха предупреждавали за свада; за битки — да, но никога за вдигане на пушилка на улицата — но все пак вървеше наистина много предпазливо. Не че това щеше да помогне, разбира се. Но не виждаше смисъл да рискува. Мразеше да рискува. Освен в комара, разбира се, а това при него едва ли можеше да се нарече рискуване.

Забеляза едно буре, пълно с дебели сопи и бастуни пред дюкян, където бяха изложени на показ мечове и ками под бдителния поглед на як мъжага с широки рамене и нос, чупен неведнъж. Дебела палка бе окачена на колана му до неизбежната кама. Мъжът ревеше дрезгаво, че всичките изложени оръжия били андорска направа, но всеки, който не си ковеше оръжията сам, твърдеше, че са или андорски, или от Граничните земи. Или тайренски понякога — Тийр правеше добра стомана.

За изненада и радост на Мат от бурето стърчеше тънък извит прът като че ли от черен тис, цяла стъпка по-висок от самия него. Той го извади и огледа тънките, почти усукани като плитка влакна. Черен тис си беше, вярно. Тъкмо това усукано влакно придаваше такава сила на лъковете, два пъти повече, отколкото можеше да предложи друго дърво. Човек не можеше да е сигурен, преди да го резне в края, но прътът изглеждаше идеален. Как, в името на Светлината, се беше появил този черен тис в Южна Алтара? Беше сигурен, че расте само в Две реки.

Когато собственичката, крехка жена с яркопери птици, извезани под деколтето, излезе и започна да хвали качествата на оръжията си, той ѝ рече:

— Колко искате за тоя черен прът, госпожо?

Жената примигна, изненадана, че мъж в коприна и дантела ще иска боен прът — колкото и крехка да беше, адски добре знаеше, че проклетото нещо е боен прът! — и назова цена, която той плати, без да се пазари. Кое то я накара отново да примигне и да се намръщи — съжаляваше, че не е поискала повече. Е, той щеше да плати и повече за

дърво за лък от Две реки. Метна пръта на рамо и продължи по пътя си, като изгълта останалото от месеника и отри ръката си в палтото. Не беше дошъл за закуска или за прът за лък повече, отколкото за комар. Интересуваха го конюшните.

Конюшните за подмяна на коне винаги имаха по някое и друго животно за продан, а ако цената се окажеше добра, обикновено бяха склонни да продадат и някое, което не е за продан. Поне ако сеанчанците вече не им ги бяха забърсали. За щастие, сеанчанското присъствие сега-засега подминаваше Джурадор. Мат тръгна от конюшния на конюшния да оглежда червени и сиви, петнисти и дорести, пъстри и червеникавокафяви, бели и черни, само кобили и скопени коне. Жребец нямаше да му свърши работа. Но и тези, които оглеждаше, също. Докато не влезе в една тясна конюшния, тикната между голям каменен хан с името „Дванайсетте солни кладенци“ и работилница за тъкане на черги.

Човек можеше да си помисли, че тракането на станове ще плаши конете, но всички стояха кротко, явно свикнали с шума. Яслите продължаваха навътре повече, отколкото беше очаквал, но фенерите, окачени на коловете, хвърляха достатъчно светлина. Въздухът, направен от плевника горе, миришеше на сено, ечемик и конска тор, но не застояла тор. Трима мъже с лопати чистеха яслите. Собственикът пазеше чистота, а това означаваше по-малка опасност от болест. От някои конюшни беше излизал веднага, само като ги помирише.

Една кобила на черни и бели шарки беше вързана пред яслата — конярят наливаше вътре слама. Стоеше напрегната, с изпънати напред уши, което показваше бдителност. Беше висока, с дълъг корем, което говореше за издръжливост, с дълги съразмерни крака и равен гръб. Нещо повече, беше порода, за която Мат само бе чувал — бръснач от Арад Доман. Някоя друга порода не можеше да има тази отличителна оцветка. В козината ѝ черното се срещаше с бялото на прави черти, все едно че беше срязано с бръснач, оттам идваше и името. Присъствието ѝ тук бе толкова загадъчно, колкото и на черния тис. Беше чувал, че никой доманец не би продал бръснач на чуждоземец. Очите му се плъзнаха покрай нея, без да се задържат, и огледаха другите животни в яслите. Дали не спряха да тропат заровете в черепа му? Не, беше само въображението му. Беше сигурен, че подскочат също толкова бясно, като във фургона на Лука.

До него се спря набит мъж, само с кичур останала му сива коса, и сведе глава над стиснатите си ръце.

— Тоук Феарним, милорд — представи се и изгледа подозрително пръта за лък на рамото на Мат. Мъже с копринени палта и със златни пръстени рядко носеха такива неща. — С какво мога да ви услужа? Милорд желае да си наеме кон? Или да купи?

Елекът, който носеше над бялата някога риза, беше покрит по раменете с везмо на малки ярки цветчета, но Мат така и не погледна цветчетата. Погледна двата криви ножа на колана му и двата дълги бели белега на сбръчканото лице. Стари белези. Нямаше следи от последните си боеве.

— Да купя, господин Феарним, стига да имате нещо за продан. Стига да намеря нещо що-годе прилично. Толкова кранти ми предлагаха дотук, все уж шестгодишни, а то все по осемнайсет, че ще размахам вече сопата. — Надигна дългия прът с широка усмивка. Баща му твърдеше, че пазарлъкът върви по-добре, когато накараш другия да се ухили.

— Три имам за продан, и нито един не е кранта — отвърна с нов поклон Феарним без намек за усмивка. И махна с ръка. — Едната е ей тази, пред яслата. Петгодишна и първокласна порода, милорд. На безценица я давам — за десет корони. В злато — добави невъзмутимо.

Мат зяпна.

— За тая шарената? Знам, че сеанчанците вдигнаха цените, но това е нелепо!

— О, тя не е точно шарена, милорд. Бръснач е това. Доманските благородници яздят бръсначи.

Кръв и кървава пепел! Почваше пазарлъкът.

— Хм, не знам — измърмори Мат и запъна пръта в каменния под и се опря на него. Бедрото напоследък рядко го притесняваше, освен когато повървеше повече, но тая заран беше вървял доста и сега го пробощдаше. Е, пазарлък или не, трябваше да довърши играта. Търговията с коне си имаше правила. Нарушиш ли ги, все едно да си отвориш кесията да ти я опразнят. — Не бях чувал кон да се нарича „бръснач“. Какво друго имате? Без жребци обаче.

— Освен бръснача имам още два за продан, милорд — отвърна Феарним, като наблегна малко на думата бръснач.

Обърна се към дъното на конюшната и извика: — Адела, доведи оня, едрият дорчо, дето е за продан.

От другия край на конюшната притича млада жена с пъпчиво лице, бричове и прост черен елек. Феарним я накара да разходи дорестия, а после и един пъстросив, на по-светло при вратите. Конете никак не изглеждаха зле, но дорестият беше прекалено едър, а сивият си беше дръпнал ушите и на два пъти се опита да ухапе Адела по ръката. Тя обаче беше опитна и не му позволи. Мат веднага щеше да отхвърли и двата, дори да не си беше избрал вече бръснача.

Мършав сив котарак, като скална котка в миниатюра, се появи отнякъде, клекна в краката на Феарним и почна да ближе раната на Рамото си.

— Тая година плъховете са ужасна напаст, никога не е било така — измърмори търговецът и изгледа намръщено котарака. — А и позлоб-но се бият. Мисля да взема още някоя котка, даже две. — И веднага се върна на въпроса. — Ще погледне ли милорд стоката ми, след като Другите два не му харесват?

— Е, ще хвърля един поглед и на шарената, господин Феарним — отвърна Мат. — Но никакви десет корони.

— В злато — не отстъпи Феарним. — Хурд, доведи бръснача да го види милорд.

Пак наблегна на породата. Тоя човек трудно щеше да го надиграе. Освен ако поне този път не му помогнеше това, че е тавирен. Късметът му никога не помагаше в нещо толкова просто като пазарлъка.

Хурд се оказа онзи, дето сменяше сламата в яслата — нисък и набит, само с три-четири косъма по главата и без нито един зъб в устата: видя се, щом се ухили, а той го направи щом поведе кобилата в кръг. Явно я харесваше, и имаше защо.

Кобилата стъпваше добре, но Мат все пак я огледа грижливо. По зъбите ѝ личеше, че Феарним е съвсем честен за възрастта — само глупак прекаляваше с лъжите за възрастта, освен ако купувачът също не беше глупак, макар да беше изненадващо колко продавачи си мислеха, че купувачите са точно такива — а ушите ѝ щръкнаха към него, щом я погали по муцуната, докато ѝ оглеждаше очите. Бяха чисти и ясни, без слуз. Опипа ѝ краката и не намери затопляне или издуване. И намек нямаше за рана или оток, нито за тения. Без усилие пъхна

юмрука си между гръдния ѝ кош и ставата — щеше да има дълга крачка — и едва успя да намести длан между последното ѝ ребро и горницата на бедрото. Беше издръжлива, едва ли щеше да изпълне и една жила при бърз бяг.

— Виждам, че милорд разбира от коне.

— Така си е, господин Феарним. Десет златни корони обаче са прекалено много, особено за шарен кон. Знаете, според някои това значи лош късмет. Не че го вярвам. Хич. Иначе изобщо не бих я купил.

— Лош късмет ли? Не съм чувал такова нещо, милорд. Какво предлагате?

— За десет златни корони мога да взема тайренска порода. Вярно, не най-доброто, но все пак тайренска. Ще ви дам десет корони. Сребро.

Феарним отметна глава и се разсмя гръмогласно. А щом спря, почнаха да се пазарят. Накрая Мат връчи пет корони в злато, с три марки злато и три корони сребро, всички сечени в Ебу Дар. В сандъка под кревата му имаше монети от много страни, но чуждата пара обикновено значеше, че трябва да намериш banker или сараф да претегли монетите и да прецени колко им е местната стойност. Освен че щеше да привлече повече внимание, отколкото му се искаше, накрая щеше да плати повече за животното, сигурно всичките десет корони злато. Везните на сарафите като че ли винаги действаха точно така. Не беше очаквал, че човекът ще смъкне чак толкова ниско, но ако можеше да се съди по физиономията на Феарним, който най-после се ухили, той пък изобщо не беше очаквал да вземе чак толкова много. Това бе най-добрият край на един пазарлък за кон — и двете страни да си мислят, че са надиграли другата. Общо взето денят бе започнал много добре, с проклетите зарове в главата му или без тях. Не биваше да забравя обаче, че това няма да продължи дълго.

Когато по обед се върна в позорището, яхнал бръснача — заровете тропаха в главата му, — опашката от хора беше станала по-дълга. Чакаха да минат под големия син платнен плакат, изпънат между два високи пилон — на него с големи червени букви бе изписано името на позорището. Хората пускаха монетите си в прозрачната стъклена кана, протегната от плещест коняр в грубо вълнено палто, и щом тя се напълнеше, той я изсипваше в обкован с желязо сандък под бдителния поглед на друг коняр, още по-едър, а към

опашката прииждаха още и още хора и тя че като че ли не се скъсяваше. Като по чудо никой не се буташе и блъскаше. Вяха се наредили предимно селяни в груби вълнени дрехи, със засъхнала кал по ръцете — е, поне детските лица и тези на селянките бяха поизмити. Лука за жалост си получаваеше така леле-яната публика. Вече нямаше никакъв шанс да го убеди да тръгнат утре. Заровете подсказваха, че нещо ще се случи, нещо съдбоносно за проклетия Мат Каутон, ала какво? Понякога се случваше изведнъж да спрат, а той все още представа си нямаше какво става.

Зад платнената стена, където хората се стичаха да погледат артистите, подредили се от двете страни на главната улица, Алудра тъкмо посрещаше два фургона с някакви бурета и бъчви.

— Елате да ви покажа къде да спрете — каза тя на кочияша на предния фургон, върлинест мъж с щръкнала напред долна челюст. Дългите ѝ до кръста сплетени с мъниста плитчици се люшнаха, щом се обърна да погледне за миг Мат, но тя бързо се обърна към фургонджията. — Ама после конете ще ги заведете на коневръза, нали?

Интересно какво ли толкова беше купила? Нещо за фойерверките ѝ несъмнено. Всяка нощ, скоро след стъмване, за да хване всички, преди да са си легнали, Алудра гърмеше нощните си цветя, по две — по три за градче като Джурадор или ако наоколо имаше няколко сел-ца. Мат имаше някои догадки защо ѝ трябва леяр на камбана, но единствената, която изглеждаше смислена, всъщност май изобщо не беше смислена, доколкото разбираше.

Постара се да скрие кобилата на коневръзите. Е, човек трудно можеше да скрие бръснач, но един кон се набива по-малко на очи между други коне, а и моментът все още не беше подходящ. Пръта за лъка го прибра във фургона, който делеше с Егеанин и Домон — и двамата ги нямаше, — след което тръгна към избеляло червения фургон на Тюон. Този път беше спрял близо до фургона на Лука, макар Мат да съжаляваше, че не е по-близо до товарните фургонали. Само Лука и жена му знаеха, че Тюон е Върховна лейди, а не слугиня, която се кани да издаде Мат и Егеанин пред нейния уж съпруг, но мнозина от хората в трупата вече се чудеха защо Мат прекарва повече време с Тюон вместо с Егеанин. Чудеха се и не одобряваха. Странен морал имаше цялата им пасмина общо взето, дори и акробатките. Да бягаш с жената на един жесток благородник беше романтично. Но виж, да се

гушкаш със слугинята на дамата беше безсрамно. Ако се разбереше че фургонът на Тюон е любимото му място за посещения, между хората, които бяха с Лука от години и бяха най-ценните му артисти, щяха да плъзнат клюки.

Всъщност Мат се колебаеше дали изобщо да отиде при Тюон, след като зарове така барабаняха в главата му. Твърде често спираха в нейно присъствие и той все още не знаеше отговора на проклетия въпрос „защо“, в нито един от случаите. Първия път може би беше просто заради това, че я срещна. Само като си го помисли и настръхна. Все пак с жените човек винаги трябва да рискува. С жени като Тюон — да рискува по десет пъти на ден, без да знае какъв е залогът, преди да е станало много късно. Понякога се чудеше защо късметът не му помага повечко с жените. Жените определено бяха точно толкова непредсказуеми, колкото всяка честна игра на зарове.

Пред фургона не пазеше никой от Червените ръце — вече не им, беше до това. Той почука само веднъж, преди да отвори и да влезе. В края на краищата нали той плащаше наема за проклетия фургон, а и едва ли се излежаваха необлечени по това време на деня. Пък и вратата си имаше резе, ако не искаха никой да влиза.

Госпожа Анан беше излязла някъде, но вътре все пак беше тъпкано. Тясната маса беше отрупана с чинии с хляб, маслини и сирене, сред тях стърчеше една от високите сребърни кани за вино на Лука. Имаше и друга, трътлеста, на червени ивици и чашки с изрисувани цветя по тях. Тюон, с порасналата ѝ от месец къдрава черна коса, седеше на единственото столче във фургона в отсрещния край на масата. Селусия бе до нея, седнала на едното легло, а Ноал и Олвер бяха на другото — опрели лакти на масата. Днес Селусия беше с тъмносинята ебударска рокля, която така добре подчертаваше забележителния ѝ бюст, и с вързана на главата кърпа на цветя, а Тюон беше облякла червена рокля, която сякаш цялата беше на дипли. Светлина, та той ѝ беше купил коприната вчера! Как бе успяла да убеди шивачката на позорището да я довърши за днес? Съвсем сигурен беше, че обикновено отнема повече от ден. С щедри обещания от неговото злато, както подозираше. Е, като си купил коприна за жена, трябва да очакваш, че ще платиш и да я ушийт. Тази поговорка я беше чувал като момче, когато изобщо не си беше помислял, че ще може да си позволи да купува коприна, но си беше истина, да!

— ... само жените са ги виждали извън селата — тъкмо казваше съсухреният белокос Ноал, но млъкна, щом Мат нахлу във фургона и тръшна вратата. Опърпаната дантела по китките на Ноал беше виждала и по-добри времена, както и добре скроеното му палто от фина сива вълна, но все пак беше чист и спретнат, което изглеждаше странно, като се имаха предвид кривите му пръсти и обруленото лице. Те по-скоро отиваха на застаряващ кръчмарски побойник, отдавна прехвърлил цветущата си възраст. Олвер, в хубавото синьо палтенце, което лично Мат му беше скроил, се ухили широко като огиер. Светлина, добро момче беше Олвер, но така и нямаше да стане красавец с тия големи уши и с тази широка уста. Поведението му с жените се нуждаеше още от голямо подобрение, ако изобщо извадеше някакъв късмет в това. Мат се стараеше да прекарва повече време с Олвер, за да го избави от влиянието на неговите „чичовци“ — Ванин, Харнан и другите Червени — и на момчето това като че ли му допаднаше. Е, не толкова, колкото му допаднаше да играе на „Змии и лисици“ с Тюон и да зяпа в деколтето на Селусия. Нищо лошо, че ония го учеха да стреля с лък, да върти меча и други такива, но ако Мат разбереше кой го учи да гледа похотливо...

— Маниерите, Играчко — провлече Тюон с глас като мед, плъзнал се от чинийка. Гъст мед. С него, освен когато играеха на камъчета, физиономията ѝ обикновено беше сериозна като на съдия, произнасящ смъртна присъда, а и тонът не отстъпваше на физиономията. — Първо чукаш, после чакаш разрешение да влезеш. Освен ако не си собственост или слуга. Тогава не чукаш. И освен това имаш мазни петна по палтото. Не бива да се цапаш толкова.

Усмивката на Олвер повяхна, като чу как смърриха Мат. Ноал прокара кривите си пръсти през косата си и въздъхна, а после се вторачи в зелената чиния пред себе си, все едно че се надяваше да намери между маслините някой смарагд.

Мрачен тон или не, Мат с удоволствие погледна дребната мургава девойка, която щеше да му стане жена. Която вече наполовина му беше жена. Светлина, само три фрази трябваше да каже и работата беше свършена! Да го изгори дано, ама си беше красива. Отначало я беше взел за дете, но то бе заради ръста ѝ, а и лицето ѝ беше скрито зад онова прозрачно було. Без булото си беше ясно, че личицето е на жена. Големите ѝ очи бяха като два тъмни вира, в които човек може да

плува цял живот. Редките ѝ усмивки можеше да са загадъчни или пакостливи и той много ги ценеше. И обичаше да я кара да се засмее. Поне когато не се смееше на него. Вярно, беше малко по-слабичка отколкото бе предпочитал винаги, но ако можеше само да я прегърне веднъж през кръстчето, без Селусия да е тук, вярваше, че ще е точно както трябва. А и можеше да я убеди да му даде няколко целувки с тези пълни устничи. Светлина, понякога го сънуваше това! Нищо че го мъмреше, все едно че вече са женени. Е, почти нищо де. Да го изгори дано, ако можеше да разбере какво толкова им е лошото на някакви си мазни петна. Лопин и Нерим, двамата слуги, които му бяха трупнали, щяха да се избият кой първи да се докопа до палтото му, за да го почисти. Толкова малко работа имаха, че като нищо щяха да го направят, ако лично не им кажеше кой получава задачата. Това обаче не ѝ го каза. Жените най-много обичат да започнеш да се обясняваш, а почнеш ли, значи са спечелили.

— Ще се постарая да го запомня, Миличко — отвърна Мат с най-сладката си усмивка, намести се се до Селусия и сложи шапката си от другата страна. Одеялото между двамата изшумоли. Краката им бяха на цяла стъпка един от друг, но човек можеше да си помисли, че се е отъркал в бедрото ѝ. Очите ѝ бяха сини, но свирепият поглед, който му отправи, беше толкова нажежен, че можеше да му опърли палтото. — Надявам се, че в тази чаша пред Олвер има повече вода, отколкото вино, нали?

— Козе мляко е — отвърна възмутено момчето. Аха. Е, може би Олвер все още беше твърде малък даже за добре разрежено вино.

Тюон се изправи много рязко, макар да си остана все пак пониска от Селусия, която бездруго си беше ниска.

— Как ме нарече?!

— Миличко. Ти си имаш за мен галено име и реших, че и аз трябва да имам галено именце за тебе, Миличко. — Стори му се, че очите на Селусия направо ще изскочат.

— Разбирам — промърмори Тюон и нацупи замислено уста. Пръстите на дясната ѝ ръка зашаваха уж небрежно и Селусия моментално се хлъзна от леглото и отиде до един от долапите. Но продължи да мята гневни погледи към него над главата на Тюон. — Добре — отрони след малко Тюон. — Интересно ще е да видим кой ще спечели тази игра. Играчко.

Усмивката на Мат увяхна. Игра? Той само се опитваше малко да уравни нещата, но тя гледаше на това като на игра. А това означаваше, че може да загуби. Най-вероятно, след като представа си нямаше каква точно е играта. Защо жените винаги правеха нещата толкова... сложни?

Селусия плъзна пред него очукана глинена паница и гледжосана в синьо чиния, с комат ронлив хляб, шест вида мариновани маслини и три вида сирене. Това малко му повдигна духа. Беше се надявал, ала не го очакваше. Почне ли една жена да те храни, трудно ѝ е да те спре пак да си пъхнеш краката под масата ѝ.

— Работата е — продължи Ноал, — че в ония айадски села можеш да видиш жена на всякаква възраст, но не и мъже над двайсет, ако и толкова. Нито един. — Очите на Олвер се ококориха още повече. Момчето буквално попиваше приказките на Ноал за далечните страни, които бе видял, дори за земи отвъд Айилската пустош, поглъщаше ги целите без масло.

— Да не си роднина на Джайн Чарин, Ноал? — Мат сдъвка една маслина и дискретно изплю костилката в шепата си. Вкусът ѝ беше като на развалена. Както и на следващата. Но беше гладен, затова ги излапа и добави набързо към тях парче ронливо козе сирене, като се стараеше да не обръща внимание на намръщените погледи, които му хвърляше Тюон.

Лицето на стареца се вкамени. Мат сдъвка цял залък и го глътна, преди Ноал да му отвърне.

— Братовчед — отрони той с неохота. — Беше ми братовчед.

— Роднина си на Джайн Бродяжника? — възкликна Олвер. Любимата му книга беше „Пътешествията на Джайн Бродяжника“, седеше и я четеше на светлината на лампата дълго след като Джюйлин и Тера му бяха казали да си ляга. Казваше, че смята да види всичко, което е видял Джайн, като пораснел. Всичко, че и повече.

— Кой е този човек с две имена? — попита Тюон. — Само за велики хора се говори така, а ти говориш за него все едно, че всеки трябва да го знае.

— Беше глупак — отвърна Ноал, преди Мат да е успял да си отвори Устата, макар че Олвер си я отвори и остана зяпнал. Старецът продължи: — Тръгна да скитосва по света и остави една добра обична жена да Умре от треска, без да е до нея да ѝ държи ръката, докато

умира. Остави се да стане инструмент на... — Изведнъж лицето му посърна. Гледаше през Мат и се търкаше по челото, сякаш се мъчеше да си спомни нещо.

— Джайн Бродяжника е бил велик мъж — заяви сърдито Олвер. Ръцете му се бяха свили в юмручета, сякаш бе готов да се бие за своя герой. — Бил се е с тролоци и мърдраали и е преживял повече приключения от всеки друг на този свят! Даже от Мат! Пленил е Коуин Джемалан, след като Джемалан предал Малкиер на Сянката!

Ноал се сепна, овладя се и потупа Олвер по рамото.

— Така е, момче. Това поне му го признавам. Но какво струват приключенията, ако оставиш жена си да умре сама? — Толкова тъжно го каза, сякаш сам се канеше да умре на място.

Олвер не отвърна нищо и лицето му помръкна. Ако Ноал бе накарал момчето да зареже любимата си книга, Мат май трябваше да си поприказва с него. Четенето беше нещо важно — той самият четеше; понякога де — и Мат се грижеше Олвер да има книжки, които да му доставят удоволствие.

Тюон стана, наведе се над масата и сложи ръка на рамото на Ноал. Строгата физиономия беше изчезнала от лицето ѝ, сменена от нежност. Кръстчето ѝ беше стегнато с широк тъмножълт кожен колан, подчертаващ гъвкавите ѝ извивки. Още негови пари похарчени. Какво пък, намирането на пари беше лесна работа, а ако не ги харчеше тя, сигурно щеше да ги потроши по някоя друга.

— Добро сърце имате, господин Чарин. — Всички наречаше с проклетите им имена освен него, Мат Каутон!

— Така ли, милейди? — отвърна Ноал с тон, сякаш наистина искаше да получи отговор. — Понякога си мисля...

Каквото и да си мислеше понякога, нямаше да го научат сега. Вратата рязко се отвори и Джюйлин пхна глава във фургона. Коницната червена шапка на тайренския ловец на крадци както винаги беше килната под странен ъгъл, но смуглото му лице беше угрижено.

— По пътя идват сеанчански войници. Аз отивам при Тера. Ще припадне от уплах, ако го чуе от някой друг.

И също толкова бързо изчезна, а отворената врата остана да се люшка след него.

ГЛАВА 7

СТУДЕН МЕДАЛЪОН

Сеанчански войници! Кръв и кървава пепел! Само това му трябваше на Мат с тропачите в главата му зарове. — Ноал, намери Егеанин и я предупреди. Олвер, ти предупреждаваш Айез Седай и Бетамин и Сета. — Тези петте щяха да са заедно или поне близо едни до други. Бившите сул-дам следваха Сестрите като сянка при всяко излизане от общия им фургон. Светлина, дано поне никоя от тях да не беше отишла отново в града. Това със сигурност щеше да вкара невестулката в курника! — Аз ще ида да се опитам да разбера дали сме в беда.

— Тя няма да отвърне на това име — измърмори Ноал, докато се измъкваше иззад масата. Движеше се чевръсто като за човек, на който като че ли половината кокали са потрошени от бой. — Знаеш, че няма.

— Знаеш кого имам предвид — сопна му се Мат и погледна намръщено Тюон и Селусия. Тая глупост с името беше по тяхна вина. Селусия беше казала на Егеанин, че името ѝ вече е Лейлвин Безморска, и сега Егеанин отвърщаше на това име. Е, той обаче нямаше да се примири с това, нито за себе си, нито за нея. Рано или късно трябваше да ѝ дойде умът.

— Само казвах — отвърна Ноал. — Хайде, Олвер.

Мат се шмугна след тях, но преди да стигне до вратата, Тюон заговори:

— Няма ли да ни предупредиш да не излизаме навън, Играчко? Няма ли да поставиш някой да ни пази?

Заровете подсказваха, че трябва да намери Харнан или някой от другите Червени и да го насади да пази отвън, просто за да не стане някоя неприятност, но Мат не се поколеба.

— Ти ми даде думата си — отвърна той и нахлупи шапката си.

Усмивката, която получи в отговор, си заслужаваше риска. Огън да го гори, лицето ѝ направо засия. Жените винаги си бяха хазарт, но една усмивка понякога може да е достатъчна печалба.

Видя от входа, че времето на Джурадор без сеанчанско присъствие е приключило. Край пътя, точно от другата страна срещу позорището няколкостотин мъже сваляха броня, разтоварваха фургони, вдигаха шатри в прави редици, опваха коневръзи. Всичко — много ефикасно. Видя тарабонци със сини, жълти и зелени линии, боядисани по металните нагръдници, и мъже, които явно бяха пехота — трупаха пики на пирамиди и прибираха лъкове, много по-къси от лъка на Две реки, в нашарена по същия начин броня. Реши, че трябва да са амадицийци. Нито Тарабон, нито Алтара поддържаха много пехота, а и алтарците в служба на Сеанчан по някаква причина бяха нашарили бронята си другояче. Имаше и истински сеанчанци, разбира се, може би дваисет или трийсет, доколкото можеше да прецени. Не можеше да се сбърка яркоцветната им броня от застъпващи се пластинки, нито странните шлемове като глави на насекоми.

По пътя с небрежна походка се приближаваха трима войници — високи грубовати мъже. Сините им палта с яки на зелени и жълти ивици бяха съвсем обикновени — омачкани и похабени от носенето под бронята, без знаци за ранг. Не бяха офицери значи. Но все пак можеше да са опасни като червени пепелянки. Двама можеше да са от Андор или Муранди, или даже от Две реки, но третият беше с дръпнати очи като на салдеец и кожата му беше с меден цвят. Без да забавят, тримата понечиха да влязат в позорището.

Един от конярите на входа изсвири пронизително с уста и трите ноти заотекваха вътре, а другият, Болин, с присвити очи, тикна стъклената кана пред тримата.

— Цената е сребърен петак за всеки, капитане — рече той с измамно кротък тон. Мат го беше чувал да говори със същия тон само миг преди да лупне друг един коняр по главата с трикрако столче. — За деца е по пет медника, ако са над кръста ми, и три, ако са по-ниски. Само за деца, дето ги носят на ръце, е безплатно.

Меденокожият сеанчанец вдигна ръка да избута Болин от пътя си, но после се поколеба и лицето му стана още по-сурово, доколкото беше възможно. Другите двама застанаха разкрячени от двете му страни, свили юмруци. Трополене на ботуши издаде, че при входа се йзсипват всички мъже от позорището, играчи с лъскавите им дрехи, както и коняри в груба вълна. Всеки стискаше тояга, в това число и Лука, в яркочервеното си палто, извезано на златни звезди чак до

върнатите кончови на ботушите, и дори гологърдият Петра, човекът с най-кроткия нрав, когото Мат беше срещал. Сега обаче лицето на Петра бе като гръмоносен облак.

Светлина, това намирисваше на касапница, с приятелите на тия типове няма и на стотина крачки оттук и с всичките им оръжия подръка. Идеалното място, от което да се разкара Мат Каутон. Той скришом опипа ножовете за мятане, скрити по ръкавите му, и сви рамене, просто за да усети допира на другия, пъхнат зад врата му. Нямаше как да провери другите под палтото и в ботушите, без да го забележат обаче. Заровете тътнеха в главата му като гръмотевици. Взе да мисли как да измъкне навън Тюон и другите.

Преди бедствието да се разрази, се появи друг сеанчански войник, жена с нашарена в синьо, зелено и жълто броня, носеше шлема си окачен на дясното бедро. Имаше дръпнати очи и кожа с меден цвят, а в късо подстриганата ѝ черна коса се мяркаха бели кичури. Беше с около стъпка по-ниска от другите трима и без никакви пискюли на шлема, само с малък знак отпред като бронзов връх на стрела, но щом я видяха, тримата се изпънаха мирно.

— Защо не съм изненадана, че ви заварвам тук, и като че ли в началото на едни великолепни размирици, Мюрел? — провлече тя. — Е, та за какво е всичко това?

— Ние си платихме, Знаменосец — отвърна също тъй носово и провлечено меденокожият. — А после те казаха, че трябвало да платим повече, защото сме войници на Империята.

Болин отвори уста, но тя го спря, като вдигна ръка. Имаше го това излъчване. Очите ѝ обходиха струпалите се в плътен полукръг и стиснали тояги мъже и се спряха за миг на Лука; после тя поклати глава и се извърна към Мат.

— Вие видяхте ли какво стана?

— Да — отвърна той. — Опитаха се да влязат, без да платят.

— Ясно, Мюрел — рече тя и мъжът примига. — Браво и на трима ви. Значи няма да си похарчите парите. Защото сте под възбрана да напускате лагера десет дни, а се съмнявам, че това позорище ще се задържи тук толкова дълго. И сте лишени от десетдневна заплата също така. Трябваше да разтоварвате фургони, за да не им хрумне на местните, че си въобразяваме, че сме по-добри от тях. Или плачете за обвинение, че причинявате раздори? — Тримата видимо пребледняха.

Явно това беше сериозно обвинение. — Едва ли. Сега ми се махайте от очите и се хващайте за работа, преди да ви накажа цял месец вместо неделя.

— Слушам — отрязаха в хор тримата, обърнаха се и хукнаха обратно по пътя. Корави мъже, но тя явно беше още по-корава.

Тя обаче не беше приключила. Лука пристъпи напред с дълбок поклон, но каквито и благодарности да се канеше да реди, Знаменоската го спря.

— Никак не обичам да заплашват с тояги хората ми — провлече тя с ръка на дръжката на меча. — Дори и Мюрел, не и при това съотношение. Все пак показвате кураж. Някой от вас, чудесни мъже, да търси живот в слава и приключения? Елате при мен и ще ви приема. Ти там, с онова яркочервено палто. Приличаш ми на роден пиконосец. Обзалагам се, че на бърза ръка ще те направя истински герой. — Сбралите се мъже заклатиха глави; някои, разбрали, че бедата се е разминала, почнаха да се измъкват. Петра беше един от тях. Лука изглеждаше като ударен с брадва по главата. Повечето останали бяха не по-малко слисани от предложението. Играенето пред публика носеше повече пари от войниклъка, а и човек избягваше риска да го мушкат с мечове. — Е, докато стоите тук, мога и да ви убедя. Едва ли ще забогатеете, но плащането обикновено е редовно, а и винаги има възможност за плячка, ако се разреши. Случва се понякога. Храната е различна, но обикновено е топла и обикновено има достатъчно да си напълниш корема. Дните са дълги, но това самоозначава, че си толкова уморен, че ще се напиш добре през нощта. Когато нямаш работа нощем, разбира се. Някой все пак да се интересува?

Лука се съвзе.

— Благодаря, капитане, но не — отвърна той, все едно че го душаха за шията. Някои глупаци си мислеха, че войниците се ласкаят, като се обърнеш към тях с по-висок ранг. Някои глупави войници наистина се ласкаеха. — Извинете ме, ако обичате. Чака ни представление. И хора, които няма да са доволни, ако ги накарат да чакат повече, за да го видят. — С последен боязлив поглед към жената, сякаш се боеше, че ще го спипа за яката и ще го помъкне със себе си, той се развика на мъжете отзад: — Всички по естрадите. Какво ми се мотае тук? Всичко е наред, оправих се. Марш по естрадите, преди хората да са почнали да си искат парите обратно. — За него това щеше

да е погром. Пред избора дали да връща пари, или да стане бой, на Лука щеше да му е трудно да реши кое е по-лошото.

След като хората се пръснаха и Лука бързо заситни назад, като мятеше погледи през рамо, жената се обърна към Мат, единствения останал на място, освен двамата коняри.

— А ти? Както те гледам, офицер може да излезе от тебе, да ми даваш заповеди. — Изглеждаше развеселена от хрумването си.

Мат много добре я разбираше какво прави. Хората на опашката бяха видели как накара трима сеанчански войници да побягнат и кой можеше да каже за какво побягнаха, но сега бяха видели как сама разпръсна много по-голяма тълпа. Можеше да й намери място в Бандата като Знаменосец на един дъх.

— От мен би се получил ужасен войник, Знаменосец — отвърна той и пипна с два пръста шапката си, а тя се засмя.

Болин каза кротко на поредния посетител:

— Чу какво казах. Сребърен петак за теб и още един за стопанката ти. — В каната издрънчаха монети. — Благодаря.

Нещата се връщаха в нормалното си русло. А заровете продължаваха да трополят в главата му.

Мат си запробива път през позорището, покрай акробати, премятащи се по дървените платформи, и ловки жонгльори, покрай кучетата на Кларине, които тичаха върху големи дървени топки, и леопарди-те на Миора, изправени на задните си крака зад решетка, която не му се струваше достатъчно здрава, че да ги задържи, и реши да провери за Айез Седай. Леопардите го подсетиха. Простите войници можеше да работят целия ден, но беше готов да се обзаложи, че поне трима-четирима офицери скоро ще се отбият насам. Колкото и да беше странно, вярваше, че Тюон и Егеанин ще проявят достатъчно благоразумие да не се показват навън, докато наоколо има други сеанчанци, но благоразумието като че ли беше в оскъдица при Айез Седай. Дори Теслин и Едесина, които бяха живели известно време като дамане, рискуваха много глупаво. Джолайн, която не го беше преживяла, изглежда, си мислеше, че е неуязвима.

Всички в позорището вече знаеха, че трите жени са Айез Седай, но големият им фургон, оцапан с нашарена от дъжда вар, продължаваше да стои близо до покритите със зебло товарни фургони недалече от коневръзите. Лука бе готов на драго сърце да пренареди

позорището си заради Върховна лейди, която му дава гаранция за закрила, но не и за Айез Седай, чието присъствие не само го излагаше на риск, но които на всичко отгоре бяха без пукната пара. Жените от трупата проявяваха общо взето състрадание към Сестрите, мъжете в една или друга степен се държаха нащрек — с Айез Седай почти винаги беше така, — но Лука по-скоро бе готов да ги изхвърли да се оправят сами, ако не бяха парите на Мат. Айез Седай представляваха по-голяма заплаха от всичко в земите, контролирани от сеанчанците. Мат Каутон не получаваше никакви благодарности за това, не че очакваше такива. Щеше да се примири поне с малко уважение, колкото и да беше невероятно. Айез Седай си бяха Айез Седай, в края на краищата.

Стражниците на Джолайн Блерик и Фен не се мяркаха никакви, тъй че не му се наложи да ги уговаря да го пуснат вътре, но щом се приближи до окаляните дървени стъпала при задницата на фургона медальонът с лисичата глава под ризата му стана леденостуден до гърдите му, а после — още по-студен. За миг Мат зазръзна като статуя. Ония глупачки вътре преливаха! Овладея се, изтропа по стъпалата и дръпна рязко вратата.

Жените, които очакваше да види, бяха налице — Джолайн, Зелена сестра, крехка, хубавичка и с големи очи, Теслин, мършавата Червена с физиономия все едно че дъвче камъни, и Едесина, Жълта, по-скоро чаровна, отколкото хубавичка, с черна коса, ръсеща се на вълни до кръста ѝ. И трите ги беше спасил от сеанчанците, Теслин и Едесина беше измъкнал от самите кучкарници на дамане, но благодарността им, меко казано, беше уклончива. Бетамин, тъмна като Тюон, но висока и хубаво закръгленка, както и жълтокосата Сета, бяха сул-дам, преди да бъдат принудени да помогнат в спасяването на трите Айез Седай. Петте споделяха този фургон, Айез Седай за да държат под око бившите сул-дам, а бившите сул-дам — за да държат под око Айез Седай. Никоя не осъзнаваше задачата си, но взаимното недоверие ги караше да я изпълняват усърдно. Единствената жена, която не беше очаквал да завари тук, беше Сетале Анан, съдържател-ката на „Скитащата жена“ в Ебу Дар, преди да реши неизвестно по каква причина да се включи в спасяването. Но пък Сетале си имаше навик да се включва във всичко. Да се меша всъщност. Мешаше се

непрекъснато между него и Тюон. Това, което правеха обаче, беше съвсем неочаквано.

По средата на фургона стояха Бетамин и Сета, прави като колци в ограда, опрели рамене между двете легла, които не можеха да се вдигат до стените, а Джолайн биеше шамари на Бетамин — с едната ръка, после с другата. По бузите на високата жена се стичаха сълзи. Сета, изглежда, я беше страх, че ще е следващата. Едесина и Теслин, скръстили ръце, наблюдаваха сцената съвсем безизразно, а намръщената госпожа Анан надничаше неодобрително над рамото на Теслин. Дали неодобрително заради шамарите, или заради стореното от Бетамин, Мат не можа да разбере, нито му беше работа. Той прекоси с една дълга крачка разстоянието, хвана вдигнатата ръка на Джолайн и я завъртя.

— Какво, в името на Светлин...

Само дотук стигна, преди тя да го зашлеви с другата си ръка толкова силно, че ушите му бръмнаха.

— Е това вече утрепа козата — измърмори Мат и докато пред очите му още святкаха звезди, се тръшна на най-близкия креват и дръпна изненаданата Джолайн на коленете си. Дясната му ръка я плесна здраво по задника и тя изквича. Медальонът стана още по-студен, а Едесина ахна, след като не последва нищо, но той се постара да държи под око другите две Сестри, а под другото око — отворената врата за Стражниците на Джолайн, докато я пердашеше по задника колкото може по-бързо. Не знаеше колко фусты е навлякла под синята рокля, но искаше да се увери, че е направил впечатление. Ръката му като че ли пердашеше в ритъм със зарове, които се въртяха в главата му. Ритащата Джолайн започна да сипе ругатни като фургонджия, а медальонът му сякаш се превърна в лед и после стана толкова студен, че Мат се уплаши да не му измръзне кожата. Скоро обаче цветистият ѝ речник се изпъстри с жално джавкане. Ръката му можеше и да не е като на Петра, но съвсем не беше слаб. Упражненията с дългия лък икривака ти правят ръката силна.

Едесина и Теслин сякаш бяха замръзнали, а двете ококорени бивши сул-дам... е, Бетамин се беше ухилила, макар че и тя изглеждаше точно толкова стъписана като Сета... но точно когато започна да си мисли, че джавканията на Джолайн недвишават ругатните ѝ, госпожа Анан се опита да се промуши покрай двете Айез

Седай. Изненадващо, Теслин ѝ махна властно с ръка да остане на мястото си! Много малко жени, както и мъже, си позволяваха да оспорват заповеди на Айез Седай, но госпожа Анан изглежда смразяващо Червената сестра и се шмугна между двете Айез Седай, като измърмори нещо, което ги накара да я изгледат с любопитство. Все още трябваше да си пробие път между Бетамин и Сета и Мат се възползва от това за още няколко здрави удара, а после избута Зелената сестра от скута си. Ръката му бездруго вече беше пламнала. Джолайн тупна на пода и жално изохка.

Застанала пред него, толкова близо, че пречеше на отчаяните опити на Джолайн да се вдигне, госпожа Анан го изгледа, скръстила ръце под гърдите си, от което щедро отвореното ѝ деколте се отвори още повече. Въпреки роклята си не беше ебударка, не и с тези кафяви като лешници очи, но носеше златни халки на ушите, брачен нож с дръжка с червени и бели камъчета заради синовете и дъщерите ѝ — висеше на широка сребърна лента на шията ѝ, и крива кама, затъкната зад колана. Тъмнозелените ѝ поли бяха пришити на хълбока и се виждаха розовите фусты. А и със сивите кичури в косата беше от глава до пети внушителна ебударска ханджийка, свикнала да се разпорежда. Мат очакваше да го укори — колкото до укоряването, не отстъпваше на Айез Седай! — тъй че се изненада, когато му заговори много умислено:

— Джолайн трябва да се е опитала да те спре, както и Теслин и Едесина, но каквото и да направиха, не успяха. Според мен това значи, че притежаваш тер-ангреал, който може да разсейва потоците на Силата. Чувала съм за такива неща — Кацуан Мелайдрин уж имала такъв, според мълвата — но никога не съм виждала подобно нещо. Много бих искала. Няма да се опитвам да ти го отнема, но ще съм ти благодарна да го видя.

— Откъде знаеш за Кацуан? — попита сърдито Джолайн, докато се опитваше да изтупа полата си. Първото изтупване отзад я накара да изохка и тя се отказа, но погледна навъсено Мат, за да му покаже, че не е забравила обидата. В големите ѝ очи, както и по бузите ѝ, лъщяха сълзи, но ако трябваше да плати за тях, цената си струваше.

— Тя каза нещо за изпитанието за шала — подхвърли Едесина.

— Каза: „Как може да си минала изпитанието за шала, като замръзваш в такива моменти?“ — добави Теслин.

Устата на госпожа Анан се присви, но дори и да се смути за миг, тя бързо се овладя.

— Сигурно помните, че бях съдържателка на хан — сухо отвърна тя. — Много хора посещаваха „Скитащата жена“ и мнозина приказваха, сигурно повече, отколкото е трябвало.

— Някоя Айез Седай не би го казала... — почна Джолайн, но млъкна и се обърна припряно. По стъпалата се качваха Блерик и Фен. И двамата бяха от Граничните земи, едри мъже, тъй че Мат се надигна бързо, готов да прибегне до ножовете си, ако се наложи. Можеха и да го пребият, но не и без да им пусне кръв.

За негова изненада, Джолайн се втурна към вратата и я затръшна току пред носа на Фен, а после дръпна резето. Салдеецът не се и опита да отвори, но Мат не се съмняваше, че двамата ще чакат отвън, когато излезе. Щом тя се обърна, очите ѝ, насълзени или не, бяха пламнали и като че ли за момент бе забравила за госпожа Анан.

— Само да си помислиш повече... — почна Джолайн и му размаха пръст.

Мат пристъпи и тикна пръста си под носа ѝ толкова бързо, че тя отскочи назад и се блъсна във вратата. Ахна и на бузите ѝ изби червенина. Мат пет пари не даваше дали е от яд, или от смут. Тя отвори уста, но той така и не я остави да се вреди.

— Ако не бях аз, щеше да носиш нашийника на дамане, също като Едесина и Теслин — заговори той разгорещено, очите му пламтяха. — И за благодарност ми посягаш. Правите каквото си знаете и ни застрашавате всички. Адски добре знам, че преливахте, след като знаете, че оттатък пътя има сеанчанци! Може да има дамане с тях, цяла дузина. — Съмняваше се, че има и една, но съмнението не е увереност, а и в момента нямаше намерение да споделя съмненията си с тях. — Е, някои работи може и да търпя, макар че няма да е зле да знаете, че съм на ръба на търпението, но да ме удряш няма да го търпя. Само да си ми посегнала още веднъж, заклевам се, ще ти насоля задника два пъти по-силно и ще ти пари два пъти повече. Честна дума!

— И ако го направиш, другия път няма да се опитвам да го спра — рече госпожа Анан.

— Аз също — добави Теслин, а след дълга пауза — и Едесина. Джолайн приличаше на ударена с чук между очите. Много задово

лително. Стига да измислеше как да избегне Блерик и Фен да не му потрошат кокалите.

— А сега някоя ще ми обясни ли защо решихте да го правите това проклето преливане, все едно че е почнала Последната битка? Така ли трябва да ги сдържате, Едесина?

Беше само предположение, но за миг очите на Едесина се разшириха, сякаш си помисли, че тер-ангреалът му помага не само да спира потоците на Силата, ами и да ги вижда. Все едно, след миг двете жени се отпуснаха. Бетамин кротко започна да бърше сълзите си с бяла ленена кърпичка. Седна на близкото легло, сви се и затрепери. Изглеждаше по-потресена и от Джолайн.

Явно никоя от Айез Седай не искаше да отговори, затова госпожа Анан го направи вместо тях:

— Имаше спор. Джолайн искаше да иде да види лично тези сеанчанци и не можеха да я разубедят. Бетамин реши да я вкара в пътя, без да си даде сметка какво може да стане. — Ханджийката поклати отвратено глава. — Опитва се да дръпне Джолайн в скута си и да я напляска, Сета ѝ се притече на помощ, а Едесина ги уви в потоци въздух. Предполагам само — добави тя, след като Айез Седай я изгледаха рязко. — Може да не мога да преливам, но си отварям очите.

— Не се връзва с това, което усетих — рече Мат. — Тук се вихреше голямо преливане.

Госпожа Анан и трите Айез Седай го изгледаха замислено — четири дълги погледа, които пронизаха медальона на гърдите му. Явно нямаше да забравят за неговия тер-ангреал. Джолайн продължи разказа:

— Бетамин преля. Никога не бях виждала сплита, който запреде, но за няколко мига, докато изтърве Извора, около трите ни прехвърчаха искри. Мисля, че използва всичката Сила, която можеше да извлече.

— Бетамин изведнъж захлипа, сви се и само дето не рухна на пода.

— Не го исках — заплака тя и раменете ѝ се затресоха. — Помислих, че ще ме убие, но не го исках. Не го исках.

Сета заклати глава, зяпнала с ужас приятелката си. Или навярно бившата вече приятелка. И двете знаеха, че всеки ай-дам може да ги озапти и сигурно всяка сул-дам, но навярно се бяха опитвали да отрекат важността на всичко това. Всяка жена, способна да използва

ай-дам, можеше да се научи да прелива. Сигурно се бяха опитвали всячески да отрекат горчивия факт. Но това преливане бе променило всичко.

Огън да го гори дано, само това му трябваше отгоре на всичко друго!

— Е, и какво ще правите по въпроса? — Само Айез Седай можеха да се оправят с това. — Щом е почнала, не може ей така да спре. Това поне го знам.

— Да мре — отвърна рязко Теслин. — Можем да я държим под щита, докато се отървем от нея, а после — да мре.

— Не можем да направим това — възрази стъписано Едесина. Но явно не от мисълта, че Бетамин щяла да мре. — Пуснем ли я, ще е опасна за всички наоколо.

— Няма да го направя повече — проплака почти умолително Бетамин. — Няма!

Джолайн се провря покрай Мат, все едно че беше окачалка за дрехи, застана пред Бетамин и я изгледа сурово.

— Няма да спреш. Почнеш ли, не можеш. О, сигурно ще можеш да удържиш по някой и друг месец между всяко посягане, но ще се опитваш отново и отново и всеки път ще става по-опасно. — Въздъхна. — Прекалено стара си за новачка, но няма как. Ще трябва да те учим. Поне толкова, че да не пострадаш.

— Да я учим ли? — кресна Теслин и сложи юмруци на кръста си. — Аз казвам да мре! Имаш ли си представа как се държаха с мен тия сул-дам, докато им бях пленничка?

— Не, защото така и не ми го описа подробно, освен да хленчиш колко ужасно било — отвърна сухо Джолайн и добави много твърдо:

— Но няма да оставя никоя жена да умре, щом мога да го предотвратя.

Това, разбира се, не сложи край на спора. Поиска ли една жена да спори, ще продължи дори никой да не ѝ възразява, а те всички искаха да спорят. Едесина мина на страната на Джолайн, както и госпожа Анан, сякаш тя пък имаше някакво право да говори като Айез Седай. На всичко отгоре Бетамин и Сета взеха страната на Теслин, отказваха да се учат да преливат, махаха ръце и спореха точно толкова гръмко като всички останали. Мат благоразумно се възползва, измъкна се от фургона и лекичко притвори вратата. Нямаше смисъл да им напомня за

себе си. Айез Седай най-малкото много скоро щяха да си спомнят за него. Поне нямаше вече да се чуди къде са проклетите ай-дам и дали сул-дам няма да се опитат пак да ги използват. С това вече беше приключено.

За Блерик и Фен се оказа прав. Чакаха го и гръмоносни облаци беше слаба метафора за лицата им. Без никакво съмнение знаеха точно какво се бе случило на Джолайн. Но не и кой е виновникът, както се оказа.

— Какво стана там вътре, Каутон? — изръмжа Блерик и ясните му сини очи само дето дупки не изровиха в Мат. Беше обръснал шиенарския си перчем и не беше доволен от бавния растеж на четината, покриваща черепа му.

— Ти забърка ли се? — хладно попита другият.

— Как бих могъл? — отвърна Мат и се спусна по стъпалата с най-безгрижна стъпка. — Тя е Айез Седай, ако случайно си забравил. Ако искате да разберете какво стана, предлагам да питате нея. Не съм чак такъв тъпак да говоря за това. Само че на ваше място не бих я питал точно сега. Вътре още спорят. Възползвах се да се измъкна, докато кожата ми още е здрава.

Май не избра най-добрите думи. Лицата на двамата Стражници станаха още по-мрачни, колкото и да изглеждаше невъзможно. Но все пак го пуснаха да си върви по пътя, без да му се наложи да прибегва до ножовете. И толкова. А и никой от двамата май не гореше от желание да влезе във фургона. Вместо това седнаха на стъпалата да чакат, глупците му с глупци. Съмняваше се, че Джолайн щеше да е много мила с тях, но като нищо можеше да излее върху тях гнева си затова, че знаят. На тяхно място щеше да си намери някоя много важна работа по-далече от фургона, да речем, за, хм, месец-два. Това можеше да помогне. Донякъде. Жените имат навика дълго да помнят някои неща. Той самият трябваше вече да се озърта през рамо за Джолайн. Но все пак си струваше.

Със сеанчанците, вдигнали лагера си оттатък пътя, с карашите се Айез Седай и преливащи жени, и тия въртящи се в главата му зарове, дори две игри на камъчета да спечелеше от Тюон, едва ли щеше да изпита нещо друго освен тревога. Отиде да спи — на пода, защото този път беше ред на Домон да използва второто легло, другото винаги

го взимаше Егеанин. Заровете още му тропаха в черепа, но беше сигурен, че утре ще е по-добре от днес.

Е, никога не беше твърдял, че винаги е прав. Жалко само, че грешеше толкова често.

ГЛАВА 8

ДРАКОНОВИ ЯЙЦА

На другата заран, още по тъмно, Лука нареди да вдигат лагера и да товарят всичко във фургоните. Мат се събуди от дрънчене, трополене и викове, колкото и да беше капнал и натъртен от спането на пода. Пък и не бе успял да се наспи заради проклетите зарове. Тия неща носеха на човек сънища, убиващи всякакъв сън. Лука тичаше насам-натам по долна риза и с фенер в ръката, грачеше заповеди и сигурно повече пречеше на работата, отколкото да я ускори, но Петра, толкова широк, че изглеждаше трътлест, макар изобщо да не беше понисък от Мат, спря да впряга четирите коня на фургона им с Кларине, за да обясни. При бледата луна, смъкнала се ниско на хоризонта и полускрита зад дърветата, фенерът на капрата за коларя беше единствената светлина, трепкаща жълта локва, повторена стократно из целия лагер. Кларине разхождаше кучетата, тъй като по-голямата част от деня щяха да изкарат във фургона.

— Вчера... — Вдигачът на тежести поклати глава и погали най-близкия кон, който чакаше търпеливо да го запрегнат, все едно че животното нервничеше. Може би самият той беше изнервен. Нощта беше само прохладна, не чак студена, но той беше с тъмно палто и с плетена шапка. Жена му винаги се тревожеше да не се поболее от течение или студ и се грижеше да му е топло. — Ами, нали знаеш, ние навсякъде сме чужденци, а много хора си мислят, че могат да се облагат от чужденци. Ама ако оставим един да се измъкне, ще се опитат други десет, ако не и сто. Някой път местния съдия, или който там минава за такъв, ще наложи закона в наша полза, но само понякога. Щото сме чужденци и на другия или по-другия ден ще ни няма, а и все едно, всеки знае, че чужденецът не ти мисли доброто. Тъй че сами трябва да се пазим, да си държим на това, дето си е наше. Само че направиш ли го това, време е да хващаш пътя. Същото си е и сега както и по-рано, когато с Лука бяхме само трийсетина души, като броиш и конярите, макар че в ония времена щяхме да тръгнем още

щом си отидоха ония войници. В ония времена нямаше да се изгуби толкова много пара, ако си тръгнем бързо — сухо добави той и поклати глава може би заради алчността на Лука или пък затова колко голямо е станало позорището, преди да продължи.

— Ония тримата сеанчанци си имат приятели, нали, или другари по бака поне, няма да им хареса, че са ги натирили като говеда. Оная ги разкара, ама можеш ли да си сигурен, че няма да си го върнат на нас, щото си мислят, че нас могат да ни ударят, а нея не могат. Сега, офицерите им може и да спазят закона, или властниците им, или каквито са там, като нея де, ама не можем да сме сигурни в това. Сигурно е обаче, че ония типове може да ни направят беля, ако се задържим още ден. Какъв смисъл да стоим, ако това значи бой с войници и сигурно някои ще пострадат, че да не могат да играят, а и тъй или иначе неприятностите със закона са сигурни. — Беше най-дългата реч, която Мат бе чувал от Петра, и той се окашля, сякаш сам се притесни, че е говорил толкова много. — Тъй де — измърмори Петра и се наведе отново над такъмите. — Лука иска скоро да сме хванали пътя. Сигурно ще искаш да си видиш конете.

Не искаше. Най-хубавото с имането на пари бе не това, което можеш да си купиш, а че можеш да накараш други да ти свършат работата. Още щом разбра, че позорището се гласи за път, беше вдигнал четиримата Червени от шатрата, в която сияха с Чел Ванин, да впрегнат фургона му с Тюон и да оседлаят бръснача и Пипе. Якият конекрадец — още не беше откраднал кон, откакто Мат го познаваше, но си беше такъв — се събуди, колкото да каже, че ще стане, щом другите се върнат', след което пак се зави и захърка още преди Харнан и другите да са си нахлузили ботушите. Уменията на Ванин бяха такива, че никой не възропта освен обичайното недоволно ръмжене за ранния час, но освен Харнан те щяха да си ръмжат дори да ги оставеше човек да спят до пладне. Потрябваха ли уменията на Ванин, той щеше да се отплати десетократно, и те го знаеха, даже Фергин. Мършавият Червен не беше особено умен, освен във войнишката работа, но виж, в нея беше доста оправен. Да речем — достатъчно.

Позорището потегли от Джурадор преди слънцето да изгрее — проточила се змия от фургони, трополящи в тъмното по широкия път, с чудовищната грамаданщина на Лука най-отпред, теглена от шест коня, фургонът на Тюон караше точно зад него, с Джордъран за колар — бе

толкова широк в раменете, че и той можеше да мине за вдигач на тежести, и Тюон и Селусия, добре загърнати в наметалата и закачулени, присвити от двете му страни. Товарните фургони, клетките с животните и резервните коне бяха на опашката. Постовите на сеанчанс-кия лагер ги наблюдаваха как се изнизват по пътя, мълчаливи, облечени в броня, крачейки в сумрака около войнишкия лагер. Не че самият лагер беше тих. В изпънати редици между шатрите стояха смътни фигури, гръмки гласове подвикваха имена в сутрешната проверка и също тъй гръмко им се отзоваваха. Мат само дето не затаи дъх, докато слушаше тези отривисти викове. Войнишката дисциплина бе нещо великолепно. Стига да не е за теб де.

Яздеше Пипе до фургона на Айез Седай, някъде в средата на дългата колона, и леко потръпваше всеки път, щом лисичата глава опареше гърдите му с хладината си — а беше започнала да го прави преди да са изминали и една миля. Джолайн явно не си губеше времето. Фергин пляскаше с юздите и си бърбеше с Метвин за коне и за жени. Двамата изглеждаха щастливи като свине в детелина, но то пък представя си нямаха какво се вихри във фургона. Добре поне, че ме-дальонът само охлаждаше, и то едва-едва. Не прекаляваха много със Силата. Все пак никак не му харесваше да е близо до преливане. Опитът му говореше, че Айез Седай носят беля в кесийките си и хич не се свенят да я ръсят, който и да се окажеше на пътя им. Не, с тия зарове в главата щеше да се радва да е поне на десет мили от Айез Седай.

Искаше му се да язди до Тюон, да може да си приказва с нея, нищо, че Селусия и Джордъран щяха да чуят всяка дума, но нали човек все гледа жената да не си помисли, че е прекалено нетърпелив. Направиш ли го, тя или ще се възползва, или ще те разкара веднага. Тюон вече бездруго намираше достатъчно начини да се възползва, а и той не беше имал много време за ухажване. Рано или късно тя щеше да изрече думите, допълващи брачната церемония, сигурно, колкото бе сигурно, че водата е мокра, но това само усилваше желанието му да разбере що за човек е — нещо, което дотук не беше се оказало никак лесно. Пред тази дребна женичка ковашката главоблъсканица изглеждаше проста работа. Но как да се ожени човек за жена, ако не я познава? По-лошо, трябваше да я накара да гледа на него като на нещо повече от „Играчка“. Според него да се ожени човек за жена, която не

го уважава, бе все едно да носиш на гърба си риза от люта коприва ден и нощ. Още по-лошо, трябваше да я накара да е мила с него, иначе щеше да се наложи да се крие от собствената си жена, за да не го направи да'ковале! И за капак трябваше да направи всичко това за колкото време оставаше, преди да я върне в Ебу Дар. Страхотна манджа, сигурно много вкусна за някой герой от легенда, дреболия, колкото да му позапълни времето, докато тича да си извърши великия подвиг, само че проклетият Мат Каутон не беше проклет герой. Все пак трябваше да го направи обаче, а нямаше нито време, нито място за грешни стъпки.

Все още бяха в самото начало на пътя, но надеждите му, че Лука ще се е подплашил от сеанчанците и ще подкара по-бързо, скоро се изпариха. Докато слънцето се издигаше, подминаваха каменни ферми, вкопчени в хълмистите склонове, и понякога малки селца с керемидени или сламени покриви, скътани край пътя и обкръжени от изтръгнати от леса ниви с каменни синори. Мъже и жени гледаха точещото се по пътя позорище, хлапета притичваха покрай кервана, докато родителите не им подвикнат да се върнат, но някъде рано след пладне позорището стигна до нещо по-голямо. Брод Руниен, край някаква така наречена река, която можеше да се изгази за по-малко от двайсет разтега, без да затънеш повече от кръста. Е, имаше каменен мост през нея, но селцето не можеше и на малкия пръст на Джурадор да стъпи. Все пак имаше четири хана, каменни, всеки на три ката и покрити със зелени или сини плочки, и около половин квадратна миля здраво утъпкана пръст между селото и реката, където търговци можеха да си разпрегнат фургоните за през нощта. Ферми с оградени ниви, овощни градини и пасбища се точеха на цяла левга покрай пътя и сигурно и по-нататък, отвъд хълмовете. Всъщност сигурно покриваха всички склонове на околните хълмове. А това беше достатъчно.

Като се разпореди да вдигнат платнената стена на утъпканото до реката, за да могат животните по-лесно да се поят, Лука се запъти към селото, облечен в толкова червено палто и наметало, че Мат очите го заболяха. Да не говорим, че бяха извезани с толкова златни звезди, че и Калайджия щеше да се разплаче от срам, ако навлечеше такива дрехи. Когато се върна, придружен от трима мъже и три жени, огромният синьо-червен плакат вече беше разпънат, всеки фургон си беше на мястото, платформите за представление разтоварени и цялата стена —

почти вдигната. Селото не беше чак толкова далече от Ебу Дар, но облеклото на тукашните все едно че беше от друга страна. Мъжете бяха с къси вълнени сетрета с ярки цветове, извезани с нащърбени спирали по раменете и ръкавите, с торбести панталони, затъкнати във високите до коленете ботуши. Жените, с прибрана на нещо като кок коса, бяха с дрехи не по-малко пищни от тези на Лука, с изпъстрени от подгъва до бедрото с цветя тесни поли. До една носеха ножове на коланите, макар повечето да бяха с прави остриета, и опипваха дръжките, щом някой ги погледнеше. Колкото до обидчивост, Алтара си беше Алтара. Шестимата бяха селският кмет, четиримата собственици на хановите и една дългнеста, сбръчкана и побеляла жена в червено; другите се обръщаха към нея с почитителното „Майко“. Тъй като шкем-бестият кмет беше също толкова побелял като нея, да не говорим, че беше почти оплешивял, а на никой от ханджиите не му липсваше поне малко бяла коса, Мат реши, че сбръчканата трябва да е селската Пре-мъдра. Усмихна се и килна широкополата си шапка, щом минаха покрай него, а тя го изгледа остро и изсумтя под нос почти като Ни-нив. О, да, Премъдра си беше отвсякъде.

Лука ги разведе из стана с широки усмивки, пищни ръкомахания, изящни поклони и щедро развято наметало, спираше се тук-там да накара някой жонгльор или акробати да поиграят малко за гостите, но усмивката му се превърна в кисела гримаса, щом те си тръгнаха.

— Безплатно за тях, за мъжете им, за жените им и за всичките им деца — изръмжа той на Мат. — И трябвало да се разкараме, ако дойдел керван. Не че бяха толкова груби, но го казаха съвсем ясно, особено тая тяхна Майка Дарвейл. Все едно че това селце ще привлече толкова търговци, че да напълнят цялата тая поляна. Крадци и мошеници, Каутон. Всички селяци са крадци и мошеници и честните хора като мен зависят от милостта им.

Скоро обаче започна да пресмята какво може да спечели тук въпреки гратисите, но така и не спря да мърмори недоволно дори когато опашката на входа се изпъна, дълга почти колкото в Джурадор. Само че вече мърмореше какъв щял да му е приходът, ако се били задържали поне още три дни при солното тържище. Вече бяха стояли три-четири дни и сигурно щеше да се мотае там, докато тълпите съвсем оредят. Може пък онези тримата сеанчанци да бяха тавиренска

работа. Едва ли, но на Мат му беше приятно да си го помисли. След като вече бе минало, разбира се.

Ето така напредваха. Най-много две-три левги бавно тътрене и Лука обикновено намираше по пътя я малко градче, я скупчени наблизко селца, които според него ги зовяха да спрат. Или по-скоро сребърниците им го зовяха да спре. Дори да минаваха само покрай гниди, където не си струваше труда да се вдига стената, никога не докарваха повече от четири левги, преди Лука да се разпореди да спрат. Нямамо да рискува керванът да се разтегли по пътя. Ако нямаше представления, Лука обикновено намираше поляна, където фургоните да са по-нашироко, макар понякога да се налагаше да се спазари с някой селяк за правото да спре на неизползвано пасбище. И през целия следващ ден мърмореше за разхода дори да му беше струвало не повече от сребърен петак. Добре затегната си държеше кесията Лука.

В двете посоки ги подминаваха забързани търговски кервани и вдигаха облачета прах по утъпкания черен път. Търговците гледаха час по-скоро да си откарат стоката на пазара. От време на време виждаха и кервани на Калайджии с техните тумбести фургони, ярки като на трупата, но все пак по-скромни от фургона на Лука. Странно, всичките се бяха запътили към Ебу Дар, но иначе се мъкнеха също толкова бавно като Лука. Ако някой идеше от другата посока, едва ли щеше да застигне кервана. Две-три левги на ден и заровете заглъхваха, тъй че Мат все се чудеше какво ли дебне зад следващия завой или какво ще го догони отзад. Достатъчно да го полазят тръпки човек.

Още на първата нощ извън Брод Руниен Мат се отби при Алудра. Беше вдигнала до яркосиния си фургон заграждение от зебло, високо осем стъпки, за да си изстрелва оттам нощните цветя. Когато дръпна платнището и надникна вътре, тя се изправи и го изгледа гневно. Покритият фенер, оставен на земята, хвърляше достатъчно светлина, за да види, че държи черна топка, голяма колкото пъпеш. Големината на Брод Руниен не заслужаваше повече от едно нощно цвете. Тя отвори уста, готова да го сгълчи и да го изпъди. Дори Лука нямаше право да стъпва тук.

— Тръби за стреляне — бързо заговори той и посочи обкованата с желязо дървена тръба, висока колкото него и близо една стъпка дебела, изправена пред нея върху широката дървена платформа. —

Затова ти трябваше леяр на камбани. Да ти направи бронзови тръби. Не мога само да отгатна защо.

Идеята му се струваше нелепа — с малко усилие двама мъже можеха да вдигнат дървените ѝ тръби за стреляне във фургона, който ги возеше с другите ѝ неща. За бронзова тръба щеше да трябва макар. Но нищо друго не му беше хрумнало.

Тъй като фенерът беше зад нея, сенките скриваха изражението ѝ, но тя най-сетне отрони:

— Какъв умен младеж. — Поклати глава и плитчиците ѝ с мъниста леко издрънчаха. Смехът ѝ беше дълбок и гърлен. — Май трябва да си държа езика зад зъбите. Винаги си навличам неприятности, когато давам обещания на умни младежи. Не си мисли обаче, че ще ти кажа тайни, които ще те накарат да се изчервиш. Вече жонглираш с две ясени май. Аз не се оставям да жонглират с мен.

— Значи съм прав? — Едва успя да прикрие неверието си.

— Прав си — отвърна тя. И най-небрежно му подхвърли нощното цвете!

Мат го улови, като изруга стъписано, и посмя да видиш чак щом се увери, че го е хванал здраво. Беше покрито като че ли с корава кожа, с леко издаден фитил от едната страна. Познати му бяха донякъде по-малки фоейрверки, а те уж избухваха от огън или ако въздухът стигне до онова, което е вътре — макар че веднъж беше отворил едната топка и тя не гръмна — но знае ли човек какво може да накара едно нощно цвете да гръмне? Онази топка, дето я беше отворил, едва се побираше в шепата му. Нещо голямо като това нощно цвете сигурно щеше да гръмне и него, и Алудра на късчета.

Изведнъж се почувства глупаво. Тя едва ли щеше да го хвърли така, ако падането му е опасно. Взе да си подхвърля топката от ръка в ръка. Не за да я накара да ахне или нещо такова. Просто за да прави нещо.

— С какво стрелящите тръби от бронз ще са по-добро оръжие? — Точно това искаше Алудра, оръжия, които да използва срещу сеанчанците, да си платят, че бяха унищожили Гилдията на Илюминаторите. — На мен и сега ми изглеждат достатъчно страшни.

Алудра си дръпна нощното цвете, замърмори нещо за непохватни тъпаци и заобръща топката в ръцете си да огледа коженото покритие. Май не беше толкова безопасно, колкото бе решил.

— Една подходяща стреляща тръба — заговори тя, след като се увери, че не го е повредил, — ще го изпрати на триста разтега нагоре в небето с подходящия заряд, и на по-дълго разстояние, ако тръбата е наклонена под ъгъл. Но не толкова дълго, колкото имам предвид. Ако изхвърлящият заряд е достатъчен, за да го метне по-далече, ще пръсне тръбата. С бронзова тръба мога да поставя заряд, който да изхвърли нещо малко по-дребно на около две мили. Като фитилът ще е по-бавен, да може да прелети толкова. Лесно е. По-малко, но по-тежко, от желязо, и никакви красиви цветове, само взривният заряд.

Мат подсвирна, като си го представи — взривовете, избухващи сред враговете, преди да са се доближили толкова, че да могат да те видят добре. Гадно нещо, ако го мятат по теб. Виж, това щеше да е толкова добре, колкото ако имаш Айез Седай на своя страна, или от онези Аша'ман. Че и по-добре. Айез Седай сигурно щяха да са в опасност, ако използват Силата за оръжие, а макар да беше слушал слухове за стотици Аша'ман, бяха си само слухове. Освен това Аша'ман си бяха досущ като Айез Седай, щяха да почнат да умуват къде точно са нуж-ни и чак тогава да се захванат с битката. Започна да си представя как точно ще използва бронзовите тръби на Алудра и веднага забеляза очебийния проблем. Цялото ти предимство приключваше, ако врагът подходи отдругаде, или зад тебе, а ако ти трябват и кранове да ги местиш тези неща...

— Тези бронзови тръби за стрелба...

— Дракони — прекъсна го тя. — Стрелящите тръби са за цъфтенето на нощни цветя. Да радват окоето. Ще ги наричам дракони и сеанчан-ците ще вият, щом ги ухапят дракони.

— Добре де, тези дракони. Както и да ги наречеш, трудно ще се местят. Можеш ли да ги качиш на колела? Като фургон или кола? Няма ли да са тежки да ги теглят коне?

Тя отново се засмя.

— Хубаво е да разбере човек, че не си само един хубавелчо. — Изкачи се по трите стъпала на сгъваемата стълба и намести нощното цвете в цевта с фитила отдолу. То се хлъзна навътре и спря, като купол над върха на тръбата. — Подай ми ей онова — рече му тя и посочи един кол, дълъг и дебел колкото бойна тояга. Щом ѝ го подаде, тя го вдигна и с обшития с кожа връх натика нощното цвете по-надълбоко. Това като че ли ѝ струваше известно усилие. — Вече си имам планове

за драконовите коли. Четири коня могат лесно да теглят една, с втората кола за яйцата. Не нощни цветя. Драконови яйца. Виждаш ли, дълго съм мислила как да използвам драконите, не само как да ги направя. — Издърпа от тръбата обшития с кожа връх на пръта, слезе и вдигна фенера. — Хайде. Трябва да накарам сега небето да поразцъфне, а после си искам вечерята и постелята.

Извън платненото ограждение имаше дървена полица, отрупана с още по-странни сечива, вила, маши, дълги колкото Мат, и други чудновати неща, всички от дърво. Тя остави фенера на земята, намести кола с кожения връх на полицата и взе една дървена кутия.

— Предполагам, че вече искаш да научиш как се правят тайните прахове, нали? Добре, обещах ти. Вече аз съм Гилдията — добави тя горчиво и отвори капака на кутията. Странна кутия беше, от яко дърво, с пробити по него дупки, всяка затъкната с тънка пръчка. Тя издърпа една и намести капака. — Аз мога да реша кое е тайна и кое — не.

— Остави това. Искam да дойдеш с мен. Знам един, който с радост ще плати да направниш толкова дракони, колкото поискаш. Може да накара всеки леяр на камбани от Андор до Тийр да престане да лее камбани и да почне да лее дракони. — Това, че избегна името на Ранд, не попречи на цветовете да се завихрят в главата му и за един миг да се оформят в Ранд — този път съвсем облечен, слава на Светлината — говореше си с Лоиал на светлината на лампа в някаква облицована с дърво стая. Имаше и други хора, но образът се фокусира върху Ранд и се стопи много бързо, тъй че Мат не можа да разбере кои са там. Съвсем сигурен беше, че видя точно това, което ставаше в същия миг, колкото и да изглеждаше невъзможно. Щеше да е добре да се види отново с Лоиал, но огън да го гори дано, трябваше да се намери начин тези проклети неща да не се мяркат в главата му! — Ако той не се интересува... — Цветовете отново се появиха, но Мат се заинати и те се стопиха. — Лично мога да платя за стотици. Добре де, за много.

Бандата щеше да приключи в битка със сеанчанците, а най-вероятно и с тролоци също така. И той щеше да е там, когато се случеше. Нямаше измъкване от това. Колкото и да се опитваше да го избегне, проклетото тавиренско усукване щеше да го набути точно в средата. Затова беше готов да сипе колкото злато има като вода, стига

това да му помогнеше да избие враговете си, преди да са се доближили достатъчно, че да му надупчат кожата.

Алудра килна глава на една страна и нацупи устните си — бяха като розови пъпчици.

— Че кой е този човек с такава власт?

— Ще трябва да си остане тайна между нас. Знаят го Том и Джюй-лин, и Егеанин и Домон, и Айез Седай, Теслин и Джолайн поне, и Ванин и Червените ръце, но никой друг и искам да си остане така. — Кръв и кървава пепел, твърде много хора го знаеха вече. Изчака тя да кимне и каза: — Прероденият Дракон. — Цветовете се завихриха и колкото и да се бореше с тях, за миг отново се превърнаха в Ранд и Лоиал. Нямаше да е толкова лесно, колкото си мислеше.

— Познаваш Преродения Дракон? — промълви тя невярващо.

— Отраснахме в едно и също село — изръмжа той; мъчеше се да надвие цветовете. Само дето не се сляха, преди да изчезнат. — Ако не ми вярваш, питай Теслин и Джолайн. Питай Том. Но не го раздухвай пред никой друг. Не забравяй, тайна е.

— Гилдията беше целият ми живот от малко момиче. — Тя драсна една от клечките по кутийката и тя взе, че пламна! Миришеше на сяр. — Драконите са животът ми сега. Драконите и отмъщението на сеанчанците. — Алудра се наведе и поднесе пламъчето до дългия фитил, показващ се изпод платното. Щом фитилът прихвана, тръсна клечката да угаси пламъка и я пусна на земята. — Мисля, че ти вярвам. — Протегна му ръка. — Като си тръгнеш, ще дойда с теб. И ще ми помогнеш да си направя драконите.

За миг, щом поклати глава, беше сигурен, че заровете спряха, но след едно тупване на сърцето затрополяха отново. Трябваше да е било въображението му. В края на краищата това споразумение с Алудра можеше да помогне на Бандата, а покрай нея и на Мат Каутон да остане жив, но едва ли можеше да се нарече съдбоносно. Все пак му предстоеше да участва в онези битки, а както и да го мислиш, колкото и да са обучени хората ти, късметът също играе ролята си, добър или лош, дори за него. Тези дракони нямаше да го променят. Но толкова ли шумно тропаха заровете? Едва ли, но можеше ли да е сигурен? А и никога досега не се бяха забавяли, без да спрат. Трябваше да е въображението му.

Изад ограждението последва глух тътен и над платнената стена блъвна лютив дим. След няколко мига нощното цвете разцъфна в мрака над Брод Руниен — огромно кълбо от червени и зелени искри. Същата нощ разцъфваше отново и отново в сънищата му, както и в много нощи след това, но там разцъфваше сред щурмуващи конници и стена от връхлитащи пики, раздираше плът, както беше видял веднъж камък да се разхвърча на парчета от фоейверк. В сънищата си се мъчеше да ги пипне, опитваше се да ги спре, ала те се изсипваха в несекващи потоци над стотици бойни полета. В сънищата си Мат плачаше заради смъртта и разрухата. И му се струваше понякога, че трополенето на зарове в главата му звучи като смях. Не неговият смях. Смехът на Тъмния.

На другата заран, щом слънцето се извиси в безоблачното небе, той седна на стъпалата на зеления си фургон и грижливо задялка с остър нож пръта за лъка — с това нещо човек трябваше да внимава, да е почти деликатен; само едно небрежно рязване можеше да развали цялата работа. По едно време излязоха Егеанин и Домон. Странно, като че ли се бяха облекли много грижливо, в най-хубавите си дрехи. Синеоката сеанчанка си беше облякла светлозелена рокля, тежко извезана на ситни бели и жълти цветчета от високото деколте и надолу по ръкавите, а шалът на цветя придържаше на място дългата ѝ черна перука-Домон, който определено изглеждаше нелепо с много късата си коса и иллианската си брада, от която горната му устна оставаше оголена, беше изчеткал изтърганото си кафяво палто толкова, че наистина до-някъде приличаше на чисто. Шмугнаха се покрай него и забързаха нанякъде, и той повече не помисли за тях, докато не се върнаха след около час, за да му съобщят, че са били в селото и са накарали Майка Дарвейл да ги венчае.

Мат не можа да се сдържи да не зяпне. Строгото лице и острият поглед на Егеанин достатъчно добре издаваха нрава ѝ. Какво можеше да е накарало Домон да се венчае за тази жена? Все едно да се венчаеш за мечка. Щом се усети, че иллианецът започва да го гледа гневно, Мат припряно скочи и се поклони над пръта за лъка.

— Поздравления, господин Домон. Поздравления, госпожо Домон. Светлината дано ви освети и двамата. — Какво друго да каже?

Домон обаче продължи да го гледа с яд, сякаш бе прочел мислите му, а Егеанин изсумтя.

— Името ми е Лейлвин Безморска, Каутон — изсумтя тя. — Това име ми е дадено и с това име ще умра. И си е добро име, след като ми помогна да стигна до решението, което трябваше да взема още преди няколко недели. — Намръщи се и погледна накриво Домон. — Разбираш защо не можех да приема твоето име, нали, Бейл?

— Не, миличко — отвърна нежно Домон и отпусна широката си длан на рамото ѝ. — Но ще те взема с всяко име, стига да си моя жена. Казах ти го.

Тя се усмихна и сложи ръка върху неговата, а той също се заусмихва. Светлина, прилошаваше му от тези двамата. Ако венчилото караше човек да се усмихва като сироп за сън... А, не и Мат Каутон. Можеше да е почти венчан, но Мат Каутон никога нямаше да почне да се държи като смахнат.

Та така се стигна до не много голямата, нашарена със зелено шатра на двамата мършави домански братя, които лапаха огън и гълтах саби. Дори Том признаваше, че Балат и Абар са добри. Имаха си много приятели сред останалите в трупата, тъй че не им беше трудно да си намерят места за спане, но тая шатра му излезе колкото цял фургон! Всеки знаеше, че разполага със злато, което да пилее, а двамата завъз-дишаха ужасно, че трябвало да се откажат от уютния си дом, когато се опита да се попазари с тях. Да, но младоженецът и невестата трябваше да си останат насаме, а и той с радост бе готов да им помогне, поне за да не ги вижда как се гледат с влажни очи като смахнати. Пък и му беше омръзнало да се редува да спи на пода. В шатрата поне си имаше нар през нощта — можеше да е тесен и твърд, но все пак беше по-мек от дъските на пода — а и след като беше сам, имаше повече място, отколкото във фургона, дори след като си премести дрехите, прибрани в двата обковани с месинг сандъка. И свой умивалник даже си имаше, стол с гръб, който не беше съвсем разклатен, грубо трикрако столче и маса, достатъчно голяма, за да се поберат на нея чиния, чаша и две прилични месингови лампи. Сандъка със златото го остави в зеления фургон. Само сляп глупак щеше да се опита да ограби Домон. Само луд щеше да се опита да ограби Егеанин — е, Лейлвин, щом толкова държеше, макар да бе сигурен, че рано или късно ще се вразуми. След първата нощ, прекарана близо до фургона на Айез Седай и лисичата глава, която го смразяваше половината нощ,

нареди да му вдигнат шатрата срещу фургона на Тюон, като се погрижи Червените да почнат, преди някой друг да е заел мястото.

— Вече за мой пазач ли се слагаш, Играчко? — хладно попита Тюон, щом видя шатрата му.

— Не — отвърна Мат. — Просто се надявам да те виждам по-честичко. — Беше си самата истина на Светлината — е, отчасти и за да се махне от Айез Седай, но и другото си беше вярно — но Тюон зашава с пръсти на Селусия и двете се запревиваха от смях, преди да се съвземат и да се приберат в избелелия пурпурен фургон с достойнството на краалска процесия. Жени!

Рядко оставаше сам в шатрата си. След смъртта на Нейлсийн беше взел за личен слуга Лопин и трътлестият тайронец с тъпото лице и брада, стигаща до гърдите му, все надничаше през платнището да сведе плешивата си глава и да попита какво ще благоволи „милорд“ да хапне на следващото ядене и дали „милорд“ ще благоволи вино или чай, или пък сухи фурми, с които незнайно как се беше сдобил отнякъде. Лопин беше страшно суетен в дарбата си да намира деликатеси там, където като че ли изобщо не можеше да се намерят. Или това, или ровеше из сандъците с дрехи да види дали има нещо за кърпене, за чистене или гладене. И винаги имаше, поне според него, макар че според Мат всичко си беше наред. Нерим, тъжният слуга на Талманес, често го придружаваше най-вече защото беше отегчен. Мат не можеше да разбере как човек може да е отегчен от това, че не върши никаква работа, но Нерим ръсеше непрекъснато тъжни коментари колко ли зле трябва да се чувства Талманес без него, въздишаше скръбно по пет пъти на ден как Талманес сигурно вече е дал мястото му на друг и беше готов да се сборичка с Лопин, ако се наложеше, за да може и той нещо да почисти или закърпи. Даже държеше да му отстъпят ред да намаже с вакса ботушите на Мат!

Ноал прескачаше да развърти величавите си истории, както и Олвер, да поиграе на „Змии и лисици“, когато не играеше с Тюон. Том също го навестяваше да поиграят на камъчета, както и да му разкаже клюките, събрани в градчетата и селата, като гладеше с кокалчетата на пръстите си дългия си бял мустак над по-пикантните истории. Джюилин и той донасяше сведенията си, но той пък винаги водеше и Аматера. Бившата Панархеса на Тарабон беше достатъчно хубавичка, та Мат да схване защо ловецът на крадци се интересува от нея — с

устнички само за целувки, и се беше вкопчила в ръката на Джюйлин, сякаш така можеше отчасти да отвърне на чувствата му, но големите ѝ очи все зяпаха със страх фургона на Тюон дори когато всички бяха в шатрата на Мат, и единственото, което можеше да направи Джюйлин, бе да я задържи да не опре чело в земята, щом зърнеше Тюон или Селусия. Същото правеше с Егеанин, както и с Бетамин и Сета. Щом се сетеше, че Амата е била да ковале само няколко месеца, на Мат кожицата му настръхваше. Не беше възможно Тюон наистина да се кани да го прави да'ковале, след като щеше да се омъжи за него. Нали?

Скоро им каза да престанат да му носят слухове за Ранд. Борбата с цветовете в главата му му струваше твърде много усилия, пък и я губеше толкова често, колкото я печелеше. Понякога всичко беше наред, но понякога зърваше Ранд и Мин и двамата като че ли вършеха нещо ужасно. Все едно, всъщност слуховете си бяха едни и същи. Прероденият Дракон умрял, убит от Айез Седай, от Аша'ман, от сеанчанците, от още дузина други убийци. Не, не умрял, само се криел, събирал тайна армия и правел една или друга тъпотия, които варираха от село на село и обикновено — от хан в хан. Единственото ясно нещо беше, че Ранд вече не е в Кайриен и никой няма представа къде е. Прероденият Дракон беше изчезнал.

Странно колко много от тези фермери и селяци като че ли се тревожеха от това, тревожеха се точно колкото минаващите през села и градчета търговци, както и мъжете и жените, работещи за тях. Никой от тези хора не знаеше за Преродения Дракон повече, отколкото се разправяше в мълвата, която разнасяха, и все пак изчезването му ги плашеше. Том и Джюйлин го настояваха изрично, докато не ги накараше да спрат. Ако Прероденият Дракон беше мъртъв, какво щеше да прави светът? Този въпрос задаваха хората над ранна закуска или над късен ейл, и сигурно преди лягане даже. Мат можеше да им каже, че Ранд е жив — проклетите видения бяха изрични, — но съвсем друга Работа беше да им обясни как го е разбрал. Дори Том и Джюйлин като че ли не бяха много убедени в цветовете. Търговците и другите сигурно щяха да го помислят за луд. А ако повярваха, това щеше да предиз-Бика слухове за него самия. Отделно че сеанчанците със сигурност щяха да го погнат. Искаше само проклетите цветове да се разкарат от главата му.

Хората от трупата го гледаха странно, и нищо чудно. Най-напред уж беше избягал с Егеанин — Лейлвин, щом толкова държеше — а Домон уж й беше слугата, но сега тя се беше омъжила за Домон, а Мат съвсем го изхвърлиха от фургона. Някои от трупата като че ли смятаха, че си го е заслужил, след като задиря Тюон, но изненадващо много хора проявяваха съпричастие. Някои мъже мърмореха съчувствено за женското непостоянство — когато наоколо нямаше жени, — а някои неомъжени жени, вѐжеиграчки, акробатки и шивачки — почнаха да го гледат доста топло. Това сигурно щеше да му хареса, ако не мяха влажните си погледи точно пред Тюон. Първия път, когато се случи това, Мат толкова се слиса, че очите му само дето не изхвърчаха. А на Тюон, изглежда, й се стори забавно, моля ви се! Май само така изглеждаше обаче. Трябва да си глупак, ако си мислиш, че знаеш какво се върти в главата на една жена просто защото на лицето й има усмивка.

Продължаваше да се храни с нея всеки обед, когато са спрели, и започна рано да идва за игрите с камъчета, тъй че тя и тогава трябваше да го храни. Истина в Светлината, почне ли една жена да те храни редовно — наполовина си я спечелил. Поне се хранеше с нея, когато го пуснеше във фургона. Една нощ завари резето пуснато и никакви приказки не успяха да убедят Селусия да отвори. Изглежда, някаква птица бе успяла да се напъха вътре през деня, явно някаква изключително лоша поличба, и двете трябваше да изкарат нощта в молитва и съзерцание, за да отпъдят въпросното зло. Май половината им живот минаваше според странните им суеверия. Тюон и Селусия имаха навика да правят странни знаци, ако видеха скъсана паяжина с паяка вътре, и после Тюон обясняваше толкова сериозно, сякаш наистина го вярваше, че ако почистиш паяжина, без преди това да си изгонил от нея паяка, със сигурност до месец някой твой близък щял да умре. Видеха ли ято птици да закръжи повече от веднъж, това предсказвало дъжд, или пък като прокараш пръст през мравешка колона, като преброиш за колко време мравките ще я оприват отново, предсказвало колко дни хубаво време оставали. Е, вярно, че имаше дъжд три дни след птиците — врани, и то притеснително много — но не беше никаква буря, само сив мокър ден.

— Селусия явно е сбъркала при броенето с мравките — каза Тюон, докато поставяше бялото камъче на игралното поле, изцяло

извила пръсти в дъга. Селусия, която надничаше над рамото ѝ, в бяла блуза и раздвоени кафяви поли, кимна. Както обикновено, дори вътре си носеше шарф върху късата златиста коса, днес — от червено-златиста коприна. Тюон беше изцяло в синя коприна, горната половина — със странна кройка и покриваща бедрата ѝ, а отдолу — раздвоени поли, толкова тесни, че по-скоро приличаха на широки панталони. Много време отделяше да даде точни указания на шивачките как точно иска да ѝ се ушие и малко от ушитото приличаше на нещо, което Мат бе виждал досега. Подозираше, че повечето е по сеанчанска мода, макар да имаше и няколко рокли за езда, скроени тъй, че да не предизвикват коментар, щом излезеше навън. Дъждът тихо трополеше по покрива на фургона. — Явно това, което ни показаха птиците, е било променено от мравките. Никак не е просто, Играчко. Трябва да ги научиш тези неща. Не искам да останеш невежа.

Мат кимна, все едно че в това изобщо имаше някакъв смисъл, и постави черното си камъче. И тя наричаше неговата тревога при появата на врани и гарвани „суеверие“? Но сред жени е полезно да знае човек кога да си държи езика зад зъбите. Сред мъже — също, но с жените — повече. С мъж поне можеш да си сигурен кое може да го накара да кипне.

Говоренето с нея можеше да е опасно и в други отношения.

— Какво знаеш за Преродения Дракон? — попита го тя една вечер.

Мат се задави с глътката вино и завирхилите се цветове се разсипаха в пристъп на кашлица. Виното си беше почти оцет, но напоследък дори на Нерим му беше трудно да намира добро вино.

— Ами, той е Прероденият Дракон — отвърна Мат, след като кашлицата му мина, и изтри уста. За миг видя Ранд да яде на някаква голяма маса. — Какво друго има да се знае? — Селусия изискано му допълни чашата.

— Много, Играчко. Първо, той трябва да коленичи пред Кристалния трон преди Тармон Гай-дон. Пророчествата са ясни по това, но аз така и не можах да науча къде е той. А още по-спешно е, ако е изсвирил с Рога на Валийр, както подозирам.

— Рогът на Валийр ли? — отвърна той немощно. Какво казвали пророчествата? — Значи е намерен?

— Щом е изсвирил, значи трябва да е намерен, нали? — сухо каза Тюон. — Донесенията от мястото, където са изсвирили с него, Фалме, са много обезпокоителни. Много. Да се опази този, който е изсвирил с Рога, все едно мъж или жена, може да е точно толкова важно, колкото да се опази самият Прероден Дракон. Ще си изиграеш ли камъчето, или не, Играчко?

Изира си камъчето, но беше толкова стъписан, че цветовете се завихриха и угаснаха, без да се слят в образ. Всъщност едва успя да измъкне равенство от уж спечелена позиция.

— Много слабо игра към края — промърмори Тюон, като огледа замислено игралното табло, разделено вече поравно между властта на черните и на белите камъчета. Почти я виждаше как се мъчи да осмисли това, което си казаха, когато започна да играе слабо. Да си говори човек с нея бе все едно да вървиш по ронеща се издатина над стръмна пропаст. Една погрешна стъпка и Мат Каутон щеше да е мъртъв като ланско овнешко. Само че трябваше да стъпва по тази издатина. Нямаше никакъв избор. О, харесваше му, в известен смисъл. Колкото по-дълго прекарваше с нея, толкова повече възможност да запечата в ума си това лице като сърчице, да го запечата толкова дълбоко, че да може да я вижда само като затвори очи. Но напред винаги дебнеше грешната стъпка. Това също почти го виждаше.

От няколко дни, откакто ѝ даде китката с копринени цветя, не ѝ беше носил подаръци и му се струваше, че започва да долавя намеци на разочарование, щом се появеше с празни ръце. После, на четири дни път от Джурадор, точно когато слънцето надничаше над хоризонта в почти безоблачното небе, ги завари със Селусия извън пурпурния фургон. Е, искаше да се види само с Тюон, но Селусия все едно ѝ беше сянка. Веднъж той даже го подхвърли, на шега, но двете продължиха да си говорят все едно че не е казал нищо. Хубаво беше да знае, че Тюон може да се разсмее на шега, защото понякога тя като че ли нямаше никакво чувство за хумор. Селусия, загърнатата в зеленото вълнено наметало и вдигнала качулката толкова, че почти скриваше червения шарф на главата ѝ, го изгледа подозрително, но пък тя почти винаги го гледаше така. Тюон така и не си правеше труда да си слага шарф, но това, че черната ѝ коса е къса, не се набиваше толкова на очи под качулката на синьото ѝ наметало.

— Покрий си очите, Миличко — каза Мат. — Имам изненада за теб.

— Обичам изненади — отвърна тя и затули с ръце големите си очи. За миг дори се усмихна в очакване, но само за миг. — Някои изненади, Играчко. — Това вече прозвуча като предупреждение. Селусия стоеше плътно до рамото ѝ и макар жената да изглеждаше съвсем отпусната, нещо му подсказа, че се е стегнала като котка, готова да скочи. Виж, за нея подозираше, че определено не обича изненади.

— Почакай малко тук. — И той се шмугна зад червения фургон. Когато се върна, водеше Пипс и бръснача, и двата коня — оседлани и в такъми. Кобилата стъпваше живо, рипаше от радост заради предстоящата езда. — Вече можеш да погледнеш. Помислих си, че малко езда може да ти хареса. — Имаха пред себе си часове — позорището все едно че беше запустяло, никакъв признак на живот не се мяркаше между фургоните. Само от няколко железни комина се виеше дим. — Твоя е — добави Мат и се вкочани, щом думите замръзнаха в гърлото му.

Този път нямаше съмнение. Беше казал, че кобилата е нейна, и изведнъж заровеите престанаха да тропат толкова силно в главата му. Не че се бяха забавили — в това беше сигурен. Бяха му тропали в повече от един ритъм. Единият наистина беше спрял, когато се разбра с Алудра, сега спря още един, щом каза на Тюон, че кобилата е нейна. Това само по себе си беше странно — как това, че ѝ подарява кон, можеше да е съдбовно за него? — но Светлина, достатъчно лошо беше да го предупреждава за опасност и един ритъм. Колко още продължаваха да кънтят в черепа му? Колко още съдбоносни мигове чакаха да се стоварят върху бедната му глава?

Тюон веднага отиде при бръснача, цялата в усмивки, и започна да оглежда животното също толкова внимателно като него. Та нали дре-сираше коне за забавление. Конете и дамане, Светлината да му е на помощ дано. Усети, че Селусия го наблюдава, с безизразна маска на лицето. Заради коня или защото се беше вкочанил като колец?

— Бръснач е — рече той и потупа Пипс по муцуната. Пипс беше минал през много упражнения, но нетърпението на бръснача сякаш го бе заразило. — Доманските благородници си падат по бръсначи и едва ли ще видиш друг извън Арад Доман. Какво име ще ѝ дадеш?

— Лош късмет е да дадеш име на кон, преди да си го яздил — отвърна Тюон, като хвана юздите. Още сияеше. Големите ѝ очи грееха. — Великолепно животно е, Играчко. Чудесен дар. Или имаш добро око, или голям късмет.

— Добро око имам, Миличко — отвърна той напрегнато. Изглеждаше по-зарадвана, отколкото заслужаваше дори бръсначът.

— Щом казваш. А конят на Селусия къде е?

О, добре. Все пак опитът си струваше. Само че благоразумният играч си обезпечава залога, тъй че Мат подсвирна и Метвин изприпка иззад ъгъла, повел оседлания дорчо. Мат се постара да не обръща внимание на широката му усмивка. Червеният от Кайриен беше убеден, че няма да се измъкне от Селусия, но нямаше нужда да се хили чак толкова. Мат беше преценил, че сиво-кафявият десетгодишен кон ще е достатъчно кротък за Селусия — в спомените му слугините на дамите рядко биваха повече от поносими ездачки, — но тя го огледа почти толкова внимателно като Тюон. А щом приключи, му хвърли поглед, който говореше, че ще яхне коня колкото да не се разправят, но че животното определено си има недостатъци. А бе това жените могат да съберат ужасно много в един поглед.

Щом излязоха от стана на трупата, Тюон подкара бръснача най-напред ходом по пътя, после — в тръс, а сетне — в лек галоп. Пътят бе от здраво утъпкана жълтеникава глина, осеяна тук-там с ръбести камъни от стара настилка. Никаква трудност за един добре подкован кон обаче, а Мат се беше погрижил за подковите на бръснача. Караше Пипс редом до Тюон, най-вече заради удоволствието да гледа усмивката ѝ. Когато на Тюон ѝ беше хубаво, забравяше за суровата разсъдли-вост и лицето ѝ греиваше от искрена радост. Не че му беше лесно да я гледа, тъй като Селусия държеше дорчото си между двамата. Страхотна гувернантка беше тая русокоса жена и ако се съдеше по погледите, който му хвърляше, и тънките ѝ усмивки, много ѝ беше приятно от това, че го дразни.

Отначало бяха съвсем сами по пътя, освен по някоя селска кола, но скоро пред тях се появи калайджийски керван, дълга колона ярко боядисани лъскави фургони, които бавно се тътреха на юг. От двете им страни подтичваха грамадни кучета. Тези кучета бяха единствената защита, на която разчитаха Калайджиите. Водачът на първия фургон, яркочервена чудесия като палтата на Лука и нашарена с жълто и

крещящо зеленикавожълто от покрива до колелетата, се надигна над капрата да погледне към Мат, след което си седна и каза нещо на жената до себе си, явно успокоен от присъствието на двете жени. Калайджиите по необходимост бяха предпазлив народ. Всички в кервана щяха да плеснат конете с камшиците и да побягнат от един мъж, стига да си помислят, че ги заплашва.

Когато фургоните взеха да ги подминават, Мат кимна на непознатия. Палтото с високата яка на мъжа беше зелено като колелетата на фургона му, а роклята на жена му беше на сини шарки, повечето — толкова ярки, че щяха да станат за всяка артистка от трупата. Сивоко-сият вдигна ръката си да махне...

А Тюон изведнъж обърна бръснача и препусна в галоп към дърветата, наметалото се развя на гърба ѝ. Селусия мигновено свърна дорчото и я последва. Мат сграбчи шапката си да не хвъркне, обърна Пипс ѝ препусна подире им. Откъм фургоните се разнесоха викове, но той не им обърна внимание. Цялото му внимание беше върху Тюон. Жалко, че не знаеше какво е намислила. Не и бягство, със сигурност. Сигурно просто искаше да го накара да си скубе косата и ако беше така, като нищо щеше да успее.

Скоро Пипс задмина дорчото и Селусия остана отзад да пляска коня си с юздите, но Тюон и бръсначът бяха напред и вече се катереха към хълмовете. Стреснати птичи ята излитаха изпод копитата на животните, диви гълъби и пъстрокафяви пъдпъдъци, понякога и настръхнали яребици. Оставаше само кобилата да се подплаши, и ето ти я бедата. И най-обученият кон може да се вдигне на задните си крака и да падне, щом изпод краката му изхвърчи птица. На всичко отгоре Тюон препускаше като луда, без изобщо да забавя, само завиваше, щом храстите пред нея се окажеха по-гъсти, и прескачаше изпопада-лите от бури дънери, все едно че знае какво има от другата им страна. Е, и той трябваше да препуска като луд, за да не изостане, макар да трепваше всеки път, щом Пипс прескочеше някой дънер. Някои бяха дебели колкото ръста му. Заби пети в хълбоците на коня да го подкара още по-бързо, макар да знаеше, че Пипс бяга по-бързо от всякога. Май прекалено добре беше избрал проклетия бръснач. И така — все нагоре и нагоре, през леса.

После Тюон спря толкова внезапно, колкото бе започнала лудия си галоп, на повече от миля встрани от пътя. Дърветата тук бяха стари

и редки, черни борове, високи по четиридесет разтега, и грамадни дъбове, с клони, извити чак до земята и после пак нагоре — човек можеше да ги среже напреки и за маси, около които удобно да се настанят десетина души. Гъсти диви лози загръщаха полузаровени в земята канари, но почти нямаше трева и храсти, само дебел пласт гнила шума. Толкова големи дъбове убиваха със сянката си по-дребната растителност под себе си.

— Животното ти е по-добро, отколкото изглежда — каза глупачката и потупа кобилата по шията, щом Мат спря до нея. О, цялата беше самата невинност: просто една малка приятна езда, моля ви се. — Може би наистина имаш добро око. — Качулката ѝ се беше смъкнала и късата ѝ коса лъщеше като черна коприна. Мат едва потисна желанието да я погали.

— Да ме изгори дано, колко добро око съм имал — изръмжа той и нахлупи шапката си. Знаеше, че трябва да говори възпитано, но и с пила нямаше да може да остърже грубостта в гласа си. — Ти винаги ли яздиш като побъркана идиотка? Можеше да счупиш врата на тази Кобила още преди да си ѝ дала име. Своя можеше да счупиш! Обещах да те върна у дома жива и здрава и смятам да направя точно това. Ако ще рискуваш да се самоубиеш при всяка езда, просто ще ти забраня да яздиш!

Прииска му се да върне назад последните думи веднага щом излязоха от устата му. Мъж можеше и да се изсмее на такава закана като на шега, ако извадиш късмет, но жена... Оставаше му само да чака взрива. Подозираше, че нощните цветя на Алудра ще бледнеят пред него.

Тя вдигна качулката на наметалото си и лекичко я намести. И го изгледа, като наклони глава на една страна, а сетне — и на другата. Накрая кимна.

— Давам ѝ името Акеин. Лястовица.

Мат примига. Само това? Никакъв взрив?

— Знам. Хубаво име. Отива ѝ. — Сега пък какво ли му кроеше? Жената почти никога не прави или казва каквото очакваш.

— Какво е това място, Играчко? — попита тя и огледа намръщено дърветата. — Или може би трябваше да кажа „каково е било“? Знаеш ли?

Какво искаше да каже? Какво било това място? Проклетата гора, това беше. Но изведнъж онова, което приличаше на голяма канара точно пред него, се очерта в каменна глава, леко наклонена на една страна. Женска глава, както му се струваше — онези гладки кръгчета сигурно бяха за накити в косата. Статуята, върху която е стояла, трябваше да е била огромна. Показваше се на цял разтег, а над земята бяха само очите и горната част на главата. А онази бяла каменна издатина с обраслите я дъбови корени беше къс от вита на спирала колона. Навсякъде около тях се виждаха отломки от колони и големи дялани камъни, явно част от някакво гигантско съоръжение, и нещо като каменен меч, дълъг два разтега, всичко — полузаровено. Все пак руини от градове и паметници можеше да се намерят на много места и малцина, дори от Айез Седай, имаха представа какво са били. Мат отвори уста да отвърне, че не знае, когато зърна между дърветата три опънати в редица високи хълма, навярно на миля разстояние. Средният беше с разцепен връх, като срязан клин, а другият хълм, вляво, имаше два. И Мат разбра. Едва ли можеше другаде да има три хълма точно като тези.

Тези хълмове бяха носили името Танцърите, когато това място беше Лондарен Кор, столицата на Еарон. Пътят зад тях беше павиран още тогава и минаваше през центъра на града, проснал се на мили разстояние околоръст. Казваха, че майсторството в каменоделството, което огиерите бяха проявили в Тар Валон, било усъвършенствано в Лондарен Кор. Разбира се, хората във всеки построен от огиери град твърдяха, че техният превъзхожда Тар Валон, с което утвърждаваха Тар Валон като мерило. Мат имаше многобройни спомени от града — танц на бал в Лунния дворец, гуляи във войнишки кръчми, където кършеха снага забулени танцърки, гледане на Процесията на флейтите по време на Благослова на мечовете — но странно, имаше и друг спомен за тези хълмове, от близо петстотин години, след като троло-ците не оставиха камък върху камък в Лондарен Кор, а Еарон погина сред кръв и огън. Защо бе нужно Нереван и Есандра да нахлуят в Шиота, както тогава се казваше страната — това не знаеше. Нямаше представа също защо хълмовете бяха наречени Танцърите, нито какво точно представлява Благослова на мечовете. Но помнеше, че е бил есан-дарски лорд в битка, разиграла се сред тези руини, и имаше спомен как тези хълмове бяха пред очите му, когато една стрела го

порази в гърлото. Трябваше да е паднал на не повече от миля от мястото, където сега седеше на гърба на Пипс — и се бе давил със собствената си кръв. „Светлина, мразя да си спомням как умирам“, помисли си Мат и мисълта се превърна във въглен, тлеещ в ума му. Въглен, който все повече се нажежаваше. Наистина помнеше смъртта на онези мъже, не само на един, а на десетки. Помнеше... как... умира.

— Играчко, зле ли ти е? — Тюон придърпа кобилата до него и се вгледа в лицето му. Големите ѝ очи бяха пълни с тревога. — Пребледнял си като луната.

— Добре съм като пролетна вода — промърмори той.

Беше толкова близо, че можеше да я целуне, стига да се наведеше, но не помръдна. Не можеше. Мислеше толкова свиреп, че сили не му оставаха да помръдне. Някак, Светлината само знаеше как, Еелфините бяха събрали спомените и ги бяха насадили в главата му, но как бяха могли да изтръгнат памет от мъртво тяло? При това — мъртвец в света на хората. Сигурен беше, че не влизаха от тази страна на усукания тер-ангреал за повече от минутка. Хрумна му една възможност — възможност, която хич, ама хич не му хареса. Може би издаваха някаква връзка между всеки човек, който ги посети, връзка, която им позволява да записват спомените му от този момент чак до мига на смъртта му. В някои от тези спомени на други мъже той беше белокош, в други — само няколко години по-възрастен, отколко-то бе в действителност, и всичко помежду двете, но не съществуваха спомени от детство или юношество. Каква ли бе вероятността за това, дали просто не го бяха натъпкали с разни случайно подбрани неща, дреболии, за които са преценили, че са боклук, или които вече не им трябват? Впрочем, какво изобщо правеха те е тези спомени? Трябваше да имат все пак някаква причина да ги събират, по-важна от това да ги връщат. Не, той просто се мъчеше да избегне да мисли до какво водеше това. Огън да го изгори дано, проклетите лисици бяха в главата му точно в този момент! Трябваше да са. Само това обяснение изглеждаше логично.

— Добре де, приличаш на човек, който се кани да повърне — каза Тюон и смръщи лице. — Дали някой в позорището има билки? Разбирам малко от билки.

— Добре съм, казах ти.

Всъщност наистина му се повръщаше. Да знаеш, че тия лисици са ти в главата, беше хиляда пъти по-лошо и от най-силното тропане на заровете в черепа. Дали Еелфините можеха да виждат през очите му? Светлина, какво да направи? Съмняваше се, че някоя Айез Седай може да го изцери от това, не че щеше да им се довери, не и щом това значеше да си свали лисичата глава. Нищо не можеше да се направи. Трябваше просто да се примири с това. Простена при тази мисъл.

Селусия стигна в лек тръс до тях, спря се и бързо ги огледа, сякаш премисляше какво може да са направили, докато са били насаме. Но пък от друга страна, не беше бързала да ги догони, остави им го това време. Това беше обнадеждаващо.

— Следващия път ти можеш да яздиш това кротко същество, а аз ще яздя Пипс — рече тя на Мат. — Върховна лейди, хората от онези фургони са тръгнали след нас с кучета. Пеша са, но скоро ще са тук. Кучетата не лаят.

— Значи са кучета, обучени да пазят — отвърна Тюон и подръпна юздите. — На коне лесно можем да им избягаме.

— Не е нужно, а и полза няма — каза Мат. Трябваше да го очаква това. — Те са Калайджии, Туатан, не са опасни за никого. Не могат да проявят жестокост дори животът им да зависи от това. Никакво преувеличение не е, а си е чиста истина. Но видяха как двете побягнахте като зайци, сторило им се е, че бягате от мен, а пък аз ви подгоних. След като кучетата са надушили дирята, сега Калайджиите ще вървят подир нас чак докато се върнем при позорището, ако трябва, за да са сигурни, че двете не сте отвлечени, нито сте пострадали. Ще се срещнем с тях да си спестим време и неприятности.

Не че държеше много да си губи времето с Калайджиите. На Лука сигурно щеше да му е все едно, че някаква пасмина Калайджии ще забавят позорището му да тръгне на път, но не и на Мат. Селусия го изгледа възмутено и пръстите ѝ зашариха, но Тюон само се изсмя.

— Играчката днес иска да командва, Селусия. Ще го оставя да покомандва, да видя как се справя. — Адски в нейния стил.

Подкараха в лек галоп натам, откъдето бяха дошли — сега вече заобикаляха нападалите дървета, макар че Тюон от време на време опъваше юздите, сякаш се канеше да прескочи някое, а после му хвърляше коварна усмивка — и много скоро Калайджиите се появиха: тичаха между дърветата зад огромните си мастифи като ято пеперуди,

петдесетина мъже и жени в ярки цветове. Току се виждаше някой мъж, облечен в сетре на червени и сини ивици и обут в торбести жълти гащи, затъкнати във високи до коленете ботуши, или пък с виолетово палто над червени гащи — и още по-ужасни съчетания. Роклите на жените бяха нашарени с толкова цветове, колкото изобщо имаше, че и с цветове, които Мат не можеше да нарече. Доста от тях носеха шалове също така, просто за да станат цветовете още повече и да ти размътят очите. Освен сивокосия мъж, който беше карал пред-ния фургон, всички изглеждаха някъде на средна възраст. Той трябваше да е Търсачът, водачът на кервана. Мат слезе от коня и след миг Тюон и Селусия го последваха.

Спряха се и Калайджиите и подвигнаха на кучетата си да ги озап-тят. Огромните песове налякаха по земята, изплезили езици, а хората продължиха напред, по-бавно. Никой от тях не носеше дори пръчка и макар Мат да нямаше видимо оръжие, гледаха го нащрек. Мъжете се струпаха около него, докато жените се насъбраха около Тюон и Селусия. Във всичко това нямаше капка заплаха, ала при все това двете бяха отделени от него така, че Калайджийките да могат да ги поразпитат насаме. Изведнъж той си помисли, че на Тюон може да й хрумне, че ще е много забавно да го обвини, че се е опитал да я притесни. Двете със Селусия можеха да си продължат, докато той си стои с Калайджиите около него и не може да яхне Пипс. Само това щяха да направят, но ако не поискаше да си отвори път с бой, можеха да го държат тука с часове, за да оставят на двете време да „избягат“. Сивокосият се поклони, притиснал ръце до гърдите си. — Мир вам и на ближните ви, милорд. Моля за прошка, ако се натрапваме, но се побояхме, че кучетата ни може да са подплашили конете на дамите.

Мат отвърна със същия поклон.

— Мир вам во веки веков, Търсачо, и на целия ви Народ. Конете на дамите не се подплашиха. Дамите просто са... пламенни понякога. — Какво ли говореха жените? Наостри уши да чуе, но мърмореха много тихо.

— Значи знаете нещо за народа ни, милорд? — Търсачът изглеждаше изненадан, и с право. Туатан винаги се държаша настрана от всичко по-голямо от средно градче. Рядко се натъкваша на човек, облякъл копринено сетре.

— Съвсем малко — отвърна Мат. Малко. Имаше спомени за срещи с Калайджиите, но никога досега не беше разговарял с някой от тях. Какво ли казваха проклетите жени? — Ще ми отговориш ли на един въпрос? През последните няколко дни видях много ваши кервани, повече, отколкото бих могъл да очаквам, и всички са се запътили към Ебу Дар. Има ли някаква причина?

Мъжът се поколеба и хвърли бърз поглед към жените. Продължаваха тихичко да мърморят и той сигурно също се чудеше защо разговорът им толкова се е проточил. В края на краищата достатъчно беше да се каже „да, трябва ни помощ“, или обратното.

— Заради тъй наречените сеанчанци, милорд — най-сетне отвърна той. — Сред народа е плъзнала мълва, че там, където управляват сеанчанците, е по-сигурно и че има справедливост за всички. А по другите места... разбирате, милорд, нали?

Мат разбираше. Също като трупата, Калайджиите бяха чужденци където и да отиде, че и по-лошо — чужденци с незаслужената слава на крадльовци... е, не крадяха повече от всички други — както и със заслужената с това, че увещаваха младите да тръгнат с тях. А отгоре на всичко за Калайджиите и дума не можеше да става да се бият, ако някой понечи да ги ограби или да ги пропъди.

— Внимавайте, Търсачо. Тяхната сигурност си има цена, а някои от законите им са сурови. Знаеш ли какво правят с жени, които могат да преливат?

— Благодаря ви за загрижеността, милорд — кротко отвърна мъжът. — Но малко от нашите жени могат и трошица да прелеят. А ако го направи някоя, правим като всички останали — водим я в Тар Валон.

Жените изведнъж започнаха да се смеят, силно и отривисто. Търсачът видимо се отпусна. Щом жените се смееха, явно Мат не беше човек, който ще ги удари или ще ги избие затова, че са се изпречили на пътя му. Колкото до Мат, той се намръщи. Никак не му харесваше този смях.

Калайджиите се сбогуваха с още извинения от страна на Търсача че са ги притеснили, но жените продължиха да поглеждат назад и да се кикотят в шепи. Някои от мъжете се навеждаха към тях и явно ги питаха нещо, ала жените само клатеха глави, пак се озъртаха назад и се смееха.

— Какво им каза? — попита кисело Мат.

— О, това изобщо не е твоя работа, нали, Играчко? — отвърна Тюон, а Селусия се изсмя.

Изкиска се направо проклетницата, и още как. И той реши, че по-добре да не знае. Жените просто изпитват удоволствие да надупчат човек като игленик.

ГЛАВА 9

КЪСА ПЪТЕКА

Тюон и Селусия, разбира се, не бяха единствените, които тровеха живота на Мат. Понякога му се струваше, че най-големите неприятности в живота му идат от жените, а това той не можеше да го разбере, след като винаги се стараеше да се отнася добре с тях. Тровеше го дори Егеанин, макар че нейният дял в тровенето беше най-малкият.

— Права бях. Ти наистина си мислиш, че можеш да се ожениш за нея — каза тя, след като той я помоли за помощ с Тюон. Двамата е Домон седяха прегърнати на стъпалата на фургона си. От лулата на Домон се къдреха струйки дим. Беше преди пладне и денят бе хубав, макар че трупациите се облаци заплашваха с дъжд, и играчите в трупата показваха номерата си на жителите на четирите селца, които взети заедно сигурно бяха колкото Брод Руниен. Мат не изпитваше желание да гледа представлението. Ооо, все още му беше приятно да гледа въжеиграчките, а още повече акробатките и гимнастичките, но да гледаш просто ей така всеки ден разни жонгльори и гълтачи на огън, даже и Миора с нейните леопарди, ставаше, хм, все по-малко интересно.

— Ти остави какво си мисля аз, Егеанин. Ще ми кажеш ли все пак какво знаеш за Тюон? Да се мъчиш да измъкнеш нещо от нея е все едно да бърникаш с вързани очи в шипков храст с голи ръце и да се надяваш да хванеш див заек.

— Името ми е Лейлвин, Каутон. Запомни го най-последно — отвърна му тя с тон, подобаващ да командва на корабна палуба. Очите й се постараха да му набият заповедта като два сини чука. — Защо да ти помагам? Целиш се много над себе си, къртицо, закопняла за слънцето. Може да те екзекутират само че си казал, че искаш да се жениш за нея. Отвратително е. А и всичко онова го оставих зад себе си. Или то ме остави — добави тя с горчивина, а Домон я стисна топло за ръката.

— Щом си оставила всичко онова зад себе си, какво те интересува колко било отвратително, че искам да се ожения за нея? — Ето. Каза го вече открито. Отчасти поне.

Домон извади лулата от устата си колкото да издуха кръгче дим в лицето на Мат.

— Щом не иска да ти помага, се откажи. — И той със същия глас, като за командване на кораб.

Егеанин измърмори нещо под нос, като че ли спореше със себе си, после тръсна глава.

— Не, Бейл. Той е прав. Щом съм паднала през борда, трябва да си намеря нов кораб и нов курс. Никога няма да мога да се върна в Сеанчан, тъй че по-добре да срежа въжето и да се свършва.

Онова, което знаеше за Тюон, беше предимно мълга — Императорската фамилия като че ли живееше зад стени дори когато е пред очите на хората и изтичаха само клюки за това, което става зад тези стени — но и те бяха достатъчни, та Мат да настръхне. Бъдещата му жена имала убити брат и сестра? След като те се опитали да убият нея, но все пак! Що за роднини можеха така да се избиват? Сеанчанската Кръв и Императорската фамилия явно можеха. Половината ѝ близки бяха мъртви, убити повечето, а и другите сигурно — също. Повечето от това, което Егеанин — Лейлвин де — имаше да му каже, се знаеше от повечето сеанчанци и не звучеше никак утешително. Тюон от детство трябвало да се приучи на интриги, да усвои оръжия, както и да се бие с голи ръце, за да си осигури сама последната защитна линия, колкото и тежка охрана да има. Всички от Кръвта били приучени да лицемерни-чат, да крият намеренията и амбициите си. Властта била нещо много подвижно сред особите от Кръвта, някои се катерели нависоко, други се хлъзгали надолу и този танц бил още по-бърз и по-опасен в Императорската фамилия. Императрицата... Егеанин понечи да добави „дано Да живее вечно“ и едва не се задави, затвори очи и дълго помълча, преди да продължи — Императрицата била родила много деца, като всяка Императрица, за да може сред оцелелите да има някое, годно да Управлява след нея. Нямало да е хубаво някой глупав или тъп да се въздигне на Кристалния трон. А за Тюон се смятало, че не е нито тъпа, нито глупава. Светлина! Жената, за която щеше да се жени, бе като Стражник и Айез Седай, увити в едно. И навярно също толкова опасна.

Той проведе няколко разговора с Егеанин — внимаваше да я нарича Лейлвин, та да не вземе да му се нахвърли с камата, но си мислеше за нея като за Егеанин — мъчеше се да научи нещо повече, ала знанията ѝ за Кръвта бяха общо взето външен поглед, а това, което знаеше за Императорската фамилия, по нейно собствено признание, не бе много повече от това на някой уличен хлапак в Сеандар. Същия ден, в който даде кобилата на Тюон, той язди до фургона на Егеанин и пак поведе един от тези безплодни разговори. Беше придружил за малко Тюон и Селусия, но те само се споглеждаха и се кикотеха. На това, което бяха казали на Калайджийките, без капка съмнение.

— Умен подарък е тази кобила — рече Егеанин и се наведе от капрата да погледне колоната фургона. Домон държеше поводите. Тя го сменяше понякога, но воденето на конски впряг не бе сред уменията, които бе научила на корабите. — Как го разбра?

— Кое да съм разбрал? — попита Мат.

Тя се изправи и намести перуката си. Не разбираше защо продължава да го носи това нещо. Черната ѝ коса беше къса, но не по-къса, отколкото на Селусия.

— За подаръците при ухажване. Сред Кръвта, когато ухажваш някой по-висшестоящ от тебе, традиционният дар е нещо екзотично или рядко. Най-добре ако можеш да свържеш подаръка с любимо удоволствие на дарения, а е добре известно, че Върховната лейди обича коне. Добре е също така, че си признал, че не очакваш да ѝ станеш равен. Не че ще свърши работа, нали разбираш. Представа нямам защо тя още е тук, след като спря да я пазиш, но не мога да повярвам, че наистина ще изрече думите. Когато тя се венчае, ще бъде за доброто на Империята, а не защото някой хаймана като теб ѝ е подарил кон или я е накарал да се усмихне.

Мат скръцна със зъби, за да не изругае. Беше признал това? Нищо чудно, че проклетите зарове спряха. Тюон щеше да му позволи да го забрави, когато завали сняг на Слънцеднева. В това беше повече от сигурен.

Ако проклетата Лейлвин Безморска му даваше дребни поводи за скръб, то Айез Седай ги докарваха по-големи. Айез Седай с малки не се задоволяваха. Примирил се беше да ги гледа как се шляят из всяко село или градче, край което спираха, как разпитват и вършат Светлината само знае какво още. Никакъв избор нямаше, освен да се

примири, нямаше как да ги спре. Твърдяха, че внимават — поне Теслин и Едесина го уверяваха в това, Джолайн само се сопваше, че е глупак да се притеснява — но и внимаващата Айез Седай все пак си беше жена, според това дали някой може да се сети каква е. Понеже не им стигаха пари за коприна, в Джурадор си бяха накупили топове вълна и шивачките се бяха потрудили здраво, колкото заради Айез Седай, толкова и заради парите от ковчежето на Мат, тъй че сега обикаляха облечени като богати търговки и точно толкова уверени в себе си, колкото всеки роден благородник. Никой нямаше да види и една от тях да извърви повече от пет крачки, без да разбере, че очаква светът да ѝ отстъпи. Три такива жени, с пътуващо позорище при това, със сигурност щяха да предизвикат приказки. Добре поне, че Джолайн бе оставила пръстена си с Великата змия в кесията на колана. На другите две им ги бяха отнели сеанчанците. Ако я беше видял и пръстена да носи, Мат щеше да се разреве на глас.

Бившите сул-дам вече не му донасяха за дейностите им. Джолайн държеше Бетамин здраво в ръцете си. Едесина също си даваше уроците, но по някаква причина Джолайн смяташе Бетамин за свой личен проект. Изобщо не беше жестока, доколкото разбираше Мат, не и след ония шамари през лицето, но човек можеше да си помисли, че готви Бетамин за Кулата, а Бетамин отвърщаше с някакъв вид благодарност, ясно показващ, че е сменила обекта на предаността си. Колкото до Сета, русокосата бе толкова напласена от Сестрите, че не смееше да ги дебне. Направо се разтрепери, когато Мат ѝ го предложи. Колкото и да изглеждаше странно, Сета и Бетамин дотолкова бяха свикнали с начина, по който можещите да преливат сеанчански жени гледат на себе си, че наистина бяха повярвали, че Айез Седай не може да са много по-различни. Бяха опасни без нашийник, но с опасните кучета човек може да се справи, стига да знае как, а те бяха опитни точно с тази порода опасно куче. Сега вече знаеха, че Айез Седай не са никакви кучета. Бяха вълци. Вълчици де. Сета щеше да си намери друго място за спане, стига да беше възможно, а той научи от госпожа Анан, че сеанчанката си покривала очите с ръце всеки път щом Джолайн Или Едесина се захванели да учат Бетамин във фургона.

— Сигурна съм, че може да вижда сплитовете — каза Сетале. Мат бе готов да каже, че ѝ завижда, само дето се съмняваше, че е

способна Да завижда на когото и да било. — На път е да си го признае, иначе Нямаше да си покрива очите. Рано или късно ще се вразуми и ще поиска и нея да я учат, да знаеш. — Това май наистина го каза завистливо.

Него ако питаха, по-добре щеше да е Сета да се вразуми рано вместо късно. Още една ученичка щеше да остави на Айез Седай по-малко време да му създават грижи. Спреше ли позорището, не можеше да се обърне, без да види Джолайн или Едесина да надничат иззад някоя шатра или фургон към него. Обикновено лисичата глава изстиваше на гърдите му. Не можеше да докаже, че наистина преливат към него, но беше сигурен. Не беше сигурен обаче коя от двете е открила пролуката в защитата му, в смисъл че нещо хвърлено със Силата може да го удари, но вече почти не излизаше от шатрата си, без да го удари камък, а после и други неща, дъжд от парещи искри като от ковашки огън, щипещи искри, от които му настръхваше косата. Сигурен беше, че Джолайн е зад цялата тази работа. Ако не за друго, поне защото никога не виждаше Блерик или Фен да стоят зад нея да я пазят. И му се подсмиваше като котка, подсмиваща се на мишка.

Тъкмо бе решил да я спипа насаме — инак трябваше по цял ден да се крие от нея, — когато двете с Теслин вдигнаха толкова шумна свада, че Едесина изхвърча от варосания фургон почти толкова бързо, колкото Бетамин и Сета, а двете излетяха навън, спряха се и зяпнаха фургона. Жълтата сестра продължи да си реши дългата черна коса, като я повдигаше с една ръка и бавно прокарваше дървения гребен с другата. Като видя Мат, му се усмихна, без да спира движенията с гребена. Медальонът изстина и виковете отвътре прекъснаха като срязани с нож.

Така и не разбра какво си казаха зад изтъкания със Силата щит. Теслин уж донякъде беше благосклонна към него, но когато я попита, му отвърна с една от мълчаливо-многозначителните си физиономии. Беше си айезседайска работа, а не негова. Каквото и да се беше разиграло вътре обаче, спряха и камъните, и искрите. Той пробва да благодари на Теслин, но пред нея тези номера не минаваха.

— За каквото не се приказва, не се приказва — твърдо заяви тя. — И ще е добре да научиш този урок, ако ще си със Сестри около тебе, а мисля, че животът ти е свързан с Айез Седай. Вече, ако не е бил досега. — Най-проклетото нещо, което можа да му каже.

Дума не каза за тер-анреала, но не можеше да се каже същото за Джолайн и Едесина, дори след свадата. Всеки ден се опитваха да го изнудят да им го даде, като Едесина го притискаше сама, а Джолайн с двамата си Стражници, които му ръмжаха иззад раменете ѝ. Тер-ангреалът по право бил собственост на Бялата кула. Тер-ангреалът потенциално бил опасен, твърде опасен, за да се остави в ръцете на непосветен човек. Някой от двете не уточняваше точно за мъжки ръце, но Джолайн почти се доближаваше до това. Мат започна да се притеснява, че Зелената просто ще накара Блерик и Фен да му го вземат. Тия двамата продължаваха да подозират, че е замесен в онова, което ѝ се беше случило, и мрачните погледи, които му хвърляха, говореха, че само търсят повод да го набият като тъпан.

— Това би било кражба — заяви му с поучителен тон госпожа Анан, като придърпа наметалото около себе си. Слънчевата светлина бе започнала да гасне и вечерната хладина се усилваше. Стояха до фургона на Тюон и той се надяваше да влезе навреме, че да го нахранят. Ноал и Олвер вече бяха вътре. Сетале явно се канеше да навести Айез Седай, нещо, което правеше често. — Законът на Кулата е съвсем изричен за това. Възможно е да възникне сериозен... спор... дали трябва да ти се върне — според мен в края на краищата това едва ли ще стане, — но все едно, Джолайн ще я очаква много сурово наказание.

— Може пък да си мисли, че наказанието си заслужава — измърмори той, а стомахът му изръмжа. Яхнията от сипки и пърженият лук, които Лопин толкова гордо бе поднесъл за обяд, се оказаха на разваляне за огромна покруса на тайренеца, тъй че Мат не беше слагал нищо в устата си освен комата хляб на закуска. — Страшно много неща знаеш за Бялата кула.

— Това, което знам, лорд Мат, е, че вие направихте почти всички грешни стъпки, които човек може да направи с Айез Седай, само дето не сте се опитали още да убиете някой. Причината, поради която преди всичко дойдох с вас, вместо да тръгна с мъжа си, половината причина все още да съм тук, е да се опитам да ви предпазя да не направите твърде много грешни стъпки. Честно казано, не знам защо трябва Да ме интересува, но ме интересува, и толкова. Ако се бяхте оставили Да ви напътствам, сега нямаше да си имате неприятности с тях. Не знам

колко мога да оправя нещата тепърва, но все още съм готова да се опитам.

Мат поклати глава. Имаше само два начина човек да се справи с Айез Седай, без да го опърлят — да се остави да го газят или да стои настрана от тях. Първото нямаше да го направи, а второто не можеше, така че трябваше да намери трети начин, а се съмняваше, че той може да дойде от съветите на Сетале. Женският съвет по отношение на Айез Седай се свеждаше общо взето до това да тръгнеш по първия път, макар никога да не го казваха точно така. Говореха за „приспособяване“, но никога не се очакваше да се приспособят Айез Седай.

— Половината причина? А коя е другата поло... — Изпъшка, все едно че го удариха в корема. — Тюон? Смяташ, че не може да ми се вярва с Тюон?

Госпожа Анан се изсмя, гърлено и доволно.

— Вие сте пакостлив измамник, милорд. Е, от някои измамници се получават добри съпрузи, като ги поогладиш малко по ръбовете — моят Джасфер беше измамник, когато го срещнах — но вие все още си мислите, че можете да щипнете сладкишче тук, сладкишче — там, а после с танцова стъпка да избягате на следващото.

— От тази няма бягство — отвърна Мат и погледна намръщено към фургона. Заровете изтропаха в главата му. — Не и за мен.

Не беше сигурен дали наистина му се иска да бяга, но искаше или не — този път беше влязъл с двата крака.

— Така значи? О, избрали сте най-подходящата да ви разбие сърцето.

— Може и да е така, госпожо Анан, но си имам причини. Я да взема да вляза вече, преди да са изяли всичко. — Обърна се към стъпалата при задницата на фургона, а тя сложи ръка на рамото му.

— Може ли да го видя? Само да го видя?

Нямаше съмнение какво иска да види. Той се поколеба, а после бръкна под ризата си и измъкна каишката с медальона. Сам не знаеше защо го направи. Не беше позволил на Джолайн и Едесина дори да го зърнат. Беше чудесна изработка, сребърна лисича глава, голяма почти колкото дланта му. Изобразено бе само едното око и тъй като все още бе достатъчно светло, човек можеше да види, ако се взре добре, че зеницата е наполовина засенчена и оформя древния символ на Айез

Седай. Ръката ѝ леко трепна, щом пръстът ѝ обходи окото. Беше казала, че иска само да го види, но Мат ѝ позволи да го докосне. Сетале отрони тежка въздишка.

— Била си Айез Седай някога — промълви той и ръката ѝ замръзна.

Тя се овладя толкова бързо, че можеше и да си го е въобразил. Беше си отново внушителната Сетале Анан, ханджийката от Ебу Дар с големите златни халки на ушите и брачния нож, увиснал между пицната ѝ гръд, толкова далече от Айез Седай, колкото можеше да е.

— Сестрите си мислят, че лъжа, че никога не съм била в Кулата. Мислят, че съм била там слугиня като млада и съм слушала неща, които не е трябвало.

— Не са те виждали, че гледаш това. — Подхвърли лисичата глава в шепата си, преди да я прибере на сигурно под ризата си.

Тя се престори на равнодушна, а той се престори, че не забелязва преструвката ѝ. Устните ѝ се свиха в къса съжалителна усмивка, сякаш знаеше за какво си мисли Мат.

— Сестрите биха го взели, стига да можеха да си го позволят. — Каза го толкова простишко, че все едно обсъждаха дали ще завали. — Но Айез Седай очакват, когато се случат... определени неща, жената да се отдръпне чинно и скоро след това да умре. Аз се отдръпнах, но Джасфер ме намери полуумряла от глад и болна, и ме отведе при майка си. — Изкикоти се, точно като жена, разказваща как е срещнала съпруга си. — Той и улични котета прибираше. Е, вече знаете някои мои тайни, а аз знам ваши. Ще си ги пазим ли взаимно?

— Какви мои тайни знаеш? — запита той и изведнъж настръхна. Някои негови тайни беше опасно да се знаят, а ако ги научеха твърде много хора, всъщност нямаше вече да са тайни.

Госпожа Анан погледна намръщено към фургона.

— Онова момиче си играе игра с вас толкова сигурно, колкото че вие си играете с нея. Но не същата игра като вашата. Тя е повече като пълководец, замислящ сражение, отколкото ухажвана жена. Но ако научи, че сте замаян от любов по нея, ще спечели предимство. Ще ми се да ви помогна да имате равен шанс. Или поне колкото всеки мъж с жена с малко ум. Та разбрахме ли се?

— О, да — трескаво отвърна той. — Виж, за това — да.

Нямаше да се изненада, ако в този миг заровете вземеха да спрат, но те продължиха да подскачат в черепа му.

Ако вманиачаването на Сестрите по неговия медальон беше единственият проблем, който му създаваха, ако само обикаляха и създаваха слухове навсякъде, където трупата спреше, Мат щеше да каже, че тези дни са не повече от поносимо лоши за пътуване с Айез Седай. За жалост, когато трупата потегли от Джурадор, те бяха научили коя е Тюон. Не че е Щерката на Деветте луни, но че е сеанчанска Върховна лейди, особа с висок сан и влияние.

— Ти мене за глупак ли ме взимаш? — възрази Лука, щом Мат го обвини, че им е казал. Изпъчи се до фургона си с юмруци на кръста, висок мъж, възмутен до дъното на душата си и готов да се бие, ако се съдеше по гневния му поглед. — Тая тайна я искам дълбоко заровена, Докато... ами... докато тя не каже, че мога да използвам гаранцията за закрила. Няма да е от голяма полза, ако си я отмени, защото съм казал нещо, което иска да е скрито.

Но гласът му бе някак прекалено искрен, а очите му шаваха, за да не срещнат погледа на Мат. Истината си беше, че Лука обичаше да се хвали почти толкова, колкото обичаше златото. Сигурно бе помислил, че е безопасно — безопасно! — да каже на Сестрите, и бе осъзнал кашата, която бе забъркал, едва след като думите бяха излезли от устата му.

И то каква каша! Върховната лейди Тюон подръка предлагаше възможност, пред която никоя Айез Седай не можеше да устои. Теслин бе досущ толкова лоша като Джолайн и Едесина. Трите посещаваха ежедневно фургона на Тюон и ѝ се нахвърляха като орлици, щом излезеше да се поразходи. Говореха за преговори, за споразумения и договори, опитваха се да разберат каква връзка има с водачите на нашествието, правеха опити да я убедят да уреди разговори за прекратяване на боевете. Предлагаха дори да ѝ помогнат да напусне трупата и да се върне у дома!

За тяхно нещастие Тюон не виждаше в лицето им три Айез Седай, представителки на Бялата кула, навярно най-могъщата сила на света, дори след като шивачките почнаха да им носят роклите за езда и можеха да подменят дрипите, които Мат беше успял да им намери оттук-оттам. Виждаше в тях две избягали дамане и марат-дамане, а от такива нямаше полза, докато не бъдат прилично окаишени. Нейна

фраза. Когато дойдеха до фургона ѝ, тя пускаше резето, а ако успееха да се намъкнат вътре преди това, излизаше. Когато я притиснеха или се опитваха да я притиснат, ги заобикаляше, както човек заобикаля пън. Всички направо прегракваха от говорене. А тя отказваше да ги слуша.

Всяка Айез Седай можеше да учи и камъка на търпение, стига да имаше причина, но не бяха свикнали на такова пренебрежение. Мат виждаше как се усилюва отчаянието, виждаше присвитите очи и още по-присвитите усти, които все по-трудно се отпускаха, ръцете, стиснали полите, за да не сграбчат Тюон и да я раздрусат. Всичко това стигна върха си по-рано, отколкото бе очаквал, и по начин, който изобщо не беше очаквал.

В деня, когато даде кобилата на Тюон, вечеряше с нея и Селусия. И с Ноал и Олвер, разбира се. Двамата се вреждаха за повече време с Тюон от него. Лопин и Нерим, официални като в някой палат, а не в теснотията, през която едва можеше да се провре човек, поднасяха типично ранно пролетно ядене — жилаво овнешко с грах и ряпа, твърде дълго заседала се в нечие мазе. Все още беше твърде рано да се набере каквато и да е нова реколта. Все пак Лопин беше приготвил лютив сос за овнешкото, Нерим беше набрал зелени шишарки за грахта, нали наоколо имаше колкото щещ, нищо нямаше вкус на развалено и яденето си беше съвсем добро. След вечерята Олвер си отиде, вече си беше изиграл игрите с Тюон, а Мат смени Селусия в играта с камъчета. Ноал също остана въпреки многобройните многозначителни погледи, дуднеше за Седемте кули в мъртвия Малкиер, които явно надвишаваха всичко в Кайриен, и за Шол Арбела, Града на десетте хиляди камбани в Арафел, и за какви ли още не чудесии на Граничните земи, странни кули, изработени от кристал, по-твърд от стомана, и метална купа, сто разтега широка, въздана в някакъв планински склон, такива неща. Понякога вметваше бележки по играта на Мат, че много се бил оголил отляво, че нагласил чудесен капан вдясно, и то точно когато Тюон изглеждаше готова да влезе в него. Такива работи. Мат си държеше устата затворена, освен да си бъбри с Тюон, макар че и тогава неведнъж трябваше да скърца със зъби. Тюон пък намираше дудненето на Ноал за забавно.

Тъкмо оглеждаше игралната дъска и се чудеше дали му е останал поне някакъв нищожен шанс да спечели равенство, когато Сестрите се вмъкнаха във фургона, с Джолайн най-отпред — самото високомерие

на пиедестал, Айез Седай от главата до петите. Носеше и пръстена с Великата змия. Джолайн се изви покрай Селусия, като я изгледа смразяващо, че не се отмества, и трите се подредиха в другия край на тясната маса. Ноал млъкна и се вцепени, загледа накриво Сестрите и едната му ръка бръкна под палтото, сякаш глупакът се надяваше, че ножовете му ще свършат някаква работа.

— Трябва да се сложи край на това, Върховна лейди — заговори Джолайн, като много подчертано пренебрегна Мат. Заяви го: никакви молби нямаше тук. Просто заяви, че така ще бъде, защото така трябва да бъде. — Вашият народ донесе в тези земи война, каквато не сме виждали от Стогодишната война насам, може би и от Тролоксските воители. Тармон Гай-дон приближава и тази война трябва да свърши, преди да е дошла Последната битка, иначе ще бъде унищожен целият свят. Толкова голяма е заплахата. Така че край на капризите ви. Ще предадете предложението ни на вашия командващ. Може да се договорим за мир, докато се върнете през морето в своите земи, иначе можете да се изправите срещу пълната мощ на Бялата кула, последвана от всеки трон от Граничните земи до Морето на бурите. Амирлинският трон вероятно вече ги призовава срещу вас. Чух за огромни войски на Граничните земи и за придвижване на други армии. Но по-добре да сложим край на това без кръвопролитие. Така че предотвратете унищожението на своя народ и помогнете да наложим мир.

Мат не можа да види реакцията на Едесина, но Теслин просто примига. За Айез Седай това бе равносилно да ахне. Май не беше очаквала Джолайн да каже точно това. Колкото до него, той само тихо простена. Джолайн не беше Сива, не беше толкова ловка жонгльорка в преговорите, това бе ясно, и той не беше, но все пак разбра, че е намерила най-късия път да стресне Тюон.

Но Тюон само сплете пръсти под масата и остана да седи много изправена, загледана през трите Айез Седай. Лицето ѝ бе по-неумолимо дори отколкото към него.

— Селусия — промълви тя.

Русокосата жена се наведе и измъкна нещо изпод одеялото, на което седеше Мат. А щом се изправи, всичко сякаш стана наведнъж. Чу се щракване, Теслин изпищя и притисна ръце на шията си. Лисичата глава се вледени на гърдите на Мат, а главата на Джолайн се изви рязко и тя зяпна невярващо Червената. Едесина се обърна и затича към

вратата, която се отвори наполовина и се затръшна отново. И блъсна Блерик и Фен, ако се съдеше по трополенето на падащи мъже от стъпалата на фургона. Едесина се закова на място, съвсем неподвижна, с ръце на кръста, стегнати с невидими каишки. Всичко това — само за няколко мига, а Селусия още не се беше изправила. Наведе се за миг над леглото, на което седеше Ноал, след което сребърният на-шийник на нов ай-дам щракна около врата на Джолайн. Мат успя да види, че точно това стиска с ръце Теслин. Не се опитваше да го махне, само го стискаше, но кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Тясното лице на Червената беше самото отчаяние, очите ѝ бяха ококорени и измъчени. Джолайн си беше възвърнала пълното спокойствие на Айез Седай, но и тя опипваше нашийника около врата си.

— Ако си мислиш, че можеш... — почна тя, но изведнъж млъкна, стиснала уста. В очите ѝ лумна гневна светлина.

— Виждате ли, ай-дам може да се използва и за наказване, макар че това се прави рядко. — Тюон се изправи. На двете ѝ китки имаше по една гривна на ай-дам, лъскавите верижки изпълзяха като змии изпод одеялата на леглата. Как, в името на Светлината, се беше докопала до тях?

— Не — каза Мат. — Обеща ми да не посягащ на тези, които ме следват, Миличко. — Сигурно не беше най-разумно да използва това име точно сега, но беше много късно да го върне. — Дотук аз спазих обещанията си. Недей тепърва да се отвръщаш от своите.

— Обещах да не всявам раздор между тези, които са с теб, Играчко — отвърна му тя надменно. — А и все едно, вече е съвсем ясно, че тези трите не са между твоите последователи. — Плъзгащата се вратичка за приказки с коларя на капрата или за подаване на храна се отвори с шумен трясък. Тюон само погледна през рамо към нея и тя се затръшна още по-шумно. Някакъв мъж отвън изруга и заудря по вратата.

— Ай-дам също така може да се използват, за да носят удоволствие, като голяма награда — заговори Тюон на Джолайн, без да обръща внимание на хлопането зад гърба ѝ.

Устните на Джолайн се разтвориха, а очите ѝ се ококориха много широко. Залитна и увисналата на въжетата маса се люшна, щом тя се опря с две ръце на нея, за да не падне. Но и да беше впечатлена, успя да го скрие добре. Приглади тъмносивите си поли, след като успя да се

изправи, но това можеше и нищо да не значи. Лицето ѝ си беше все така айезседайски невъзмутимо. Едесина бе също толкова невъзмутима, макар вече да носеше около шията си третия ай-дам — лицето ѝ между другото бе станало по-бледо от всякога, — но Теслин плачеше безмълвно, раменете ѝ се тресяха и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Ноал се беше напрегнал — мъж, готов да направи някоя глупост. Мат го срита под масата и щом Ноал го изгледа с гняв, поклати глава. Ноал се навъси още повече, но все пак извади ръката си изпод палтото и се облегна на стената. Без да спира да се въси. Негова работа. От ножове тук полза никаква, но виж, думите можеше да свършат работа. Много по-добре щеше да е, ако всичко това приключеше с думи.

— Слушай — рече той на Тюон. — Ако помислиш, ще видиш сто причини, че това няма да стане. Светлина, може и ти да се научиш да преливаш. Това нищо ли не променя? Не си много по-различна от тях.

Все едно че се беше превърнал в дим и се беше издухал — толкова внимание му обърна.

— Опитай се да прегърнеш сайдар — провлече тя, впила строгите си очи в Джолайн. Гласът ѝ беше доста кротък в сравнение с погледа, но явно очакваше подчинение. Подчинение ли? Приличаше на проклет леопард, вторачен в три вързани кози. И странно — беше по-красива от всякога. Красив леопард, който можеше да го разкъса с ноктите си веднага след козите. Е, той пък вече се беше изправял няколко пъти срещу леопард и тези спомени си бяха негови. Сблъсъкът с леопард носеше някаква странна възбуда. — Хайде — продължи тя. — Знаеш, че щита го няма. — Джолайн изпъшка изненадано, а Тюон кимна. — Добре. За първи път се подчини. И научи, че не можеш да пипаш Силата, докато носиш ай-дам, освен ако аз не пожелаая. Но сега аз желая да държиш Силата и ти я държиш, въпреки че не се опита да я прегърнеш. — Очите на Джолайн леко се разшириха, малка пукнатинка в спокойствието ѝ. — А сега желая да не държиш Силата — продължи Тюон, — и тя се изцеди от теб. Първите ти уроци. — Джолайн вдиша дълбоко. Започваше да изглежда... не чак уплашена, но притеснена.

— Кръв и кървава пепел! — изръмжа Мат. — Да не си мислиш, че ще можеш да ги развеждаш тия трите на каишки, без никой да

забележи?

Тежко хлопване по вратата. При втория удар дървото изпращя. Който и да блъскаше по дървеното прозорче, също не се отказваше. Това обаче не предизвика особени притеснения. И да влезеха Стражниците, какво можеха да направят?

— Тази нощ ще ги затворя във фургона им и ще ги упражнявам — сопна му се тя раздразнено. — Не съм като тези жени, Играчко. Изобщо не съм като тях. Сигурно мога да се науча, но предпочитам да не го правя, точно както не искам да крада или да убивам. В това е цялата разлика. — Овладея се с видимо усилие, седна с ръце на масата и отново впи, очи в трите Айез Седай. — С една такава като вас имах сериозен успех. — Едесина зяпна и измърмори някакво име, но толкова тихо, че не се чу. — Да — рече Тюон. — Трябва да си срещала моята Милен в кучкарниците или на упражнения. Ще те обуча толкова добре като нея. Прокълната си с тъмна поквара, но ще те науча да си горда, че служиш на Империята.

— Не съм ги довел тези трите от Ебу Дар, за да ги върнеш — твърдо заяви Мат и се плъзна покрай леглото. Лисичата глава изстина още повече и Тюон ахна.

— Как... го направи това, Играчко? Сплитът... се стопи... щом те докосна.

— Дарба, Миличко.

Селусия пристъпи към него, присвита и с умолително протегнати ръце. Със страх, изписан на лицето.

— Да не си...

— Не! — срязва я Тюон.

Селусия се изправи и се дръпна, макар да не откъсна очи от него. Странно, страхът се стопи от лицето ѝ, а той поклати удивено глава. Знаеше, че гърдестата жена се подчинява моментално на Тюон — беше нейна со'джин, в края на краищата, толкова собственост, колкото и кобилата ѝ, и дори смяташе, че това е редно и е хубаво — но колко покорен трябва да е човек, за да се отърве от страха си по заповед?

— Те ме дразнеха, Играчко — рече Тюон, щом той сложи ръце около нашийника на Теслин. Още трепереща, със стичащи се по страните ѝ сълзи, Червената сякаш не вярваше, че наистина може да го махне.

— И мен ме дразнят. — Намести пръстите си, натисна и нашийни-кът щракна и се отвори.

Теслин се вкопчи в ръцете му и взе да ги целува и да хлипа:

— Благодаря ти, Ох, благодаря ти, благодаря ти.

Мат се окашля.

— Добре де, но няма нужда да... Ще престанеш ли с това? Теслин? — Едва успя да си издърпа ръцете.

— Искам да престанат да ме дразнят, Играчко — каза Тюон, докато той се обръщаше към Джолайн. От всяка друга това щеше да прозвучи като каприз. От устата на смуглата женичка прозвуча настойчиво.

— Смятам, че след всичко това ще се съгласят — сухо отвърна той. Но Джолайн го гледаше право в очите, вирнала упорито брадичка. — Ще се съгласите, нали?

Зелената не отвърна нищо.

— Аз съм съгласна — бързо отвърна Теслин. — Всички сме съгласни.

— Да, всички сме съгласни — добави Едесина.

Джолайн го гледаше мълчаливо и упорито и Мат въздъхна.

— Мога да оставя Миличкото да те задържи няколко дни, докато премислиш. — Нашийникът на Джолайн щракна в шепите му. — Но няма да го направя.

Без да откъсва очи от неговите, тя опипа гърлото си, все едно да се увери, че нашийника го няма.

— Би ли ми станал Стражник? — И се изсмя тихо. — Няма нужда да ме гледаш така. Дори да поисках да те обвържа въпреки волята ти, не бих могла, докато имаш този тер-анреал. Съгласна съм, господин Каутон. Може да ни струва най-големия шанс да спрем сеанчанците, но повече няма да притеснявам... Миличкото.

Тюон изсъска като попарена котка и Мат отново въздъхна. С едната взело, с другата — дало.

Част от нощта изкара, като правеше това, което мразеше най-много на света. Да работи. Копаяше дълбока дупка, за да зарови трите ай-дама. Сам се зае да го свърши, защото — изненадващо — Джолайн ги поиска. Нали бяха тер-анреали, в края на краищата, и Бялата кула трябваше да ги проучи. Можеше и да е така, но Кулата просто трябваше да си намери ай-дам другаде. Беше съвсем сигурен, че никой

от Червените ръце няма да ѝ ги предаде, ако той им каже да ги заровят, но все пак нямаше да рискува отново да се появят и да му създадат още неприятности. Преди да изкопаят дупката до коленете, заваля студен проливен дъжд, и когато приключи, беше прогизнал и окалян до кръста. Страхотен край на една страхотна нощ — заровете продължаваха да подскачат из черепа му.

ГЛАВА 10

СЕЛО В ШИОТА

Следващият ден донесе облекчение. Или поне така изглеждаше в началото. Тюон, в синя копринена рокля за езда, пристегнатата с широк кожен колан, не само че яздеше до него, щом позорище-то бавно се затътри на север, но зашава с пръсти на Селусия, щом тя понечи да вклини сивия си кон между двамата. Селусия сама си беше намерила кон по някакъв начин — хубаво животно, което не можеше да се мери с Пипс или Акеин, но все пак бе доста по-добро от пъстро-кафявия. Синеоката жена, днес със зелена забрадка под качулката, подкара от другата страна на Тюон и в неиздаването на никакво чувство лицето ѝ спокойно можеше да мине за айезседайско. Мат не можа да се сдържи и се ухили. Нека тоя път тя да крие безсилието си. Тъй като нямаха коне, истинските Айез Седай си стояха във фургона. Метвин беше достатъчно далече, на капрата на пурпурния фургон, и не можеше да го подслуша какво си приказва с Тюон. Само няколко тънки облака бяха останали в небето от снощния дъжд и всичко на този свят изглеждаше хубаво. Дори подскачащите в главата му зарове не можеха да го развалят. Е, имаше и лоши моменти, но само моменти.

Преди малко високо във въздуха бе литнало ято гарвани — десетина едри черни птици. Летяха бързо, без да се отклоняват от посоката си, но той все пак ги проследи с очи чак докато не се смалиха на точки и не изчезнаха. Това не можеше да развали деня. Поне за него. Може би за някой по на север.

— Видя ли някаква поличба в тях, Играчко? — попита Тюон. Беше толкова изящна в седлото, колкото във всичко друго, което вършеше. Не помнеше да я е виждал непохватна в каквото и да било. — Повечето поличби, свързани с гарвани, които знам, са като кацнат на нечий покрив или ако грачат рано призори или привечер.

— Може да са шпиони на Тъмния — отвърна той. — Понякога. Враните също. И плъховете. Не не спряха да ни погледнат, тъй ченяма за какво да се тревожим.

Тя прокара ръката си в зелената ръкавица по главата, въздъхна и придърпа качулката.

— Играчко, Играчко. В колко детски приказки вярваш? Да не би да вярваш, че ако спиш на Хълма на Стария Хоб по пълнолуние, змиите ще ти дадат верни отговори на три въпроса, или че лисици крадат хорски кожи и изсмукват изяденото, тъй че да умреш от глад, макар и си си натъпкал тумбака?

Той все пак успя да се усмихне.

— Май не съм чувал за тия неща.

Но дори да придаде безгрижие на гласа си му струваше усилие. Каква бе възможността да спомене точно за змии, даващи верни отговори, нещо, което Делфините го бяха направили в известен смисъл, и то едновременно с лисици, крадящи кожи? Убеден беше, че Еелфините го правеха — и че се обличаха с тях. Но това, което го накара да потръпне, беше „Старият Хоб“. Другото можеше просто да е тавиренс-твото, усукващо света около него. В Шандале, земята, в която се бил родил Артур Ястребовото крило обаче, Стария Хоб, Кайсен Хоб, бе поредното име за Тъмния. Делфините, както и Еелфините, със сигурност заслужаваха да са свързани с Тъмния, но специално той не държеше да мисли за това, след като сам беше свързан с проклетите лисици. А дали и със змиите? Дори възможността за това бе достатъчна, за да му се свие стомахът.

Все пак беше приятна езда, денят се стопляше с издигащото се слънце, макар изобщо да не можеше да се нарече топъл. Той пожонглира с шест цветни дървени топки, а Тюон се разсмя и изпляска с ръце, и имаше защо. Този подвиг бе впечатлил жонгльора, от който ги купи, а при езда беше още по-трудно. Каза няколко шеги, които я накараха да се разсмее, и една, която я накара да завърти очи и двете със Селусия да си засахват с пръсти. Май не ѝ допадаха шеги за слугини в гостилници. Иначе шегичката изобщо не беше пиперлива. Мат не беше глупак. Но съжали, че Тюон не се разсмя. Смехът ѝ беше великолепен, топъл и волен. Говориха си за коне и поспориха за различни начини да се дресират инатливи животни. В тази хубава главица се таяха някои странни идеи, например че можело да укротиш буен кон, като го гризнеш по ухото! По-скоро му прозвуча като да хвърлиш искра в купа сухо сено. А изобщо не беше чувала, че можеш

да укротиш кон, като му тананикаш тихичко, и нямаше да повярва, че баща му го е научил на това, освен ако не й го демонстрира.

— Добре де, не мога да го демонстрирам, като няма кон за укротя-ване, нали? — отвърна Мат, а тя пак завъртя очи. Селусия — също.

Никаква разгорещеност обаче нямаше в този спор, нито гняв, а просто дух. У Тюон имаше толкова дух, колкото можеше да се побере в толкова дребна женичка. Мълчанията й бяха това, което леко попарваше деня, и то повече от змиите и лисиците. Те все едно бяха много далече и нищо не можеше да се направи. А тя беше тук, до него, и с нея имаше да оправя много неща. Изобщо не му намекна за случилото се с трите Айез Седай или за самите Сестри. Изобщо не намекна за неговия тер-анреал, нито за това, че каквото и да се беше опитала да му направи със сплита на Теслин или Джолайн, не беше успяла. Предната нощ все едно че беше някакъв сън.

Сетале беше казала, че е като пълководец, обмислящ сражение. Опитна беше в интригите и в преструвките от дете, според Егеанин. И всичко това бе насочено право срещу него. Но с каква цел? Със сигурност не можеше да е някаква форма на ухажване на сеанчанската Кръв. Егеанин не знаеше много по въпроса, но със сигурност не беше това. Мат познаваше Тюон от няколко недели, беше я отвлякъл, тя го наричаше „Играчко“, беше се опитала да го купи и само някой празноглав глупак можеше да усуче всичко това във влюбеност на жена. При което оставаше само някаква много сложна схема за отмъщение заради... заради Светлината само знаеше какво. Беше заплашила, че ще го направи виночерпец. Това означаваше да'ковале според Егеанин, макар че тя само изсумтя, като й го каза. Виночерпците ги избираха по красота, а според Егеанин той не беше никакъв красавец. Е, според него — също, само че нямаше да го признае пред никого. Доста жени се бяха възхищавали на лицето му. Нищо не говореше, че Тюон не може да довърши брачната церемония само за да го накара да си помисли, че е свободен и в безопасност, а после да заповяда да го екзекутират. С жените никога не беше просто, но в сравнение с Тюон отношенията му с другите приличаха на детска игра.

Дълго не видяха и една ферма, но около два часа след като слънцето прехвърли зенита, стигнаха до едно доста голямо село. Отдалече смътно отекваше кънтеж на ковашки чук. Постройките,

някои на три ката, бяха до една с масивни дървени греди, с белезникав гипс по рамките, с островърхи сламени покриви и високи каменни комини. Нещо в тях погъделичка паметта му, но не може да реши какво. Никаква ферма не се виждаше наоколо, сред горите. Но селата винаги бяха свързани с ферми, поддържаха ги и се препитаваха от тях. Всички те сигурно бяха по-навътре сред дърветата, далече от пътя.

Странно, но хората, които срещаха, не обръщаха внимание на приближаващия се керван. Един по риза, току до пътя, вдигна глава от секирата, която точеше на въртящия се с педал брус, след което отново се наведе, все едно че не беше видял нищо. Рояк хлапета профучаха иззад ъгъла и се втурнаха в другата уличка, без дори да погледнат към кервана. Много странно. Повечето селски хлапета щяха да се спрат и да зяпнат към търговски фургон, зачудени за чуждите краища, в които е бил търговецът, а в трупата имаше повече фургонали и от най-дългия търговски керван. От север зад впряг от шест коня идеше амбулант, фургонът му с високо зебло беше почти целият покрит с връзки грънци, тигани и котлета. Това също трябваше да привлече любопитство. Дори едно голямо село на оживен път зависеше от амбуланти за повечето неща, които си купуваха хората. Но никой нито посочи натам, нито извика, че идва търговец. Просто всеки си продължи по работата.

На триста разтега преди селото Лука се изправи на капрата и погледна назад над покрива на фургона.

— Ще завием тука — ревна той и посочи голяма ливада с полски цветя: маргаритки, глухарчета и нещо, което можеше да мине за любовничета, осеяли израслата вече цяла стъпка пролетнатрева. После седна и подкара встрани от пътя. Другите фургонали поеха след него, колелетата им заораха в рохкавата от дъжда пръст.

Щом свърна Пипс към ливадата, Мат чу как копитата на конете на амбуланта закънтяха по застлания с камък път. Звукът го накара изведнъж да трепне и той се изправи на седлото. Пътят не беше застлан с... Дръпна рязко юздите. Покритият с платно фургон трополеше по сив калдъръм, изпънал се през селото. Самият амбулант, шишко с широка капела, зяпаше калдъръма и клатеше глава, заничаше към селото и пак клатеше глава. Амбулантите държаха все по едни и същи пътища. Трябваше да е минавал тук поне сто пъти. Трябваше да

знае. Амбулантът спря впряга си и върза юздите за дръжката до капрата.

Мат вдигна ръце пред устата си и извика:

— Карай, човече! Колкото може по-бързо! Карай!

Амбулантът го погледна, а после скочи от седалката — доста пъргаво за едър човек като него. Замахна с ръце досущ като Лука и завика нещо. Мат не можеше да чуе думите, но знаеше какво вика. Вести за света, които бе насъбрал по пътя си, объркани с изреждане на стоката, която кара, и как няма равна на себе си. Никой из селото не се спря да го чуе.

— Махай се! — изрева Мат. — Те са мъртви! Махай се!

Някой зад него ахна. Тюон или Селусия. Сигурно и двете.

Изведнъж конете на амбуланта зацвилиха и замятаха глави като обезумели. Цвилеха като животни, преминали нащърбения ръб на ужаса — и не спираха.

Пипс се задърпа уплашено и Мат стисна здраво юздите. Конят заигра на кръгове, искаше да побегне в която и да е посока, стига да е колкото може по-далече оттук. Всички коне в кervана зацвилиха от страх. Лълове и мечки зареваха, след тях — и леопардите. Това още повече подплаши конете и те се занадигаха на задните си крака. Кобилата на Тюон също подскачаше и се въртеше в кръг, както и сивушко-то на Селусия. За миг той се уплаши за Тюон, но тя сякаш се справяше с Акеин толкова добре, колкото и при ездата в леса. Най-сетне Мат удържа Пипс — той дишаше тежко, сякаш беше препускал дълго, но вече не се опитваше да се втурне в бяг. Късно беше. Сигурно от самото начало бе твърде късно. Дебелият амбулант скочи от капрата да види какво става с конете му.

Щом стъпи долу, залитна трмаво и се взря в краката си. Шапката падна от ръката му и тупна на черния път. И изведнъж и той запищя. Калдъръма го нямаше и търговецът бе затънал до глезените в земята също като цвилещите му коне. Беше затънал до глезените и затъваше още в опечената като камък глина като в тресавище, също като конете и фургона му. И селото, коне и хора, всичко бавно се стапяше в земята. Хората така и не спираха работата си. Жени, понесли кошове, мъже, помъкнали на раменете си грамаден дънер, притичващи деца... онзи при бруса продължаваше да си точи брадвата, и всички — вече почти до колене в земята.

Тюон задърпа Мат за палтото от едната страна, Селусия — от Другата. Той чак сега осъзна, че е подкарал Пипс. Към амбуланта. Светлина!

— Какво правиш?! — попита го побесняла Тюон.

— Нищо.

Лъкът му бе готов, роговете бяха наместени в жлебовете, ленените тетиви бяха оплетени и намазани с восък, но още не беше поставил и един връх на ясеновите стрели, а и при този дъжд смолата, крепяща гъшите пера на стрелите, все още беше размекната. Само това можещо да измисли — милостта на стрелата в сърцето на амбуланта, преди напълно да бъде засмукан! Щеше ли да умре, или го отнасяха там, където заминаваха всички тези мъртви шиотци? Точно това го бе зачо-въркало, когато видя постройките. Точно така тукашните бяха вижда-ли Шиота преди близо триста години.

Не можеше да откъсне очи от гледката. Потъващият амбулант крещеше толкова силно, че се чуваше над врявата из кервана.

— Помоооооц! — викаше окаяникът и махаше с ръце. Като че ли гледаше право към Мат. — Помогнете миини! — И не спираше.

Мат продължи да го чака да умре, надяваше се да умре — по-добре беше от другото, — но човекът продължаваше да пищи, докато не потъна до кръста, сетне — до гърдите. Отчаяно отметна глава, като човек, повлечен под водата, за да вдиша за сетен път. После главата му се скри и останаха само ръцете, махаха отчаяно, докато и те не изчезнаха. Само шапката му, останала да лежи на пътя, говореше, че там наистина допреди малко е имало човек.

Когато и последните сламени покриви и високи комини се стопиха, Мат тежко въздъхна. На мястото на доскорошното село се беше ширнала друга ливада, изпъстрена с невен и глухарче, и от цвят на цвят прехвърчаха червени и жълти пеперуди. Толкова мирно. Да можеше само да повярва, че амбулантът е мъртъв.

Освен неколцината, тръгнали след Лука в ливадата, фургоните на трупата стояха на върволица на пътя и всички бяха слезли; жени утешаваха разилакани дечица, мъже се мъчеха да успокоят разтрепераните коне, всички говореха уплашено и гръмко, та да ги чуят над рева на мечките, лъвовете и леопардите. Е, всички освен Айез Седай. Трите се плъзнаха припряно по пътя с Блерик и Фен по петите ва Джолайн. Ако се съдеше по лицата им, на Айез Седай, както и на

Стражниците, човек можеше да си помисли, че потъването на села под земята е нещо толкова обикновено, колкото домашните котки. Трите спряха до широкополата шапка на амбуланта. Теслин я вдигна и я заобърща в ръцете си, после я пусна. Сестрите тръгнаха през ливадата, в която доскоро беше селото, говореха и оглеждаха тук-там, сякаш можеха да разберат нещо от полските цветя и тревата. Не си бяха направили труда да си сложат наметалата, но този път поне Мат не намери в себе си сили да ги укори. Можеше и да са прелели, но и да беше така, не бяха дръпнали достатъчно Сила, та лисичата глава да измръзне. Нямаше да ги спре да си свършат задачата — ако имаха задача, разбира се. Не и днес, не и след онова, което току-що беше видял.

Споровете почнаха тутакси. Никой не искаше да мине през спече-ната глина, която допреди малко изглеждаше като каменна настилка. Викаха си един на друг, в това число — коняри и шивачки, всички обясняваха на Лука какво трябва да се направи, и то моментално. Някои искаха да обърнат назад, докато намерят друг път и по него и по-тесни пътища да се доберат до Люгард. Други настояваха изобщо да забравят за Люгард, да хванат за Иллиан по същите селски пътища, или даже да се върнат в Ебу Дар и по-нататък. Все пак оставаха Ама-диция и Тарабон. И Геалдан, между другото. Колкото искаш градчета и градове там, и далече от това прокълнато от Сянката място.

Мат си седеше в седлото на Пипс, опипваше разсеяно юздите и кротко чакаше сред цялата тази врява и махане на ръце. Пипс от време на време потръпваше, но вече не се опитваше да хукне. Том се провря през тълпата към Мат и отпусна ръка на шията на коня. Джюй-лин и Аматера дойдоха след него — тя се беше вкопчила в хващача на крадци и поглеждаше боязливо възбудените хора от трупата; а след тях — Ноал и Олвер. Момчето като че ли също бе готово да се вкопчи в някого за утеха, в когото и да е, само че беше вече много голямо и не искаше да го покаже. Ноал също изглеждаше угрижен, клатеше глава, мърмореше и все гледаше към Айез Седай. Нямаше и капка съмнение, че от тази вечер щеше да твърди, че е виждал нещо такова и преди, само че в много по-голям мащаб.

— Мисля, че оттук ще продължим сами — каза кротко Том. Джюйлин кимна мрачно.

— Ако се наложи — отвърна Мат.

Малцина щяха да застанат на страната на онези, които търсеха Тюон, отвлечената наследница на Сеанчанската империя, иначе той отдавна щеше да е оставил позорището. Да се доберат до спасителното убежище без трупата, в която да се крият, щеше да е много по-опасно, но не и невъзможно. Невъзможното беше да вразуми тези хора. Само един поглед към изплашените им лица бе достатъчен, за да го убеди, че няма да му стигне златото за това. Сигурно нямаше да стигне златото в целия свят.

Лука слушаше мълчаливо, загърнат в яркочервеното си наметало, докато енергията на хората от трупата не се изразходи. Щом гласовете им взеха да заглъхват, той тръгна между тях. Без никакви помпозни жестове този път. Тук ще спре да потупа някого по рамото, там — за да се взре искрено в очите на някоя жена. Селските пътища? Те били затънали в кал, по-скоро реки, отколкото пътища, заради пролетните дъждове. Така щяло да е два пъти по-дълго да стигнат до Люгард, три пъти, ако не и повече. Мат едва не се задави, като чу Лука да говори за бързина, но той съвсем не Ги подгръвяше. Говореше за усилието да се измъкват затъналите фургони, принуждаваше слушащите го едва ли не да се видят как се напъват, за да измъкнат впряговете през калта, стигаща почти до ритлите. Дори един селски път нямаше да е чак толкова лош, но той успя да им го внуши. Най-малкото успя да го внуши на Мат. Малки и много нарядко щели да са селищата по тези черни пътища, селщата щели да са само от по няколко колиби. Малко щели да са местата за представление, а и храна за толкова много хора трудно щяла да се намери. Каза го, докато гледаше тъжно едно момиченце на пет-шест години, надничащо иззад полите на майка си, и човек просто разбираше как го вижда пред очите си как плаче от глад. Не една жена прегърна дечицата си при тези думи.

Колкото до Амадиция и Тарабон, и да, Геалдан, те били великолепни места за представления. „Голямото пътуващо позорище и великолепното представление на дивни зрелища и чудеса на Валан Лука“ щяло да посети тези земи и да привлече огромни тълпи. Някой ден. Но за да стигнат до тях сега, първо трябвало да се върнат в Ебу Дар, да изминат целия този път, който били преодолели за последните няколко недели, да минат през същите градове, където хората едва ли щели да хвърлят пари, за да видят наново нещо, което са видели

наскоро. Дълъг път — и кесиите на всички щели да изтъняват и коремите им да се свиват с всеки ден.

Или пък можели да продължат към Люгард.

Тук гласът му започна да набира сила. Жестикულიраше, но скром-ничко. Продължаваше да се движи между хората, но стъпваше по-бързо. Люгард бил величествен град. Ебу Дар бил само бледа сянка на Люгард. Люгард всъщност бил един от великите градове, толкова населен, че можели да играят там цяла пролет и все да напират нови тълпи. Мат така и не беше стъпвал в Люгард, но знаеше, че е наполовина в развалини, с крал, който не можеше да си позволи да поддържа улиците чисти, но в устата на Лука звучеше все едно, че не отстъпва на Кемлин. Със сигурност някои от тези хора го бяха виждали, но го слушаха захласнати, докато описваше палати, пред които Тарасински-ят палат в Ебу Дар приличаше на съборетина, докато говореше за тълпи и тълпи облечени в коприна благородници, които щели да се стичат, за да видят позорището, и дори щели да ги канят на частни представления. Крал Редран поне със сигурност щял да поръча такова. Играл ли бил досега някой от тях пред крал? Е, щял да играе. Със сигурност. Да. А от Люгард — към Кемлин, град, пред който Люгард приличал на жалко селце. Кемлин, един от най-големите и богати градове на света, където щели да играят цяло лято и нижещите се да ги гледат тълпи нямало да имат край.

— Бих искала да видя тези градове — промълви Тюон и придърпа Акеин до Пипс. — Ще ми ги покажеш ли, Играчко?

Селусия задържа сивушкото до бедрото на Тюон. Изглеждаше съвсем съдържана, но явно и тя бе потресена от видяното.

— Люгард може би. Оттам може да намеря начин да те върна в Ебу Дар. — С добре охраняван търговски керван и с толкова благонадеждни охранници, колкото можеше да наеме. Тюон може да беше много опитна и опасна, поне според Егеанин, но мнозина щяха да погледнат на две сами жени по пътя като на много лесна плячка, и то не само разбойници. — Може би и Кемлин. — Май щеше да му потрябва повече време, отколкото оттук до Люгард.

— Каквото ще видим, ще го видим — отвърна загадъчно Тюон и двете със Селусия започнаха да си шават с пръсти.

„Да си говорят за мен зад гърба ми, а не да го правят пред очите ми“. Мразеше, когато почнеха да го правят това.

— Лука е добър като веселчун, Том, но не мисля, че ще ги склони.

Том изсумтя презрително и поглади с юмрук белите си мустаци.

— Бива го, признавам му го, но че не е веселчун, не е. Все пак хвана ги според мен. Дали да не се обзаложим, момче? Една златна корона?

Мат се изсмя, изненадващо за самия себе си. А беше сигурен, че няма да може да се засмее отново, преди да се отърси от образа с онзи амбулант, потъващ наскреда пътя. И конете. Почти чуваше все още цвиленето им, толкова силно, че почти заглушаваше заровете.

— Искаш да се обзалагаш с мен? Добре. Готово.

— Не бих играл с тебе на зарове — сухо отвърна Том. — Но знам кога някой обръща с думи умовете на тълпата, щом го видя. И аз съм го правил.

Щом свърши с Кемлин, Лука се стегна, върна обичайната си помпозност и закрачи гордо изпъчен.

— А оттам — заяви той, — до самия Тар Валон. Ще наема кораби да ни превозят всички. — Този път Мат вече се задави. Лука да наеме кораби? Лука, който беше толкова стиснат, че мишки нямаше да даде да се стопят за лой? — Такива тълпи ще прииждат в Тар Валон, че можем да изкараме цял живот сред разкоша на великия град, където съградените от огиери дюкяни приличат на дворци, а дворците са неописуеми. Владетели, видели Тар Валон за първи път, са плакали със сълзи, че престолнините им са като села, а дворците им — като селяшки колиби. Самата Бяла кула е в Тар Валон, не забравяйте, най-грандиозното здание на света. Амирлинският трон лично ще ни помоли да се представим пред нея. Ние дадохме подслон на три изпаднали в нужда Айез Седай. Кой би повярвал, че няма да кажат добра дума за нас пред Амирлинския трон?

Мат хвърли поглед през рамо и видя, че трите Сестри са спрели да обикалят по ливадата, изникнала на мястото на селото. Стояха наредени една до друга на пътя и гледаха право към него — самото олицетворение на айезседайска невъзмутимост. Не, всъщност не гледаха него. Гледаха съсредоточено Тюон. Трите се бяха съгласили да не я притесняват повече и тъй като бяха Айез Седай, думата им ги обвързваше, но докде стигаше все пак думата на една Айез Седай?

Винаги намираха начини да заобиколят Клетвата против лъжа. Тъй че Тюон едва ли щеше да види Кемлин, а сигурно и Люгард. Най-вероятно и в двата града щеше да има Айез Седай. Какво по-лесно от това Джолайн и другите да ги известят, че Тюон е сеанчанска Върховна лейди? Най-вероятно Тюон щеше да тръгне за Тар Валон, преди той да успее да мигне. Като „гостенка“ естествено, да помогне да спрат боевете. Несъмнено мнозина щяха да кажат, че това е само за добро, че той самият трябва да им я предаде и да им каже коя е всъщност, но той беше дал думата си. Започна да смята колко да се осмели да се доближи до Люгард, преди дай намери превоз обратно до Ебу Дар.

Лука доста се затрудни с Тар Валон, за да го опише по-грандиозно от Кемлин след величавата си реч за предишния град, а и да стигнеха някога до Тар Валон, някои щяха да се разочароват от налудничавите му описания — Бялата кула хиляда разтега висока? Построените от огиери палати били колкото малки планини? Заяви дори, че в града имало огиерски стеддинг! Но накрая призова всеки, който иска трупата да продължи, да вдигне ръка. Всички ръце се изпънаха нагоре, дори детските ръце, и гласуване нямаше.

Мат измъкна една ебударска корона и каза:

— Никога не съм се радвал толкова, че губя, Том.

Е, никога не се радваше да губи, но в този случай бе по-добре, отколкото ако спечелеше.

Том взе монетата с лек поклон.

— Мисля да си я запазя за спомен. — Завъртя я между пръстите си и добави: — Да ми напомня, че и човекът с най-големия късмет на света може да загуби.

Въпреки вдигнатите ръце, на никой не му се щеше да мине по онази отсечка на пътя. Дори Лука седеше на капрата, вторачен напред, а Лателе се беше вкопчила в ръката му здраво, както Амата се бе вкопчила в Джюйлин. Най-сетне Лука измърмори нещо, което сигурно беше проклетие, и шибна впряга с юздите. Докато стигнат фаталната отсечка, вече препускаха и Лука кара така чак докато не подминаха далече мястото с „калдъръма“. Така беше с всеки следващ фургон. Спиране, изчакване, докато предният не мине напред, рязко плясване с поводите — и бързо напред. Самият Мат вдиша дълбоко, преди да подкара Пипс. Ходом, никакъв галоп, но не му беше лесно да се

сдържи да не забие пети в хълбоците му, особено докато подминаваше шапката на амбуланта. Тъмното лице на Тюон и бледото на Селу-сия не издадоха повече чувство от лицата на Айез Седай.

— Някой ден ще видя Тар Валон — каза кротко Тюон по средата на отсечката. — Вероятно ще го направя своя столица. Ще те накарам да ми покажеш града, Играчко. Бил си там, нали?

Светлина! Твърда женичка си беше. Прекрасна, но твърда като пирон.

След като всички минаха, Лука продължи в бърз тръс вместо обичайното тътрене. Слънцето взе да се смъква и подминаха няколко крайпътни ливади, достатъчно големи да поберат трупата, но Лука кара, без да спре, чак докато сенките им не се удължиха и слънцето не се превърна в тлъсто червено кълбо на хоризонта. Но и тогава остана на капрата, стиснал юздите и вторачен в тревистата равнина около тях.

— Най-обикновено поле си е — измърмори най-сетне, доста високо, и отби от пътя.

Мат придружи Тюон и Селусия до пурпурния фургон, след като Метвин пое конете — но тази вечер нямаше да има ядене й игри на Камъчета.

— Това е нощ за молитва — каза му тя. — Нищо ли не знаеш, играчко? Оживелите мъртъвци са знак, че Тармон Гай-дон е близо.

Този път не го взе за поредното й суеверие — в края на краищата и на него му бяха минали подобни мисли. Не беше много по молитвите, но този път се помоли, кратичко. Понякога човек няма какво друго да направи.

Никой не искаше да спи, тъй че лампите горяха из целия лагер. Никой не искаше да остава сам също така. Мат яде сам в шатрата си. Нямаше апетит и заровете тропаха в главата му по-силно от всякога, но точно като свърши, Том дойде да поиграят на камъчета, а скоро след него — и Ноал. Лопин и Нерим цъфваха през няколко минути, кланяха се и питаха дали Мат или другите искат нещо. После донесоха вино и чаши — Лопин донесе висока глинена стомна и счупи восъчния печат, а Нерим донесе чашите на дървена табла. Мат им каза да намерят Харнан и другите войници.

— Не се съмнявам, че вече се напиват, което е добра идея според мен. Това е заповед. Предайте им, че съм казал да дадат и на вас.

Лопин се сведе над кръглия си корем в мрачен поклон.

— Помагам от време на време на челника, милорд. Носил съм му едно-друго. Вярвам, че ще е щедър с брендите. Хайде с мене, Нерим. Лорд Мат иска да те напия и ще се напиеш с мен, даже ако трябва да ти седна отгоре и да ти наляя брендите в гърлото.

Тясното лице на въздържателя кайриенец се навъси неодобрително, но и той се поклони и бързо излезе с тайренеца. Мат не смяташе, че на Лопин ще му се наложи да му седа отгоре.

Дойде и Джюйлин, с Аматера и Олвер, тъй че към играта с камъчета на масичката се добави играта на „Лисици и змии“, проснати на платнения под. Аматера се оказа свестен играч на камъчета, нищо чудно, след като беше бивша владетелка, но устните ѝ още повече се нацупиха, когато двамата с Олвер загубиха, макар че в тази игра никой не печелеше. Но пък Мат винаги беше подозирал, че не е била много добра владетелка. Който не играеше, седеше на нара. Мат гледеше игрите, когато не беше негов ред да играе, както и Джюйлин, докато играеше Аматера. Почти не откъсваше очи от нея, освен когато му дойдеше ред да играе. Ноал си бърбеше приказките — но пък той винаги си заплиташе лакардиите, дори докато играеше, и бърбенето като че ли не влияеше на умението му с камъчетата — а Том седеше и четеше писмото, дето Мат му го беше донесъл, като че ли преди много, много време. Страницата беше много омачкана от носенето в джоба на палтото на Том и много зацапана от четене и препрочитане. Беше казал, че е от някоя си умряла жена.

Изненада беше, че по някое време Домон и Егеанин надникнаха през процепа. Не че точно бяха отбягвали Мат, откакто той се премести от зеления фургон, но не си и правеха труд да го потърсят. Като всички останали, и те се бяха облекли в по-хубави дрехи от дрипите, които носеха в началото за прикритие. Раздвоените поли на Егеанин и палтото с висока яка, и двете от синя вълна и извезани с жълто, почти златисто по пешовете и ръкавите, биеха малко като на униформа, докато Домон, в добре скроеното кафяво палто и торбести панталони, затыкнати в подвитите малко под коленете ботуши, приличаше от глава до пети на преуспяващ, макар и не чак заможен иллиански търговец.

Щом Егеанин влезе, Аматера, която беше на пода с Олвер, коленичи и се сви на кълбо. Джюйлин въздъхна и стана от столчето на масата срещу Мат, но Егеанин каза:

— Няма нужда от това, нито с мен, нито с никого. — И се наведе, хвана Аматера за раменете и я изправи. Аматера стана бавно, държеше очите си сведени. Егеанин я хвана за брадичката и нежно повдигна главата ѝ. — Гледаш ме в очите. Всички гледаш в очите. — Тарабонката нервно облиза устни, но продължи да гледа Егеанин в лицето, след като тя я пусна. От друга страна, очите ѝ бяха много ококорени.

— Ей на това му се вика промяна — отрони недоверчиво Джюйлин. С нотка гняв. Стоеше скован като статуя, издялана от тъмно дърво. Мразеше сеанчанците заради онова, което бяха причинили на Аматера. — А ме нарече крадец, че я освободих. — Тук вече имаше повече от нотка гняв. Мразеше крадците. И контрабандистите, какъвто беше Домон.

— Всичко се променя с времето — подхвърли добродушно Домон и се усмихна, колкото да предотврати по-разгорещени думи. — Ей на, виждате честен човек, господин Хващачо на крадци. Лейлвин ме накара да обеща, че ще се откаже от контрабандата, преди да се съгласи да се омъжи за мен. Късметът да ме жъгне дано, чувал ли е някой жена да се откаже да вземе мъж, ако той не се откаже от доходен занаят? — И се засмя, все едно че това бе най-страхотната шега на света.

Егеанин го сръга с юмрук в ребрата толкова силно, че смехът му тутакси премина в пъшкане. Откакто беше женен за нея, ребрата му сигурно бяха отекли до едно.

— Очаквам да си спазиш обещанието, Бейл. Аз се променям, значи и ти трябва да се промениш. — Изгледа за миг Аматера — сигурно за да се увери, че още се подчинява; биваше я Егеанин да кара другите да правят каквото им каже — след което изпъна ръка към Джюйлин. — Променям се, господин Сандар. А вие?

Джюйлин се поколеба, но плесна ръката ѝ.

— Ще взема да се опитам. — Не беше много убедителен.

— Моля само да се опитате честно. — Егеанин огледа намръщено шатрата и поклати глава. — Виждала съм трюмове по-малко претъпкани от това. Във фургона ни има малко прилично вино, господин Сандар. Ще дойдете ли с дамата си с нас на по чашка?

Джюйлин отново се поколеба, но най-сетне измърмори:

— Той почти си я е спечелил тая игра. Няма смисъл да се доиграва. — Нахлузи коничната си шапка, съвсем ненужно придърпа на раменете си тъмното широкополо тайренско палто и много официално подаде ръка на Аматера. Тя я стисна здраво и макар да не откъсваше очи от лицето на Егеанин, видимо потрепери. — Предполагам, че Олвер ще иска да остане тук да си довърши играта, но двамата с дамата ми с удоволствие ще пийнем вино с вас и съпруга ви, госпожо Безморска. — В погледа му имаше леко предизвикателство. Ясно беше, че за него Егеанин тепърва трябва да доказва, че вече на гледа на Аматера като на открадната собственост.

Егеанин кимна, уж че го разбира напълно.

— Светлината да ви огрее тази нощ и още толкова дни и нощи, колкото ни остават на всички — рече тя като за сбогом на оставащите. Страшно ободряващо.

Щом четиримата излязоха, отвън изгърмя. Последва нов трясък и дъждът заромоли по покрива на шатрата, бързо се усили в пороен и капките тежко забарабаниха по зеленикавото платнище. Ако Джюйлин и другите не бяха потичали, щяха да си пият виното мокри.

Ноал се настани от другата страна на червеното платно срещу Олвер, на мястото на Аматера, и хвана заровете. Черните кръгове бяха стигнали почти до края на изрисувания като паяжина плат, но за всяко око беше явно, че няма да успеят. За всяко, но не и за окото на Олвер. Той изохка, щом един от белите кръгове с вълниста линия, змия, докосна неговата фигура, и още веднъж, когато един кръг с нарисован триъгълник се опря до фигура на Ноал.

Ноал междувременно отново подхвана приказката, която бе прекъснал при появата на Егеанин и Домон, история за уж някакво негово пътуване на каботажен кораб на Морския народ.

— Жените Ата-ан Миере са най-чевръстите на света — заговори той, докато придвижваше черните кръгове назад към средата на игралното платно — по-чевръсти са дори от доманките, а знаете, че това все пак говори нещо. А когато са в открито море, далече от сушата... — Изведнъж млъкна, окашля се и погледна накриво Олвер, който трупаше змиите и лисиците по ъглите на таблото.

— Какво правят тогава? — попита Олвер.

— Ами... — Ноал се почеса по носа. — Ами, катерят се по такелажта толкова пъргаво, че човек ще си рече, че имат шепи там,

където трябва да имат стъпала. Това правят. — Олвер ахна и Ноал въздъхна облекчено.

Мат взе да маха черните и бели камъчета от игралното табло и да ги прибира в двете резбовани дървени кутии. Заровете в главата му подскачаха и тропаха толкова силно, че и най-силната гръмотевица не можеше да ги заглуши.

— Още една игра, Том? Белокосият мъж вдигна очи от писмото.

— Не, Мат. Тази нощ умът ми е като в мъгла.

— Ако нямаш против, да те попитам, Том, защо го четеш това писмо така? В смисъл, понякога лицето ти изглежда, сякаш се мъчиш да отгатнеш какво иска да каже. — Олвер се ухили, като при добре хвърлен зар.

— Ами, защото съм аз. Донякъде. Тука. — Протегна му писмото, но Мат поклати глава.

— Не е моя работа, Том. Писмото си е твое, а в главоблъсканиците хич не ме бива.

— О, и твоя работа е. Моарейн го написа малко преди да... Все едно де, тя го написа.

Мат го зяпна продължително, преди да поеме омачканата страница, а когато очите му се спуснаха над зацапаното мастило, примига. Страничката беше изпълнена със ситен изряден почерк, но започваше с „Мой прескъпи Том“. Кой можеше да допусне, че точно Моарейн ще се обърне така към Том Мерилин?

— Том, това е лично. Не мисля, че е редно да...

— Чети — прекъсна го Том. — Ще видиш.

Мат си пое дълбоко дъх. Писмо от една мъртва Айез Седай, което е загадка и което по някакъв начин го засяга? Изведнъж му се дося всичко друго, но не и да чете това проклето нещо. Но все едно, започна. Още малко и косата му щеше да настръхне.

„Мой прескъпи Том,

Много са думите, които бих искала да ти напиша, думи, извиращи от сърцето ми, но се налага да се откажа от това, защото знам, че така трябва, а и времето вече е малко. Много неща има, които не мога да ти кажа, за да не

причиня гибел, но това, което мога, ще ти го кажа. Вслушай се внимателно в това, което казвам. Скоро ще сляза на пристана и ще се опълча срещу Лан-феар. Как е възможно да знам това? Тази тайна е в ръцете на други. Достатъчно е, че го знам, и нека това предчувствие бъде доказателство за останалото, което казвам.

Когато получиш това, ще са ти казали, че съм мъртва. Ще го вярват всички. Не съм мъртва и бих могла да изживея определените ми години. Възможно е също така ти, Мат Каутон и още един, непознат за мен мъж, да се опитате да ме спасите. Казвам «възможно», защото може да не пожелаеш или да не можеш, или защото Мат може да откаже. Той не таи към мен онази обич, която ти като че ли изпитваш, и си има основания, които несъмнено смята за добри. Ако се опиташ, трябва да бъдете само ти, Мат и още един. Повече ще означава смърт за всички ви. По-малко ще означава смърт за всички ви. Дори да дойдете само с Мат и другия, пак е възможно да ви споходи смърт. Виждала съм да се опитвате и да загивате, един, или двама, или и тримата. Виждала съм сама да загивам при опита. Виждала съм как всички оставаме живи и как умираме в плен.

Ако въпреки това решите да опитате, младият Мат знае как да ме намери, но не бива да му показваш това писмо, преди той да попита за него. Това е изключително важно. Той не трябва да знае нищо за съдържанието на това писмо, докато не те попита. Събитията трябва да се развият по определен начин, каквато и да е цената.

Ако отново видиш Лан, кажи му, че всичко това е за добро. Неговата съдба върви по път, различен от моя. Желая му пълно щастие с Нинив.

И последно. Помнете онова, което знаете за играта на «Змии и лисици». Помнете го и го спазвайте.

Време е и вече трябва да направя онова, което трябва да се направи.

Светлината дано те освети и да ти даде радост, мой прескъпи Том, все едно дали ще се видим повече, или не.

Моарейн“

Щом свърши, отекна гръм. Тъкмо на място. Мат поклати глава, върна писмото и рече кротко:

— Том, Връзката на Лан към нея беше прекъсната. Само смърт може да го направи това. Той каза, че е мъртва.

— А писмото казва, че всеки ще го повярва. Тя е знаела, Мат. Знаела го е предварително.

— Може и така да е, но Моарейн и Ланфеар минаха през онзи портал тер-анреал и той се стопи. Беше от червен камък, или поне на такова приличаше, камък, Том, а се стопи като восък. Видях го. Тя отиде там, където обитават Еелфините, и дори да е жива, няма начин ние да стигнем там.

— Кулата на Генджей — изписука Олвер, а тримата възрастни завъртяха глави и го зяпнаха. — Биргит ми го каза — оправда се момчето. — Кулата на Генджей е пътят към земите на Делфините и Еелфините. — И той направи жеста, с който започваше всяка игра на „Змии и лисици“, нарисуван във въздуха триъгълник с вълниста черта през него. — Тя знае повече истории и от вас, господин Чарин.

— Това да не ще да е Биргит Сребролъката, а? — кисело отвърна Ноал, а момчето го изгледа намръщено.

— Не съм бебе, господин Чарин. Но тя е много добра с лъка и може и да е. В смисъл Биргит, родена наново.

— Не мисля, че това изобщо е възможно — каза Мат. — И аз съм говорил с нея. Последното нещо, което й се ще, е да бъде какъвто и да било герой. — Държеше си на обещанията и тайните на Биргит при него щяха да са непокътнати. — Все едно, това, че се знае за тази кула, не помага много, освен ако не ти е казала къде е. — Олвер поклати тъжно глава, а Мат се наведе и разроши косата му. — Не си виновен, момче. Без тебе нямаше дори да знаем, че съществува. — Това май не помогна много. Олвер заби унило поглед в червения плат на игралното табло.

— Кулата на Генджей — сепна се Ноал. — Малцина все още знаят тази приказка. Джайн все казваше, че някой ден ще я потърси. Някъде покрай Сенчестия бряг била според него.

— Това е много терен за обхождане. — Мат затвори капака на едната кутия. — Може да отнеме години. — Години, с които не разполагаха, ако Тюон беше права, а той бе сигурен, че е права.

Том поклати глава.

— Тя казва, че ти знаеш, Мат. „Мат знае как да ме намери“. Много се съмнявам, че щеше да го напише по приумица.

— Добре де, и да казва, нищо не мога да направя, нали? До тази Нощ не бях чувал за никаква Кула на Генджей.

— Жалко — въздъхна Ноал. — Аз бих искал да го видя това чудо, нещо, което проклетият Джайн Бродяжника така и не успя. По-добре се откажи — добави той, щом Том си отвори устата. — Нямаше да го забрави, ако я беше видял, а и да не беше чувал името, щеше да се сети, като чуе за някаква странна кула, която пропускала хора в други земи. Разправяли са ми, че блестяла като лъсната стомана, двеста стъпки висока и четирийсет дебела, и никакъв отвор не можело да се види по нея. Кой би могъл да забрави, че е видял това?

Мат се вцепени. Черният шал над белега от бесенето изведнъж се оказа твърде стегнат. Самият белег изведнъж почна да пари. Трудно му беше да вдиша.

— Като няма отвор, как ще влезем? — попита Том.

Ноал само сви рамене, но Олвер заговори отново:

— Според Биргит правиш знака, от която и да е стена, с бронзов нож. — И отново направи знака за начало на играта. — Казва, че трябва да е бронзов нож. Правиш знака и се отваря врата.

— Какво още ти е разправяла за... — почна Том, но замълча и се намръщи. — Какво те мъчи, Мат? Пребледнял си, сякаш ти е прилошало.

Паметта му го мъчеше този път — не спомените на други мъже. Те бяха натикани в него, за да запълнят дупки в собствените му спомени, и ги бяха затъкнали повече от добре, или така поне изглеждаше. Определено помнеше повече дни, отколкото бе живял. Но цели отрязъци от личния живот му се губеха, а други бяха като проядени от молци завивки или пък сенчести и мъгливи. Имаше само откъслечни спомени за бягството от Шадар Логот и много смътни — за бягството на кораба на Домон, но точно от това пътуване нещо изпъкваше. Кула, блестяща като лъсната стомана. Прилошало ли му било? Стомахът му беше готов сам да се избълва.

— Мисля, че знам къде е тази кула, Том. По-точно Домон знае. Но не мога да дойда с теб. Еелфините ще узнаят, че идвам, сигурно и Аелфините. Огън да ме изгори, те може вече и да знаят за това писмо,

защото го прочетох. Може и да знаят всяка дума, която казахме. На тях не можеш да им вярваш. Ще се възползват, ако могат, а ако знаят, че идваш, ще се подготвят точно за това. Ще те одерат жив и ще си направят сбруи от кожата ти. — Спомените за тях си бяха негови, но бяха повече от достатъчни, за да подкрепят думите му.

Зяпнаха го като луд, даже и Олвер. Нищо не оставаше, освен да им разкаже за срещата си с Аелфините и Еелфините. Поне толкова, колкото беше нужно. Не и за отговорите от Еелфините, разбира се, или за двата му дара от Аелфините. Но бяха нужни и спомени на другите мъже, за да обясни за връзките, които бе разбрал вече, че Аелфините и Еелфините имат към него. И сбруите от бяла кожа, които носеха Еелфините — това му се стори важно. И как се бяха опитали да го убият. Това беше много важно. Беше им казал, че иска да се върне, но пропусна да каже „жив“, тъй че го отведоха и го обесиха. Дори смъкна шала да им покаже белега за повече тежест, а рядко позволяваше някой друг да го види. Тримата слушаха мълчаливо, Том и Ноал — напрегнати, а устата на Олвер зяпваше бавно от удивление. Трополенето на дъжда по покрива на шатрата бе единственият звук освен собствения му глас.

— Всичко това трябва да си остане в тази шатра — завърши той. — Айез Седай вече имат достатъчно причини да искат да ме хванат. Ако разберат за всички тези спомени, изобщо няма да се освободя от тях. — Щеше ли изобщо някога да се освободи напълно от тях? Започваше да мисли, че едва ли, но все пак нямаше нужда да им дава нови поводи да се мешат в живота му.

— А ти да не си нещо роднина на Джайн? — Ноал вдигна ръце да го успокои. — Мир, човече. Вярвам ти. Просто това надмина всичко, което съм правил някога. Всичко, което е правил и Джайн. Имаш ли нещо против аз да съм другият? Може да се окажа от полза, като се позатегне работата, нали.

— Да ме изгори дано, покрай ушите ли ви мина всичко, което ви казах? Те ще знаят, че идвам. Може вече да знаят всичко!

— Всъщност е без значение — подхвърли Том. — Поне за мен. Аз ще отида сам, ако потърбва. Но ако съм го прочел правилно... — Взе да сгъва писмото, почти с нежност. — Единствената надежда за успех е ако ти си един от тримата.

Гледаше Мат в очите.

На Мат му се искаше да извърне поглед, ала не можеше. Проклетите Айез Седай! Тая жена почти със сигурност беше мъртва, а ето че продължаваше да го ръчка да става герой. Е, героите ги потупваха по главата и после ги избутваха настрана до следващия път, когато потрябва герой, стига изобщо да оцелеят, като станат герои. Много често не оцеляваха. Никога не беше изпитвал доверие към Моарейн, нито я беше харесвал. Само глупците се доверяваха на Айез Седай. Но пък ако не беше тя, сега щеше още да си е в Две реки, да изрива торта от обора и да чисти кравите. Или щеше да е мъртъв. А и Том седеше, без нищо да казва, и само го гледеше втренчено. Това беше пречката. Мат обичаше Том. „О, кръв и кървава пепел!“

— Да ме изгори дано, какъвто съм глупак — промърмори той — Ще дойда.

Гърмът изтреця оглушително, миг след блясъка на светкавицата толкова силна, че блесна през платнището на шатрата. Когато грохотът заглъхна, в главата му бе настъпила пълна тишина. И последните зарове бяха спрели.

Искаше му се да заплаче.

ГЛАВА 11

АД В МАДЕРИН

Въпреки късните часове, до които тази нощ останаха да будуват всички, на следващата заран трупата потегли много рано. Гуре-лив и капнал от умора, Мат се изтътри от шатрата си — небето все още беше тъмно — и вида навън мъже и жени със запалени фенери: притичваха насам-натам да се приготвят за път и всички викаха на всички да побързат. И на всички им личеше, че не са спали. Като че ли до един бяха обладани от чувството, че колкото по-скоро се отдалечат от селото, което се беше стопило пред очите им, толкова по-добре. Грамадният натруфен фургон на Лука излезе на пътя, преди слънцето да се е издигнало над хоризонта, и тръгнаха. Подминаха ги два търговски кервана от по двайсетина фургона, запътени на юг, както и един бавен керван на Калайджии, но в обратната посока не караше никой. Колкото по-далече, толкова по-добре.

Мат яздеше с Тюон — Селусия не се и опита да вклини сивушкото си между тях, — но разговор не последва, колкото и той да се опитваше да го подхване. Освен по някой безизразен поглед, щом подхвърлеше някоя духовитост или кажеше някоя шега. Тюон гледеше право напред, качулката на синьото ѝ наметало почти скриваше лицето ѝ. Даже жонглирането не привлече вниманието ѝ. Нещо умислено имаше в мълчанието ѝ и това го притесни. Когато една жена почне да ти мълчи, чакай неприятност. Умисли ли се — направо забрави. Съмняваше се, че я терзае селото с мъртъвците. Твърде корава беше за това. Не, чакаше го някаква беда.

След около час пред очите им изникна ферма. Десетки кози с черни муцуни скубеха трева в широкото пасище и голямата маслинова гора до него. Хлапетата, които плевяха редовете между маслиновите дървета, пуснаха търнокопите и затичаха към каменните синори да погледат нижещия се керван на позорището, завикаха възбудено кои са, що са, накъде отиват и откъде идат. Мъже и жени заизлизаха от голямата постройка на покрития с цигли чифлик и от двата обора със

сламени покриви и ги загледаха, заслонили очи с ръце. Щом видя това, Мат въздъхна облекчено. Мъртвите не обръщаха внимание на живите.

Керванът се тътрюзеше напред. Фермите и маслиновите горички се мяркаха все по-нагъсто, заредуваха се една след друга, изтласкали гората на повече от миля от двете страни на пътя. Някъде малко преди пладне наближиха заможен град, малко по-голям от Джурадор. Дълъг търговски керван с високи фургони тъкмо влизаше през главната порта, при която на стража с алебарди стояха половин дузина мъже с лъскави конични шлемове и кожени сетрета, обшити със стоманени плочки. Други, стиснали арбалети, гледаха зорко от двете кули на портата. Но и да очакваше господарят на Мадерин, някой си Натин Сармаин Вендейр, неприятности, това беше единственият знак. Фермите и маслиновите горички стигаха до самите стени на Мадерин — нечувана практика и ужасно скъпа, ако се наложеше градът да се брани. Лука трябваше да се спазари с един фермер за правото да настани трупата в неизползвано пасище — като се върна, мърмореше, че току-що бил купил на мошеника цяло стадо кози, ако не и две. Но скоро платнената стена вече се вдигаше, а Лука гълчеше всички да побързат. Днес щели да дадат представление и да си тръгнат рано заранта. Много рано. Никой не възрази, нито му отвърна ненужно. Колкото по-далече, толкова по-добре.

— И да не казвате на никой какво видяхте — за стотен път предупреди Лука. — Нищо необичайно не сме видели. Няма защо да си плашим клиентите.

Хората го поглеждаха все едно, че е луд. Никой не искаше и да помисли за онова стопило се село или за амбуланта, камо ли да говори за тях.

Мат седеше в шатрата си по риза и чакаше Том и Джюйлин да се върнат от града — бяха отишли да разберат дали там има сеанчанци. Хвърляше разсеяно зарове на масичката. След първите няколко общо взето големи числа, пет единички се вторачиха в него отдолу десет пъти поред. Повечето хора смятаха, че „Очите на Тъмния“ са комбинация, носеща лош късмет.

Селусия дръпна платнището на входа и влезе. Въпреки скромната си кафява пола и бялата блуза успя да си придаде вид на кралица, влизаща в конюшня. Мръсна конюшня, ако се съдеше по

физиономията ѝ, макар че усилията на Лопин и Нерим можеха да задоволят и майка му, ако ставаше въпрос за чисто.

— Чака те — властно каза тя и опипа забрадката си на цветчетата да се увери, че късата ѝ руса коса е покрита. — Хайде.

— Че какво иска от мен? — отвърна той и опря лакти на масата. Даже си протегна краката и кръстоса глезени под масата. Оставиш ли една жена да си помисли, че ще скочиш, щом те повика, повече няма да ѝ излезеш отгоре.

— Тя ще ти каже. Губиш време, Играчко. Няма да е доволна.

— Ако Миличко очаква да припна, щом ме привика с пръст, няма да е зле да се научи да бъде недоволна.

С гримаса — господарката ѝ може и да търпеше това име, но Селусия го приемаше като лична обида — тя скръсти ръце под впечатляващата си гръд.

Ясно беше като през добро стъкло, че се кани да изчака, докато той не тръгне с нея, а той пък бе в настроение да я накара да чака дълго. Отново хвърли заровете. Очите на Тъмния. Ха! Ново хвърляне, завъртяха се по масата, единият замря малко преди да стигне до ръба. Очите на Тъмния. Е, нямаше какво друго да прави в момента.

Въпреки това много бавно навлече палтото си, от хубава коприна с цвят на бронз. Докато си слагаше и шапката, чу как Селусия потропва нетърпеливо с крак.

— Хайде де, какво чакаш? — подкани я той, а тя му изсъска. Задържа платнището открехното, но направо му изсъска като котка.

Сетале и Тюон седяха на едно от леглата и си приказваха, но в момента, в който влезе, млъкнаха и го огледаха преценяващо. Кое то подсказваше, че темата на разговора е била Мат Каутон. Той настръхна. Явно това, което Тюон се канеше да поиска, бе нещо, което смятаха, че няма да одобри. И също тъй явно тя все едно държеше да го получи. Масата беше вдигната до тавана и Селусия се шмугна покрай него да се настани зад Тюон, щом дребната женичка седна на столчето. Лицето ѝ бе строго, а красивите ѝ очи се взираха неумолимо в него. Всички затворници да се обесят незабавно.

— Желая да посетя гостилница на хан — заяви тя. — Или кръчма. Никога не съм стъпвала в такива места. Ще ме заведеш в някоя в този град, Играчко.

Той въздъхна облекчено.

— Лесна работа. Само да се върнат Том и Джюйлин, да ми кажат, че е безопасно.

— Трябва да е нещо долно. Онова, което наричат „ад“.

Мат зяпна. Долно? „Адовете“ бяха най-долните от долните места, мръсни и смътно осветени, там ейлът и виното бяха евтини, но пак не струваха и половината си цена, храната беше още по-лоша, а всяка жена, която ти седнеше в скута, се опитваше да ти пребърка джоба, да ти свие кесията или пък двама мъже чакаха на горния кат да ти счупят главата, щом се опиташ да ѝ се вмъкнеш в стаята. По всяко време, денем и нощем, човек можеше да види зарове, премятащи се в десетки игри, понякога с изненадващи за обкръжението залози. Не злато — само пълен тъпак можеше да извади злато в един „ад“ — но сребро често се въртеше на масите. Малцина комарджии идваха със свои пари, макар и не много честно спечелени, а и тези малцина гледаха също толкова кръвнишки като трошачите на глави или биячите с ножове, които дебнеха за плячка пияниците нощем. „Адовете“ винаги имаха за охрана по двама-трима биячи с тояги и повечето дни те здраво се трудеха да си заработят заплатата. Обикновено спираха гостите да не се изтрепят, но ако не успеяха, извличаха трупа през задния вход и го хвърляха на боклука. А докато го извличаха, пиенето не спираше, както и комарът. Ето това беше „ад“. Откъде изобщо беше чула за такива места?

— Ти ли ѝ насади тая тъпа идея в главата? — ядосано попита той Сетале.

— Че какво, в името на Светлината, те кара да мислиш така? — отвърна тя и се ококори, както го правят жените, когато се преструват на невинни. Или когато искат да си помислиш, че се преструват, само за да те объркат. Така и не разбираше защо го правят. Но пък жените и без това непрекъснато го объркваха.

— Изключено, Миличко. Вляза ли в ад с жена като теб, само до час ще се забъркам в шест битки с ножове, стига да оцелея толкова.

Тюон му отвърна с доволна усмивка. Съвсем кратка, но определено доволна.

— Наистина ли мислиш така?

— Знам го със сигурност.

Което предизвика нова къса усмивка на радост. Радост! Проклетата жена искаше да го види в битка с ножове!

— Ти обеща, Играчко.

Тъкмо спореха дали е обещал такова нещо — е, поне той много кротко изтъкваше логиката, че да кажеш, че нещо е лесна работа, не е обещание; Тюон упорито настояваше, че е обещал, а Селусия си взе гергефа с везмото и го загледа с насмешливата физиономия на човек който наблюдава как някой се опитва да защити незащитимото; и Мат не викаше, каквото и да му кажеше Тюон — когато на вратата се почука.

Тюон млъкна.

— Виждаш ли, Играчко. Така се прави. Чукаш и после изчакваш. — Махна небрежно на слугинята си.

— Можете да се явите пред особата — подвижна Селусия и царствено изправи рамене. Сигурно очакваше онези, които влязат, да се проснат по очи на пода.

Оказа се, че е Том, в тъмносиньо палто и тъмносиво наметало, които щяха да го направят незабележим в която и да е гостилница или кръчма — нито заможен човек, нито беден. Мъж, който можеше да си позволи да си плати пиенето, докато слуша клюките, или да почерпи друг с чаша вино, за да си плати слушането на последните клюки. Не се просна по очи, но все пак направи елегантен поклон въпреки окуцелия си десен крак.

— Милейди — промърмори Том към Тюон, преди да се обърне към Мат. — Харнан каза, че те видял да идваш насам. Надявам се, че не прекъснах нещо? Чух... гласове.

Мат се навъси. Не беше викал все пак. — Нищо не си прекъснал. Какво открихте?

— Че в градчето може би има сеанчанци от време на време. Не войници, но изглежда, строят две села на няколко мили северно от пътя и още три на няколко мили на юг. Селяните понякога прескачат до градчето да си купуват някои неща.

Мат успя да сдържи усмивката си и подхвърли през рамо:

— Боя се, че за теб няма да има разходка до Мадерин, Миличко. Твърде опасно е.

Тюон скръсти ръце и гърдите й изпъкнаха. Имаше повече извивки, отколкото бе забелязвал досега. Не колкото на Селусия, разбира се, но приятни извивки.

— Селяни, Играчко — каза тя пренебрежително. — Никой селянин никога не е виждал лицето ми. Обеща ми да ме заведеш в кръчма или в гостилница и няма да се измъкнеш с такова жалко оправдание.

— Не мисля, че една гостилница ще създаде трудности — каза Том. — Тия селяни идват за ножици или за някое ново котле, не за пиене. Ейла, изглежда, си го правят сами и не си падат много по местното пиене.

— Благодаря ти, Том — изръмжа Мат през зъби. — Тя иска да види „ад“.

Белокосият мъж се закашля хрипливо и потърка мустаци с кокалчетата на пръстите си.

— Хм, ад значи.

— Ад. Знаеш ли някой ад в това градче, където мога да я заведа, без да предизвикаме крамола?

Вложи целия си сарказъм в този въпрос, но Том го изненада, като кимна и отвърна замислено:

— Май знам точно такова място. „Белият пръстен“. Бездруго се канех да прескоча там, да видя какви новини мога да посъбера.

Мат примига. Колкото и за незабележим да минаваше Том другаде, в един ад с това палто най-малкото щяха да го гледат подозрително. Повече от подозрително. Обичайното облекло там беше мръсна вълна или оцапан лен. Освен това да разпитваш в един ад беше добър начин да си изпросиш нож в гърба. Но може би Том имаше предвид, че този „Бял пръстен“ изобщо не е ад. Тюон едва ли щеше да разбере, ако мястото просто бе малко по-лошо от обичайното.

— Да взема ли Харнан и другите? — все пак попита той.

— О, мисля, че двамата с теб ще сме достатъчна защита за благородната лейди — отвърна Том с нещо като бегла усмивка и възлите по раменете на Мат се отпуснаха.

Все пак предупреди двете жени — нямаше начин Селусия да остане, разбира се; госпожа Анан отклони поканата на Тюон да ги придружи, като отвърна, че вече е виждала толкова адове, че няма желание повече — да си държат качулките вдигнати. Тюон можеше и да си вярва, че никой селянин не е виждал лицето ѝ, но щом котка можеше да зърне крал, според старата поговорка, някой селянин също можеше да е зърнал Тюон по някое време и току-виж случайността да

събере двамата в Мадерин. Опитът на Мат му говореше, че тавиренството усуква Шарката все към най-лошото.

— Играчко — почна кротко Тюон, докато Селусия нагласяваше синьото наметало върху крехките ѝ рамене, — при обиколките си из страната съм се срещала с много селяни, но те винаги чинно са гледали в земята, дори когато им позволя да се изправят. Повярвай ми, никога не са виждали лицето ми.

О! Той също отиде да си вземе наметалото. Слънцето, още не стигнало до зенита, почти се беше скрило зад белите облаци. Пролетният ден бе прохладен и ветровит.

Хората от градчето се тълпяха по главната улица на позорището — мъже в груби вълнени дрехи или в строги палта от по-фин плат, със съвсем мъничко взмо по ръкавите; жени с дантелени шапки и скромни рокли с високи яки под дълги бели престилки, или в тъмни на цвят рокли с високи деколтета, с къдрецо се около гърдта взмо; хлапета притичваха насам-натам, измъкнали се от ръцете на бащи и майки, докато не ги хванат пак, всички охкаха и ахкаха пред леопардите на Миора и мечките на Лателе, пред жонгльорите или гълтащите огън Балат и Абар, двамата братя, които правеха фокусите си в пълен синхрон. Без да спре дори да погледне акробатките, Мат си запробива път през тълпата с Тюон, а за да не я изтърве, постави ръката ѝ на лявата си китка. Тя за миг се поколеба, а после лекичко кимна, като кралица, даваща благоволенieto си на селяк. Том беше предложил ръката си на Селусия, но тя остана до лявото рамо на господарката си. Добре поне че не се опита да се пхне между Мат и Тюон.

Лука с яркочервеното си палто и наметало стоеше под огромния плакат на входа и гледаше как монетите правят дрън в стъклената кана и още веднъж — дрън в ковчежето. С широка усмивка. Опашката на чакащите да влязат се беше изпънала близо сто разтега покрай платнената стена, а от градчето се стичаха още хора, запътени към позорището.

— Доста мога да посъбера тука за два-три дни — подхвърли Лука на Мат. — Какво пък, стабилно място, и си е далече от... — Усмивката му изведнъж угасна като духната свещ. — Достатъчно далече е, нали?

Мат въздъхна. Алчността винаги можеше да надвие страха у Валан Лука.

Нямаше как да си загърне наметалото с Тюон на ръката му и то се развяваше зад гърба му от напористия вятър, но пък това бе за добро. Пазачите на портата, които стояха отпуснати в раздърпана редица, го изгледаха с любопитство, а един дори се поклони вдървено. Коприната и дантелата го постигаха това, поне пред стража от селяци, а тези мъже бяха точно това, колкото и лъснати да им бяха шлемовете и ризниците. Повечето се бяха подпрели на алебардите като селяни на лопати. Но на няколко крачки след портата Том спря и Мат също се принуди да спре. Все пак нямаше представа къде се намира „Белият пръстен“.

— Тежка охрана, капитане — каза Том малко разтревожено. — Да не би разбойници да върлуват наоколо?

— Никакви разбойници няма — избоботи пазачът, мъж с прошарена коса и белег през широкото лице, който, съчетан с въсенето, му придаваше зъл вид. Но беше от малкото неподпиращи се и държеше алебардата тъй, сякаш може и да знаеше как се борава с нея. — Сеанчанците разчистиха малкото, които не можахме да спипаме. Мърдай, старче, пречиш на пътя. — Никаква кола или фургон не се виждаха, а за малцината, които напускаха града пеш, имаше предостатъчно място. Арката на портата бе достатъчно широка да се разминат два фургона, та макар и да се отъркат.

— Сеанчанците казаха, че стражата ни била малко — весело подхвърли един дебелак, някъде на годините на Мат. — А лорд Натин слуша, като му говорят сеанчанци.

Сивокосият го лупна с ръкавицата по тила на шлема толкова силно, че дебелакът залитна.

— Дръж си езика зад зъбите пред външни хора, Кейлар! Че да не се видиш пак зад ралото, преди да си мигнал. Милорд — обърна се той към Мат, като повиши глас. — Стегнете си слугата, да не се вкара и той в беля.

— Моля за извинение, началство — рече смирено Том и наведе глава досущ като скастрен слуга. — Не исках да ви оскърбя, ще прощавате. — И продължи напред.

— Той и тебе щеше да удари, ако не бях тука — подхвърли му Мат, след като го настигна. Том видимо куцаше. Сигурно бе доста

уморен, за да му личи толкова. — Почти го направи. И какво разбра, че да си струваше риска?

— Нямаше и да попитам без теб, в това палто — изкиска се Том. Вече влизаха в града. — Първият урок е какви въпроси да задаваш. Вторият, също толкова важен — кога и как да ги зададеш. Разбрах, че няма разбойници, което винаги е добре да се знае, макар да бях чул, че имало достатъчно големи банди да нападнат позорището. Разбрах, че Натин е клекнал пред сеанчанците. Или се подчинява на заповед за тая допълнителна стража, или приема намеците им за заповеди. И най-важното, разбрах, че войскарите на Натин не се дразнят от тях.

Мат го изгледа учудено.

— Не се намръщиха, като споменах за тях, Мат. Нито се мръщят, нито ръмжат. Няма да се бият със сеанчанците, освен ако Натин не им каже, а той няма да им каже. — Том въздъхна тежко. — Странна работа. Същото го открих навсякъде, от Ебу Дар, та дотук. Тези чуждоземци идват, взимат властта, налагат законите си, окаишват жени, можещи да преливат, и дори благородниците да негодуват, изглежда, малцина от простолюдието ги мразят. Освен ако не са ти окаишили жена или близка. Много странно, и предвещава лошо — трудно ще си върнат свободата. Но пък Алтара си е Алтара. Ще се обзаложа, че в Амадиция и Тарабон ги приемат доста по-хладно. — Том поклати глава. — Дано да е така, иначе...

Мат хвърли поглед към Тюон. Какво ли изпитваше от това, че Том говори така за народа й? Тя не каза нищо, просто крачеше до него и се взираше с любопитство във всичко, покрай което минеха, изпод ръба на качулката.

Сгради с керемидени покриви, на по три-четири етажа, повечето тухлени, се редяха от двете страни на широката, покрита с калдъръм главна улица на Мадерин; дюкяни и ханове с табели, полюшвани от напористия вятър, редом до конюшни и домове на заможни хора с лампи над сводестите врати и по-скромни постройки за по-бедния народец, ако се съдеше по прането, провиснало от всеки прозорец. Каруци и ръчни колички, натоварени с бали, кафези и бурета, бавно си пробиваха път през умерено гъстата тълпа — мъже и жени с отривиста походка, изпълнена с прословутата южняшка енергичност. Тюон оглеждаше всичко това с еднакъв интерес. Един чешит, който буташе брус на колела и крещеше с цяло гърло, че точел ножици и ножове,

докато не станат толкова остри, че да могат и мераци да срежат, привлече вниманието ѝ толкова, колкото една дългнеста жена с изпито лице и с два меча на гърба. Търговски охранник, несъмнено, или пък Ловкия на Рога, но рядка гледка, тъй или иначе. Една гърдеста доманка в почти прозрачна червена рокля и с двама яки охранители не привлече интереса ѝ повече от някакъв мършав уличен продавач с игли и панделки на подноса си. Мат не беше забелязал такова любопитство у нея в Джурадор, но пък в Джурадор тя обикаляше само да си накупи коприна. Тук като че ли искаше да запомни всичко, което виждаше.

Том ги поведе през лабиринт от криви улици, повечето от които си заслужаваха името само защото бяха настлани с груби каменни павета колкото два мъжки юмука. Над главите им се извисиха и почти зату-лиха небето сгради като по главната улица, повечето — с дюкяни на долния етаж. Много от уличките бяха твърде тесни за талиги — в някои Мат нямаше да може да изпъне ръцете си, без да допре стените от двете страни — и неведнъж се наложи да притисне Тюон до стената, за да може да мине тежко натоварена ръчна количка и бутащият я да подвигне, че се извинява за неудобството, без да забави по неравния Калдъръм. Тътреха се и носачи, превили гръб почти успоредно на земята под бала или кафез, стегнати с кожени сбруи през бедрата. Гърбът го заболяваше само да ги гледа — напомняха му колко мрази труда.

Тъкмо се канеше да попита Том колко още трябва да вървят — Мадерин не беше чак толкова голям град, — когато стигнаха до „Белият пръстен“, на една от онези улички, където даже не можеше да изпъне ръце. Беше тухлена сграда на три ката срещу един ножарски дюкян. Като видя изрисуваната табела над червената врата, с къдравия дантелен кръг, се стегна целият. Можеше и да се казва „пръстен“, но си беше чиста женска жартiera, откъдето и да го погледнеш. Можеше и да не е ад, но гостилници с такива табели обикновено си бяха доста грубиянски места. Разхлаби ножовете под ръкавите си, а също и тия в ботушите, опипа оръжията под палтото си и размърда рамене, за да усети допира на острието зад врата си. Макар че ако се стигнеше чак дотам... Тюон кимна одобрително. Ама тая проклетница май умираше да го види въввлечен в бой с ножова! Селусия поне имаше благоразумието да се намръщи.

— А, да — рече Том. — Разумна мярка. — И той също заопипва ножовете си, от което мускулите по раменете на Мат се стегнаха още малко. Том носеше почти толкова ножове, колкото и той, по ръкавите и под палтото.

Селусия зашава с пръсти на Тюон и двете изведнъж влязоха в безмълвен спор, пръстите им заподскачаха. Не можеше да е това, разбира се — Селусия си беше собственост на Тюон, по дяволите, също като куче, а човек не спори с кучето си — но все пак приличаше на спор; двете бяха стегнали упорито челюсти. Най-сетне Селусия събра длани и сведе глава в мълчаливо покорство. С голяма неохота, но — покорство.

— Всичко ще е добре — каза ѝ весело Тюон. — Ще видиш. Всичко ще е добре.

Да можеше и Мат да е толкова сигурен. Вдиша дълбоко, подаде ѝ отново ръка и тръгна след Том.

В просторната облицована с дърво гостилница на „Белият пръстен“ имаше поне двайсестина мъже и жени, почти половината явно чужденци. Седяха на квадратните маси под ниския гредоред. Всички бяха добре облечени, във фино тъкана вълна без много дантела и везмо, и повечето си приказваха тихичко над чашите вино. На една от масите трима мъже и една жена с дълги плитки въртяха яркочервени зарове във винена чаша. Откъм кухнята лъхаха приятни миризми, включително на печено месо. Козе, най-вероятно. До широката каменна камина с едва тлеещ огън и лъскав тумбест часовник на полицата млада жена с безочливи очи, неотстъпваща на Селусия — и с развързана почти до кръста блузка, за да го докаже — кършеше бедра и пееше под съпровод на цитра и флейта песен за жена, която върти на пръсти всичките си любовници. Пееше с подходящо безсрамен глас, но като че ли никой от гостите не я слушаше:

— Излязох да походя в пролетния ден
и ето ти го Джак — сено коси до мен.
Със светлата коса, с очи — като лазура.
Целувчица му дадох — да бягам ще съм щура.
То беше гушкане и гъдел, докато стана пладне,
и няма да ви кажа как въздишах жадно.

Тюон смъкна качулката си, пристъпи през прага и огледа намръщено помещението. После попита:

— Сигурен ли сте, че това е ад, господин Мерилин? — Тихичко, слава на Светлината. В някои места подобен въпрос можеше да те изхвърли навън, и то доста грубо, независимо дали си с копринено палто, или не. В други просто вдигаха цената двойно.

— Уверявам ви, по това време в Мадерин няма да намерите по-голяма сбирщина от крадци и непрокопсаници — промърмори Том и поглади мустаците си.

*— Сега по час за Джак, щом слънцето изгрее.
По часче и за Уили, щом тате се заблее.
Във плевника с Морил, че той не го е страх,
а с Кейлин по обяд, че хубавец е, ах!
Лорд Брелан идва вечер, когато захладнее.
Андрил пък призори, но дядка е и крее.
Какво да прави, ох, момиченцето жалко?
Любимите са много, а часовете — малко.*

Тюон като че ли се поколеба, но със Селусия плътно до рамото ѝ закрачи и спря пред певицата, която заекна за миг от напрегнатия ѝ поглед, преди отново да подхване песента. Пееше над главата на Тюон, явно се опитваше да не ѝ обръща внимание. И с всеки следващ стих Увеличаваше бройката на любовниците. Музикантът, който свиреше на цимбала, се усмихна на Селусия, но му отвърнаха със смразяващ поглед. Други също хвърлиха поглед на двете жени, едната дребничка и с много къса черна коса, другата — не отстъпваща на певицата и със забрадена глава: но само по някой поглед крадешком, нищо повече.

— Не е ад — тихо каза Мат. — Но какво е? Защо толкова много хора ще са тук посред бял ден? — Обикновено гостилници като тази се пълнеха сутрин и вечер.

— Местните продават зехтин, дървени изделия и дантела — отвърна му също толкова тихо Том. — А пришълците купуват. Изглежда, местният обичай е да се почне с няколко часа пиене и приказка. А ако не можеш да държиш — сухо добави той, — като

отрезнееш, ще разбереш, че не си направил толкова добър пазарлък, колкото си мислил, докато си пил.

— Светлина, Том! Тя изобщо няма да повярва, че това тука е ад. Мислех, че ще ни заведеш някъде, където пият търговски охранници или чираци. Поне щеше да го повярва.

— Довери ми се, Мат. Ще разбереш, че в някои отношения е живяла много на завет.

На завет? След като собствените ѝ братя и сестри цял живот се бяха опитвали да я убият?

— Не би заложил една корона на това, нали?

Том се изкиска.

— Винаги ми е приятно да ти взема някоя пара.

Тюон и Селусия се плъзнаха назад към тях през гостилницата. Лицата им бяха безизразни.

— Очаквах гостите да са облечени в по-груби дрехи — каза Тюон. — И да има поне едно-две сбивания. Но пък песента е твърде безсрамна за приличен хан. Въпреки че според мен е твърде много покрита, за да я изпее както трябва. Това за какво е? — добави тя подозрително, щом Мат подаде монетата на Том.

— О — отвърна Том, докато я прибираше в джоба си. — Помислих си, че може да се разочароваш, че тук са само най-преуспяващите негодници — не са толкова колоритни като по-бедните, — но Мат каза, че изобщо няма да забележиш.

Мат отвори възмутено уста. И си я затвори тутакси. Какво можеше да каже? Вече се беше топнал в казана. Нямаше смисъл да раздухва и огъня.

Приближи се ханджийката — добре закръглена, с подозрително черна коса под бялата дантелена шапчица и напъхана в сива рокля, извезана в червено и зелено над доста пищната ѝ гръд, Том се отдръпна с поклон и промърмори:

— С ваше позволение, милорд, милейди. — Промърмори го, но достатъчно високо, за да го чуе госпожа Хейлин.

Усмивката на ханджийката беше каменна, но все пак я насили, докато приклякаше в толкова дълбок реверанс, че изпъшка, докато се изправяше, и май се разочарова, когато Мат поръча вино и нещо там за ядене, но не и стаи. От най-доброто ѝ вино. Все пак, когато плати, ѝ даде да се увери, че има и злато в кесията, не само сребро. С

коприненото палто добре, но златото в дрипи го обслужват по-добре от медника в коприна.

— Ейл — каза Тюон. — Никога не съм опитвала ейл. Кажете ми, добра стопанко, има ли вероятност тези хора да започнат скоро да се бият?

Мат за малко щеше да се задави.

Госпожа Хейлин примига и леко поклати глава, сякаш не беше сигурна дали е чула добре.

— Не се безпокойте, милейди. Случва се от време на време, като попрекалят с чашките, но ще ги усмиря набързо, ако се почне.

— О, недейте — каза ѝ Тюон. — Нека си се забавляват хората.

Ханджийката някак си успя да се усмихне, успя и да приклепне в нов реверанс, след което заситни към тезгяха, стиснала жълтицата на Мат, и подвикна:

— Джера, вино за милорд и милейди — кана „Киранейл“. И халба ейл.

— Не бива да задаваш такива въпроси, Миличко — кротко подхвърли Мат, докато водеше Тюон и Селусия към една от празните маси. Селусия отказа да седне, пое наметалото на Тюон и го разстла на облегалката на стола, който ѝ предложи, след което застана зад нея. — Не е учтиво. А и свежда очите ти. — Слава на Светлината за онези разговори с Егеанин, на каквото и име там да държеше. Сеанчанците бяха готови да направят най-голямата глупост или да не направят каквото е разумно, само за да не си „сведат очите“.

Тюон кимна замислено.

— Вашите обичаи често се оказват доста чудати, Играчко. Ще трябва да ме научиш на тях. Вече знам някои, но трябва да изуча обичаите на хората, които ще управлявам в името на Императрицата, дано да живее вечно.

— С удоволствие ще те науча на каквото мога — отвърна Мат, докато разкопчаваше наметалото си; метна го небрежно на ниския гръб на стола си. — Добре ще е за теб да понаучиш нравите ни, дори да се окаже, че ще управляваш не чак толкова дълго, колкото очакваш. — И сложи шапката си на масата.

Тюон и Селусия зяпнаха и ръцете им се стрелнаха към шапката. Тюон я докопа първа и я хвърли на стола до себе си.

— Това носи много лош късмет, Играчко. Никога не слагай шапката си на маса. — И направи жест за предпазване от зло: сви средния и безимения си пръст и изпъна кутрето и показалеца. Селусия — и тя.

— Ще го запомня — отвърна той сухо. Може би, прекалено сухо. Тюон го изгледа навъсено. Много навъсено.

— Реших, че от теб няма да стане виночерпец, Играчко. Не и докато не се научиш на кротост, а вече започвам да се отчайвам с обучението ти. Може би ще те направя бягащ коняр. С конете си добър. Какво ще кажеш да тичаш до стремето ми, когато яздя? Халатът е същият като на виночерпците, но ще поръчам да ти го украсят с панделки. Розови.

Мат се помъчи да не се изчерви, но май не успя. Имаше само един начин Тюон да знае за ролята на розовите панделки в живота му. Тилин ѝ го беше казала. Така трябваше да е. Огън да го изгори дано, жените наистина бяха големи клюкарки!

Появата на прислужницата с пиенето му спести необходимостта да реагира. Джера беше усмихната млада жена с почти толкова извивки като певицата, не толкова добре изложени на показ, но не и прикрити от бялата престилка, която носеше стегната плътно. Тъмната ѝ вълнена рокля също беше доста вталена. Не че я зазяпа, разбира се. Все пак беше с бъдещата си жена. А и само пълен глупак се заглежда по жена, докато е с друга.

Джера постави на масата високата калаена кана и две лъскави калаени чаши за вино, а халбата с ейл подаде на Селусия — и примига объркано, щом тя я сложи пред Тюон и взе чаша за вино. Мат подаде на момичето сребърен петак заради неудобството, а то му отвърна със сияйна усмивка и реверанс, след което хукна по следващата поръчка на ханджийката. Едва ли виждаше често сребро.

— Можеше дай се усмихнеш, Играчко — рече Тюон, вдигна халбата да помирише ейла и сбърчи носле. — Много е хубава. Лицето ти беше каменно, сигурно я уплаши. — После отпи и се ококори изненадано. — Хм, това всъщност е доста добро.

Мат въздъхна и удари здрава глътка от тъмното, леко ухаещо на цветя вино. Нямахте спомен, нито свой, нито чужд, някога да е разбирал жените. Е, едно-две неща от време на време, но напълно — никога.

Тюон отпиваше начесто от ейла — не мислеше да ѝ обяснява, че ейл се пие на бавни глътки; може би се напиваше нарочно, просто за да преживее изцяло един ад; днес нямаше да я поучава за нищо. Нито никога. Та докато пиеше начесто, влудяващата женичка продължаваше да го разпитва за обичаите. Да ѝ обясни как се държи човек в един ад беше съвсем лесно. Не се мешаш с хората, не задаваш въпроси и седиш с гръб към стената, ако можеш, или близо до вратата, в случай че се наложи внезапно да напуснеш. По-добре да не влизаш изобщо но ако ти се е наложило... Но тя скоро премина на въпроси за дворове и палати, а тук той нямаше много за казване. Можеше да ѝ каже повече за обичаи в дворовете на Еарон или Шиора, или за още десетина мъртви държави, но не и за живите. Знаеше само откъслечно какво се прави в Кемлин или Тийр, и малко за Фал Дара, в Шиенар. Е, и за Ебу Дар, но тамошните обичаи тя вече ги знаеше.

— Е, значи си пътешествал много и си бил и в други дворци освен Тарасин — рече накрая тя и допи последните глътки ейл. Той още не беше довършил и половината си чаша; Селусия пък не беше ударила и две глътки от нейната. — Но изглежда, не си роден благородник. Помислих си, че не може да си.

— Е, не съм — отвърна ѝ твърдо Мат. — Благородниците... — Млъкна и се окашля. Едва ли можеше да ѝ каже, че благородниците са глупаци, дето си вирят носовете толкова високо, че не виждат къде стъпват. Тя все пак си беше каквато беше.

Тюон го изгледа безизразно, докато избутваше настрана празната халба. После, без да откъсва очи от него, зашава с пръстите на лявата си ръка над рамото си и Селусия плесна силно с ръце. Неколцина от посетителите ги изгледаха изненадано.

— Ти се нарече комарджия — каза Тюон. — А господин Мерилин каза, че си човекът с най-голям късмет на света.

Джера притича и Селусия ѝ връчи празната халба.

— Още една. Бързо — нареди тя, но с добродушен тон. Все пак успя да съхрани царствената си осанка. Джера приклезна припряно и хукна, все едно че я е викнала ханджийката.

— Имам късмет понякога — отвърна Мат предпазливо.

— Да видим дали го имаш и днес, Играчко. — Тюон погледна към масата, където дрънчаха зарове.

Мат не виждаше как това може да навреди. Със сигурност щеше да спечели повече, отколкото щеше да загуби, но едва ли някой от търговците щеше да извади нож, колкото и да му проработеше късметът. Не беше забелязал някой да носи от ония дълги ножове, които всички носеха по на юг. Така че стана и подаде ръка на Тюон, а тя леко го прегърна през кръста. Селусия си остави виното на масата и тръгна плътно до господарката си.

Двама от алтарците, единият дългнест и плешив, ако не се броеше тъмният пояс коса около темето, а другият със закръглено лице над тройна брадичка, се навъсиха, щом ги попита може ли непознат да се включи в играта, а третият — побелял набит тип с увиснала долна уста — се вкочани като колец на ограда. Тарабонката не се оказа толкова недружелюбна.

— О, да, о, да. Защо не? — Лицето ѝ беше зачервено, а усмивката, с която го погледна, бе някак отпусната. Явно беше от тия, дето не държат много на вино. Мъжете пък, изглежда, държаха да ѝ пазят настроението добро, защото навъсените физиономии изчезнаха, макар че лицето на побелелия си остана вдървено. Мат взе два стола от съседната маса — за себе си и за Тюон. Селусия предпочете да остане права зад Тюон, и толкова по-добре. Шестима души около масата бяха предостатъчно.

Джера дойде при тях, поднесе халба на Тюон с две ръце и промърмори: „Милейди“, а друга слугиня, побеляла и едра почти колкото госпожа Хейлин, смени каната с вино на масата на комарджиите. Усмивнат, плешивият напълни чашата на тарабонката до ръба. Искаха я щастлива и пияна. Тя пресуши половината чаша и със смях отри деликатно устни с кърпичка, общита с дантела. Успя да я напъха обратно в ръкава си едва на втория опит. Сделката, която щеше да склучи днес, нямаше да е най-добрата.

Мат погледа малко и скоро разбра каква е играта. Не се играеше с два, а с четири зара, но несъмнено бе разновидност на „Пипи“, или „Повторка“, игра, популярна отпреди хиляда години, още преди възхода на Артур Ястребовото крило. Пред всеки от играчите имаше купчинка сребърници, омешани с жълтици, и той постави в средата сребърна марка, за да купи заровете, докато дебелият събираше печалбата си от последното хвърляне. Не очакваше неприятности от

търговци, но неприятността бе по-малко възможна, ако загубеха сребро вместо злато.

Дългнестият отвърна на залога и Мат завъртя червените зарове в калаената чаша, а после ги хвърли на масата. Спряха се на четири петици.

— Това хвърляне печелившо ли е? — попита Тюон.

— Не, ако не го повторя — отвърна Мат и прибра заровете в чашата. — И ако не хвърля четиринайсет или „Очите на Тъмния“ преди това.

Заровете дръннаха в чашата и затропаха по масата. Четири петици. Късметът му си беше наред, ясно. Той придърпа едната монета към себе си, а другата остави.

Побелелият бутна рязко стола си назад и стана.

— Аз съм дотук — измърмори и взе да прибира купчината монети пред себе си в джобовете на палтото си. Другите двама алтарци го зяпнаха невярващо.

— Наистина ли напускаш, Вейн? — попита дългият. — Сега?

— Казах, че съм дотук, Камрин — изръмжа Вейн и излезе, изпратен от навъсения поглед на Камрин. Накуцваше.

Тарабонката се наведе над масата и мънистата по люшналите се плитки дръннаха. Тя потупа дебелия по китката и каза малко завалено:

— Значи ще ги купя дървениите от вас, господин Костел. От вас и от господин Камрин.

Костел се изкикоти и тройната му брадичка се разтресе:

— Така изглежда май, госпожо Алстейнг. Мда. Нали, Камрин?

— Дано — отвърна кисело плешивият. — Дано. — И избута една марка в средата да плати на Мат.

Заровете отново заподскачаха на масата. Този път се спряха на четиринайсет.

— О! Загуби — възкликна разочаровано Тюон.

— Спечелих, Миличко. Това печели, ако е първо хвърляне. — Остави първоначалния залог на масата и попита ухилено: — Още едно?

Късметът му си беше наред, силен като всякога. Яркочервените зарове се търкаляха по масата, подскачаха по масата, отскачаха от купчината заложили монети и все се спираха на четиринайсет бели точки. Правеше 14 по всякакви възможни начини. Макар и с една

монета залог, среброто пред него порасна до доста прилична сума. Половината хора в гостилницата се насъбраха около масата им да гледат. Той се усмихна на Тюон, а тя леко му кимна. Липсвало му беше това, зарове в гостилница, парата на масата и да се чудиш докога ли ще ти се задържи късметът. Идеше му да се разсмее от радост.

Докато разбъркваше зарове в чашата за пореден път, тарабонката за миг го погледна. Изобщо не изглеждаше пияна. На Мат изведнъж му се отця да се смее. Лицето ѝ отново се отпусна и очите ѝ се замъглиха, но в този кратък миг го пронизаха като две шила. Много повече държеше на вино, отколкото бе предположил. Камрин и Костел май нямаше да могат дай пробутат калпава стока на най-високи цени, или каквато там хитрина ѝ гласяха. Това, което го притесняваше повече, обаче, бе, че жената го подозира. Като си помислиш, самата тя не беше рискувала и с една монета срещу него. Двамата алтарци му се Мръщеа, но само както хората се мръщят, когато не им върви. Виж, тя мислеше, че ги мами по някакъв начин. Нищо, че използваше техните зарове или по-вероятно — на гостилницата; обвинение в измама можеше да ти донесе пердах дори и в една търговска гостилница. При такова обвинение хората рядко чакаха доказателства.

— Последно хвърляне и мисля да приключа — заяви той. — Госпожо Хейлин? — Ханджийката беше между зрителите. Мат ѝ подаде шепа от натрупаните сребърници. — Да отпразнуваме късмета ми, почерпете всички с това, което им се пие.

Това предизвика одобрително мърморене, а неколцина зад него го потупаха по гърба. Човек като ти пие виното, по-трудно ще повярва, че си го платил с пари от измама. Или поне можеха да се поколебаят достатъчно, за да има време да се измъкне с Тюон.

— Не може да му върви така непрекъснато — измърмори Камрин и прокара ръка по косата, каквато нямаше. — Какво ще кажеш, Костел? Да вдигнем? — Вдигна с два пръста една златна корона от купчината пред себе си и я хлъзна на масата до сребърната марка на Мат. — Като ще е последно хвърляне, ще заложа сериозно. След толкова сполука трябва да му дойде и лош късмет.

Костел се поколеба, потърка замислено тройната си гуша, после кимна и също заложи жълтица.

Мат въздъхна. Можеше да откаже залога, но ако сега се измъкнеше, като нищо щеше да предизвика обвинението на госпожа

Алстейнг. Както и ако спечелеше това хвърляне. Избута с неохота купчина сребърници, равни на залога им, и пред него останаха само два. Разтърси много силно чашата и зарове се завъртяха по масата. Не очакваше това да промени нещо, само даде воля на чувствата си.

Червените зарове се запремятаха, чукнаха се в отрупаните монети и отскочиха, завъртяха се и спряха. Всеки — с една бяла точица. „Очите на Тъмния“.

Камрин и Костел се разсмяха тъй, сякаш не си връщаха своето, че и по-малко, и взеха да си делят печалбата. Зрителите взеха да се пръскат, кой с по едно „браво“ за двамата търговци, кой — със съчувствия към Мат, а някои вдигаха към него виното, което им бе платил. Госпожа Алстейнг отпи дълго от чашата си и го изглежда примижала над ръба, външно — пияна като гъска. Едва ли още си мислеше, че е мошеник, не и след като си тръгваше само със сребърник печалба. Е, лошият късмет понякога може да се окаже добър, помисли си Мат.

— Значи късметът ти не е безкраен, Играчко — рече Тюон, докато се връщаха на тяхната си маса. — Или си късметлия само в дребните неща?

— Никой няма безкраен късмет, Миличко. Мен ако питаш, последното ми хвърляне беше най-късметлийското.

Обясни ѝ за подозренията на тарабонката и защо бе почерпил цялата гостилница.

Тя не седна — и не откъсваше очи от него.

— Може и да се оправиш добре в Сеандар. — И му връчи вече почти празната халба. — Пази ми я, докато се върна.

Той се сепна.

— Къде отиваш?

Вярваше, че няма да избяга, но не и че няма да се забърка в някоя беля и него да го няма, за да я измъкне. Тя обаче си надяна страдалческа физиономия. Дори и така беше красива.

— Щом трябва да знаеш, отивам по нужда, Играчко.

— О! Ханджийката ще ви каже къде е. Или някоя от слугините.

— Благодаря, Играчко — отвърна тя с прекалено мил гласец. — Изобщо нямаше да се сетя да попитам. — Зашари с пръсти на Селусия и двете тръгнаха към дъното на гостилницата, увлечени в разговора си без думи. Кикотеха се.

Мат седна и се навъси над чашата вино. Жените като че ли изпитваха удоволствие да намират начини да те накарат да се чувстваш глупак. А на всичкото отгоре той беше наполовина женен за тази.

— Къде са жените? — попита Том, отпусна се на стола до Мат и остави на масата почти пълната си чаша вино, Изсумтя, щом Мат му обясни, и продължи тихо, с лакти на масата и навел глава. — Имаме неприятности, отзад и напред. Напред е доста далече, тъй че тук няма да ни притесни, но най-добре ще е да се махаме веднага щом се върнат.

Мат се изправи.

— Какви неприятности?

— Някой от търговските кервани, дето ни подминаха последните няколко дни, донесъл вестта за убийство в Джурадор, някъде по времето когато тръгнахме. Може би ден-два по-късно. Трудно е да се разбере. Намерили човека в леглото му, с разпрано гърло, само че нямало много кръв.

Нямаше нужда да казва повече.

Мат отпи здрава глътка. Проклетият голям още го преследваше. Как беше разбрал, че е в трупата на Лука? Но ако беше на ден-два назад и се движеше с тяхната скорост, едва ли щеше скоро да го настигне. Опипа лисичата глава под палтото. Поне имаше как да се бие с голама, ако се появеше. Проклетата твар носеше белег от него.

— А тази напред?

— На границата на Муранди има сеанчанска армия. Как са я събрали, без да съм разбрал... — Духна си ядосано мустаците. — Все едно. Всеки, който мине оттам, го карат да пие някакъв билков чай.

— Чай? Че какво му е лошото на чая?

— Често от тоя чай на жената й омекват коленете и тогава сулдам идват и я окаишват. Но не това е най-лошото. Търсят под дърво и камък една слабичка смугла млада сеанчанка.

— Е, много ясно, че ще я търсят. Да не би да очакваше, че няма? Това решава най-големия ми проблем, Том. Като се приближим, може да зарежем трупата и да хванем през гората. Тюон и Селусия може да продължат с Лука. Лука ще се зарадва да е героят, върнал им Щерката на Деветте луни.

Том поклати глава и се намръщи.

— Те търсят натрапничка, Мат. Някоя, която претендира, че е Щерката на Деветте луни. Само дето описанието съвпада съвсем

точно. Не го приказват открито, но винаги се намират хора, дето пият много и винаги говорят много. Канят се да я убият веднага щом я намерят. Нещо там за позорното петно, което била лепнала.

— Светлина! — изпъшка Мат. — Как е възможно това, Том? Генералът, който командва тази армия, трябва да е виждал лицето ѝ, нали? А и други офицери също. Трябва да има благородници, които я познават.

— И да има, едва ли ще ѝ свърши много работа. И последният редник ще ѝ среже гърлото или ще ѝ пръсне главата веднага щом я намерят. Това го засякох от трима различни търговци, Мат. Дори и тримата да грешат, склонен ли си да рискуваш?

Мат не беше склонен и почнаха да го обмислят над чашите с вино. Не че пиеха много. Том рядко слагаше вече глътка в устата си въпреки всичките си обикаляния по ханове и кръчми, а Мат искаше да му е бистра главата.

— Лука ще изпищи на умряло, ако му поискаме достатъчно коне за всички, колкото и да му платим — каза Том. — А и товарни ще трябва за провизии, ако ще хващаме през горите.

— Тогава ще почна да купувам, Том. Докато дойде време да тръгваме, ще имаме толкова, колкото ни трябва. Бас държа, че още тук може да се намерят няколко добри животни. Ванин има добро око. Не се притеснявай. Ще се погрижа да плаща за тях. — Том кимна неуверено. Още не беше сигурен колко се е променил Ванин.

— Алудра идва с нас? — възкликна изненадано след малко белокосият мъж. — Тя ще иска да си вземе всичките си джунджурии. Това значи още товарни коне.

— Имаме време, Том. До границата с Муранди все още е далече. Мисля да хванем на север в Андор, или на изток, ако Ванин знае път през планините. По-добре на изток.

Какъвто и път да знаеше Ванин, щеше да е контрабандистки маршрут, за бягство на конекрадци. По такова нещо вероятността от неприятни срещи щеше да е много по-малка. В Алтара сеанчанците можеше да са почти навсякъде, а пътят на север щеше да ги отведе по-близо до тамошната армия, отколкото му харесваше.

Тюон и Селусия се появиха от дъното на гостилницата и той стана и взе наметалото на Тюон от стола. Том също стана и вдигна наметалото на Селусия.

— Тръгваме — заяви Мат и понечи да ѝ го заметне на раменете, но Селусия го дръпна рязко от ръцете му.

— Още не съм видяла и един бой — възрази Тюон високо. Доста хора се обърнаха и я зяпнаха, търговци и слугини.

— Ще ти обясня навън — рече ѝ той тихо. — По-далече от наострени уши.

Тюон го зяпна безизразно. Знаеше, че е корава, но беше толкова мъничка, като кукла, тъй че не бе трудно да повярва човек, че лесно ще се счупи, ако се държиш с нея грубо. Щеше да направи всичко, за да не се окаже в опасност и да не се счупи. Каквото и да струваше. Най-сетне тя кимна и остави Селусия да нагласи синьото наметало на раменете ѝ. Том се опита да направи същото снаметалото на русокосата, но тя му го дръпна и си го наметна сама. Мат не помнеше да е давала на някой да ѝ помага с наметалото.

Кривата уличка бе пуста. Дръгливо псе ги изгледа накриво, притича и се скри зад близкия ъгъл. Мат почти толкова бързо тръгна в обратната посока, като обясняваше вървешком. Ако бе очаквал стъписване или неверие, щеше да се разочарова.

— Може да е Раваши или Чимал — промълви замислено женичката До него, все едно че пращането на цяла сеанчанска армия да я убие беше някаква досадна дреболия. — Двете ми най-близки по възраст сестри. Аурана е много малка, само на осем. Макар че ще ѝ дадеш четиринайсет, ако я видиш. Чимал не е много амбициозна, но Раваши винаги е смятала, че трябва да бъде избрана, защото е по-голяма. Като нищо може да е пратила хора да пуснат слухове, ако изчезна за малко, Всъщност доста умно от нейна страна. Стига да е тя. — Говореше толкова спокойно, все едно се чудеше дали ще вали.

— Този заговор можеше да се прекрати лесно, ако Върховната лей-ди си беше в Тарасинския палат, където ѝ е мястото — каза Селусия и спокойствието на Тюон изчезна.

О, лицето ѝ си остана спокойно като на палач, но пръстите ѝ зашаваха толкова свирепо, че още малко и щяха да захвърчат искри. Селусия пребледня, сви се и се смъкна на колене. Пръстите ѝ направиха кратък жест и замряха, а Тюон отпусна ръце, без да откъсва очи от забрадената русокоса глава. Дишаше тежко. След миг се наведе, вдигна Селусия и ѝ каза нещо късичко на езика на пръстите. Селусия

отвърна мълчаливо, Тюон повтори жеста и накрая двете се усмихнаха треперливо. Със сълзи в очите. Сълзи!

— Ще ми кажеш ли това пък какво беше? — настоя Мат, но двете само го изгледаха.

— Какви са ти плановете, Играчко? — най-сетне попита Тюон.

— Никакъв Ебу Дар, ако това си мислиш, Миличко. Ако са наредили на една армия да те убие, сигурно са го наредили на всички, пък и оттук до Ебу Дар има много войници. Но не се тревожи. Все ще измисля начин да те върна жива и здрава.

— Ти винаги... — Погледът ѝ мина покрай него, очите ѝ се разшириха и Мат се обърна. И видя седем-осем войници на ъгъла. С извадени мечове. Идваха към тях.

— Бягай, Тюон! — извика той и се обърна към нападателите. — Том, отведи я оттук!

В двете му ръце от ръкавите се спуснаха два ножа и той ги хвърли почти едновременно. Левият порази първия нападател — побелял тип — в окото, десният прониза втория — мършав — в гърлото. Паднаха, все едно че костите им се бяха стопили, но докато мечовете им издрънча-ваха по калдъръма, Мат вече бе извадил други два ножа от ботушите си и тичаше срещу останалите.

Изненада ги с това, че толкова бързо бе свалил двама и нападаше, вместо да се опита да избяга. Приближаваше се бързо, а те се бутаха в тясната улица и загубиха повечето предимство с мечовете срещу ножовете му. Не цялото, за жалост. Оръжията му можеха да отклонят меч, но той си правеше труда да отбива само когато някой замахнеше, за да забие. Много скоро хубаво го бяха понарязали — през ребрата, в лявото бедро и отдясно на челюстта, срез, който можеше да разпори гърлото му, ако не се беше дръпнал навреме. Но опита се ли се да побегне, щяха да го посекат отзад. Жив и целият в кръв бе по-добре от мъртъв.

Ръцете му се движеха бързо, в къси, почти деликатни движения. Перченето щеше да го убие. Един от ножовете се хлъзна в сърцето на дебелака пред него и се измъкна, преди коленете му да почнат да омекват. Срязва в лакътя един мъж с тяло на ковач, а той изтърва меча и посегна непохватно с лявата си ръка към ножа на колана си. Мат го заряза — вече се олюляваше от загубата на кръв, преди ножът му да излезе от канията. Един с квадратна мутра изохка, щом ножът на Мат

го перна отстрани по врата; притисна раната си с ръка, но успя да отстъпи само две крачки, преди да падне. Докато едни издъхваха, за другите се отваряше повече място, но Мат се движеше все по-бързо, измести се тъй, че падащият го прикри от меча на другия, докато ножът му се мушваше под замахващото острие на трети. Светът вече бяха ножовете в ръцете му и бутащите се един в друг мъже, които се опитваха да го убият; ножовете му търсеха местата, откъдето щеше да кърви най-силно. Някои от древните му спомени идеха от мъже, които изобщо не си бяха поплювали.

И тогава, чудо на чудесата, целият плувнал в кръв, но толкова разгорещен, че още не усещаше болката напълно, Мат се озова срещу последния си противник, когото досега не бе забелязал. Всъщност противничка. Беше млада и стройна, в дрипава рокля, и можеше да мине за хубава, ако лицето ѝ беше чисто и не се беше озъбила в освирепяла гримаса. Камата, която премяташе от ръка в ръка, беше дълга цели две педи.

— Не може да се надяваш да свършиш сама онова, което всички заедно не успяха — каза ѝ той. — Бягай. Ще те оставя да избягаш без оръжие.

Тя изсъска като побесняла котка, хвърли се към него и засече и замушка дивашки. Той само се отдръпваше, за да я отбегне. И изведнъж ботушът му се хлъзна в локва кръв, той залитна... и разбра, че ще умре.

Внезапно Тюон се озова до него, лявата ѝ ръка стисна китката на жената — не ръката с ножа, за жалост — изви я и момичето се преви. И тогава вече нямаше значение в коя ръка беше ножът, защото Тюон замахна с дясната си ръка и я удари в гърлото толкова силно, че хрущялът изпука. Момичето се свлече на колене и захриптя.

— Казах ти да бягаш — рече Мат, без да е сигурен към коя се обръща.

— Остави се да те убие, Играчко — изръмжа му Тюон. — Защо?

— Дал съм си дума никога вече да не убивам жена — отвърна той уморено. Кръвта му започваше да изстива и, Светлина, как болеше! — Май си го съсипах това палто. — Опипа подгизналата си от кръв лява ръка и изохка. Кога го бяха пернали така?

Погледът на Тюон сякаш се вряза в черепа му и тя кимна, все едно бе стигнала до някакъв извод.

Том и Селусия стояха малко по-нататък по улицата, пред причината, поради която Тюон все още беше тук — шест-седем трупа, проснати на калдъръма. Том държеше два ножа, но се бе оставил на Селу-сия да огледа раната на ребрата му. Странно — ако се съдеше по тъмните лъскави петна по палтото му, като че ли бе получил по-малко рани от Мат. Мат се зачуди дали Тюон не се е включила и там, но не видя кръв по нея. Селусия имаше гадна рана на лявата ръка, точно под рамото, но тя явно не ѝ пречеше.

— Стар съм вече — каза изведнъж Том. — Понякога си въобразявам, че виждам неща, които не могат да бъдат, но за щастие винаги ги забравям.

Селусия го погледна хладно. Можеше и да е слугиня, но кръвта явно изобщо не я притесняваше.

— И какво ще се опиташ да забравиш?

— Не помня вече.

Селусия кимна и продължи огледа.

Мат поклати глава. Понякога не беше съвсем сигурен дали е с всичкия си. То и на Селусия май от време на време не ѝ стигаше умът.

— Тази няма да доживее за разпит — каза Тюон и погледна намръщено давецата се в краката ѝ жена. — А и да успее, няма да може да говори. — Наведе се плавно, вдигна ножа ѝ и го заби рязко под гръдната кост. Хрипливата битка за въздух стихна. Помътените очи зяпнаха към тясната ивица небе. — Не заслужаваше милост, но не виждам смисъл да страда ненужно. Аз спечелих, Играчко.

— Ти си спечелила? За какво ми говориш?

— Ти каза името ми, преди аз да кажа твоето. Така че спечелих.

Мат чак подсвирна. Всеки път щом си помислеше колко е твърда, намираще начин да му покаже, че не знае и половината. Ако се окажеше, че някой е надничал през прозореца, тази забивка можеше да повдигне въпроси пред тукашния съдия, сигурно пред самия лорд Натин. Но доколкото виждаше, зад никой прозорец не се мяркаха лица. Хората отбягваха да се забъркват в такива неща, ако могат. Друг въпрос беше дали някой все пак не е отишъл при стражата на лорд Натин. Е, нямаше какво да се бои от Натин или от съдията. Двама мъже, придружаващи две жени, не решават да нападнат над десет души с мечове. А и тези типове, както и нещастната млада жена, сигурно бяха добре известни на стражата.

Мат закуцука да си прибере ножовете и спря, като се наведе да издърпа единия от гърлото на побелелия. В суматохата не беше видял ясно лицето му. Всичко бе станало толкова бързо, че имаше само общо впечатление. Избърса кръвта по ножа в палтото му, прибра го в ръкава си и се изправи.

— Плановете ни се промениха, Том. Напускаме Мадерин колкото може по-скоро и зарязваме трупата също колкото се може по-скоро. Лука толкова много ще иска да се отърве от нас, че ще ни даде всичките коне, които ни трябват.

— Това трябва да се съобщи, Играчко — каза сурово Тюон. — Не се ли направи, е толкова незаконно, колкото стореното от тях.

— Познаваш ли го оня? — попита Том.

Мат кимна.

— Казва се Вейн и не вярвам някой в този град да повярва, че един уважаван търговец ни е нападнал на улицата. Лука наистина ще ни даде най-добрите си коне, за да излезе чист от тая история.

Много странно. Човекът не беше загубил и една монета срещу него, не беше заложил и една монета. Тогава защо? Много странно наистина.

И достатъчна причина да се махат бързо.

ГЛАВА 12

РАБОТИЛНИЦА

Перин смуши Стъпко. Докъдето му стигаше погледът, от двете страни на пътя се простираха ферми — каменни къщи със сламени покриви. Сив дим се къдреше над комините, из дворовете щъкаха пилци. Дебелоопашати овци и шарени крави пасяха в оградените с каменни стени пасища, мъже и момчета оряха нивите или сееха вече изораното. Май беше ден за пране: виждаше големите котли над огнищата зад къщите, а жени и момичета простираха ризи, блузи и ленени чаршафи на въжетата да съхнат. Нямаше много горски пущинак, само малки пръснати горички, а и повечето бяха осечени за дърва за огрев.

Той се пресегна в ума си да подири вълци, но не намери. Не беше изненадващо. Вълците се държаха настрана от толкова много хора, от толкова питомно. Вятърът се поусили и Перин придърпа наметалото си. Колкото и да му се налагаше да се покаже, то си беше от проста кафява вълна. Единственото копринено наметало, което имаше, бе обшито с кожа и беше твърде топло за такъв ден. Е, зеленото му копринено палто със сребърното вземо трябваше да свърши работа. Както и токата на наметалото, с двете вълчи глави от сребро и злато. Дар от Файле. Винаги му се беше струвала прекалено натруфена, но тази заран си я беше изровил от раклата — за да украси малко простото наметало.

Изненада бяха станове на Калайджиите, пръснати около градчето. Според Илиас Калайджиите винаги вдигаха веселба, щом два кервана се срещнеха, а съберяха ли се три, това водеше до празненства дни наред, но по-големи събирания се случваха рядко, освен лете по Слънцеднева, когато се събираха на определени места. Почти съжали, че не бе взел Ейрам въпреки риска Масема да научи твърде много. Сигурно ако прекараше малко повече време сред своите, Ейрам можеше да реши да остави мечата си. Това бе най-доброто решение, което Перин можеше да измисли за един толкова трънлив

проблем, макар че едва ли щеше да се получи. Ейрам си обичаше меча, може би дори прекалено. Обаче и да го отпъди не можеше. Той все едно че сам беше сложил меча в ръката на Ейрам и Ейрам и мечът вече бяха негова отговорност. Светлината само знаеше в какво щеше да се превърне този човек, ако наистина минеше на страната на Масема.

— Гледате Туатан и се мръщите, милорд — каза генерал Кирган. — Имали ли сте проблеми с тях в земите си? Ние нямаме такива като тях у дома, но доколкото знам, единствената неприятност, свързана с тях, е, че местните се опитват да ги пъдят. Явно се славят като големи крадци.

Кирган и Мишима днес бяха със сини наметала, обшити с червено и жълто, и червени палта със сини маншети и ревери, с жълто по ръбовете. Трите малки отвесни сини черти с форма на тънки пискюл-чета на сеанчански шлем на лявата гръд на палтото на Кирган указваха ранга ѝ, както и двете на Мишима. Дузината войници след тях обаче си бяха в нашарените брони и яркоцветните шлемове — и носеха увенчаните със стомана пики под един и същи ъгъл, както винаги. Приятелите на Файле, които яздеха след сеанчанците, също дванайсет на брой, бяха впечатляващо зрелище: с тайренски палта с издути сатенени ръкави и с тъмни кайриенски палта, нашарени напърно през гърдите с цветовете на Дома — но въпреки мечовете си изглеждаха по-малко опасни от войниците и като че ли го знаеха. Щом лъхнеше по-силно вятърът отзад, носеше нотка на раздразнение и Перин се съмняваше, че иде от сеанчанците. Миризмата на войниците бе спокойна, изчакваща, като на вълци, които знаят, че скоро зъбите им ще им Потрябват — ала не сега. Още не.

— А, пооткрадват по някое пиле от време на време, генерале — Рече Неалд със смях и засука тънкия си, намазан с восък мустак. — Но не бих ги нарекъл големи крадци. — Много се беше зарадвал, когато сеанчанците се стъписаха при Портала, който ги прехвърли тук, и още се пъчеше гордо. Почти бе забравил, че ако не си беше спечелил черното палто, все още щеше да се труди в бащината си ферма и сигурно щеше да мисли за брак с някое селско момиче след година-две. — За голяма кражба трябва голям кураж, а Калайджиите изобщо го нямат.

Свит в тъмното си палто, Балвер направи гримаса — или може би се усмихна. Понякога бе трудно да разбере човек кое от двете е у

този съсухрен дребен мъж — освен ако Перин не доловеше миризмата му. Дватама придружаваха Перин почти както сивокосата сул-дам и студенооката дамане със сиви кичурчета в черната коса придружаваха Кир-ган и Мишима, уж за да е изравнена бройката. При сеанчанците сул-дам и дамане се брояха за едно, щом са свързани със сегментирания метален нашийник. Перин щеше да е доволен да дойде само с Неалд или поне само с Неалд и Балвер, но Таланвор се оказа прав за сеанчанците и протокола. Преговорите се проточиха три дни и макар да изгубиха известно време за това дали да следват плана на Перин, или да го включат в нещо, което ще измисли Тилий — тя накрая отстъпи само защото не може да измисли нищо по-добро, — по-голямата част от тези три дни мина в уточняване колко точно души да вземе всяка от страните със себе си. Трябваше да е едно и също число за всяка страна, а флаг-генералът искаше да вземе сто войници и две дамане. Заради честта. Беше се слисала, че той смята да вземе по-малко, и склони да го приеме едва след като Перин ѝ изтъкна, че всеки от хората на Файле е благородник или благородничка в земите си. Имаше чувството, че е потисната, защото не може да вкара в ескорта си толкова много знатна кръв. Странен народ бяха това сеанчанците, наистина. Но пък този съюз бе съвсем временен, да не кажем деликатен, и флаг-генералът го разбираше не по-зле от него.

— Два пъти са ми предлагали подслон, когато съм имал нужда, за мен и приятелите ми, и нищо не са ми искали в замяна — тихо каза Перин. — Но това, което най-често си спомням за тях, беше, когато тролоците обкръжиха Емондово поле. Туатан стояха на селската морава с децата, вързани на гърбовете им, малкото от техните оцелели и нашите. Нямаше да се бият — такъв им е обичаят, — но ако тролоците ни надвиеха, бяха готови да отнесат децата на безопасно място. Носенето на нашите деца щеше да ги затрудни, щеше да направи бягството им още по-малко възможно, отколкото бездруго беше, но сами помолиха да им поверим това.

Неалд се окашля смутено и извърна очи. На бузите му изби червенина. Каквото и да бе видял и направил в живота си, млад беше още, само на седемнайсет. Този път нямаше съмнение, че Балвер се подсмихна.

— Мисля си, че от живота ви може да излезе цяла история — каза генералът; лицето ѝ го подканяше дай разкаже колкото може

повече.

— Бих предпочел животът ми да си е простичък — отвърна той. Историите не бяха място за човек, който иска мир.

— Ще ми се да видя някой ден тия тролоци, дето толкова слушам за тях — подхвърли Мишима. В миризмата му се прокрадна веселост; той погали дръжката на меча си, наглед неволно.

— Е — каза Перин, — рано или късно ще получите тази възможност. Но няма да ви хареса.

Нашареният с белези мъж кимна разбиращо и насмешката му се стопи. Най-сетне сигурно започваше да разбира, че тролоците и мърдраалите са нещо повече от измислици на пътуващи разказвачи. И да имаше някои съмнения, времето скоро щеше да ги заличи завинаги. Щом навлязоха в Алмизар и подкараха конете към северния край на градчето по тясната улица, Балвер свърна встрани. Мед оре тръгна с него — висока жена, мургава почти колкото Тилий, но с тъмносини очи, в тъмни бричове и мъжко палто с бухнали ръкави на червени ивици — и с меч на бедрото. Балвер яздеше изгърбил рамене, като птица, кацнала колебливо на седлото, а Медоре с изправен гръб и гордо, същинска дъщеря на Върховен лорд и водач на хората на Файле, макар да яздеше след Балвер, вместо до него. Изненадващо, следовниците на Файле като че ли бяха приели да ги командва този свадлив дребен мъж. Е, така поне създаваха по-малко притеснения, отколкото преди. Дори бяха донякъде полезни, нещо, което Перин доскоро смяташе, че е невъзможно. Флаг-генералът не възрази, че оставиха групата, макар да се вторачи замислено след тях.

— Колко добра господарка. Да навести приятелка на слугата си — промълви тя. Това бе версията на Балвер: че познавал някаква жена, която живеела в Алмизар.

— Медоре е добра жена — отвърна Перин. — Нашият обичай е такъв: да сме добри със слугите.

Тилий го изгледа само за миг, но погледът ѝ му напомни да не я взима за глупачка. Колко лошо, че почти нищо не знаеше за сеанчанците, инак щяха да измислят по-добра история. Балвер беше обзет от полуда — суха, прашна, но все пак полуда — да сграбчи този шанс и да събере информация какво става в Амадиция под властта на сеанчанците. Колкото до Перин, това не го интересуваше. Само Файле беше важна сега. За всичко друго щеше да мисли по-късно.

Малко на север извън Алмизар каменните синори, разделящи седем-осем ниви, бяха махнати, за да се образува дълга ивица гола земя — пръстта сякаш беше грижливо остъргана и подравнена с брани. Някакво грамадно чудато същество с двама свити на гърба му закачулени хора тичаше тромаво по ивицата на два крака. Всъщност „чудато“ едва ли можеше да го опише. С набръчкана кожа и сиво, създаването бе по-голямо от кон, без да се смята дългият змиеподобен врат и тънката, още по-дълга опашка, изпъната и щръкнала назад. Докато тичаше, пляскаше с оребрениите си като на прилеп дълги криле. Перин вече бе виждал такива животни, но отдалече. Тилий му беше казала, че се наричали ракен. Съществото литна, като почти забърса короните на дърветата. Перин изви глава и проследи с поглед ракена, докато той бавно се издигаше в небето. Цялата тромавост изчезна в полета. Дося му се и той да похвърчи с един от тия зверове. Потисна набързо тази мисъл, засрамен и ядосан, че може да се отвлеча така.

Флаг-генералът забави дорестия си кон и огледа намръщено полето. В другия край няколко души хранеха още четири от чудатите животни — държаха пред рогатите им муцуни големи кошници. Какво ли яде същество, което изглежда така, помисли си с отврат Перин.

— Тук трябваше да има повече ракени — измърмори недоволно флаг-генералът. — Ако са само тези...

— Взимаме каквото можем да вземем и продължаваме — отвърна той. — Николко, ако се стигне до това. Вече знаем къде са Шайдо.

— Обичам да знам дали нещо иде зад мен — сухо каза тя и подкара напред.

При една от близките ферми, явно заета от сеанчанците, десетина войници хвърляха зарове на масите, сложени безразборно пред къщата. Други влизаха и излизаха от каменния обор, макар да не се мяркаха коне — освен запрегнатите във фургона, от който двама мъже с груби вълнени дрехи разтоварваха кафези, бурета и ютени чували. Така поне реши Перин — че другите са войници. Близко половината бяха жени, мъжете — повечето ниски като жените и тънки, и никои не носеше меч, но всички бяха в стегнати небесносини палта и всеки носеше под два ножа в кании, пришити към плътните ботуши. Униформите предполагаха войници.

„Мат щеше да си е като у дома с тая гмеж“, помисли той, докато гледаше как се смеят над добри хвърляния и пъшкат над лоши. Цветовете се завъртяха в главата му и за миг той видя Мат, подкарал от пътя и към някаква гора, с колона ездаци и товарни коне след него. Само за миг, защото бързо избута образа, без и да помисли защо Мат влиза в горите и кой е с него. Само Файле беше важна. Тази заран беше вързал петдесет и първия възел на каишката, която носеше в джоба си. Файле беше пленничка вече петдесет и един ден. Надяваше се да е пленничка — тоест още жива, за да я спаси. Ако беше мъртва... Ръката му се вкопчи в чука, който висеше на колана му, и стисна до болка.

Усети, че флаг-генералът и Мишима го гледат, Мишима нащрек, с ръка над дръжката на меча, Тилий — замислено. Деликатен съюз, с малко доверие от всяка страна.

— За миг си помислих, че може би сте готов да избиете летците ни — промълви тя. — Имате дума ми. Ще освободим жена ви. Или ще отмъстим за нея.

Перин вдиша разтреперано и пусна чука. Файле трябваше да е жива. Ализе го бе уверила, че е под закрилата ѝ. Но що за закрила можеше да предложи една Айез Седай, след като и тя бе гай-шайн?

— Да приключваме. Губим време.

Колко още възли трябваше да върже на каишката? Светлината да дадеше дано да не са много.

Слезе и подаде юздите на Стъпко на Карлон Белцелона, гладко обръснат тайренец с дълъг нос и тясна брадичка. Карлон имаше навик да я опипва тая брадичка, сякаш се чудеше къде се е дянала брадата му, или да прокарва длан над косата си, сякаш се чуди защо е вързана с лента на опашка, стигаща до раменете. Но не даваше повече признаци, че се е отказал от глупостта да следва айилските нрави, от останалите. Балвер им беше дал указанията си и поне на тях се подчиняваха. Повечето вече отиваха към масите, някои вадеха кесии с пари, други предлагаха мяхове с вино. Които войниците отказваха, странно, макар че явно всеки, който носеше сребърници, бе добре дошъл.

Без да поглежда повече натам, Перин напъха ръкавиците си зад широкия си колан и влезе вътре с двамата сеанчанци, като отметна наметалото, та да се види коприненото му палто. Докато излезе, хората на Файле — неговите хора, предполагаше — щяха да са научили много от онова, което знаеха мъжете и жените навън. Едно бе

научил от Балвер. Знанието може да е много полезно и никога не знаеш коя троха ще се окаже по-ценна и от злато. Засега обаче единственото знание, което го интересуваше, нямаше да дойде оттам.

Предната стая на къщата беше пълна с маси, а зад тях седяха чиновници, наведени над купчини хартии. Единственият звук беше скърцането на пера по листовите и нечия кашлица. Мъжете бяха с тъмнокафяви палта и бричове, жените — с рокли в същия цвят. Някои носеха игли, от сребро или месинг, с форма на паче перо. Сеанчанците, изглежда, имаха униформи за всичко. Щом Тилий влезе, един кръглобузест в дъното на стаята, с две сребърни пера на гърдите, стана и се поклони дълбоко — коремът му насмалко да се изхлузи от палтото. Не се изправи, докато не спряха пред него.

— Аз съм Тилий Кирган — заяви отсечено сеанчанката. — Искан да говоря с командващия тук.

— Както заповяда флага-генерал — отвърна раболепно шишкото, пак се поклони и бързо излезе през една врата.

Писарят, който кашляше, с гладко лице и като че ли по-млад от Перин, и който все едно че беше от Две реки, се закашля още по-силно и прикри устата си с ръка. Опитва се да спре, но кашлицата се върна.

Мишима го изгледа намръщено и промърмори:

— Ако е болен, не бива да го държат тука. Ами ако е заразно? Напоследък чувам за какви ли не странни болести. Човек стане здрав сутринта, а до залез-слънце е подут труп и никой не знае от какво е умрял. Чух за една жена, дето полудяла за един час и всеки, който я пипнел, също полудявал. За три дни измряло цялото й село, имам предвид ония, които не успели да избягат. — И подкрепи думите си със странен жест, дъга с палеца и показалеца, а другите — свити плътно.

— Не бива да вярваш на слухове, нито да ги повтаряш — сръза го флага-генералът и повтори жеста, като че ли неволно.

Дебелият чиновник се появи отново — отвори вратата на прошарен мършав мъж с черна кожена превръзка на мястото на дясното око. През челото му, зад превръзката и по бузата, минаваше напукан бял белег. Мъжът беше нисък, с тъмносиньо палто с две малки бели черти на гърдите.

— Блазик Фалун, флага-генерал — представи се той. Чиновникът заситни към масата си. — С какво мога да съм ви полезен?

— Капитан Фалун, трябва да поговорим за... — Тилий млъкна, понеже кашлящият скочи и столчето изтропа зад него на пода.

Младежът се хвана за корема, преви се и повърна тъмен бълвоч, който се изсипа на пода и се разпиля на малки черни буболечки — пръснаха се във всички посоки. Някой изруга стъписващо силно в настъпилата иначе мъртва тишина. Младежът зяпна ужасено буболечките и заклати глава. Огледа стаята, без да спира да клати глава, и отвори уста да каже нещо, но отново се преви и избълва нов черен поток, по-дълъг този път, и и той се разпиля на буболечки, които защъкаха по пода. Изпищя жена — дълъг и ужасен писък — и изведнъж писарите се развикаха, наскочаха, заобръщаха столове и маси и побягнаха в паника от лазещите по пода буболечки. Младежът повърна още веднъж, и пак, смъкна се на колене, рухна и се загърчи, бълваше още и още черни твари. И като че ли ставаше по-плосък. Свиваше се. Гърчовете спряха, но черните гадини продължаваха да се изливат от зяпналата му уста и да бягат по пода. Най-сетне — сякаш всичко бе продължило повече от час, но не можеше да е повече от минута-две — най-сетне пороят буболечки намаля и замря. От нещастника остана нещо бяло и плоско под дрехите, като опразнен мях. Виковете продължиха, разбира се. Половината писари се бяха покатерили по масите, сипеха ругатни и молитви и крещяха. Другата половина побягнаха навън. Дребните твари щъкаха навсякъде по пода. Стаята потъна в ужас.

— Чух една мълва — каза дрезгаво Фалун. По челото му беше избила пот. Миришеше на страх. Не ужас, определено беше страх. — На изток оттук. Само че онова били стоножки. Черни стоножки.

Буболечките запълзяха към него и той заотстъпва с проклетия и направи същия жест като Тилий и Мишима.

Перин замачка буболечките под ботуша си. Беше настръхнал от отвращение, но нищо не беше важно освен Файле. Нищо!

— Най-обикновени буболечки. Има ги под всеки паднал дънер.

Мъжът трепна, вдигна очи и потрепери отново, щом видя очите на Перин. А като видя колко е голям чукът на колана му, хвърли поглед към флаг-генерала.

— Тези буболечки не са дошли изпод дънер. Работа на Душеослепителя е това!

— Може и така да е — отвърна кротко Перин. Сигурно Душеосле-пителят бе поредното име за Тъмния. — Все едно. — Вдигна крак и посочи няколко смачкани насекоми. — Виж, че мрат. Нямам време да се занимавам с буболечки, които мога просто да смачкам.

— Трябва да поговорим насаме, капитане — каза Тилий. Миризмата ѝ също беше пълна със страх, но тя го държеше здраво под контрол. Ръката на Мишима се беше стегнала в същия странен жест. Страхът му бе почти толкова добре овладян като нейния.

Фалун видимо се съвзе и страхът му понамаля. Не изчезна съвсем, но поне го овладя. Отбягваше обаче да поглежда към буболечките.

— Както наредите, флаг-генерал. Атал, слез от масата и вижте да ометете тези... гадинки. И се погрижи Мехтан да бъде погребан според ритуалите. Както и да е умрял, на служба умря. — Дебелият чиновник се поклони, преди предпазливо да слезе, и още веднъж, щом стъпи на пода, но капитанът вече се обръщаше. — Ще ме последват ли, флаг-генерал?

Кабинетът му можеше да е бил спалня, но сега побираше една писалищна маса с плоски кутии, пълни с документи, и още една, по-голяма, покрита с карти, затиснати с мастилници, камъни и малки месингови фигури. Дървеният рафт до стената беше натъпкан с още карти. Камината от сив камък беше студена. Фалун ги покани да се настанят на няколко стола около писалището и предложи да поръча вино. Като че ли се разочарова, когато Тилий отказа. Сигурно искаше да пийне, за да се отпусне. В миризмата му още се долавяше страх.

— Трябва да подменя шест ракена, капитане, и осемнайсет морат'ракен — каза Тилий. — И цяла рота наземно обслужване. Тези, с които разполагах, са някъде на запад в Амадиция и не може да се намерят.

Фалун трепна.

— Флаг-генерал, ако сте изгубили ракен, знаете, че вече са оглозгани до кокал от... — Стрелна с поглед Перин, окашля се и продължи: — Искате ми три четвърти от животните, които ми останаха. Дали не можете да минете с по-малко, да речем с един или два?

— Четири — заяви твърдо Тилий. — И дванайсет летци. Този район е стабилен като Сеандар, доколкото чувам, но ще ви оставя

четири.

— Както наредите, флаг-генерал — въздъхна Фалун. — Може ли все пак да видя заповедта? Всичко трябва да се регистрира надлежно. Откакто загубих възможност да летя, драскам с перото като писар.

— Лорд Перин? — каза Тилий и той извади от джоба на палтото си подписания от Сурот документ.

Веждите на Фалун подскочиха, докато го четеше, и пръстите му заопипваха восъчния печат, но нямаше никакви възражения. Сеанчанците явно бяха свикнали с такива неща. Но и също тъй явно му върна документа с облекчение и избърса несъзнателно ръцете си в палтото. Свикнали, но не чак толкова. Изглежда Перин, като се помъчи да го направи незабелязано, и Перин почти долови на лицето му въпроса, който бе задала флаг-генералът. Кой беше той, че да разполага с такова нещо?

— Трябва ми карта на Алтара, капитане, стига да имате — каза Тилий. — Ако нямате, ще се оправя, но ще е по-добре, ако се намери. Интересува ме североизточната част на страната.

— Облагодетелствана сте от Светлината, флаг-генерал — отвърна мъжът и се наведе да вземе от най-ниската лавица едно руло. — Имам точно каквото ви трябва. Случайно се оказа между картите на Амадиция, които поръчах. Бях забравил, че я имам, докато не го споменахте. Необичаен късмет, бих казал.

Перин поклати глава. Случайност си беше, не можеше да е онова с тавирен. Даже Ранд не беше чак толкова тавирен, за да се случи това. Цветовете се завихриха и той ги разпръсна, преди да се оформят.

Фалун разпъна картата върху масата — затисна краищата с месинговите тежести с форма на ракен — и флаг-генералът я огледа. Показваше точно каквото ѝ трябваше, с тесни ивици от прилежащите Амадиция и Геалдан; теренът беше предаден много подробно, с имената на градове и села, реки и потоци, изписани с много ситни букви. Перин разбра, че гледа великолепен образец на картографското изкуство, много по-добър от всички карти, които бе виждал. Можеше ли да е работата с тавирен? Не, невъзможно.

— Ще намерят войниците ми ето тук. — Тилий посочи с пръст. — Трябва да тръгнат незабавно. По един летец на ракен и никакви лични вещи. Летят леко и колкото може по-бързо. Искам да са там преди утре вечер. Останалите мот'ракен ще пътуват с наземните.

Трябва да тръгнат до два часа. Наредете да се съберат и да се приготвят.

— Коли — каза Перин. Неалд не можеше да отвори толкова голям Портал, че да побере фургон. — Каквото вземат, трябва да е в каруци, не във фургони.

Фалун го изгледа невярващо.

— Каруци — съгласи се Тилий. — Погрижете се, капитане.

Перин подуши у капитана нетърпение и си го обясни с желанието му да задава въпроси, но Фалун само се поклони и отвърна:

— Както заповядате, флаг-генерал.

Излязоха от кабинета на капитана. Във външното помещение цареше друг вид суматоха. Навсякъде щъкаха чиновници, метяха в паника или трепеха останалите буболечки с метлите си. Няколко жени плачеха, докато удряха с метлите; някои мъже също изглеждаха готови да се разреват. В стаята все така вонеше на ужас. От мъртвеца нямаше и следа, но Перин забеляза, че чиновниците заобикалят мястото, където беше паднал. Стараеха се да не стъпват и върху буболечките, заради което падаше голямо настъпване по пръстите. Щом Перин тръгна към външната врата, всички спряха и го зяпнаха.

Отвън настроението беше по-спокойно, но не много. Войниците на Тилий си стояха в редица на конете, а Неалд се правеше на безразличен, дори се прозяваше и се потупваше с пръст по устните; но сул-дам галеше по косата разтрепераната си дамане и й мърмореше утешително, а войниците в сините куртки, много повече отпреди, стояха стру-пани и си говореха угрижено. Кайриенците и тайренците се втурнаха и го обкръжиха, и заговориха наведнъж.

— Вярно ли е, милорд? — попита Камайле с преbledняло и разкри вено от тревога лице, а брат й Барманес подхвърли угрижено:

— Четирима изнесоха нещо в одеяло, но си извърщаха очите.

Всички миришеха на паника. „Казаха, че бълвал буболечки“ и „казаха, че тия буболечки го издъвкали, докато излязат“, и „Светлината да ни е на помощ, метат буболечки през вратата, ще изгинем всички“, и „Душата ми да изгори дано, Тъмния се е измъкнал на свобода“, и още и още по-големи глупости.

— Тишина — каза Перин и като по чудо всички млъкнаха. Обикновено се държаха много наперено, изтъкваха, че служат на Файле, не на него. Сега стояха вторачени в него и чакаха да успокои

страховете им. — Един наистина избълва буболечки и умря, но са си обикновени буболечки, можеш да ги намериш навсякъде в гнил дънер. Ще те оципят гадно, ако седнеш на някоя, но нищо повече. Вярно, може и на Тъмния да е работа, но това няма нищо общо с освобождаването на Файле, а това значи, че няма нищо общо с нас. Тъй че успокойте се и да си свършим работата.

Странно, но подейства. Някои се изчервиха и мирисът на страх се смени — поне отчасти — с мириса на срам, че са си позволили да изпаднат почти в паника. Ала щом взеха да се качват по конете, истинският им нрав се прояви отново. Първо един, после друг, взеха да се хвалят какви подвизи ще извършат, за да освободят Файле, всеки следващ — по-нечуван от предишния. Знаеха, че е глупаво, защото всяка хвалба предизвикваше смеха на другите, но следващият все се опитваше да надмине предишния с чутовния си подвиг.

Докато взимаше юздите на Стъпко от Карлон, Перин усети, че флаг-генералът го наблюдава. Какво ли виждаше? Какво си мислеше, че може да разбере?

— Какво е отпратило всичките ракени? — попита я той.

— Трябваше да дойдем втори или трети — отвърна тя и се метна на седлото. — Все още трябва да намеря ай-дам. Искаше ми се да вярвам, че имам шанс, докато все още бе възможно, но изглежда, ще се наложи да стигнем до самото ядро. На твоя документ вече му предстои истинско изпитание и ако не стане, няма смисъл да търсим ай-дам.

Крехък съюз и малко доверие.

— Защо да не стане? Тук подейства.

— Фалун е войник. Сега ни предстои да говорим с имперски служител. — Каза го с презрение, после обърна коня си и не му остана нищо, освен да яхне своя и да я последва.

Алмизар беше доста голямо и заможено градче, с шест високи стражеви кули по краищата, но без крепостна стена. Според Илиас законът в Амадиция забранявал да се вдигат стени другаде освен в Амадор — закон, създаден в полза на Белите плащове и налаган от тях, както и от всеки, който получеше трона. Балвер несъмнено щеше да разбере кой може да е сега, след като Ейрлон беше умрял. Улиците бяха наст-лани с гранитни плочи. Сградите бяха масивни, от тухла и камък, кои сиви, кои черни, много на по три или четири етажа и повечето покрити с тъмни цигли, а по-ниските — със слама. Беше

пълно с хора, фургони, каруци и ръчни колички. Улични продавачи гласовито хвалеха стоката си, жени с бонета, скриващи лицата им, отиваха с кошници на пазар, мъже с дълги до коленете палта крачеха важно, чираци с престилки или елеци бързаха по работа. По улиците се мяркаха толкова войници, колкото и местни хора, мъже и жени, със смугла кожа като на тайренци, меденокожи, както и белокожи като кайриен-ци, но светлокоси и високи, всички — в яркоцветните сеанчански униформи. Повечето носеха само ножове или ками, но се мяркаха и мечове. Ходеха по двойки, бдителни към всичко наоколо, и носеха на коланите си палки. Градска стража, предположи Перин, но бяха твърде много за място като Алмизар.

От един висок покрит с каменни плочи хан излязоха трима — двама мъже и една жена, и се качиха на държаните от прислугата коне. Перин позна, че единият от тримата е жена, само по изпъкналата под тясното палто гръд, защото косата ѝ беше подрязана по-късо, отколкото на мъжете, и беше облечена в мъжки дрехи и носеше меч, също като другите двама. Лицето ѝ определено беше сурово като техните. Щом тримата подкараха на запад по улицата, Мишима изсумтя кисело:

— Ловци на Рога. В очите си се кълна, ако не са. Тая сган създава неприятности навсякъде, където иде. Забъркват се в боеве, врат си носовете в неща, които не са им работа. Чух, че Рогът на Валийр вече е намерен. Вие какво мислите, милорд?

— И аз чух, че е намерен — предпазливо отвърна Перин. — Какви ли не слухове се носят за това.

Никой от двамата дори и не го погледна, а наред уличната тълпа да улови миризмите им беше почти невъзможно, но незначайно защо му се стори, че премислят отговора му, сякаш крие тайни дълбочини. Светлина, възможно ли бе да си мислят, че той е свързан с Рога? Много добре знаеше къде е. Моарейн го беше отнесла в Бялата кула. Ала не смяташе да им го казва. В крайна сметка недоверието действаше двупосочно.

Местните не обръщаха на войниците повече внимание, отколкото един на друг, нито на флаг-генерала и бронирания ѝ ескорт, но виж, Перин беше друга работа. Най-малкото — щом забележеха златистите му очи. Веднага разбираше, щом ги види някой. Бързото трепване на нечия женска глава, зяпването и втораченият поглед. Един мъж

направо се спъна, залитна и падна на колене. Ококори се срещу него, а после се изправи и хукна; разбутваше хората по пътя си, като че ли уплашен, че Перин може да го подгони.

— Е, сигурно никога досега не е виждал жълти очи — подхвърли кисело Перин.

— Обичайни ли са за родния ви край? — попита флаг-генералът.

— Не бих казал, че са обичайни, но ще ви запозная с още един със същите.

Двамата с Мишима се спогледаха. Светлина, дано в Пророчествата да нямаше нищо за двама мъже с жълти очи. Цветовете пак се завих-риха и той пак ги отблъсна.

Флаг-генералът знаеше точно къде отива — към една каменна конюшня в южния край на града; но когато слезе в празния двор, не притича коняр да поеме юздите. До конюшната имаше ограден с каменна стена навес за коне, но коне не се мяркаха. Тя подаде юздите на един от войниците си и се загледа към вратите на конюшната. Само едната беше отворена. По миризмата ѝ Перин реши, че се стяга като за битка.

— Правете каквото правя аз, милорд — каза тя. — И не казвайте нищо, освен ако не се наложи. Може да кажете нещо погрешно. Ако се наложи да говорите, говорете на мен. Дайте да се разбере, че говори те на мен.

Прозвуча доста злокобно, но той кимна. И започна да мисли как да открадне вилняка, ако нещата се объркат. Трябваше да разбере как се пази това място нощем. Балвер може би вече го беше научил. Дребният мъж като че ли успяваше да събере всякаква информация без усилие. Тръгна след Тилий, а Мишима остана навън с конете, явно облекчен, че не се налага да ги придружи. Какво означаваше това? И дали изобщо означаваше нещо? Сеанчанци. Само за няколко дни го бяха накарали да вижда скрити значения във всичко.

Каменният под на бившата конюшня беше изметен толкова добре, че да задоволи и най-придирчивата стопанка, нямаше коне, а силната миризма на нещо като мента потискаше утаилия се мирис на животни и сено за всеки нос освен може би този на Илиас. Яслите отпред бяха запълнени с дървени кошове, а отзад бяха махнати и бяха останали само дървените подпорни греди. Сега там се трудеха мъже и жени — едни със сита, чукала и хавани по масите, други разбъркваха с

ръжени някакви корени в плоски тигани, поставени върху метални триножници над мангали с горящи въглини.

Един мършав младеж по риза изсипа издут ютен чувал в един от кошовете, след което се поклони на Тилий също толкова дълбоко като чиновника, водоравно на пода. Не се изправи, докато тя не заговори:

— Флаг-генерал Кирган. Искам да говоря с командващия тук, ако може. — Тонът ѝ този път бе много по-различен, отколкото с чиновника, никаква заповедност нямаше в него.

— Както заповядате — отвърна мършавият.

Отново се поклони, също толкова дълбоко, след което заситни към стената вляво, почука нерешително на една врата и изчака разрешение да влезе. Когато излезе, отиде в другия край на бившата конюшня, без дори да погледне към Перин и Тилий. След няколко минути чакане Перин отвори уста, но Тилий направи гримаса и поклати глава и той я затвори и зачака. Чака повече от четвърт час и нетърпението му се усилваше с всяка секунда. Флаг-генералът миришеше на здраво търпение.

Най-сетне от стаичката излезе закръглена жена в тъмножълта рокля с доста странна кройка, но отиде да огледа как върви работата в другия край на помещението, без да обръща внимание на двамата. Половината ѝ череп беше обръснат до голо! Останалата ѝ коса беше прибрана на дебела прошарена плитка, която висеше до рамото ѝ. Накрая жената кимна доволно и без да бърза, закрачи към тях. На дрехата над гърдите ѝ бяха извезани три златни длани. Тилий се поклони толкова дълбоко, колкото ѝ се беше поклонил Фалун, и като си спомнил предупреждението ѝ, Перин повтори поклона ѝ. Пълничката жена кимна леко. Съвсем леко. Миришеше на гордост.

— Пожелали сте да разговаряте с мен, флаг-генерал? — Гласът и беше гладък и закръглен, също като нея. И негостоприемен. Глас на заета жена, на която досаждат. Заета жена, която си дава ясна сметка колко е важна.

— Да, Високопочитаема — отвърна почтително Тилий. В мириса и на търпение се прокрадна и нотка раздразнение, но тя бързо я преглътна. Лицето ѝ си остана безизразно. — Ще ми кажете ли с колко готов вилняк разполагате?

— Странен въпрос — отвърна другата жена, все едно премисляше дали да отговори. Сведе замислено глава и все пак

отговори: — Е, добре. Според предобедните сметки разполагам с четири хиляди осемстотин седемдесет и три фунта и девет унции. Забележително постижение, бих казала, предвид това колко вече съм разпратила и колко трудно е да се намери растението из горите, без да се пращат копачите неразумно далече. — Колкото и да изглеждаше невъзможно, миризмата ѝ на гордост се усили. — Този проблем обаче съм го решила, като наложих на местните селяни да засадят нивите си с вилняк. До лятото ще трябва да построим нещо по-голямо, което да приюти работилницата. Ще ви споделя, няма да се изненадам, ако ми се предложи ново име за това. Макар че мога и да не го приема, разбира се. — Усмихна се лекичко, със закръглена усмивка, и опипа с пръсти вземата на гърдите си, почти сякаш го погали.

— Убедена съм, че Светлината ще ви облагодетелства, Високопочитаема — каза Тилий. — Милорд, ще благоволите ли да покажете документа си на Високопочитаемата? — С поклон към Перин, забележимо по-нисък, отколкото към Високопочитаемата. Веждите на пълничката жена помръднаха.

Тя посегна да вземе сгънатия лист от ръката му и изведнъж замръзна и се втренчи в лицето му. Най-сетне бе забелязала очите му. Леко потръпна и започна да чете, без външно да издаде изненадата си, след което отново сгъна листа и го затупа в другата си ръка.

— Изглежда, че се реете във висините, флаг-генерал. При това с много странен спътник. Каква помощ очаквате — вие или той — от мен?

— Вилняк, Високопочитаема — кротко отвърна Тилий. — Всичко, което имате. Натоварен в коли колкото може по-скоро. И се боя, че трябва да осигурите въпряговете и коларите също така.

— Невъзможно! — отрязва пълничката жена и изправи възмутено рамене. — Наложила съм стриктни разписания по колко фунта готов вилняк да се разпраща всяка неделя и ги спазвам изрично, и няма да позволя този график да се обърка. Вредата за Империята ще е неизмерима. Сул-дам улавят марат-дамане с всяко посягане.

— Простете, Високопочитаема — отвърна след нов поклон Тилий. — Ако бихте могла да отделите от графика си, да речем...

— Флаг-генерал — намеси се Перин. Срещата явно беше деликатна и той се помъчи да говори спокойно, но не можа да избегне мръщене-то. Не знаеше дали близо петте тона ще стигнат, а тя се

опитваше да преговаря за по-малко! Умът му заработи трескаво, мъчеше се да намери изход. Бързото мислене беше калпава работа според него — водеше до грешки, — но нямаше избор. — Това, разбира се, може и да не е в интерес на Високопочитаемата, но Сурот ни заплаши със смърт, ако нещо обърка плановите ѝ. Не допускам, че гневът ѝ ще стигне по-далече от нас двамата, но тя настоя да вземем всичко.

— Разбира се, че гневът на Върховната лейди няма да засегне Високопочитаемата — отвърна Тилий с тон, сякаш не беше много убедена.

Пълничката жена задиша тежко, синият овал със златните ръце се издуваше и спадаше. Най-сетне се поклони на Перин, дълбоко колкото Тилий на нея.

— Ще ми е нужен почти целият ден, за да събера достатъчно коли и да ги натоваря. Това устройва ли ви, милорд?

— Би трябвало, нали? — отвърна Перин и дръпна сгънатия лист от ръката ѝ. Тя го пусна с неохота и го изгледа алчно, докато той го прибираще в джоба на палтото си.

Когато излязоха, флаг-генералът се метна на седлото и поклати глава.

— Винаги е трудно да се разбере човек с Низшите ръце. Освен че са Низши, нищо друго низше не виждат в себе си. Мислех, че това ще е под командването на някой от Четвърти или Пети ранг, което щеше да е достатъчно лошо. Като видях, че е от Трети ранг — само две стъпала под самата Ръка на Императрицата, дано да живее вечно — бях убедена, че няма да си тръгнем с повече от няколкостотин фунта, ако и толкова. Но вие се справихте великолепно. Вярно, с голям риск, но го прикрихте великолепно.

— Е, никой не иска да рискува смъртно наказание — отвърна Перин, щом поеха от двора на конюшните през града и свитата им се проточи зад тях. Сега трябваше да чакат за колите и сигурно да намерят хан. Изгаряше от нетърпение. Светлина, дано да не се наложеше да изкарат тук цялата нощ.

— Не разбрахте — въздъхна смуглата жена. — Тя разбра, че е в сянката на смъртта, веднага щом прочете думите на Сурот, но беше готова да рискува заради дълга си към Империята. Една Низша ръка от Трети ранг е достатъчно високопоставена, за да се надява, че ще

избегне смъртта под претекст, че е изпълнила дълга си. Но вие използвахте името на Сурот. В повечето случаи няма проблем, освен пред самата Върховна лейди, разбира се, но да споменете името ѝ пред Низша ръка означава, че или сте невеж туземец, или сте в близка връзка със Сурот. Светлината ви облагодетелства и тя реши, че сте ѝ близък.

Перин се изсмя горчиво. Сеанчанци. А може би и тавирен.

— Кажете ми, стига въпросът да не ви оскърбява, вашата лейди донесе ли ви влиятелни връзки? Или може би големи владения?

Това го изненада толкова, че той се извърна и я зяпна. И в същия миг нещо го удари силно в гърдите, плъзна се като огън през тях, прониза ръката му. Някакъв кон зад него изцвили от болка. Стъписан, Перин зяпна стрелата, пронизала лявата му ръка.

— Мишима! — отсече флаг-генералът и посочи. — Четириетажната сграда със сламения покрив, между двата покрива с плочите. Видях движение на покрива.

Мишима изрева команда и препусна по пълната с хора улица с шестима сеанчански пиконосци — копитата закънтяха по каменната настилка. Хората заотскачаха. Явно никой не беше разбрал какво става. Двама други пиконосци се смъкнаха от седлата и се заеха с ранения кон зад Перин — от рамото му стърчеше стрела. Перин опипа счупеното копче, увиснало на нишка от илика. Коприната на палтото му беше прорязана от копчето през гърдите. Закапа кръв и намокри ризата му, потече надолу по ръката. Ако не се беше извърнал точно в този момент, стрелата щеше да прониже сърцето му вместо ръката. Другата може би също щеше да го улучи, но и тази щеше да свърши работа. Стрела от Две реки нямаше да се отклони толкова лесно.

Смъкна се от коня. Кайриенците и тайренците се струпаха около него, всички се опитваха да му помогнат, макар да нямаше нужда. Той измъкна ножа от колана си, но Камайле му го взе и бързо подряза стрелата, за да може да я счупи точно над ръката му. Болката го жегна нагоре чак до рамото. Момичето не се притесни от кръвта по пръстите си, само издърпа от ръкава си обшита с дантела кърпа, малко посветлозелена от обичайното кайриенско, избърса се и огледа края на стрелата, щръкнал от другата страна на ръката му, за да се увери, че няма трески.

Флаг-генералът също беше скочила от дорестия си кон и се мръщеше.

— Очите ми са сведени от това, че ви раниха, милорд. Чух, че напоследък престъпленията нарастват — палежи, крадци, убийства без никаква причина. Трябваше да ви пазя по-добре.

— Стиснете зъби, милорд — каза Барманес, докато стягаше една каишка малко над върха на стрелата. — Готов ли сте, милорд? — Перин стисна зъби и кимна, а Барманес дръпна окървавения край на стрелата и я измъкна. Перин едва се сдържа да не изохка.

— Очите ви не са сведени — каза той прегракнало. Каквото и да означаваше това. Както го каза тя обаче, не звучеше добре. — Никой не ви е искал да ме увивате в пелени. Аз поне не съм. — Неалд си проби път през струпалите се около него, но Перин му махна да се дръпне. — Не тука, човече. Гледат ни. — Хората по улицата най-сетне бяха забелязали ставащото и се трупаха около тях, мърмореха възбудено. — Може да го Изцери това, тъй че да не разберете, че съм бил ранен — обясни той. Сви ръката си да опита. И изохка.

— Ще му позволите да приложи Единствената сила върху вас? — попита невярващо Тилий.

— За да се отърва от дупка в ръката си и прорез през гърдите? Веднага щом се отдалечим някъде, където няма да ни гледа половината град. Вие не бихте ли го направили?

Тя потръпна и отново направи странния жест. Трябваше да я попита някой ден какво означава.

Мишима се върна и каза сърдито:

— Двама души паднаха от оня покрив, с лъкове и колчани. Но не падането ги уби. Мисля, че са глътнали отрова, щом са видели, че не са могли да ви убият.

— Това е пълна безсмислица — изсумтя Перин.

— Щом някои са готови да се самоубият, вместо да докладват, че са се провалили, това значи, че имате могъщ враг — свъсено каза Тилий.

Могъщ враг? Най-вероятно Масема държеше да го види мъртъв, но нямаше как да се добере до него толкова далече.

— Всички врагове, които имам, са много далече оттук и няма как да знаят къде съм.

Тилий и Мишима не изглеждаха много убедени.

— Все пак оставаха Отстъпниците. Някои от тях вече се бяха опитвали да го убият. Други — да го използват. Не мислеше и тях да включва в спора. Ръката му пулсираше. Прорезът през гърдите — също.

— Я да намерим някой хан, където да мога да наема стая.
Петдесет и един възли. Колко още? Светлина, колко още?

ГЛАВА 13

ОБСАДА

Докато се мъчеше да озапти Огнено сърце, Елейн викна: — Изтласкайте ги! Черният кон се бе изнервил сред тълпата в тясната, настлана с калдъръм улица. Биргит бе настояла да остане далече назад. Настояла! Сякаш беше безмозъчна глупачка! — Изтласкайте ги, огън да ви изгори!

Никой от стотиците горе по широкия пасаж на градската стена, прошарен с бяло сив камък, извисяващ се на петдесет разтега, не й обърна внимание, разбира се. Едва ли щяха да я чуят сред виковете, проклятията, писъците и трясъка на стомана. Обедното слънце бе увиснало в безоблачното небе и хората горе се потяха и избиваха с мечове, копия и алебарди. Касапницата обхващаше двеста разтега от стената, обгърнала три от високите кръгли кули, над които се вееше Белият лъв на Андор, и застрашаваше да обкръжи още две, макар че засега всички изглеждаха защитени, слава на Светлината. Бойците мушкаха, сечаха и забиваха и доколкото Елейн можеше да види, никой не отстъпваше и крачка. Стрелците с арбалети на кулите даваха своя принос в избиването, но след всяка стрела бе нужно време, докато арбалетът се зареди за нова, а и бездруго бяха твърде малко, за да обърнат наплива. Бяха единствените гвардейци горе. Останалите бяха наемници. Освен Биргит.

От толкова близо връзката помагаше на Елейн лесно да намери с очи своята Стражничка — дебелият златна плитка на Баргит се полюшваше, щом тя викнеше окуражително на войниците си и посочеше с лъка си къде е нужно подкрепление. В късото си червено сетре с бяла яка и широките небесносини панталони, затъкнати в ботушите, тя би единствената на стената без никаква броня. Беше настояла Елейн да се облече в сиво, с надеждата, че така няма да я забележат и няма да последва опит да я пленят или убият — някои от мъжете горе имаха арбалети и лъкове и за тези, които не бяха в първата линия, въввлечени в боя, петдесетте разтега щяха да са лесен изстрел —

но четирите златни пискюла на ранга на рамото на самата Биргит можеха да превърнат и нея в мишена за всеки от хората на Аримила с добро око. Добре поне, че не се въвличаше в боя. Добре поне, че...

Елейн затаи дъх, когато един як тип налетя с меч срещу Биргит, но златокосата жена спокойно отбягна удара — връзката издаде, че все едно е препуснала в галоп, нищо повече! — а лъкът го перна в слепоочието и го изхвърли през парапета. Мъжът успя да изкрещи, преди да рухне с болезнен плясък върху паважа. Не беше единственият труп, украсил улицата. Биргит твърдеше, че хората нямало да те следват, ако не си готова да се изправиш пред същите опасности и трудности като тях, но ако се оставеше да я убият с тази мъжкарска глупост...

Не се и усети, че е подкарала напред Огнено сърце, докато Касейл не сграбчи юздата.

— Не съм идиотка, гвардейски лейтенант — заяви ледено Елейн. — Нямам намерение да се приближавам, ако не е... безопасно.

Арафелката пусна юздите. Лицето ѝ зад решетките на лъскавия коничен шлем бе съвсем спокойно. Елейн моментално съжали за избухването — Касейл просто си вършеше работата, — но все пак изпита и хладен гняв. Нямаше да се извини. В чувствата ѝ се промъкна и срам, щом осъзна собствената си свадливост. Понякога ѝ се искаше да напердаши Ранд, че ѝ бе насадил тези бебета. Напоследък не можеше да е сигурна накъде ще се замятат чувствата ѝ от един миг на друг. А се мятаха, и още как.

— Ако така става, когато заченеш — подхвърли Авиенда и намести тъмния шал на раменете си, — мисля никога да не зачевам.

Широките ѝ айилски поли се бяха набрали почти до седлото и оголваха до коленете обутите ѝ в чорапи крака, но тя май не се срамуваше от това. И след като кобилата си стоеше кротко, изглеждаше съвсем на място на гърба на кон. Но пък Магийн, „Маргаритка“ на Древната реч, беше спокойно, кротко животно, склонно към дебелеене. За щастие, Авиенда изобщо не беше наясно с конете, за да го Разбере.

Приглушен смях накара Елейн да се обърне. Жените от личната ѝ охрана, двайсет и една назначени за тази сутрин, с лъскавите шлемове и брони, изглеждаха невъзмутими — прекалено невъзмутими всъщност; нямаше съмнение, че ѝ се смеят — но четирите стоящи зад

тях Родственички прикриваха устата си с шепи. Алайз, миловидна жена с бели косми в косата, видя, че ги гледа — и добре, че ги гледаше с яд — и показно завъртя очи, при което останалите избухнаха в нов пристъп на смях. Кайден, пълничката хубава доманка, се разкикоти толкова силно, че трябваше да се опре на Кумико, макар че и на набитата побеляла жена като че ли не ѝ беше лесно. Жегна я раздражение. Не заради смеха им — е, добре, малко и заради смеха им — и определено не към Родственичките. Не много поне. Те бяха безценни.

Тази битка на крепостната стена съвсем не беше първият щурм на Аримила за последните няколко недели. Тя знаеше много добре, че Елейн не разполага с достатъчно войници, за да държи шест левги дълга стена. Да я изгори дано, Елейн беше съвсем наясно, че не може да задели дори опитни ръце да наместят загражденията по всички тези мили стена и кули. Неопитни ръце щяха само да оплескат работата. Аримила трябваше само да прехвърли достатъчно хора, за да овладеят една от портите. После щеше да вкара битката в града, където численото ѝ превъзходство щеше да е съдбоносно. Населението можеше и да се вдигне на страната на Елейн, нещо доста несигурно, но това само щеше да увеличи ненужното клане, чираци, коняри и дюкянджии щяха да се бият срещу обучени ратници и наемници. Който и да седнеше след това на Лъвския трон — а най-вероятно нямаше да е Елейн Траканд, — тронът щеше да е опетнен с кръвта на Кемлин. Тъй че с изключение на отбраната на портите и стражите на кулите тя бе изтеглила всичките си войници във Вътрешния град, около Кралския дворец, и беше поставила хора с далекогледни на най-високите дворцови кули. Щом някой наблюдател подадеше знак, че се подготвя щурм, свързалите се Родственички отваряха Портали, за да преведат войниците на мястото. Самите те не взимаха участие в битката, разбира се. Нямаше да позволи да използват Силата като оръжие, дори те да го поискаха.

Дотук схемата действаше, макар че много често — на косъм. Долен Кемлин, извън крепостните стени, представляваше гъста гмеж от къщи, дюкяни, ханове и работилници, където враговете можеха да се струпат, преди да ги видят. На три пъти войниците ѝ бяха принудени да се сражават отсам стената, за да си възвърнат една или повече от крепостните кули. Кървава работа. Можеше да изгори Долен Кемлин,

за да отнеме прикритието на хората на Аримила, само че огънят лесно можеше да прехвърли стената и да предизвика пожар въпреки пролетните дъждове. Бездруго всяка нощ отсам стената лумваха малки пожари и овладяването им бе достатъчно трудно. А и в онези къщи въпреки обсадата живееха хора и Елейн не искаше да я запомнят като онази, която е съсипала домовете и имотите им. Не, това, което я глождеше, бе, че не се бе сетила по-рано да използва така Родството. Ако се беше сетила, сега нямаше да ѝ тежи на гърба самарът с Морския народ, да не говорим за сделката, с която бе отстъпила една квадратна миля от Андор. Квадратна миля, Светлина! Майка ѝ никога не беше отстъпвала и педя от Андор. Огън да я изгори, тази обсада почти не ѝ даваше време да поскърби за майка си. Или за Лини, старата си дойка. Рахвин беше убил майка ѝ, а Лини сигурно бе загинала в опит да я защити. Макар да бе побеляла и крехка от възрастта, Лини нямаше да отстъпи дори пред някой от Отстъпниците. Но като си помисли за Лини, едва ли не чу треперливия ѝ глас: „Не можеш да върнеш меда в питата, чедо“. Стореното — сторено, и трябваше да се примири с това.

— Е, това беше — каза Касейл. — Тръгнаха към стълбите.

Вярно беше. Навсякъде по стената войниците на Елейн напиреха напред, тези на Аримила отстъпваха, прехвърляха се през зъберите, на които бяха опрени стълбите им. По стената все още умираха мъже, но битката свършваше.

Елейн сама се изненада, щом заби пети в хълбоците на Огнено сърце. Този път никоя не се оказа достатъчно бърза, за да я спре. Последвана от викове, препусна в галоп по улицата и се метна от седлото при основата на най-близката кула, преди конят да успее да спре. Отвори рязко тежката врата и затича нагоре по виещото се обратно на часовниковата стрелка стълбище покрай нишите. Мъже в броня я зяп-ваха удивено, щом профучеше покрай тях. Тези кули бяха изградени така, че да се бранят срещу нападатели, опитващи се да се промъкнат долу и да навлязат в града. Най-сетне стълбите свършиха в широко помещение, където друго стълбище, от другата страна, се виеше на спирала нагоре в обратната посока. Двайсетина мъже си отдъхваха — седяха покрай стената и говореха и се смееха, все едно че оттатък двойната обкована с желязо врата няма мъртъвци. Каквото и да правеха, спряха и зяпнаха при появата ѝ.

— Ъъ, милейди, това не бих го правил — изръмжа груб мъжки глас, щом тя натисна с ръце железния лост, препречващ едното крило. Без да му обръща внимание, Елейн бутна вратата. Нечия ръка я хвана за полата, но тя се дръпна.

На стената не беше останал нито един от хората на Аримила. Във всеки случай — не и прави. По оцапания с кръв пасаж-лежаха десетки мъже, кои неподвижни, кои — стенещи. Мнозина от тях можеше да са на Аримила, но кънтежът на стомана бе затихнал. Повечето наемници се грижеха за ранените или просто бяха наклеявали да си поемат дъх.

— Избутайте проклетите стълби! — викна Биргит и пусна поредната стрела към гмежта мъже, опитващи се да избягат под стената, опъна лъка и стреля пак. — Накарайте ги да си правят нови, ако искат пак да дойдат! — Някои от наемниците се надвесиха над зъберите и се подчиниха, но едва шепа. — Знаех си, че не трябваше да те пускам да идваш днес — продължи тя, докато пускаше стрела след стрела толкова бързо, колкото успяваше. Металните стрели на арбалетите от върховете на кулите също поразяваха мъжете долу, но покритите с каменни плочи складове предлагаха укритие за всеки, който успееше да влезе в тях.

Едва след миг Елейн осъзна, че последните думи са отправени към нея, и лицето ѝ пламна.

— И как щеше да ме спреш? — попита ядосано тя.

С вече опразнен колчан, Биргит отпусна лъка и я изгледа навъсено.

— Като те вържа и я накарам да ти седне отгоре — отвърна и кимна към Авиенда, която тъкмо излизаше от кулата. Сиянието на сайдар я бе обкръжило, но стискаше и ножа с рогова дръжка в юмрука си. Касейл и останалите гвардейки се изсипаха след нея, с мечове в ръцете и намръщени. Това, че видяха, че Елейн е непокътната, с нищо не промени физиономииите им. Проклетите жени бяха нетърпими, почнеха ли да се държат с нея като със стъклена ваза, която може да се счупи, ако я чукнеш с пръст. А след време щеше да е и още по-лошо. И тя трябваше да го изтърпи.

— Щях да те хвана — изсумтя Авиенда и си заразтрива бедрото. — Само че глупавият кон ме хвърли.

— Едва ли — толкова кротка кобилка. Авиенда просто бе успяла пак да падне. Като видя какво е положението, тя бързо пхна ножа в

канията и се престори, че изобщо не го е вадил. Сиянието на сайдар също изчезна.

— В пълна безопасност си бях. — Елейн се постара да прикрие хапливия си тон, но без особен успех. — Мин каза, че ще си донося бебетата, сестро. Докато те се родят, нищо не може да ми навреди.

Авиенда кимна бавно и замислено, но Биргит изръмжа:

— Бих предпочела да не подлагаш виденията ѝ на изпитание. При толкова рискове току-виж си доказала, че греша.

Това беше глупаво. Мин никога не грешеше. Разбира се, че не грешеше.

— Това беше отрядът на Алдин Михерес — веселяшки подхвърли един висок наемник, докато смъкваше шлема си, под който се показва мършаво потно лице с побелели намазани с восък щръкнали мустачета. Рис а'Баламан, както се представяше, имаше твърди като камък очи и усмивка, която изглеждаше винаги похотлива. Беше чул разговора им и непрекъснато мятеше коси погледи към Елейн, докато говореше на Биргит. — Познах го, как иначе. Добър боец беше Михерес. Не мога да изброя колко пъти съм се бил с него. Почти се беше добрал до оня склад, когато стрелата ви го поразява във врата, капитан-генерале. Жалко.

Елейн се намръщи.

— Той направи избора си също като вас, капитане. Може да съжалявате за смъртта на приятел, но се надявам, че не съжалявате за избора си.

Повечето наемници, които бе оставила извън града, може би всички, бяха подписали с Аримила. Най-големият ѝ страх в момента бе, че тя можеше да успее да подкупи отрядите, които все още бяха отсам стените. Никой от наемническите капитани не беше донесъл, но госпожа Харфор твърдеше, че са правени опити. Включително и с а'Баламан.

Мурандиецът я удостои с похотливата си усмивка и с официален поклон, все едно размяташе наметало, каквото не носеше.

— О, бил съм се срещу него точно толкова, колкото и с него, милейди. Щях да го убия или той да ме убие, ако се бяхме срещнали лице в лице в този прекрасен ден. По-скоро познат, отколкото приятел, видите ли. А и предпочитам да ми се плаща за отбрана на стена, вместо за да я щурмувам.

— Забелязах, че някои от хората ви имат арбалети на гърбовете, капитане, но не видях никой да ги използва.

— Не им е по нрава на наемниците — каза сухо Биргит. По връзката потече раздразнение, макар че не можеше да се разбере дали е заради а'Баламан, или заради Елейн. Но бързо се стопи. Биргит се беше научила да владее чувствата си, след като двете откриха как се отразяват една-друга като огледало по връзката. Най-вероятно ѝ се искаше и Елейн да може да го постигне. Елейн също го искаше.

А'Баламан въздъхна.

— Видите ли, милейди, при нас е така. Ако много притиснеш човек, когато се опитва да се измъкне от бойното поле, да го стъпчеш с коня или нещо такова, ами, следващия път, когато ти се опиташ да се измъкнеш, той може да ти го върне. В края на краищата, щом човек напуска терена, значи е извън битката, нали?

— Докато не се върне утре — сопна се Елейн. — Следващия път искам арбалетите да стрелят!

— Както кажете, милейди — сковано отвърна а'Баламан и също тъй сковано се поклони. — Ако ме извините, трябва да се погрижа за хората си. — Отдалечи се, без да изчака позволението ѝ, и завика на хората си да си размърдат задниците.

— Доколко може да се разчита на него? — тихо попита Елейн.

— Толкова, колкото на наемник — също тъй тихо ѝ отвърна Биргит. — Ако някой му предложи достатъчно злато, става игра на зарове и дори Мат Каутон не би могъл да каже как ще спрат.

Много странна забележка. Елейн мигом съжали, че не знае как е Мат. И милият Том. И горкият миличък Олвер. Всяка нощ отправяше молитви дано да са избягали от сеанчанците и да са живи и здрави. Но нищо не можеше да направи, за да им помогне.

— Дали ще ми се подчини? За арбалетите?

Биргит поклати глава и Елейн въздъхна. Лошо е да даваш заповеди, на които няма да се подчинят. Създава у хората навик да не се подчиняват.

Заговори почти шепнешком:

— Уморена изглеждаш, Биргит. — Това изобщо не беше за чужди уши. Лицето на Биргит беше изопнато, а очите — измъчени. Това можеше да го види всеки, но връзката казваше, че е изтощена ужасно и така беше вече от дни. Но пък и Елейн изпитваше същата

смазваща умора, крайниците ѝ сякаш бяха от олово. Връзката им отразяваше не само чувства. — Не бива лично да водиш всеки контращурм.

— А кой друг? — За миг умората се прокрадна и в гласа на Биргит, дори раменете ѝ се смъкнаха, но тя бързо се стегна. Беше само воля. Елейн я усети, твърда като камък по връзката, толкова твърда, че ѝ се доплака. — Офицерите ми са неопитни момчета — продължи Биргит, — или старци, които трябва да си греят кокалите пред огнищата на внуците. Освен капитаните на наемническите отряди, а на никой от тях не мога да се доверя, без някой да погледне завистливо през рамо. Което ни връща на въпроса: кой друг?

Елейн отвори уста да възрази. Не за наемниците. Биргит бе обяснила за тях, надълго и широко, и с горчивина. Понякога наемниците се биеха не по-малко упорито от гвардията, но в други случаи се оттегляха, за да не дадат много жертви. По-малко мъже означаваше по-малко злато в следващото им наемане, освен ако не успееха да ги заместят със също толкова добри. Битки, които можеха да се спечелят, се губеха, защото наемниците се оттегляха от бойното поле, за да запазят броя си. Но не обичаха да го правят, ако ги гледат други, освен хора от техния занаят. Това снижаваше репутацията им, както и цената. И все пак трябваше да намери някой друг. Не можеше да позволи Биргит да рухне от изтощение. Светлина, колко ѝ се искаше Гарет Брин да е тук. Егвийн се нуждаеше от него, но тя — също. Отвори уста да каже нещо... и изведнъж откъм града зад нея изтрещяха гръмове. Тя се обърна и устата ѝ си остана отворена, зяпнала от изненада.

Там, където допреди няколко мига небето над Вътрешния град бе чисто, сега бе надвиснала грамада от черни облаци, стръмни като планини, зъбати мълнии святкаха през сивата стена на дъжда, плътна като крепостните стени. Позлатените куполи на кралския дворец, които трябваше да блестят под слънцето, изобщо не се виждаха. Пороят се изливаше само над Вътрешния град. Нищо естествено нямаше в това. Изумлението ѝ обаче продължи само миг. Сребристосините мълнии, тризъби, петозъби, биеха в сърцето на Кемлин, причиняваха щети и сигурно смърт. Как се бяха появили тези облаци? Тя се пресегна към сайдар, за да ги разпръсне. Верният извор ѝ се изплъзна, после — още веднъж. Все едно се опитваше да улови

мънисто, потънало в гърне с мазнина. Тъкмо щом си помислеше, че го е хванала, ѝ се изплъзваше. Твърде често ставаше това напоследък.

— Авиенда, ще опиташ ли ти?

— Разбира се — отвърна Авиенда и с лекота прегърна сайдар. Елейн потисна у себе си прилива на ревност. Проклетото ѝ затруднение бе по вина на Ранд, не на сестра ѝ. — Благодаря. Вече взех да забравям как се прави.

Не беше вярно. Само опит дай спести неудобството. Авиенда заведе в сложни сплитове Въздух, Огън, Вода и Земя и го направи почти толкова гладко, колкото щеше да го направи самата тя, макар и доста по-бавно. Сестра ѝ нямаше добър опит с времето, но пък и не се беше възползвала от ученето на Морския народ. Облаците не просто изчезнаха, разбира се. Най-напред мълните станаха по-къси, намаляха на брой и секнаха. Това бе най-трудното. Да призовеш мълния бе като да въртиш гъше перце между пръстите си в сравнение със спирането и. Второто бе по-скоро като да вдигнеш наковалня. После облаците започнаха да се разпръсват, да изтъняват и да избледняват. Това също стана бавно. Да бързаш много с времето можеше да причини вълнообразни ефекти в околността, на цели левги, и никога не знаеш какви ще са. Яростните бури и наводнения бяха също толкова възможни, колкото ласкавият ден и нежният ветреца.

Облаците се разпръснаха чак до външните стени на Кемлин. Вече бяха сиви. Изсипа се силен дъжд и слепи къдриците ѝ.

— Достатъчно ли е? — Усмехната, Авиенда извърна лице нагоре, та дъждът да потече по бузите ѝ. — Обичам да гледам падаща от небето вода. — Светлина, не се ли бе нагледала на дъжд? Беше валяло всеки проклет ден, откакто дойде пролетта!

— Време е да се връщаме в двореца, Елейн — каза Биргит и прибра тетивата на лъка си в джоба на палтото. Беше я откачила веднага щом облаците запълзяха към тях. — Някои от тези мъже се нуждаят от грижите на Сестра. А и закуската ми май престоя цели два дни.

Елейн се намръщи. По връзката потече загриженост, която ѝ каза всичко. Трябваше да се върнат в двореца, за да измъкнат от дъжда нея, в деликатното ѝ положение. Все едно че щеше да се разтопи! Изведнъж си даде сметка за стоновете на ранените и се засрами. Тези хора наистина се нуждаеха от грижите на Сестра. Дори да можеше да

задържи сайдар, и най-леките им рани щяха да са извън скромните ѝ възможности, а Авиенда не беше по-добра в Цяра.

— Да, наистина е време — отвърна тя.

Да можеше само и тя да сдържа чувствата си! Биргит също щеше да е доволна от това. На нейните бузи също избиха червени петна, ехо от срама на Елейн. Изглеждаха странно на навъсената ѝ физиономия, когато подкара Елейн към кулата.

Огнено сърце, Магийн и другите коне стояха търпеливо там, където им бяха пуснали юздите, точно както очакваше Елейн. Дори Магийн беше обучена добре. Улицата покрай стената си беше само тяхна, докато Алайз и другите Родственички не се показаха от тясната пресечка. Не се мяркаха нито коли, нито фургони. Всяка врата наоколо беше здраво затворена, всеки прозорец — със спуснати пердета, макар че едва ли имаше някой зад тях. Повечето хора бяха проявили достатъчно благоразумие още след първия слух, че стотици мъже ще размахват мечове близо до къщите им. Едно перде потрепери; за миг иззад него се показа женско лице и се скри. Някои хора имаха отворителния навик да гледат какво правят другите.

Кати си говореха тихичко, Родственичките застанаха по местата си там, където си бяха отворили Портала преди няколко часа. Огледаха труповете на улицата и заклатиха глави — но това не бяха първите мъртъвци, които виждаха. Ни една от тях нямаше да бъде допусната до изпитанието за Посветена, но бяха спокойни, уверени в себе си и с достойнство на Сестри въпреки дъжда, който мокреше косите и дрехите им. Плановите на Егвийн за Родството — да бъде свързано с Кулата и да се превърне в място, където да се оттеглят Айез Седай — бяха намалили страховете за бъдещето им, особено след като разбраха, че тяхното Право щеше да се запази и че бившите Айез Седай също щяха да го спазват. Не всички го вярваха — през последните няколко месеца седем от тях бяха избягали, без да оставят дори бележчица — но повечето вярваха и черпеха сила от тази вяра. Това, че имаха работа, възвръщаше гордостта им. И скоро престанаха да гледат на себе си като на бежанки, зависими изцяло от Елейн. Угрижеността беше изчезнала от лицата им. И за жалост, вече не прекланяха толкова бързо глава пред Сестра. Въпреки че това отчасти беше започнало по-рано. Някога бяха смятали Айез Седай за нещо над смъртната плът, но за

свой ужас бяха разбрали, че шалът не прави една жена нещо повече от това, което е без него.

Алайз изгледа Елейн, стисна устни за миг и съвсем ненужно заоправя полите си. Беше възразила на Елейн да бъде разрешено — разрешено! — да дойде тук. А Биргит за малко да отстъпи! Упоритата жена беше Алайз.

— Готови ли сте, капитан-генерал? — попита тя.

— Готови сме — отвърна Елейн, но Алайз изчака Биргит да кимне, преди да се свърже с другите три Родственички, все едно не я беше чула. Ама наистина, Нинив не биваше да започва с тези нейни опити да им вдъхнела малко кураж, както се беше изразила. Само да ѝ паднеше Нинив, щеше да я научи тя.

Познатата вертикална резка се появи и сякаш се завъртя, и откри гледка към главната дворцова конюшня — дупка във въздуха с големина четири на четири разтега, но гледката през отвора към високите сводести врати на една от белите мраморни конюшни бе някак по-разцентрирована, отколкото очакваше Елейн. Щом излезе на плувналите от дъжда каменни плочи на двора, разбра защо. Имаше отворен още един Портал, малко по-малък. Опиташ ли се да отвориш Портал, когато на същото място вече съществува друг, твоят се изместваше колкото двата да не се допрат, дори зевът между двата да е по-тънък от бръснач. От другия Портал се точеше колона мъже, които като че ли извираха от конюшната, възвиваха и напускаха двора през отворените порти. Някои бяха с лъскави шлемове и плетени ризници, но всички до един бяха с червените палта с белите яки на Кралската гвардия. Висок широкоплещест мъж с два златни пискюла на лявото рамо стоеше под дъжда и ги наблюдаваше, опрял сваления шлем на бедрото си.

— Приятна гледка — измърмори Биргит.

Малки групи Родственички претърсваха околностите за всеки, който се опиташе да дойде в подкрепа на Елейн, но си беше несигурна работа. Дотук Родственичките бяха съобщили за десетки и десетки групи, опитващи се да се доберат до града, но бяха успели да открият не повече от пет чети, общо не повече от хиляда души. Вестта колко души е струпала Аримила около столицата се беше разнесла и хората, поддържащи Траканд, се бояха да не ги открият.

Щом Елейн и другите се появиха, от конюшната се разтичаха коняри в червени ливреи, с Белия лъв на лявото рамо. Един — мършав, с окапали зъби и бял кръг рехава коса около темето — пое юздите на Огнено сърце, а слабичка побеляла жена задържа стремето, та Елейн да слезе. Без да обръща внимание на пороя, тя закрачи към високия мъж, шляпаше през локвите. Мократа коса на мъжа бе полепнала по лицето му, но тя видя, че е млад, много под четиридесетте.

— Светлината да ви огрее дано, лейтенант. Кой сте вие? Колко души водите? И откъде?

Виждаше през по-малкия отвор колона конници, която се изпъваше извън погледа ѝ сред високи дървета. Не можеше да повярва, че толкова много гвардейци са останали където и да било.

— Чарлз Гайбон, кралице — отвърна той, коленичи и опря обличения си в метална ръкавица юмрук в каменните плочи. — Капитан Киндлин в Арингил ми разреши да се опитам да стигна до Кемлин. Стана, след като лейди Неан и останалите успяха да избягат.

Елейн се засмя.

— Станете, станете. Все още не съм кралица. — Арингил? Там никога не беше имало толкова много гвардейци.

— Както заповядате, милейди — отвърна той, изправи се и направи поклон, по-уместен за Щерката-наследница.

— Може ли да го продължим това вътре? — намеси се раздражено Биргит. Гайбон погледна палтото ѝ със златните ивици по маншетите и пискюлите на ранга ѝ и отдаде чест, на което тя отвърна с ръка през гърдите. И да се беше изненадал, че вижда жена капитан-генерал, беше достатъчно благоразумен да не го издаде. — Прогизнала съм до кости, както и ти, Елейн.

Авиенда беше зад нея. Бе увила шала около главата си и вече не изглеждаше толкова доволна от дъжда — мократа ѝ бяла блуза бе залепнала за раменете ѝ, а тъмните ѝ поли бяха провиснали, натежали от вода. Гвардейките поведоха конете към конюшната — освен осемте, които щяха да останат с Елейн, докато не дойде смяната им. Гайбон и за тях си замълча. Разумен мъж.

Елейн се остави да я подкарат чак до колонадата пред входа на двореца. Дори и тук гвардейките я обкръжиха, четири отпред и четири отзад, чувстваше се като пленничка. Но щом се скри от дъжда, се запъна. Искаше да разбере. Отново се опита да прегърне сайдар — да

махне влагата от дрехите си с помощта на Силата щеше да е съвсем лесно, — но Изворот отново ѝ се изплъзна. Авиенда не го знаеше този сплит, тъй че трябваше да си останат така — водата да капе от тях. Светилниците на железните стойки покрай стената още не бяха запалени и при този дъжд беше сумрачно. Гайбон пооправи с пръсти сплъстената си от водата коса. Светлина, та той беше почти красив! Зелени-кавокафявите му очи изглеждаха уморени, но лицето му бе лице за мили усмивки. От много време обаче май не се беше усмихвал.

— Капитан Киндлин каза, че мога да се опитам да намеря хора, които са изхвърлени от Гебрил, милейди, и щом пуснах призива, започнаха да се стичат. Ще се изненадате колко мъже бяха скътали униформите си за деня, в който пак може да им потрябват. Доста си бяха взели и снаряжението също така, което, честно казано, не е редно, но се радвам, че са го направили. Опасявах се, че много съм се забавил, когато чух за обсадата. Обмислях да си пробия път с бой до някоя от градските порти, когато госпожа Зигане и останалите ме намериха. — На лицето му се изписа объркване. — Тя много се притесни, като я нарекох Айез Седай, но това, което ни пренесе тук, трябва да е Единствената сила, нали така?

— Да. И не е Айез Седай — отвърна нетърпеливо Елейн. ~ Колко души, човече?

— Четири хиляди седемстотин шейсет и двама от Гвардията, милейди. И срещнах много благородници, които се опитват да стигнат до Кемлин със своите ратници. Бъдете спокойна. Постарах се да се уверя, че са ви верни, преди да позволя да се присъединят към мен. Между тях няма от големите Домове, но водят около десет хиляди души, милейди.

И го каза ѝ така, между другото: доведох ви десет хиляди войници.

Елейн се разсмя и плесна радостно с ръце.

— Чудесно, капитан Гайбон! Чудесно! — Аримила все още я надвишаваше в численост, но не толкова ужасно като преди.

— Гвардейски лейтенант, милейди. Лейтенант съм.

— От този момент сте капитан Гайбон.

— И мой първи заместник — добави Биргит. — Поне засега. Проявили сте находчивост, достатъчно възрастен сте, за да имате опит, а са ми нужни и двете.

Гайбон явно се стъписа, взе да се кланя и да мърмори благодарности и да заеква. Какво пък, човек на неговата възраст обикновено очакваше да служи поне още десет-петнайсет години, преди да решат да го предложат за капитан, още по-малко за първи заместник на капитан-генерала, колкото и да е временно.

— И вече е крайно време да си облечем сухи дрехи — продължи Биргит. — Особено ти, Елейн.

По стражническата връзка протече неумолима твърдост, намекваща, че може да се опита да приложи сила, ако се помае още.

Гневът, горещ и рязък, кипна, но Елейн успя да го потисне. Беше почти удвоила броя на войниците си и нямаше да позволи нищо да развали този ден.

Освен това наистина имаше нужда от сухи дрехи.

ГЛАВА 14

МОКРИ НЕЩА

Лампите на позлатените стойки бяха запалени, тъй като дневната светлина не проникваше в недрата на двореца. По коридорите щъкаха слуги в ливреи, бързаха насам-натам, метяха и бършеха. Мъже с Белия лъв на лявата страна на червените палта се бяха качили на високи стълби и смъкваха зимните гоблени, най-вече на цветя и летни пейзажи, и окачваха пролетните, много от които изобразяваха пъстроцветието на есенните гори. Обичаят бе повечето стенни украси да са с тема от два сезона напред, за да предложат малко утеха от зимния студ или летния зной, да напомнят, когато новата зеленина избуи по дърветата, че един ден клоните ще се оголят и отново ще дойдат снегове, да напомнят в есенния листопад и при първите снегове, че пак ще дойде пролет. Имаше и няколко сцени на битки, разказващи за времена на особена слава за Андор, но Елейн не обичаше да се заглежда в тях толкова, колкото като момиче. Все пак сега те също имаха своето място, като припомняне какво всъщност представлява една битка. За разликата между това как гледа едно дете на нещата и как ги вижда една жена. Славата винаги се изкупваше с кръв. Славата настрана, но някои необходими неща често трябваше да се заплащат с битки и кръв.

Слугите бяха твърде малко, за да се свърши толкова работа в срок, а и доста от тях бяха белокози старци с превити гърбове, които бездруго не можеха да се движат бързо. Но колкото и бавни да бяха, Елейн се радваше, че доброволно се бяха върнали на работа, за да учат новонае-тите и да попълнят празнината, оставена от избягалите при управлението на Гебрил, или когато Ранд бе завзел Кемлин, иначе досега дворецът щеше да е заприличал на обор. На мръсен обор. Поне всички зимни пътеки бяха вдигнати от подовете. Зад нея оставаше мокра дيريا по червено-белите плочки и при толкова пролетни дъждове до вечерта мокрите пътеки щяха да замиришат.

Забързалите се по шетнята си слуги се спираха, поглеждаха я втрещено и я удостояваха с поклони и реверанси, които с нищо не подобряваха настроението ѝ. Виж, за това, че Авиенда и Биргит бяха мокри, не се притесняваха. Огън да я изгори дано, да не си мислеха, че ще се остави по цял ден да я глежат! Гледаше толкова навъсено, че скоро слугите почнаха да се кланят и да приклякат по-набързо и да си продължават по пътя. Настроението ѝ се превръщаше в предмет на вечерни приказки пред камината, макар тя да се стараеше да не си го изкарва на слугите. Всъщност на никого, но най-вече на слугите. Те нямаха привилегията да ѝ креснат в отговор.

Смяташе да отиде направо в покоите си и да се преоблече, но спря, щом видя вървящата по напречния коридор Реане Корли. Беше мокра и отчаяно искаше сухи дрехи и топла кърпа, но появата на Родстве-ничката я изненада, а и двете жени с Реане също привлякоха погледа ѝ. Биргит измърмори проклятие, преди да тръгне след нея, размахваше лъка, сякаш се канеше да набие някого. Връзката донесе страдание и раздразненост, но тя мигом ги потисна. Авиенда изобщо не остави Елейн, макар енергично да се опитваше да изцеди водата от шала си. Въпреки всички дъждове, които бе видяла, всички реки от прехвърлянето на Гръбнака на света, както и големите щерни под града, Авиенда тръпнеше пред това разточителство — как вода можеше така безполезно да се плиска по пода. Осемте гвардейки, изостанали при внезапното обръщане на Елейн, побързаха да я настигнат, стегнати и безмълвни, чуваше се само тропането на ботушите им по пода. Дай на някого меч и ботуши и той започва да тропа.

Едната от жените с Реане беше Кара Дефейн, някогашна Мъдра жена или Церителка на рибарско селце на Томанска глава, преди сеанчанците да я окаишат. Пълничка и с весели очи, облечена в кафява вълна, извезана на сини и бели цветчета по ръкавите, Кара изглеждаше съвсем малко по-възрастна от Елейн, макар да беше почти на петдесет. Другата се казваше Джилари, бивша дамане от Сеанчан. Въпреки всичко Елейн изстина само като я видя. Каквото и да можеше да се каже за нея, жената все пак си беше сеанчанка.

Дори самата Джилари не знаеше годините си, макар да изглеждаше на средна възраст — с крехка снага, дълга огненочервена коса и очи, зелени като на Авиенда. Двете с Марил, другата сеанчанка

дама-не, останала в двореца, продължаваха упорито да настояват, че все още са дамане, че на всяка цена трябвало да ги окаишат заради онова, което могли да направят. Ежедневните разходки бяха един от начините, с които Родството се опитваше да ги привикне към свободата. Много грижливо надзиравани разходки, разбира се. Винаги ги наблюдаваха изкъсо, денем и нощем. Инак всяка от тях можеше да освободи сул-дам. Колкото до това, и на самата Кара не се доверяваха да я оставят насаме с която и да е сул-дам, както и на Лемори, млада тарабонс-ка благородничка, окаишена при падането на Танчику. На тях самите можеше да не им хрумне, но не се знаеше какво щяха да направят, ако сул-дам им заповядаше да ѝ помогнат да избяга. Навикът да се подчиняват си оставаше силен и у Кара, и у Лемори.

Щом видя Елейн, Джилари се ококори и моментално тупна на колене. Понечи и да падне по очи, но Кара я хвана за раменете и нежно я вдигна. Елейн се постара да прикрие отвращението си. И се надяваше, че ако не беше успяла, щяха да си го обяснят с колениченето. И заради това беше, но само донякъде. Как бе възможно изобщо човек да иска да бъде окаишен? Чу отново в ума си гласа на Лини и потръпна: „Не можеш да разбереш съображенията на друга жена, ако не поносиш роклята ѝ една година“. Да я изгори дано, ако имаше желание да направи точно това!

— Не е нужно всичко това — заговори Кара. — Ето какво правим.

Прикликна в реверанс, но не особено изящно. Не беше виждала градче, по-голямо от няколкостотин души, преди да я хванат сеанчанците. След миг червенокосата просна тъмносините си поли, още по-непохватно. Всъщност за малко щеше да се катурне и лицето ѝ пламна.

— Джилари съжалява — почти прошепна жената. Очите ѝ се задържаха хрисимо наведени към пода. — Джилари ще се постарее да запомни.

— „Аз“ — каза ѝ Кара. — Забрави ли какво ти казах? Аз те наричам Джилари, но ти наричаш себе си „аз“ или „мен“. Опитай. И ме погледни. Можеш да го направиш. — Все едно че окуражаваше малко дете.

Сеанчанката облиза устни и я погледна накриво.

— Аз — повтори тя тихо.

И тутакси заплака, сълзите потекоха по бузите ѝ по-бързо, отколкото можеше да ги изтрие с пръсти. Кара я прегърна и ѝ замърмори утешително. Като че ли и тя бе готова да се разплаче. Авиенда помръдна неловко на място. Не заради сълзите — мъже или жени, айилците плачеха, без да се срамуват, щом изпитат нужда — ала за тях докосването с ръце пред хора бе твърде неприлично.

— Защо двете не си поговорите малко насаме — каза им Реане с успокоителна усмивка, от която около сините ѝ очи се събраха бръчици. Гласът ѝ беше висок и приятен, подходящ за пеене. — После ще ви настигна и ще ядем заедно. — Те и на нея приклекнаха, Джилари продължаваше да реве, а после се обърнаха и Кара прегърна през рамо по-нисичката жена. — Ако благоволите, милейди — заговори Реане, преди двете да са се отдалечили и на две стъпки — можем да поговорим на пък към покоите ви.

Лицето ѝ беше спокойно, а в тона нямаше особено натъртване, но Елейн стисна челюсти. И ги отпусна насила. Нямаше смисъл да проявява глупав инат. Наистина беше мокра. И вече започваше да трепери, въпреки че денят съвсем не можеше да се нарече студен.

— Чудесна идея — отвърна тя. — Хайде.

— Можем да тръгнем по-бързичко — измърмори Биргит не особено тихо.

— Можем да побягаме — каза Авиенда, съвсем не тихо. — Току-виж сме се поизсушили.

Елейн не им обърна внимание, а се плъзна по коридора с подходяща походка. При майка ѝ щеше да се получи „царствена“. Не беше сигурна дали я постига, но нямаше и да хукне през двореца. Или да забърза дори. Видеха ли я разбързана, това щеше да предизвика десетки слухове, ако не и сто, всеки свързан с още по-ужасно събитие от предишния. Бездруго във въздуха вече витаеха достатъчно слухове. Най-лошият беше, че градът скоро щял да падне и че тя се кани да избяга преди това. Не, трябваше да я видят съвсем невъзмутима. Всеки трябваше да повярва, че е напълно уверена. Дори да беше лъжлива фасада. Всичко друго — и все едно че е превила врат пред Аримила. Страхът от поражение бе губил толкова битки, колкото и слабостта, а тя не можеше да си позволи да загуби дори една.

— Мислех, че капитан-генералът те е изпратила на разузнаване, Реане.

Биргит използваше като съгледвачки две от Родството, жени, неспособни да направят достатъчно голям Портал, за да мине през него конска талига, но при кръговете от наличните Родственички, осигуряващи Порталите за търговия, както и за придвижване на войска, беше привлякла за себе си останалите шест, които можеха да Пътуват сами. За тях армията не беше пречка. Но все пак хубаво скроената рокля от фина синя вълна на Реане, макар и без украса, като се изключеше яркочервената кръгла тока на високото деколте, определено не беше подходяща за промъкване из околността.

— Капитан-генералът смята, че съгледвачките ѝ трябва да си почиват. За разлика от нея самата — добави любезно тя и вдигна вежда към Биргит. По връзката за миг потече досада. Авиенда неясно защо се изсмя — Елейн все още не разбираше айилското чувство за хумор.

— Утре излизам отново. Това ме връща към дните преди много време, когато бях амбулантка, с едно муле. — В Родството усвоявах много занаяти през дългия си живот, винаги сменях мястото и занаята, преди някой да е забелязал колко бавно остаряват. Най-старите бяха усвоили по пет-шест занаята, ако не и повече, и ги сменях с лекота. — Реших да използвам свободния си ден, за да помогна на Джилари да си избере фамилно име. — Реане направи гримаса. — В Сеанчан е обичайно да заличават името на момичето от семейните регистри, щом го окаишат, и горкичката смята, че няма право да носи името, с което се е родила. Джилари са ѝ го дали с нашийника, но иска да си го запази.

— Толкова причини има да мразя сеанчанците, че не мога да ги изброя — отвърна разгорещено Елейн. И със закъснение схвана важността на всичко това. Ученето на реверанси. Избирането на ново фамилно име. Да я изгори дано, бременността я правеше и несхватлива на всичко отгоре!... — Че кога Джилари премисли за нашийника? — Нямаше нужда да показва на всички колко е задръстена днес.

Изражението на другата изобщо не се промени, но тя се забави с отговора достатъчно дълго, та Елейн да схване, че хитрината ѝ не е успяла.

— Едва тази сутрин, след като двете с капитан-генерала напуснахте, иначе щяхте да сте уведомена. — Реане продължи бързо, за да не забере жилото. — Има и друга добра новина. Поне донякъде

добра. Една от сул-дам, Марли Ноичин — помните ли я? — е признала, че вижда сплитовете.

— О, това наистина е добра новина — промълви Елейн. — Много добра. Остават още двацет и осем, но с тях сигурно вече ще е по-лесно, след като една от тях се е прекършила.

Беше наблюдавала опитите да убедят Марли, че може да се научи Да прелива, че вече може да вижда сплитовете на Силата. Пълничката сеанчанка упорито беше отричала, дори след като се разплака.

— Донякъде добра, както казах — въздъхна Реане. — Според Марли все едно че си е признала, че убива дечица. Сега настоява да бъде окаишена. Моли се за ай-дам. Направо настръхвам от това. Не знам какво да правя с нея.

— Връщаме я на сеанчанците при първа възможност — отвърна Елейн.

Реане се закова на място стъписана, вдигнала вежди. Биргит се окашля много шумно — нетърпението ѝ изпълни връзката, — а Родственичката се сепна и закрачи отново, малко по-бързо.

— Но те ще я направят дамане. Не мога да си позволя да осъдя никоя жена на това.

Елейн хвърли на Стражничката си поглед, който се хлъзна, както кама се хлъзга по хубава броня. Лицето на Биргит беше... невъзмутимо. За златокосата жена това да е Стражник съдържаше силни елементи на по-голяма сестра. Че и по-лошо, понякога — на майка.

— Аз мога — натърти тя и удължи крачките си. Какво пък, ако се изсушеше по-рано вместо по-късно, нямаше да навреди. — Тя помогна да се хванат достатъчно пленнички, за да заслужи да го изпита сама, Реане. Но не заради това смятам да я върна. Ако някоя от другите поиска да остане и да се учи, и да компенсира това, което е направила, със сигурност няма да я предам на сеанчанците, но в името на Светлината, надявам се всички да се чувстват като Марли. Те ще ѝ сложат ай-дам, Реане, но няма да могат да скрият тайната коя е била. Всяка бивша сул-дам, която мога да върна на сеанчанците, за да я окаишат, ще е като кирка, забита в корените им.

— Сурово решение — пророни тъжно Реане, дръпна възбудено полите си, оглади ги и ги подръпна отново. — Сигурно бихте могли да

го дообмислите още няколко дни? Убедена съм, че не е нещо, което тряб-ва да се свърши незабавно.

Елейн изскърца със зъби. Все едно ѝ намекна, че е стигнала до това решение в едно от люшкащите ѝ се настроения! Но така ли беше. Изглеждаше разумно и логично. Не можеха да държат вечно сул-дам в плен. Да върнат на сеанчанците онези, които не искаха свобода, беше начин едновременно да се отърват от тях и да нанесат удар на сеанчанците. Наистина бе нещо повече от омраза към Сеанчан. Разбира се, че беше. Огън да я гори дано, адски мразеше да не е сигурна дали решенията ѝ са разумни! Не можеше да си позволи да взима неразумни решения. Все пак нямаше защо да се бърза. Във всеки случай, по-добре щеше да е да върне група от тях, ако беше възможно. Така шансът някой да уреди „нещастен случай“ щеше да е по-малък. А това изобщо не го изключваше от страна на сеанчанците.

— Ще помисля, Реане, но се съмнявам, че ще променя решението си.

Реане въздъхна дълбоко. Жадуваше за обещаното ѝ връщане в Бялата кула и бялото на новачка — бяха я чували да твърди, че завиждала на Кирстиан и Заря — и ужасно ѝ се искаше да влезе в Зелената Аджа, но Елейн хранеше съмнения. Реане беше добросърдечна, меко-сърдечна всъщност, а Елейн никога не бе виждала Зелена, която да може да се нарече мека. Дори онези, които на повърхността изглеждаха къдравички или крехки, отвътре бяха хладна стомана.

Пред тях Вандийн се плъзна по страничния коридор — стройна, белокоса и изящна в тъмнозелената вълнена рокля с тъмнокафява обшивка, и зави в същата посока, накъдето вървяха и те, явно без да ги забележи. Беше Зелена и твърда като глава на чук. Джаем, Стражникът ѝ, крачеше до нея, свел глава и увлечен в разговор, като от време на време прокарваше ръка през оредялата си посивяла коса. Кокалест и дълъг, с провиснало тъмнозелено палто, Джаем беше стар, но до последната трошица корав като нея, стар корен, в който най-острата брадва ще затъпее. Кирстиан и Заря, и двете в скромното бяло на новачки, ситнеха хрисимо след тях, едната белокожа като кайриенка, другата — нисичка и със стройни бедра. Като за бегълки, успели в нещо непостижимо за повечето, да останат години наред свободни от дългата ръка на Бялата кула, над триста години в случая с Кирстиан, се

бяха вместили със забележителна лекота в местата си на новачки. Но пък Правилото на Родството представляваше сплав от правилата, ръководещи живота на новачки, както и на Посветени. Навярно за тях белите вълнени рокли и загубата на свобода да влизат и излизат по свой избор беше единствената същинска промяна, въпреки че Родството до известна степен регулираше второто.

— Много се радвам, че тия двете ѝ ангажират времето — съчувствено промълви Реане. В очите ѝ се долавяше угриженост. — Добре е, че скърби за сестра си, но се боя, че ако не бяха Кирстиан и Заря, щеше да е покрусена от смъртта на Аделиз. Може би и сега е така. Убедена съм, че роклята, която е облякла, е на Аделиз. Опитах се да я утеша — имам опит в помагането на хората да надмогнат скръбта; била съм селска Мъдра жена, носила съм и червения колан в Ебу Дар преди много години — но тя не дава две думи да си кажем.

Всъщност Вандийн напоследък носеше само дрехите на мъртвата си сестра, както и ухаещия на цветове парфюм на Аделиз. Понякога Елейн си мислеше, че Вандийн се опитва да се превърне в Аделиз, да се откаже от себе си, за да върне сестра си в живота. Но можеше ли да я упрекне затова, че е обсебена от желанието да открие кой е убил сестра ѝ? Не че повече от шепа хора знаеха, че всъщност прави точно това. Всички други бяха убедени в това, в което вярваше Реане — че е погълната от обучението на Кирстиан и Заря, както и от началото на наказанията им заради бягството. Вандийн, разбира се, вършеше и двете, и то с желание, но всъщност това бе само прикритие за същинската ѝ цел.

Без да поглежда, Елейн се пресегна и намери дланта на Авиенда, чакаща да хване нейната и да я стисне утешително. Тя ѝ отвърна със същото, неспособна да си представи скръбта, ако изгуби Авиенда. Спогледаха се бързо и очите на Авиенда отразиха собствените ѝ чувства като в огледало. Наистина ли си беше мислила, че лицата на айилците са безстрастни и непроницаеми?

— Права си, Реане, наистина е добре, че си има Кирстиан и Заря, за да ѝ запълват времето. — Реане не беше от малцината, които знаеха истината. — Всички скърбим по свой начин. Вандийн ще намери утеха по своя собствен път.

Щом откриеше убиеца на Аделиз, както се надяваха. Ако и това не успееше поне малко да уталожил болката... С това трябваше да се

справи, когато му дойде времето. Засега трябваше да остави Вандийн да я кара както знае. Особено след като не хранеше съмнения, че Зелената ще пренебрегне всякакви опити да бъде обуздана. Беше повече от дразнещо — беше вбесяващо. Принудена бе да гледа как Вандийн може би се самоунищожава, а и по-лошо — да се възползва от това. Това, че нямаше избор, не правеше нещата по-поносими.

Щом Вандийн и спътниците ѝ свърнаха по друг коридор, от страничния, точно пред Елейн, се появи Рийни Харфор — нисичка и набита кротка жена със свита на кок побеляла коса и с осанка на царствено достойнство; официалният ѝ пурпурен табард с Белия лъв на Андор както винаги бе току-що изгладен. Елейн никога не я беше виждала ни на косъм по-малко изрядна дори след като е прекарала дълъг ден в надзираване на работите из двореца. Закръгленото ѝ лице по някаква причина изглеждаше озадачено, но щом зърна Елейн, стана загрижено.

— Я, милейди, ами че вие сте прогизнала — рече тя стъписана, докато правеше реверанса. — Веднага трябва да смъкнете тези мокри дрехи.

— Благодаря, госпожо Харфор — отвърна през зъби Елейн. — Не бях забелязала.

Моментално съжали за избухването си — Първата слугиня ѝ беше вярна, както и на майка ѝ — но това, което още повече влоши нещата, бе, че госпожа Харфор прие избухването ѝ мимоходом, без дори да примигне. Настроенията на Елейн Траканд вече не бяха изненада за никого.

— Ще повървя с вас, ако позволите, милейди — кротко отвърна тя и закрачи от другата страна на Елейн. Едно луничаво слугинче, понесло кош със сгънати ленени чаршафи, понечи да поднесе почитанията си, съвсем мъничко насочени повече към Елейн, отколкото към Първата слугиня, но Рийни бързо му махна с ръка и го отпрати, преди да довърши с приклякането. Може би само за да не подслуша. Рийни продължи: — Трима от наемническите капитани настояват да се срещнат с вас. Настаних ги в Синята приемна и казах на слугите да ги наблюдават изкъсо, да не вземат някои по-дребни ценни вещи да се озоват в джобовете им. Не че се налагаше, както се оказа. Скоро след това се появиха Кареане Седай и Сарейта Седай и

останаха да правят компания на капитаните. Капитан Мелар също е с тях.

Елейн се намръщи. Мелар. Стараеше се да го държи твърде зает, за да не ѝ създава неприятности, но той все намираше начин да изникне точно където и когато най-малко го искаше. Впрочем същото правеха Кареане и Сарейта. Една от двете трябваше да е убийцата Черна Аджа. Освен ако не беше Мерилил, а тя, изглежда, беше недо-сегаема. Рийни знаеше за това. Да я държи на тъмно щеше да е престъпление. Разполагаше с очи навсякъде и те можеха да се докопат до важна податка.

— Какво искат наемниците, госпожо Харфор?

— Повече пари, предполагам — изръмжа Биргит и завъртя лъка като тояга.

— Най-вероятно — съгласи се Рийни. — Но отказаха да ми кажат.

Устата ѝ леко се стегна. Нищо повече, но изглежда, наемниците бяха успели да я обидят. Ако бяха толкова глупави да не разберат, че е нещо повече от старша слугиня, наистина бяха тъпи.

— Диелин върна ли се? — попита Елейн и щом Първата слугиня кимна, добави: — Тогава ще се видя с тези неамници веднага щом се преоблека. — Можеше и просто да ги отпъди.

Щом завиха, се озова лице в лице с две от Ветроловките и едва потисна въздишката си. Жените от Морския народ бяха последните, които държеше да срещне точно сега. Стройна, смугла и босонога, с панталони от червен бродат, синя копринена блуза и вързания на дебел възел зелен пояс, Чанел дин Серан Бялата акула напълно отговаряше на прякора си. Елейн представя си нямаше как изглежда една бяла акула — можеше и да е нещо дребно, — но големите очи на Чанел бяха твърди като на жесток хищник, особено щом се вгледаха в Авиен-да. Лоша кръв имаше тук. Татуираната ръка вдигна висящата на верижка на шията на Чанел златна ароматна кутийка и тя вдиша рязко и дълбоко от лютивата миризма, сякаш за да покрие непоносима воня. Авиенда се изсмя гръмко и пълните устнички на Чанел станаха тънки. Изтъняха поне. Тънки нямаше как да станат.

Другата беше Ренайле дин Калон, бивша Ветроловка на Надзорни-цата на корабите, със сини ленени панталони и червена блуза, стегната със син пояс с не толкова пищен възел. Двете носеха

дълги бели траурни шалове заради Неста дин Реас, но явно Ренайле бе почувствала по-остро смъртта на Неста. Носеше резбована дървена кутийка за писане с мастилничка в единия ъгъл и лист хартия с няколко надраскани реда отгоре. Бели кичури в черната ѝ коса скриваха шестте златни обеци в ушите ѝ, много по-тънки кръгчета от осемте, които носеше, преди да научи за съдбата на Неста, а златната почетна верижка през смуглата ѝ лява буза изглеждаше гола с единствения медальон, указващ името на клана ѝ. Според обичая на Морския народ смъртта на Неста означаваше ново начало за Ренайле, с ранг не по-висок от този на жена, издигната от чирачка, от деня, в който тя самата се бе отказала от всички почести. Лицето ѝ продължаваше да излъчва достойнство, макар и вече много смирено, след като играеше ролята на секретарка на Чанел.

— Тръгнала съм да... — почна Елейн, но Чанел властно я прекъсна:

— Какви вести имате за Талаан? И за Мерилил. Опитвате ли се изобщо да ги намерите?

Елейн вдиша дълбоко. Да вика на Чанел никога не вършеше работа. Жената беше повече от готова да ти отвърне с викове и много рядко беше склонна да се вслуша в здравия разум. Нямаше да се забърка в поредната надпревара в надвикване. Слугите, които се плъзгаха от двете им страни, не се спираха за поклони и реверанси — усещаха настроението, — но хвърляха мрачни погледи към жените от Морския народ. Това беше приятно, въпреки че не биваше да е така. Колкото и да бяха досадни, Ветроловките все пак бяха гостенки, със сделката или без нея. Чанел неведнъж се беше оплаквала от мудните слуги и хладната вода за баня. И това беше приятно. Все пак трябваше да съхрани достойнството си — и възпитанието.

— Новините са същите като вчера — отвърна тя с умерен тон. Е постара се поне тонът да е умерен. И да се бяха прокраднали остри нотки, Ветроловките трябваше да се примирят с това. — Същите като предишната неделя, и още по-предишната. Разпитали сме във всеки хан в Кемлин. Вашата чирачка я няма никаква. Мерилил я няма никаква. Изглежда, са успели да се измъкнат от града. — Градската стража беше предупредена да гледат за жена от Морския народ с татуирани ръце, но нямаше да спрат излизаща от града Айез Седай нито пък жена с нея. Наемниците пък щяха да пуснат всеки, който им

подмушнеше няколко монети. — А сега, ако ме извините, тръгнала съм да...

— Това никак не е добре. — Гласът на Чанел бе толкова разпален, че кожа можеше да опърли. — Вие, Айез Седай, сте се лепнали една за друга като стриди. Мерилил отвлече Талаан и смятам, че я криете. Уверявам ви, че ще ги издирим и когато ги намерим, Мерилил ще бъде наказана сурово, преди да бъде пратена на корабите да си изпълни своята част от сделката.

— Вие май се забравяте — каза Биргит. Гласът ѝ бе кротък, лицето — спокойно, но връзката се загърчи от яд. Стискаше с две ръце пръта на лъка пред себе си, за да не размаха юмруци. — Или ще оттеглите обвиненията си, или ще пострадате. — Май не се владееше толкова, колкото изглеждаше. Човек не можеше да се държи така с Ветроловки. Бяха властни жени сред своя народ и бяха навикнали да се налагат. Но Биргит не се поколеба. — Според сключената от Зайда сделка вие сте под властта на лейди Елейн. И под моята власт. Всяко издирване, което правите, ще се прави, когато не сте нужни. И освен ако нещо много не съм се объркала, точно в този момент трябваше да сте в Тийр и да докарате тук фургоните със зърно и осолено говеждо. Много строго ви съветвам незабавно да Опътувате там, иначе самата вие можете да понаучите нещо за наказанието. — О, човек изобщо не можеше да се държи така с Ветроловки!

— Не — намеси се Елейн също тъй разгорещено като Чанел, за своя собствена изненада. — Претърсвайте, щом желаете, Чанел. Вие и всички Ветроловки. Претърсете целия Кемлин. А след като не успеете да намерите Талаан или Мерилил, ще ми се извините затова, че ме нарекохте лъжкиня. — Така де, наистина я беше нарекла лъжкиня. Почти. Испита непреодолимо желание да зашлеви Чанел. Приискай се да... Светлина, ядът ѝ и този на Биргит се подхранваха взаимно! Помъчи се панически да го потисне, преди да е избухнал в открит гняв, но това доведе само до внезапен копнеж да се разплаче и трябваше да го потисна също толкова панически. Чанел се стегна и се навъси.

— Ще претендирате, че не сме изпълнили задълженията си по сделката? Повече от месец се трудихме като юнги в трюма. Няма да ни отрежете, без да сте изпълнили своята част. Ренайле, на Айез Седай в „Сребърния лебед“ трябва да се каже — да се каже, забележи! — че

трябва да предадат Мерилил и Талаан, инак лично ще заплатят онова, което дължи Бялата кула. Не могат да платят всичко, но може да започнат.

Ренайле почна да развива сребърната капачка на мастилницата.

— Не с бележка — сопна се Чанел. — Иди и им го кажи лично. Марш!

Ренайле врътна капачката, поклони се почти успоредно на пода, бързо опря връхчетата на пръстите си до сърцето си и с помръкнало лице промълви:

— Както заповядате.

И се затича бързо натам, откъдето бе дошла, с кутийката за писане под мишница.

Елейн — все още се мъчеше да надвие желанието си да зашлеви Чанел и в същото време да се разплаче — потръпна. Не за първи път жените от Морския народ стъпваха в „Сребърния лебед“, нито за втори или за трети, но винаги досега бяха молили, не бяха настоявали. В момента в хана бяха отседнали девет Сестри — броят се менеше, тъй като Сестрите влизаха и излизаха от града, когато решат, а според мълвата в града имаше и други Айез Седай — и тя се тревожеше, че нито една не се беше появила в двореца. Беше стояла настрана от „Лебеда“ — знаеше колко иска Елайда да се докопа до нея, но не и кого поддържат Сестрите в хана или дали изобщо поддържат някоя; със Сарейта и Кареане си бяха държали устите затворени като миди — но все пак беше очаквала някоя от тях да се отбие в двореца, поне за да разбере какво стои зад претенциите на Морския народ. Защо в Кемлин имаше толкова много Айез Седай, след като самият Тар Балон беше под обсада? Самата тя бе първият отговор, който ѝ идваше наум, и това още повече укрепваше решимостта ѝ да отбягва всяка Сестра, за която не знаеше лично, че е поддръжница на Егвийн. Но това нямаше да попречи да се разпространи вестта за сделката, сключена за помощ в използването на Купата на ветровете, както и за цената, която Кулата се бе задължила да плати срещу тази помощ. Огън да я гори, тази вест щеше да е като цял фургон, пълен с фойерверки и гръмнал отведнъж, когато станеше известна сред Айез Седай. Какво ти фургон? Десет фургона!

Докато гледаше подтичващата Ренайле, се постара да овладее чувствата си. И да вложи в тона си някакво подобие на вежливост.

— Според мен доста добре се справя с промяната, предвид обстоятелствата.

Чанел изпуфтя пренебрежително.

— Би трябвало. Всяка Ветроловка знае, че ще се издига и ще пада многократно, преди тялото ѝ да бъде върнато на солта. — Извърна глава към другата от Морския народ и в гласа ѝ се прокрадна злорадство, когато продължи, като че ли на себе си: — От доста високо падна и не би трябвало да се изненадва, че ще се натърти здраво, след като премаза толкова пръсти, докато беше... — Затвори уста, обърна се рязко и изгледа с яд Елейн, Биргит, Авиенда и Рийни, даже и гвардейките, да не би някоя да дръзне да подхвърли нещо.

Елейн благоразумно си замълча, както и всички други, слава на Светлината. Колкото до самата нея, смяташе, че е овладяла нервите си напълно, потиснала беше желанието да се разреве, а и не искаше да каже нещо, което да накара Чанел да се развика и да развали цялата работа. Впрочем, след като чу това, не можеше и да измисли какво да каже. Съмняваше се, че при Ата-ан Миере е обичайно да отмъщаваш на човек, който според теб е злоупотребил с положението си над теб. Макар че беше съвсем човешко.

Ветроловката я изгледа намръщено от глава до пети.

— Мокра си — рече тя, все едно че чак сега го забеляза. — Много е лошо да стоиш дълго мокра в твоето положение. Трябва веднага да се преоблечеш.

Елейн отметна глава и изкрещя с все сила, вой на чиста ярост и гняв. Крещя, докато дробовете ѝ не се изпразниха, и задиша задъхано.

В последвалата тишина всички се бяха вторачили в нея стъписани. Авиенда бе започнала да се смее толкова силно, че трябваше да се подпре на един гоблен с конни ловци, нападащи паднал леопард. С едната си ръка беше притиснала корема си, все едно че я бяха заболели ребрата. По връзката също протече смях — смях! — въпреки че лицето на Биргит си остана гладко като на Сестра.

— Трябва да Отпътувам за Тийр — измърмори Чанел след миг, обърна се и си тръгна без повече думи или жест на учтивост. Рийни и Реане приклекнаха, без да я погледнат в очите, извиниха се с много работа и се отвяха набързо.

Елейн зяпна Биргит и Авиенда поред.

— Само някоя да е казала една дума...

Биргит изписа на лицето си такава невинност, че беше осезаемо фалшива, а по връзката протече такава веселост, че Елейн едва се сдържа да не се разсмее. Авиенда само се разсмя още по-силно.

Сбра полите си и цялото достойнство, което ѝ бе останало, и пое към покоите си. И да крачеше по-бързо отпреди — какво пък, наистина искаше да се отърве от тези мокри дрехи. Това беше единствената причина. Единствената.

ГЛАВА 15

ДРУГО УМЕНИЕ

За яд на Елейн — много кротичък, къкрещ яд, от който челюстите ѝ се стиснаха — по пътя към покоите си тя взе, че се изгуби. Тези покои бяха нейни, откакто бе напуснала детската си стая, и въпреки това на два пъти зави по коридорите и се озова не там, където очакваше. А едно вито стълбище с мраморни перила я отведе в съвсем друга посока. Огън да я гори, това, че беше бременна, вече съвсем замъгляваше ума ѝ! Докато се връщаше, за да тръгне нагоре по друго стълбище, по връзката протече озадаченост и усилваща се загриженост. Някои от гвардейките замърмориха притеснено, не толкова силно, че да различи думите, докато командващата ги Знаменоска — тъничката, с хладен поглед салдейка Давори Зарбаян — не ги усмири с две остри думи. Дори Авиенда започна да я гледа подозрително. Е, нямаше да се остави да ѝ хвърлят в лицето това, че се е загубила — в собствения си дворец!

— Дума да не съм чула от никоя — закани се тя. — От никоя! — добави, като видя, че Биргит си отваря устата.

Златокосата жена стисна зъби и подръпна дебелината си плитка почти като Нинив. Не се и опита да махне неодобрението от лицето си, а връзката продължи да носи озадаченост и тревога. Дотолкова, че самата Елейн изпита тревога. Помъчи се да я надвие, преди да е почнала да кърши ръце и да се извинява. Толкова силна беше.

— Мисля да се опитам да намеря собствените си покои, стига само да мога да кажа няколко думи — заговори през зъби Биргит. — Искам да се изсуша, преди да съм си изтъркала ботушите. Трябва да поговорим по-късно за това. Боя се, че нищо не може да се направи, но... — Кимна отсечено и се отдалечи, като шибаше въздуха с пръта на лъка.

Елейн едва се сдържа да не я повика да се върне. Искаше ѝ се. Но Биргит имаше толкова нужда да се преоблече в сухи дрехи, колкото и тя. А и настроението ѝ изведнъж стана кисело и инатливо. Нямаше

да говори за това, че се е загубила в същите тези коридори, из които бе отраснала, нито сега, нито по-късно. Нищо не можело да се направи? Ако Биргит намекваше, че умът ѝ толкова се е размътил, че не може да се избистри... Челюстите ѝ отново се стиснаха.

Най-сетне, след поредния погрешен завой, намери високата двук-рила врата с резбованите лъвски глави и леко въздъхна от облекчение. Беше започнала да си въобразява, че спомените ѝ за двореца съвсем са се размътили. Гвардейките от двете страни на вратите, великолепни в шапките си с широки периферии, с белите пискюли и поръбените с дантела широки ленти, извезани с Белия лъв през лъскавите нагръдници, и още падаща дантела по маншетите и около шиите им, се стегнаха при появата ѝ. Възнамеряваше да ги накара да носят брони с червен лак, за да отиват на копринените им сетрета и бричове, стига да ѝ останеше време за това. Щом се налагаше да са толкова хубави, че всеки нападател да ги подцени, докато не е станало много късно за него, явно трябваше да ги направи още по-пищни. А и гвардейките като че ли нямаха нищо против. Всъщност очакваха с нетърпение да си сложат лакирани брони.

Чула беше от някои, които не бяха в течение, че се отнася едва ли не с пренебрежение към гвардейките — повечето жени, ако не се смяташе командирът им Дойлин Мелар — но беше напълно уверена, че могат да я защитят. Бяха смели и решителни, иначе изобщо нямаше да са тук. Юрит Азери и останалите бивши охраннички на търговски кервани, рядък занаят за жени, всеки ден им даваха уроци по боравене с меча, а някой Стражник също им даваше втори урок ежедневно. Нед Ярман на Сарейта, както и Джаем на Вандийн, бяха доста щедри в хвалбите си колко бързо се учили. Джаем твърдеше, че било защото не си въобразявали, че знаят как се използва мечът, но това ѝ се струваше глупаво. Как може човек да вярва, че вече знае да борави с нещо, след като са ти нужни уроци по това?

Въпреки стражата Девори заповяда на две от жените в свитата ѝ да проверят и те извадиха мечовете си и влязоха. Елейн остана да чака навън в коридора с Авиенда, потропваше нетърпеливо с крак. Всички отбягваха да я поглеждат. Претърсването не беше пренебрежение спрямо пазещите на вратата жени — предполагаше се, че е възможно някой да се изкатери по стената на двореца; по каменните ваяния със сигурност щяха да се намерят места за хващане — ала Елейн все пак

изпита раздразнение от това, че е принудена да чака. Чак след като двете излязоха и докладваха на Давори, че вътре не дебнат убийци и не чакат Айез Седай, за да я завлекат при Елайда в Кулата, на двете с Авиенда бе разрешено да пристъпят вътре, с гвардейките, строени от двете страни на вратата с другите. Не беше сигурна дали физически щяха да ѝ попречат да влезе преди това, но засега поне не изпитваше желание да опитва. Ако собствената ѝ охрана я задържеше, щеше да е съвсем непоносимо, нищо че просто си вършеха работата. По-добре беше изобщо да избегне тази възможност.

В бялата каменна камина в преддверието гореше огън, но сякаш не топлеше особено. Килимите бяха вдигнати за пролетта и плочките на пода бяха хладни под подметките ѝ, колкото и да бяха дебели. Слугинята ѝ, слабичката белокоса Есанде, просна поръбените си в червено сиви поли с все още смайваща грация, макар че често се оплакваше от болки в ставите, нещо, което отричаше, и много енергично отхвърляше всякакви намеци отново да се върне в пенсия. Носеше с гордост голямата, извезана на гърдите Златна лилия на Елейн. Две по-млади жени стояха на крачка зад нея от двете ѝ страни, в подобни ливреи, но с по-малки лилии. Бяха сестри — с грубовати лица и се казваха Сефани и Нарис. Свенливи, но доста добре обучени от Есанде, те също приклекнаха в дълбок реверанс, почти до пода.

Есанде можеше да е мудна и крехка, но не загуби никакво време в празно дърдорене или в сочене на очевидното. Никакви възклицания колко мокри били Елейн и Авиенда, макар че гвардейките със сигурност я бяха предупредили.

— Ей сега ще ви стоплим и изсушим, милейди, и ще ви облечем нещо подходящо за срещата с наемниците. Смятам, че червената коприна с огнекапките по деколтето ще ги впечатли достатъчно. Крайно време е и да хапнете. И не си правете труда да ми казвате, че вече сте се нахранили, милейди. Нарис, бързо донеси от кухните нещо за лейди Елейн и лейди Авиенда. — Авиенда изсумтя, но отдавна се беше отказала да протестира, че я наричат „лейди“. И толкова по-добре, защото изобщо нямаше да може да спре Есанде. Със слугите има неща, които ти налагаш, и неща, които просто трябва да търпиш.

Нарис направи гримаса и кой знае защо, вдиша дълбоко, но отново се смъкна в реверанс, този път към Есанде, и мъничко по-дълбоко, отколкото предишния за Елейн — двете със сестра ѝ изпитваха към по-

старата жена точно толкова благоговение, колкото и към Щерката-наследница на Андор. После се втурна към коридора.

Елейн също направи гримаса. Гвардейките явно бяха казали на Есанде и за наемниците. Както и че не е яла. Мразеше да говорят за нея зад гърба ѝ. Но колко от всичко това беше капризно настроение? Не помнеше по-рано да се е ядосвала, че слугинята знае предварително каква рокля трябва да ѝ облече, или защото някой знае, че е гладна, и поръча да ѝ донесат ядене, без да е поискала. Слугите си говореха — всъщност постоянно клюкарстваха; това си беше даденост — и си предаваха всичко, което можеше да помогне, за да бъде господарката им обслужена по-добре, стига да бяха добри в работата си. Есанде беше много добра в своята. Все пак я глождеше и още повече я глождеше това, че знаеше колко е глупаво.

Остави се на Есанде да ги поведе с Авиенда към гардеробната, Сефани тръгна зад тях. Вече се чувстваше много нещастна, нали бе мокра и трепереше, а и беше ядосана на Биргит, че се измъкна, изплашена, че се бе изгубила там, където бе отрасла от мъничка, и сърдита на гвардейките, че клюкарстваха зад гърба ѝ. Всъщност чувстваше се съвсем окаяна.

Много скоро обаче Есанде я накара да смъкне мокрите дрехи и я уви в голяма бяла кърпа, която висеше на стойката за топлене пред голямата мраморна камина в другия край на помещението. Това я поуспокои. Огънят пращеше и в стаята беше почти горещо, добре дошла топлина, която бързо се просмука в плътта ѝ, и треперенето спря. Есанде почна да суши косата ѝ, а Сефани се захвана с Авиенда, при което сестра ѝ се вкочани, макар че едва ли ѝ беше за първи път. Двете с Елейн често се решеха една-друга нощем, но от това, че Авиенда трябваше да приеме тази простичка услуга от слугиня, загорелите ѝ от слънцето бузи се покриха с червени петънца.

Щом Сефани отвори един от гардеробите покрай стената, Авиенда въздъхна дълбоко. Кърпата около тялото ѝ висеше доста хлабаво — това, че друга жена ѝ подсушава косата, можеше да е смущаващо, но почти пълната голота изобщо не я притесняваше — а още една, по-малка, беше увита около косата ѝ.

— Смяташ ли, че след като ще се срещаме с тези наемници, трябва да облека влагоземски дрехи, Елейн? — попита тя сърдито. Есанде се усмихна. Обичаше да облича Авиенда в коприна.

Елейн едва прикри собствената си усмивка — нелека задача, тъй като ѝ се искаше да се засмее. Сестра ѝ се преструваше, че ненавижда коприните, но рядко пропускаше възможност да се облече в тях.

— Стига да можеш да го изтърпиш, Авиенда — отвърна тя сериозно, като грижливо придърпа кърпата около себе си. Есанде я виждаше гола всеки ден, както и Сефани, но не беше нужно да го позволява без повод. — За по-добър ефект би трябвало да ги смаем и двете. Нямах нищо против, нали?

Но Авиенда вече беше застанала пред гардероба — кърпата ѝ бе провиснала небрежно — и опипваше роклите. В друг гардероб бяха накачени няколко комплекта айилско облекло, но Тилин им беше дала раклите си с фино скроени копринени и вълнени дрехи, преди да напуснат Ебу Дар — бяха толкова много, че запълваха една четвърт от резбованите шкафове.

Този кратък весел изблик ѝ помогна да се отърве от чувството, че е настроена да спори за всичко, тъй че без възражения се остави Есанде да ѝ навлече червената коприна с огнекапките, пришити около високото деколте. Тоалетът със сигурност щеше да направи впечатление и без други накити, макар че пръстенът с Великата змия на дясната ѝ ръка си беше достатъчно впечатляващо бижу за всяко око. Пръстите на белокосата жена пипаха нежно, но Елейн все пак примижа, щом, започнаха да закопчават няколкото реда копченца на гърба ѝ и да стягат с корсажа станалите ѝ нежни и уязвими на допир гърди. Мненията колко дълго ще продължи това бяха различни, но всички смятаха, че може да очаква да се уголемят още.

Ах, колко съжеляваше, че Ранд не е тук, да сподели изцяло резултата от връзката си с него. Щеше да му даде да се разбере. Толкова нехайно да ѝ направи дете! Е, можеше да изпие чая от сърцелист, преди да легне с него... Твърдо изтласка тази мисъл от главата си. Беше си само по вина на Ранд, и толкова.

Авиенда избра синьо, нещо, което правеше често, с няколко реда седефчета около деколтето. Не беше съвсем дълбоко като по ебударската мода, но все пак щеше да показва гръд — малко рокли, шити в Ебу Дар, не го правеха. Докато Сефани стягаше копченцата, Авиенда опипваше между пръстите си нещо, което бе извадила от кесията на колана си — малка кама с груба дръжка от еленов рог, увита със златна нишка. Тя също беше тер-ангреал, въпреки че Елейн така и не бе

успяла да разбере какво върши, преди бременността да я принуди да спре тези проучвания. Не знаеше, че сестра ѝ си го носи. Очите на Авиенда бяха почти замъглени, докато се взираше в него.

— С какво толкова те възхищава? — попита Елейн. Не за първи път я виждаше така упоено да оглежда малкия нож.

Авиенда се сепна и примига. Желязното острие — приличаше на желязно поне — съвсем не беше наточено, доколкото можеше да прецени Елейн, и беше малко по-дълго от дланта ѝ, но широко. Дори върхът беше много затъпен за мушкане.

— Мислех да ти го дам, но ти така и не каза нищо за нея, затова си помислих, че сигурно греша, а така щях да си повярвам, че си в безопасност поне за някои заплахи, докато ти не си. Затова реших да го задържа. Така, ако съм права, поне ще мога да те защита, а ако греша — няма да навреди.

Елейн объркано поклати увитата си с кърпа глава.

— За какво да грешиш? За какво говориш?

— За това — отвърна Авиенда и вдигна камата. — Мисля, че ако притежаваш това, Сянката не може да те види. Нито Безоките или Изчадията на Сянката, може би и самият Листогуб. Но след като не го видя, значи трябва да греша.

Сефани ахна и ръцете ѝ замръзнаха. Есанде не я смъмри тихо. Есанде бе живяла твърде дълго, за да се стъписва заради едно споменаване на Сянката. А и заради повече, впрочем.

Елейн зяпна. Беше се опитвала да учи Авиенда да прави терангреали, но в това сестра ѝ не притежаваше и трошица способност. Но все пак може би имаше друго умение, навярно дори такова, което да може да се нарече Талант.

— Ела с мен — рече тя, хвана Авиенда под мишницата и почти я задърпа от гардеробната. Есанде ги последва с порой от възмутени възклицания, а и Сефани — мъчеше се да привърши с копченцата на Авиенда почти тичешком.

Огънят в голямата дневна прашеше в двете камини и макар да не беше толкова топло като в гардеробната, все пак беше уютно. Двете с Авиенда най-често се хранеха тук, на масата с резбовани на спирални орнаменти ръбове, наред пода с бели плочки, на столовете с ниски гърбове. В единия край на масата бяха струпани няколко подвързани с

кожа книги — истории на Андор и древни сказания. Огледалата на лампите хвърляха добра светлина и двете вечер често четяха тук.

По-важното беше, че дългата маса до облицованата с тъмно дърво стена бе покрита с тер-ангреали от съкровищницата, която Родството беше крило в Ебу Дар — чаши и купи, статуетки и фигури, накити, всевъзможни неща. Повечето изглеждаха съвсем обикновени, ако се оставеше настрана малко странната им форма, но дори привидно най-крехките не можеха да се счупят, а някои бяха много по-леки или по-тежки, отколкото изглеждаха. Вече по никакъв начин не можеше да ги проучва безопасно — Мин я бе уверила, че бебенцата няма да пострадат, но след като Силата ѝ се изплъзваше, да увреди на себе си бе повече от възможно — ала всеки ден сменяше нещата, подредени на масата: вадеше напосоки най-различни неща от панерите в килера само за да може да ги погледа и да поразсъждава над онова, което бе научила, преди да забременее. Не че беше научила кой знае какво — всъщност нищо, — но поне можеше да помисли за тях. Изобщо не се притесняваше, че нещо може да бъде откраднато. Рийни беше пропъдила повечето, ако не и всички крадливи слуги, а за останалите се грижеше постоянната охрана на входа.

Стиснала неодобрително уста — преобличането ставаше в гардеробната, прилично, не пред очите на всеки, който може да влезе — тя продължи с копченцата на Елейн. Сефани, възбудена сигурно повече от неодобрението на старата, отколкото от нещо друго, вдиша дълбоко и се захвана с Авиенда.

— Вземи нещо и ми кажи какво смяташ, че прави — рече Елейн.

Гледането и размишленията не носеха нищо, а и не го беше очаквала. И все пак, ако Авиенда наистина можеше да отгатва какво прави един тер-ангреал само като го държи... В душата ѝ кипна ревност, пареща и горчива, но тя я потисна, дори за всеки случай скочи няколко пъти отгоре ѝ, докато тя изчезна. Не можеше да е ревнива към Авиенда!

— Не знам дали мога, Елейн. Просто си мисля, че този нож осигурява някаква преграда. И сигурно греша, инак и ти щеше да си го разбрала. Ти знаеш повече за тия неща от всички.

Елейн се изчерви.

— Изобщо не знам толкова, колкото си мислиш. Опитай, Авиенда. Не съм и чувала за някоя, която да може да... да „разчита“

тер-ангреал, но ако ти можеш, макар и мъничко, нима не разбираш колко ще е чудесно?

Авиенда кимна, но на лицето ѝ се четеше съмнение. Докосна колебливо една тънка черна пръчица, лежаща в средата на масата — беше дълга около разтег и толкова гъвкава, че можеше да се извие на кръг. Докосна я, бързо дръпна ръката си и неволно я отри в полата си.

— Боли!

— Нинив вече ни го каза — нетърпеливо отвърна Елейн и Авиенда я изгледа сърдито.

— Обаче не каза, че можеш да промениш силата на болката от всеки удар. — Несигурността отново я надви и гласът ѝ стана колеблив. — Поне така си мисля. Мисля, че един удар може да го почувстваш като един, или като сто. Но само предполагам, Елейн. Само си го мисля.

— Продължавай — окуражи я Елейн. — Може да намерим нещо, което да ни увери. Какво ще кажеш да това?

Вдигна една чудата на вид метална шапка. Беше покрита със странни остороръби фигурки, ецвани много ситно, и беше прекалено тънка, за да върши работа като шлем, но в същото време бе два пъти по-тежка, отколкото изглеждаше. Металът освен това беше хлъзгав на пипане, не просто гладък, а сякаш намастен.

Авиенда повъртя шапката в ръцете си, после я остави на мястото ѝ.

— Мисля, че това ти позволява да управляваш... някакво устройство. Машина. — Поклати увитата си в кърпа глава. — Но не знам нито как, нито каква машина. Разбираш ли? Пак само предполагам.

Елейн обаче не ѝ позволи да спре. Тер-ангреал след тер-ангреал, Авиенда ги пипаше, а понякога ги задържаше за миг — и винаги имаше отговор. Даваше го с колебание и с предупреждения, че е само допускане, но винаги — отговор. Смяташе, че малката кутийка с капаче на панти, направена като че ли от слонова кост и покрита с вълнисти червени и зелени ивици, съдържа музика — стотици, а навярно и хиляди мелодии. За един тер-ангреал това изглеждаше възможно. Плоската бяла купа, около разтег в диаметър, бе според нея за гледане на неща от голямо разстояние, а високата ваза, украсена със зелени и сини лози — сини лози! — щяла да събира вода от въздуха.

Звучеше съвсем безполезно, но Авиенда почти я погали и като си помисли, Елейн осъзна, че в Пустошта наистина ще е много полезна. Стига да правеше това, което Си мислеше сестра ѝ. И стига някой да отгатнеше как да я накара да действа. Черно-бялата фигурка на птица, разперила дълги криле в полет, била за говорене с хора от разстояние. Също и синята статуетка на жена, толкова малка, че се побираше в дланта ѝ, в рокля и сетре с чудата кройка. И пет обеци, шест пръстена и три гривни.

Елейн започна да си мисли, че Авиенда се предава и нарочно дава един и същи отговор, тоест се надяваше да я спрат, но после усети, че гласът на сестра ѝ става все по-уверен, а възраженията ѝ, че само предполага, понамаляха. А „предложенията“ ѝ ставаха все по-подробни. Една извита, съвсем невзрачна сиво-черна палка, широка колкото китката ѝ — изглеждаше метална, но единият ѝ край се нагаждаше към всяка ръка, която го обхване — я наведе на мисълта за рязане, било на метал или на камък, стига да не е много дебел. Нищо, което може да гори обаче. Това, което приличаше на фигурка на мъж, високо една стъпка, с вдигната ръка като сигнал за спиране, щяло да гони всякоя напаст, което определено щеше да е от полза при толкова плъхове и мухи в Кемлин. Каменното изваяние, голямо колкото дланта ѝ, цялото на тъмносини извивки — поне приличаше на камък, макар че всъщност не изглеждаше да е огладан — било за отглеждане на нещо. Не растения. Навявало ѝ мисълта за дупки, само че не били точно дупки. И не вярваше, че някой може да го задейства с преливане. Само като изпеел подходящата песен! Някои тер-ангреали не действаха с преливане, но чак пък толкова! С пеене?

Сефани слушаше захласната и очите ѝ ставаха все по-ококорени. Есанде също слушаше с интерес, килнала глава на една страна, и тихичко възклицаваше при всяко ново откровение, но не чак колкото Сефани.

— Ами това, милейди? — изломоти младата слугиня и Авиенда спря. Жената сочеше статуетка на шкембест брадат мъж с весела усмивка, държащ книга. Бе висока две стъпки и като че ли бе направена от потъмнял с времето бронз: поне бе достатъчно тежка, за да е бронз. — Като я погледна, винаги ме кара да се усмихна, милейди.

— Мен също, Сефани Пелден — отвърна Авиенда и погали главата на бронзовия мъж. — Държи повече от книгата, която виждаш.

Съдържа в себе си хиляди и хиляди книги. — Изведнъж сиянието на сайдар я обгърна и с тънки потоци на Огън и Земя тя докосна бронзовата фигура.

Сефани изписука, щом във въздуха над статуетката се появиха две думи на Древната реч, черни като отпечатани с мастило. Някои букви бяха малко непривично оформени, но думите се четяха съвсем ясно: „Ансоен“ и „Имсоен“ — и се рееха в празното. Авиенда изглеждаше стъписана почти колкото слугинята.

— Мисля, че най-сетне имаме доказателство — промълви Елейн по-спокойно, отколкото се чувстваше. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото и тупаше. „Лъжи“ и „Истина“, така можеше да се преведат думите. Или навярно „Измислица“ и „Факти“ щеше да е по-добре. За нея беше достатъчно доказателство. Отбеляза си наум местата, където потоците бяха докоснали фигурата, за времето, когато щеше да поднови проучванията си. — Но не бива да правиш това. Не е безопасно.

Сиянието около Авиенда се стопи.

— О, Светлина — възкликна тя и прегърна Елейн. — Изобщо не съобразих! Имам голям тох към теб! Изобщо не исках да застраша теб или бебенцата ти! Изобщо!

— И бебетата ми, и аз сме в безопасност. — Елейн се разсмя и я прегърна. — Видението на Мин!

Бебенцата ѝ поне бяха в безопасност. Докато се родят. Толкова бебенца умираха в първата си годинка. Мин не беше казала нищо друго, освен че ще се родят здрави. Нищо не беше казала и че и самата Елейн няма да пострада, но тя нямаше намерение да го казва пред сестра си, която и без това се чувстваше гузна. — Никакъв тох нямаш към мен. Можеше да умреш или да се прогориш.

Авиенда се отдръпна и се взря в очите ѝ. Това, което видя в тях, я успокои и тя се усмихна.

— Но го направих все пак. Бих могла да се заема с проучването им. С твоите напътствия ще е съвсем безопасно. Имам месеци, преди да можеш да го подновиш сама.

— Никакво време нямаш, Авиенда — чу се женски глас откъм вратата. — Тръгваме си. Дано само не си прекалила с навика да носиш коприни. Виждам те, Елейн.

Авиенда подскочи, отдръпна се от Елейн и се изчерви. В стаята влязоха две айилки. И не просто айилки. Едната бе светлокосата Надийр, висока като мъж и също толкова широка в раменете, Мъдра с голямо влияние сред Гошиен, а другата — Доринда, с огнена, прошарена с бяло коса — беше жената на Баел, вожда на клана Гошиен, макар същинската ѝ значимост да произтичаше от това, че беше Господарката на покрива на твърдината Пушливи извори, най-голямата твърдина на клана. Тъкмо тя беше заговорила.

— Виждам те, Доринда — отвърна Елейн. — Виждам те, Надийр. Защо отвеждате Авиенда?

— Казахте, че мога да остана с Елейн, да ѝ пазя гърба — възрази разгорещено Авиенда.

— Каза го, Доринда. — Елейн стисна ръката на Авиенда и сестра ѝ се отзова със същото. — Каза го. И ти, и Мъдрите.

Златни и костени гривни дръннаха, щом Доринда намести тъмния си шал и сухо попита:

— Колко души трябва да ти пазят гърба, Елейн? Имаш над сто човека, посветили се само на това и твърди като Фар Дарейз Май. — Бръчиците около очите ѝ станаха повече от усмивката. — Онези жени отвън дори май искаха да им предадем ножовете си, преди да ни пуснат да влезем.

Надийр докосна с пръсти роговата дръжка на ножа си и в зелените ѝ очи блесна свирепа светлина, макар че стражите едва ли бяха проявили такова желание. Дори Биргит, подозрителна към всекиго, опреше ли до сигурността на Елейн, не виждаше никаква опасност от страна на айилките, а Елейн беше поела известни задължения, когато двете с Авиенда станаха посестрими. Мъдрите, взели участие в церемонията като Надийр, можеха да ходят където пожелаят в двореца, и когато пожелаят. Колкото до Доринда, нейното присъствие бе толкова властно, макар и спокойно, че изглеждаше немислимо някой да се опита да я спре.

— Обучението ти се отлагаше твърде дълго, Авиенда — заяви твърдо Надийр. — Иди се облечи прилично.

— Но аз толкова много се уча от Елейн, Надийр. Сплитове, които вие дори не знаете. Мисля, че мога да направя тъй, че да завали дъжд в Триделната земя! А току-що двете разбрахме, че мога да...

— Каквото и да си научила, явно, че също толкова си забравила — прекъсна я рязко Надийр. — Например факта, че все още си чирачка. Силата е най-малкото, което трябва да знае една Мъдра, иначе Мъдри щяха да са само можещите да преливат. Хайде, марш да се преоблечеш, и разчитай на късмета си, че не те карам да се съблечеш до голо и да те напердашат с камшик. Шатрите вече ги смъкват и ако тръгването на клана се забави заради тебе, наистина ще видиш камшика.

Без повече приказки, Авиенда пусна ръката на Елейн и хукна навън, но се блъсна в Нарис и тя залитна и за малко да изтърве големия покрит с кърпа поднос, който внасяше. Нарис се ококори, като видя айилките, но Есанде я смъмри, че се е забавила толкова, нареди ѝ да сложи яденето на масата и младата слугиня се разбърза припряно, като мърмореше извинения.

На Елейн също ѝ се искаше да изтича след Авиенда, да е с нея още някой миг, но думите на Надийр я задържаха.

— Кемлин ли напускате, Доринда? Къде отивате.

Колкото и да обичаше айилците, никак не ѝ харесваше да обикалят из страната. При тази нестабилна обстановка създаваха достатъчно проблеми дори само като излизаха от стана за лов или търговия.

— Андор напускаме, Елейн. След няколко часа ще сме далече отвъд границите ви. Колкото до „къде“ — трябва да питаш Кар-а-карн.

Надийр беше отишла да види какво слага Нарис, която толкова се разтрепери, че за малко да изтърве няколко блюда.

— Това изглежда добре, но някои от тия билки не са ми познати — заяви Мъдрата. — Акушерката ти одобрила ли го е всичко това, Елейн?

— Ще си взема акушерка, когато ми наближи времето, Надийр. Доринда, не може да си мислиш, че Ранд ще иска да скрие от мен къде отивате. Какво каза той?

Доринда сви рамене.

— Изпрати вестоносец. Един от ония с черните палта, с писмо до Баел. Баел ми позволи да го прочета естествено... — Тонът подсказваше, че не е имало никакъв проблем с разрешението. — Но Кар-а-карн помоли Баел да не казва никому, тъй че не мога да ти кажа.

— Нямах акушерка? — попита невярващо Надийр. — А кой ти казва какво да ядеш и да пиеш? Кой ти дава подходящите билки? И спри да ме бодеш с тия очи, жено. Нравът на Мелайне е много по-лош и от твоя, но тя има достатъчно разум в главата да се остави Монел да я напътства в тези неща.

— Всяка жена в двореца ме напътства какво да ям — отвърна с горчивина Елейн. — Понякога ми се струва, че го прави всяка жена в Кемлин. Доринда, не можете ли поне да...

— Храната ви изстива, милейди — каза кротко Есанде, но точно с толкова нотка твърдост, колкото бе допустима за стара слугиня.

Елейн скръцна със зъби и се плъзна към стола, зад който стоеше Есанде. Не се втурна, колкото и да ѝ се искаше. Плъзна се. Есанде извади четка за коса с костен гръб, махна кърпата от главата ѝ и започна да я реши, докато се хранеше. Ядеше главно защото ако не ядеше, щяха да пратят някоя за още топла храна, защото Есанде и охраната ѝ щяха да я държат тук, докато не се нахрани, но освен няколко сушени ябълки, които все още не се бяха развалили, храната определено не беше вкусна. Хлябът беше хрупкав, но пълен с гъгрици, а наkisнатият сушен боб, тъй като всичкият боб в складовете се бе развалил, беше твърд и безвкусен. Ябълковият компот в купата беше с билки — корен от репей, черен глог, кора от горчилек, листа коприва — с много малко мазнинка, а за месо ѝ бяха дали ярешко, сварено в бистра водица. Без щипчица сол почти, доколкото можеше да прецени. Беше готова да убие за малко солено телешко, плувнало в мас! Виж, в блюдото на Авиенда имаше резенчета телешко, нищо че изглеждаше жилаво. Тя можеше и вино да си поиска. А за нея — можеше да избира между вода и козе мляко. Искеше ѝ се чай почти колкото тлъсто месце, но и най-слабият чай я караше да тича да се облекчи, а и без това си имаше достатъчно трудности. Хранеше се методично, механично и се стараеше да мисли за всичко друго освен за вкуса в устата си. Освен на компота от ябълки поне.

Опита се да изтръгне от айилките някакви вести за Ранд, но те, изглежда, знаеха по-малко и от нея. Доколкото бяха склонни да признаят поне. Решаха ли, човек не можеше да им отвори устата. Тя поне знаеше, че е някъде далече на югоизток. Някъде в Тийр, както подозираше, въпреки че със същата сила можеше да е в Равнините на Маредон или в Гръбнака на света. Освен това знаеше само, че е жив, и

нито трошица повече. Стараеше се да поддържа разговора за Ранд с надеждата, че може да изтърват нещо, но беше все едно да се опитва да пробие стена с пръсти. Доринда и Надийр си имаха своя цел, убеждаваха я тутакси да си намери акушерка. Само за това приказваха, как щяла да застраши и себе си, и бебенцата си, и дори виденията на Мин не можеха да ги разубедят.

— Е, добре — най-сетне отвърна тя и плесна на масата ножа и вилницата. — Започвам да си търся още днес. — Пък и да не успееше да си намери — какво, нямаше да разберат.

— Имам една племенница, която е акушерка, милейди — намеси се Есанде. — Мелфейн. Прави билки и мехлеми в един дюкян на Све-щарска, в новия град, и според мен много си разбира от занаята. — Нагласи с четката последните няколко кичура и отстъпи доволно назад. — Толкова ми напомняте за майка си, милейди.

Елейн въздъхна. Явно щеше да си има акушерка, все едно дали искаше, или не. Явно някой друг щеше да се грижи храната ѝ да е ужасна. Е, може би тази акушерка щеше да ѝ предложи някакъв лек за болките в гърба нощем, както и за чувствителните гърди. Слава на Светлината, че поней беше спестено гаденето. Можещите да преливат жени никога не страдаха от това при бременност.

Авиенда се върна. Отново беше в айилското си облекло, загърнатата с все още влажния си шал, с тъмна забрадка, вързана около слепоочията ѝ и стегнала косата ѝ назад, и с вързоп на гърба. За разлика от многобройните гривни и гердани на Доринда и Надийр, носеше само един сребърен гердан с изкусно и сложно преплетени кръгчета и една костена гривна, резбована на рози и трънчета. Подаде ножа с тъпото острие на Елейн и каза:

— Трябва да го пазиш, за да си в безопасност. Ще се старая да те навестявам при всяка възможност.

— Може и да се намери време за някое гостуване — каза сурово Надийр. — Но си изостанала много и трябва здраво да се потрудиш, за да наваксаш. Странно — добави умислено тя и поклати глава, — колко небрежно си говорим за гостуване от толкова далече. Да покриеш лев-ги, стотици левги, с една стъпка. Странни неща научихме във влажните земи.

— Хайде, Авиенда, време е да тръгваме — подкани Доринда.

— Почакайте — спря ги Елейн. — Моля ви, мъничко почакайте.

Стисна камата и се втурна към гардеробната. Сефани, която тъкмо окачаше синята рокля на Авиенда, се спря да приклепне, но без да ѝ обръща внимание, Елейн отвори резбованото капаче на кутийката си за накити от слонова кост. Над грижливо подредените наниз, гривни и игли лежаха брошка с форма на костенурка, като че ли от кехлибар, и фигурка на седяща жена, увита в кичур от косата ѝ, явно изваяна от потъмняла с времето кост. И двете бяха ангреали. Тя прибра в ковчежето камата с роговата дръжка и извади костенурката, а после импулсивно дръпна и усукания каменен пръстен, водещ в Сънния свят, целия в червено, синьо и кафяво. Станал ѝ беше безполезен, откакто забременя, а и ако успееше да запреде Дух, все пак ѝ оставаше сребърният пръстен на сплетени спирали, върнат от Испан.

Върна се бързо в дневната и завари Доринда и Надийр увлечени в някаква препирня — или оживен спор поне, — а Есанде опипваше с пръсти под ръба на масата уж да види дали няма прах. Но слушаше жадно, ако се съдеше по това как бе наклонила глава. Нарис прибираше блюдата на подноса и зяпаше айилките.

— Казах ѝ, че ще опита камшика, ако забавим тръгването — говореше разгорещено Надийр. — Едва ли ще е честно, ако не е по нейна вина, но казах каквото казах.

— Ще направиш каквото трябва — отвърна спокойно Доринда, но бе присвила очи, което подсказваше, че това не са първите думи, които си разменят. — А може и да не забавим нищо. А може би Авиенда с радост ще плати цената, за да се сбогува със сестра си.

Елейн не се и опита да ги разубеждава за Авиенда. Нямахте да е от полза. Самата Авиенда излъчваше пълно спокойствие, като истинска Айез Седай, все едно че и да я набиеха не по нейна вина щеше да е все едно.

— За тебе са — каза Елейн и пхна пръстена и брошката в ръката ѝ. — Не като дарове, за жалост. Бялата кула ще си ги поиска. Но да ги използваш, щом ти потрябват.

Авиенда ги погледна и ахна.

— Дори дадени назаем са голям дар. Посрамваш ме, сестро. Нямам дар за сбогом, с който да ти отвърна.

— Даваш ми приятелството си. Даде ми сестра. — По бузата ѝ се търкулна сълза. Опита се да се засмее, но излезе треперливо. — Как може да казваш, че няма какво да ми дадеш? Ти ми даде всичко.

В очите на Авиенда също блеснаха сълзи. И макар всички да гледаха, тя прегърна Елейн, притисна я до себе си и прошепна:

— Ще ми липсваш, сестрице. Сърцето ми е изстинало като нощ.

— И моето, сестрице — прошепна Елейн и я прегърна също тъй силно. — И ти ще ми липсваш. Но ще ти разрешават да идваш понякога. Не е завинаги.

— Да. Но все пак ще ми липсваш.

Сигурно щяха и да се разплачат, но Доринда сложи ръце на раменете им.

— Време е, Авиенда. Трябва да тръгваме, ако искаш да избегнеш камшика.

Авиенда се изправи, въздъхна и изтри очите си.

— Дано винаги намериш вода и заслон, сестро.

— Дано винаги намериш вода и заслон, сестро — отвърна Елейн. За айилците това бе край, тъй че добави: — Докато видя отново лицето ти.

И след миг вече ги нямаше. Почувства се много сама. Близостта на Авиенда се бе превърнала в нещо сигурно — сестра, с която да си говори, да се смее, да си споделя надежди и страхове. Но тази утеха вече я нямаше.

Есанде се беше измъкнала от стаята, докато двете с Авиенда се прегръщаха, ала сега се върна, за да постави на главата ѝ коронката на Щерката-наследница, златно кръгче с една-едничка златна роза над челото.

— За да не забравят тези наемници с кого разговарят, милейди.

Елейн не беше и усетила, че е отпуснала рамене, преди да ги изправи. Сестра ѝ си беше заминала, но тя имаше да брани град и да печели трон. Дългът трябваше да я крепи.

ГЛАВА 16

НОВИЯТ ПРЕСЛЕДВАЧ

Синята зала, наречена така заради сводестия покрив, изрисуван като небе с бели облачета и сините плочки на пода, беше най-малката приемна в двореца, с площ по-малко от десет квадратни разтега. Сводестите прозорци на отсрещната стена, с изглед към двора и все още остъклени заради пролетната влага, пропускаха достатъчно светлина въпреки дъжда навън. Въпреки двете големи камини с резбовани мраморни лавици, корниз с гипсови лъвове и двата гоблена с Белия лъв от двете страни на вратата, някоя делегация на кемлински търговци щеше да се оскърби, ако я приемат в Синята зала, а делегация на банкери щеше да побеснее. Сигурно точно затова госпожа Хар-фор бе вкарала наемниците тук, макар че те нямаше и да разберат, че са оскърбени. Самата тя присъстваше, уж за да „надзирава“ двете млади слугини, които доливаха чашите с вино от високи сребърни кани, поставени на поднос на скромно резбования страничен рафт, но стискаше пред гърдите си щампованата си кожена папка с докладите, все едно очакваше бързо да се оправят с наемниците. Нори, с белите кичури, щръкнали зад ушите му като пера, както винаги, също стоеше в един ъгъл, и той притиснал кожената си папка до тесните си гърди. Докладите им бяха ежедневие и напоследък рядко съдържаха нещо, което да ти зарадва сърцето. Тъкмо напротив.

Предупредени от двете гвардейки, влезли преди Елейн да огледат стаята, всички се бяха изправили на крака, щом Елейн пристъпи вътре с други две зад гърба ѝ. Дени Колфорд, старшата на новата смяна гвардейки, просто пренебрегна заповедта ѝ всички да останат навън. Пренебрегна! Сигурно бяха впечатляваща гледка, както се перчеха, но все пак Елейн не можа да се сдържи да не скръцне със зъби.

Кареане и Сарейта, много официални в шаловите си с дългите ресни, кимнаха почтително, а Мелар люшна в пищен поклон шапката си с пера; другата му ръка бе на обшитата с дантела лента, стегната върху лъскавата броня. Шестте златни шипа, запоени на бронята, по

три на всяко рамо, я дразнеха, но досега ги беше подминавала без коментар. Освен това ѝ се усмихна прекалено топло, но пък колкото и хладно да се държеше тя с него, той си въобразяваше, че има някакъв шанс, тъй като не беше отрекла слуха, че бебетата са негови. Основанията ѝ да не се противопостави на тази мръсна клюка се бяха променили — вече не се налагаше да пази бебенцата си — децата на Ранд — но реши да остави нещата така. Още малко и Мелар сам щеше да си оплете въжето за врата. А ако не успееше, тя щеше да му го оплете.

Наемниците, всички в съвсем зряла възраст, последваха поклона на Мелар тутакси, макар и не толкова дълбоко. Евард Кордвин, висок андорец с изпъкнали челюсти, носеше на лявото си ухо голям рубин, а Алдред Гомайсен, нисък и тънък, с обръснато чело, беше с прекалено много водоравни червени и зелени ивици, покриващи половината му гърди — много повече, отколкото навярно му се полагаха в родния му Кайриен. Прошареният доманец Хафийн Бакувун се бе разкрасил с дебела златна халка на лявото ухо и с пръстени със скъпоценни камъни на всеки пръст. Беше много едър, но движенията му издаваха здрави мускули под тлъстината.

— Нямате ли задължения, капитан Мелар? — хладно попита Елейн, докато се настаняваше на един от няколкото стола в залата. Бяха само пет, с облегалки и високи гърбове, резбовани скромно на лозници и листа и без намек за позлата. Бяха наредени срещу прозорците и в ярък ден приетите за аудиенция щяха да примижават от блясъка на светлината. За жалост, днес това предимство се губеше. Двете гвардейки заеха позиция зад нея, от двете ѝ страни, всяка отпуснала ръка на дръжката на меча, и загледаха наемниците със свирепи физиономии, при което Бакувун се ухили, а Гомайсен потърка брадичка, за да прикрие лукавата си усмивка. Жените с нищо не издадоха, че са обидени — знаеха смисъла на униформите си. А Елейн пък знаеше, че много бързо могат да изтрият всякакви усмивки, ако се наложи да извадят оръжията си.

— Първото ми и най-главно задължение е да ви защитавам, милейди.

Мелар разхлаби меча си в ножницата и измери с очи наемниците, сякаш очакваше да я нападнат, или пък него. Гомайсен му отвърна с горчива насмешка, а Бакувун се изсмя високо. И тримата бяха с празни

ножници, Кордвин с две на гърба — никой наемник не можеше да стъпи в двореца дори с кама.

— Зная, че имате задължения, защото ви ги възложих аз, капитане — заяви тя строго. — Да обучавате мъжете, които доведох от провинцията. Не им отделяте толкова време, колкото очаквам. Имате да обучавате цяла рота мъже, капитане. — Рота старци и момчета, които със сигурност щяха да му запълнят часовете. А и на гвардейките ѝ отделяше малко време, макар да им беше командир, но толкова по-добре — обичаше да щипе задници. — Съветвам ви да се заемете с тях. Веднага.

По тясното лице на Мелар пробяга гняв — чак се сгърчи! — но той успя моментално да се овладее. Всичко свърши толкова бързо, че можеше да си го е въобразила. Но знаеше, че не е.

— Както заповядате, милейди — мазно отвърна той. Усмивката му също беше мазна. — За мене е чест да ви служа добре.

Нов дълбок поклон и той наперено тръгна към вратата. Малко неща можеха да уязвят задълго Дойлин Мелар. Бакувун отново се изсмя и отметна глава.

— Заклевам се, този човек се труфи с толкова дантела, че все очаквам да ни предложи да ни учи на танци. Ей го, че затанцува.

Кайриенецът също се изсмя, гадно и гърлено.

Гърбът на Мелар се вцепени и стъпките му се поколебаха, а после той отново забърза, дотолкова, че се блъсна в Биргит на прага. Продължи навън, без да се спре за извинение, а тя го изгледа намръщено — по връзката протече яд, потиснат набързо, и нетърпение, което си остана — преди да тръшне вратата зад себе си и да застане до стола на Елейн, отпуснала ръка на облегалката. Дебелата ѝ плитка не беше сплетена съвсем изрядно след изсушаването, ала униформата на капи-тан-генерал ѝ отиваше. С ботушите с високи токове Биргит бе по-висока от Гомайсен, а и можеше да има властно присъствие, щом решише. Наемниците ѝ се поклониха почтително, макар и не раболепно. Каквито и заблуди да бяха хранили към нея отначало, всеки, който я беше видял как стреля с лъка и как се излага на риск в боя, щеше да ги забрави.

— Говорите така, сякаш познавате капитан Мелар, капитан Бакувун.

Елейн вложи въпросителна нотка в думите си, но тонът ѝ остана небрежен. Биргит се опитваше да излъчи по връзката увереност, каквато бе изписана и на лицето ѝ, но продължаваха да се промъкват тревога и нетърпение. И вечната умора. Елейн едва потисна прозявката си. Биргит наистина трябваше да си отдъхне.

— Виждал съм го веднъж-дваж, милейди — предпазливо отвърна доманецът. — Най-много да са три, мисля. Да, не повече. — Изглежда я, кривнал глава настрани. — Знаете ли, че в миналото е вършел моя занаят?

— Не се е опитвал да го крие, капитане — отвърна тя, все едно че темата я отегчава.

Ако Бакувун изтървеше неволно нещо интересно, можеше да го поразпита насаме, но не си струваше риска Мелар да разбере, че за него се разпитва — можеше да избяга, без тя да разбере онова, което искаше.

— Смятате ли, че Айез Седай наистина са ни нужни, милейди? — попита Бакувун, погледна пръстена ѝ с Великата змия и добави: — Другите Айез Седай. — Протегна сребърния си бокал и една от слугините притича да го напълни. И двете бяха хубави, сигурно не най-добрият избор, но Рийни нямаше и кой знае какъв избор — повечето бяха или много млади, или престарели и не толкова пъргави като някога. — Непрекъснато се мъчат да ни втълпят благоговение към могъществото и властта на Бялата кула. Да, уважавам Айез Седай като всеки друг, спор няма, но да ме простите, отегчително е, като почнат да ни сплашват. Заклевам се, милейди.

— Умният винаги благоговее пред Кулата — заяви кротко Сарейта и намести на раменете си шала с кафявите ресни, навярно за да привлече вниманието към него. На смуглото ѝ грубовато лице все още му липсваше прословутият неостаряващ вид и тя дори си признаваше, че копнее за него.

— Само глупците не благоговееят пред Кулата — додаде Кареане. Едра и широка като мъж в раменете, Зелената нямаше нужда от жестове. Бронзовото ѝ лице заявяваше каква е на всеки, който знаеше да гледа, толкова гръмко, колкото и пръстенът на показалеца ѝ.

— Чух, хм, че Тар Валон е под обсада — каза навъсено Гомайсен. — Бялата кула се била разцепила, с две Амирлинки. Чух

даже, че самата Кула се държала от Черната Аджа. — Храбрец, да спомене този слух пред Айез Седай, но трепна все пак, докато го изричаше. Трепна, но продължи: — Към коя точно да изпитваме благоговение?

— Не вярвайте на всичко, което чуете, капитан Гомайсен — ведро заговори Сарейта, като жена, изтъкваща неоспорим факт. — Истината има повече отсенки, отколкото можете да си представите, разстоянието често изкривява истината в нещо съвсем различно от фактите. Но е опасно да се повтарят лъжи за Сестри Мраколюбки.

— Това, в което е най-добре да вярвате, е, че Бялата кула е Бялата кула, сега и винаги — добави също тъй ведро Кареане. — И вие стоите пред три Айез Седай. Би трябвало да сте предпазлив с думите си, капитане.

Гомайсен отри уста с opakото на ръката си. В очите му се долавяше дързост. Затаена дързост.

— Казвам само каквото се говори по улиците.

— За Бялата кула ли сме дошли да си говорим тука? — рече навъсено Кордвин и пресуши чашата си, сякаш разговорът го притесняваше. Колко ли бе изпил вече? Като че ли леко се полюшваше, а и думите му бяха поразмазани. — Кулата е на стотици левги оттук и каквото става там не е наша работа.

— Така е, приятелю — съгласи се Бакувун. — Прав си. Нашата работа са мечовете. Мечове и кръв. Което, милейди, ни води до гадния въпрос за... — Зашава с дебелиите си, отрупани със злато пръсти. — Злато. Всеки ден губим хора, ден след ден, без да му се вижда краят, а в града почти няма с кого да ги заменим.

— Изобщо няма, доколкото разбрах — измърмори Кордвин и огледа слугинчето, пълнещо чашата му. То се изчерви от наглия поглед, разбърза се, плисна вино на пода и госпожа Харфор се намръщи. — Тия, които можеше да станат, се записват в Краличината гвардия.

Беше си съвсем вярно — попълненията като че ли се увеличаваха с всеки ден. Гвардията на кралицата щеше да стане внушителна сила. Някой ден. За жалост повечето от тези мъже бяха още на месеци от деня, в който щяха да могат да държат меч, без да се намушкат в крака, и на още повече, преди да могат да боравят с него в битка.

— Точно така, приятелю — измърмори Бакувун. — Така си е. — И се усмихна широко на Елейн. Сигурно искаше да изглежда

приятелски или благоразумно, но ѝ напомни за човек, който се опитва да ѝ пробута свиня в чувал. — Даже и да се разберем тука, няма да е лесно да намерим хора, милейди. Подходящи мъже не можеш ги намери под зелевите листа, а, не. А по-малко мъже значи по-малко пари в следващото ни наемане. Неумолим факт. Според нас ще е само компенсация.

Елейн кипна. Въобразявах си, че отчаяно държи на всяка цена да ги задържи, това ли било! По-лошото беше, че са прави. Тези тримата представляваха общо над хиляда опитни воители. Дори с онова, което ѝ бе довел Гайбон, оттеглянето им щеше да е тежка загуба. Особено ако накараше други наемници да мислят, че каузата ѝ е изгубена. Наемниците не обичаха да са на губещата страна. Щяха да се разбягат като плъхове, за да го избегнат. Ядът ѝ кипеше, но тя го озапти. Но не можа да прикрие присмеха в гласа си:

— Смятахте, че няма да дадете жертви ли? Очаквахте да ви се възложи отбраната и да получите злато за това, без да извадите мечовете си?

— Подписахте за толкова и толкова пари дневно — намеси се Бир-гит. Не каза колко, защото всеки отряд се беше пазарил за договора си. Само това им оставаше — да започнат да си завиждат. Бездруго половината кръчмарски свадни, които Гвардията трябваше да озаптява, бяха между мъже от различни наемнически отряди. — Твърда сума. Да се изразя по-жестоко: колкото повече хора губите, толкова по-голяма ви е печалбата.

— Е, капитан-генерале — отвърна невъзмутимо дебелият. — Все пак забравяте парите за смърт, които трябва да се плащат на вдовиците и сирачетата. — Гомайсен се окашля задавено, а Кордвин зяпна невярващо Бакувун и се постара да го прикрие, като пресуши виното си.

Елейн трепна и ръцете ѝ се стегнаха в юмруци на облегалката на стола. Нямаше да се поддаде на гнева. Не!

— Възнамерявам да ви задължа да изпълните своята част от договорите си — заяви тя хладно. Не кипна поне. — Ще ви се заплати това, за което сте се подписали, включително и обичайното злато при победа в случай, че спечеля трона, но нито петак повече. Опитате ли се да се измъкнете, ще приема, че сте дезертьори и минавате на страната на Аримила, поради което ще съм принудена да заповядам вие и

отрядите ви да бъдете задържани и изхвърлени извън портите без оръжие и коне. — Слугинята, която отново се бе приближила да напълни чашата на Кордвин, изведнъж писна, дръпна се рязко от него и се потърка по бедрото. Гневът, който Елейн едва сдържаше, кипна, нажежен до бяло. — И ако някой от вас още веднъж дръзне да пуска ръка на някоя от жените ми, той и отрядът му ще бъдат изпъдени, без мечове, без коне и без ботуши! Ясно ли се изразих?

— Напълно, милейди. — Гласът на Бакувун бе хладен. Той беше стиснал широката си уста. — Напълно. А сега, след като... беседата ни... като че ли приключи, можем ли да се оттеглим?

— И добре помислете — изведнъж заговори Сарейта. — Кого ще предпочете Бялата кула на Лъвския трон, една Айез Седай или глупачка като Аримила Марни.

— Пребройте Айез Седай в този Дворец — добави Кареане. — Пребройте Айез Седай в Кемлин. В лагерите на Аримила няма нито една. Пребройте, и тогава решете на чия страна е Бялата кула.

Много трудно бе да се повярва, че една от тях е от Черната Аджа, но така трябваше да е. Освен ако не беше Мерилил, разбира се. Дано само да не е тя, каза си Елейн. Харесваше Мерилил. Но пък Сарейта и Кареане също харесваше. Не колкото Мерилил, но й допадаха все пак. Както и да го погледнеше, харесваше Мраколюбка, вече осъдена на смърт.

Щом наемниците напуснаха и госпожа Харфор отпрати двете слугини, Елейн се отпусна в стола и въздъхна.

— Много лошо се справих, нали?

— Юздите на наемниците трябва да се държат от здрава ръка — отвърна Биргит, но по връзката се прокрадна съмнение. Съмнение и тревога.

— Ако позволите, милейди — проговори със сухия си глас Нори. — Не виждам какво друго можехте да направите. Кротостта щеше само да ги окуражи за още искания. — Толкова се беше стаил, че Елейн бе забравила, че е тук. С това мигане приличаше на птица рибар, нагазила в кал и чудеца се къде се е дянала водата. За разлика от безукорната Харфор, табардът и пръстите му бяха изцапани с мастило. Тя изгледа с неприязън кожената папка в ръцете му.

— Сарейта, Кареане, бихте ли ни оставили насаме? — Сестрите леко се поколебаха, но нищо не им оставаше, освен да кимнат и да се плъзнат като лебеди към изхода. — И вие двете също — добави тя през рамо към гвардейките. Те, виж, дори не помръднаха!

— Вън — кресна им Биргит, като извърна рязко глава и плитката ѝ се люшна. — Марш веднага! — О, сега двечките подскочиха, и още как! Толкова бързо тръгнаха към вратата, че само дето не затичаха.

Елейн погледна навъсено затворилата се след тях врата.

— Огън да ме гори, не искам да чувам никаква проклета лоша новина, не и днес. Не искам да слушам колко от храната, докарана от Иллиан или Тир, се е развалила още преди да я докарат. Не искам да слушам за палежи, за брашно, почерняло от гъгрици, или за канали, в които плъховете се въдят по-бързо, отколкото може да се убият, или за толкова тлъсти мухи, че човек да помисли, че Кемлин е мръсна конюшня. Поне веднъж искам да чуя някоя скапана добра новина.

Огън да я гори, каза го сприхаво! А и честно казано, беше ядосана. О, как я дразнеше това! Опитваше се да спечели трон, а се държеше като дете!

Господин Нори и госпожа Харфор се спогледаха, от което само и стана още по-криво. Той въздъхна съжалително и гушна отново папката си. Изпитваше удоволствие да реди досадните си числа, дори когато бяха ужасни. Добре поне, че вече не си пречеха, когато докладваха заедно. Не много поне. Всеки от двамата беше ревнив към работата си и дебнеше другия да не се престарее и да премине някаква въображаема граница. Все пак ръководеха ефикасно двореца и града.

— Насаме ли сме вече, милейди? — попита Рийни.

Елейн си пое дълбоко дъх и направи упражнението на новачките, което уж трябваше да има успокоителен ефект, а след това понечи да прегърне Извора. За нейна изненада, сайдар този път ѝ дойде лесно, изпълни я със сладостта на живота и с радост. А и настроението ѝ оправи. Гневът, тъгата или това да си бременна можеше преди всичко да ти попречат да поемеш Силата, ала щом тя я изпълни, чувствата ѝ престанаха да подскачат от едно на друго. Запреде ловко Огън и Въздух, с мъничко жилки Вода, но щом свърши, не пусна Извора. Усещането да си изпълнена със Силата беше великолепно, макар и да не беше повече от нужното, за да се увери, че не иска да се разреве без

повод или да се развика в следващия миг. В края на краищата не беше толкова глупава, че да привлече много.

— Насаме сме — отвърна тя.

Сайдар докосна преградата ѝ и се стопи. Някоя се бе опитала да подслуша — и това не ставаше за първи път. При толкова събрани в двореца жени, способни да преливат, щеше да е изненадващо, ако никоя не се опиташе да нададе ухо, но жалко, че не знаеше как да проследи тези опити. Рядко се осмеляваше да говори по същество без преграда.

— Тогава ще ви кажа една добра новинка. — Госпожа Харфор размърда папката си, но не я отвори. — От Джон Скелит. — Бръснарят много усърдно предаваше доносите си, одобрени предварително от Рийни, на Аримила и донасяше това, което успееше да научи в лагерите извън града. Плащаше му Неан Араун, но Неан, като поддръжник на каузата на Аримила, със сигурност споделяше всичко с нея. За жалост, досега не беше научил нещо особено полезно. — Твърди, че Аримила и Върховните тронове, които я подкрепят, смятат да са сред първите конници, които ще влязат в Кемлин. Тя, изглежда, непрекъснато се хвали с това.

Елейн въздъхна. Аримила и другите се движеха заедно от лагер па лагер без никаква видима система и за известно време се полагаха големи усилия да се разбере предварително къде ще отидат. След това Щеше да е проста работа да се пратят през Портал войници, да ги пленят и с това съпротивата им да се обезглави. Просто, колкото прости можеха да са такива неща. И при най-добри обстоятелства щяха да загинат хора, някои от Върховните тронове като нищо можеха да се спасят, но все пак ако можеше да плени самата Аримила, това щеше да е краят. Еления и Неан публично се бяха отказали от претенциите си за трона и това беше невъзвратно. Можеше да продължат да подкрепят Аримила, ако останеха на свобода — твърде здраво се бяха обвързали с нея, — но окажеше ли се Аримила в ръцете ѝ, на Елейн ѝ оставаше само да спечели поддръжката поне на още четири от големите Домове. Наглед беше лесно. Дотук обаче усилията в тази насока се бяха оказали безплодни. Може би днес щеше да пристигне добра вест от този фронт. Но тази си беше безполезна. Щом Аримила и другите се канеха да влязат първи, това можеше да значи, че градът е на ръба да падне. Още по-лошо — щом Аримила се

хвалеше, сигурно вярваше, че това ще стане скоро. В много отношения беше глупава, но бе погрешно да се подценява съвсем. Ако беше абсолютна глупачка, борбата ѝ за трона едва ли щеше да стигне толкова далече.

— Това ли ти е добрата вест? — изсумтя Биргит. И тя схващаше възможните последствия. — Някакъв намек кога може да е от полза?

Рийни разпери ръце.

— Аримила лично дала на Скелит цяла жълтица, милейди. А той ми я предаде като доказателство, че се е вразумил. — Присви устни за миг. Скелит се беше отървал от бесилката, но никога нямаше да си възвърне доверието ѝ. — Това е било единственият път, в който се е добрал на по-малко от десет крачки от нея. Налага се да се задоволява с онова, което успее да измъкне от клюките сред другите. — Рийни помълча. — Много е напласен, милейди. Мъжете в лагерите ѝ са уверени, че до няколко дни ще вземат града.

— Толкова уплашен, че пак да се пребоядиса ли? — попита кротко Елейн. За другото нямаше какво да се каже.

— Не, милейди. Ако Неан или Аримила разберат какво е направил, е мъртъв. И го знае. Но го е страх, че ако градът падне, ще разберат. Мисля, че скоро може да драсне нанякъде.

Елейн кимна и се намръщи. Наемниците не бяха единствените плъхове, които щяха да побягнат.

— Вие имате ли добра новина, господин Нори?

Първият чиновник си стоеше кротко — галеше с пръсти щампованата си кожена папка и се преструваше, че уж не слуша Рийни.

— Мисля, че ще мога да надмина госпожа Харфор, милейди. — В усмивката му почти се долавяше нотка на триумф. Напоследък той рядко носеше по-добри новини. — Разполагам с човек, за който съм убеден, че може успешно да проследи Мелар. Ще позволите ли да го представя?

Виж, това беше чудесна новина. Пет души бяха загинали в опитите си да проследят Дойлин Мелар, когато излизаше нощем из града, и съвпадението изглеждаше прекалено. Първият, изглежда, се беше сблъскал с уличен разбойник и тя реши, че не си струва да мисли повече за случилото се, освен да се уреди помощ за вдовицата на човека. Градските стражи успяваха донякъде да държат престъпниците

под контрол — освен палежите поне, — но крадците се загръщаха с нощната тъмнина като с плащ. С другите четирима като че ли се беше случило същото — бяха убити с по един удар с нож и кесиите им бяха опразнени; но колкото и опасни да бяха нощем улиците, толкова съвпадения едва ли бяха възможни.

Щом тя кимна, мършавият мъж заситни към вратата, отвори едното крило и надникна навън. Елейн не можа да чуе какво каза — преградата действаше двупосочно, — но след минутка в стаята влезе плещест гвардеец и забута пред себе си тътрещ се мъж с пранги на китките и глезените. Всичко у затворника изглеждаше... безлико. Не беше нито дебел, нито слаб, нито висок, нито нисък. С кафява коса, без никакъв особен оттенък, очите му — също. Лицето му беше толкова обикновено, че Елейн се съмняваше, че ще може да го опише. Никаква особеност не изпъкваше. Облеклото му беше също толкова невзрачно — просто кафяво палто и брич, нито от много добра вълна, нито от много лоша, поомачкано и позамърсено, колан с проста метална тока, като която в Кемлин сигурно имаше още десет хиляди. С две думи: беше неотразимо забравим. Биргит кимна на гвардееца да го спре подалече от столовете и му нареди да изчака отвън.

— Благонадежден мъж — каза Норик, щом стражът излезе. — Африм Хансард. Служи вярно на майка ви и знае да си държи устата затворена.

— А веригите? — попита Елейн.

— Това е Самвил Харк, милейди — отвърна Норик и изгледа мъжа с любопитство, все едно бе някое рядко и странно животно. — Забележително надарен крадец на кесии. Стражите успяха да го хванат самозащото друг един пакостник... хм... го издаде, за да намали присъдата си за трети обир с насилие. Всеки успял да се измъкна толкова дълго като господин Харк, според мен трябва да успее в задачата, която съмnamислил за него.

— Ама аз съм невинен, милейди. — Харк се почука по челото — веригите му издрънчаха — и се усмихна подкупващо. Заговори много бързо. — Всичко е лъжа и случайности, тъй де. Добър поданик на кралицата съм аз, ами да. По време на бунтовете носех майчините ви цветове, милейди. Не че се забърках в тях де, писар съм, когат' имам работа, ама сега нямам. Но цветовете ги носех на шапката си, пред очите на всички, да.

По връзката с Биргит протече съмнение.

— Жилището на господин Харк е пълно със сандъци с изрядно срязани кесии — продължи Първият чиновник. — Хиляди са, милейди. Буквално хиляди. Предполагам, съжалява, че си е пазил... трофеите. Повечето крадци на кесии са достатъчно разумни да ги хвърлят при първа възможност.

— Ма аз си ги събирам, като видя някоя, милейди. — Харк разпери ръце, колкото му позволяваха веригите, самата картинка на уязвена невинност. — Може и глупаво да е било, но така и не разбрах какво ще ми навреди. Само за забавление, милейди.

Госпожа Харфор изсумтя с явно неодобрение, а Харк си придаде още по-обидена физиономия.

— Жилището му също така било пълно с монети на стойност над сто и двайсет златни корони, скрити под дюшемето, в дупки в стените, в мертеците, навсякъде. Оправданието му — повиши глас Нори, щом Харк отново отвори уста, — е, че не вярвал на банкери. Твърди, че парите му били наследство от стара леля в Четирите кралства. Лично аз обаче много се съмнявам, че съдиите в Четирите кралства са регистрирали такова наследство. Съдията на неговото дело твърди; че се изненадал, като разбрал, че наследствата се регистрират. — Усмивката на Харк поуяхна, щом му го напомниха. — Твърди, че работел за Вилбим Семс, търговец, до смъртта на Семс преди няколко месеца, но дъщерята на господин Семс продължава работата му и нито тя, нито някой от другите писари не са чували за никакъв Самвил Харк.

— Щото ме мразят, милейди — заговори обидено Харк. Ръцете му стиснаха веригите. — Щото събирах доказателства как краднеха от добрия господар — собствената му дъщеря, аха! — ама той умря, преди да му кажа, и ме изхвърлиха на улицата без един петак. Изгориха к вото бях събрал, изядох пердаха и ме изпъдиха.

Елейн се потупа замислено по брадичката.

— Писар, казвате. Повечето писари говорят по-добре от вас, господин Харк, но ще ви предоставя възможност да докажете твърдението си. Господин Нори, бихте ли поръчали да донесат писалищна дъска?

Нори се усмихна. Как успяваше този човек да докара усмивката си толкова суха?

— Не е нужно, милейди. Съдията по делото се сети за същото.

За първи път, откакто го помнеше, извади лист хартия от папката, която стискаше до гърдите си. Само дето тромпети не засвириха триумфално! Усмивката на Харк увяхна, а очите му проследиха листа от ръката на Нори до нейната. Беше нужен само един поглед. По-малко от половината от листа бе покрита с няколко неравни реда с грубо надраскани криви букви. Само няколко думи бяха четливи, и то едва-едва.

— Не бих казала, че това е почерк на писар — промърмори тя и върна листа на Нори, като се постара да изглежда строга. Беше гледала как майка ѝ раздава правосъдие. Мургейз беше способна да си придаде неумолимост. — Господин Харк, опасявам се, че ще седите в килия, докато се допитат до съдиите в Четирите кралства, а скоро след това ще бъдете обесен. — Устните на Харк се сгърчиха и той опипа гърлото си, сякаш вече усещаше клупа. — Освен ако не се съгласите да ми проследите едно лице, разбира се. Опасен човек, който не обича да го следят. Ако успеете да ми кажете къде ходи този човек нощем, вместо бесилката ще бъдете прогонен в Бейрлон. С изричния съвет да си намерите друго средство за препитание. Управителят ще бъде уведомен за вас.

Харк изведнъж се усмихна.

— Ама разбира се, милейди. Невинен съм, но разбирам, че нещата изглеждат зле за мен, мда. Ще проследя всеки, който поискате. Бях поданик на майка ви, тъй де. Затуй съм и ваш човек сега. Верен съм, милейди, верен. Колкото и да страдам за това.

Биргит изсумтя презрително.

— Биргит, погрижи се господин Харк да види лицето на Мелар. Без да видят него. — Беше незабележим, но нямаше смисъл да се рискува. — След това го пуснете. — Харк беше готов да заподскача, въпреки железните пранги. — Но първо... виждате ли това, господин Харк? — Вдигна дясната си ръка, за да му покаже пръстена с Великата змия. — Вероятно сте чували, че съм Айез Седай. — Силата все още бе у нея и да запреде Дух бе съвсем леко. — Вярно е. — Сплитът, който положи на токата на колана на Харк, на ботушите, палтото и брича му, беше донякъде сходен с този на стражническата връзка, но съвсем не толкова сложен. За няколко недели, най-много за месец-два, щеше да се заличи от дрехите и ботушите му, но металът щеше да

задържи „откривач“ завинаги. — Поставих ви сплит, господин Харк. Вече можем да ви намерим където и да сте. — Всъщност само тя можеше да го намери — Откривачът беше настроен към онази, която го е сплела — но нямаше смисъл да му го казва. — Просто за да сме сигурни, че наистина сте верен.

Усмивката на Харк замръзна, на челото му изби пот, а когато Биргит отиде до вратата, повика Хансард и му нареди да го изведе и да го пази от любопитни погледи, Харк се олюля и щеше да падне, ако плещестият страж не го беше задържал.

— Боя се, че току-що осигурих на Мелар шестата му жертва — измърмори Елейн. — Струва ми се негоден да проследи собствената си сянка, без да се спъне в ботушите си. — Не съжаляваше чак толкова за смъртта на Харк. Той бездруго щеше да увисне на бесилото. — Искam ги тези, които вкараха проклетника в двореца ми. Толкова ги искам, че зъбобол ще хвана! — Дворецът гъмжеше от шпиони — Рийни беше разкрила над дузина, освен Скелит, макар да си вярваше, че това са всички — но независимо дали Мелар бе пратен, за да я шпионира, или да улесни отвлечането ѝ, той беше по-опасен от другите. За да се докопа до мястото си в двореца, бе уговорил смъртта на други хора или ги беше убил лично. Това, че тези хора бяха замислили да убият нея, не променяше нещата. Убийството си беше убийство.

— Доверете ми се, милейди — рече Нори и се почеса с пръст по дългия нос. — Крадците на кесии са... хм... ловки по природа, но рядко оцеляват задълго. Рано или късно посягат на някой по-бърз от тях, който не чака за стражата. — Мушна с ръка във въздуха. — А Харк е оцелял поне дваисет години. Много от кесиите в... хм... колекцията му бяха извезани с благодарствени молитви за края на Айилска-та война. Доста бързо излязоха от мода, доколкото помня.

Биргит седна на облегалката на съседния стол, скръсти ръце и изсумтя:

— Мога да арестувам Мелар и да го подложa на разпит. Тогава Харк няма да ти трябва.

— Лоша шега, милейди, ако позволите — намеси се твърдо госпожа Харфор, а господин Нори добави:

— Това би било... хм... против закона, милейди.

Биргит скочи; връзката се изпълни с гняв.

— Кръв и кървава пепел! Знаем, че този човек е прогнил като вмирисана риба!

— Не. — Елейн въздъхна, мъчеше се да преодолее собствения си гняв. — Имаме подозрения, но не и доказателство. Онези петимата наистина може да са паднали от ръцете на улични разбойници. Законът е съвсем изричен кога някой може да се подложи на разпит, а подозренията не са достатъчно основание. Нужно е стабилно доказателство. Майка ми често казваше: „Кралицата трябва да се подчинява на закона, иначе няма закон“. Няма и да помисля да наруша закона. — По връзката протече нещо... упорито и тя изглежда твърдо Биргит. — Нито ти. Разбираш ли ме, Биргит Трахелион? Ти също няма да го нарушиш.

За нейна изненада, инатът се задържа само няколко мига и се смени с огорчение.

— Просто предложих — промълви унило Биргит.

Елейн тъкмо се чудеше как го бе постигнала това и как да го направи пак — понякога в ума на Биргит като че ли витаеха съмнения коя от двете командва, — когато Дени Колфорд се шмугна в стаята и се окашля, за да привлече вниманието ѝ. От другата страна на меча на кръста на плещестата жена висеше дълъг обкован с месинг кривак, съвсем не на място. Дени ставаше все по-добра с меча, ала все още предпочиташе кривака, с който беше налагала ред в една кръчма за керванджийски колари.

— Един слуга събщи, че е пристигнала лейди Диелин, милейди, и ще бъде на вашите услуги веднага щом се освежи.

— Събщи на лейди Диелин, че ще я приема в Картната зала.

Обзе я надежда. Най-сетне може би щеше да чуе добра вест.

ГЛАВА 17

БРОНЗОВА МЕЧКА

Щом освободи госпожа Харфор и господин Нори, Елейн нетърпеливо тръгна към Картната зала — без да пуска сайдар. Нетърпеливо, но не и забързано. Дени и три гвардейки крачеха пред нея и въртяха непрекъснато глави наляво и надясно за възможна заплаха, а другите четири тропяха отзад. Съмняваше се, че Диелин ще се бави много с измиването, каквито и вести да носеше. Светлината дано да дадеше да са добри. Биргит, стиснала ръце зад гърба си и намръщена, бе потънала в мълчание, макар да оглеждаше всички коридори, сякаш очакваше нападение. По връзката продължаваше да тече безпокойство. И умора. Челюстите на Елейн изпукаха от една прозявка, преди да успее да я спре.

Нежеланието да се предизвикат слухове не бе единствената причина да не се разбърза. Из коридорите вече се срещаха не само слуги. Етикетът изискваше от нея да предложи стаи в двореца за благородниците, успели да стигнат до града със своите ратници — като бяха разчитали твърде малко на ратниците: някои бяха добре обучени и носеха меча всеки ден, други бяха натискали ралото, преди да ги призоват да последват своя господар или господарка — и мнозина бяха приели. Главно онези, които нямаха жилище в Кемлин или, както подозираше тя, бяха притеснени с парите. Селяните и ратаите можеха да си мислят, че всички благородници са богати, и повечето наистина бяха, макар и само в съпоставка, но разходите, нужни за постове и задълженията им, принуждаваха мнозина да броят монетите толкова грижливо, колкото всяка стопанка на ферма. Елейн вече не знаеше какво да прави с най-новите пристигнали. Някои благородници вече спяха по трима, че и по четирима в по-големите легла, а всички освен най-тесните можеха да поберат по двама, но и така ставаше. Много от родственичките трябваше да се настанят на постели на пода в слугинските стаи и слава на Светлината, че пролетта го позволяваше.

Струваше ѝ се, че цялата гмеж от благородни гости е решила точно в този момент да излезе да се поразтъпче, и докато ѝ поднасяха почитанията си, трябваше да се спира, за да каже поне по няколко учтиви думи. Сергейз Джилбеарн, мъничка и крехка, със зелена рокля и тъмна коса, леко прошарена с бяло, довела двацет ратника, и старият, вечно кисел Келвин Джейнвор, жилав, с дискретно позакърпено синьо вълнено палто, довел десетима, имаха право на също толкова вежливост, колкото и дългучът Барел Лейдън и едрата Антел Шарплин, въпреки че те бяха Върховни тронове, макар и на дребни Домове. Всички бяха дошли, за да я подкрепят с всичко, което бяха успели да съберат, и никой не се беше отвърнал, след като бе научил какви са шансовете. Днес обаче мнозина изглеждаха неспокойни. Никой нищо не казваше за това — всички бяха преизпълнени с добри пожелания и с надежди за скорошна коронация и твърдяха колко висока е за тях честта да я следват, — но на лицата им се беше изписала тревога. Арилинд Бранс-тром, обикновено толкова жизнерадостна, сякаш вярваше, че само петдесетимата ѝ ратници ще обърнат нещата в полза на Елейн, не беше единствената жена, която си хапеше устната. Лерид Треханд, як, спокоен и обикновено непоклатим като скала, също не беше единственият мъж, който се мръщеше. Дори вестта за Гайбон и помощта, която бе довел, предизвикваше само къси усмивки, набързо погълнати от тревогата.

— Смяташ ли, че са чули за самоувереността на Аримила? — попита тя в една от кратките паузи, в които не се налагаше да отвърща на поклони и реверанси. — Не, това едва ли щеше да притесни Арилинда или Лерид. — Двамата сигурно нямаше да се притеснят дори Аримила да влезеше в града с трийсет хиляди души.

— Едва ли — отвърна Биргит и се огледа да се увери, че освен гвардейките никой няма да я чуе. — Може би ги тревожи същото което тревожи и мен. Когато се върнахме, ти не се загуби. По-скоро... те загубиха.

Елейн спря да поговори с двама души, и двамата побелели, с вълнени дрехи, които повече щяха да отиват на заможни фермери. Именieto на Бранин и Елвейн Мартан си беше всъщност досущ селски чифлик, просторна къща, приютила няколко поколения. Една трета от ратниците им бяха техни синове, племенници и внуци. Само най-младите и най-старите бяха останали да се грижат за сеитбата.

Надяваше се двамата усмихнати старци да не решат, че ги е зарязала набързо, щом тръгна отново.

— Какво искаш да кажеш с това, че са ме загубили?

— Дворецът се е... променил. — За миг по връзката протече объркване, а лицето на Биргит се изкриви в гримаса. — Знам, че звучи налудничаво, но като че ли цялото това нещо е построено по малко по-друг план. — Една от гвардейките отпред обърка крачка и едва се задържа да не падне. — Имам добра памет. — Биргит се поколеба, а връзката се изпълни с бъркотия от чувства — тя припряно ги обузда. Повечето ѝ спомени за предишни животи се бяха стопили като лански сняг. Нищо не ѝ беше останало отпреди основаването на Бялата кула, а паметта за четирите живота, които бе преживяла оттогава до края на Тролокските войни, започваше да се разкъсва. Като че ли малко неща можеха да я уплашат, но се боеше да не изгуби и останалото, особено спомените си за Гайдал Каин. — Мина ли отнякъде, не го забравям — продължи тя. — А тези коридори понякога сякаш не са такива, каквито бяха. Някои като че ли са се... отместили. Други вече ги няма, а има и нови. Доколкото забелязвам, никой не говори за това, но си мисля, че старите хора си мълчат, защото ги е страх, че си губят ума, а по-младите ги е страх да не си изгубят работата.

— Но това е... — Елейн млъкна. Явно не беше невъзможно. Биргит не страдаше от необузdana фантазия. Неохотата на Нарис да напусне покоите си изведнъж намери обяснение, а може би и пораншното объркване на Рийни. Почти съжали, че объркването ѝ наистина не идеше от бременността. Но как? — Не са Отстъпниците — твърдо каза тя. — Ако можеха да направят такова нещо, отдавна щяха да са го направили, че и по-лошо... Добър ден и на вас, лорд Аубрем.

Длъгнест и плешив, само с бяло кръгче коса около темето, Аубрем Пенсенор сега трябваше да си седи у дома и да си дундурка внученца-та, но гърбът му беше изправен, а очите — бистри. Беше един от първите, стигнал в Кемлин, с близо сто души и с първата вест, че тъкмо Аримила Марни е тръгнала на поход срещу столицата с поддръжката на Неан и Еления. Започна да си припомня как бил воювал на страната на майка ѝ във Войната за наследството, докато Биргит не промърмори, че лейди Диелин ги чака.

— О, в такъв случай не бива да ви забавям, милейди — сърдечно каза старецът. — Моля, предайте поздравите ми на лейди Диелин. Тя е толкова заета напоследък, и две думи не сме си разменили, откакто дойдох в Кемлин. Най-сърдечни поздрави, ако благоволите. — Домът Пенсенор от незапомнени времена беше в съюз с Таравин на Диелин.

— Не са Отстъпниците — заговори Биргит веднага щом Аубрем се отдалечи достатъчно, за да не чуе. — Но какво го е причинило е само първият въпрос. Дали ще се случи отново? И ако да, дали промените винаги ще са нищожни? Или може да се събудиш и да се намериш в стая без врати и прозорци? Какво става, ако спиш в стая, която изчезне? Щом коридор може да изчезне, значи и стая може. А ако не е само дворецът? Трябва да разберем дали всички улици още водят натам, където са водели. Ами ако следващия път изчезнат част от крепостните стени?

— Мислиш все гадни неща — отвърна тъжно Елейн. Макар и да бе прегърнала Силата, изредените възможности бяха достатъчно, за да ѝ се свие стомахът.

Биргит само опипа четирите златни пискюла на рамото на червената си куртка.

Странно, след като сподели тревогите си, безпокойството по връзката сякаш понамаля. Дано само да не си мислеше, че Елейн има отговори. Не, това наистина бе невъзможно. Твърде умна беше Биргит, за да го допусне.

— Дени, това плаши ли те? — попита тя. — Признавам, мен — да.

— Не повече, отколкото се налага, милейди — отвърна плещестата жена, без да спира да оглежда пътя напред. Докато другите крачеха с ръка на дръжките на мечовете, тя бе отпуснала своята на дългия кривак. Гласът ѝ бе точно толкова спокоен и равнодушен, колкото и лицето ѝ. — Веднъж един едър фургонджия, Елдрин Хакли, за малко щеше да ми счупи врата. Обикновено не беше кой знае какъв грубиян, но нея нощ се беше напил като свиня. Не можах да улуча ъгъла и кривакът ми отскочи от черепа му, без да го пукне. Това повече ме уплаши, защото знаех със сигурност, че ще умра. Това сегашното е само „може би“, пък и всеки ден, в който се събудиш, може да умреш.

Всеки ден, в който се събудиш, може да умреш. Сигурно имаше и по-лоши начини да гледаш на живота. Все пак Елейн потръпна.

Самата тя беше в безопасност, поне докато не се родят децата ѝ, но никои друг не беше.

Двамата стражи до широката двукрила врата с резбовани лъвове на Картната зала бяха опитни гвардейци, единият нисък и почти мършав, другият — толкова широк, че изглеждаше нисък, макар да беше среден на ръст. Нищо особено не ги отличавахе от останалите мъже в Гвардията, но само майстори с меча, благонадеждни мъже получаваха тази служба. Ниският се поклони на Дени и се стресна при неодобрителния поглед на Биргит. Дени му се усмихна свенливо — Дени! Свенливо! — докато две от гвардейките влизаха за неизбежния оглед. Биргит отвори уста, но Елейн сложи ръка на рамото ѝ и тя я погледна, а после поклати глава и дебелият ѝ златиста плитка бавно се полюшна.

— Не е добре, когато са на служба, Елейн. Трябва да си гледат задълженията, а не да се гледат един друг с влажни очи.

Не повиши глас, но на бузите на Дени изби червенина, усмивката ѝ угасна и тя продължи да оглежда бдително коридора. Навярно така беше по-добре, но все пак беше жалко. Човек все пак трябва да изпита поне мъничко удоволствие в живота, нали така.

Картната зала бе втората по големина дворцова зала за балове, просторна, с четири камини от мрамор с червени жилки, в които под изваяните полици тлееше огън, с куполест таван, покрит със златен варак и крепен от колони на два разтега от белите мраморни стени, с достатъчно лампи, че да хвърлят в помещението светлина, все едно че беше с прозорци. По-голямата част от покрития с плочки под представляваше мозаечна карта на Кемлин, изработена преди повече от хиляда години, след като Новият град бил довършен, но преди да започне да расте Долен Кемлин. Много преди да възникне Андор, дори преди Артур Ястребовото крило. Оттогава беше преправяна няколко пъти, тъй като плочките се похабяваха, тъй че всички улици си бяха точни — точни поне до днес; Светлината дано да дадеше още да са — и въпреки че през годините много сгради бяха подменяни, дори някои от страничните улички си оставаха непроменени от това, което описваше огромната карта.

Но в предвидимо бъдеще в Картната зала нямаше да има танци. По дългите маси между колоните бяха разпънати други карти, някои толкова големи, че висяха от ръбовете, а рафтовете покрай стените

бяха отрупани с донесения — поне с онези, които не бяха толкова секретни, че да трябва да се запаметят и изгорят. В отсрещния край на залата беше широката писалищна маса на Биргит, и тя отрупана с кошове, пълни с документи. Като капитан-генерал, Биргит си имаше кабинет, но веднага щом бе открила Картната зала, беше решила, че картата на пода е твърде добра, за да остане неизползвана.

Малък боядисан в червено дървен диск отбелязваше мястото на външната стена, където току-що бе отблъснат поредния щурм. Биргит го взе мимоходом и го хвърли в един от кръглите кошове, в който имаше поне още десетина такива. Елейн поклати глава. Ако нападенията продължаха така...

— Милейди Биргит, ето доклада за наличния фураж, който поискахте — каза една жена с прошарена коса и протегна лист хартия изписан ситно. Другите петима чиновници продължиха работата си перата им скърцаха по листовете. Бяха от най-доверените на господин Нори, а госпожа Харфор лично беше подбрала няколкото вестonosци в червено-бели ливреи, пъргави младежи — момчета всъщност, — които стояха покрай стената зад малките писалища на чиновниците. Един от тях, хубавичък младеж, понечи да се поклони, но спря и се изчерви. Биргит беше уредила с няколко кратки думи въпроса за почестите към нея, както и към други благородници. Първо работата, а на който благородник не му харесва, може да не влиза в Картната зала.

— Благодаря, госпожо Анфорд. Ще го прегледам по-късно. Ще благоволите ли с останалите да изчакате отвън?

Госпожа Анфорд набързо подбра вестonosците и другите писари — остави им време само да си запушат мастилниците. Никой не прояви ни най-малка изненада. Свикнали бяха да ги изкарват така навън. Елейн бе чувала да наричат Картната зала Стаята на тайните, въпреки че тук не се пазеше нищо тайно. Всичко тайно стоеше заключено в покоите ѝ.

Докато чиновниците и вестonosците се изнизваха, Елейн отиде до една от дългите маси, на която имаше карта, изобразяваща Кемлин и околностите му на петдесет мили във всяка посока. Отбелязана беше дори Черната кула, квадрат, кацнал няма и на две левги южно от града. Тумор в тялото на Андор, и нямаше как да се премахне. Тя продължаваше да изпраща през Портали групи гвардейци за

наблюдение, но теренът бе толкова обширен, че Аша'ман можеха да замислят какво ли не, без тя да го разбере. Карфици с емайлирани глави отбелязваха осемте лагера на Аримила около града, метални фигурки — различни други станове. Един сокол, изкусно изкован от злато и голям колкото кутрето ѝ, показваше къде са Гошиен. Или къде се бяха намирали доскоро. Накъде ли бяха заминали? Тя пхна фигурката на сокола в кесийката на колана си. Авиенда си беше същински сокол. От другата страна на масата Биргит повдигна въпросително вежда.

— Отидоха си, или си тръгват — обясни ѝ Елейн. Щеше да ѝ гостува. Авиенда не си беше заминала завинаги. — Ранд ги е пратил нанякъде и не знам къде, огън да го гори.

— Чудех се защо Авиенда не е с теб.

Елейн натисна с пръст бронзовата фигурка на конник, по-малка от шепата ѝ, на няколко левги западно от града.

— Някой трябва да погледне лагера на Даврам Башийр. Да разбере дали салдейците си тръгват. И Легионът на Дракона. — Всъщност не беше толкова важно. Не се бяха намесили в събитията, слава на Светлината, а времето, когато страхът от намесата им съдържаше Аримила, отдавна бе свършило. Но не обичаше в Андор да стават неща без нейно знание. — Прати утре гвардейците и при Черната кула. Да преброят колко Аша'ман има там.

— Значи подготвя голяма битка. Поредната голяма битка. Срещу сеанчанците, предполагам. — Скръстила ръце под налетите си гърди, Биргит огледа намръщено картата. — Интересно къде и кога. Само че ние си имаме достатъчно други грижи.

Картата показваше ясно причините Аримила да бърза толкова. Първо, на северозапад от Кемлин, почти извън картата, стоеше бронзовата фигурка на спяща мечка, свита и с лапи на муцуната. Близо двеста хиляди души, почти толкова, колкото можеше да изкара на бойното поле цял Андор. Четирима владетели от Граничните земи, с цяла дузина Айез Седай, тръгнали да търсят Ранд по неясни причини. Доколкото знаеше Елейн, нямаха никакъв повод да се обърнат срещу Ранд — макар да си оставаше простичкият факт, че той не ги беше обвързал към себе си, както другите земи — но виж, Айез Седай бяха друга работа, особено след като не беше сигурно на чия страна са, а дванайсет вече ставаха опасен брой дори за него. Е, четиримата

владетели бяха разгадали мотивите ѝ да ги покани да влязат в Андор, но все пак бе успяла да ги подведе за местоположението на Ранд. За жалост Пограничните бяха повярвали на всички приказки колко бързо ще могат да се придвижат на юг и сега стояха и чакаха, и се опитваха да измислят как да заобиколят по-отдалече обсадения град. Това беше разбираемо, даже похвално. Външни войски толкова близо до андорс-ки ратници, на андорска земя — положението можеше да стане деликатно. Винаги можеха да се намерят няколко луди глави. При тези обстоятелства кръвопролитията — и дори война — можеха да започнат много лесно. Все пак подминаването на Кемлин щеше да е трудно — тесните селски пътища се бяха превърнали в блата от пролетните дъждове и толкова голяма армия трудно щеше да мине по тях. Но Елейн би предпочела да се приближат на още два-триста мили към Кемлин. Беше се надявала присъствието им да доведе до различен ефект. Е, все още можеше да стане.

По-важното, определено за Аримила и може би и за нея, бе, че на няколко мили под Черната кула стоеше малка сребърна фигурка на воин с вдигнат меч и друга сребърна — на воин с алебарда, явно направени от ръката на един и същи бижутер, едната западно от черния квадрат, а другата — източно. Люан, Елориен и Абеле, Емлин, Арател и Пеливар разполагаха в тези два лагера общо с шейсет хиляди души. Именията им и тези на васалните им благородници трябваше да са оголени почти до кокал. Тъкмо в тези два лагера беше ходила Диелин през последните три дни, за да се опита да разбере намеренията им.

Мършавият гвардеец отвори едното крило и го задържа, за да влезе престаряла слугиня със сребърен поднос с две високи златни кани за вино и чаши от синия порцелан на Морския народ. Рийни сигурно се бе колебала колко души ще присъстват. Крехката женица стъпваше бавно, за да не се килне тежкия поднос и да падне нещо. Елейн преля потоци Въздух да поеме подноса, но тутакси ги остави да се разсипят. Ако напомнеше на женицата, че не може да се справи с работата си, щеше само да я направи още по-уязвима. Така че ѝ се усмихна и ѝ благодари. Старицата също се усмихна, явно зарадвана, и се поклони, щом остави подноса.

Диелин се появи веднага след слугинята, енергична както винаги, отпъди я, направи кисела гримаса над съдържанието на една от

каните — пак козе мляко, въздъхна Елейн — и си наля чаша от другата. Явно се беше задоволила само да си измие лицето и да се среши — тъмносивата ѝ рокля за езда с голямата кръгла сребърна игла с „Бухала и дъба“ на Таравин на шията ѝ все още бе с полузасъхнали петна кал по полите.

— Тук нещо ужасно не е наред — почна тя и разклати виното в чашата, без да отпива. Около очите ѝ се сбраха бръчици. — Вече не помня колко пъти съм била в този дворец, а днес се загубих два пъти.

— Знаем — отвърна Елейн и набързо обясни какво бяха разгадали и какво смята да направи. С малко закъснение запреше преграда срещу подслушване и не се изненада, щом усети как сплитът се връза в сайдар. Тази, която подслушваше, поне щеше да я жегне. Малко жег-ване, след като бе вложена толкова малко Сила, че не я беше усетила. Но сигурно имаше начин следващия път да ги жегне здраво тия подслушвачки.

— Може пак да се случи — рече Диелин. Тонът ѝ бе спокоен, но тя облиза устни и отпи от виното, все едно че устата ѝ изведнъж бе пресъхнала. — Хм. Е, добре. Като не знаеш какво го е причинило и не знаеш дали ще се случи пак, какво да правим?

Елейн я зяпна. Ето че за пореден път някой си мислеше, че има отговори, а тя нямаше. Но пък нали това означаваше да си кралица. Хората винаги очакват от теб да имаш отговор, да го намериш. Това означаваше да си Айез Седай.

— Не можем да го спрем, така че ще трябва да живеем с това, Диелин, и да се постареем хората да не се наплашат прекалено. Ще съобща какво се е случило, това, което знаем, и ще накарам другите Сестри да направят същото. Така хората ще разберат, че Айез Седай са наясно, и това би трябвало донякъде да ги успокои. Малко. Пак ще са уплашени, разбира се, но не толкова, колкото ако не кажем нищо.

На самата нея ѝ се струваше доста неубедително, но Диелин изненадващо се съгласи, без никакво колебание.

— И аз бих предложила да не се прави нищо друго. Повечето хора си въобразяват, че Айез Седай могат да се справят с всичко. Това би трябвало да е достатъчно при тези обстоятелства.

И кога разбраха, че Айез Седай не могат да се справят с всичко? Че тя не може? Е, добре. Река, която щеше да преброжда едва когато стигне до нея.

— Вестите добри ли са, или лоши?

Преди Диелин да успее да отговори, вратата отново се отвори.

— Чух, че лейди Диелин се е върнала. Трябваше да ни повикаш, Елейн. Все още не си кралица и не обичам да криеш тайни от мен. Къде е Авиенда? — Каталин Хевин, хладноока и неуправляема млада жена — момиче всъщност, все още на месеци от пълнолетието си, но настойникът ѝ я беше оставил да се оправя сама — беше горда до ноктите на краката, вирнала високо пълната си брадичка. Разбира се, това можеше да се дължи на голямата емайлирана игла със Синия глиган на Хевин, красяща деколтето на синята ѝ рокля. Беше започнала да се държи почтително към Диелин, макар и малко нащрек, скоро след като започна да дели общо легло с нея и Сергейз, но с Елейн държеше на всички привилегии на един Велик трон.

— Всички го чухме — каза от вратата Конайл Нортан. Слаб и висок, с червено копринено палто, с весели очи и нос като орлов клюн, той, виж, вече бе навършил пълнолетие — от няколко месеца беше на шестнайсет. Стъпваше с наперено нехайство и галеше твърде Нежно држката на меча си, но в това нямаше нищо лошо. Само момчешката му надутост бе малко неприятна черта у един Върховен трон. — Никой не можеше да чака да чуем кога Люан и другите ще се присъединят към нас. — Разроши косите на двете по-малки момчета с него, Перивал Мантеар и Бранлет Джилиард, а те го изгледаха сърдито и ги заоправяха с пръсти. Перивал се изчерви. Нисичък, но вече хубавец, той беше най-малкият, на дванайсет. Бранлет бе само с година по-голям.

Елейн въздъхна. Не можеше да им каже да напуснат. Можеше и деца да са повечето — може би всички, предвид поведението на Конайл — но все пак бяха Върховните тронове на своите Домове, наред с Диелин, най-важния ѝ съюзник. Но жалко, че не можеше да разбере как са научили за целта на пътуването на Диелин. Трябваше уж да се пази в тайна, докато тя не разбере какви вести носи Диелин. Още една задача за Рийни. Витаещите слухове, неподходящите слухове можеше да са също толкова опасни като шпионите.

— Къде е Авиенда? — настоя Каталин. Странно, колко увлечена беше по Авиенда. Омаяна щеше да е по-точната дума. Дотам, че настойчиво се беше опитвала да накара Авиенда да я учи да борави с копие!

— Е, милейди, кога ще се присъединят към нас? — попита отново Конайл, щом спря до масата да си налее вино.

— Лошата новина е, че няма да се присъединят — отвърна спокойно Диелин. — Добрата е, че всеки от тях е отхвърлил поканата на Аримила. — И се окашля силно, щом Бранлет посегна към каната. Бузките му се изчервиха и той вдигна другата кана, все едно че през цялото време бе имал предвид точно нея. Може да беше Върховният трон на Дома Джилиард, но все пак бе още момче въпреки меча на бедрото си. Перивал също носеше меч — влачеше се по плочките на пода и изглеждаше твърде голям за него, — но вече си беше налял мляко. Каталин си наля вино и се ухили на малките, усмивка на превъзходство, която бързо се стопи, щом забеляза как я гледа Диелин.

— И тая репичка ти наричаш „добра новина“? — възкликна Биргит. — Огън да ме гори! Носиш ни проклета мършава катерица и я наричаш телешки бут.

— Язвителна, както винаги — сухо отвърна Диелин.

Двете се гледаха с гняв, Биргит — стиснала юмруци, а Диелин опипваше камата на колана си.

— Без караници — пресече ги с остър тон Елейн. Ядът по връзката помогна. Понякога се боеше, че двете може да стигнат до бой. — Няма да търпя караници точно днес.

— Къде е Авиенда?

— Замина, Каталин. Какво друго разбра, Диелин?

— Къде замина?

— Далече — отвърна кротко Елейн. Сайдар или не, искаше й се да й отпери един шамар. — Диелин?

Възрастната жена отпи от виното си, за да прикрие отстъплението си в мълчаливия двубой с Биргит. Пристъпи до Елейн, вдигна сребърната фигурка с меча, завъртя я в ръката си и я остави.

— Емлин, Арател и Пеливар се опитаха да ме убедят да заявя претенция за трона, но не бяха толкова настойчиви като в предишния ни разговор. Вярвам, че почти ги убедих, че няма да го направя.

— Почти? — Биргит вложи цял товар насмешка в тази едничка дума. Диелин подчертано я пренебрегна. Елейн се намръщи на Биргит и тя пристъпи неловко от крак на крак и почна да си налива вино. Хм, удовлетворително. Нещо се получаваше, и дано да продължеше да действа.

— Милейди — каза Перивал и с дълбок поклон поднесе на Елейн пълна чаша. Тя му се усмихна мило, преди да я вземе. Козе мляко! Светлина, започваше да го мрази!

— Люан и Абеле бяха... уклончиви — продължи Диелин, загледана навъсено в мъжа с алебардата. — Струва ми се, че клонят към теб. — Не изглеждаше много убедена обаче. — Напомних на Люан, че ми помогна да задържа Неан и Еления, още в началото, но едва ли свърши повече работа, отколкото с Пеливар.

— Значи може би всички изчакват Аримила да спечели — сърдито измърмори Биргит. — Ако оцелееш, ще се обявят на твоя страна срещу нея. Ако не, някоя от тях ще заяви претенцията си. Елориен е следващата по право след теб, нали?

Диелин свъси вежди, но не отрече.

— А Елориен? — попита тихо Елейн. Сигурна беше, че вече знае отговора. Майка ѝ бе заповядала да набият Елориен с камшик. Под влиянието на Рахвин, но изглежда малцина го вярваха. Изглежда, малцина вярваха, че Гебрил всъщност е Рахвин.

Диелин се намръщи.

— Главата ѝ все едно че е от камък! Би се обявила в моя полза, ако мислеше, че това ще помогне. Добре поне, че има достатъчно ум да разбере, че няма смисъл. — Елейн си отбеляза, че не спомена за претенции на самата Елориен. — Все едно, оставих Керайле Суртовни и Джуланя Фоти да ги наблюдават. Съмнявам се, че ще направят нещо, но ако опитат, ще разберем веднага. — Три Родственички, нужни за кръг за Пътуването, наблюдаваха Пограничните по същата причина.

Тъй. Значи новините изобщо не бяха добри, каквито и да се опитваше да ги изкара Диелин. Елейн се беше надявала, че заплахата от Пограничните ще тласне някои Домове да я подкрепят. „Една причина да им позволя да минат през Андор все още си е в сила“, каза си тя. Дори да не успееше да вземе трона, направила бе тази услуга на Андор. Освен ако онази, която го вземеше, не оплескаше нещата съвсем. Разбираше, че Аримила може да направи точно това. Какво пък Аримила нямаше да носи Короната на розата, и толкова. Все някак трябваше да бъде спряна.

— Значи шест на шест, на шест — каза намръщено Каталин и заопипва пръстена с родовия печат на лявата си ръка. Изглеждаше умислена — необичайно за нея. Обикновено говореше каквото ѝ

хрумне, без да мисли много. — Дори Кандред да се присъедини към нас, далече сме от десет.

Нима се чудеше дали не е обвързала Хевин към безнадеждна кауза? За жалост обвързването на Дома ѝ не беше стегнато с толкова здрави възли, че да не може да се развържат.

— Бях сигурен, че Люан ще се присъедини към нас — промърмори Конайл. — И Абеле, и Пеливар. — Удари здрава глътка от виното. — Но щом надвием Аримила, ще дойдат. Помнете ми думата.

— Но какво си мислят? — попита възмутено Бранлет. — Тристранна война ли искат да започнат? — Гласът му премина от дискант в бас и лицето му почервения. Той надигна чашата си, за да скрие изчервява-нето си, и се намръщи. Козето мляко явно не му харесваше повече, отколкото на Елейн.

— Заради Пограничните е. — Гласът на Перивал беше писклив като на момченце, но прозвуча уверено. — Бавят се, защото който и да победи тука, тепърва ще трябва да се справя с Пограничните. — Взе мечката и я поклати в ръката си, все едно че тежестта ѝ щеше да му даде отговор. — Това, което не разбирам, е защо изобщо нахлуват тук. Ние сме много далече от Граничните земи. И защо не са тръгнали да нападнат Кемлин? Могат да пометат Аримила, а се съмнявам, че ще ги задържим толкова лесно като нея. Тъй че какво изобщо правят тук?

Конайл се усмихна и го потупа по рамото.

— Е, ще е страхотна битка, като се ступаме с Пограничните. Орлите на Нортан и Наковалнята на Мантеар ще прославят Андор?

Перивал кимна, но перспективата май не го радваше особено. Конайл обаче определено беше щастлив.

Елейн се спогледа с Диелин и Биргит. И двете бяха изумени, Самата Елейн се беше стъписала. Двете знаеха, разбира се, но малкият Перивал почти се беше добрал до тайна, която трябваше да се опази. Други рано или късно щяха да се досетят, че Пограничните трябваше да тласнат Домовете да я подкрепят, но това не можеше да се потвърди.

— Люан и другите са предложили на Аримила примирие, докато Пограничните не бъдат отблъснати — каза след кратко мълчание Диелин. — Тя ги е помолила за време, да го обмисли. Доколкото можах

да преценя, тъкмо тогава започна да усилюва щурмовете си към стените. Убеждава ги, че все още го обмисля.

— Освен всичко друго това показва защо Аримила не заслужава трона — разгорещено заговори Каталин. — Тя поставя амбицията си над сигурността на Андор. Люан и другите са глупаци, ако не го разбират.

— Не са глупаци — отвърна Диелин. — Просто си въобразяват, че виждат бъдещето по-ясно, отколкото е.

А дали двете с Диелин не бяха тези, които не виждаха бъдещето достатъчно ясно, зачуди се Елейн. За да спаси Андор, трябваше да подкрепи Диелин. Не с радост, но трябваше да го направи, за да спести кръвта на Андор. Диелин щеше да има подкрепата на десет Дома. На повече от десет. Дори Данайн Кандред сигурно най-сетне щеше да се размърда в подкрепа на Диелин. Само че Диелин не искаше да става кралица. Беше убедена, че Елейн трябва да носи Короната на розата. Както и Елейн. Но ако грешаха? Не за първи път й хрумваше този въпрос, но сега, вторачена в картата с всичките лоши вести, които вънушаваше, не можеше да се отърве от него...

След вечерята, паметна само с изненадата с десерта от ягоди, тя седеше в голямата дневна в покоите си и четеше. Опитваше се да чете, по-точно. Подвързаната с кожа книга бе история на Андор, като певечето книги, които четеше напоследък. Трябваше да изчете колкото може повече, за да се добере до истината, като съпостави едни сведения с други. Първо, всяка книга, издадена по време на управлението на която и да било владетелка, никога не споменаваше за нейните грешки, нито на предшественичките й, ако бяха от нейния Дом. Човек трябваше да прочете книги, писани по времето, когато тронът се държеше от Траканд, за да научи за грешките на Мантеар, и книги, написани при властта на Мантеар, за да научи за пропуските на Нор-велин. Чуждите грешки можеха да я научат как самата тя да не ги допуска. Майка й го бе превърнала едва ли не в първия й урок.

Четеше, ала не можеше да се съсредоточи. Често се улавяше, че се е вторачила в някоя страница, без да може и една дума да види: мислеше за сестра си или току понечеше да каже нещо на Авиенда, преди да се сети, че я няма. Чувстваше се много самотна, а това беше нелепо. Сефани стоеше в един ъгъл — в случай, че поиска нещо. Осем гвардей-ки стояха пред вратата на покоите й. Една от тях, Юрит Азери,

беше чудесна събеседничка, образована, макар и да не говореше за миналото си. Но никоя не беше като Авиенда.

Когато Вандийн влезе, последвана от Кирстиан и Заря, изпита облекчение. Двете облечени в бяло жени се спряха на прага и загледаха хрисимо. Недокосната от Клетвената палка, светлоликата Кирстиан изглеждаше досущ на средна възраст, каквато си беше. Заря, малко по-млада от нея, държеше нещо, увито в бяла кърпа.

— Простете, ако ви прекъснах — почна Вандийн и се намръщи. Белокосото лице на Зелената създаваше някак впечатление за възраст въпреки айезседайските ѝ черти. Можеше да е на дваисет или четиридесет, или всичко помежду им; като че ли се менеше с едно мигване. Навярно беше заради тъмните ѝ очи, лъчисти, дълбоки и пълни с болка, видели толкова много. И някаква умора се долавяше у нея. Гърбът ѝ беше изправен, но въпреки това изглеждаше уморена. — Не че ми е работа, разбира се — продължи тя деликатно, — но има ли някаква причина да държиш толкова много от Силата? Когато те усетих в коридора, си помислих, че сигурно запридаш нещо много сложно.

Елейн се сепна, осъзнала, че държи почти толкова сайдар, колкото можеше да побере, без да пострада. Как бе станало? Не помнеше да е извличала по-дълбоко. Припряно освободи Извора и съжали, щом Силата се изцеди и светът отново стана... обикновен. Настроението ѝ мигом се развали.

— Нищо не прекъсваш — отвърна тя кисело и остави книгата на масата. Бездруго не беше прочела и три страници.

— Може ли да останем насаме тогава?

Елейн кимна вдървено — наистина не ѝ беше работа колко от Силата държи; знаеше протоколите не по-зле от нея, ако не и по-добре — и каза на Сефани да изчака в преддверието, докато Вандийн заприда-ше преграда против подслушване.

Преграда или не, Вандийн изчака вратата да се затвори зад слугинята, преди да заговори.

— Реане Корли е мъртва, Елейн.

— О, Светлина, не! — Ядът ѝ се стопи в хлипове и тя припряно измъкна поръбената с дантела кърпа от ръкава си да изтрие сълзите, потекли по страните ѝ. Проклинаше ги тези капризно изменчиви настроения, но Реане все пак заслужаваше сълзи. Беше поискала да

стане Зелена. — Как? — Огън да я гори, да можеше само да спре да циври!

На лицето на Вандийн нямаше сълзи. Сигурно отдавна бяха пресъхнали.

— Задушена е била със Силата. Онази, която я е приложила, се е престарала. Утайките от сайдар били полепнали по нея и из цялата стая, когато я намерили. Убийцата е държала всички да разберат как е умряла.

— Но това е безсмислено, Вандийн.

— Може би. Заря?

Салдейката остави на масата малкия вързоп, разви го и Елейн видя дървена кукла. Беше много стара, платът на рокличката се беше изтъркал до вътъка, боята на лицето беше олющена и едното око го нямаше, оскубала се беше и половината от дългата коса.

— Беше на Миране Ларинен — каза Заря. — Дерис Нермала я намери зад един долап.

— Не разбирам какво общо има куклата на Миране със смъртта на Реане — каза Елейн и избърса очите си. Миране беше една от избягалите Родственички.

— Само едно — отвърна Вандийн. — Когато Миране отишла в Кулата, скрила тази кукла, защото чула, че ще изгорят всичките ѝ вещи. След като я отпъдили, си я прибрала и винаги я носела със себе си. Имала една чудатост обаче. Всеки път, щом спирала някъде за повече, си скривала куклата. Не ме питай защо. Но не би побягнала, без да си я вземе.

Елейн се отпусна в стола си и пак попи очите си. Плачът бе преминал в подсмърчане, но сълзите още бликаха.

— Значи Миране не е избягала. Била е убита и... премахната. — Прозвуча ужасно. — И другите ли според теб? Всички?

Вандийн кимна и за миг тънките ѝ рамене се изгърбиха.

— Много се боя, че да — отвърна тя и се изправи. — Допускам, че са останали податки из вещите, които са оставили, скъпи спомени като тази кукла, любими накити. Убийцата е искала да ни внуши, че е умна в прикриването на престъпленията си, но не достатъчно. Само че ние не бяхме достатъчно умни и затова е решила да действа по-явно.

— За да наплаши Родственичките и да избягат — промълви Елейн. Това нямаше чак да я осакати, но щеше да я хвърли на милостта

на Ветроловките, а те като че ли ставаха все по-стиснати. — Колко от тях знаят за това?

— Вече всички според мен — отвърна сухо Вандийн. — Заря каза на Дерис да си мълчи, но тази жена много обича да слуша собствения си глас.

— Това, изглежда, цели да уязви мен и да помогне на Аримила да вземе трона, но каква ще е ползата за една Черна Сестра? Не мога да допусна, че сред нас има две убийци. Но поне решава въпроса с Мери-лил. Говори със Сумеко и Алайз, Вандийн. Те могат да се погрижат другите да не изпаднат в паника. — Сумеко беше следващата по ранг след Реане, според йерархията в Родството, докато Алайз, макар да стоеше много по-ниско, беше с голямо влияние. — Отсега никоя да не остава сама, никога. Винаги да са поне по две заедно, а по три-четири ще е още по-добре. И ги предупреди да внимават с Кареане и Сарейта.

— Бих възразиала за последното — отвърна Вандийн. — На групи би трябвало да са в безопасност, а Кареане и Сарейта ще разберат. Да ги предупредим да се пазят от Айез Седай? Родственичките тутакси щесе издадат.

Кирстиан и Заря закимаха и се намръщиха. След като помисли, Елейн с неохота се съгласи всичко да продължи в тайна. Родството трябваше да е в безопасност на групи.

— Уведоми Чанел за Реане и другите. Не допускам, че Ветроловките ги грози опасност — загубата им не би ме уязвила толкова, колкото ако загубим Родството — но няма ли да е чудесно, ако решат да сизаминат?

Не го очакваше — Чанел се боеше да се върне при Морския народ, без сделката да е изпълнена — но щеше да е светло петънце в този окаян ден, ако се махнеха. Едва ли нещо можеше да ѝ помрачи деня повече. Тази мисъл я смрази. Светлината да дадеше дано нищо да не го помрачи повече.

Аrimiла избута с гримаса чинията с яхния. Бяха ѝ предложили избор къде да спи тази нощ — този път избора го правеше Арлийн, слугинята ѝ; знаеше какво обича — и най-малкото, което очакваше, беше прилична храна, но овнешкото беше тлъсто и освен това определено бе започнало да намирисва на развалено. Прекаляваха с овнешкото напоследък. Готвачът трябваше да изяде боя с камшика! Не

знаеше кой от благородниците в този лагер го е наел, знаеше само, че уж бил най-добрият подръка — най-добрият! — но все едно. Щеше да изяде боя, за поука на другите. И след това да го изпъдят, разбира се. Никога не можеш да разчиташ на готвач, след като си го наказал.

Настроението в шатрата не беше оживено. Няколко благородници в лагера се бяха надявали, че ще ги покани да вечерят с нея, но никой не беше достатъчно високопоставен. Вече започваше да съжалява, че не е поканила един-двама, дори някои от хората на Неан или Еления. Можеше да я позабавляват. Само най-близките ѝ съюзници седяха око-ло масата — и все едно че седяха на помен. О, старият мършав Нейсин с оредялата несресана бяла коса нагъваше лакомо, явно без да забелязва, че яхнията е почти развалена, и бащински я потупваше по ръката. Тя отвърщаше на усмивките му като послушна дъщеря. За тази вечер глупакът беше облякъл едно от извезаните си на цветчета палта. Толкова натруфено, че можеше да мине за женски халат! За щастие похотливите му усмивки бяха насочени към Еления, която потръпваше и лисичото ѝ лице пребледняваше всеки път, щом погледнеше към него. Властваше над Дома Саранд все едно, че тя беше Върховният трон, а не съпругът ѝ, но все още се боеше, че Аримила ще позволи Нейсин да се домогва до нея. Заплахата вече беше ненужна, но не беше зле да я има подръка, за всеки случай. Да, Нейсин беше съвсем щастлив в напразното си домогване към Еления, но другите бяха помръкнали. Блюдата им си стояха почти недокоснати, а двамата слуги непрекъснато притичваха да им допълнят чашите. Не обичаше да се доверява на чужди слуги. Виното поне не се беше вкиснало.

— Продължавам да твърдя, че трябва да ударим по-здраво — избу-боти пиански Лир над чашата си. Тънък като вейка, с червеното палто, по което личеше протритото от стегите на бронята, Върховният трон на Барин както винаги гореше от нетърпение да удря. Хитростта в тактиката за него бе просто нещо недостижимо. — Моите „очи и уши“ донасят, че всеки ден в града прииждат нови ратници през тези „портали“ — Поклати глава и измърмори нещо под нос. Наистина вярваше на всички тези слухове за десетки Айез Седай в Кралския дворец. — С всички тези дребни ужилвания само губим хора.

— Съгласна съм — каза Карайнд и опипа голямата златна игла с бягащата Червена лисица на Аншар, закопчана на гърдите ѝ. Не беше

по-малко пияна от Лир. Грубоватото ѝ лице се беше отпуснало. — Трябва да ударим здраво, вместо да хвърляме хора нахалост. Минем ли през стените, численото ни превъзходство ще си каже думата.

Аримила стисна устни. Можеха най-малкото да проявят дължимото уважение към жена, която скоро щеше да е кралицата на Андор, а не непрекъснато да ѝ противоречат. За жалост Барин и Аншар не бяха обвързани с нея толкова здраво като Саранд и Араун. За разлика от Джарид и Неан, Лир и Карайнд бяха обявили подкрепата си, без да го оповестят писмено. Нейсин също не го беше направил, но тя не се боеше, че може да го загуби. Него го беше увила на китката си като гривна.

Усмихна се насила и се постара да вложи веселост в гласа си.

— Губим наемници. За какво са наемниците, ако не за да умират вместо нашите ратници? — Вдигна чашата си и един дългнест мъж в синята ѝ, обшита със сребро ливрея притича да я напълни. Беше толкова припрян, че плисна една капка на ръката ѝ. Тя се навъси, а нещастникът извади кърпа от джоба си и я попи, преди тя да успее да си дръпне ръката. Носната му кърпа? Светлината само знаеше къде е била тази мръсна дрипа, а той я докосна с нея! Устата му се сгърчи от страх, докато се отдръпваше, кланяше се и мърмореше извинения. Само да привършеше с тази вечеря. След това можеше да го изпъди. — Когато тръгна срещу Пограничните, ще ни трябва всички ни ратници. Не си ли съгласна, Неан?

Неан трепна, все едно че я боцнаха с игла. Тънка и бледа, с жълти копринени одежди със сребристия герб на Трите ключа на Араун, извезан на гърдите ѝ, през последните няколко недели тя бе започнала да изглежда измъчена, сините ѝ очи бяха хлътнали и уморени. Цялото ѝ високомерие си беше отишло.

— Разбира се, Аримила — покорно отвърна тя и пресуши чашата си. Добре. Двете с Еления явно се бяха опитомили, но не беше зле да проверява от време на време, за да се увери, че не замислят нещо.

— Щом Люан и другите няма да те подкрепят, каква полза да се завзема Кемлин? — Силвейз, внучката на Нейсин и негова наследничка, проговаряше толкова рядко, че въпросът прозвуча стъписващо. Бе снажна и грозновата и погледът ѝ обикновено блуждаеше, но точно в този момент в сините ѝ очи се долавяше необичайна острота. Всички я зяпнаха. Това като че ли изобщо не я смути. Въртеше чашата с вино

между пръстите си — Аримила прецени, че е най-много втората ѝ. — Ако наистина се налага да се бием с Пограничниците, защо да не приемем примирието с Люан, за да може Андор да излезе на бойното поле с цялата си сила, незатруднен от разделения?

Аrimiла се усмихна. Искаше ѝ се да я зашлеви. Само че Нейсин Щеше да се ядоса. Искаше тя да я държи при себе си като „гостенка“, за да не бъде свален от Върховния трон — може би вече съзнаваше, че е изкуфял; единственото, на което държеше, бе да остане Върховен трон, докато не умре — но все пак обичаше внучката си.

— Елориен и още няколко други тепърва ще дойдат при мен, дете — отвърна тя невъзмутимо. Невъзмутимост, изискваща известно усилие. За каква се мислеше проклетата хлапачка? — Емлин, Арател, Пеливар. Всички те са онеправдани от Траканд. — Разбира се, че щяха да дойдат, след като премахнеше Елейн и Диелин. Двете нямаше да преживеят падането на Кемлин. — Щом спечеля града, ще са мои привсяко положение. Три от поддръжниците на Елейн са деца, а Конайл Нортан също си е почти дете. Вярвам, че много лесно ще мога да ги убедя да огласят подкрепата си за мен. — А ако не можеше, господин Луналт със сигурност щеше да може. Жалко, ако се наложеше децата да бъдат предадени на въжетата му. — Ще съм кралица до залез-слън-це в деня, в който падне Кемлин. Нали така, тате?

Нейсин се разсмя и пръсна полусудъвкана яхния по масата.

— О, да, да — отвърна старецът и я потупа по ръката. — Слушай леля си, Силвейз. И прави каквото ти каже. Тя скоро ще е кралицата на Андор. — Усмивката му се стопи и в гласа му се прокрадна странна нотка. Можеше почти да се нарече... умотелна. — Не забравяй, ти ще си Върховният трон на Керен, след като си ида. След като си ида. Ще си Върховният трон.

— Както кажете, дядо — промърмори Силвейз и леко наведе глава. Щом я вдигна, погледът ѝ отново беше вял, както винаги. Доскорошната острота трябваше да е игра на светлината. Разбира се.

Нейсин изсумтя и отново загълта яхнията си.

— Най-доброто, което съм ял от дни. Май ще си поискам още едначиния. И още вино, момче! Не виждаш ли, че чашата ми е празна?

Неловката тишина около масата се проточи. Все по-често издаваното старческо малоумие на Нейсин обикновено причиняваше

точно това.

— Все пак според мен... — подхвана Лир и млъкна, понеже един едър ратник с четирите Сребърни луни на Марни на гърдите влезе в шатрата.

Поклони се учтиво, заобиколи масата, наведе се и прошепна в ухото на Аримила:

— Господин Хернвил моли да ви каже две думи насаме, милейди.

Всички освен Нейсин и внучката му се престориха, че са се съсредоточили върху чашите си и не подслушват, разбира се. Нейсин продължи да яде. Погледът на Силвейз блуждаеше. Нямаше начин онази острота да не беше игра на светлината.

— Ей сега ще се върна. — Аримила махна с ръка към масата. — Вие похапвайте. Сладко да ви е.

Излезе, без да си направи труда да си вдигне полите, за да не се окалят. Арлийн бездруго вече трябваше да ги почисти. Малко повече кал, какво толкова?

Луната открояваше няколко шатри, но общо взето лагерът беше потънал в мрак под тънкия й сърп. Джейкъб Хернвил, секретарят на Аримила, чакаше до шатрата с фенер в ръката — светлината очертаваше жълтеникаво петно. Беше дребен и мършав, все едно че всичката му мас е извряла. Благоразумието си му беше вродено, а и заплатата, която му даваше, бе предостатъчна, за да не го интересуват дребни подкупи — бе много по-висока, отколкото щеше да плати който и да било на писар.

— Простете, че ви прекъснах вечерята, милейди — почна той с поклон, — но бях сигурен, че ще искате да го чуете веднага. — Винаги се изненадваше, като чуеше този дълбок глас от толкова дребен човек.

— Съгласили са се. Но искат първо да им се плати всичкото злато наведнъж.

Устните й се стегнаха. Всичкото наведнъж? Беше се надявала да се отърве, като плати само първата половина. Та кой щеше да дръзне да я врънка за неплатен дълг, щом станеше кралица?

— Напиши писмо до госпожа Андскейл. Ще го подпиша й ще го подпечатам още заранта. — Дни щяха да трябват, за да се прехвърлят толкова много пари. А колко още, докато се подготвят ратниците? Досега изобщо не беше обръщала внимание на тези неща. Лир можеше

да ѝ го каже, но мразеше да показва слабост. — Кажи им: една неделя от днес. — Това трябваше да е достатъчно.

След неделя Кемлин щеше да е неин. Тронът щеше да ѝ принадлежи. Аримила, по милостта на Светлината Кралица на Андор, Защит-ница на кралството, Закрилница на народа, Върховен трон на Дома Марни.

Усмихната, тя се върна в шатрата да съобщи на другите чудесната вест.

ГЛАВА 18

ВЕСТИ ЗА ДРАКОНА

Стига, Лоиал — отсече Ранд, докато тъпчеше табака от кесийката от козя кожа в лулата си. Беше малко мазен на вкус и престоял, но по-добро не можеше да се намери. В небесата бавно и тежко отекна далечен гръм. — Ще прегракна от всички тия твои въпроси.

Седяха на дългата маса в една от по-големите стаи на имението на лорд Алгарин. Бяха избутали останките от обяда в другия край. Повечето слуги бяха престарели, а и откакто Алгарин замина за Черната кула, бяха станали съвсем мудни. Дъждът, който се лееше навън, като че ли отслабваше, макар силните пориви на вятъра да пердашеха с капки прозорците толкова силно, че тресяха стъклото в шестте боядисани в жълто дървени каси. Повечето стъкла бяха с шупли и така изкривяваха всичко навън, че бе почти неразлично. Масата и столовете бяха със скромна резба, не по-изкусна, отколкото можеше да види околото в много селски къщи, а и жълтите корнизи под високия тавански гредоред не бяха много по-добри. Двете камини в двата края на стаята бяха широки и високи, но от обикновен камък, саджаците и ръжените — най-обикновени. Лорд или не, Алгарин съвсем не беше богат.

Ранд пхна кесийката с табак в джоба си, отиде до една от камините и с малката месингова маша от лавицата вдигна едно въгленче да си запали лулата. Надяваше се, че това няма да се стори странно на никого. Избягваше да прелива, освен при крайна необходимост, особено в присъствието на други — трудно му беше да скрие замайването, — но досега никой не го беше споменал. Поредният порив на вятъра донесе скърцане, сякаш клони одраскаха стъклата. Въображение. Най-близките дървета бяха отвъд нивите, на повече от половин миля.

Лоиал си беше донесъл резбован на лозници стол от огиерските стаи. Коленете му оставаха на равнището на масата, тъй че трябваше да се навежда напред, за да пише в подвързания си в кожа бележник.

Томчето беше малко за него, толкова, че да може да се побере в някои от обемистите джобове на палтото му, ала все пак голямо колкото повечето книги, които бе виждал Ранд. Тънки косъмчета красяха горната устна на Лоиал, а също и под брадичката. Опитваше се да си пусне брада и мустаци, макар че опитът засега не изглеждаше много успешен.

— Но ти досега не ми каза почти нищо полезно — избуботи огиерът като тъпан, избумтял разочаровано. Ушите му с туфите косми клюм-наха. Все пак изтри стоманения връх на лъскавата си дървена писал-ка. Беше по-дебела от палеца на Ранд, но достатъчно дълга, че да изглежда тънка, и пасваше идеално между пръстите му. — Така и не спомена за никакви геройски дела, освен за подвизи, извършени от някой друг. Всичко, което разправяш, звучи толкова ежедневно. Като те слуша човек, излиза, че падането на Иллиан е толкова възбуждащо колкото да гледаш как тъкачка си оправя стана. А прочистването на Верния извор? Двамата с Нинив свързвате, после си седите и преливате, докато всички останали отишли да се бият с Отстъпниците. Ами даже Нинив ми разказа повече, а тя твърди, че почти нищо не помни.

Нинив, която си носеше всичките накити тер-ангреал и странния си ангреал от гривна и пръстени, помръдна в стола си пред другата камина и продължи да наблюдава Аливия. От време на време хвърляше поглед към прозорците и подръпваше дебелината си плитка, но най-вече гледаше русокосата салдейка. Застанала като страж до вратата. Аливия ѝ отвърщаше с къса насмешлива усмивка. Бившата дамане знаеше, че парадирването на Нинив е заради нея. Но ястребовите ѝ сини очи си оставаха все така напрегнати. Почти винаги бяха такива, откакто ѝ бяха махнали нашийника в Кемлин. Двете Деви, които клечаха до нея и играеха на котешка люлка, Харилин от Желязната планина на Таардад и Бнайла от Джарра на Чарийн, също парадираха. Бяха увили главите си с шуфите — черните була бяха смъкнати на гърдите им — и си носеха по три-четири къси копия, затъкнати под ремъците за лъка на гърба; обшитите им с бича кожа щитове лежаха на пода. В имението имаше петдесет Деви, няколко от които Шайдо, и всички бяха готови на мига да заиграят Танца на копията. Може би с Ранд. Изглеждаха разкъсани между радостта, че отново го охраняват, и озлоблението от това колко дълго ги беше отбягвал.

Колкото до него, не можеше да погледне никоя от тях, без да зареди в главата си молитва за жените, загинали за него, жените, които беше убил. *Моарейн Дамодред*. Нея над всичко. Нейното име бе изписано с пламък в черепа му. *Лиа от Косайда на Чарийн, Сендара от Желязната планина на Таардад, Ламеле от Пушли-вата вода на Миагома, Андилин от Червената сол на Гошиен, Десора от Мусара на Рейн...* Толкова много имена. Понякога се будеше посред нощ, мълвеше този списък, а Мин го прегръщаше и му мърмореше утешително, като на дете. Винаги я уверяваше, че е добре и че иска да заспи, но щом затвореше очи, сънят не идеше, докато списъкът не свършеше. Понякога с него мълвеше и Луз Терин.

Мин вдигна очи от тома, който беше разтворила на масата — една от книгите на Херид Фел. Тях ги поглъщаше на един дъх, а с бележката, която бе изпратил на Ранд, преди да го убият, онази, в която казваше, че го разсейвала, защото е хубава, си отбелязваше страниците. Късото ѝ синьо сетре, извезано с бели цветчета по ръкавите и реверите, беше скроено вталено, та да изпъкват гърдите ѝ под тънката бяла копринена блузка, а големите ѝ тъмни очи блестяха доволно. Ранд усещаше задоволството ѝ и по връзката. Обичаше да я гледа. Връзката несъмнено ѝ подсказваше колко много обича да я гледа. Странно, и на него му подсказваше, че и тя обича да го гледа. Хубава ли? Затананика си и се погали с палец по ухото. Беше красива. И бе свързана с него по-силно от всякога. Тя, както и Елейн, и Авиенда. Как можеше да ги опази? Усмихна ѝ се насила, без да вади лулата от устата си и без да е сигурен дали хитрината ще подейства. Откъм нея по връзката потече нотка на раздразнение, въпреки че той така и не можеше да разбере защо тревогата му за нея трябва да я дразни. Светлина, *тя* искаше да опази *него*!

— Ранд не е особено приказлив, Лоиал — обади се Мин. Вече не се усмихваше. В плътният ѝ мелодичен глас нямаше гняв, но връзката говореше друго. — Всъщност той понякога е приказлив почти колкото мида. — Погледът, който отправи към Ранд, го накара да въздъхне. Явно щом останеха насаме, щеше да има доста приказки. — Аз самата не мога да ти разкажа много, но съм сигурна, че Кацуан и Верин ще ти кажат всичко, което искаш да научиш. А и други. Тях помоли, ако искаш да чуеш нещо повече от „да“, „не“ и още една-две думи отгоре.

Дребничката трътлеста Верин, улисана в плетивото си на стола до Нинив, като че ли се стресна, щом чу да споменават името ѝ. Примига разсеяно, все едно се чудеше за какво ли ще да е. Кацуан, в другия край на масата, с отворената ѝ отстрани кошница за шиене, откъсна вниманието си от гергефа само колкото да погледне Лоиал. Златните дрънкулки се люшнаха и дръннаха по дебелия желязносив кок на главата ѝ. Само това беше, един поглед, не се намръщи дори, но ушите на Лоиал помръднаха. Айез Седай винаги го впечатляваха, а Кацуан — повече от всяка друга.

— О, ще ги помоля, Мин, ще ги помоля — отвърна той. — Но Ранд все пак е основният герой в книгата ми. — Понеже нямаше пясък подръка, взе да духа лекичко по листа на бележника си, та да подсуши мастилото, но нали си беше Лоиал, продължи да говори между духванията. — Ти така и не ми даде повечко подробности, Ранд. Караш ме всичко да ти вадя от устата с ченгел. Ами че ти дори не ми спомена, че са те пленили във Фармадинг, добре, че Мин го каза. Изобщо не го спомена! Какво казаха Съвета на Деветимата, когато ти поднесоха Лавровата корона? А когато я преименува? Имаше ли пир, празненство, паради? Колко Отстъпници излязоха срещу теб при Шадар Логот? Кои? Как *изглеждаше* всичко накрая? *Усещането* какво беше? Книгата ми няма да е много добра без подробностите. Дано поне Мат и Перин да ми дадат по-добри отговори. — Намръщи се и дългите му вежди увиснаха чак до бузите му. — Надявам се, че са добре.

В главата на Ранд се завъртяха цветове, като два пъстри въртопа. Вече знаеше как да ги потисне, но този път не се и опита. Единият се сля в образа на Мат — яздеше през някакъв лес в челото на колона ездачи. Като че ли се караше с някаква дребна смугла женичка, която яздеше до него, сваляше си шапката и надничаше в нея, после отново я нахлузваше на главата си. Това продължи само няколко мига и после се появи Перин: седеше на маса, отрупана с чаши, в някаква гостилница или кръчма, с мъж и жена, облечени в еднакви червени палта, пищно извезани със синьо и жълто. Странни облекла. Перин изглеждаше мрачен като смъртта, а събеседниците му — притеснени. От него ли?

— Добре са — отрони той и най-спокойно се направи, че не забелязва пронизващия поглед на Кацуан. Тя не знаеше всичко, а Ранд смяташе да запази нещата така. Спокоен на повърхността, сдържан,

издихваше кръгчета дим. Виж, отвътре беше друга работа. „Къде ли са те?“, помисли си ядосано и потисна поредния прилив на цветове. Вече беше станало лесно, като дишането. „Трябват ми, а са тръгнали да се забавляват из Градините на Ансалайн!“

Изведнъж в главата му се зарея друг образ — лице на мъж — и дъхът му секна. За първи път се появи без никакво замайване. За първи път можа да го види съвсем ясно в няколкото мига, преди да изчезне. Синеок мъж с квадратна брадичка, навярно с няколко години по-голям от него. Или по-скоро, видя го ясно за първи път от дълго време. Беше лицето на непознатия, който бе спасил живота му в Ша-дар Логот, докато се сражаваше със Самаил. И още по-лошото...

„Той ме усети“, каза Луз Терин. Този път поне го каза нормално. Понякога говореше нормално, но лудостта рано или късно се връщаше. „Как може едно появило се в ума ми лице да ме усети?“

„Ако ти не знаеш, как очакваш аз да го знам? — помисли си Ранд. — Но аз също го усетих“. Чувството беше странно, все едно че по някакъв начин бе... докоснал другия. Само че не физически. Задържа се утайка. Като че ли беше достатъчно да помръдне само на косъм, в която и да било посока, за да го докосне отново. „Мисля, че и лицето ми видя“.

Вече не му се струваше странно да говори с глас в главата си. Всъщност от доста време беше престанало да му изглежда странно. А сега? Сега можеше да види Мат и Перин само като си помислеше за тях или чуеше имената им, а това друго лице се появяваше в ума му неканено. Явно трябваше да е нещо повече от лице. В сравнение с това какво толкова му беше странното да води разговори в черепа си?

„Когато потоците ни на белфир се допряха в Шадар Логот, трябва да е възникнала някаква връзка помежду ни. Никакво друго обяснение не мога да измисля. Това беше единственият път, когато се срещнахме. Използваше тъй наречената им Вярна сила. Това трябва да е. Не изпитах нищо, нищо не видях освен потока гибелен плам“. А и това, че притежаваше късчета знания, които му се струваха негови си, макар да идеха от Луз Терин, вече не му се струваше странно. Наистина помнеше Градините на Ансалайн, унищожени по време на Войната на Сянката, помнеше ги толкова добре, колкото бащината си ферма. Но това със знанието беше двупосочно. Луз Терин говореше

понякога за Емондово поле, все едно че беше отраснал там. „Това смислено ли е според теб?“

„О, Светлина, защо трябва да чувам този глас в главата си? — простена Луз Терин. — Защо не мога да умра? О, Илиена, прескъпа ми Илиена, как жадувам да се събера с теб“. И зариде. Често го правеше, щом споменеше жена си, която бе убил в безумието си.

Все едно. Ранд потисна плача му, изтласка го от ума си, докато не се превърна в едва доловим шум. Сигурен беше, че е прав. Но кой все пак бе непознатият? Мраколюбец със сигурност, но не и някой от Отстъпниците. Луз Терин познаваше лицата им толкова добре, колкото своето, а вече и на Ранд. Внезапна мисъл изкриви лицето му в гримаса. Колко го усещаше другият? Тавирен можеха да се открият по въздействието им върху Шарката, макар само Отстъпниците да знаеха как. Луз Терин определено не беше споменавал, че знае — „разговорите“ им винаги бяха кратки и той рядко споделяше на драго сърце — и нищо не беше успял да измъкне от него по този въпрос досега. Най-малкото Ланфеар и Ишамаел знаеха, но никой от тях не го беше открил по този начин, след като бяха загинали. Можеше ли тази връзка да се използва по същия начин? Сигурно всички бяха опасност. По-голяма от обичайното, сякаш обичайното не стигаше.

— Добре ли си, Ранд? — попита угрижено Лоиал, докато завиваше сребърната капачка на мастилницата — беше изваяна на листенца. Стъкленницата беше толкова дебела, че можеше да издържи на всичко, освен ако я удареше в камък, но Лоиал я държеше все едно че е крехка. В огромните му лапи наистина изглеждаше крехка. — Стори ми се, че сиренето се е поразвалило, но пък ти доста похапна от него.

— Нищо ми няма — отвърна Ранд, но Нинив естествено изобщо не му обърна внимание, а тутакси скочи от стола си и се плъзна през стаята с развети сини поли. Кожата му настръхна, щом тя прегърна сайдар, протегна ръце и ги положи върху главата му. След миг го обля мраз. Никога не го питаше! Понякога се държеше, все едно че още е Премъдрата в Емондово поле, а той утре заранта ще се върне във фермата.

— Не си болен — промълви тя облекчено.

Развалената храна носеше какви ли не болезки на слугите, някои от които — сериозни. Хората щяха да измрат, ако не беше Цярът, който

им даваха Аша'ман и Айез Седай. Не искаха да харчат оскъдните пари на господаря си, като изхвърлят храна, въпреки всички предупреждения на Кацуан, на Нинив и другите Айез Седай, и се хранеха с неща, които отдавна трябваше да идат на сметището. За кратко около двойната рана на левия си хълбок усети ново ощипване.

— Тази рана не се оправя — каза Нинив намръщено. Беше се опитвала да я Изцери, но без повече успех от Флин. И никак не ѝ харесваше. Нинив приемаше всеки свой неуспех като лично оскърбление. — Как изобщо можеш да стоиш прав? Сигурно умираш от болка.

— Пренебрегва я — каза сърдито Мин. О, да, щеше да има приказки тази вечер.

— Не боли повече като стоя, отколкото като съм седнал — отвърна той на Нинив и леко отмести дланите ѝ от главата си. Самата истина. Както и казаното от Мин. Не можеше да позволи болката да го превърне в свой пленник.

Едното крило на вратата изскърца и се показва белокос мъж с изтъркано жълто палто, общито с червено и синьо, провиснало на мършавата му фигура. Поклонът му беше колеблив, повече заради болките в ставите, отколкото от неуважение.

— Милорд Дракон. — Гласът му бе също толкова скърцащ като пантите на вратата. — Лорд Логаин се върна.

Логаин не изчака да го поканят, а влезе направо по петите на слугата. Висок, с тъмна къдрава коса до раменете и доста мургав за геалданец. Жените сигурно го смятаха за чаровен, но у него се долавяше и някаква мрачна жилка. Носеше черното си палто с Меча и Дра-кона на високата яка, меч с дълга дръжка на лявото бедро, но имаше и една добавка — кръгла емайлирана тока на рамото, с три златни коронки на синьо поле. Герб ли си беше избрал този човек? Косматите вежди на стареца подскочиха от изненада и той хвърли поглед към Ранд, сякаш питаше дали да изгони Логаин.

— Новините от Андор са съвсем приемливи — рече Логаин, докато затъкваше металните си ръкавици зад тежкия си колан. Поклони се съвсем сдържано на Ранд. — Елейн продължава да държи Кемлин, а Аримила продължава да го държи под обсада, но Елейн има предимство, тъй като Аримила не може да ѝ спре продоволствието, нито подкрепленията. Няма нужда да се мръщиш. Останах извън

града. Черните палта там бездруго са нежелани. Пограничните са си на същото място. Изглежда, беше умно от твоя страна да останеш настрана. Според мълвата с тях имало тринайсет Айез Седай. Пак според слуховете търсели теб. Башийр върна ли се вече? — Нинив го изглежда намръщено, отстъпи от Ранд и подръпна плитката си. За нея обвързването на Аша'ман от Айез Седай си беше съвсем добре, но не и обратното.

Тринайсет, и търсели него? Беше стоял настрана от Пограничните, защото Елейн отказваше помощта му — наричаше го „намеса“ и той започваше да разбира, че е права: Лъвския трон трябваше да си го спечели сама, а не той да ѝ го дава — но май наистина беше добре. Всички владетели на Граничните земи бяха в тесни връзки с Бялата кула, а Елайда безспорно все още жадуваше да го хване. Както и онази нейна безумна прокламация, че никой нямал право да се обръща към него, освен чрез нея. Ако си вярваше, че ще го принуди да иде при нея, значи беше глупачка.

— Благодаря, Етин, свободен сте. Лорд Логаин? — попита той учудено, докато старецът се измъкваше от стаята с поклони и хвърли за сетен път сърдит поглед към Логаин. Сигурно щеше да се опита да го измъкне навън, ако Ранд му беше казал.

— Титлата му си е по рождение — каза Кацуан, без да вдига очи от гергефа си. Тя трябваше да знае; беше помогнала да го пленят, още по времето, когато се наричаше Прероденият Дракон — него, както и Таим. Дрънкулките по косата ѝ заподскачаха, щом поклати глава и замърмори, повече на себе си: — Фу! Дребно лордче, с едно парче земя в планините, повечето — стръмнина и чукари. Но крал Джоанин и Висшият дворцов съвет му отнеха имотите, след като стана Лъжедракон.

По бузите на Логаин избиха червени петна, но тонът му си остана хладен и сдържан.

— Могат да ми отнемат имението, но не могат да отменят това, което съм.

Привидно съсредоточена върху иглата и бродерията си, Кацуан тихичко се изсмя. Куките на Верин бяха спрели да плетат. Гледаше Логаин, както охранен врабец гледа някое насекомо. Аливия също бе изместила напрегнатия си поглед към него, а Харилин и Енайла на пода като че ли тъкмо бяха започнали да движат ръцете си в играта.

Мин уж продължаваше да чете, но беше сложила ръце една върху друга. Криеше ножове в ръкавите си. Никоя от тях не му вярваше.

Ранд се намръщи. Логаин можеше да се нарича както си ще, стига да върши онова, което се очаква от него, но Кацуан го ръчкаше като всеки друг, облякъл черното палто, почти колкото самия него. Самият той не беше сигурен дали можеше да вярва на Логаин, ала все пак трябваше да борава със сечивата, които имаше подръка.

— Стана ли?

Щом Логаин беше влязъл, Лоиал бе отворил капачката на масилницата.

— Над половината от Черната кула са в Арад Доман и Иллиан. Изпратих всички мъже с обвързани Айез Седай освен тия, дето вече са тук, както заповяда. — Докато говореше, Логаин се приближи до масата, взе една гледжосана в синьо кана, в която все още имаше вино, и си напълни гледжосана в зелено чаша. Малко сребро имаше в къщата. — Трябваше да ми разрешиш да доведа повече мъже. Броят твърде много клони към Айез Седай, не ми харесва това.

— Това отчасти е заради теб, тъй че ще трябва да се примириш — изсумтя Ранд. — Другите — също. Продължавай.

— Добрайн и Руарк ще пратят Боец да ни съобщи веднага щом намерят някой, който да управлява нещо повече от село. Съветът на търговците твърди, че крал Алсалам още е на власт, но не искат или не могат да го покажат, нито да кажат къде е, като че ли са се хванали за гърлата, а Бандар Еваан е наполовина опустял или под властта на тълпата. — Логаин се намръщи над чашата вино. — Банди разбойници въдворяват малкото ред, който съществува, и прибират храната и парите на хората, които уж пазят, и всичко друго, което им скимне, включително жени. — Връзката изведнъж се нажежи до бяло, а Нинив изръмжа гърлено. — Руарк се е захванал да сложи край на това. Когато тръгнах, вече отиваше на бой — завърши Логаин.

— Разбойниците няма да удържат дълго срещу айилци. Щом Добрайн не може да намери управител, ще трябва да стане той засега.

Ако Алсалам беше мъртъв, както изглеждаше най-вероятно, трябваше да назначи Стюард на Лорд Дракона в Арад Доман. Но кого? Трябваше да е някой, когото доманците ще приемат.

Логаин отпи и продължи:

— Таим не беше много доволен, че взех толкова хора от Кулата, без да му кажа къде отиват. Помислих, че ще ти скъса заповедта. Опита какви ли не номера, за да разбере къде си. О, изгаря да го разбере. Очите му направо горяха. Не бих се изненадал, ако се беше опитал да ме подложи на разпит, стига да бях толкова глупав, че да се срещна с него без придружители. Само едно го зарадва обаче: това, че не взех нито едно от приятелчетата му. Четеше се на лицето му. — Усмихна се, но мрачно, без капка веселие. — Между другото, вече са четиридесет и един. През последните няколко дни е дал иглата на Дракона на дузина мъже и държи още над петдесет в „специалните“ си класове, повечето — приети наскоро. Замисля нещо този човек и се съмнявам, че ще ти хареса.

„Казах ти да го убиеш при първата възможност — изкикоти се с безумен смях Луз Терин. — Казах ти. Вече е много късно. Многоо късно“.

Ранд издуха ядосано облаче синкавосив дим.

— Стига вече. — Каза го колкото на Логаин, толкова и на Луз Терин. — Таим изгради Черната кула дотолкова, че по численост вече почти не отстъпва на Бялата, и расте с всеки ден. Ако беше Мраколюбец, както твърдиш, защо щеше да го прави?

Логаин срещна погледа му невъзмутимо.

— Защото не може да спре. Според това, което чух, още в началото е имало мъже, можещи да Пътуват, които не са били негови блюдолизци, и няма никакво оправдание да върши сам целия набор. Но вътре в Черната кула си е изградил своя Кула и мъжете в нея са верни на него, не на тебе. Поправи списъка на дезертъорите и праща извиненията си, че било „неволна грешка“, но можеш да заложиш всичко, което имаш, че не е никаква грешка.

А доколко верен беше самият Логаин? Щом един Лъжедракон можеше да се дразни, че трябва да се подчинява на Преродения Дракон, защо да не можеше и друг? Можеше да си мисли, че има основание. Като Лъжедракон беше по-прочут от Таим, успял беше повече, цяла войска беше събрал и беше помел Геалдан, и почти бе стигнал до Люгард, на път за Тийр. Половината познат свят беше треперил от името му. А ето, че Черната кула командваше Мазрим Таим, докато Логаин Аблар беше само поредният Аша'ман. Мин

продължаваше да вижда около него сияйна аура на слава. Но как щеше да я постигне тази слава — виж, това не знаеше.

Ранд извади лулата от устата си и чашката го опари по жигосаната с чаплата ръка. Сигурно беше пуфкал яростно, без да се усети. Бедата бе, че Таим и Логаин бяха по-малките проблеми. Трябваше да изчакат. Сечивата подръка. Постара се да запази тона си спокоен.

— Таим заличи имената им от списъка. Това е важното. Ако протезира някого, ще го спра веднага, щом намеря време. Но най-важното са сеанчанците. И Тармон Гай-дон също, може би.

— Ако? — изръмжа Логаин и тресна чашата си на масата толкова силно, че тя се счупи. Виното се плисна и закапа от ръба. Той се намръщи и избърса ръката си в палтото. — Мислиш, че си въобразявам? — Тонът му с всяка дума ставаше все по-нажежен. — Или че преувеличавам? Да не би да си мислиш, че е ревност, ал-Тор? Това ли си мислиш?

— Ще ме слушаш... — почна Ранд, като повиши глас да надвика гръмотевицата отвън.

— Казах ти, че очаквам ти и приятелчетата ти в черните палтенца да се държат вежливо с мен, с приятелите ми и с гостите ми — заговори строго Кацуан, — но реших, че това трябва да включи и отношенията помежду ви. — Главата ѝ все още беше наведена над гергефа, но тя го изрече така, сякаш размахваше пръст под носовете им. — Поне в мое присъствие. Това означава, че ако продължите да се дърлите, ще ми се наложи да ви напердаша и двамата. — Харилин и Енайла се разсмяха толкова силно, че връвта на играта им се оплете. Нинив също се засмя, макар да го прикри зад шепата си. Светлина, даже Мин се усмихна!

Логаин настръхна и стисна челюсти толкова силно, че на Ранд му се стори, че чува как скърцат зъбите му. Самият той едва се удържа да не настръхне. Кацуан с проклетите ѝ правила. Нейните условия да му стане съветничка. Изкарваше нещата така, че уж той ги е поискал, и много често прибавяше в списъка по някое още. Правилата не че бяха чак обременителни, макар самото им съществуване да беше, но начинът, по който ги поднасяше, бе като ръчкане с остен. Ранд отвори уста да ѝ каже, че му е писнало и от правилата ѝ, че и от нея самата.

— Таим най-вероятно ще трябва да изчака до Последната битка, каквото и да замисля — изведнъж заговори Верин. Беше отпуснала плетивото си в скута, някаква безформена купчина, която можеше да е всичко. — Скоро ще дойде. Според всичко, което съм чела по темата, признаците са съвсем ясни. Половината слуги са разпознали мъртъвци по коридорите, хора, които са познавали приживе. Вече се случва толкова често, че не ги плашат. А десетина мъже, които карали добитък на паша, видели как доста голямо градче се стопило в мъгла, само на няколко мили на север.

Кацуан беше вдигнала глава и зяпаше пълничката Кафява сестра.

— Благодаря ти, че повтори това, което ни каза вчера, Верин — каза сухо. Верин примига и отново подхвана плетката си. Мръщеше се, сякаш и тя самата не беше сигурна какво предстои.

Мин улови погледа му, поклати бавно глава и той въздъхна. Връзката таеше раздразнение и бдителност и Ранд подозираше, че второто е съзнателно предупреждение към него. Понякога Мин като че ли можеше да чете мислите му. Е, щом Кацуан му беше нужна, а Мин казваше, че е така, значи му беше нужна. Просто не разбираше на какво толкова може да го научи, освен да скърца със зъби.

— Посъветвай ме, Кацуан. Какво мислиш за моя план?

— Най-последно момчето пита — промърмори тя и остави вземаното си до кошницата за шиене. — Всичките му планове в действие, с повечето не съм запозната, а той пита. Много добре. Мирът ти със Сеанчан ще бъде непопулярен.

— Примирие — прекъсна я Ранд. — А едно примирие с Прероденият Дракон ще продължи само докато Преродения Дракон е жив. Щом умра, всички ще са свободни да тръгнат на война със сеанчанците, ако поискат.

Мин затръшна книгата и скръсти ръце.

— Не говори така! — Лицето ѝ бе почервенияло от гняв, а по връзката потече страх.

— Пророчествата, Мин — тъжно промълви той. Натъжен не за себе си, а за нея. Искаше да я опази — нея, Елейн и Авиенда, но накрая щеше да ги нарани.

— Казах, не говори така! Пророчествата *не казват*, че трябва да умреш! Няма да ти позволя да умреш, Ранд ал-Тор! Елейн, Авиенда и аз няма да ти позволим да умреш! — Изгледа с гняв Аливия, която

според виденията ѝ щеше да помогне на Ранд да умре, и ръцете ѝ се плъзнаха в ръкавите.

— Спокойно, Мин.

Ръцете ѝ бързо се дръпнаха, но тя вирна брадичка, а връзката се изпълни с инат. Светлина, и за това ли трябваше да се тревожи — да не би Мин да се опита да убие Аливия? Не че имаше шанс — да хвърлиш нож по сеанчанката бе все едно да го опиташ по Айез Седай, — но можеше самата тя да пострада. Аливия едва ли знаеше други сплитове освен за оръжия.

— Непопулярен, казах — повиши глас Кацуан и изглежда намръщено Мин, преди отново да насочи вниманието си към Ранд. С гладко, сдържано лице, лице на Айез Седай. Черните ѝ очи бяха твърди, като две лъскави черни камъчета. — Особено в Тарабон, Амадиция и Алтара, но и навсякъде другаде също. Ако се съ согласиш да позволиш на сеанчанците да запазят това, което вече са завзели, кои земи ще ти оставят след това? Така ще погледнат на нещата повечето владетели.

Ранд се отпусна на стола си, изпружи крака и ги кръстоса.

— Няма значение колко е непопулярен. Аз минах през онази порта тер-ангреал в Тийр, Кацуан. Знаеш ли това? — Тя кимна нетърпеливо и златните дрънкулки заподскачаха. — Един от въпросите ми към Аелфините беше „Как мога да спечеля Последната битка?“

— Опасен въпрос — промълви тя. — Засяга Сянката. Допускам, че резултатите може да се окажат доста неприятни. Е, и какъв беше отговорът?

— „Северът и изтокът трябва да са едно. Западът и югът да са едно. Двете да са едно“. — Ранд изпуфтя кръгче дим и докато то се уширяваше, пусна още едно през него. Това не беше всичко. Беше попитал как да победи и да оцелее. Последната част от отговора беше: „За да живееш, трябва да умреш“. Едва ли щеше да го сподели пред Мин. А и пред когото и да било, освен пред Аливия. Оставаше само да Разгадае как ще остане жив, като умре. — Отначало помислих, че трябва да завладее всичко, но те не казаха това. Ами ако означава, че сеанчанците държат запада и юга, както го държат вече, ще се съ согласиш, и има съюз за Последната битка, между сеанчанците и всички останали?

— Възможно е — отрони тя. — Но щом ще сключваш това... примирие... защо придвижваш толкова значителна армия към Арад Доман и подсилваш онова, което вече имаш в Иллиан?

— Защото Тармон Гай-дон *наистина* приближава, Кацуан, а не мога да се бия едновременно и със Сянката, и със Сеанчан. Ще го получа това примирие или ще ги съкруша, каквато и да е цената. Пророчест-вата казват, че трябва да обвържа към себе си деветте луни. Едва преди няколко дни разбрах какво означава това. Щом се върне Башийр, ще разбере кога и къде трябва да се срещна с Щерката на Деветте луни. Единственият въпрос вече е как да я обвържа, а тя ще знае отговора.

Говореше равнодушно, като от време на време издихваше кръгче дим, за тежест. Реакциите бяха различни. Лоиал само пишеше много бързо, стараеше се да улови всяка дума, а Харилин и Енайла продължиха играта си. Наложеше ли се да затанцуват копията, бяха готови. Аливия кимаше енергично, несъмнено се надяваше да се стигне до съкрушаването на ония, дето я бяха държали да носи ай-дам петстотин години. Логаин си беше намерил друга чаша и я беше напълнил с последното останало в каната, но само я държеше, вместо да пие, с неразгадаема физиономия. Ранд беше този, когото Верин вече гледаше напрегнато. Но пък тя винаги изпитваше любопитство към него. Но защо, в името на Светлината, Мин трябваше да изпитва такава дълбока тъга? А Кацуан...

— Камъкът се пука при достатъчно силен удар — заговори тя, с лице на Айез Седай, самата маска на спокойствие. — Стоманата се пръска. Дъбът се бори с вятъра и се кърши. Върбата се огъва, щом потрябва, и оцелява.

— Една върба няма да спечели Тармон Гай-дон — отвърна й той. Вратата отново изскърца и Етин изкуцука вътре.

— Милорд Дракон, дойдоха трима огиери. Много се зарадваха, като разбраха, че господин Лоиал е тук. Едната е майка му.

— Майка ми ли? — писна Лоиал и дори това прозвуча като кух вятър, духнал в недрата на пещера. Скочи толкова бързо, че столът му се прекатури, и закърши ръце, а ушите му клюмнаха. Завъртя глава, сякаш търсеше друг изход освен вратата. — Какво да правя, Ранд? Другите трябва да са стареят Хаман и Ерит. Какво да правя?

— Госпожа Корвил каза, че държи на всяка цена да говори с вас, господин Лоиал — каза със скърцащия си глас Етин. — На всяка цена. Всички са мокри от дъжда, но каза, че ще ви чакат в огиерската дневна на горния кат.

— Какво да правя, Ранд?

— Ти каза, че ще се ожениш за Ерит — отвърна му Ранд колкото може по-нежно. Трудно го докарваше нежното, освен с Мин.

— Но книгата ми! Бележките ми не са пълни и така и няма да разбере какво ще стане по-нататък, а Ерит ще ме отведе със себе си в стеддинг Цофу.

— Фу! — Кацуан вдигна гергефа си и нежно заситни с иглата. Правеше древния символ на Айез Седай, Драконовия нокът и Пламъка на Тар Валон, слети в кръг, черно и бяло, разделени с вълниста линия. — Иди при майка си, Лоиал. Ако е Корвил, дъщерята на Елла, дъщерята на Соонг, едва ли държиш да я караш да чака. И мисля, че го знаеш.

Лоиал сякаш прие думите ѝ като заповед. Почна отново да изтрива писалката си и да затваря мастилницата. Но го правеше някак много бавно, с клепнали уши. И от време на време тъжно и тихичко простенваше:

— Книгата ми!

— Хм — каза Верин и вдигна плетивото си да го поогледа. — Аз май нямам повече работа тука. Мисля да потърся Томас. От дъжда коляното сигурно го боли, макар че все го отрича, даже и пред мен. — Погледна към прозореца. — Наистина понамаля май.

— И аз мисля да потърся Лан — каза Нинив и стана. — Той е приятна компания. — И си поскубна плитката с гневен поглед, ту към Аливия, ту към Логаин. — Вятърът ми казва, че иде буря, Ранд. И знаеш, че нямам предвид дъжд.

— Последната битка ли? — попита Ранд. — Кога?

Колкото до времето, вслушването във вятъра понякога ѝ казваше до час кога ще дойде дъжд.

— Може би, но не знам. Само помни. Иде буря. Ужасна буря.

В небесата изтътна гръм.

ГЛАВА 19

КЛЕТВИ

Притеснен, Лоиал загледа как Нинив и Верин се плъзнаха по осветения с лампи коридор, едната насам, другата — натам. И двете едва стигаха малко над кръста му, но бяха Айез Седай. Този факт така му беше вързал езика, че докато се осмели да помоли някоя от тях да го придружи, вече се бяха скрили от очите му. Имението представляваше безразборно строена сграда, с годините бяха добавяни пристройки без цялостен план, доколкото можеше да схване, и коридорите често се пресичаха под странни ъгли. Истински съжеляваше, че нямаше да го придружава Айез Седай, когато се срещнеше с майка си. Даже и Кацуан, макар че тя много го изнервяше с това нейно ръчкане на Ранд. Рано или късно Ранд щеше да избухне. Не беше онзи младеж, когото Лоиал бе срещнал за първи път в Кемлин, дори и онзи, когото бе оставил в Кайриен. Сега настроението около Ранд беше тягостно и мрачно, като гъсто израснал лъвски нокът върху земя, която може да поддаде под краката ти. Цялата къща го внушаваше това, след като Ранд беше в нея.

Слаба побеляла слугиня, понесла кош със сгънати кърпи, се сепна, после поклати глава и измърмори нещо, преди да го поздрави с лек реверанс и да продължи по пътя си. Стъпваше леко встрани, все едно че заобикаляше нещо. Или някого. Той се вторачи след нея и се почеса зад ухото. Сигурно щеше да може да види някой мъртъв огиер. Не че му се искаше всъщност. Достатъчно тъжно му беше да знае, че човешките мъртви не могат вече да почиват в мир. Ако това се потвърдеше и за огиерите, щеше да му разбие сърцето. Все едно, най-вероятно щяха да се появяват само в стеддинг. Обаче много му се искаше да види как изчезва градче. Не истинско градче, но градче, което отдавна е мъртво, и онези духове на човеци, за които човеците твърдяха че били виждали. Сигурно щеше да може да повърви по улиците му преди то да се стопи, и да види как са изглеждали хората преди Стогодишната война или даже преди Тролокските войни. Така

твърдеше Верин, а тя май знаеше доста за тези неща. Виж, това определено си заслужаваше да се спомене в книгата му. Щеше да се получи чудесна книга. Почеса се с два пръста по брадата — сърбеше ужасно! — и въздъхна. Можеше да се получи чудесна книга.

Да стои така в коридора означаваше само да отлага неизбежното. „Не оплевиш ли храста навреме, поветът ще го задуши“, гласеше старата поговорка. Само дето чувстваше, че поветът се е увил около него като около дърво. Задъхан, тръгна след слугинята чак до широките стълби, водещи към огиерските стаи. Стълбището имаше груби перила отстрани, високи до раменете на жената и достатъчно здрави, за да се хване за тях. Често се боеше дори да забърше с длан стълбищни перила, правени от човеци, да не би да ги счупи. Едните стъпала, като за човешки ходила, минаваха покрай стената, а външните бяха като за огиери.

Жената беше стара според човешка мярка, но се изкачваше по-бързо от него и вече ситнеше по коридора, когато и той се качи. Несъмнено носеше кърпите на майка му, на старея Хаман и на Ерит — да се подсушат, преди да си поговорят. Готов беше да го допусне. Щеше да му спечели време да помисли. Мислите му май бяха станали мудни като краката, а краката — натежали като воденични камъни.

Покрай коридора имаше шест стаи, строени за огиери, а и самият коридор бе в мащаби като за тях — вдигнеше ли ръце, оставаше още един разтег, преди да пипне таванските греди — освен това имаше килер, баня с голямо медно корито и дневна. Това бе най-старата част на къщата, отпреди близо петстотин години. Един живот за много стар огиер, но много животи за човеци. Толкова кратко живееха, освен Айез Седай; заради това пърхаха така като птиченца. Но дори и Айез Седай можеха понякога да са припрени като останалите. Това го озадачаваше.

Вратата на дневната беше резбована с Велико дърво, не огиерска направа, но грижливо и в подробности, лесно се познаваше. Лоиал спря, придърпа палтото си да го пооправи, причеса косата си с пръсти и съжали, че нямаше време да си намаже ботушите с вакса. На маншета му имаше петно от мастило. Само че и за него нямаше време. Кацуан беше права. Майка му не беше жена, която ще търпи да чака. Странно, че Кацуан знаеше за нея. Навярно я познаваше лично, както говореше. Корвил, дъщеря на Елла, дъщеря на Соонг, беше прочута

Говорителка, ала не беше чувал, че я знаят Отвън. Светлина, едва си поемаше дъх от притеснение.

Въздъхна и бавно отвори. Пантите изскърцаха. Слугите се бяха възмутили, когато ги помоли за малко масло, за да ги смаже — това било тяхна задача; той бил гост — но така и не бяха намерили време да ги смажат.

Стаята беше просторна, с тъмни лъскави тапети, столове, резбова-ни на лозници, резбовани пак на лозници масички, светилници на стойки от ковано желязо с подходяща големина — отразените от огледалата пламъчета танцуваха над главата му. Освен рафта за книги — всичките толкова стари, че кожената подвързия се лющеше, и всички вече четени от него — единствено чашката от изпято дърво беше огиер-ска направа. Хубаво изделие; жалко, че не знаеше кой Дървопев я беше изпял, но бе толкова стара, че пеенето в нея не вдигаше нещо повече от ехо. И все пак всичко тук бе направено от някой, който поне беше пребивавал в стеддинг. Вещите щяха да изглеждат на място във всякое жилище. Разбира се, стаята изобщо не приличаше на стая в стеддинг, но предците на лорд Алгарин се бяха постарали гостите им да се чувстват удобно.

Майка му стоеше пред една от тухлените камини, жена с волево лице, разперила извезаните си на лозници поли, за да може огънят да ги изсуши. Лоиал въздъхна облекчено, като видя, че не е толкова мокра, колкото бе очаквал. Наметалата им против дъжд трябваше да са протекли. С времето протичаха, щом анасоновото масло се изхабеше. А и май не беше чак толкова ядосана, колкото се опасяваше. Белокосият старей Хаман, с тъмни мокри петна по бухналото палто, оглеждаше една от брадвите, окачени на стената, и поклащаше глава. Дръжката ѝ беше дълга колкото ръста му. Правена бе по време на Тролоксските войни, ако не и по-рано; в стаята имаше две такива, инкрустирани със злато и сребро, а до тях висяха и два дълги ножа за кастрене. Ножовете за кастрене, с наточени ръбове от едната страна и назъбени като трион от другата, винаги имаха дълги дръжки, разбира се, но жлебовете и тъмночервените ивици по тях подсказваха, че са били използвани и като оръжия. Едва ли най-подходящият избор за окачване на стената в стая, предназначена за четене, за кратка беседа или за тих вгълбен размисъл.

Но погледът на Лоиал се плъзна покрай майка му и старея Хаман към другата камина, пред която Ерит, мъничка и крехка, сушеше полите си. Устата ѝ бе като права резка, носът — къс и добре окръглен очите — точно с цвета на разцъфнало сребрениче. С две думи, беше красива! А ушите ѝ, щръкнали изпод лъскавата черна коса, спускаща се по гърба ѝ... Извити и пълнички, с нежни туфи, меки и пухкави като власинки на глухарче — най-прелестните уши, които бе виждал. Не че щеше да е толкова груб да ѝ го каже. Тя му се усмихна, с много загадъчна усмивка, и собствените му уши помръднаха смутено. Не можеше да е разбрала какво си е помислил. Нали? Ранд твърдеше, че жените понякога го можели, но то беше за човешките жени.

— А, ето те най-послед — каза майка му и опря юмруци на кръста си. Никакви усмивки откъм нея. Беше свила вежди и стиснала челюсти. — В много весела гонитба ме вкара, трябва да кажа, но вече си ми в ръцете и не мисля да те оставям да ми избягаш... какво е това на устната ти? И по брадичката! Е, можеш да го обръснеш набързо. И не ми криви така лице, сине.

Той опипа притеснено наболото по горната си устна и се опита да не смръщи вежди — нарече ли те майка ти „сине“, значи работата е станала дебела — но се оказа трудно. *Искаше си* брада и мустаци. Някои можеха да сметнат, че е претенциозно заради младостта му, но все пак...

— Много весела гонитба, как не — каза сухо стареят Хаман, докато окачаше брадвата на куката. *Той*, виж, имаше дълги провиснали бели мустаци и дълга тясна брада, стигаща до гърдите му. Вярно, беше доста над триста години, но все пак беше нечестно. — Много весела. Първо отидохме в Кайриен, като чухме, че си там, само че те нямаше. Отбихме се в стеддинг Цофу и отидохме в Кемлин, а там младият ал-Тор ни уведоми, че си бил в Две реки, и ни пренесе там. Но тебе и там те нямаше. За Кемлин, явно. — Веждите му се вдигнаха чак до косата. — Взех да си мисля, че си играем на „гоненка в долчинката“.

— Хората в Емондово поле ни разказаха какъв герой си бил — рече Ерит с тънкото си като музика гласче. Ушите ѝ затрепкаха и като че ли всеки миг щеше да заподскача от възбуда. — Разказаха ни как си се бил с тролоци и мърдраали и как сам си излязъл сред тях да запечаташ Портала на Манедерен, та да не могат да идват повече.

— Не бях сам — възрази Лоиал и размаха ръце. Ушите му все едно Щяха да отхвърчат от главата му, толкова силно мърдаха от притеснение. — Гаул беше с мен. Заедно го направихме. Не съм стигал до Портала без Гаул. — Тя му сбръчка нежното си носле — много важно, че и Гаул участвал в геройството.

Майка му изсумтя. Виж, *нейните* уши се бяха изопнали от неприязън.

— Глупост. Ще се бие той. В битки. Ще се излага на опасност. *Комар ще ми играе.* Това повече да го няма.

Старейт Хаман се окашля, помръдна раздражено уши и стисна ръце зад гърба си. Не обичаше да го прекъсват.

— Тъй че се върнахме в Кемлин, разбрахме, че те няма, после — хайде пак до Кайриен, и се оказа, че пак си заминал нанякъде.

— А в Кемлин пак си се изложил на опасност — прекъсна го майка му и размаха пръст. — Капка ум ли нямаш в тая глава?

— Айилците казаха, че си бил много храбър при Думайски кладенци — тихичко промълви Ерит и го погледна изпод дългите си мигли, а той едва преглътна. Погледът ѝ му стягаше гърлото. Знаеше, че трябваше да извърне очи, но как да се сдържи, щом го погледнеше така?

— В Кайриен майка ти реши, че не може да страни повече от Великия пън, макар че не мога да кажа защо, след като едва ли ще стигнат до някакво решение до година-две, тъй че се отправихме обратно към стеддинг Шангтай с надеждата, че ще те намерим по-късно. — Всичко това старейт Хаман го каза много бързо, като местеше ядосано очи от едната към другата, все едно се боеше, че отново ще го прекъснат. Брадата и мустаците му бяха настръхнали.

Майката на Лоиал отново изсумтя, този път по-рязко.

— Очаквам да се стигне до решение много бързо, до месец-два, иначе изобщо нямаше да спра да търся Лоиал, макар и временно. След като вече го намерих, можем да приключим нещата и да се връщаме без повече бавене. — Погледна намръщения старей, изопнал назад уши, и посмекчи тона си. Беше старей все пак. — Извинете ме, старей Хаман. Искях да кажа, ако благоволите, бихте ли извършили церемонията?

— Мисля, че ще благоволя, Корвил — кротко отвърна той. Твърде кротко. Когато Лоиал чуеше този тон от учителя си, а пък ако и

ушите му бяха изопнати, винаги разбираше, че е направил голяма беля. Старейт Хаман бе известен с това, че не се колебае да замери с парче тебешир ученик, когато заговореше с този тон. — След като си оставих учениците, да оставим настрана говоренето пред Великия път, за да тръгна с теб в тази луда гонитба, мисля, че ще благоволя, и още как. Ерит, ти си много млада.

— Вече е над осемдесет, достатъчно голяма е за женитба — сопна се майката на Лоиал и скръсти ръце пред гърдите си. Ушите ѝ зашаваха нетърпеливо. — Двете с майка ѝ се споразумяхме. Ти лично беше свидетел, когато подписахме годеща и зестрата на Лоиал.

Ушите на Хаман се изопнаха още повече, а раменете му се изгърбиха, сякаш много силно беше стиснал ръцете си зад гърба. Очите му не се откъснаха от Ерит.

— Зная, че искаш да ожениш Лоиал за себе си, но сигурна ли си че си готова? Да си вземеш съпруг е тежка отговорност.

Лоиал съжали, че никой не задава на *него* този въпрос, но такъв беше обичаят. Майка му и майката на Ерит си бяха сключили споразумението и тепърва само Ерит можеше да го спре. Ако поиска. А той самият искаше ли? Не можеше да престане да мисли за книгага си. Не можеше да престане да мисли и за Ерит.

Погледът ѝ беше определено сърдит.

— Тъканите ми се продават добре и съм готова да си купя нов стан и да си взема чирачка. Но сигурно не това имате предвид. Готова съм да се грижа за съпруг. — Изведнъж се ухили — прелестно ухилване. — Особено за съпруг с такива красиви дълги вежди.

Ушите на Лоиал потръпнаха, а също и на старей Хаман, макар и не чак толкова. Чувал беше, че жените помежду си са много свободни в приказките, но обикновено се стараеха да не засрамват мъжете с това. Обикновено. Ушите на майка му направо запърхаха от смях!

Старецът се окашля.

— Това е сериозно, Ерит. Хайде, ела. Щом си сигурна, хвани го за ръцете.

Без колебание, тя пристъпи и застана пред Лоиал, вдигна очи към него и той хвана ръцете ѝ. Малките ѝ длани бяха много топли. Неговите — схванати и хладни. Преглътна. Наистина щяха да го оженят.

— Ерит, дъщеря на Айва, дъщеря на Алар — заговори стареят Хаман, с ръка с дланта надолу над главите на двамата, — ще вземеш ли Лоиал, син на Аренд, син на Халан, за съпруг и ще се закълнеш ли под Светлината и в името на Дървото да го цениш и да го обичаш, докато е жив, да се грижиш за него и да го отглеждаш, и да напътстваш стъпките му по пътя, който трябва да следва?

— Под Светлината и в името на Дървото, заклевам се. — Гласът на Ерит бе твърд и ясен, а усмивката ѝ сякаш бе станала по-широка от лицето ѝ.

— Лоиал, син на Аренд, син на Халан, ще приемеш ли Ерит, дъщеря на Айва, дъщеря на Алар, за своя съпруга и ще се закълнеш ли под Светлината и в името на Дървото да я цениш и обичаш, докато е жива, да се грижиш за нея и да се вслушваш в напътствията ѝ?

Лоиал вдиша дълбоко. Ушите му потръпнаха. Искаше да се ожени за нея. Искаше го. Просто не сега.

— Под Светлината и в името на Дървото, заклевам се — каза той хрипливо.

— Тогава, под Светлината и в името на Дървото, обявявам ви за венчани. Нека благословът на Светлината и на Дървото вечно да е над вас.

Лоиал погледна жена си. Своята жена. Тя вдигна ръка и тънките ѝ пръстчета го погалиха по мустаците. Покълващите мустаци поне.

— Много си чаровен и мисля, че мустаци ще ти стоят красиво. И брада също.

— Глупости — каза майка му. Изненадващо, попиваше влагата от очите си с дантелена кърпичка. А изобщо не беше податлива на чувства. — Много млад е за тия неща.

За миг му се стори, че ушите на Ерит започват да се изопват назад. Трябваше да е от въображението му. Много пъти си беше говорил дълго с нея — беше великолепно събеседничка; макар че като си помислиш, повечето време го слушаше, но малкото, което казваше, винаги беше на място — и беше сигурен, че нравът ѝ е съвсем сдържан. Все едно, не му остана време да се замисли над това. Отпуснала длани на ръцете му, тя се надигна на пръсти и той се наведе, за да потърка носа си в нейния. Честно казано, търкаха си ги по-дълго, отколкото бе редно в присъствието на старея Хаман и майка му, но двамата се отвиха от мислите му, докато вдишваше мириса на

жена си и тя — неговия. А *допирът* на носа ѝ до неговия! Пълно блаженство! Обгърна с шепата ѝ и едва успя да запази приличие да не я опипа по ухото. Тя обаче подръпна туфата в едното му! След много, много по-дълъг миг, отколкото изглеждаше на пръв поглед, ги прекъснаха гласове:

— Продължава да вали, Корвил. Не може да настояваш сериозно отново да тръгнем, след като поне веднъж имаме здрав покрив над главите си и прилични легла. Казвам, не. Не! Тази нощ няма да спя на гола земя, нито в плевник, или най-лошото — в някоя къща, където ходилата и коленете ми ще висят от ръба на най-дългата маса. Имало е моменти, в които сериозно съм мислил да откажа гостоприемство и в Ямата да върви грубостта.

— Щом настояваш — с неохота отвърна майка му. — Но държа да тръгнем утре заранта рано. Няма да губя нито час повече от необходимото. Книгата на преображението трябва да се отвори колкото може по-скоро.

Лоиал трепна стъписано.

— Това ли обсъжда Великият пън? Не може да правят това, не и сега!

— Рано или късно трябва да напуснем този свят, за да можем да се върнем на него, щом Колелото се завърти — каза майка му, отиде до камината и разпери полите си да ги досуши. — Така е написано. Сега е точно подходящият момент, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— И вие ли мислите така, старей Хаман? — попита с тревога Лоиал.

— Не, момчето ми, ни най-малко. Преди да тръгнем, изнесох тричасова реч, с която, струва ми се, склоних няколко ума във вярната посока. — Старейт Хаман вдигна високата жълта кана и си напълни синята чаша, но не отпи, а само се намръщи над чая. — Боя се, че майка ти склони повече. Може дори да се домогне до решението за няколко месеца, както казва.

Ерит напълни чаша за майка му и още две — и му донесе едната. Ушите на Лоиал отново замърдаха от смущение. Трябваше да го направи. Още много имаше да се учи за съпруг, но това поне го знаеше.

— Ще ми се аз да можех да се обърна към Пъна — отрони той с горчивина.

— Нетърпелив си, съпруге. — Съпруге. Означаваше, че Ерит е много сериозна. Беше почти толкова лошо, колкото да те нарекат „сине“. — Какво би казал пред Пъна?

— Няма да позволя да се смути, Ерит — заговори майка му, преди да си е отворил устата. — Лоиал пише хубаво и стареят Хаман твърди, че може би у него има зложби на учен, но му се връзва езикът пред по-малко и от сто души. А и си е още момче.

Стареят Хаман да е казал това? Лоиал се зачуди кога ли ушите му Ще престанат да мърдат.

— Всеки женен мъж може да се обърне към Пъна — заяви твърдо Ерит. Този път нямаше съмнение. Ушите ѝ определено се опнаха назад. — Ще ми позволите ли да се грижа за съпруга си, майко Корвил? — Устата на майка му се отвори, но звук не излезе, а веждите ѝ изпълзяха нагоре по челото. Не мислеше, че я е виждал толкова слисана, въпреки че трябваше да го очаква. Жената винаги имаше предимство пред съпруга си над майка му. — Е, съпруге, та какво би казал?

Не беше нетърпелив. Отчаян беше. Отпи от дъхавия чай, но устата му си остана пак толкова суха. Майка му беше права. Колкото повече хора го слушаха, толкова повече бе склонен да забравя какво иска да каже и да се отклонява. Всъщност трябваше да си признае, че понякога се запъваше малко дори пред няколко слушатели. Съвсем мъничко. От време на време. Формите ги знаеше — всяко петдесетгодишно дете знаеше формите, — но някак си не можеше да накара думите да излязат. А тези, които го слушаха сега, не бяха кои да е. Майка му беше прочута Говорителка, стареят Хаман — изтъкнат учен, да не говорим, че беше и старей. А и Ерит. Всеки мъж иска да изглежда добре в очите на жена си все пак.

Обърна им гръб, отиде до най-близкия прозорец и повъртя чашата в ръцете си. Прозорецът бе с прилични размери, макар резбованата каса да не беше по-голяма от тези на долния кат. Дъждът бе намалял до леко ръмене от посивялото небе и въпреки шуплите в стъклото можеше да различи дърветата оттатък нивите — пиния, тупело и по някой дъб, всички щедро обрасли с нови клони и листи. Хората на Алгарин добре се грижеха за гората си, разчистваха сухия клонак и шумата, за да не оставят храна за пожарища. Огънят трябваше да се използва внимателно.

Сега, след като не виждаше как го гледат другите, думите му идеха по-лесно. Дали да не започнеш с Копнежа? Щяха ли да посмеят да напуснат този свят, след като щяха да започнат да умират след няколко години? Не, този въпрос щеше вече да е поставен и да са намерили подходящи отговори, иначе за една година Пънът щеше да е приключил. Светлина, ако наистина се обърнеше към Пъна... За миг си представи тълпите, стоящи около него, стотици и стотици мъже и жени, чакащи да чуят словата му, навярно дори няколко хиляди. Езикът му само дето не се залепи на небцето. Примига и видя отпред само мехурчета в стъклото, и дървета зад тях. Трябваше да го направи. Не беше особено храбър, каквото и да си мислеше Ерит, но бе научил много за храбростта, докато гледаше човеците, гледаше ги как се вкопчват в нещата, колкото и силно да духат ветровете, как се борят дори когато няма никаква надежда, борят се и печелят, защото се бореха с отчаян кураж. Изведнъж разбра какво трябва да каже.

— Във Войната на Сянката не се свихме в нашите стеддинг с надеждата, че нито един тролок или мърдраал не ще успее да проникне. Не отворихме Книгата на преображението и не побягнахме. Тръгнахме редом с човеците и воювахме със Сянката. В Тролокските войни нито се крихме в стеддинг, нито отворихме Книгата. Тръгнахме редом с човеците и воювахме със Сянката. В най-мрачните години, когато всяка надежда беше изтляла, воювахме със Сянката.

— А по време на Стогодишната война се бяхме научили да не се замесваме в човешките дела — вметна майка му. Това беше позволено. Говоренето можеше да се превърне в дебат, освен ако чистата красота на думите ти не заплени слушателите. Веднъж тя беше Говорила от изгрев до залез в полза на непопулярно решение без нито едно прекъсване, а на другия ден никой не беше станал да Говори срещу нея. Виж, той не можеше да оформя красиви изречения. Можеше само да каже това, в което вярва. Не се извърна от прозореца.

— Стогодишната война си беше човешка работа, не наша. Сянката е наша работа. Когато е ставало дума за воюване със Сянката, на брадвите ни винаги са им израствали дълги дръжки. Може би след година, след пет или след десет ще отворим Книгата на преображението, но ако го сторим сега, не можем да избягаме никъде и сериозно да се надяваме, че ще сме в безопасност. Тармон Гай-дон иде и на това виси съдбата не само на този свят, но и на всеки свят, в който

бихме избягали. Щом пожарът обхване дърветата, ние не бягаме с надеждата, че няма да тръгне след нас. Борим се. Сега Сянката иде като горски пожар и не можем да побегнем от него. — Нещо между дърветата се движеше, по цялата линия, доколкото можеше да види. Стадо добитък? Доста голямо, ако беше стадо.

— Не е лошо — рече майка му. — Прекалено простовато, за да има тежест пред Пън на стеддинг, още по-малко пред Великия пън, разбира се, но не е зле. Продължавай.

— Тролоци — изпъшка той. Точно това беше. Хиляди черни троло-ци с увенчани с шипове брони се изсипваха от леса и тичаха насам, вдигнали извитите си като коси мечове. Размахваха остри копия и носеха горящи главни. Тролоци, доколкото можеше да види — отляво и отдясно. Не хиляди. Десетки хиляди.

Ерит притича при него до прозореца и ахна.

— Толкова много! Ще умрем ли, Лоиал? — Не прозвуча уплашено. Прозвуча... възбудено!

— Не, ако успея да предупредя Ранд и останалите. — Вече тръгваше към вратата. Вече само Айез Седай и Аша'ман можеха да ги спасят.

— Дръж, момче, мисля, че може да ни потрябват.

Обърна се тъкмо навреме и улови брадвата с дългата дъжка, която му хвърли стареят Хаман. Ушите му се бяха изпънали целите назад, дори бяха прилепнали към черепа. Лоиал се усети, че и с него е така.

— Дръж, Ерит — каза спокойно майка му и вдигна единия от ножовете за тесане. — Влязат ли, ще се опитаме да ги задържим на стълбището.

— Ти си моят герой, съпруге — промълви Ерит, докато хващаше дръжката на ножа. — Но ако се оставиш да те убият, много ще ти се ядосам. — Каза го все едно, че наистина го мислеше.

След миг двамата със старея Хаман вече тичаха по коридора, изто-пуркаха по стъпалата и зареваха с цяло гърло бойния вик, нечуван от две хиляди години:

— Тролоци! Грабвай брадвите и разчисти полето! Тролоци!

— ... така че аз ще се погрижа за Тийр и за Логаин, докато ти... — Изведнъж Ранд сбръчка нос. Не че му замириса точно на гнило торище, но така му се стори. Миризмата се усилваше.

— Твари на Сянката — каза кротко Кацуан, остави гергефа и се изправи. Кожата му изтръпна, щом тя прегърна Извора. А може би беше Аливия, закрачила отривисто след Зелената сестра. Мин остана на място, извадила два от ножовете за мятане от ръкавите си.

В същия миг чу смътно гласовете на огиери през дебелите стени. Не можеше да сбърка тези дълбоки, тътнещи гласове.

— Тролоци! Грабвай брадвите и разчисти полето!

Изруга, скочи и изтича до един от прозорците. Хиляди и хиляди тролоци прииждаха през рехавия дъждец през засетите наскоро нивя, тролоци високи колкото огиери, че и повече, тролоци с овнешки рога и козешки рога, с вълчи муцуни и с мечешки муцуни, тролоци с орлови клюнове и покрити с пера гърди, а калта се плискаше под ботушите, под копитата и лапите им. Прииждаха тичешком, тихи като смъртта. Зад тях в галоп препускаха облечени в черно мърдраали, с провиснали наметала, все едно че стояха на място. Успя да мерне трийсет или четиридесет. Колко ли още имаше от другата страна на къщата?

И други бяха чули виковете на огиерите, а може би просто гледаха през прозорците. Сред връхлитащите тролоци западаха мълнии, назъбени сребристи стрели — поразяваха с грохот и разхвърляха във всички посоки грамадни тела. На други места земята избухваше в пламъци, изригваше кал и късове от тролоци — глави, ръце, крака, които се въртяха във въздуха. Огнени кълбета ги поразяваха и избухваха, всяко избиваше десетки. Ала те продължаваха да прииждат, бързи като коне, ако не и по-бързи. След като вече ги бяха открили, тролоците закрепваха — изпълнен с ярост рев. В покритите със слама пристройки, в големите плевници и конюшни някои от салдейците на Башийр надничаха и бързо се скриваха и затръшваха вратите.

— Каза ли на твоите Айез Седай, че могат да преливат, за да се бранят? — кротко попита той.

— Чак на такъв глупак ли ти приличам? — изръмжа Логаин. Застанал зад един от прозорците, той вече държеше сайдин, почти толкова, колкото можеше да привлече самият Ранд. И го запридаше с цялата възможна бързина. — Все пак смятате ли да помогнете, или просто ще гледате, лорд Дракон? — Твърде много сарказъм имаше в думите му, но не беше моментът да се дразни.

Ранд вдиша дълбоко и се вкопчи в дървената каса заради замаята, която щеше да дойде — драконовите глави със златните гриви се за-гърчиха на китките му — и се пресегна, за да сграбчи Силата. Главата му се завъртя, щом сайдин потече през него, като ледени пламъци и срутващи се планини, хаос, който се опитваше да го повлече надолу. Но беше благословено чист. Все още изпитваше възторга от това чудо. Главата му се замая, а стомахът му искаше да се изпразни, онова старо гадене, което трябваше да се е махнало с покварата, ала не затова се вкопчи още по-здраво в дървената каса. Единствената сила го изпълни... но в този кратък миг на омая Луз Терин му я отне. Изтръпнал от ужас, той се взря в тролоците и мърдраалите. Със Силата у себе си, можеше да различи токите, защитени на масивните им, покрити с броня рамене. Сребърния вихър на ордата Аха'фрайт, кървавочервения тризъбец на Ко'бал. Назъбената мълния на Грем'лан и извитата брадва на Ал'гол. Железния юмрук на Дай'мон и червения окървавен юмрук на Кно'мон. И черепи имаше. Рогатия череп на Дя'вол и грамадата от човешки черепи на Гар'гел, и черепа, разцепен от извития като коса меч на Джин'ен, и пронизания от кама череп на Бан'шиин. Тролоците обичаха черепи, доколкото можеше да се каже, че изобщо обичат нещо. Като че ли бяха въвлечени дванадесетте главни орди, а и някои от по-малките. Виждаше токи, които не можеше да разпознае. Нещо като вторачено око, пронизана с кама ръка, човешка фигура, обгърната от пламъци. Приближаваха се вече към пристройките, където от сламата започваха да се показват мечовете на салдейците — мъчеха се да излязат на покривите. Сламата беше корава. Отчаяно трябваше да се помъчат, за да я пробият. Странни мисли му хрумваха... а един луд, който искаше да умре, като нищо можеше да го убие в следващия миг.

Потоци на Въздух се натресоха в прозореца пред него с взрив от строшено стъкло и парчета дърво. „Ръцете ми — изохка задъхано Луз Терин. — Защо не мога да си движа ръцете? Трябва да си вдигна ръцете!“ Земя, Въздух и Огън се засукаха в сплит, който Ранд не успя да разпознае, шест наведнъж. Ала още щом ги видя как се завихриха, разбра. Огненият цвят. Шест прави червени стълпа изникнаха сред тролокската гмеж, десет стъпки високи и по-тънки от ръката на Ранд. Най-близките до тях тролоци щяха да чуят пронизителния им вой, но освен ако не бяха наследили спомени още от Войната на Сянката,

нямаше да разберат, че чуват собствената си смърт. Луз Терин засука последната нишка Въздух и огънят разцъфтя. С грохот, който разтърси къщата, всеки от стълповете се ушири в огнен кръг с диаметър трийсет стъпки. Из въздуха се разлетяха рогати глави и зурлести глави, разхвърчаха се ръце, обути в ботуши крака и крака, свършващи с лапи и копита. Тролоците падаха на сто и повече разтега от взривовите и само малцина успяха да се надигнат. Още докато завърташе първите паяжини, Луз Терин запреше нови шест, Дух докосна Огън, сплита за Портал, но после добеви и Земя, малко оттук, малко — оттам. Познатите сребристо-синкави резки се появиха, разпростряха се около къщата, добре познат за Ранд терен, и се завъртяха в... не в отворстия, а в смътния мрак на Портал, четири на четири разтега. И още Портали. Ала вместо да останат отворени, те се завъртаха и отново се затваряха, отваряха се и се затваряха непрестанно. И не останаха на място, а се понесоха към тролоците. Портали, но и не. Порти на смъртта. И веднага щом Портите на смъртта се задвижиха, Луз Терин затегна паяжините, с хлабави възли, които щяха да издържат само няколко минути, преди целият сплит да се разсипе, и запреше отново. Още и още Порти на смъртта, и нови Огнени цветя — тресяха стените на къщата, изхвърляха тролоци на късове във въздуха, поваляха ги. Не беше само режещият ръб на непрестанно отварящите се и затварящи Портали. Там, където преминеха Портите на смъртта, просто не оставаха тролоци. „Ръцете ми! — нададе вой лудият. — Ръцете ми!“

Ранд бавно вдигна ръцете си и ги изпъна през отвора. Луз Терин мигновено запреше в сложно съчетание Огън и Земя и от върховете на пръстите на Ранд засвяткаха червени жилки, по десет от всеки, и се разгънаха на ветрило. Стрели на Огън. Знаеше го. И щом изчезнеха, се появяваха нови, толкова бързо, че сякаш по-скоро примигваха, отколкото да отлитат. Тролоци, поразени от жилките, се сгърчваха като същества от плът и кръв, нажежени като от мълния, взривяваха се, гърчеха се и падаха, дупки зейваха през яките им туловища. Често падаха по две-три жертви, преди жилката да угасне. Той разпери пръсти и бавно задвижи ръце, зася смърт по цялата линия. Появиха се Огнени цветя, изпредени не от него, и Порти на смъртта, малко по-малки от тези на Луз Терин, и Стрели на Огън, които трябваше да са на Логаин. Другите Аша'ман внимаваха, но малцина щяха да са на места, откъдето да видят последните два сплита.

Падаха стотици и стотици, хиляди тролоци, раздрани от мълнии и огнени кълба, Огнени цветя и Порти на смърт, и Стрели на огън, и от самата земя, която изригваше под нозете им, но все така връхлитаха с рев и размахваха оръжията, а мърдраалите препускаха плътно зад тях, с черни мечове в ръцете. Щом стигнаха до пристройките, тролоците ги обкръжиха, заудряха с юмруци по вратите, къртеха дъски от стените с мечовете и копията си, мятаха запалени главни към сламените покриви. Салдейците горе стреляха като полудели, ритаха долу горящите главни, но някои все пак се задържаха по краищата на покривите и пламъците започнаха да пълзят по мократа слама.

„Огньовете — викна Ранд на Луз Терин. — Салдейците ще изгорят! Направи нещо!“

Луз Терин не отвърна, само запридаше смърт колкото може побързо и я хвърляше срещу тролоците — Порти на смърт и Стрели на Огън. Един мърдраал, пронизан от десетина червени жилки, изхвърча от седлото, после друг. Трети изгуби главата си от Стрела на Огън, сред взрив от кипнала кръв и плът, но продължи да язди напред — размахваше меч си, все едно не разбираше, че е мъртъв. Ранд ги търсеше. Ако всички мърдраали бъдеха убити, тролоците като нищо щяха да се обърнат и да побягнат.

Луз Терин вече запридаше само Порти на смърт и Стрели на Огън — тролокската сган се бе приближила твърде много до имението за Цветя. Някои от ашаманите явно не го осъзнаха веднага. Стаята се разтърси от грохот, цялата къща се разтърси като под ударите на тежки ковашки чукове, разтърси се все едно щеше да се разпадне, а после взривовите секнаха, освен там, където не избухнаше някое огнено кълбо или земята не изригнаше, за да изхвърли във въздуха тролоци като счупени кукли. От небето заваляха мълнии. Сребристосините им камшици плющяха толкова близо до къщата, че космите по ръцете и гърдите на Ранд настръхнаха, а косата му щръкна.

Няколко тролока успяха да отворят вратите на един плевник и нахлуха вътре. Ранд измести ръцете си и посече онези, които все още бяха отвън, с примигващите червени жилки. Някои все пак успяха да нахълтат, но с тях салдейците трябваше да се справят сами. На друг плевник и на една конюшня пламъците вече започваха да ближат сламата; мъжете кашляха от лютивия дим и стреляха с лъковете.

„Чуй ме, Луз Терин. Огънят. Трябва да направиш нещо!“

Луз Терин не отвърна нищо, само предеше паяжините си и избиваше тролоци и мърдраали.

— Логаин! — изрева Ранд. — Огньовете! Загаси ги!

Логаин също не му отвърна, но Ранд видя сплитовете, които изсмукаха топлината от пламъците и ги изгасиха. Те просто изчезнаха, по почернялата слама дори не се вдигаха струйки дим. Смърт газеше сред тролоците, но те вече бяха съвсем близо...

Изведнъж пред прозореца изникна мърдраал с бяло безоко лице, спокойно като на Айез Седай. Черният меч вече замахваше към Ранд. Две къси айилски копия се забиха в гърдите му и един нож прониза гърлото му, но съществото само се олюля и не спря удара. Ранд събра пръстите си и точно преди острието да го достигне, сто Стрели на Огън пронизаха мърдраала, отхвърлиха го на двацет разтега и го проснаха на земята сред локва черна кръв. Мърдраалите рядко умираха веднага, но този повече не помръдна.

Ранд припряно затърси с очи нови цели, ала усети, че Луз Терин е престанал да прелива. Все още беше настръхнал, което му подсказа, че Кацуан и Аливия още държат Силата, все още усещаше сайдин у Логаин, но той също бе престанал да плете мрежи. Земята отвън беше застлана с тела и части от тела, от нивята почти до стените на имението. На крачки от тях. Няколко коня на мърдраали все още стояха на място, един бе вдигнал крак, сякаш беше счупен. Обезглавен мърдраал се въртеше на място и размахваше дивашки меча си, тук-там тролоци потръпваха, опитваха се да се надигнат и падаха, но иначе всичко беше стихнало.

„Свърши се — помисли той. — Свърши се, Луз Терин. Вече можеш да пуснеш сайдин“. Харилин и Енайла стояха на масата, забулени и с копия в ръце. Мин стоеше до тях, навъсена, с ножове в ръцете. Връзката бе изпълнена със страх. Страх не заради нея самата, подозираше той. Бяха спасили живота му. Но сега трябваше сам да си го спаси.

— На косъм беше — промърмори Логаин. — Ако бяха нападнали, преди да дойда... на косъм. — Тръсна глава и освободи Извора. — Тези нови сплитове за своите фаворити ли смяташе да ги пазиш? Като Таим. Порталите имам предвид. Къде ги пратихме онези тролоци? Само копирах точно сплита ти.

— Все едно къде са отишли — отвърна разсеяно Ранд. Беше съсредоточил цялото си внимание върху Луз Терин. Безумецът, проклетият глас в главата му, привлече още по-дълбоко от Силата. „Пусни го!“ — Твари на Сянката не оцеляваха при преминаване през Портал.

„Искам да умра — проплака Луз Терин. — Искам да се събера с Илиена“.

„Ако искаше да умреш, защо убиваше тролоците? — помисли Ранд. — Защо уби онзи мъдраал?“

— Ще намират групи мъртви тролоци и сигурно по някой мъдраал, без белези по тях — рече на глас.

„Като че ли помня как умирам — промълви Луз Терин. — Помня как го направих“. Привлече още по-дълбоко и болката в слепоочията на Ранд се усили.

— Не не чак много на едно място. С всяко отваряне на Порта на смъртта изходът се мени. — Ранд потърка слепоочията си. Болката беше предупреждение. Трябваше да спре до толкова сайдин, колкото можеше да удържи, без да умре или да изгори. „Все още не можем да умрем — заговори той в ума си на Луз Терин. — Трябва да стигнем до Тармон Гай-дон, или светът загива“.

— Порта на смъртта — повтори Логаин с отвращение и изведнъж попита: — Защо още държиш Силата? И толкова много. Ако се опитваш да ми доказваш, че си по-силен от мен, вече го знам. Видях колко огромни бяха твоите... Порти на смъртта, сравнени с моите. И ми се струва, че държиш сайдин до последната допустима капка.

Това определено привлече вниманието на всички. Мин затъкна ножовете си и скочи от масата, и връзката изведнъж се изпълни с толкова страх, че сякаш запулсира. Харилин и Енайла се спогледаха тревожно и продължиха да се взират през прозорците. Аливия пристъпи към него и се намръщи, но той поклати глава и тя отново се извърна към прозореца, но си остана намръщена.

Кацуан се плъзна през стаята — лицето ѝ беше безизразно — и строго попита Мин:

— Какво чувства той? Само не си играй с мене, момиченце. Знаеш какво може да ти струва това. Знам, че си свързана с него, и ти знаеш, че го знам. Страх ли го е?

— Него никога не го е страх — отвърна Мин. — Освен за мен или за... — Стисна упорито зъби и прикова с гневния си поглед Зелената сестра. От смесените чувства, от страх до срам, че се бе опитала да се отдели от връзката и не бе успяла, Ранд имаше някаква представа какво ѝ струва това.

— Под носа ти съм — каза Ранд. Ако искаш да разбереш как се чувствам, питай мен. — „Луз Терин?“ Отговор така и не последва, а изпълващият го сайдин не намаля. Слепоочията му запулсираха.

— Е? — попита нетърпеливо Кацуан.

— Чувствам се бистър като кладенчова вода. — „Луз Терин?“ — Но имам едно правило за теб, Кацуан. Повече не заплашвай Мин. Всъщност просто я остави на мира.

— Виж ти! Момчето показва зъбки. — Тя поклати глава и златните птиченца, рибки, звездички и лунички се залюляха. — Само не показвай чак толкова много. И би могъл да попиташ младата дама дали иска да я защитаваш. — Странно, Мин вече гледаше него намръщена, а връзката се изпълни с раздразнение. Светлина, не стига че не ѝ харесваше, че се тревожи за нея. Сега като че ли искаше сама да се оправи с Кацуан, нещо, за което той самият не гореше от желание.

„Можем да умрем в Тармон Гай-дон“, каза Луз Терин и Силата изведнъж се оттеди от него.

— Освободи я — промълви Логаин, взел като че ли страната на Кацуан.

— Знам — отвърна тя и Ранд рязко извърна глава от изненада.

— Мин да се оправя с тебе сама, щом иска — подхвърлим и закрачи към вратата. — Но няма да я заплашваш.

И си помисли: „Да. Можем да умрем в Тармон Гай-дон“.

ГЛАВА 20

ЗЛАТНИЯТ ЖЕРАВ

Вятърът беше замрял и дъждът бе отслабнал, но небето все още бе скрито зад сиви облаци. Но ситният ромон бе достатъчен, за да намокри косата на Ранд и да се просмуче в извезаното му със злато черно палто, докато крачеше между мъртвите тролоци. Логаин беше запрел щит от Въздух, тъй че дъждовните капки отскачаха от него и привидно се хлъзгаха по нищо и се стичаха наоколо му, но Ранд реши да не рискува Луз Терин отново да привлече сайдин. Казал бе, че може да изчака с умирането до Последната битка, но колко можеше да се разчита на един луд за каквото и да било?

„Луд ли? — прошепна Луз Терин. — Да не би да съм по-луд от теб?“ И се изкиска в главата му.

Нандера от време на време се обръщаше през рамо да го погледне. Висока и жилава, прибрала прошарената си коса под кафявата шуфа, тя беше предводителката на Девите, поне отсам Драконовата стена, но бе решила лично да командва охраната му. Зелените ѝ очи — единственото, което можеше да види от загорялото ѝ от слънцето лице над черното було, бяха почти безизразни, но все пак Ранд бе сигурен, че се безпокои, че не се пази от дъжда. Девите забелязваха всичко, което изглежда необичайно. Дано само да не вдигнеше шум.

„Трябва да ми се довериш — каза Луз Терин. — Довери ми се. О, Светлина, долавям някакъв глас в главата си. Май наистина съм луд“.

Нандера и останалите петдесет Деви, образували широк кръг около него, почти рамо до рамо, мушкаха с копия всеки тролок или мърд-раал, край когото минеха, газеха небрежно през грамадите откъснати ръце, крака и глави с рогове, зурли или остри зъби. Тук-там по някой тролок простенваше немощно или се опитваше да изпълзи — или да се нахвърли върху тях с ръмжене, — но не задълго. Войната с тролоци беше като война с бесни псета. Убиваш ги или те убиват. Нямаше преговори тук, нямаше капитулация, нищо такова.

Засега дъждът бе задържал лешоядите, но навсякъде врани и гарвани пляскаха с криле, черните им пера лъщяха мокри и дори някои от тях да бяха очи на Тъмния, това не ги спираше да кълват тролокски очи или да се опитат да откъснат парче месо. Никоя от птиците не се доближаваше до мъртъв мърдраал обаче, отбягваха и тролоците, нападали много близо до мърдраал. Това не говореше за нищо друго освен за предпазливост. Най-вероятно мърдраалите им миришеха лошо. Мър-драалската кръв можеше да разяде стомана, ако се остави по-дълго. На враните и гарваните сигурно им миришеше отровно.

Оцелелите салдейци стреляха по птиците или ги сечаха с извитите си мечове, или просто ги избиваха с лопати, търнокопи и вили, с всичко, което ставаше за удряне — в Граничните земи да оставиш врана или гарван живи беше немислимо; там те много често се оказваха очите на Тъмния — но тук бяха твърде много. Стотици чернопери трупчета вече лежаха между тролоците, а на всеки труп имаше сигурно десетки, които се дърлеха с шумен грак над по-меките късове. Аша'ман и Айез Седай отдавна се бяха отказали да се опитват да ги избият всички.

— Не ми харесва хората ми да се уморяват така — каза Логаин. Неговите хора. — Както и Сестрите, впрочем. Габрел и Товеин до довечера ще са на ръба на изтощението. — Беше обвързал двете Айез Седай към себе си, тъй че трябваше да знае. — Ами ако последва нова атака?

Навсякъде около главната сграда и пристройките лумваха за миг огньове, толкова горещи, че хората трябваше да си засланят очите — Айез Седай и ашаманите изгаряха мъртвите тролоци и мърдраали. Прекалено много бяха, за да се мъчат да ги събират на купове. При по-малко от двайсет Айез Седай и по-малко от дузина Аша'ман, и може би около сто хиляди тролоци, работата щеше да се проточи. Най-вероятно към края вонята на развала щеше да усили вече гадните миризми във въздуха, киселата миризма на кръвта на Тварите на Сянката, вонята от разпрани тролокски вътрешности. Но по-добре беше да не се задълбочава толкова над това. От имението до Гръбнака на света едва ли бе останал жив селянин. Оттам трябваше да са дошли тролоците, през Портала край стеддинг Шангтай. Но поне домът на Лоиал беше в безопасност. Нито тролоци, нито мърдраали щяха да

стъпят в стеддинг, освен ако някой не ги тласнеше, а за това щеше да трябва доста голямо усилие.

— Би ли предпочел да ги оставим да гният? — попита Кацуан, все едно че самата тя не знаеше какво предпочита. Държеше зелените си поли вдигнати, та коприната да не забърсва плувналата в кръв кал и карантите, осеяли земята, но газеше през крака и глави също толкова небрежно като Девите. Тя също си бе изпрела чадър против дъжда, както и Аливия, макар и след като видя, че Зелената го направи. Ранд се беше опитал да накара двете заклели му се Сестри да научат сеанчанката повече за Силата, но според тях това нямало нищо общо с клетвите им за вярност. Нинив също беше отказала, заради видението на Мин. Кацуан хладно го беше уведомила, че обучението на дивачки не е нейна работа.

— Значи това ще си стане истинска костница — каза Мин. Походката ѝ привличаше окото с лекото поклащане на бедрата, въпреки че явно се опитваше да не мисли какво има под краката ѝ, като в същото време се стараеше високите токчета на сините ѝ ботуши да не се забият в нещо, поради което от време на време залиташе. Тя също се мокреше, къдриците ѝ се слепяха по главата ѝ, но по връзката не течеше раздразнение. Само яд, и то като че ли насочен към Логаин, ако се съдеше по резките погледи, които му хвърляше. — Къде ще отидат слугите и хората, които работят по нивите, в конюшните и плевниците? Как ще преживеят?

— Друга атака няма да има — каза Ранд. — Не и преди този, който я изпрати, да разбере, че се е провалил, а сигурно и след това. Това е всичко, което изпратиха. Мърдраалите не биха нападнали неорганизирано.

Логаин изсумтя, но не можеше да възрази.

Ранд се обърна и погледна към къщата. На места мъртвите тролоци лежаха до самите основи. Никой не беше проникнал вътре, но... „Логаин беше прав“, помисли си, докато оглеждаше касапницата. Наистина беше на косъм. Без Аша'ман и Айез Седай, които Логаин бе Довел, краят можеше да се окаже съвсем друг. Съвсем на косъм. А ако наистина последваше нова атака? Явно някой знаеше номера на Иша-маел. Или пък онзи синеок мъж в главата му наистина можеше да го открива. Една нова атака щеше да е по-мощна. Или щеше да дойде

от неочаквана посока. Май се налагаше да разреши на Логаин да доведе още Аша'ман.

„Трябваше да ги избиеш всички — проплака Луз Терин. — Много късно е вече. Много“.

„Изворът вече е чист, глупако“ — помисли Ранд.

„Да — отвърна Луз Терин. — Но те чисти ли са? Аз?“

Ранд се замисли за себе си. Половината от двойната му рана на хълбока бе от Ишамаел, другата — от камата на Падан Фейн, заражена с покварата на Шадар Логот. Често започваха да пулсират и сякаш се съживяваха.

Кръгът на Девите леко се разтвори, за да пусне един белокоос слуга с дълъг остър нос, по-хилав на вид и от Етин. Мъчеше се да се скрие от дъжда под палубен чадър на Морския народ — половината ресни по ръба липсваха, а старата захабена коприна беше с няколко раздрани дупки, тъй че по жълтото му палто и по главата му течаха вадички. Косата му се беше сплъстила и от нея капеше вода. Изглеждаше по-мокър, отколкото ако беше без чадър. Явно някой от предшествениците на Алгарин се беше сдобил някак с това чудо като скъп спомен — самата придобивка сигурно щеше да е цяла история сама по себе си: Ранд се съмняваше, че Морският народ ще даде чадър на Надзорница на вълните току-така.

— Милорд Дракон — заговори старецът с поклон, от който по гърба му потече още вода, — Верин Седай ми нареди да ви предам това веднага. — И измъкна изпод палтото си лист хартия, сгънат и запечатан.

Ранд бързо го тикна в джоба на палтото си да го опази от дъжда.

— Благодаря. Но можеше да почака, докато се върна в къщата. По-добре се приберете, преди съвсем да сте се намокрил.

— Но тя каза *веднага*, милорд Дракон. — Прозвуча обидено. — Тя е Айез Седай.

Ранд кимна, а човекът се поклони и бавно закрочи обратно към къщата, гордо изпънал гръб; чадърът го заливаше с потоци вода. Да, Верин беше Айез Седай. Всички подскачаха пред Айез Седай дори в Тийр, където не ги обичаха много. Какво толкова имаше да му каже Верин, че да го напише в писмо? Ранд заопипва с пръст печата и продължи напред.

Крайната му цел беше един от плевниците, чийто сламен покрив наполовина беше обгорял. Точно в този плевник бяха нахълтали тролоците. Плещестият мъж с грубо кафяво палто и кални ботуши, облегнат на касата на зейналата врата, се изправи и неясно защо погледна припряно през рамо, щом Ранд се приближи. Девите се разпръснаха и обкръжиха постройката.

Ранд се закова на прага. Мин и останалите спряха зад него. Логарин изруга. Двата фенера, окачени на гредите, крепящи сеновала, хвърляха светлина, смътна, ала достатъчна, за да се види, че всичко, всяка повърхност е покрита с плътна пелена лазещи мухи, дори покритият със слама пръстен под. И още толкова като че ли бръмчаха във въздуха.

— Откъде се взеха? — Алгарин можеше да не е богат, но плевниците, оборите и конюшните се поддържаха възможно най-чисти. Едрият мъж се сепна и го изгледа гузно. Беше по-млад от повечето ратаи в къщата, но вече беше оплешивял и бръчки обграждаха широката му зейнала уста.

— Не знам, милорд — изломоти той и се почука по челото, свил в юмрук окаляната си ръка. Така се вторачи в Ранд, че беше ясно, че не иска и да погледне назад. — Пристъпих към вратата да глътна въздух, а като се обърнах, всичко беше покрито с мухи. Рекох си... рекох си, може да са *мъртви* мухи.

Ранд поклати отвратено глава. Мухите си бяха съвсем живи. Не всички салдейци в този плевник бяха загинали, но всички мъртви салдейци бяха събрани тук. Салдейците не обичаха да правят погребения в дъжд. Никой не можеше да обясни защо, но просто не погребваха хора, когато вали. На пода лежаха добре подредени телата на деветнайсет мъже — добре, доколкото можеше да е, след като липсваха крайници, а главите на някои бяха разцепени. Но бяха подредени грижливо от приятелите им и другарите им в боя, лицата им бяха мити, очите — затворени. Заради тях беше дошъл тук. Не за сбогуване или нещо сантиментално — никого от тях не беше познавал, освен че можеше да различи тук-там по някое лице. Дошъл беше, за да си напомни, че дори една привидно пълна победа си има своята цена, в кръв. Все пак заслужаваха повече, а не да ги лаят мухи.

„Не ми е нужно напомняне“, изръмжа в главата му Луз Терин.

„Но аз не съм ти — помисли си Ранд. — Аз трябва да се *втвърдя*“.

— Логаин, отърви ни от тези проклети твари! — каза на глас.

„Ти си по-твърд, отколкото аз съм бил някога — каза Луз Терин. И се изкикоти. — Ако не си аз, кой си тогава?“

— Сега и проклета мухотрепачка ли да ставам? — промърмори Логаин.

Ранд се обърна ядосано към него, но Аливия се обади, преди да е Успял да каже и дума.

— Позволете аз да опитам, милорд.

Уж беше молба, но също като Айез Седай, не изчака да ѝ разреши. Целият настръхна, щом тя прегърна сайдар и преля.

Мухите винаги си търсеха подслон и от най-лекия дъжд, защото една дъждовна капка бе достатъчна да събори мухата на земята и да я направи лесна плячка, докато крилцата ѝ не изсъхнат, но зейналата рамка на вратата изведнъж загъмжа от бръмчащи мухи, сякаш дъждът се оказа за предпочитане пред уюта на плевника. Въздухът сякаш се сгъсти. Ранд замаха с ръце да ги отпъди, а Мин скри лицето си в шепи, връзката се насити с отврат, но тварите ги интересувахе само полетът. След няколко мига всички бяха изчезнали. Плешивият, ококорен в Аливия със зяпнала уста, изведнъж се окашля и изплю две мухи в шепата си. Кацуан го изгледа така, че той набързо я затвори и пак се чукна с кокалестия си юмрук по челото. Само един поглед, но Кацуан все пак беше, която беше.

— Значи наблюдаваш — обърна се тя към Аливия. Черните ѝ очи се бяха впили в лицето на сеанчанката, но Аливия нито се стъписа, нито заекна. Много по-малко я впечатляваха Айез Седай от повечето хора.

— И запомням каквото виждам. Трябва все някак да се науча, ако ще помагам на лорд Дракона. — Мин издаде гърлен звук, много близък до ръмжене, а връзката се изпълни с гняв, но златокосата жена не ѝ обърна внимание. — Нали не ми се сърдите? — с тревога го попита тя.

— Не ти се сърдя. Учи колкото можеш. Добре се справяш.

Тя се изчерви и наведе очи като момиче, стъписано от неочакван комплимент. Тънки бръчици се сбраха около очите ѝ, но понякога му беше трудно да се сети, че е със сто години по-стара от всяка жива Айез Седай, а не с половин дузина по-млада от него самия. *Трябваше* да намери някоя, която да я научи на повече.

— Ранд ал-Тор — заговори сърдито Мин и скръсти ръце под гърдите си, — *няма* да позволиш тази жена да...

— Виденията ти винаги са верни — прекъсна я той. — Това, което виждаш, винаги се случва. Опитвала си се да променяш някои неща и никога не си успявала. Сама ми го каза, Мин. Какво те кара да мислиш, че този път ще е друго?

— Защото *трябва* да е друго — отвърна му тя яростно. И се приведе, сякаш бе готова да се хвърли върху него. — Защото *искам* да е друго. Защото *ще бъде* друго. Все едно, не разбирам всичко, което съм видяла. Нещата се променят. Животът — също. Сгреших за Моарейн. Видях какви ли не неща в бъдещето, а тя е мъртва. Може би някои други неща, които съм видяла, също няма да се сбъднат.

„Този път не трябва да е друго — простена Луз Терин. — Ти обеща!“

Логаин се намръщи и леко поклати глава. Нямаше как да му хареса това, че Мин се съмнява в дарбите си. Ранд почти съжали, че му беше разказал какво бе видяла за него, макар тогава да му се беше сторило безвредно. Логаин беше стигнал дотам, че да помоли Айез Седай да потвърдят дарбата на Мин, макар да беше достатъчно благодарен да не сподели съмненията си с Ранд.

— Не мога да разбера защо тази млада жена е толкова разпалена за тебе, момченце — умислено промълви Кацуан. Присви устни, поклати глава и дрънкулките в косата ѝ се полюшнаха. — О, хубавичък си, не отричам, но просто не мога да разбера.

За да избегне спора с Мин — тя не ги наричаше така; наричаше ги „разговори“, но той си знаеше — Ранд извади писмото на Верин и счупи жълтия восък на печата с главата на пръстена с Великата змия. Тънкият почерк на Кафявата сестра покриваше почти цялата страничка, няколко букви бяха размазани от дъждовните капки, намокрили хартията. Приблужи се до най-близкия фенер. Издаваше лек дъх на развалено масло.

„Както казах, тук направих каквото можах. Вярвам, че мога по-добре да изпълня клетвата си към теб другаде, тъй че взех със себе си Томас и тръгнах, за да го сторя. В края на краищата има много начини да ти служа, и много нужди. Убедена съм, че можеш да се довериш на Кацуан, и определено трябва да се вслушваш в съветите ѝ, но внимавай с другите Сестри, включително с тези, които са ти се заклели

във вяръност. Такава клетва нищо не означава за една Черна сестра, а дори и тези, които вървят в Светлината, може да я изтълкуват по начин, който ти едва ли би одобрил. Вече си разбрал, че малко от тях гледат на тази клетва като на нещо, налагащо безрезервно подчинение във всичко. Някои може да открият други пукнатини. Не знам дали ще се вслушаш в съвета на Кацуан, а повтарям, че според мен трябва, но се вслушай поне в моя. Бъди много нащрек“.

И беше подписано простичко: „Верин“.

Ранд изсумтя кисело. Малко от тях гледали на клетвата като на нещо, налагащо безрезервно подчинение? По-скоро никои. Да, обикновено се подчиняваха, но буквата не винаги беше духът. Ето например самата Верин. Уж го предупреждаваше, че другите можели да направят неща, които той едва ли би одобрил но не му казваше нито къде отива, нито какво смята да прави там. Дали се боеше, че може би няма да го одобри? Или беше обичайната айезседайска скритост? За Сестрите пазенето на тайни бе нещо толкова естествено, колкото дишането.

Когато подаде писмото на Кацуан, лявата ѝ вежда леко се вдигна. Доста изненадана трябваше да е, за да се издаде толкова, но го взе и го вдигна на светлината на фенера.

— Жена с много маски — най-сетне промълви тя и му върна листа. — Но ти дава добър съвет.

Какво означаваше това с маските? Тъкмо се канеше да я попита, но Лоиал и стареят Хаман се появиха на прага — носеха брадви с дълги дръжки. Туфестите уши на белокосия огиер се бяха изпънали назад и лицето му беше мрачно, а ушите на Лоиал потрепваха. От възбуда трябваше да е. Трудно беше да се каже.

— Да не би да ви прекъснахме разговора? — попита стареят Хаман и ушите му щръкнаха, докато оглеждаше тъжно редицата тела.

— Не сте — отвърна му Ранд, докато прибираще писмото в джоба си. — Съжалявам, че няма да мога да дойда на венчавката ти, Лоиал, но...

— О, тя вече стана, Ранд. — *Трябваше* да е възбуден — не му беше присъщо да прекъсва никого. — Мама настоя. Дори няма да има време за кой знае какво празненство, ако изобщо вдигнем празненство, защото Пънът е свикан и аз трябва да... — Стариият огиер го хвана за

ръката и Лоиал се обърна. — Какво? О, да. Разбира се. Добре. — И се потърка под широкия нос с пръст, дебел колкото тлъста наденица.

Нещо, което не биваше да му казват? Изглежда, и огиерите си имаха тайни. Ранд опипа писмото в джоба си. Е, то май всички си имаха.

— Обещавам ти следното, Ранд — заговори Лоиал. — Каквото и да се случи, ще бъда с теб на. Тармон Гай-дон. Каквото и да се случи.

— Момчето ми, не мисля, че трябва да... — промърмори стареят Хаман и замълча, заклати глава и забуботи под нос като далечен тътен.

Ранд с три крачки мина през сламата и подаде десницата си. Широко усмихнат, а при огиерите това значеше много широко, Лоиал я пое и я стисна. От толкова близо Ранд трябваше да извие врат, за да погледне приятеля си в лицето.

— Благодаря ти, Лоиал. Не мога да ти опиша какво значи за мен да чуя това. Но преди това ще ми трябваш.

— Ще ти... трябвам?

— Лоиал, аз запечатах Порталите, които знам, в Кемлин и в Каириен, в Иллиан и в Тийр, и заредих един много гаден капан на онзи, който се бе отворил близо до Фал Дара, но Портала при Фармадинг не можах да го намеря. Знам, че е в самия град, но не мога да го намеря сам, а освен това и всички други градове, които вече не съществуват. Трябва да ми намериш останалите, Лоиал, инак тролоците ще могат да се изсипват във всяка страна и всеки край наведнъж и никой няма да разбере, че идват, докато не се появят в сърцето на Андор или на Кайриен.

Усмивката на Лоиал се стопи. Ушите му затрепериха, а веждите му клюмнаха до бузите.

— Не мога, Ранд — скръбно отвърна той. — Трябва да тръгна рано заранта и не знам дали ще мога скоро да изляза Отвън.

— Зная, че от дълго време си извън стеддинг, Лоиал. — Постара се прозвучи благо, но не се получи. Благостта май се бе превърнала в стар спомен. — Ще говоря с майка ти. Ще я убедя да те пусне, след като си поотдъхнеш малко.

— Доста отдых ще му трябва на него. — Старейт Хаман се подпря на дългата брадва и изгледа Ранд сурово. Огиерите бяха кротки същества, но сега старейт съвсем не изглеждаше кротък. — Над пет

години прекара Отвън, твърде дълъг срок е това. Трябват му поне няколко недели отдих в стеддинг. Месеци ще е още по-добре.

— Не майка ми взима вече тези решения, Ранд. Макар че да ти кажа честно, според мен все още е изненадана от това. Ерит решава. Съпругата ми. — В кънтящия глас на Лоиал имаше толкова гордост, че сякаш бе готов да се пръсне. Гърдите му определено се издуха, а усмивката разцепи лицето му на две.

— А аз така и не ти честитих — каза Ранд и го потупа по рамото. Опитът му да прояви сърдечност прозвуча фалшиво в собствените му уши, но повече не можа. — Щом ще ти трябват месеци, ще ги имаш. Но все пак ми трябва някой огиер да намери тези Портали. Утре заран ще ви пренеса лично в стеддинг Шангтай. Може би ще успея да убедя някого да свърши работата.

Старейт Хаман отмести намръщения си поглед към ръцете си на брадвата и отново замърмори, много тихо, за да се различат думите — като някоя пчела, голяма колкото мастиф, забръмчала в огромно гърне в Другата стая. Сякаш спореше със себе си.

— Това може да отнеме време — отвърна скептично Лоиал. — Знаеш, че не обичаме да вземаме прибързани решения. Не съм сигурен дори дали ще позволят човек да влезе в стеддинг, заради Пъна. Ранд? Ако не мога да се върна преди Последната битка... Ще отговориш на въпросите ми какво се е случило, докато съм бил в стеддинг, нали?

Искам да кажа, без да ме принуждаваш да ти вадя с ченгел всяка Дума?

— Стига да мога, да.

„Стига да можел — изръмжа в ума му Луз Терин. — Ти се съгласи, че най-сетне можем да умрем в Тармон Гай-дон. Съгласи се, безумецо!“

— Ще отговори на въпросите ти така, че да възрадва сърцето ти, Лоиал — заяви твърдо Мин. — Дори да се наложи да стоя над главата му през цялото време. — Връзката се изпълни с гняв. Наистина като че ли знаеше какво мисли.

Старейт Хаман се окашля.

— Струва ми се, че аз лично съм по-привикнал да бъда Отвън повече от когото и да било, освен зидарите. Хм. Да. Всъщност мисля, че бих могъл да се окажа най-добрият кандидат за тази твоя задача.

— Фу! — каза Кацуан. — Ти май заразяваш дори и огиерите, момче.

Тонът ѝ беше строг, но лицето ѝ беше досущ като на Айез Седай, сдържано, неразгадаемо, криещо всичко, което се таеше зад тъмните ѝ очи.

Ушите на Лоиал щръкнаха от изумление и за малко да изтърве брадвата — едва я задържа с разтреперани пръсти.

— Ти? Но Пънът, старей Хаман!? Великият пън!?

— Мисля, че спокойно мога да оставя това в твоите ръце, момчето ми. Словата ти бяха простички, но красноречиви. Хм. Хм. Съветът ми е, не търси прелест. Придържай се към простичко красноречие и можеш да изненадаш доста хора. Включително майка си.

Изглеждаше невъзможно ушите на Лоиал да щръкнат повече, но щръкнаха. Устата му зяпна, но дума не излезе от тях. Значи щеше да говори пред Пъна. Какво му беше толкова тайното?

— Милорд Дракон, лорд Даврам се върна — обади се Елза Пенфел, тъкмо въвеждаше Башийр в плевника. Беше чаровна жена; кафявите ѝ очи сякаш пламваха трескаво, щом погледнеше Ранд. Тя поне бе една от малкото, от които не му се налагаше да се безпокои. Елза беше фанатична до всеотдайност.

— Благодаря ти, Елза. Отиди да помогнеш в почистването. Чака ни дълъг път.

Устата ѝ леко се присви и погледът ѝ обходи всички, от Кацуан до огиерите, с нотка на ревност, преди да отвърне с приклякане и да си тръгне. Да, фанатизъм беше точната дума.

Башийр беше нисък и слаб, с извезано със златни нишки сиво палто, с костения жезъл на Маршал-генерал на Салдеа, увенчан със златна вълча глава, затъкнат в колана му от другата страна на меча. Торбестите му панталони бяха затъкнати в кончовите на ботушите, излъскани до блясък, но и с пръски кал около глезените. Последната му работа бе изисквала толкова официалност и достойнство, колкото можеше да предложи, а той можеше да предложи доста. Дори сеанчанците трябваше вече да са чули за него. Бели косми прошарваха черната му коса и дебелите мустаци, извити около устата му като извърнати надолу рогове. Той подмина Ранд с полюшващата се походка на мъж, свикнал повече да седи на седлото, отколкото да стъпва по земята, и

бавно закрачи покрай редицата мъртъвци — взираше се напрегнато във всяко лице. Колкото и нетърпелив да беше Ранд, остави му време за сетното „сбогом“.

— Никога не съм виждал такова нещо като отвън — тихо заговори Башийр, докато крачеше. — Голям набег от Погибелта обикновено е хиляда тролоци. Повечето са едва по няколкостотин. Ах, Киркун, така и не се научи да се пазиш отляво, както трябва. Но и тогава трябваше да сме три-четири пъти повече от тях, за да сме сигурни, че няма да идем в казаните им. Но това отвън... Мисля, че видях предвещание за Тармон Гай-дон. Частица от Тармон Гай-дон. Дано да е Последната битка, наистина. Ако и това преживеем, не мисля, че ще ни се ще да видим друга. Макар че ще видим, уви. Винаги има друга битка. Мисля, че ще е така, докато целият свят не станем Калайджии. — В края на редицата спря над един мъж, чието лице беше разцепено почти до дългата му черна брада. — Ех, Азкан, чакаше те бляскаво бъдеще. Но човек може да каже това за много мъртъвци.

Въздъхна тежко и се обърна към Ранд.

— Щерката на Деветте луни ще се срещне с теб до три дни в едно имение в Северна Алтара, близо до границата с Андор. — Потупа се с ръка по палтото. — Имам карта. Вече е там някъде, близо, но казват, че не е в земите, които са под техен контрол. Колкото до тайните, пред тия сеанчанци Айез Седай са отворени като селски моми.

Кацуан изсумтя.

— Капан ли подозираш? — Логаин разхлаби меча си в ножницата, може би несъзнателно.

Башийр махна пренебрежително с ръка, но и той разхлаби меча си.

— Винаги подозирам капан. Но не е това. Върховната лейди Сурот така и не допусна аз или Манфор да поговорим с когото и да било освен с нея. С никого. Слугите ни бяха неми, точно както когато отидохме с Лоиал в Ебу Дар.

— На моята й бяха отрязали езика — каза с отвращение Лоиал и ушите му се дръпнаха назад. Кокалчетата на пръстите му побеляха, стиснали дръжката на брадвата. Хаман ахна стъписано, а ушите му щръкнаха като колци на ограда.

— В Алтара е коронясан нов крал — продължи Башийр, — но като че ли всички в Тарасинския палат стъпват в паници и се озъртат през рамо, сеанчанци, както и алтарци. Дори Сурот изглеждаше все едно че меч е надвиснал над врата ѝ.

— Може би ги е страх от Тармон Гай-дон — каза Ранд. — Или от Преродения Дракон. Ще трябва да внимавам. Уплашените хора правят глупости. Какви са уговорките, Башийр?

Салдеецът извади от палтото си картата и я разгъна.

— Много точни са. Тя ще доведе шест сул-дам и дамане, но без друга свита. — Аливия изръмжа като настъпена котка и той примига, преди да продължи, явно несигурен пред освободена дамане, меко казано. — Ти можеш да вземеш петима души, способни да преливат. Тя ще приеме, че всеки мъж с теб го може, но би могъл да вземеш и еднажена, за да е равен почетният ескорт.

Мин изведнъж се озова до Ранд и го хвана под мишница.

— Не — твърдо заяви той. Нямаше да я вкара във възможен капан.

— Ще си поговорим за това — промърмори тя, а връзката се изпълни с решимост.

„Най-злокобните думи, които може да ти каже жена, освен «Ще те убия»“ — помисли Ранд. Изведнъж се смрази. Той ли беше това? Или Луз Терин? Лудият се изкиска тихо в тила му. Все едно. След три дни още едно затруднение щеше да се разреши. По един или друг начин.

— Друго какво, Башийр?

Нинив внимателно повдигна мокрия парцал от очите си, за да не закачи гривната и пръстените ангреал в косата си — вече го носеше, както и накита тер-ангреал винаги, докато беше будна — и се надигна. При толкова хора, нуждаещи се от Цяра заради ужасните рани, някои — с отсечени ръце, ѝ се беше сторило дребнаво да помоли за Цяр заради някакво си главоболие, но върбовата кора като че ли беше свършила работа. Макар и по-бавно. Един от пръстените ѝ, със светлозелен камък, сияеше със смътна вътрешна светлина, като че ли вибрираше непрекъснато на пръста ѝ, макар всъщност да не помръдваше. Вибрациите бяха смесени — реакция на преливаните отвън сайдар и сайдин. Впрочем и вътре можеше да прелива някой. Кацуан беше сигурна, че би трябвало да указва посока, но не можеше

да каже как. Ха! Прословутите големи познания на Кацуан! Жалко само, че не можеше дай го каже в лицето. Кацуан не я плашеше — определено не; Нинив стоеше над нея — просто искаше да поддържа в някаква степен хармония. Само заради това не си отваряше много устата пред нея.

Стаите, които делеаха с Лан, бяха просторни, но и ветровити, нито една каса на прозорец не прилепваше плътно, а с времето вратите се бяха изтъркали толкова, че отзяваха и ставаше течение. Огънят в камината трепкаше като в огнище на открито, пращеше и мятеше искри. Килимът, толкова изтъркан, че вече не можеха да се различат шарките по него, имаше повече дупки от прогорено, отколкото можеше да преброи. Леглото с тежките пилони и избелелия балдахин беше голямо и здраво, но дюшекът беше степан, гъши пера стърчаха от възглавниците, а одеялата бяха с повече кръпки от първоначалната тъкан. Но тя бе тук с Лан и това беше важното. Това превръщаше стаите им в дворец.

Той стоеше до един от прозорците още от самото начало на атаката, загледан в битката, която кипеше навън. Или по-скоро в касапницата, в каквато се бе превърнал дворът на имението. Толкова неподвижен беше, като статуя, висок, в добре скроеното тъмнозелено палто, с толкова широки рамене, че кръстът му изглеждаше тънък, с кожената каишка хадори, придържаща назад дългата му до раменете коса, черна, но вече прошарена с бяло по слепоочията. Суров мъж, но красив. Поне в нейните очи, а всеки друг да казва каквото си ще. И по-добре да не го казва пред нея. Дори Кацуан. Пръстенът с безукорния сапфир на дясната ѝ ръка изстина. По-вероятно изпитваше гняв, отколкото враждебност. Според нея пръстенът все пак не беше съвсем безукорен. Това, че показваше дали някой наблизко изпитва гняв или враждебност, беше добре, но още не означаваше, че чувството е насочено към тебе.

— Време е да изляза да помогна — рече тя и се изправи.

— Още не — отвърна той, без да се извъръща от прозореца. Пръстен или не, гласът му беше спокоен. И много твърд. — Моарейн казваше, че главоболието е признак, че е преливала твърде много. Опасно е.

Ръката ѝ посегна към плитката, но тя се овладя и я отпусна. Той да не би да си мислеше, че разбира за преливането повече от нея!? Е, в

известно отношение си беше така. Двайсетте години като Стражник на Моарейн го бяха научили на всичко, което един мъж можеше да знае за сайдар.

— Главоболието ми мина. Вече съм съвсем добре.

— Не ставай капризна, обич моя. До разсъмване остават само няколко часа. За утре ще остане предостатъчно работа. — Лявата му ръка се сви на дръжката на меча, отпусна се, пак се сви. Само тя се раздвижи.

Нинив присви устни. Капризна? Подръпна свирепо полите си. *Не беше* капризна! Насаме той рядко се позоваваше от правото си да командва — проклети да са ония от Морския народ, че изобщо го бяха измислили това! — но когато го направеше, беше непреклонен. Разбира се, тя въпреки това можеше да излезе. Той нямаше да се опита да я спре. Сигурна беше. Напълно. Но пък и тя нямаше намерение да нарушава брачните си клетви. Колкото и да ѝ се искаше да срита по пищялките любящия си съпруг.

Вместо това подритна полите си, мина през стаята, застана до него и пхна ръка под мишницата му. Ръката му бе твърда като скала. Мускулите му бездруго си бяха възхитително твърди, но това сега беше по-скоро напрегната твърдост, сякаш се напрягаше да повдигне някаква огромна тежина. Ах, колко ѝ се искаше да можеше да има връзката му, да ѝ подсказе какво го тревожи. Само да ѝ паднеше онази Миреле в ръцете... Не, по-добре да не мисли за оная нахалница! Зелени! На тях просто не можеш да им довериш мъже!

Недалече от къщата стояха двама от ония облечени в черно Аша'ман, с обвързаните с тях Сестри. Беше се старала да ги избягва, доколкото може — Аша'ман по ясни причини, а Сестрите — защото подкрепяха Елайда, — но не можеш дълго да живееш в една къща с хора, дори да е толкова голяма като дома на Алгарин, и да не ги опознаеш. Арел Малевин, кайриенецът, изглеждаше по-широк, отколкото бе наистина, тъй като едва стигаше до гърдите на Лан. До него бе Донало Сандо-мир, тайренецът от благороден род, с гранат в лявото ухо и с прошарена брада, подкастрина и намазана с масло — Нинив все пак се съмняваше, че това сбръчкано грубовато лице е на благородник. Малевин беше обвързал Айслинг Нуун, Зелена със свиреп поглед, която пъстреше речта си с толкова пиперливи ругатни, че понякога Лан дори прими-жаваше. Нинив съжаляваше, че не ги

разбира, но той отказваше да ѝ обясни. Пленничката на Сандомир беше Аяко Норсони, дребничка Бяла с вълниста, дълга до кръста коса и с кафява кожа почти като на до-манка. Изглеждаше свенлива, рядкост сред Айез Седай. И двете носеха шаловете си с ресни. Пленничките го правеха почти винаги, може би в знак на непокорство. Но пък като че ли се разбираха странно добре с мъжете. Нинив често ги беше виждала да си бърбят сладко, а това едва ли беше поведение на непокорни пленнички. И подозираше, че Логаин и Габрел не са единствените, които делят небрачно ложе. Отвратително!

Изведнъж долу лумнаха огньове: шест поглъщаха мъртви тролоци пред Малевин и Айслинг, седем — пред Сандомир и Аяко. Тя примижа срещу ослепителните пламъци. Беше все едно да се опиташ да погледнеш към тринайсет слънца по обед, блеснали в безоблачно небе. Бяха свързали. Усещаше го по начина, по който се стелеше сайдар, сковано, сякаш го тикаха, вместо да го насочват. Или по-скоро мъжете ги тикаха. С женската половина на Силата това никога не действаше; Беше си чист Огън, а пламъците бяха яростни, по-свирепи, отколкото можеше да се очаква само от Огън. Но разбира се, щяха да използват и сайдин, а можеше ли да отгатне човек какво добавяха от онзи унищожителен хаос? Малкото, което можеше да си спомни от свързването си с Ранд, не оставяше у нея и капка желание да се доближи повече до онова. Само след няколко минути пламъците угаснаха и след тях останаха купчини сива пепел и земя, спечена и напукана. Едва ли щеше да донесе много добро на почвата.

— Едва ли го намираш за много забавно, Лан. За какво си мислиш?

— За разни неща — отвърна той. Ръката му бе твърда като камък под дланта ѝ. Отвън лумнаха нови пламъци.

— Сподели ги с мен.

Успя да вложи въпросителна нотка. Той сякаш гледаше с лека насмешка на клетвите им, но категорично отказваше да се подчинява на каквито и да било указания, щом останеха насаме. Виж, на молби се отзоваваше веднага — е, почти винаги — но най-спокойно можеше да си остави ботушите кални, докато калта не почне да се лющи, ако *тя* му кажеше да я остърже.

— Неприятни мисли, но щом искаш... Мърдраалите и тролоците ме карат да мисля за Тармон Гай-дон.

— . Неприятни, наистина.

Той кимна, все така взрян в прозореца. Лицето му беше съвсем безизразно — Лан бе способен да учи дори Айез Седай как да си крият чувствата! — но в гласа му се долови лека разгорещеност. — Последната битка иде, Нинив, но ал-Тор, изглежда, си мисли, че може вечно да си играе със сеанчанците. Тварите на Сянката сигурно вече се спускат от Погибелта, докато ние си стоим тук, и газят през... — Млъкна отведнъж. И газят през Малкиер, почти го каза. През мъртвия Малкиер, убитата му родна страна. Беше сигурна. Лан продължи, все едно не беше замълчал. — Могат да ударят Шиенар и по всички Гранични земи — другата неделя, или утре. А ал-Тор си седи и плете сеанчанс-ките си схеми. Трябваше да прати някой, който да убеди крал Еазар и другите да се върнат към задълженията си по границата с Погибелта. Трябваше да изпрати всичката сила, която може да събере, и да се опълчи на Погибелта. Последната битка ще е там и при Шайол Гул. *Войната* е там.

Обзе я тъга, но тя се постара да я прикрие и отвърна:

— Трябва да се върнеш.

Той най-сетне извърна глава и я погледна намръщено. Ясните му сини очи бяха студени. Таяха по-малко смърт от обичайното, беше сигурна в това, но все пак... толкова студени.

— Мястото ми е с теб, сърце мое. Сега и завинаги.

Нинив събра целия си кураж и се вкопчи здраво в него, толкова здраво, че я заболя. Искаше ѝ се да заговори бързо, да извади думите, преди храбростта ѝ да поддаде, но с усилие се овладя и каза почти спокойно:

— Веднъж ми каза една поговорка от Граничните земи: „Смъртта е по-лека от перце, дългът — по-тежък от планина“. Моят дълг е тук, да не допусна Аливия да убие Ранд. Но ще те отведа в Граничните земи. Твоят дълг е там. В Шиенар ли искаш да отидеш? Спомена за крал Еазар. Близко е до Малкиер.

Той я изгледа, после въздъхна и ръката му се отпусна.

— Сигурна ли си, Нинив? Ако си — да, Шиенар. През Тролокските войни Сянката изпращаше пълчища тролоци през Тарвинската клисура, както и преди няколко години, когато видяхме Окото на Света. Но само ако си напълно сигурна.

Не, не беше сигурна. Искаше ѝ се да заплаче, да му изкрещи, че мястото му *наистина* е тук, с нея, а не да умре сам в напразната си лична война със Сянката. Само че не можеше да го каже. Макар и без връзката, знаеше, че е разкъсан отвътре, разкъсан е между любовта си към нея и дълга си, разкъсан е и кърви, все едно че е прободен с меч. Не можеше да го нарани повече. Но можеше да се опита да го опази.

— Щях ли да го предложа, ако не бях сигурна? — отвърна тя сухо и сама се изненада от спокойния си тон. — Няма да ми хареса, но ти си имаш своя дълг, а аз — своя.

Той я прегърна и я притисна до гърдите си, в началото леко, а после — все по-силно, докато не ѝ се стори, че ще изкара всичкия въздух от дробовете ѝ. Все едно. Притисна се към него също толкова силно и накрая трябваше насила да откопчи ръцете си от широкия му гръб. Светлина, искаше ѝ се да заплаче. А знаеше, че не бива.

Щом той започна да прибира вещите си в дисагите, тя бързо се преоблече в рокля за езда от зелена коприна на жълти ивици, обу дебели кожени обувци и тихо излезе от стаята.

Библиотеката на Алгарин беше голяма, квадратна, с висок таван с лавици по четирите стени. Обзавеждането допълваха няколко стола с възглавнички, дълга маса и широка дървена решетка за картите. Камината беше студена и светилниците не горяха, но тя преля мъничко и запали три. Претърси бързо и намери картите, които ѝ трябваха. Бяха стари, също като повечето книги, но страната не се беше променила много през последните двеста-триста години все пак.

Когато се върна, Лан беше в дневната, с дисагите на рамо и сменящото цветове си стражническо наметало. Лицето му беше като каменна маска. Тя се забави само колкото да облече своето наметало от синя коприна, с кадифен хастар. После тръгна тихо; дясната ѝ длан бе отпусната на лявата му китка. Излязоха при сумрачно осветената конюшня. Миришеше на сено, на коне и тор, като всяка конюшня.

Мършавият плешив коняр с нос, който беше чупен неведнъж, въздъхна, щом Лан му каза, че искат да им оседлаят Мандарб и Вярна любов. Една побеляла жена се зае с едрата кафява кобила на Нинив, а трима престарели мъже се захванаха да стегнат сбруите на високия черен жребец на Лан и да го изведат от яслата.

— Искам да ми обещаеш нещо — каза тихо Нинив, докато чакаха. Мандарб затанцува в кръг, тъй че дебелият, който се опитваше

да нагласи седлото на гърба на жребеца, трябваше да затича, за да го догони. — Клетва. Сериозно говоря, Лан Мандрагоран. Вече не сме сами.

— За какво искаш да ти се закълна? — попита я той и настръхна. Плешивият коняр повика още двама да се притекат на помощ.

— Че ще идеш до Фал Моран, преди да навлезеш в Погибелта, и че ако някой пожелае да тръгне с теб, ще му позволиш.

— Винаги съм отказвал да водя хора в Погибелта, Нинив — отвърна той с тъжна усмивка. — Някога идваха и други с мен, но няма да...

— Щом някога са идвали, може да дойдат и сега — прекъсна го тя. — Ще ми се закълнеш в това или аз ще се закълна, че ще те оставя да пропътуваш целия път до Шиенар. — Жената стягаше подпръзите на Вярна любов, а тримата мъже още се мъчеха да сложат седлото на гърба на Мандарб.

— Колко на юг в Шиенар смяташ да ме оставиш? — попита той. Тя не му отвърна и Лан кимна. — Добре, Нинив. Щом искаш. Заклевам се в Светлината и в своята надежда за прерождение и спасение. Много трудно ѝ беше да не въздъхне от облекчение. Беше го постигнала, при това без да лъже. Стараеше се да прави както искаше Егвийн, да се държи все едно, че вече е положила Трите клетви на Клетвената палка, но беше много трудно да се разправяш със съпруг, ако не можеш да послъгваш дори когато е абсолютно необходимо.

— Целуни ме — каза тя припряно. — Това не е заповед, искам само да целуна съпруга си. — Целувка за сбогом. По-късно нямаше да има време за това.

— Пред очите на всички ли? — засмя се той. — Винаги си била толкова свенлива...

Жената почти бе привършила с Вярна любов, а един от конярите държеше Мандарб на място, доколкото можеше, докато другите стягаха каишките.

— Твърде заети са, за да видят. Целуни ме, иначе ще си помисля, че ти си този, който... — Устните му върху нейните прекъснаха думите ѝ. Пръстчетата на краката ѝ се свиха.

Доста по-късно стоеше опряла глава на широката му гръд, за да си поеме дъх, а той галеше косата ѝ.

— Може би ще имаме една последна нощ заедно в Шиенар — промълви той. — Сигурно ще мине много време, преди да се съберем отново, а ще ми липсва дращенето с нокти по гърба ми.

Тя бавно се отдръпна от него и се изчерви. Конярите бяха приключили и много старателно се бяха вторачили в сламата по пода, но можеше да са чули!

— Не мисля. — Изпита гордост, че не го прошепна. — Не искам да оставя Ранд сам с Аливия толкова дълго.

— Той й вярва, Нинив. Не го разбирам, но е така, и това е важното.

Тя изсумтя. Сякаш мъжете можеха да знаят какво е добро за тях.

Едрата й кобила зацвили неспокойно, щом подкараха между мъртвите тролоци към едно разчистено място недалече от конюшната, което познаваше достатъчно добре, за да може да отвори Портал. Мандарб, боен кон с опит, изобщо не реагира на кръвта, на вонята и на грамадните трупове. Черният жребец изглеждаше толкова спокоен, колкото и Лан. Това не можеше да го разбере. Лан и на нея й въздействаше успокояващо. Обикновено. Понякога обаче ефектът беше точно обратният. Жалко, че наистина не можеха да имат още една нощ заедно. Отново се изчерви.

Слезе от седлото, привлече от сайдар без помощта на ангреала и запреде Портал, висок колкото да преведе Вярна любов в равнината, осеяна с малки брезови горички и други, непознати дървета. Слънцето бе като златно кълбо, малко преди зенита, но въздухът определено беше по-хладен от този в Тийр. Толкова хладен, че я принуди да си придърпа наметалото. Щом и Лан премина, тя остави сплита да се разсипе и мигновено запреде друг Портал, този път — по-голям, докато се качваше на седлото, и отново нагласи наметалото около себе си.

Лан отведе Мандарб няколко стъпки на запад и се вторачи напред. Сушата свършваше рязко пред стръмна пропаст на не повече от двайсет крачки от него, а оттам океанът се простираше до хоризонта.

— Какво значи това? — попита строго той и се извърна. — Това не е Шиенар. Това е Краят на света, в Салдеа, толкова далече от Шиенар, колкото може да стигне човек и пак да е в Граничните земи.

— Казах ти, че ще те отведа в Граничните земи, Лан, и го направих. Помни си клетвата, сърце мое, защото аз няма да я забравя.

След което заби пети в хълбоците на кобилата и животното препусна през отворения Портал. Чу как я извика, но пусна Портала да се затвори. Щеше да му даде шанс да оцелее.

Едва няколко часа след обеда в голямата гостилница на „Кралската пика“ бяха заети по-малко от половин дузина маси. Повечето добре облечени мъже и жени, с писарите и охраната, чинно застанали зад тях, бяха тук, за да продадат или купят леден пипер, който растеше добре в подножията откъм сушата на планината Баникан, наричана от мнозина в Салдеа „Морската стена“. Вейлин Алдрагоран не се интересуваше от пипер. При Морската стена се въдеха други неща, много по-ценни.

— Окончателната ми цена — рече той и махна с ръка над масата. Носеше на всеки пръст пръстен със скъпоценен камък. Не големи камъни, но фини. Като продаваш скъпоценни камъни, трябва да ги излагаш на показ. Търгуваше и с други неща също така — кожи, Рядък дървен материал за майстори на скринове, фино изработени мечове и броня, понякога и с други неща, които добре си връщаха вложенията — но скъпоценните камъни всяка година му носеха най-добрата част от печалбата. — Повече не свалям. — Масата бе покрита с черно кадифе, та да изпъкват по-добре мострите от стоката му. Смарагди, огнекапки, сапфири и най-хубавото — диамантите. Няколко от тях бяха толкова големи, че можеха да привлекат интереса и на владетел, но никой не беше малък. А и никой не беше с недостатък. Беше се прочул навсякъде из Граничните земи с камъните си без недостатък. — Приемете я, или ще ги вземе някой друг.

По-младият от двамата иллианци срещу него, гладко избръснатият Павил Геранеос, отвори ядосано уста, но по-старият, Джеорг Дамен-танис — побелялата му брада буквално затрепери, — положи дебелия си ръка на рамото на Геранеос и го изгледа с ужас. Алдрагоран не се и опита да прикрие зъбатата си усмивка.

Беше невръстно детенце, когато тролоците се изсипаха в Малкиер, и изобщо нямаше спомени за страната — рядко дори се сещаше за Малкиер; страната *наистина* беше мъртва и заличена — но се радваше, че бе позволил на чичовците си да му дадат хадори. На друга маса Манаган си дереше гласа в разгорещен спор със смугла

тайренка с дантела по маншетите и много евтини гранати в ушите: гласовете им почти заглушаваха свирнята на дулцимер на младата жена на ниската платформа до двете високи камини. Дългурестият младеж беше отказал хадори, както и Горенелин, който бе на годините на Алдрагоран. Горенелин въртеше тежък пазарлък с двама алтарци с кожа като маслина — единия с хубав рубин в лявото ухо — и на челото му беше избила пот. Никой не крещеше на мъж, носещ хадори и меч, като Алдрагоран, и виж, него се стараеха да не го карат да се поти. Такива мъже имаха славата на хора, склонни към непредсказуемо насилие. Макар рядко да го бяха принуждавали да прибегва до меч на бедрото си, знаеше се нашир и надлъж, че би могъл и че няма да се поколебае.

— Приемам, господин Алдрагоран — каза Даментанис и изгледа спътника си накриво. Без да се усети, Геранеос оголи зъби може би с надеждата, че Алдрагоран ще го приеме за усмивка. Алдрагоран го подмина. Все пак беше търговец в края на краищата. Да си прочут с някои неща е чудесно, стига да ти дава повече сила в пазаренето, но само глупак ще търси да се бие.

Писарят на иллианците, побелял и също иллианец, отвори обкованото им с желязо ковчеже под бдителните погледи на двамата охран-ници, едри мъже с онези странни бради, оставящи горната им устна оголена, и с кожени куртки, общити със стоманени пулове. И двамата носеха мечове и дебели криваци на коланите си. Алдрагоран също си имаше писар зад гърба, салдеец с твърд поглед, който не можеше да различи единия край на меча от другия — но до охранници не прибегваше никога. Стража в имението му — да, но не и лична охрана.

След като Даментанис подписа два акредитива и му подаде три тежки кесии с жълтици — Алдрагоран преброи монетите, но не си направи труда да ги претегли; някои от тези дебели корони от десет различни страни щяха да са по-леки от други, но бе готов да приеме неизбежната загуба — иллианците грижливо събраха камъчетата, сортираха ги в отделни кесийки от щавена кожа и ги прибраха в ковчежето. Той предложи да ги почерпи с още вино, но дебелият учтиво отказа и двамата си тръгнаха с охраната, понесла обкованото ковчеже. Не можеше да проумее как щяха да опазят каквото и да било, натоварени така. В Каякун нямаше много престъпници, но все пак

напоследък бяха повече от обичайното — улични бандити, убийци, подпалвачи и какви ли не безобразници, да не говорим за лудостите, за които на човек не му се щеше и да си помисли. Все едно, скъпоценните камъни вече бяха грижа на иллианците.

Рутан държеше неговото ковчеже отворено — двама носачи отвън чакаха да го вземат, — но си седеше, зяпнал двете акредитивни писма и кесиите. С половин отгоре на това, което се беше надявал да спечели. Поне толкова, въпреки леките монети от Алтара и Муранди. Тази година щеше да е най-доходната досега. И всичко заради Геранеос, който си бе позволил да издаде яда си и Даментанис се беше уплашил да се пазари повече. Страхотно нещо е това славата.

— Господин Алдрагоран? — каза някаква жена, надвесила се над масата. — Препоръчаха ви като търговец с много широка кореспондентска мрежа с гълъби.

Първото, което забеляза, разбира се, бяха накитите ѝ — въпрос на навик. Тънкото златно коланче и дългият гердан бяха с много добри рубини, както и една от гривните ѝ, а също и светлозелените и сини камъчета, които не му бяха познати и затова реши, че не струват. Златната гривна на лявата ѝ китка, стара изработка, свързана с пръстените на четирите ѝ пръста с плоски верижки, всичко много фино изковано, беше без камъчета, но другите ѝ две гривни бяха с чудесни сапфири и още от онези зеленикави камъчета. Два от пръстените на дясната ѝ ръка бяха със същите зелени камъни, но другите два бяха с доста хубави сапфири. Изключително хубави. А после забеляза, че на същата ръка носи и пети пръстен, долепен до един от пръстените с евтините камъни. Златна змия, захапала опашката си.

Очите му бързо пробягаха към лицето ѝ и в този миг преживя втория си шок. Лицето ѝ, обрамчено от качулката на наметалото, беше много младо, но тя носеше пръстена, а малко жени бяха толкова глупави, че да го правят, без да имат право. Виждал беше и преди млади Айез Седай, два-три пъти. Не, не го слиса възрастта ѝ. Но на челото си носеше ки'сайд, червената точица на омъжена жена. Не приличаше на малкиерка. Нито говореше като малкиерка. Мнозина млади бяха Усвоили акцента на Салдеа или Кандор, на Арафел или Шиенар — той самият говореше като салдеец, — но тя изобщо не говореше като човек от Граничните земи. Освен това не помнеше кога

за последен път малкиерско момиче е заминало за Бялата кула. Кулата не бе успяла да помогне на Малкиер, когато бе изпаднал в беда, и малкиерците бяха обърнали гръб на Кулата. При все това бързо скочи. Пред една Айез Седай вежливостта винаги бе въпрос на благоразумие. Тъмните ѝ очи грееха жарко. Да, вежливостта бе нещо много благоразумно.

— С какво бих могъл да ви помогна, Айез Седай? Желаете да ви изпратя съобщение с гълъбите ми? С най-голямо удоволствие. — Благоразумно беше също така да направиш на една Айез Седай всякаква услуга, която пожелае, а пратката с гълъб беше дребна услуга.

— Съобщение с всеки търговец, с когото поддържате връзка. Тар-мон Гай-дон приближава.

Той сви притеснено рамене.

— Това няма нищо общо с мен, Айез Седай. Аз съм търговец. — Искаше му твърде много гълъби. Поддържаше връзка с търговци чак до Шиенар. — Но ще изпратя посланието ви. — Щеше, разбира се, колкото и гълъби да му струваше това. Само кръгъл идиот можеше да си позволи да не спази обещанията си към една Айез Седай. А и така щеше да се отърве от нея и приказките ѝ за Последната битка.

— Това познато ли ви е? — попита тя и издърпа една каишка от деколтето на роклята си.

Дъхът му секна, той протегна ръка и поглади с пръст тежкия златен пръстен-печат на каишката. Прокара го по жерава, разперил криле в полет. Как се беше сдобила с това? В името на Светлината, как?

— Познавам го — отвърна той хрипливо.

— Аз съм Нинив ти ал-Мийра Мандрагоран. Искам да изпратя следното послание. Моят съпруг язди от Края на света към Тарвинския зев, към Тармон Гай-дон. Сам ли ще язди?

Той потрепери. Не знаеше да се смее ли, или да плаче. Навярно и двете. Беше *негова* жена?

— Ще го изпратя, милейди, но това няма нищо общо с мен. Аз съм търговец. Малкиер е мъртва страна. Мъртва, казвам ви.

Жарта в очите ѝ сякаш се усили и тя стисна с ръка дългата си дебела плитка.

— Лан веднъж ми каза, че Малкиер ще живее, докато има поне един мъж, който носи хадори в оброк, че ще се сражава със Сянката,

докато има поне една жена, носеща ки'сайдн в оброк, че ще прати синовете си да се сражават със Сянката. Аз нося ки'сайдн, господин Алдрагоран. Моят мъж носи хадори. Както и вие. Сам ли ще иде Лан Мандрагоран на Последната битка?

Смееше се, тресеше се вече от смях. И въпреки това усещаше стичащите се по страните му сълзи. Беше лудост! Пълно безумие! Ала не можеше да се сдържи.

— Не ще е сам, милейди. За други не мога да заявя със сигурност но се заклевам под Светлината и в своята надежда за прерождение и спасение, че няма да иде сам. — За миг тя се взря в лицето му, а после кимна и се обърна, готова да си тръгне. Той протегна ръка. — Може ли да ви предложи вино, милейди? Жена ми ще иска да се срещне с вас. — Алида беше салдейка, но със сигурност щеше да иска да се види с жената на Некоронования крал.

— Благодаря ви, господин Алдрагоран, но днес трябва да посетя още няколко града и довечера да се върна в Тийр.

Той примига към гърба ѝ, докато тя крачеше плавно към изхода, загърнатата плътно в наметалото си. Имала да посети днес още няколко града, а вечерта трябвало да се върне в *Тийр*? Айез Седай наистина бяха способни на чудеса.

В гостилницата се възцари тишина. Всички бяха затаили гласове и дори момичето с дулцимера бе престанало да свири. Всички се бяха вторачили в него. Повечето чуждоземци бяха зяпнали.

— Е, Манаган, Горенелин — попита той строго. — Помните ли все още кои сте? Помните ли родната си кръв? Кой тръгва с мен за Тарвинския зев?

За миг си помисли, че и двамата ще си замълчат, но Горенелин скочи на крака и в очите му блеснаха сълзи.

— Златният жерав лети за Тармон Гай-дон — промълви той едва чуто.

— Златният жерав лети за Тармон Гай-дон — ревна Манаган и скочи толкова бързо, че прекатури стола си.

Със смях, Алдрагоран се изправи, застана при тях и тримата зареваха с цяло гърло:

— Златният жерав лети за Тармон Гай-дон!

ГЛАВА 21

В КАМЪКА

При стените на Тийр калта на Външния град отстъпи на каменни улици. Първото нещо, което забеляза Ранд, бе липсата на стражи. Въпреки високите каменни бастиони и кули градът беше по-малко защитен и от стеддинг Шангтай, където призори на него, както и на всеки човек, учтиво, но твърдо им отказаха достъп. Тук терасите за стрелци на кулите бяха пусли. Обкованата с желязо врата на ниската сива стражева кабина малко зад широките крепостни порти зееше широко отворена и някаква жена с грубовато лице и груби вълнени дрехи с навити над лактите ръкави седеше пред дървено корито и търкаше дрехи с дъската за пране. Изглежда, се беше приютила тук; две дрипави хлапета зад нея смучеха палци и надничаха любопитно, ококорили очи към него и спътниците му. Или към конете им, най-малкото.

Тай'дайшар си беше внушителна гледка, строен черен жребец с широки гърди, кон, привличащ вниманието, но той бе решил да яхне точно него. Щом някой Отстъпник можеше толкова лесно да го открие в имението на Алгарин, нямаше много смисъл да се крие. Или поне да влага чак такова усилие. Беше си сложил черни ръкавици да прикрие драконовите глави на ръцете си и чаплите, жигосани на дланите. Палтото му беше от тъмносива вълна, без никакво везмо, чулът на конския гръб от прост груб плат, а дръжката на меча и ножницата му бяха покрити с груба меча кожа, откакто мечът бе станал негово притежание — нищо, което да накара хората да се загледат. Кацуан, в сива вълнена рокля, беше нахлузила качулката на зеленото си наметало достатъчно, за да прикрие айезседайското си лице, но Мин, Нинив и Аливия нямаха причини да се крият. Макар че извезаното на цветчета червено сетре на Мин и впитите ѝ бричове можеше да привлекат известно любопитство, да не говорим за червените ѝ ботушки с високи токове. В Кайриен беше виждал жени, които се обличаха така — подражаваха ѝ, но му се струваше невероятно модата да се е

разпространила чак до Тийр, където натежаваше скромността. Поне публично. Нинив носеше синя коприна на жълти ивици и всичките си накити, едва прикрити под синьото ѝ наметало, но с копринени одежди в Тийр щеше да е пълно. Поискала бе да си сложи шала! Той обаче си стоеше в дисагите ѝ. След много малко усилие от негова страна.

Второто, което забеляза, беше звукът: ритмично тракане, накъсвано периодично от пронизващо ушите изсвирване. Отначало смътен, този звук като че ли бързо се приближаваше. Въпреки ранния час улиците, които можа да види през отворените порти, бяха пълни с народ. Половината хора, които се мяркаха, като че ли бяха от Морския народ: мъжете гологърди, жените — с ярки ленени блузи и с шарфове, по-пъстри от онези, които носеше тайренското простолудие. Всички глави като че ли бяха обърнати към източника на звука. Из тълпата пробягваха деца, шмугваха се покрай теглените от волове коли и тичаха към шума. Няколко добре облечени мъже и жени бяхе слезли от носилките си и стояха до носачите и гледаха. Някакъв търговец с раздвоена брада и сребърни вериги на гърдите на палтото си се беше показал наполовина от прозорчето на боядисана с червен лак карета и викаше на кочияша да усмири нервно Потропващите коне, докато се напругаше да види по-добре.

Белокрили гълъби, стреснати от високите каменни покриви от едно особено силно изсвирване, изведнъж закръжиха във въздуха... и две големи ята се сблъскаха и засипаха тълпата долу с телца на замаяни гълъби. Изпадаха всички птици. Някои от хората дори престанаха да се взират към приближаващия се шум и зяпнаха към небето. Изненадващо много засъбираха нападали птици и закъсаха вратовете им, и то не само босоноги хора в опърпана вълна. Една жена в коприна и дантела набързо събра половин дузина, преди отново да зяпне към шума: птиците увиснаха в ръцете ѝ.

Аливия ахна стъписано.

— Това добра поличба ли е, или лоша? — провлече сеанчанката. — Трябва да е лоша. Освен ако гълъбите са различни?

Нинив я погледна кисело, но не отвърна нищо. Беше станала много мълчалива, откакто Лан изчезна предишния ден, тема, по която съвсем мълчеше.

— Някои от тези хора ще измрат от глад — тъжно промълви Мин. По връзката потече жалост. — Всеки един, за когото мога да видя

нещо.

„Как мога да се скрия? — изсмя се Луз Терин. — Аз съм тавирен!“

„Ти си мъртъв — отвърна му рязко Ранд в ума си. Хората пред него щяха да измрат от глад, а той се смееше? Нищо не можеше да се направи, разбира се, не и след като Мин кажеше нещо, но смехът беше друго нещо. — Аз съм тавирен. Аз!“

Какво друго се случваше в Тийр заради идването му? Това, че беше тавирен, не винаги имаше въздействие, но когато имаше, то можеше да покрие цял град. Най-добре бе да продължи с това, за което беше дошъл, преди неподходящите хора да се досетят какво означава летящи гълъби да се сблъскат във въздуха. Щом Отстъпниците пращаха срещу него орди тролоци и мърдраали, възможно беше Мрако-любци да се възползват от всяка възможност да забият стрела между ребрата му. Да не полага много усилия да се скрие не беше като да не полага въобще.

— Все едно че си развял Знамето на Светлината и водиш хиляди души почетна гвардия, а не шест — сухо измърмори Кацуан и изгледа накриво Девите, които се мъчеха да се преструват, че нямат нищо общо с групата на Ранд — бяха застанали в широк кръг около нея, покрили главите си с шуфите. Две бяха от Шайдо и гледаха свирепо, щом обърнеха очи към него. Копията на всички Деви бяха на гърбовете им, затъкнати под каишките на калъфите на лъковете им, но само защото Ранд бе предложил да ги остави и да вземе други вместо тях. Нандера беше настояла да го придружат поне няколко Деви, вторачена в него с очи, твърди като смарагди. Не можеше и да помисли да откаже. Като единствено чедо на Дева, което Девите бяха познавали някога, имаше задължения.

Подръпна юздите на Тай'дайшар, но изведнъж на улицата се появи голям фургон, пълен с машинария — дрънчеше и съскаше, големите обковани с желязо колела мятаха искри от сивите каменни улични плочи. Движеше се с бързината на подтичващ човек. Машинарията като че ли бълваше пара; една тежка дървена греда се движеше на-пред-назад и буташе друга, вертикална, а от метален комин се виеше дим; но от коне нямаше и помен, само някакъв странен кормилен лост отпред, който обръщаше колелетата. Един от тримата мъже, стоящи във фургона, дърпаше дълго въже и парата излизаше с

пронизително свистене от една тръба над огромен железен цилиндър. Тълпата бе зяпнала с благоговение, мнозина бяха запушили ушите си с ръце но впрягът на търговеца с чаталестата брада не беше в подобно настроение. Конете зацвиляха като пощурели, драснаха напред и разпръснаха хората пред себе си. Подгониха ги ругатни и няколко мулета, които препуснаха след тях — коларите се бяха вкопчили в юздите. Дори няколко волски впряга се затътриха след тях доста по-бързо отпреди. Връзката се изпълни с удивлението на Мин.

Ранд удържа жребеца с пети — като обучен боен кон, Тай'дайшар реагира мигновено, макар да продължаваше да пръхти — Ранд също се вторачи удивен. Явно господин Поел наистина бе успял да накара своя парен фургон да заработи.

— Но как е стигнало това нещо в Тийр? — учуди се той на глас. Последния път беше видял тази чудесия в Академията на Кайриен — и спираше на всеки няколко крачки.

— Казва се парен кон, милорд — подвижна едно босоного хлапе с неумито лице и опърпана риза, което подскачаше до тях на калдъръма. Дори поясът, който държеше торбестите му гащи, имаше толкова дупки, колкото и дрехите му. — Девет пъти съм го виждал. Ком тука го е видял само седем пъти.

— Парен фургон е, Дони — намеси се също толкова дрипавият му приятел. — Парен фургон.

Никой от двамата не можеше да е на повече от десет и бяха по-скоро мършави, отколкото слаби. Калните им стъпала, дрипавите ризки и дупките по бричовите им издаваха, че са от предградията, където живееха най-бедните. Ранд беше променил много закони в Тийр, особено онези, които най-тежаха на бедните, но не беше успял да промени всичко. Не беше знаел дори откъде по-напред да започне. Луз Терин задърдори за данъци и за пари, отварящи работни места, но все едно че ръсеше думи, както му падне, без никакъв смисъл. Ранд приг-луши гласа му до глухо бръмчене, като на муха в другия край на стаята.

— Четири такива закачени един за друг издърпаха сто фургона дотук чак от Кайриен — продължи Дони, без да обръща внимание на другото момче. — Покрили са по близо сто мили всеки ден, милорд. Сто мили!

Ком тежко въздъхна.

— Шест са били, Дони, и са теглили само петдесет фургона, но са покривали *над* сто мили на ден. По сто и двайсет понякога, както чух, и го каза един от паровозците. — Дони се обърна, изгледа го навъсено и двамата свиха юмруци, готови да се сбият.

— Все едно, постижението е забележително — каза им бързо Ранд преди да са почнали да се удрят. — Дръжте.

Бръкна в джоба на палтото си, извади две монети и ги подхвърли към момчетата, без да погледне какви са. Златото лъсна във въздуха и момчетата жадно го докопаха. Спогледаха се и хукнаха през портите колкото им държат краката, явно от страх да не би да си поиска парите обратно. Семействата им щяха да преживеят месеци с толкова злато.

Мин се загледа с жал, която отекна по връзката дори след като тръсна глава и лицето ѝ се отпусна. Какво беше видяла? Смърт навярно. Ранд изпита гняв, но не и жалост. Колко десетки хиляди щяха да загинат, преди да свърши Последната битка? Колко деца щеше да има между тях? Вече не беше му останало място за скръб.

— Много щедро — каза сърдито Нинив, — но цяла сутрин ли ще стоим тука?

Парният фургон бързо се отдалечаваше, но дебелият ѝ кафява кобила продължаваше да диша възбудено и да мята глава, а тя бездруго изпитваше затруднения с животното, колкото и кротко да беше. Съвсем не беше толкова добра в ездата, колкото си мислеше. Впрочем дълговратата кобила на Мин, от конюшната на Алгарин, също играеше на място така, че само здравата ѝ облечена в червена ръкавица ръка, стиснала юздите, я задържаше да не побегне, а дорестият кон на Аливия също се опитваше да заиграе, макар бившата дамане да го удържаше толкова леко, колкото и Кацуан своя. Аливия понякога показваше изненадващи дарби. Е, от дамане се очакваше да могат да яздят добре.

Докато навлизаха в града, Ранд за последен път се загледа след скриващия се парен фургон. „Забележително“ едва ли беше най-подходящата дума. Сто фургона или само петдесет — само? — „невероятно“ май беше по-точното. Дали търговците щяха да използват тези неща вместо коне? Едва ли. Търговците бяха консервативни хора, нямаха навик да се хвърлят на нови начини да се прави едно или друго. Неясно защо, Луз Терин почна да се смее отново.

Тийр не беше красив като Кемлин или Тар Валон и малко от улиците му можеше да се нарекат особено широки, но все пак беше голям и просторен, един от великите градове на света и, както повечето големи градове — разраснало се волю-неволю човешко гъмжило. По заплетените му улици ханчета с керемидени покриви и конюшни със стръмни, покрити с каменни плочи стрехи стояха редом до палати с бели ръбести куполи и високи, опасани с тераси кули, които често свършваха с остър връх. Ковачници и ножарници, шивачници и касапници, дюкяни на продавачи на риба и работилници на тъкачи на черги отър-кваха рамене с мраморни постройки с високи бронзови порти зад масивни бели колони, зали на гилдии, на банкери и за покупка на стока на едро.

В този ранен час самите улици все още бяха потънали в дълбоки сенки, но гъмжаха от прословутата южняшка енергичност. Носилки, понесени от по двама стройни носачи, извиваха през тълпите почти с бързината на хлапетата, тичащи увлечени в игра, докато карети зад впрягове от по четири или шест коня се движеха бавно като колите и фургоните, повечето теглени от едри волове. Бавно се тътреха носачи с тежките си товари, провиснали на прътовете, държани от по двама души, чираци носеха на гръб навити на рула килими и сандъци с изделията на майсторите им. Улични продавачи деряха гърла и хвалеха стоката си на тави и ръчни колички — игли и панделки, или пък печени ядки и топли месеници, а акробати, жонгльори и музиканти Играеха и свиреха на всяка пресечка. Човек нямаше и да си помисли, че този град е бил под обсада.

Не всичко беше мирно обаче. Въпреки ранното утро по улиците се мяркаха буйни пияници, изхвърлени от гостилници и кръчми, и толкова много побойници и боричкащи се на калдъръма мъже, че щом подминеха едни, се натъкваха на други. Из тълпата се мяркаха и много ратници, с мечове на кръста и с ръкави, нашарени с цветовете на различните Домове, но дори те не си правеха труда да спрат уличните свади. В много от тези битки се бяха забъркали ратници — било едни с други или с мъже от Морския народ, с грубо облечени типове, които можеше да са ратаи, чираци или хамали. Войниците, като нямат какво да правят, ги хващаше скуката, а отегчените войници пиеха и налитаха на бой. Все пак го радваше, че ратниците на бунтовниците са отегчени.

Девите, които си пробиваха път през тълпата все така преструвайки се, че нямат нищо общо с Ранд, привличаха озадачени погледи и много чесане по главите, главно от страна на смуглите хора на Морския народ, макар че изуменото им зяпване скоро биваше последвано от детска глъч. Тайренците, повечето от които не бяха много по-светлолики от Морския народ, вече бяха виждали айилци и макар сигурно да се чудеха защо са се върнали в града, си даваха вид, че точно тази заран си имат друга работа, много по-важна. Като че ли никой не обръщаше особено внимание на Ранд и останалите му спътници. По улиците се срещаха и други мъже и жени на коне, повечето чуждо-земци — тук някой белолик кайренски търговец в строго палто, там арафелец със сребърни звънчета, навързани на черните му плитки тук меденокожа доманка в полупрозрачна рокля, едва прикрита под наметалото, следвана от двама изгърбени охранници в кожени палта с пришити по тях стоманени кръгчета, там шиенарец с бръсната глава освен сивия перчем на темето и корема, изпънал копчетата на дрехата му. Човек не можеше и десет крачки да измине в Тийр, без да срещне другоземец. Дълги ръце имаше тайренската търговия.

Ала това съвсем не означаваше, че преминаването му през града беше без инциденти. Малко пред него едно ратайче на хлебар се спъна и падна, кошницата, която носеше, изхвърча във въздуха, а когато момчето се дръпна от калдъръма да отвори път на Ранд, спря със зяпнала уста и се вторачи в дългите самуни, застанали прави и подредени на пирамидка до кошницата. Някакъв мъж по риза, който пиеше на прозореца на втория кат на един хан, залитна и се прекатури на улицата с крясък, който секна, щом мъжът тупна на ходилата си няма и на десетина крачки от Тай'дайшар — а халбата в ръката му бе все още пълна. Ранд го остави зад гърба си ококорен, да се опипва в почуда. Вълните на променения шанс се стелеха след Ранд и обхващаха целия град.

Не всяко събитие щеше да е толкова безвредно като със самуните или толкова благополучно като с мъжа, приземил се на крака, вместо на главата си. Тези вълни можеха да обърнат едно безболезнено тупване в счупени кокали или врат. Дълги вражди можеха да започнат от това, че хора са изrekli неща, които не са си и помисляли, че ще чуят да излязат от устите им. Жени щяха да решат да отровят мъжете си

заради дребни обиди, които години наред са търпели кротко. О, някой можеше да намери прогнила торба с жълтици, заровена в мазето му, без дори да е разбрал защо изобщо е почнал да копае, или някой можеше да поиска и да спечели ръката на жена, към която дотогава не е имал куража да се обърне, но колкото хора извадеха неочакван късмет, толкова щяха да претърпят разорение. Равновесие, така го беше нарекла Мин. Добро, което да уравни всяко зло. Зло, което да уравни доброто. Трябваше да приключи работата си в Тийр колкото може по-бързо. За препускане в галоп през тези пълни с хора улици и дума не можеше да става, но Ранд поддържаше достатъчно добър ход, за да принуди Девите да подтичват.

Крайната му цел беше изникнала пред очите му много преди да влезе в града: каменен масив като гол стръмен хълм, изпънал се от река Еринин към центъра на града и покриващ поне осем-девет марша, цяла квадратна миля или повече, и извисяващ се в небето. Камъкът на Тийр беше най-старото човешко укрепление, най-старата постройка на света, сътворена с Единствената сила през последните дни на самото Разрушение. Беше изграден от монолит, един-единствен камък, без нито една свързка, въпреки че над трите хиляди години дъждове и вятър бяха проявили повърхността му. Първите бойници бяха на сто разтега над земята, макар да имаше много амбразури за стрелци и пониско, и отвори за заливане на щурмуващия враг с вряло масло или стопено олово. Никой подложил го на обсада не можеше да прекрати снабдяването на Камъка през собствените му укрепления със стени пристани и имаше много ковачници и цехове за направа и поправяне на всякакви оръжия в случай, че запасите в оръжейните се изчерпеха. На най-високата кула, издигаща се в самия център на Камъка, се вееше знамето на Тийр, наполовина червено, наполовина златно, с коса линия от три сребърни полумесеца и толкова голямо, че можеше ясно да се види как плющи от силния вятър. Трябваше да е силен, за да може да го раздвижи. Над по-малките кули се развяваха по-малки негови копия, но тук те се редуваха с още едно гънещо се под вятъра знаме, древния символ на Айез Седай, черното и бялото на червено поле. Знамето на Светлината. Знамето на Дракона, така го наричаха някои, сякаш нямаше друго, носещо това име. Върховният лорд Дар-лин, изглежда, с гордост изтъкваше верността си. Това беше добре.

Аланна беше вътре, а дали това бе добре, тепърва щеше да научи. Преди Елейн, Авиенда и Мин да го обвържат, не я усещаше така остро. Така поне си мислеше. Бяха успели по някакъв начин да я изтикат настрана и да се наложат, а тя му беше казала, че почти нищо не усеща от него освен присъствието — но все пак си стоеше някъде в тила му, възел от чувства и сетива. Май от дълго време не беше достатъчно близо до нея, за да ги усети. За сетен път почувства връзката си с нея като натрапничество, като опит да вземе връх над връзката му с Мин, с Елейн и Авиенда. Аланна беше уморена, все едно че напоследък не се беше напивала достатъчно, и обезсърчена, със силни жилки на яд и свадливост. Зле ли вървяха преговорите? Скоро щеше да разбере. Тя вече трябваше да е разбрала, че той е в града, вече знаеше, че се приближава, макар и почти нищо повече. Мин се беше опитала да го научи на една хитрина, която наричаше „замаскиране“ и която уж трябваше да го скрие от връзката с Аланна, но той така и не бе успял да го постигне. Впрочем самата тя си признаваше, че също не може.

Скоро се озова на една улица, водеща право към площада, обкръжаващ Камъка от три страни, но нямаше намерение да подкара направо по нея. Първо, всички обковани с желязо порти щяха да са здраво залостени. Второ, оттук виждаше няколкостотин ратници в другия край на улицата. Допускаше, че ще са толкова пред всяка порта на крепостта. Не създаваха впечатление на обсадители. По-скоро се шляеха и си бърбяха нехайно — някои бяха смъкнали шлемовете и подпрели алебардите си на стените на сградите покрай улицата, а между тях сновяха слугини от близките ханове и кръчми и им продаваха от подноси ейл и вино — но едва ли щяха да са толкова кротки с човек, който се опитва да влезе в Камъка. Не че можеха да го спрат, естествено. Можеше да забърше няколкостотин души като мухи.

Само че не беше дошъл в Тийр, за да убива когото и да било, освен при крайна необходимост, тъй че подкара към конюшната на един хан с керемиден покрив, триетажна сграда от сив камък. Табелата отпред беше прясно изрисувана, и то не с какво да е, а с грубо подобие на съществата, увити на ръцете му до лактите. Художникът явно беше решил, че съществото ще е нещо по-така, не каквото му го бяха описали, затова бе добавил дълги остри зъби и набръчкани оребрени криле. Криле! Изглеждаха като изкопирани от онези сеанчански

летящи зверове. Кацуан погледна табелата и изсумтя. Нинив я погледна и се изкикоти. Мин също се изсмя!

Дори след като Ранд даде на двете босоноги конярчета по един сребърник, за да се погрижат добре за конете, те продължиха да зяпат Девите по-вторачено, отколкото монетите. Вторачено, но не толкова, колкото посетителите в гостилницата „Дракона“. Всякакви разговори заглъхнаха, щом Девите нахлуха след Ранд, с щръкнали към таванския гредоред върхове на копия и стиснали в ръце щитовете от бича кожа. Мъже и жени заобръщаха ниските си столчета и се запулиха. Повечето трябваше да са заможни търговци или солидни майстори занаятчии, но бяха зяпнали като селяци, видели за първи път град. Слугините в тъмни рокли с високи яки и къси бели престилки престанаха да притичват около масите и се озвериха над подносите. Дори момичето, което свиреше с чукчетата по дулцимера между двете камини, студени заради хубавата пролетна утрин, спря и зяпна.

Един много смугъл тип с леко къдрава коса — седеше на квадратна маса до вратата, — като че ли изобщо не забеляза Девите. Ранд отначало го взе за човек от Морския народ, макар да беше облечен в чудато палто без яка и ревери, бяло някога, но вече покрито с петна и омачкано.

— Казвам ти, имаме много, много от онез... червеи, дето правят... да, правят... коприна на кораб — заговори той на пресекулки със странен мелодичен акцент. — Но трябва да имам... черница... да, листа от черница да ги храня. Ще станем богати.

Събеседникът му на масата махна пренебрежително с дебелия си ръка; беше зяпнал Девите.

— Червеи ли? Всеки знае, че коприната расте по дърветата.

Ранд поклати глава, докато влизаше в гостилницата. Червеи! Какви ли не приказки измисляха хората само за да изтръгнат монета от някой друг.

— Агардо Саранче на вашите услуги, милорд, милейди — представи се с дълбок поклон слабият оплешивял ханджия и разпери широко ръце. Не всички тайренци бяха смугли, разбира се, но този беше светъл като кайриенец. — Какво ще обичате? — Черните му очи продължаваха да шарят по Девите и той току подръпваше дългото си синьо палто, сякаш изведнъж му бе станало тясно.

— Искаме стая с добър изглед към Камъка — каза Ранд.

— *Червеите* я правят коприната, приятел — провлече някакъв мъж зад гърба му. — Очите си залагам.

При този познат акцент Ранд рязко се обърна и видя, че Аливия е зяпнала — с ококорени очи и изцедено от кръв лице — един мъж с тъмно палто, който тъкмо излизаше на улицата. Ранд изруга и прити-ча до вратата, но от хана се отдалечаваха поне десетина мъже с тъмни палта и всеки от тях можеше да го е изрекъл. Нямаше как да различи среден на ръст човек, видян само за миг, през рамо. Но се обърна, съжалил, че не можа да го хване. Да знаеше щеше да е по-добре, отколкото да предполага.

Попита Аливия дали го е видяла добре, но тя само поклати мълчаливо глава. Лицето ѝ все още беше преbledняло. Освирепяваше, щом заговореше какво иска да направи на сул-дам, но явно беше достатъчно да чуе говора на родната си земя, за да се стъписа. Дано само това не се окажеше нейна слабост. Предстоеше ѝ да му помогне по някакъв начин и той не можеше да си позволи да е слаба.

— Какво знаете за мъжа, който току-що излезе? — обърна се Ранд към Саранче. — Онзи, дето говореше малко замазано.

Ханджията замига.

— Нищо, милорд. Не съм го виждал преди. *Една* стая ли искате, милорд? — Очите му пробягаха към Мин и останалите жени и устните му замърдаха, сякаш броеше наум.

— Ако сте си помислили нещо непристойно, господин Саранче — каза възмутено Нинив и си подръпна плитката, провиснала под качулката на наметалото ѝ, — съветвам ви да премислите хубаво. Преди да съм ви откъснала ушите. — Мин тихо изсъска, а едната ѝ ръка се плъзна към другата китка, но спря. Светлина, ама бързо посягаше към ножовете си!

— Какво непристойно? — попита много невинно Аливия, а Кацуан изсумтя.

— *Една* стая — търпеливо повтори Ранд. „Жените винаги могат да си намерят повод да се възмутят“. Той ли си го помисли това, или беше Луз Терин? Сви неловко рамене. С леко раздражение, което едва успя да прикрие. — Най-голямата ви стая, с изглед към Камъка. Няма да ни трябва задълго. Довечера ще можете пак да я дадете под наем. Конете ни обаче може би ще трябва да подслоните за ден-два.

По слабото лице на ханджията пробяга облекчение, макар че гласът му се изпълни с фалшива жалост.

— Съжалявам, но най-голямата ми стая е заета, милорд. Всъщност всичките ми големи стаи са заети. Но с огромна радост ще ви придружа нагоре по улицата до „Три луни“, където...

— Пфу! — Кацуан избута качулката да открие лицето си и отчасти златните дрънкулки по косата си. Цялата беше хладно съдържана; а погледът ѝ — неумолим. — Мисля, че ще намериш начин да ни осигуриш стаята, момче. И мисля, че ще е по-добре да го намериш веднага. Плати му добре — обърна се тя към Ранд и дрънкулките се люшнаха. — Това беше съвет, а не заповед.

Саранче алчно пое тлъстата жълтица, подадена му от Ранд — целият хан едва ли печелеше повече за цяла неделя, — но тъкмо лишеното от възраст лице на Кацуан го отпрати бежешком към стълбите в дъното на гостилницата. Върна се след минутка и ги отведе до една стая на втория етаж с тъмен лъскав дървен цокъл и разхвърляно легло, широко колкото да легнат в него трима души, под двата прозореца, запълнени с извисяващия се над покривите Камък. Предишният наемател беше изгонен толкова припряно, че беше оставил на пода до леглото смачкани чорапи и един костен гребен на умивалника в ъгъла. Ханджията предложи да се разпорежи да им донесат дисагите и вино и като че ли се изненада, когато Ранд отказа, но само като погледна лицето на Кацуан, се поклони чинно и отново изхвърча припряно навън.

Стаята беше доста широка като за в хан, но не можеше да се сравни с тези в имението на Алгарин, още по-малко в някой палат. Особено след като беше запълнена с дванайсет души. Стените сякаш притискаха Ранд. Усети как гърдите му изведнъж се стегнаха. Всеки дъх излизаше с усилие от дробовете му. Връзката се изпълни със съчувствие и тревога.

„Кутията — изпъшка Луз Терин. — Трябва да изляза от кутията!“

Задържал погледа си на прозорците — да вижда Камъка беше необходимост, а това, че виждаше и открито небе между „Дракона“ и Камъка, открито небе отгоре, малко облекчи дъха му, съвсем малко — задържал очите си приковани в небето над Камъка, той заповяда на всички да застанат покрай стените. Подчиниха се бързо. Е, Кацуан го изглежда рязко, преди да се плъзне към стената, а Нинив изсумтя, преди

да се фръцне, но останалите се изместиха бързо. Ако си бяха помислили, че му е нужно пространство за безопасност, донякъде си беше така. С това, че излязоха от полезрението му, стаята като че ли стана малко по-голяма. Съвсем малко, но всяка педя беше благословено облекчение. Връзката беше пълна с тревога.

„Трябва да се измъкна — простена Луз Терин. — Да се измъкна навън“.

Ранд се вкочани пред това, което го чакаше, бдителен срещу всеки опит на Луз Терин да се намеси, сграбчи мъжката половина на Верния извор и сайдин се вля в него. Опитва ли се лудият да го сграбчи първи? Със сигурност успя да се допре до него, докосна го, но Ранд го овладя. Планини от пламъци, рухнали на огнени лавини, се опитаха да го заличат със свирепия си порой. Вълни, пред които ледът щеше да е топъл, се опитаха да го отнесат към бушуващо море. А той засия сред всичко това, изведнъж така оживял, сякаш през целия си живот досега беше дрямал. Можеше да чуе всеки дъх в стаята, можеше да види огромното знаме на върха на Камъка толкова ясно, че почти му се стори, че откроява вътъка на платното. Двойната рана на хълбока му запулсира, сякаш се мъчеше да се изтръгне от тялото му, но с изпълнителата го Сила можеше да пренебрегне болката. Струваше му се, че и с меч да го прободат, пак може да я пренебрегне.

Но със сайдин дойде и неизбежното ужасно гадене, почти непреодолимото желание да се превие и да избълва всичко, което беше изял през живота си. Коленете му затрепериха. Бореше се това толкова упорито, колкото се бореше със Силата, а сайдин винаги и всякога трябваше да бъде надвит. Човек трябваше да покори сайдин на волята си, иначе той щеше да го унищожи. Лицето на мъжа от Шадар Логот изплува за миг в главата му. Изглеждаше разгневен. И готов да повърне. Нямаше съмнение, че в този миг усещаше Ранд, както и Ранд — него. Само на косъм да помръднеше в която и да било посока и щяха да се докоснат. Дори по-малко от косъм.

— Какво става? — попита строго Нинив, приближи се до него и го погледна тревожно. — Лицето ти е посивяло. — Посегна към главата му и той настръхна.

— Добре съм. Отдръпни се. — Тя си остана на място и го изгледа с един от онези погледи, които жените си носят в кесийките на колана. Този специално говореше, че тя знае, че я лъже, макар да не

може да го докаже. Пред огледалата ли ги упражняваха тези погледи? — Отдръпни се, Нинив.

— Нищо му няма, Нинив — каза Мин, макар нейното лице също да беше леко посивяло и беше притиснала корема си с ръце. Знаеше.

Нинив изсумтя, сбръчка презрително нос, но най-сетне се дръпна настрана. Сигурно на Лан му беше писнало и затова беше избягал. Не, не беше това. Лан нямаше да я напусне, освен ако тя не му кажеше, а и тогава — само за толкова, колкото трябваше. Каквото и да беше, Нинив знаеше и най-вероятно го беше отпратила някъде по свои причини. Айез Седай, с проклетите им тайни.

И той преля. Дух докосна Огън и познатата вертикална сребриста резка се появи до леглото, завъртя се около себе си и се ушири в смътна гледка с масивни, потънали в мрак колони. Единственото осветление идеше от стаята на хана. Отверстието, на една педя над пода, не беше по-голямо от вратата на стаята, но веднага щом се отвори, три от Девите, вече забулени, притичаха през него, измъкнали копията си, а кожата на Ранд отново настръхна, щом Аливия скочи след тях. Да го пази беше дълг, който сама си беше наложила, но го приемаше толкова сериозно, колкото и Девите.

Тук обаче нямаше да има никаква засада, никакви опасности, затова той прекрачи и стъпи долу. В другия край Порталът висеше на една стъпка над огромните сиви каменни плочи — Ранд не искаше да им навреди повече, отколкото досега. Беше в Сърцето на Камъка и с изпълнилата го Сила и на светлината, процеждаща се през Портала от стаята на „Дракона“, успя да види тесния процеп в един от камъните, където беше забил в пода Каландор. Който го извади, ще последва. Дълго и упорито беше мислил, преди да прати Нарисма да му донесе Каландор. Каквото и да казваха Пророчествата с това, че ще го последва, днес Нарисма беше зает. Обкръжаваше го гора от огромни колони от червен мрамор, които се простираха в сумрака, скриващ незапалените златни светилници, сводестия таван и огромния купол. Ботушите му глухо отекваха в огромната зала, както и тихият шепот на меките ботуши на Девите. Тук усещането за теснота изчезна.

Мин скочи веднага след него — с по един нож за мятане във всяка ръка, завъртя глава насам-натам и очите ѝ зашариха в тъмното — но Кацуан, застанала до отвора, каза:

— Никога не скачам, освен ако не е абсолютно наложително, момче. — И протегна ръка с очакване да я поеме.

Той я смъкна долу и тя кимна за благодарност. Можеше да означава благодарност. Или „Виж ти, отдели от проклетото си време за това“, също така. Над извърнатата ѝ нагоре длан се появи кълбо от светлина, след миг над ръката на Аливия също затрептя светло кълбо. Около двете се разля светло петно и околният сумрак стана още по-тъмен. Нинив настоя за същата учтивост и намери у себе си благоприличие да измърмори едно „благодаря“ — тя също бързо сътвори светещата си топка, — но когато поднесе ръка на една от Девите — стори му се, че беше Сарендра, една от Шайдо, макар под черното було да не можеше да види нищо повече от две сини очи — тя изсумтя презрително и скочи с копие в ръка, последвана от другите две. Ранд остави Портала да се затвори, но сайдин задържа, въпреки кипналия си стомах и световъртежа. Не очакваше, че ще му се наложи отново да прелее, преди да е напуснал Камъка — Аланна не искаше да остави възможност на Луз Терин да се докопа до Силата.

„Трябва да ми се довериш — изръмжа Луз Терин. — Щом трябва да стигнем до Тармон Гай-дон, за да можем да умрем, трябва да ми се довериш“.

„Веднъж ми каза да не се доверявам никому — помисли си Ранд. — Включително и на теб“.

„Само лудите не вярват никому — прошепна Луз Терин. И изведнъж се разплака. — О, защо този луд е в главата ми?“

Ранд потисна гласа.

Закрачи към високата арка, извеждаща от Сърцето, и се изненада, като видя двама Бранители на Камъка — с широки шлемове и лъскави ризници, с бухнали ръкави на черните куртки на жълти ивици. С извадени мечове, те се взираха напрегнато през арката със смесица от смут и мрачна решителност. Явно се бяха стъписали от това, че виждат светлини и чуват стъпки да отекват в зала само с един вход, този, който пазеха. Девите се приведоха, изпънали копия, разпръснаха се от двете му страни и бавно запръстъпваха срещу двамата.

— Кълна се в Камъка, той е! — възкликна единият и припряно прибра меч си в ножницата. Нисък и плещест, с крив белег, почващ от челото и минаващ през носа чак до челюстта, той дълбоко се поклони

и разпери широко облечените си в стоманени ръкавици ръце. — Ягин Хандар, милорд. Камъкът стои. Това го получих в онзи ден. — И опипа с длан белега на лицето си.

— Почетна рана, Хандар, и паметен ден — отвърна му Ранд, докато другият също прибираше припряно оръжието си и се навеждаше за поклон. Чак сега Девите отпуснаха копията си, но лицата им останаха забулени. Паметен ден? Тролоци и мърдраали в Камъка. Втория път, в който истински беше развихрил Каландор, Меча, който не е меч, точно така, както трябваше да се използва. Лежащите навсякъде около него мъртви. Мъртвото момиче, което не можа да съживи. Кой можеше да забрави такъв ден! — Зная, че заповядах Сърцето да се пази, докато Каландор беше тук, но защо още стоите на пост?

Двамата се спогледаха озадачено.

— Вие наредихте да даваме стража, милорд Дракон — рече Хандар. — И Бранителите се подчиняват. Но нищо не сте казали за Каландор, освен никой да не се доближава до него, ако не представи сигурно доказателство, че го пращате вие. — Изведнъж нисичкият мъж се сепна и отново се поклони, още по-дълбоко. — Простете, милорд, ако ви се е сторило, че възразявам. Не исках. Да събера ли Върховните лордове от покоите им? Вашите се поддържат в готовност за идването ви.

— Не е нужно — отвърна Ранд. — Дарлин ще ме очаква и знам къде да го намеря.

Хандар потръпна. Другият изведнъж намери нещо много интересно по пода и се загледа в него.

— Може би все пак ще ви трябва водач, милорд — провлече Хандар.

— Коридорите... Коридорите понякога се променят.

Така. Шарката наистина се разбридаше. А това означаваше, че Тъмния докосва света повече от когато и да било от Войната на Сянката насам. Ако се разхлабеше прекалено преди Тармон Гай-дон, Дантелата на Вековете можеше да се разплете. И край на време, на реалност и сътворение. Трябваше някак да предизвика Последната битка, преди това да е станало. Само че не смееше. Все още не смееше.

Увери Хандар и другия, че не му трябва водач, и двамата отново се поклониха, явно приели, че Прероденият Дракон може да направи

всичко, което твърди, че може. Простичката истина беше, че знаеше как да намери Аланна — можеше да посочи точно къде е, — а тя се беше раздвижила, откакто го бе усетила. За да намери Дарлин и да го уведоми, че Ранд ал-Тор идва, несъмнено. Мин му беше казала, че я държи в ръцете си, но Айез Седай винаги намираха начин да играят откъм двата края срещу средата. Винаги си имаха свои схеми, свои цели. Виж Нинив и Верин. Виж ги всички до една.

— Скачат, щом кажеш „хоп“ — заговори хладно Кацуан и смъкна качулката си на гърба, докато излизаха от Сърцето. — Може да е лошо тебе, когато твърде много хора почнат да скачат при всяка твоя дума. — Тя да намери кураж да му го каже това! Проклетата Кацуан Мелайдрин!

— Аз водя война — отвърна ѝ грубо Ранд. Гаденето го изнервяше. Точно затова беше груб. — Колкото по-малко хора ми се подчиняват, толкова по-голяма е възможността да загубя. А ако загубя, губят всички. Ако можех да накарам всички да се подчиняват, щях да го направя. — Бездруго твърде много хора не се подчиняваха или се подчиняваха по свой си начин. Защо Мин трябваше да изпита *жалост*, в името на Светлината?

Кацуан кимна и промълви почти на себе си:

— Така си и мислех.

Това пък какво трябваше да означава?

Камъкът си имаше всичките украси, достойни за палат, от копринените гоблени и скъпите килими по коридорите, от Тарабон, Алтара и самия Тийр, до златните стойки, крепящи светилниците с огледала. Раклите покрай каменните стени можеше да са за нещата, нужни на слугите за чистене, но бяха от скъпо дърво, повечето с резба и винаги с ръбове със златен варак. В нишите стояха купи и вази от порцелан на Морския народ, тънки като дървесни листа и многократно по-ценни от теглото си в злато, и масивни, обсипани със скъпоценни камъни статуетки: златен леопард с рубинени очи, който се мъчеше да събори сребърен елен с обсипани с перли рога, на височина цял разтег, златен лъв, още по-висок, със смарагдови очи и огнекапки вместо нокти, и други, толкова пищно обсипани с драгоценни камъни, че металът под тях не се виждаше. Слуги и слугини в ливреи и рокли на черни и златни ивици се кланяха или приклякаха в реверанс, докато Ранд се изкачваше нагоре през Камъка, а тези, които го разпознаваха,

се кланяха доземи. Някои се ококорваха, щом видеха пристъпващите след него Деви, но изненадата им ни най-малко не забавяше проявата на дълбока почит.

Въпреки всичките дворцови украси Камъкът все пак беше пригоден за война, както отвън, така и отвътре. На всяко пресичане на два коридора на тавана имаше амбразури за стрелба. Стените между гоблените бяха нацепени с тънки отвори за стрелци, под ъгъл, тъй че да покриват коридорите в двете посоки, и ни едно от виещите се стълби-ща не беше без цепнатини, направени така, че стълбището да бъде засипано от дървени и метални стрели. Само един враг досега бе успял със сила да проникне в Камъка, айилците, а те бяха помели съпротивата твърде бързо, за да успее някой от защитниците да се включи в играта, но всеки друг враг, който успееше да влезе в Камъка, щеше да плати с кръв за всеки коридор. Само дето Пътуването завинаги беше променило облика на войната. Пътуването, както и Огнените цветя, и още толкова други неща. Кръвнината все пак щеше да се плати, но каменните стени и високите кули вече не можеха да задържат нападател. Аша'ман бяха превърнали Камъка в нещо толкова отживяло, колкото бронзовите мечове и каменни брадви по времето на Разрушението. Най-старата крепост на човечеството вече беше реликва.

Връзката с Аланна го водеше все нагоре и нагоре, докато не стигна до високи лъскави врати със златни леопарди за брави. Беше от другата страна. Светлина, как му се повръщаше! Ранд се стегна, дръпна едното крило и пристъпи вътре, като остави Девите на стража. Мин и другите го последваха.

Дневната беше почти толкова пищно обзаведена, колкото и личните му покои в Камъка; стените бяха отрупани с големи копринени гоблени със сцени на лов и битки, големият пъстър тарабонски килим на пода струваше толкова злато, колкото да изхраниш цяло село за една година, камината от черен мрамор бе толкова висока, че мъж да може да мине през нея, и толкова широка, че шестима да прекрачат един до друг. Всяка мебел, всички с внушителни размери, беше изкусно резбована, позлатена и осеяна със скъпоценни камъни, както и високите златни стойки на светилниците, чиито пламъци, отразени от огледалата, подсилваха светлината, струяща от остъкления таван. Златен глиган с рубинени очи и сребърни нокти и

зъби, висок над един разтег, стоеше на позлатен постамент в единия край на стаята, а друг постамент като него крепеше орел с очи от смарагди и рубинени нокти, също толкова висок. Съвсем скромни изделия за Тийр.

Отпусната в едно от тежките кресла, Аланна вдигна очи, щом той пристъпи вътре, и протегна златния бокал в ръката си към една от стоящите облечени в черно млади слугини, за да го напълни с тъмно вино от високата златна кана. Стройна, със сива пола на зелени ивици, Аланна беше толкова красива, че Луз Терин си затананика в главата му. Ранд за малко щеше да посегне да си погали ухото с палец, но веднага си дръпна ръката, разколебан дали жестът си е негов, или на лудия. Тя се усмихна, но мрачно, и очите ѝ обходиха Мин и Нинив, Аливия и Кацуан, а по връзката ѝ потече подозрение, яд и свадливост. Последните две се усилиха за Кацуан. И радост имаше също така, примесена с всичко останало, щом погледът ѝ се спря на него. Не че пролича в гласа ѝ.

— Я, ами че кой можеше да ви очаква, милорд Дракон? — Натърти на титлата му. — Каква изненада, нали, милорд Асторирил? — Значи все пак не беше предупредила никой друг. Интересно.

— Много приятна изненада — каза старият мъж, стана, поклони се и погали намастената си остра брада. Лицето на Върховния лорд Асторирил Дамара беше сбръчкано, провисналата до раменете коса — прошарена и оредяла, но гърбът му беше изправен и тъмните му очи гледаха остро. — От толкова време очаквам с нетърпение този ден. — Отново се поклони, този път на Кацуан, а после и на Нинив. — Айез Седай. — Твърде учтиво за Тийр, където преливането, че и самите Айез Седай бяха извън закона, преди Ранд да промени това.

Дарлин Сиснера, Върховен лорд и Стюард на Тийр в името на Преродения Дракон, със зелено копринено палто на жълти ивици по ръкавите и с позлатени ботуши, беше малко по-нисък от Ранд, с късо подкастрирана коса и остра брадичка, широк нос и сини очи, рядкост за Тийр. Очите му се ококориха, щом се обърна и прекъсна разговора си с Каралайн Дамодред до камината. Кайриенската благородничка накара Ранд да трепне, въпреки че беше очаквал да я види тук. Литанията, с чиято помощ изковаваше в огън душата си, за малко щеше да потече в главата му, но той успя да я заглуши. Ниска, слабичка и блеодолика, с големи тъмни очи и малък рубин, поклащаш се на челото ѝ от златната

верижка, вплетена в черната коса, падаща на вълни до раменете ѝ, тя беше самата двойничка на братовчедка си Моарейн. На всичко отгоре беше облечена в дълго синьо палто, извезано на златни спирали освен водоравните ивици червено, зелено и бяло, спускащи се от яката до пешовете, впити зелени бричове и сини ботуши с високи токове. Явно модата наистина се беше разпространила. Все пак тя приклекна в реверанс, макар да изглеждаше непривично в това облекло. Луз Терин отново си затананика и Ранд съжали, че няма лице, та да го зашлеви. Моарейн беше спомен, който да втвърдява душата му, не за тананикане.

— Милорд Дракон — каза Дарлин и много сдържано се поклони. Не беше от тези, които са навикнали първи да проявят вежливост. На Кацуан изобщо не се поклони, само я погледна рязко, след което като че ли изобщо я пренебрегна. Беше го задържала за известно време с Каралайн в Кайриен, като „гости“. Нямаше да го забрави, нито дай гопрости. По негов жест двете слугини бързо се раздвижиха да им поднесат вино. Както можеше да се очаква, Кацуан с нейното лишено от възраст лице получи първия бокал, но изненадващо, на Нинив връчиха втория. Прероденият Дракон беше едно, но жена, носеща пръстена с Великата змия — съвсем друго, дори и в Тийр. Кацуан отметна качулката си и се отдръпна до стената. Не ѝ беше много привично да се отдръпва. Но пък оттам лесно можеше да наблюдава всички. Аливия се намести до вратата, явно по същата причина. — Радвам се, че ви виждам в по-добро състояние от предишния път — продължи Дарлин.

— Оказахте ми голяма чест. Макар че заради нея все още мога да си изгубя главата, ако вашите Айез Седай не покажат малко повече напредък, отколкото досега.

— Стига си се цупил, Дарлин — измърмори насмешливо Каралайн с гърления си глас. — Мъжете много се цупят, нали, Мин? — Неясно защо Мин се изсмя.

— Вие какво търсите тук? — строго попита Ранд двамата, които не беше очаквал да види. Взе бокала от едната слугиня, докато другата се колебаеше между Мин и Аливия. Мин спечели, може би защото синята рокля на Аливия беше съвсем сеппла. Отпи от виното си, след което се приближи до Каралайн — само един поглед на кайриенката и Дарлин се отдръпна ухилен — и двете си доближиха главите и си

зашепнаха тихичко. Изпълнен със Силата, Ранд успя да долови по някоя дума. Неговото име, и на Дарлин.

Вейрамон Саняго, също Върховен лорд на Тийр, не беше нисък и стоеше прав като меч, но у него имаше нещо, което напомняше за надут петел. Посивялата му брада, островърха и намаслена, направо стърчеше от гордост.

— Да живеј Господаря на Утрото — рече той и се поклони. Изпя го, по-точно. Вейрамон много си падаше по припяването и декламацията.

— Защо съм тук ли, милорд? — Въпросът сякаш го беше озадачил. — Ами, като чух, че Дарлин е обсаден в Камъка, какво друго можех да направя, освен да му се притека на помощ? Душата да ми изгори дано, опитах се да убедя и още няколко от другите да ме придружат. Щяхме набързо да сложим край на Естанда и цялата им пасмина, заклевам се!

— И стисна юмрук да покаже как щял да съкруши бунтовниците. — Но само Анайела намери кураж. Мекушава пасмина са кайриенците! — Каралайн млъкна и така го изглежда, че щеше да предпочете с меч да го мушнат, ако я беше забелязал. Асторил нацупи устни и заби очи във виното си.

Върховната лейди Анайела Наренцелона също носеше палто и впити бричове с ботуши с високи токове, макар да беше добавила дантела на дипли, а зеленото ѝ палто бе обсипано с перлички. Върху черната ѝ коса беше кацнала малка шапчица, обшита с перли. Дребничка и хубава, тя го удостои с реверанс и къдрава усмивка и като че ли бе готова да сграбчи ръката му и да я зацелува. „Кураж“ не беше най-точната пума за тази жена. „Хладнокръвие“, от друга страна...

— Милорд Дракон — изгука тя. — Жалко, че не мога да ви докладвам пълен успех, но моят старши на конницата загина в битка със сеанчанците, а вие оставихте повечето ми ратници в Иллиан. Все пак успях да нанеса удар във ваше име.

— Успех? Удар? — Навъсеният поглед на Аланна наведнъж обхвана и Вейрамон, и Анайела, преди отново да се извърне към Ранд. — Дебаркираха с един кораб на пристаните на Камъка, но повечето си ратници и всички наемници от Кайриен ги оставиха на брега горе, отделени от другите. И им заповядаха да влязат в града и да атакуват бунтовниците. — Изсумтя възмутено. — Единственият резултат беше

много жертви от двете страни, а преговорите ни с бунтовниците се върнаха там, откъдето започнаха. — Къдравата усмивка на Анайела се сгърчи.

— Моят план беше да направим излаз от Камъка и да ги атакуваме от двете страни! — горещо възрази Вейрамон. — Дарлин отказа. Отказа!

Дарлин беше престанал да се хили. Стоеше леко разкراчен и приличаше на човек, който съжалява, че не държи меч вместо бокал.

— Казах ти го още тогава, Вейрамон. Дори да бях оголил Камъка от Бранителите, бунтовниците пак щяха да ни превъзхождат многократно. Многократно! Привлекли са всеки наемен меч от Еринин до залив Ремара.

Ранд седна на едно от креслата и праметна ръка на високия гръб. Тежките облегалки бяха без подпорки, тъй че мечът не беше проблем. Каралайн и Мин като че ли бяха превключили разговора си на облекло. Най-малкото си опипваха палтата и ушите му долавяха думи като кръстат бод и веревна кройка, каквото и да значеше това. Погледът на Аланна пробягваше между него и Мин и той усещаше по връзката борба между неверие и подозрителност.

— Оставих ви двамата в Кайриен, защото исках да сте в Кайриен — заговори той. Не се осланяше и на двамата, но в Кайриен нямаше да нанесат голяма вреда, там щяха да са чуждоземци без власт и сила. В гласа му се прокрадна яд, подсилен от гаденето. — Ще обмислите как да се върнете там колкото може по-скоро. Колкото може по-скоро.

Усмивката на Анайела увяхна още повече и тя раболепно се присви. Виж, Вейрамон беше замесен с по-сурова мая.

— Милорд Дракон, ще ви служи там, където заповядате, но най-добре мога да ви служа на родна земя. Познавам ги тези бунтовници, знам в какво може да им се вярва и в какво...

— Колкото може по-скоро! — срязва го Ранд и удари с юмрук по стола толкова силно, че дървото изпраця.

— Едно — каза Кацуан, съвсем ясно и съвсем непонятно.

— Силно ви съветвам да направите каквото ви казва, лорд Вейрамон. — Нинив изгледа хладно Вейрамон и отпи от бокала си. — Нервен е напоследък, повече от всякога, и едва ли желаете да си го изкара на вас.

Кацуан тежко въздъхна.

— Не се бъркай в това, момиченце.

Нинив я изгледа с яд, отвори уста, после направи гримаса и я затвори. Стисна плитката си и се плъзна по килима към Мин и Каралайн. Много добре го докарваше плъзгането напоследък.

Вейрамон изгледа за миг Кацуан, отметнал глава тъй, че гледаше над носа си.

— Щом Прероденият Дракон заповядва, Вейрамон Саняго ще се подчини. Корабът ми може да се пригответи да отплава утре, мисля. Така добре ли е?

Ранд кимна отсечено. Нямаше да си губи и един миг днес да отваря Портал, за да отпрати двамата глупаци там, където им беше мястото.

— В града цари глад. — Ранд погледна накриво златната мечка — за колко ли дни щеше да изхрани Тийр всичкото това злато? Щом си помисли за храна, стомахът му се сви — и зачака реакция, която последва бързо, макар и не оттам, откъдето очакваше.

— Дарлин се разпореди да докарат в града стада добитък и овце — заговори доста разгорещено Каралайн. И този път острият като кама поглед беше за Ранд. — Напоследък... — Поколеба се за миг, но погледът ѝ си остана точно толкова парещ. — Напоследък месото се разваля два дни след клането, тъй че той се разпореди да докарат животните и фургони, пълни със зърно. Естанда и приятелите ѝ заграбиха всичко за себе си.

Дарлин нежно ѝ се усмихна, но тонът му беше извинителен.

— Три пъти се опитах, но Естанда е алчна, явно. Реших, че е безсмислено да снабдявам враговете си. Вашите врагове.

Ранд кимна. Добре, че поне не гледаше с пренебрежение на тежкото положение в града.

— Има две момчета, живеят извън градските стени. Дони и Ком. Нищо повече не знам за имената им. Около десетгодишни. Щом бунтовниците се усмирят и можете да излезете от Камъка, ще съм благодарен, ако ги намерите и ги държите под око.

Мин изпъшка и по връзката протече скръб, толкова силна, че почти надви изблика на обич, дошъл с нея. Така. Смърт трябваше да е видяла. Но за Моарейн беше сбъркала. Навярно това ясновидство можеше да се промени от тавирен.

„Не — изръмжа Луз Терин. — Ясновидството ѝ не може да се отмени. Трябва да умрем!“ Ранд го заглуши.

Дарлин като че ли се озадачи от молбата, но я прие. Какво да прави, щом беше отправена от Преродения Дракон?

Ранд тъкмо се канеше да обясни целта на посещението си, когато в стаята влезе Бера Харкин, една от Айез Седай, които бе изпратил в Тийр да се оправят с бунтовниците, и погледна намръщено през рамо, сякаш Девите я бяха затруднили. Сигурно. Айилците гледаха на заклелите му се Айез Седай като на чирачки на своите Мъдри и Девите използваха всяка възможност да напомнят на чирачките, че все още не са Мъдри. Беше едра жена с къса кафява коса и грубовато лице и въпреки зелените коприни щеше да прилича на селянка, ако не беше айезседайската липса на възраст. Селска жена, управляваща дома и фермата си с твърда ръка обаче, и способна да каже дори на крал да не влачи кал в кухнята ѝ. Зелена Аджа беше, в края на краищата, с цялата гордост и напереност на Зелената Аджа, от глава до пети. Намръщи се и на Аливия, с присъщото на Айез Седай презрение към дивачки, но мръщенето се сведе само до хладина, щом извърна погледа си към Ранд.

— Хм, трябва да кажа, че не би трябвало да се изненадвам, че те виждам, предвид случилото се тази сутрин. — Откопча семплата сребърна тока на наметалото си, закопча я на кесията на колана си и сгъна наметалото през ръка. — Макар че може да е и заради вестта, че другите са на не повече от ден западно от Еринин.

— Другите? — отрони Ранд. Тихо и твърдо като стомана.

Бера явно не се впечатли. Продължи да оправя гънките на наметалото си.

— Другите Върховни лордове и лейди, разбира се. Сунамон, ТолмеРан, всички. Явно много са се разбързали към Тийр. Колкото позволяват конете на ратниците им.

Ранд скочи толкова бързо, че мечът му се закачи за облегалката на креслото. Само за миг, защото позлатеното дърво, вече отслабено от предишния му удар, се разцепи с пукот и облегалката падна на килима. Той дори не я погледна. Глупаци! Сеанчанците на границата на Алтара, а те се връщаха в Тийр?

— Всички ли сте забравили какво значи да се подчиняваш? — викна той. — Веднага пратете вестоносци. Да се върнат в Иллиан по-

бързо, отколкото са дошли, иначе ще ги избеся!

— Две — каза Кацуан. Какво броеше, в името на Светлината? — Малък съвет, момченце. Попитай я какво се е случило тази сутрин. Надушвам добри новини.

Бера леко се сепна — чак сега забеляза, че Кацуан е в стаята. Изглежда я много предпазливо и престана да си опипва наметалото.

— Стигнахме до споразумение — заговори тя, все едно че въпросът ѝ бе зададен. — Тедосиан и Симаан се колебаеха, както винаги, но Хеарне беше не по-малко железен от Естанда. — Поклати глава. — Мисля, че Тедосиан и Симаан щяха да се огънат по-рано, но някакви типове със странен говор са им обещавали злато и войници.

— Сеанчанците — отрони Нинив. Аливия отвори уста и бързо я затвори, без нищо да каже.

— Може и те да са — съгласи се Бера. — Странят от нас и ни гледат все едно сме бесни псета, които всеки миг може да ги ухапят. Точно така изглежда, поне според малкото, което съм чувала за сеанчанците. Все едно, преди по-малко от час Естанда изведнъж взе да пита дали лорд Дракона ще възстанови титлата и земите ѝ и всички останали се огънаха след нея. Споразумението е следното. Дарлин го признават за Стюард в Тийр, в името на Преродения Дракон, всички наложени от теб закони остават непроменени и те плащат за изхранването на града като репарация за бунта. В замяна получават пълно възстановяване, Дарлин става крал на Тийр и те му се заклеват във васална вяност. Мерана и Рафела приготвят в момента документите за подпис и печат.

— Крал? — възкликна невярващо Дарлин, а Каралайн пристъпи гордо и го хвана под мишницата.

— Възстановяване? — изръмжа Ранд и запокити бокала; виното се плисна по пода. По връзката потече тревога, предупреждение от Мин, но толкова се беше ядосал, че капка внимание не ѝ обърна. Гаденето в корема му също се усили. — Кръв и кървава пепел! Лиших ги от владения и титли затова, че въстанаха срещу мен. Могат да си останат простолюдие и пак да ми се закълнат във вяност!

— Три — каза Кацуан и Ранд настръхна — и миг след това нещо го перна по задника като изплющял с все сила камшик. Устните на Бера се разтвориха смаяно и наметалото ѝ се смъкна бавно от ръката ѝ на пода. Нинив се изсмя. Бързо го прикри, но се изсмя! — Не ме

принуждавай да ти напомням да се държиш прилично, момченце — продължи Кацуан. — Аланна ми каза условията, които си предложил, преди да напусне — Дарлин за Стюард, законите ти остават, всичко друго на масата — и явно са ги приели. Можеш да постъпиш както искаш, разбира се, но още един съвет. Когато условията, крило предлагаш се приемат, придържай се към тях.

„Иначе никой няма да ти вярва“, каза Луз Терин. И прозвуча съвсем разумно. За момента.

Ранд изгледа с гняв Кацуан, стиснал юмруци и на ръба да затъче нещо, с което да я опърли. Усещаше подутината на задника си и щеше още повече да я усети на седлото. Като че ли пулсираше, а с нея запулсира и гневът му. Тя най-спокойно сведе очи над виното си. Предизвикателство ли имаше в погледа ѝ, или го предизвикваше да прелее? Тази жена го предизвикваше непрекъснато! Бедата бе в това че съветът ѝ беше добър. Наистина беше предложил тези условия на Аланна. Беше очаквал да се пазарят повече, да спечелят повече, но все пак бяха постигнали точно каквото искаше. Повече. За репарации така и не беше помислил.

— Явно днес щастието ви се усмихва, крал Дарлин — рече той. Една от слугините приклепна в реверанс и му подаде друг бокал, пълен с вино. Лицето ѝ беше невъзмутимо, досущ като на Айез Седай. Човек можеше да си помисли, че за нея мъже, спореци със Сестри, си е нещо ежедневно.

— Да живеят крал Дарлин! — възкликна Вейрамон, все едно че някой го душеше за гърлото, а след миг и Анайела го повтори задъхано, все едно че беше пробягала миля. Преди време самата тя беше подмятала, че ѝ се полага корона в Тийр.

— Но защо ще ме искат за крал? — попита учудено Дарлин и прокара ръка през косата си. — Или който и да било. В Камъка не е имало крале, откакто е умрял Морейна, преди хиляда години. Или вие сте настояли за това, Бера Седай?

Бера се изправи, вдигна наметалото си и почна да го изтупва.

— Беше тяхно... „настояване“ е силно казано... тяхно предложение. Всеки от тях би подскочил пред възможността да седне на трона, особено Естанда. — Анайела се окашля задавено. — Но знаеха, разбира се, че изобщо не могат да се надяват на това. По този

начин могат да се закълнат във вярност на вас, вместо на Преродения Дракон, и така нещата да станат по-малко неприемливи.

— А ако станеш крал, това значи, че „Стюард на Тийр в името на лорд Дракона“ става по-незначителна титла — намеси се Каралайн и се изсмя гърлено. — Може дори да добавят още две-три по-гръмки титли, така че това да се забрави. — Бера присви устни, сякаш точно това се канеше да изтъкне.

— А ти би ли се омъжила за крал, Каралайн? — попита Дарлин. — Ще приема короната, но само ако се съгласиш. Макар че ще се наложи и корона да си поръчвам.

— Аз мога да ти кажа как трябва да изглежда, ако искаш — обади се Мин.

Каралайн пак се засмя, пусна ръката му и се отдръпна важно.

— Ще трябва да те видя с нея, преди да мога да ти отговоря. Поръчай си короната на Мин и ако ти стои хубаво... — И се усмихна. — Тогава може и да си помисля.

— Всичко най-добро ви желая и на двамата — прекъсна ги сухо Ранд. — Но в момента имаме много по-важна работа. — Мин го изгледа рязко, а по връзката потече неодобрение. *Нинив* също го изгледа рязко! *Това пък защо?* — Ти *ще приемеш* въпросната корона, Дарлин, и веднага щом се подпишат документите, искам да ги арестуваш въпросните сеанчанци, а след това да събереш всички мъже в Тийр, които могат да различат единия край на меча от другия. Ще ви осигуря Аша'ман, който да ви отведе в Арад Доман.

— И мен, нали, лорд Дракон? — попита жадно Вейрамон. Само дето не подскочи от нетърпение, настръхнал като петел. — Щом има някъде да се води бой, ще ви служа по-добре, отколкото да се мотая в Кайриен.

Ранд го изгледа. Както и Анайела. Вейрамон си беше кръгъл тъпак, а и на нея не можеше да разчита, но не виждаше какво толкова могат да навредят с не повече от шепата си следовници.

— Добре... Двамата можете да придружите Върховния лорд... тоест крал Дарлин. — Анайела преглътна, сякаш съжалила, че не може да се върне в Кайриен.

— Но какво се очаква от мен да свърша в Арад Доман? — поиска да разбере Дарлин. — Според малкото, което съм чувал за тази страна, там е пълна лудница.

Луз Терин се изсмя дивашки в главата на Ранд.

— Тармон Гай-дон иде — отвърна Ранд. Светлината дано да се смилеше да не дойде твърде скоро. — Отивате в Арад Доман, за да се подготвите за Тармон Гай-дон.

ГЛАВА 22

ДА РАЗПЛАЧЕШ КОТВА

Въпреки люлеенето заради дългите сини вълни Харайн дин Тога ра седеше много изправена до сестра си, точно пред двамата слуги, които държаха слънчобраните им, и пред кормчията на румпела. Шалон като че ли гледаше напрегнато дванайсетимата мъже и жени, напругащи се на греблата. А може би беше потънала в разми-съл. Много имаше за какво да се мисли напоследък, не на последно място — за тази среща, на която бе повикана Харайн, но тя беше оставила мислите си да се реят. За да се успокои. Всеки път, когато Първите дванайсет на Ата-ан Миере се съберяха, откакто стигна до Иллиан, трябваше да се успокоява преди срещата. Когато стигна до Тийр и завари „Синя чайка“ на Зайда все още закотвена в реката, беше сигурна, че тя все още е в Кемлин или най-малкото е далече зад нея. Грешка, от която много я заболя. Макар че, честно казано, почти нищо нямаше да се промени дори Зайда да беше няколко недели назад. Поне за Харайн. Не. Нямаше смисъл да мисли за Зайда.

Слънцето се беше издигнало само на педя над хоризонта на изток. Няколко съда на сухоземците напиреха към дългия вълнолом, пазеха залива на Иллиан. Единият беше с три мачти и някакво подобие на такелаж, всички главни платна бяха квадратни, но беше тромав и лошо го направляваха, поклащаше се между ниските къдрави вълни сред бялата пяна, вместо да ги цепи. Повечето останали бяха малки и с нисък бушприт, почти всички — с издължени триъгълни платна. Някои като че ли бяха доста бързи, но тъй като „вързаните за брега“ рядко се осмеляваха да отплават в открито море, без да виждат сушата бързината не им помагаше особено. Всеки товар, за който трябваше добра скорост, отиваше на корабите на Ата-ан Миере. На най-висока цена естествено. Беше малка част от товара на Ата-ан Миере, отчасти заради цената, отчасти защото малко неща всъщност имаха нужда от бърз превоз. Пък и освен това, колкото и да гарантираше печалба

наемането на товар, щом Надзорникът на товара се спазареше сам за кораба си, цялата печалба отиваше за кораба и за клана му.

Докъдето стигаха очите ѝ, на изток и на запад покрай брега се виждаха застанали на котва кораби на Ата-ан Миере — галери и шхуни, вълнолети и бързогони, повечето заобиколени от товарни лодки, от които се вдигаше такава врява, че ѝ приличаха на пианските празненства на сухоземците. Докарани с гребане от града, те предлагаха за продан какво ли не, от сухи плодове до осолено телешко и овче, от пирони до мечове и ками, от евтини иллиански дрънкулки, които-можеха да привлекат окото на някоя юнга, до злато и скъпоценни камъни. Макар че златото повечето пъти се оказваше само позлата, която бързо се изтъркваше и месингът отдолу лъсваше, а камъните — цветно стъкло. И плъхове носеха също, макар и не за продан. При толкова дълго стоене на котва вече на всички кораби гъмжеше от плъхове. Заради плъховете и развалата, за амбулантите винаги се намираше пазар.

Търговски лодки бяха наобиколили тежките сеанчански кораби, десетки и десетки, използвани при Бягството. Точно така се наричаше вече, „Голямото бягство от Ебу Дар“. Кажете „Бягството“ и никой няма да те пита кое бягство имаш предвид. Грамадни бяха, с тъпи носове, над два пъти по-широки от галера, подходящи навярно за цепене на океанските вълни, но със странен такелаж и още по-странни оребрени платна, твърде тромави. По мачтите и рейките сновяха мъже и жени и подменяха такелажа с нещо по-подходящо. Не че някой щеше да поиска да купи такъв кораб, но на доковете щяха да им трябват години, за да подменят всички съдове в Ебу Дар. А разходите! Никоя Надзорница на корабите не гореше от желание да затъне в дълг, като заеме от клановите ковчежници, след като повечето, ако не и всичкото злато беше заграбено от сеанчанците в Ебу Дар, освен ако нямаше друг избор. Някои, извадили толкова лош късмет, че да останат и без своите кораби, и без сеанчански, наистина нямаха друг избор.

Лодката подмина тежката стена на вълнолома, затрупан с черна слузеста тиня и водорасли — вълните, разбиващи се в сивия камък, не успяваха да ги разпръснат — и пред очите на Харайн се откри широкият сиво-зеленикав залив, обграден от големи блата, обрасли на места с пролетна зеленина на мястото на зимното кафяво, из които газеха дългокраки птици. Над лодката се заточи тънка мъглива пелена,

понесена от лекия бриз, и навлажни косата ѝ. Продължиха към пристана. Рибарски лодчици влачеха мрежите си покрай блатата, десетки видове чайки кръжаха във въздуха над тях да откраднат каквото могат. Самият град не я интересуваше, освен дългите каменни кейове с подредените покрай тях търговски съдове, но виж, заливът... Това широко, почти кръгло водно пространство беше най-просторното място за закотвяне, цялото пълно с морски и речни съдове, чакащи реда си да пристанат на кейовете. Наистина беше пълно, със стотици съдове с всякаква форма и големина, и не всички от тези кораби бяха на „вързаните за брега“. Шхуни имаше тук, тримачтови, дето можеха се надбягват с делфините. Шхуни и три от тромавите сеанчански чудовища. Бяха съдовете на Надзорниците на вълни и Надзорниците на платна, Първите дванадесет на всеки клан — онези, за които щеше да се намери място в залива, защото дори заливът на Иллиан си имаше граници, а Съветът на Деветимата, да не говорим за този „Стюард в Иллиан на Преродения Дракон“, щеше да създаде неприятности, ако Ата-ан Миере започнеха да затрудняват търговията им.

Внезапно от север задуха леденостуден вятър. Не задуха — завя с пълна сила, вдигна пенливи вълни, носеше мирис на борове и на... като че ли на пръст. От дървета тя много не разбираше, но знаеше много за дървения материал, влаган в строежа на кораби. Макар да не мислеше, че около Иллиан ще се намерят много борове. А след това забеляза мъгливата пелена. Докато корабите подскачаха и се люлееха под устремената на юг стихия, мъглата продължи бавно да се носи на север. С голямо усилие успя да задържи ръцете си на коленете. Ужасно ѝ се искаше да избърше влагата от косата си. Беше си мислила, че след Шадар Логот вече нищо не може да я потресе, но напоследък бе видяла твърде много... странности. Странности, подсказващи, че светът се изкривява.

Точно толкова внезапно, колкото се бе появил, вятърът стихна. Гребците замърмориха, ритъмът на греблата се обърка, в лодката плисна вода. Екипажът знаеше, че ветровете не се държат така.

— Гребете здраво — твърдо каза Харайн. — Дръжте ритъма!

Шалон се беше загледала съсредоточено в мъглата. Рано беше да я пита какво вижда и какво мисли. А и не беше сигурна дали държи отговорът да бъде чул от някой от екипажа. Достатъчно бяха видели вече и бяха наплашени.

Кормчията обърна лодката към един от грамадните сеанчански кораби: всяка търговска лодка, осмелила се да се приближи, биваше прогонвана, преди амбулантът да е успял да изреве и две думи. Корабът беше един от най-големите, с извисяващ се кърмови мостик на три нива. Три! И имаше дори две тераси на кърмата! Тя никак не държеше да види какво ще им причини море, разбушувано от семарос или някой от онези сохийн на Аритския океан. Други дванадесетици и няколко осмици чакаха реда си да се прилепят до кораба, подредени според ранга на пътниците си.

Джадейн се изправи на носа и ревна:

— Шодейн! — Гласът ѝ отекна силно и една дванадесетица, приближаваща се към кораба, зави настрана. Другите продължиха да чакат.

Харайн не се изправи, докато екипажът не вдигна греблата и лодката плавно не спря точно пред едно от поклащащите се въжета, за да може Джадейн да го хване и да ги задържи до кораба. Шалон въздъхна.

— Кураж, сестро — каза ѝ Харайн. — Все пак преживяхме Шадар Логот, макар че Светлината да ми е на помощ, така и не ми е ясно какво преживяхме. — И се изсмя горчиво. — Нещо повече, преживяхме и Кацуан Мелайдрин. Съмнявам се, че някой друг тука може да го направи.

Шалон се усмихна криво, но поне се усмихна.

Харайн се изкатери по въжената стълба с пъргавината, с която щеше да го направи преди двайсет години. На борда я чакаше старшият на палубата, едър набит мъж с пресен белег, минаващ под кожената превръзка на мястото на дясното му око. Мнозина бяха получили рани при Бягството. Мнозина бяха загинали. Дори палубата на този кораб беше странна на допир под босите ѝ крака, с необичайно подредените дъски. Екипажът обаче беше в пълен състав, дванадесет гологърди мъже вляво от нея, дванадесет жени в бели ленени блузи отдясно, всички се поклониха, сведоха лица чак до палубата. Тя изчака Шалон и носачите на чадъри, преди да закрачи напред. Корабната Надзорни-ца на платната и Ветроловката, в края на двете редици, се поклониха не толкова дълбоко, докато докосваха с длан сърце, устни и глава. И двете носеха дълги до кръста бели траурни шарфове, почти скриващи многобройните им гerdани, също като нея и Шалон.

— Добре сте дошла на кораба ми, Надзорнице на вълните — заговори Надзорницата на платната и вдиша от кутийката си с благовония. — И нека милостта на Светлината да е над вас, докато сте на палубата му. Другите ви очакват в голямата каюта.

— Нека милостта на Светлината да е и над вас — отвърна Харайн Тюрейн, със сини копринени панталони и блуза от червена коприна беше толкова едра, че Ветроловката й Серайл изглеждаше слаба в сравнение с нея; очите й бяха като свредели и устата й беше стисната, но нито това, нито вдишването целяха да я унижат. Тюрейн *не беше* такава. Със същия поглед гледаше всички, собственият й кораб беше на дъното на залива на Ебу Дар, а този залив наистина вонеше след чистия въздух в открито море.

Голямата каюта преминаваше по цялата дължина на високия кърмови мостик, без никаква мебелировка освен тринадесетте стола и маса до напречната преграда, с кани за вино с високи гърла и бокали от жълт порцелан, и две дузини жени в яркоцветни коприни изобщо не можеха да я запълнят. Беше пристигнала последна от Първите дванадесет на Ата-ан Миере и беше очаквала начина, по който реагираха на появата й другите Надзорници на вълните. Линкора и Валеин нарочно й обърнаха гръб. Кръглоликата Ниол я погледна навъсено и отиде да си долее вино. Ласайн, толкова слабичка, че бюстът й изглеждаше огромен, поклати глава, сякаш се чудеше какво търси Харайн тук. Другите продължиха да си бърбят, все едно че изобщо я нямаше. Всички бяха с траурни шарфове, разбира се.

Пелана закричи към нея; дългият розов белег през дясната страна на ръбатото й лице й придаваше опасен вид. Силно накъдрената й коса беше почти побеляла, почетната й верижка през лявата буза бе натежала от златни медальончета, ознаменуващи триумфите й, включително участието й в Бягството. Китките и глезените й все още носеха следи от сеанчанските вериги, макар сега да бяха скрити под коприна.

— Надявам се, че напълно си се възстановила по волята на Светлината, Харайн — заговори тя, килнала леко глава, и плесна с пълничките си татуирани ръце в насмешливо съчувствие. — Вече не те наболява като сядаш, нали? Сложих ти възглавничка на стола, за всеки случай.

Изсмия се високо и погледна Ветроловката си, но Кайре ѝ отвърна с празен поглед, все едно че не я беше чула, след което едва се усмихна. Пелана се намръщи. Засмееше ли се на каквото и да е, очакваше подчинените ѝ също да се засмеят. Достопочтената Ветроловка обаче си имаше свои грижи: дъщеря, изчезнала сред вързаните за брега, отвлечена от Айез Седай. *Щяха* да платят за това. Не беше необходимо човек да харесва Кайре или Пелана, за да знае, че ще си платят.

Харайн удостои двете със стегната усмивка и продължи покрай Пелана, като я забърса толкова близо, че тя трябваше да се дръпне навъсена назад, за да не я настъпи. „Щерка на пясъците“, помисли си кисело Харайн.

Приближаването на Марейл обаче събуди у нея искрена усмивка. Високата стройна жена с дълга до раменете коса, колкото черна, толкова и бяла, ѝ беше приятелка още докато бяха юнги на една стара шхуна, с една Надзорница на платната с желязна ръка, вечно сърди-та, че няма изгледи за повишение. Това, че Марейл се е спасила от Ебу Дар, без да пострада, я изпълни с радост. Марейл удостои Пелана и Кайре с намръщен поглед. Требейл, Ветроловката ѝ, също изкриви лице към двете, но за разлика от тях, не беше защото Марейл настояваше подчинените дай ближат китките. Като сестри, Требейл и Кайре бяха еднакво дълбоко загрижени за Талаан, дъщерята на Кайре, но извън това бяха в състояние да си срежат гърлата заради един медник. Или още по-добре: да видят сестра си понижена до чистачка в трюма. Няма по-дълбока омраза от тази между сестри.

— Не се оставяй тези блатни патки да те кълват, Харайн. — Гласът на Марейл беше дълбок за жена, но мелодичен. Подаде ѝ единия от двата бокала, които носеше. — Ти направи това, което чувстваше, че трябва да се направи, и ако Светлината благоволи, всичко ще е наред.

Въпреки волята ѝ, очите на Харайн се плъзнаха нагоре към желязната халка, завинтена на една от гредите на тавана. Можеше вече да са я махнали. Сигурна беше, че са я оставили само за да я провокират. Онази странна млада жена, Мин, се беше оказала права. Сделката ѝ с Корамуур бе преценена като унизителна, с повече отстъпки, отколкото искания в замяна. В същата тази каюта, пред очите на останалите Първи дванадесет и новата Надзорница на

корабите, я бяха съблекли и овесили за глезените от същата тази халка, разпънали я бяха за няколко други на палубата и я биха с камшик, докато дробовете и не се скъсаха от рев. Подутините и отоците бяха спаднали, но споменът си оставаше, колкото и да се мъчеше да го потисне. Не рев за милост и пощада обаче. Това никога, иначе нямаше дай остане избор, освен да отстъпи, да стане отново поредната Надзорница на платната и някоя друга да бъде избрана за Надзорница на вълните на клана Шодеин. Повечето жени тук бяха убедени, че така или иначе трябваше да г направи след такова наказание, навярно дори и Марейл. Но другата част на предсказанието на Мин крепеше куража й. Един ден тя щеше да стане Надзорница на корабите. По закон Първите дванадесет на Ата-ан Миере можеха да изберат всяка от Надзорниците на платната за Надзорница на корабите, но от три хиляди години само пет пъти бяха избирали извън своя състав. Айез Седай твърдяха, че виденията на Мин винаги се сбъдвали, но тя не смееше да рискува.

— Всичко ще се оправи, с волята на Светлината, Марейл. — Рано или късно. Трябваше само да намери кураж да надмогне бурята, която щеше да дойде преди това.

Както обикновено, Зайда влезе безцеремонно, следвана по петите от Шиелин, Ветроловката й, висока, стройна и сдържана, и Амилия, едрогърдата светлокоса Айез Седай, която Зайда бе довела от Кемлин. Айез Седай — с вечно удивеното, лишено от възраст лице и с ококорени, смайващо сини очи — дишаше задъхано, непонятно защо. Всички се поклониха, но Зайда не обърна и капка внимание на вежливостите. Ниска, с късо подстригана къдрава бяла коса, тя успяваше да създаде впечатлението, че е висока като Шиелин. Въпрос на лично присъствие, длъжна бе да признае Харайн. Имаше го това у нея, както и хладнокръвието, което не можеше да бъде разколебано дори да я връхлети семарос на заслонен от бурите бряг. Освен че се беше върнала с първата Айез Седай, след като бяха сключили сделката за Купата на Ветровете, тя се беше върнала и със своя си сделка, за земя в Андор, в която да владее законът на Ата-ан Миере, и докато за сделката на Харайн бяха отсъдили, че е неизгодна, Зайда си беше спечелила голямо уважение. Това, както и фактът, че бе успяла да стигне чак до Иллиан през един от онези странни Портали, изтъкан от личната й Ветроловка, не бяха единствените причини сега тя да е

Надзорницата на корабите, но двете неща съвсем не бяха увредили на каузата ѝ. Самата Харайн смяташе, че въпросното Пътуване е надценено. Шалон вече също можеше да направи Портал, но да се прави на корабна палуба, без да се нанесат щети, дори в такава спокойна вода като сега, особено от палубата на друг кораб, в най-добрия случай бе рискована работа и никоя не можеше да го направи достатъчно широк, за да мине кораб през него. Доста надценено.

— Мъжът още не е пристигнал — каза Зайда, след като се разположи на един от столовете, с гръб към големите кърмови прозорци, и понамести дългия си червен пояс с ресни тъй, че канията на отрупалата ѝ със смарагди кама да се покаже изпод шала. Много особена беше — Това, че държеше всичко да си е на мястото на един кораб, беше естествено — порядъкът бе въпрос не само на необходимост, но и на навик — но все пак се престараваше. Останалите столове, незакрепени за палубата, образуваха две редици една срещу друга и Надзорниците на вълните започнаха да заемат местата си, като Ветроловката на всяка заставаще зад стола ѝ. — Изглежда, възнамерява да ни накара да го чакаме. Амилия, погрижи се бокалите да се напълнят. — Аха. Явно пак се беше изложила с нещо.

Амилия подскочи, надигна бронзовите си на цвят поли и затича към масата с каните с вино. Много се беше издънила, явно. Харайн се зачуди колко време още ще ѝ позволи Зайда да носи рокли вместо панталони, които си бяха много по-практични на борда на кораб. Със сигурност за нея щеше да е голям шок, щом излезеха в открито море и махнеха блузите. Като сестра от Кафявата Аджа, Амилия бе пожелала да изучи Ата-ан Миере, но не ѝ оставаше много време за проучвания. Задачата ѝ беше да се труди и Зайда се грижеше да не остава без работа. Трябваше да научи Ветроловките на всичко, което знаят Айез Седай. Тя все още се бавеше с това, но сухоземските учителки, колкото и да бяха рядкост, стояха едва на косъм по-високо от юнгите — в началото тя явно беше вярвала, че достойнството ѝ е равно на това на Зайда, ако не и повече! — и вършилката на Надзорника на палубата явно я беше пердашила по задника толкова често, че вече би трябвало да я вразуми. Амилия всъщност се беше опитала *три пъти* да дезертира! Странно, че не знаеше как да направи Портал, знание, което пазеха грижливо от нея, а и трябваше да се досети, че я следят много изкъсо, за да се опитва с подкуп да се измъкне на някоя от търговските

лодки. Е, едва ли щеше да се опита пак. Разправяха, че я били предупредили, че ако направи четвърти опит, това ще ѝ донесе публичен бой, след което ще я закачат за глезените на такелажа. Никой нямаше да рискува да се подложи на такъв срам, разбира се. Надзорници на платната и Надзорници на вълните бяха понижавани в юнги и доброволно се оттегляха след това, готови да скрият и себе си, и позора си сред тълпите мъже и жени, теглещи въжетата и оправящи платната.

Харайн махна възглавничката от стола си, хвърли я с презрение на пода и зае мястото си в края на лявата редица. Шалон застана зад гърба ѝ. Беше най-младшата от всички, с изключение на Марейл. Но пък Зайда сега щеше да седи само с един стол по-нагоре, ако не ей беше спечелила шест тлъсти златни обеци за всяко ухо и верижките, които ги свързват. Мекото на ушите ѝ сигурно още болеше от пробиването. Приятна мисъл.

— Като ни кара да го чакаме, може би и ние ще го накараме да почака, когато най-сетне се появи.

С пълния, недокоснат от устните ѝ бокал в ръка, Зайда махна пренебрежително на тръпнещата Айез Седай и тя притича пъргаво, за да застане до Марейл. Глупачка. Не знаеше ли, че след като първо поднесе на Надзорницата на корабите, трябва да обслужи и Надзорниците на вълните *по старшинство*?

Зайда заопипва кутийката си с благоухания, окачена на тежка златна верижка на шията ѝ. Носеше и широка огърлица, направена от тежки златни звена, дар от Елейн Андорска.

— Праца го Корамуур, за когото уж ти трябваше да се лепнеш като рапан — сухо добави тя. — Гласът ѝ си остана спокоен, но всяка дума режеше Харайн. — Този мъж ще е толкова близо до Корамуур, колкото мога да понеса, без ужасно да се налага, след като ти се споразумя, че няма да ме вика при себе си повече от три пъти на две години. Заради теб трябва да го понеса, ако се окаже непристоен пияница, който ще тича до перилото да си изпразни стомаха на всяко второ изречение. Посланичката, която аз ще пратя при Корамуур, ще е някоя, която знае как да изпълнява заповеди. — Пелана се изкиска. Въобразяваше си, че всички са като нея.

Шалон стисна Харайн за рамото, да я успокои. Ала тя нямаше нужда от това. Да бъдеш с Корамуур? Нямаше как да го обясни на

никого, дори на Шалон, особено грубите методи на Кацуан да налага волята си, или пълната липса на уважение към достойнството на Харайн. Беше поименно посочена за посланик от страна на Ата-ан Миере и бе принудена да играе по свирката на Айез Седай. Готова бе да признае, макар и само на себе си, че за малко щеше да се разплаче от облекчение, когато разбра, че проклетата жена ще ѝ разреши да си замине. Освен това виденията на онова момиче винаги излизаха верни. Или така поне твърдяха Айез Седай, а те не можеха да лъжат. Това бе достатъчно.

Тюрейн се шмугна в каютата и се поклони на Зайда.

— Пратеникът на Корамуур пристигна, Надзорнице на корабите. Той... излезе от Портал на мостика. — Това предизвика възмутено мърморене сред Ветроловките, а Амилия подскочи, все едно че пак я шибнаха с вършилката.

— Надявам се, че не е повредил много палубата ти, Тюрейн — каза Зайда. Харайн отпи от виното си да прикрие усмивката си. Явно щяха да го накарат да почака, малко поне.

— Съвсем не, Надзорнице на корабите — отвърна изненадано Тюрейн. — Порталът се отвори на цяла стъпка над палубата и той пристъпи от един от градските кейове.

— Да — прошепна Шалон. — Мисля, че се сещам как да го направя. — Възхищаваше се на всичко, което се прави със Силата.

— Сигурно те е изумило да видиш каменен кей над мостика си — рече Зайда. — Е, добре. Да видим дали Корамуур ми е пратил непристоен пияница. Доведи го, Тюрейн, но без много бързане. Амилия, ще получи ли някакво вино преди полунощ?

Айез Седай ахна, изхленчи и направо готова да се разреве, притича да донесе бокала, докато Тюрейн се кланяше, преди да излезе. Светлина, какво беше *направила* все пак Амилия? Изтекоха няколко дълги мига и Зайда вече отдавна си беше получила виното, преди в каютата да пристъпи едър мъж с черна коса, падаща на къдрици до широките му рамене. Определено не изглеждаше непристоен, нито имаше вид на пиян. Високата яка на черното му палто беше със сребърна игла с формата на меч от едната страна, а на другата — с игла от червено и златно, наподобяваща едно от съществата, увити около китките на Корамуур. Дракон. Да, точно така го наричаха. На кръглата тока, закопчана на лявото му рамо, се виждаха три златни полумесеца

върху син емайл. Герб някакъв навярно. Дали вързаният за брега не беше благородник? Дали Корамуур всъщност не беше оказал чест на Зайда, като бе изпратил точно него? Ала доколкото познаваше Ранд ал-Тор, съмняваше се да го е направил нарочно. Не че се опитваше да уязви когото и да било, но почетните титли на другите много не го интересуваха.

Мъжът се поклони на Зайда, като много плавно се справи с меча на хълбока си, но така и не опря длан на сърцето, устните и челото си. Е, някои пропуски у сухоземците можеше и да се пренебрегнат.

— Извинявам се, че закъснях, Надзорнице на корабите, но ми се стори ненужно да идвам, преди да сте се събрали всички. — Трябваше да има доста добър далекоглед, за да ги е наблюдавал от брега.

Зайда го изгледа от глава до пети и отпи от виното.

— Името ви?

— Логаин — отвърна протичко той.

Половината жени в стаята издишаха рязко, а останалите зяпнаха. Не една удари здрава глътка от бокала си. Не Зайда, нито Харайн, но другите. Логаин. Името бе познато дори на Ата-ан Миере.

— Може ли да кажа, Надзорнице на корабите? — попита задъхано Амилия. Стискаше порцелановата кана толкова силно, че Харайн се уплаши да не я счупи. Все пак Амилия бе придобила достатъчно благоразумие, за да не каже нищо повече, докато Зайда не кимна. Думите се заизливаха на един дъх от устата ѝ. — Този мъж е Лъжедракон. Заради това беше опитомен. Не зная как е станало така, че може да прелива отново, но той прелива сайдин. Сайдин! Той е покварен, Надзорнице на корабите. Ако се разправяте с него, ще си навлечете гнева на Бялата кула. Знам...

— Стига — прекъсна я Зайда. — Би трябвало вече да си наясно колко ме е страх от гнева на Бялата кула.

— Но... — Само един пръст вдигна Зайда и устата на Айез Седай се затвори. Само една дума още щеше пак да я прати при Надзорника на палубата и тя го знаеше.

— Това, което казва тя, е отчасти истина — каза спокойно Логаин. — Аз съм Аша'ман, но покварата вече я няма. Сайдин е чист. Създателят, изглежда, реши да прояви милост към нас. Имам въпрос към нея. Кому служите, Айез Седай, на Егвийн ал-Вийр или на Елайда а-Ройхан?

Амилия благоразумно си задържа устата затворена.

— През следващата година тя ще служи на мен, Логаин — заяви твърдо Зайда. Айез Седай за миг стисна очи, а когато ги отвори, бяха още по-ококорени, колкото и да изглеждаше невъзможно. Нима си беше въобразявала, че Зайда може да се смили и да я пусне по-рано? — Можете да ограничите въпросите си до мен — продължи тя, — но най-напред аз имам два въпроса. Къде е Корамуур? Трябва да изпратя при него посланичка, съгласно Сделката. Напомни му за това. И какво послание носиш от него? Молба за някаква услуга, предполагам.

— Колкото до това къде е, не мога да ви кажа. — Мъжът леко се усмихна, все едно че се беше пошегувал. Усмихна се!

— Настоявам... — почна Зайда, но той я прекъсна, което предизвика сърдитото мърморене и гневните погледи на останалите жени. Този глупак, изглежда, си въобразяваше, че е равен на Надзорницата на корабите!

— Той иска засега местонахождението му да си остане в тайна, Надзорнице на корабите. Отстъпниците са се опитвали да го убият. Аз обаче съм готов да отведа със себе си Харайн дин Тогара. Според това, което чух, смятам, че я намира за приемлива.

Харайн трепна толкова силно, че плисна вино върху ръката си, след което бавно и дълго отпи. Но не, Зайда по-скоро щеше да се разведе с Амел и да се омъжи за камък баласт, отколкото да прати Харайн дин Тогара за своя посланичка. И все пак само мисълта за това бе достатъчна, за да накара езикът ѝ да се лепне на небцето. Дори да станеше Надзорница на корабите, това нямаше да е достатъчна компенсация, ако я принудеха пак да търпи Кацуан.

Зайда изгледа студено Логаин и нареди на Амилия да му налее вино. Айез Седай потръпна, а докато стигне до масата, толкова трепереше, че каната в ръката ѝ задрънча по ръба на бокала. На пода се плисна почти толкова вино, колкото в чашата. Странно, Логаин пристъпи до нея и стисна здраво ръцете ѝ. Да не би да беше някой от ония, дето не могат да оставят другите да си свършат работата?

— Няма защо да се боиш от мен, Амилия Седай — рече ѝ той. — Отдавна не съм ял никого за закуска. — Тя вдигна глава и го зяпна с отворена уста, сякаш не беше сигурна дали се шегува.

— А услугата, за която моли? — попита Зайда.

— Не е услуга, Надзорнице на корабите. — Наложил му се да изправи каната, за да не се препълни бокалът. Щом го взе, се отдръпнал от Амилия, но тя останала втрещена и зяпнала в гърба му. Светлина, дарбата на тази жена да си навлича неприятности беше неизчерпаема. — Призовавам ви да изпълните своята част от Сделката с Корамуур. Наред с други неща, вие му обещахте кораби и той се нуждае от кораби, които да откарат храна и други припаси в Бандар Еваан от Иллиан и Тийр.

— Това може да стане — отвърнала Зайда, без да скрива облекчението си, макар че изглеждала намръщено Харайн. Пелана естествено също гледала с яд, но също така и Ласайн, Ниол и още няколко други. Харайн потиснала въздишката си.

Трябвало да признае, че някои подробности от Сделката бяха доста обременяващи, например изискването Надзорницата на корабите да е готова да се явява при него до три пъти на всеки две години. Джен-дайското пророчество гласело, че Ата-ан Миере ще служат на Корамуур, но не се казвало, че Надзорницата на корабите трябва да тича, щом той я привика с пръст. Но другите ги нямало там, за да се пазарят с Айез Седай. Светлината ѝ беше свидетел, цяло чудо беше, че изобщо бе постигнала и толкова!

— Продоволствие за повече от един милион души, Надзорнице на корабите — добавил Логаин толкова небрежно, все едно бе помолил за още вино. — Колко повече не мога да кажа, но Бандар Еваан гладува. Корабите трябва да пристигнат колкото може по-скоро.

Всички се стъписаха и не само Харайн отпи дълбоко от виното. Дори очите на Зайда се разшириха от удивление.

— Това може да изисква повече шхуни, отколкото имаме — най-сетне отрони Зайда, без да скрие неверието в гласа си.

Логаин само сви рамене, сякаш това не го интересувало.

— Все едно, това иска той от вас. Щом трябва, използвайте и други кораби.

Зайда се вцепила. Поискал! Сделка или не, този човек не можеше да си позволи такава невежливост.

Тюрейн отново се шмугнал в каютата и в нарушение на всякакъв етикет притичал към Зайда — босите ѝ стъпала шляпаха по дъските. Наведе се и зашепнала нещо в ухото на Надзорницата на корабите. На лицето на Зайда бавно се изписа ужас. Тя надигнала инстинктивно

кутийката с благоухания, после потръпна и я пусна да падне на гърдите ѝ.

— Доведи я. Доведи я веднага. Тази вест може да разплаче и котва — продължи тя, щом Тюрейн изхвърча навън. — Искам да го чуете от тази, която го е донесла. — Вие трябва да почакате — добави тя, щом Логаин отвори уста. — Ще почакате.

Мъжът бе достатъчно благоразумен, за да се сдържи, но не и достатъчно търпелив — отдръпна се в дъното на каютата и застана там, стиснал устни и свъсил вежди.

Младата жена, която влезе и се поклони на Зайда, беше висока и стройна; можеше да мине и за хубава, ако лицето ѝ не беше толкова изпито. Синята ѝ ленена блуза и зелените панталони като че ли не бяха сменяни от дни. На почетната ѝ верижка се поклащаха само няколко медальона, както подобаваше за възрастта ѝ, но Харайн забеляза, че не по-малко от *три* означават проява на голяма храброст.

— Аз съм Семейл дин Селаан Дълги очи, Надзорнице на корабите — заговори жената прегракнало. — Надзорница на платната на „Ветрогон“. Плавах на пълна скорост, но се боя, че твърде закъснях, за да може да се направи каквото и да било. Спирах на всеки остров от Тремалкинг дотук, но винаги се оказваше, че съм закъснела. — По бузите ѝ затекоха сълзи, но тя все едно че не ги усещаше.

— Кажи на Първите дванадесет тъжната вест по своя си начин, не бързай — промълви нежно Зайда. — Дай ѝ вино, Амилия! — Второто изобщо не беше нежно. Айез Седай скочи да се подчини.

— Преди три недели — заговори Семейл — амаярите на Тремалкинг започнаха да се молят за Дара на превоза до всеки остров. Винаги по един мъж и една жена, за всеки остров. Онези, които помолиха за архипелага Сомера, поискаха да ги пуснат в лодки в открито море, Щом им казаха, че целият Сомера се държи от сеанчанците. — Пое пълния бокал от Амилия, кимна ѝ благодарно и жадно отпи.

Харайн погледна питащо Марейл, а тя поклати леко глава. В спомените на Харайн амаярите никога не бяха молили за Дара на превоза, макар че за тях това наистина беше дар, без да се иска отговорен дар. Те отбягваха морето, държаха малките си рибарски лодки близо до брега, тъй че да молят да ги отведат в открито море бе толкова

странно, колкото да помолят за превоз. Но какво толкова ужасно можеше да има в това?

— Всички амаяри в пристанищните градове заминаха, дори онези, на които им се дължаха пари от доковете или въжените мостове, но в първите два-три дни никой не си помисли, че става нещо кой знае какво. — Виното не беше навлажнило достатъчно гърлото на Семейл, за да смекчи сипкавостта ѝ. Тя избърса сълзите с опакото на ръката си. — Едва когато разбрахме, че никой не се е върнал, управителят изпрати хора до селата на амаярите... — Тя стисна очи. — Амаярите бяха измрели или издъхваха. Мъже, жени... деца.

В каютата се надигна траурен вой и Харайн с изненада осъзна, че същият пронизителен звук излиза и от нейната уста. Толкова тъжно, че да разплаче котва ли? Това трябваше и небесата да разплаче. Нищо чудно, че Надзорницата на платната бе прегракнала. Колко ли часове, колко ли дни беше плакала, откакто бе научила за трагедията?

— Как? — попита Пелана, щом воят заглъхна. Надвесила се беше над масата, с разкрито лице. Държеше под носа си кутийката с благовония, сякаш можеше с това да премахне вонята на донесената вест. — Някаква болест ли? Говори!

— Отрова, Надзорнице на вълните — отвърна Семейл. Мъчеше се да се овладее, но сълзите продължаваха да се стичат по страните ѝ. — Навсякъде, където спирах, беше същото. Давали са на децата си отрова, която ги е приспивала, без повече да се събудят. Изглежда, не е била достатъчно, защото възрастните са взимали по-слаба. Някои бяха още живи, колкото да могат да го кажат. Великата ръка на Тремалкинг се е стопила. Казват, че хълмът, на който се издигаше, се е превърнал в дълбока хълмнатина. Изглежда, амаярите са имали пророчества за Ръката и когато е била унищожена, са повярвали, че това означава края на времето, те го наричат Края на илюзията. Вярвали са, че е време да напуснат тази... тази илюзия. Това, което наричаме света. — Изрече последното с горчив смях.

— Никой ли не е спасен? — попита Зайда. — Нито един? — По нейното лице също блестяха сълзи, но Харайн не можеше да я укори. И нейните страни бяха мокри.

— Никой, Надзорнице на корабите.

Въпреки сълзите Зайда стана и заговори твърдо:

— Най-бързите кораби да се изпратят до всеки остров. Дори до островите на Сомера. Трябва да се намери изход. Когато моретата са затихнали след Разрушението, амаярите са ни помолили за закрила срещу пирати и разбойници и ние все още им дължим тази закрила. Дори да намерим само шепа от тях все още живи, все още им го дължим.

— Най-тъжната история, която съм чувал. — Гласът на Логаин отекна гръмко, щом се приближи до Зайда. — Но корабите ви са предназначени за Бандар Еваан. Ако нямате достатъчно шхуни, ще трябва да използвате и други бързи съдове. Нужни са всички, до един.

— Вие луд ли сте, освен че сте безсърдечен? — попита с гняв Зайда. Разкращена, с юмруци на кръста, тя все едно бе застанала на мостика. Очите ѝ пронизаха Логаин. — Ние трябва да скърбим. Трябва да спасим колкото можем и да скърбим за хилядите, които не можем да спасим.

Все едно че се беше усмихвала, толкова подейства гневният ѝ поглед на Логаин. Когато заговори, на Харайн ѝ се стори, че каютата се е смразила, а светлината — угаснала.

— Скърбете, щом трябва. Но ще скърбите в поход към Тармон Гай-дон.

ГЛАВА 23

ПРИЗИВ НА СЪВЕТА

Тъй като Магла и Салайта бяха излезли заранта, Романда беше останала сама в кърпената кафява палатка, благословена възможност да почете, макар че от двете очукани месингови лампи леко намирисваше на гранясало масло и тя бърчеше нос. Напоследък човек трябваше да се примирява с подобни неща. Някои сигурно щяха да сметнат „Пламъкът, ножът и сърцето“ за недопустим за жена с нейната култура и положение — като момиче във Фармадинг подобни книги й бяха забранени, — но беше все пак приемлива промяна след досадните истории и ужасяващите донесения за развалящата се храна. Виждаше беше говеждо, държано месеци наред толкова прясно, колкото в деня, в който са заклали животното, но сега Съхранителите един след друг се проваляха. Някои бяха започнали да мърморят, че имало някакъв недостатък в изобретенията на Елейн, но това си бяха празни дрънканици. Щом един сплит подежда, значи ако се заведе правилно, трябва да действа винаги, освен ако нещо не развали сплита, а новите сплитове на Елейн винаги действаха така, както тя твърдеше. Това поне беше длъжна да й го признае. И колкото и да се опитваха, а те се опитваха много упорито, никоя не можеше да открие каквато и да било намеса. Беше все едно че самият сайдар се проваля. Беше немислимо. И неизбежно. Най-лошото беше, че никоя не можеше да измисли какво да се направи! Тя самата определено не можеше. Един кратък отдиш с историйки за любов и приключения бе много по-за предпочитане пред това да размисляш за пълното си безсилие и за грешката в нещо, което по самото си естество е безпогрешно.

Новачката, която оправяше шатрата, беше достатъчно благоразумна да не коментира четивото й, нито да поглежда повече към книгата с дървените корици. Бодевин Каутон беше доста хубавичка, но въпреки това интелигентно момиче, макар в погледа й да имаше нещо от брат й, а пък в главата й — много повече, отколкото бе готова да си признае. Тя несъмнено вече твърдо беше избрала пътя на

Зелената, или навярно на Синята. Момичето искаше да преживее приключението, не просто да чете за него, сякаш животът на Айез Седай нямаше да ѝ донесе повече приключения, отколкото ѝ се ще, и то без да ги търси. Романда не изпитваше съжаление за пътя, който бе избрало детето. Жълтата Аджа щеше да има голям избор между подходящи новачки. За приемане на по-стари жени и дума не можеше да става, разбира се, но все пак изборът беше голям. Опита се да се съсредоточи върху страницата. Разказът за Биргит и Гайдал Кайн наистина ѝ допаднаше.

Шатрата не беше особено голяма — и беше доста претъпкана. Побираше три походни легла от твърдо платно, едва омекотено от тънките, пълни със сплъстена вълна дюшеци, три стола с решетести гърбове, всеки с различна направа, разнебитен умивалник с напукано огледало и олющена синя кана в белия леген, а покрай масата, подпряна с парче дърво под единия крак, имаше обковани с месинг сандъци за дрехите, ленените чаршафи и личните вещи. Като Заседателка тя можеше да получи цялата шатра за себе си, но предпочиташе да държи под око Магла и Салайта. Това, че и трите заседаваха от името на Жълтата, все още не беше основание да им вярва съвсем. Магла уж ѝ беше съюзничка в Съвета, но твърде често си я караше, както си знае, а Салайта рядко правеше нещо друго. Все пак, като се оставеше настрана теснотията, това създаваше неудобства. На Бодевин ѝ се отваряше много работа, главно да прибира роклите и чехлите на Салайта, пръснати по опърпаните черги, след като тя решеше, че ней отиват. Суетна и лекомислена беше, досущ като Зелена. Всяка сутрин не мирясваше, докато не разрови целия си гардероб! Сигурно си мислеше, че Романда трябва да вкара слугинята си в пътя — винаги беше смятала, че Елмара е толкова нейна слугиня, колкото и на Романда — но Елмара ѝ беше служила години наред преди пенсионирането си, да не говорим, че ѝ помогна да избяга от Фармадинг след едно леко недоразумение скоро след това. Не беше възможно да поиска от Елмара да се грижи и за друга Сестра толкова добре като за нея.

Намръщи се отново над книгата, без да вижда и една буква. Защо, в името на Светлината, в Салидар Магла бе настояла Салайта да се върне? Всъщност Магла беше подхвърлила няколко имена, всяко от което по-нелепо от предишното, но се беше спряла на Салайта, след

като реши, че пълничката тайренка има най-големия шанс да я издигнат до стола. Романда се беше отказала от своята подкрепа за Дагдара много по-подходяща кандидатка, да не говорим, че можеше да я скланя към позицията си без особени усилия, но тя самата се домогваше до стола, а Магла вече си го имаше. А това натежаваше, нищо, че Романда бе заемала стола на Заседателка повече от всяка друга, откакто се помнеше. Все едно, станалото — станало. Кое не може да се поправи, се търпи.

Нисао се вмъкна в шатрата и сиянието на сайдар около нея угасна. В краткия миг, докато платницето се смъкваше, отвън се мярна Сарин, плешивият ѝ трътлест Стражник, отпуснал ръка на дръжката на меча си.

— Мога ли да поговоря насаме с тебе? — попита дребничката Сестра. Бе толкова ниска, че Сарин изглеждаше до нея висок; винаги ѝ напомняше за ококорен врабец. Виж, силата на наблюденията и интелекта ѝ никак не бяха дребни. Съвсем естествено я бяха избрали в съвета на Аджите, създаден, за да държи изкъсо Егвийн, и не беше нейна вината, че въпросният съвет нямаше почти никакъв сдържащ ефект над Амирлин.

— Разбира се, Нисао. — Романда затвори небрежно книгата и леко се надигна, за да я тикне под възглавничката с жълтите пискюли на стола. Никак нямаше да е добре да се разчуе, че чете това. — Сигурно вече е почти време за следващия ти клас, Бодевин. Не бива да закъсняваш.

— О, няма, Айез Седай! Шарина много ще се ядоса. — Новачката разпери белите си поли в дълбок реверанс и изхвърча навън.

Романда стисна устни. *Шарина* щяла да се ядоса. Тази жена беше показателна за всичко грешно с това позволяване на жени над осемнайсет да влязат в редовете на новачките. Потенциалът ѝ беше повече от невероятен, но не в това беше въпросът. Шарина Мелой беше пробив. Но как да се отървеш от нея? От нея, както и от всички жени, чиито имена бяха вписани в Книгата на новачките, преди всичко. Възможностите да се изключи жена, след като името ѝ е влязло в Книгата, бяха строго ограничени. За жалост през годините бяха открити много жени, излъгали за възрастта си, за да получат достъп до Кулата. Само с няколко години в повечето случаи, но това, че им бе разрешено да останат, създаваше прецедент. А Егвийн ал-Вийр беше

въвела друг, още по-лош. Трябваше да има някакъв начин да се преодолее това.

— Може ли да направя разговора ни личен? — попита Нисао.

— Щом искаш. Научи ли нещо за преговорите?

Въпреки плена на Егвийн разговорите под павилиона в подножието на моста в Дарейн продължаваха. По-скоро подобие на разговори. Бяха фарс, игра на глупав инат, но все пак беше необходимо да ги държат под око. Вирилин беше заграбила за себе си повечето работа, като се бе позовала на правата на Сивата Аджа, но Магла намираще начини да се вмъква при всяка възможност, а също и Сароя, Такима и Файсел. Освен че никоя от тях като че ли не разчиташе на другите, че ще доведат преговорите до успешен край — или до какъвто и да било край, — всички, те като че ли преговаряха в полза на Елайда. Какво пък, това като че ли не беше чак толкова лошо. Упорито се противопоставяха на нелепото ѝ настояване Синята Аджа да се разтури и държаха, макар и не достатъчно твърдо, Елайда да отстъпи, но ако тя — както и Лелейн, принудена бе да признае — от време на време не се противопоставяха, като нищо можеше да се съгласят с някои от омразните условия на Елайда. Светлина, понякога като че ли буквално забравяха целия смисъл на похода към Тар Валон!

— Налей ни чай — подкани я тя и махна към дървения поднос върху двата сандъка, със сребърна кана и няколко калаени чаши на него. — И ми разкажи какво чу.

Сиянието обкръжи за миг Нисао, щом запреде преградата около шатрата и стегна сплита. После напълни двете чаши и отвърна:

— За преговорите нищо не знам. Искам да те помоля да поговориш на Лелейн.

Романда взе подадената ѝ чаша и отпи бавно, за да ѝ остане време Да помисли. Добре поне, че чаят беше нормален. Лелейн ли? Какво можеше да има около Лелейн, че да трябва преграда? Всичко, което можеше да ѝ осигури лост срещу нея, щеше да е от полза. Твърде самодоволно се държеше напоследък. Тя се измести леко на възглавницата.

— За какво? Защо сама не поговориш с нея? Не сме паднали толко-ва ниско, както Бялата кула на Елайда.

— Говорих вече. По-скоро тя ми говори, и то доста твърдо. — Седна, остави чашата на масата и бавно почна да оправя диплите на

полата си на жълти ивици. И тя май се опитваше да спечели време. — Лелейн настоя да престана да разпитвам за Аная и Кайрен. Според нея убийствата им били работа на Синята Аджа.

Романда изсумтя и отново се намести на стола. Дървените корици на книгата много убиваха отдолу, ръбовете им се забиваха в кълката ѝ.

— Това е пълна глупост. Но ти защо си разпитвала? Не помня да си била толкова любопитна за такива неща.

Нисао допря чашата до устните си, но отпи едва-едва. Остави я и изведнъж сякаш стана по-висока, толкова вдигна гръб. Врабец, превърнал се в ястреб.

— Защото Майката ми заповяда.

Романда едва успя да скрие изненадата си. Тъй. Отначало бе приела Егвийн по същата причина, заради която подозираше, че са я приели останалите Заседателки. Лелейн поне го бе направила заради това, след като бе разбрала, че не може да спечели епитрахила и жезъла. Едно кротко и отсъпчиво момиченце щеше да е кукла в ръцете на Съвета и Романда твърдо смяташе да е тази, която ще дърпа конците, и нямаше начин да бъде спряна, освен ако не въстанеха срещу втората Амирлин, което със сигурност щеше да сложи край на бунта срещу Елайда. По-късно като че ли стана ясно, че истинската кукловодка е Сюан. Сигурно и Лелейн беше скърцала със зъби не по-малко от нея заради това. Егвийн сега беше в ръцете на Елайда, но на няколко срещи бе останала хладна и сдържана, уверена в действията си и в каузата на Сестрите извън стените на Тар Валон. Макар и с неохота, Романда бе започнала да изпитва уважение към момичето. С голяма неохота, но не можеше да го отрече. Сигурно беше заради самата Егвийн. Съветът здраво държеше сънебродния тер-ангреал и макар никой да не можеше да намери онзи, който Леане беше заела преди ужасната нощ, двете със Сюан буквално се бяха стиснали за гърлата. Никакво съмнение не можеше да има, че Сюан се промъква в Тер-айеран-риод, за да посъветва Егвийн какво да говори. Дали Нисао беше стигнала до същото заключение за Егвийн, без да я е виждала в Невидимия свят? Не можеше да престане да мисли за това.

— Това достатъчно основание ли е за теб, Нисао? — Едва успя да избута книгата назад, без другата да забележи. Отново се намести,

но както и да седнеше върху проклетата книга, пак беше неудобно. Ако продължеше така, щеше да ѝ отече бедрото.

Нисао повъртя чашата си, но не отмести очи.

— Това е главното ми основание. Отначало си мислех, че ще стане твое паленце. Или на Лелейн. По-късно, когато се видя, че се е отървала и от теб, и от нея, си помислих, че трябва я държи Сюан, но скоро разбрах, че греша. Сигурна съм, че Сюан ѝ е била учителка и навярно приятелка също така, но съм виждала как Егвийн я реже изкъсо. Никоя не може да върже на каишка Егвийн ал-Вийр. Тя е умна, наб-людателна, бързо се учи и е ловка. Може да стане една от великите Дмирлин. — Напомнящата на птица Сестра се изсмя късо. — Даваш ли си сметка, че ще е най-дълго властвалата Амирлин в историята? Никоя няма да живее достатъчно дълго, за да излезе над нея, освен ако сама не се оттегли. — Усмивката отстъпи място на строгост, и може би на тревога.

Това, че чу да ѝ подхвърлят собствените ѝ мисли, при това коригирани, беше изнервящо. Велика Амирлин? Хм! Много години щяха да изтекат, преди да се види дали ще стане това. Но и да успееше Егвийн да постигне такъв невероятен успех, щеше да разбере, че Съветът съвсем не е толкова послушен, след като се изчерпят бойните ѝ сили. Романда Касин поне не беше. Уважението си е уважение, но да станеш паленце е съвсем друго. Стана, уж за да оправи тъмножълтите си поли, извади книгата изпод възглавничката и седна отново, като се опита да я хвърли незабелязано. Тя тупна тежко на килима и Нисао повдигна вежди. Без да ѝ обръща внимание, Романда я подбутна с крак под масата.

— Ще успеем. — Вложи в думите си повече увереност, отколкото изпитваше. Проточването на преговорите и дългото задържане на Егвийн я разколебаваха, караха я да забрави твърденията на момиченцето, че може да подрови позицията на Елайда отвътре. Макар че половината от работата май ѝ беше свършена от други, ако сведенията ѝ за Кулата бяха точни. Но Романда вярваше, защото трябваше да вярва. Нямаше никакво намерение да живее откъсната от Аджата си, да приема наказания, докато Елайда реши, че я устройва отново да бъде пълноправна Айез Седай, никакво намерение нямаше да приеме Елайда а-Ройхан като Амирлин. По-добре Лелейн вместо това, а единственият аргумент в главата ѝ да предложи Егвийн беше,

че така Лелейн няма да се докопа до епитрахила и жезъла. Несъмнено Лелейн си бе помислила същото за нея. — И много твърдо ще уведомя Лелейн, че можеш да разпитваш колкото пожелаеш. Трябва да изясним тези убийства, а убийството на всяка Сестра е грижа на всички Сестри. Какво си научила досега? — Може би не съвсем уместен въпрос, но това, че беше заседателка, ѝ даваше някои привилегии.

Нисао не изрази възмущение, че я питат.

— Боя се, че много малко — отвърна тя със съжаление, загледана намръщено в чашата си. — Като че ли трябваше да има някаква връзка между Аная и Кайрен, някаква причина да бъдат избрани точно те, но единственото, което научих досега, е, че са били близки приятелки от много години. Сините наричаха тях и още една Синя сестра, Кабриана Мекандес, Тричките, именно защото са били толкова близки. Но и трите са били много мълчаливи. Никоя не помни да са говорили за личните си неща, освен помежду си. Все едно, приятелството изглежда слаб мотив за убийство. Надявам се да открия някаква причина някой да иска да ги убие, особено мъж, който може да прелива, но признавам, че тази надежда е малка.

Романда се навъси. Кабриана Мекандес. Не обръщаше много внимание на другите Аджи — само от Жълтата имаше истинска полза; как можеше да се сравнят пристрастията на другите с Цяра? — но щом чу името, малък гонг сякаш изкънтя някъде в тила ѝ. Защо ли? Или щеше да се сети, или не. Можеше и да не е важно.

— От малките надежди понякога узряват изненадващи плодове, Нисао. Така гласи една стара поговорка във Фармадинг — и е вярна. Продължи разследването си. В отсъствието на Егвийн можеш да донасяш какво си научила на мен.

Нисао примига и за миг стисна зъби, но колкото и да не ѝ допадаше, че ще донася на Романда, нямаше какво да направи, освен да се подчини. Трудно можеше да претендира, че ѝ се месят в работите. Убийството не можеше да е работа на една Сестра. Освен това Магла можеше и да се е добрала до нелепия си избор за трета Жълта заседа-телка, но Романда все пак с лекота си бе осигурила положението на Първа Предача. В края на краищата, преди да се оттегли, тя беше главата на Жълтите и дори Магла не изпитваше желание дай се противопостави. Постът носеше много по-малко власт, отколкото би ѝ харесало, но поне можеше да разчита на подчинение в

повечето неща. От страна на Жълтите сестри поне, ако не и от Заседателките.

Щом Нисао развърза преградата срещу подслушване и я остави да се разпадне, Теодрин нахлу в шатрата. Беше разстлала шала си на раменете и по ръцете, тъй че да се виждат дългите ресни, както често правеха новите Сестри. Гъвкавата доманка беше избрала Кафявата, след като Егвийн ѝ даде шала, но Кафявите не знаеха какво да правят с нея. Като че ли общо взето я пренебрегваха, нещо съвсем погрешно, тъй че Романда я беше взела под крилото си. Теодрин се стараеше да се държи, все едно наистина е Айез Седай, но иначе беше умно и схватливо момиче. Сега направи реверанс. Малък, но все пак реверанс. Беше съвсем наясно, че няма право да носи шала, преди да е изпитана, и да издържи изпитанието. Щеше да е жестоко, ако не я беше накарала да го разбере.

— Лелейн е поискала събиране на Съвета — каза тя задъхано. — Не можах да разбера защо. Дотичах да ти го кажа, но не исках да ви прекъсвам, докато преградата беше вдигната.

— И правилно — каза Романда. — Нисао, ще ме извиниш, но трябва да видя какво е решила Лелейн.

Взе шала си с жълтите ресни, нагласи го на раменете си и оправи косата си пред напуканото огледало, след което подкара двете навън и ги изчака да се отдалечат. Не чак защото Нисао можеше да погледне какво беше тупнало на пода, но по-добре беше все пак да не рискува. Елмара щеше да прибере книгата на мястото ѝ, при другите няколко подобни тома в сандъка с личните ѝ вещи. Той пък си имаше много здрава ключалка с два ключа, един в кесийката ѝ, а другият — у Елмара.

Утрото беше прохладно, но пролетта бе настъпила устремно. Тъмните облаци, трупаци се над проядения връх на Драконовата планина, щяха да донесат по-скоро дъжд, отколкото сняг, дано само да пощадяха лагера. Много от шатрите пропускаха, а уличките вече се бяха превърнали в блато. Каруците, каращи продоволствие плискаха кал с високите си колелета и разравяха дълбоки коловози; караха ги най-вече жени и тук-там побелели мъже. Достъпът на мъже в стана на Айез Седай вече бе строго ограничен. При все това почти всяка Сестра, която срещаше, се плъзгаше по дървените платформи, загърната със светлината на сайдар и следвана от Стражника си, стига

да имаше такъв. Романда упорито не прегръщаше Извора, щом излезеше — все пак някоя трябваше да даде пример за прилично поведение, след като всички в стана бяха на тръни — но пък съзнаваше липсата му много Д°бре. Както и липсата на Стражник. Това, че не пускаха мъже в лагера — добре, но един убиец едва ли щеше да се съобрази със забраната. Отпред, в една от пресечките, яздеше Гарет Брин, едър мъж с почти побеляла коса, стегнал нагръдника си върху палто с жълтеникав Цвят. С него беше Сюан, поклащаше се на нисичката си рунтава кобила. Толкова приличаше на мило хубаво момиченце, че човек лесно можеше да забрави колко коравосърдечна и с лют език беше навремето като Амирлин. Лесно беше да се забрави и че продължава да е опитна интригантка. Синита си бяха такива. Кобилата стъпваше кротко, но Сюан насмалко не падна и Брин я хвана за лакътя. В края на отсека на Сините — лагерът бе подреден в грубо подобие на отсеците на Аджите в Кулата — той слезе, колкото да ѝ помогне да се смъкне от седлото, след което яхна отново коня си и я остави там, стиснала юздите на кобилата и загледана след него. Това пък защо трябваше да го прави? Да му лъска ботушите, прането да му пере. Отвратителна връзка. Сините тряваше да сложат край на това и в Ямата на Ориста да върви обичаят. Не можеше да се злоупотребява с обичая — иначе всички Айез Седай щяха да станат за посмешище.

Тя обърна гръб на Сюан и закрачи към павилиона, който служеше за временен Съвет на Кулата. Колкото и приятни да бяха събиранията в истинския Съвет, при това под носа на самата Елайда, малко Сестри успяваха да заспят навреме, така че павилионът трябваше да продължи да служи. Плъзна се, без да бърза, по дървения тротоар. Нямахме да позволи да си помислят, че се е разбързала заради повика на Ле-лейн. Какво ли можеше да е намислила пък тя?

Изкънтят гонг, подсилен от сайдар така, че звукът се разнесе из целия стан — поредната идея на Шарина, — и дървените платформи изведнъж се изпълниха с новачки, забързани за следващия си урок или по работа, всички скупчени по семейства. Въпросните „семейства“ от по шест-седем винаги ходеха заедно на уроци, вършеха заедно работа, всъщност всичко правеха заедно. Беше добър начин да се оправят с толкова много новачки — само през последните две недели бяха постъпили почти петдесет, с което общият им брой вече достигаше близо хиляда, въпреки бегълките, и почти една четвърт от тях бяха

достатъчно млади за истински новачки, повече, отколкото Кулата беше събирала от столетия! — но все пак беше жалко, че е работа на Шарина. Тя дори не го беше предложила на Наставничката на новачките. Беше го организирала изцяло сама и го беше поднесла на Тиана завършено и готово! Новачките, някои побелели и с толкова бръчки по лицата, че беше трудно да мислиш за тях като за деца въпреки белите им рокли, се нижеха по ръба на платформите, за да оставят място на Сестрите, и приклякаха учтиво, но никой не стъпваше долу на калната улица, за да отвори повече място. Пак Шарина — беше заявила, че не иска да вижда момичетата да цапат хубавите си бели вълнени дрешки ненужно. Само това бе достатъчно, за да скръцне със зъби. Новачките, които ѝ приклякаха, бързо се изправяха и направо хукваха, щом ѝ видеха лицето.

Малко по-напред забеляза самата Шарина — говореше си с Тиана, която се бе загърнала в сиянието на сайдар. В поведението на Шарина нямаше нищо непочтително, но въпреки новашкото бяло с набръчканото си лице и сивата коса, стегнаха на дебел кок на тила ѝ, тя изглеждаше точно това, което си беше — баба. Докато Тиана, за жалост, бе младолика. Нещо във фигурата ѝ, както и в големите кафяви очи, надмогваше лишената от възраст външност на Айез Седай. Въпреки липсата на неуважение гледката твърде много напомняше за жена, наставляваща внучката си, за да ѝ хареса. Щом ги приближи, Шарина я удостои с изряден реверанс — прекалено изряден, длъжна бе да признае Романда — и изтича припряно при семейството си, което я чакаше. Дали бръчките по лицето ѝ не бяха по-малко отпреди? Все едно, знаеш ли какво може да стане, когато жена на нейната възраст започне да борава със Силата. На шестдест и седем — и новачка!

— Създава ли ти трудности? — попита тя и Тиана подскочи, все едно че ледунка се плъзна под роклята ѝ. Липсваше ѝ достойнството, тежестта, необходима за Наставница на новачките. Понякога изглеждаше премазана от броя на подопечните си. А и твърде мека беше освен това, приемаше извинения, когато извинения не можеше да има.

Обаче бързо се овладя и закрачи до Романда, макар съвсем ненужно да заприглажда тъмносивите си поли.

— Трудности ли? Не, разбира се. Шарина е новачката с най-добро поведение. Честно казано, повечето се държат добре. Повечето,

които ми пращат в кабинета, са майки, притеснени, че дъщерите им се учат по-бързо или имат по-висок потенциал, или лели със същите оплаквания за племенничките си. Изглежда, вярват, че това може да се поправи някак. Могат да са изненадващо твърди, докато не им покажа какво значи да са твърди с една Сестра. Макар да се боя, че повечето ми ги пращат повторно. Някои все се изненадват, че могат да бъдат наперда-шени с брезовите пръчки.

— Тъй ли? — отвърна разсеяно Романда.

Очите ѝ се бяха спрели на светлокосата Делана, забързана в същата посока, с шала със сивите ресни, заметнат над ръцете ѝ, и тъй наречената ѝ „секретарка“ до нея. Делана се бе облякла в почти траурно тъмносиво, но оная улиčníца беше в зелена коприна на сини ивици, в която половината ѝ гръд се виждаше, и толкова прилепнала по бедрата, че се поклащаха най-безсрамно. Напоследък двете май се бяха отказали от версията, че Халима е просто слугиня на Делана. Всъщност тя жестикулираше изразително, докато Делана само кимаше по най-хрисим начин. Хрисим! Винаги беше грешка да си избереш дружна за възглавничката, която не носи шала. Особено ако си толкова глупава да се оставиш: тя да те води.

— Шарина не само се държи добре — продължи безгрижно Тиана. — Тя проявява голямо умение с новия начин на Церене на Нинив. Като много от по-старите новачки. Повечето са били селски Премъдри, тъй или иначе, макар че каква връзка има! Една е била благородничка в Муранди.

Романда се спъна и се олюля, замахна с ръце да запази равновесие, задържа се и намести шала. Тиана я хвана под мишницата да я подкрепи, замърмори колко неравни били дъските, но тя поклати глава. Шарина имала дарба с новия Цяр? И много от по-старите новачки? Самата тя беше научила новия начин, но макар да беше толкова различен от стария, че ограничението за втория научен сплит май беше неприложимо, нямаше особена дарба за него. Много по-слаба беше, отколкото със стария.

— И защо се позволява на *новачки* да упражняват това, Тиана?

Тиана се изчерви, и с право. Такива сплитове бяха твърде сложни за новачки, отделно, че бяха опасни, ако се сбъркат. Сбърка ли се, Цярът можеше да убие, вместо да изцери. Както пациента, така и жената, която прелива.

— Трудно мога да им попреча да видят сплита, Романда — взе да се оправдава тя и размърда ръце уж да си намести шала, какъвто не носеше. — Все има счупени кокали или някой глупак, който се е порязал лошо, отделно всички тия болести, с които трябва да се оправяме напоследък. Повечето стари жени само като го видят, и са готови.

— Изведнъж, само за миг, отново се изчерви. Но бързо се овладя и оправдателната нотка в гласа ѝ изчезна. — Всеки случай, Романда, едва ли е нужно да ти напомням, че новачките и Посветените са мои. Като Наставница на новачките аз решавам какво могат да учат и кога. Някои от тези жени могат да бъдат изпитани за Посветени още днес, едва след няколко месеца учение. Поне що се отнася до Силата. Ако съм решила да се помотават, решението си е мое.

— Може би трябва да изтичаш да видиш дали Шарина няма други указания за тебе — каза ѝ хладно Романда.

На бузите на Тиана избиха червени петна и тя се отдалечи, без дума да каже повече. Не чак забранена грубост, но почти. Дори в гръб беше самата картинка на негодуванието. Романда беше готова да си признае, че и тя самата бе стигнала до ръба на грубостта. Но с основание.

Помъчи се да пропъди от ума си Наставницата на новачките и отново тръгна към павилиона, но трябваше да се сдържи, за да не закричи толкова бързо като Тиана. Шарина. И *няколко* още от по-старите. Дали не се налагаше да премисли положението си? Не. Разбира се, че не. Имената им преди всичко изобщо не трябваше да се допускат в Книгата на новачките. И все пак имената им бяха там и те явно бяха усвоили този удивителен нов Цяр. Много заплетен възел. Не искаше да мисли повече за това. Не и сега.

Павилионът се издигаше в самия център на лагера, обкръжен от улица, три пъти по-широка от всички останали. Тя вдигна високо полите си да ги опази от калта и закричи през нея. Нищо лошо нямаше да побърза, стига това бързане да я измъкнеше от калта. Все пак на Елмара щеше да ѝ се отвори доста работа, докато почисти обувката ѝ. И фустите, помисли си тя, докато си оправяше полите, за да прикрие благоприлично глезените си.

Вестта за свикване на Съвета винаги привличаше Сестри, обзети от надеждата, че ще научат нещо ново за преговорите или пък за

Егвийн, и вече поне петдесетина се бяха сбрали около павилиона със Стражниците си, или стояха току зад входа, зад местата, които щяха да заемат Заседателките. Дори и тук повечето сияеха със Светлината на Силата. Сякаш ги грозеше някаква опасност, докато са с други Айез Седай. Обзе я желание да тръгне из павилиона и да дърпа уши. Това, разбира се, беше невъзможно. Дори да се пренебрегнеше обичаят, а тя нямаше голямо желание да го прави, столът в Съвета не ѝ даваше такава власт.

Сред тълпата ярко изпъкваше Шериам с тесния син шарф на Пазителката на раменете, отчасти заради широката празна ивица около нея. Другите Сестри избягваха да я погледнат, още по-малко да я доближат. Червенокосата смущаваше повечето Сестри с това, че се появяваше при всяко свикване на Съвета. Законът беше съвсем ясен. Всяка Сестра можеше да присъства на Съвета, освен ако не е закрит, но Амирлин не можеше да пристъпи в Съвета на Кулата, без това да се обяви от Пазителката, а Пазителката не можеше да влезе без Амирлин. Шериам беше присвила очи и съвсем неподобаващо за титлата си пристъпваше притеснено като новачка, знаеща, че я чака поредната визита при Наставницата. Поне не беше прегърнала сайдар, а и Стражника ѝ го нямаше.

Преди да влезе в павилиона, Романда погледна през рамо и въздъхна. Грамадата черни облаци зад Драконовата планина беше изчезнала изневиделица. Без вятър, който да я разнесе — просто я нямаше. Най-вероятно сред конярите, ратаите и слугините пак щеше да има паника. Изненадващо, новачките като че ли приемаха подобни странни явления по-спокойно. Може би се стараеха да взимат пример от Сестрите, но тя и в това подозираше ръката на Шарина. Какво *наистина* да прави с тази жена?

Осемнадесет сандъка, застлани с покривки с цветовете на шестте Аджи, представени в лагера, образуваха платформи за пейките; бяха наслагани в два коси реда върху пластовете черги на пода — редовете се разширяваха към сандъка, покрит с всичките седем цвята. Егвийн съвсем мъдро беше настояла да се включи и червеният цвят, въпреки сериозната съпротива. Докато Елайда като че ли беше решена да раздели всяка Аджа от всяка друга, Егвийн бе решена да ги скрепи включително и Червената. На дървената пейка над този сандък беше заметнат епитрахилът на Амирлин със седемцветните ресни. Нито

една Сестра не признаваше, че тя го е поставила там, но и никоя не го беше махнала. Романда не беше сигурна дали той трябва да напомня за Егвийн ал-Вийр, Амирлинския трон, като ехо от присъствието ѝ, или да напомня, че я няма, защото е в плен. Как се приемаше това безспорно зависеше от погледа на всяка Сестра.

Оказа се, че не е единствената Заседателка, позабавила се да се отзове на призива на Лелейн. Делана, разбира се, беше вътре, свита на пейката си, и гледаше тъжно с воднистите си сини очи. Преди време Романда я беше смятала за уравновесена. Неподходяща за стола, но уравновесена. Добре поне, че не беше позволила на Халима да влезе с нея и в Съвета, за да продължи с тирадите си. Или по-скоро Халима беше предпочела да остане навън. Всички, които я бяха чували как вика на Делана, не хранеха съмнение коя от двете командва. Самата Лелейн вече беше на пейката си, малко под тази за Амирлин — слабичка и с корав поглед; много усърдно пестеше усмивките си. А това правеше два пъти по-странен факта, че от време на време поглеждаше към седемцветния епитрахил с тънка усмивка. Тази усмивка обезпокои Романда, а малко неща можеха да я обезпокоят. Мория, със синя вълнена рокля със сребърно везмо, крачеше пред покритите със синьо платформи. Дали се мръщеше, защото знаеше повода Лелейн да свика Съвета и не одобряваше, или защото се тревожеше, че не знае?

— Видях Миреле, вървеше с Лив — тъкмо казваше Малайнд. — Не съм виждала някога Сестра толкова измъчена. — Въпреки съчувствения тон, очите ѝ бляскаха и пълните ѝ устни се кривнаха насмешливо. — Как изобщо успя да я придумаш да го обвърже? Бях наблизо, когато една ѝ го предложи, и се заклевам, че тя пребледня. Този мъж може почти да мине за огиер.

— Изразявам се много твърдо, когато се наложи. — Файсел, едра и мускулиста, с твърдо лице, беше твърда във всичко — не жена, а чук — опровергаваше всички приказки за съблазнителните доманки. — Изтъкнах, че Лив става все по-опасен за себе си и околните, откакто умря Кайрен, и ѝ казах, че това не може да продължи. Накарах я да разбере, че като единствената Сестра, спасила други двама Стражници при подобни обстоятелства, няма друг избор, освен да се опита отново. Признавам, че се наложи да я попритисна, но в крайна сметка разбра, че съм права.

— Как в името на Светлината си могла да попритиснеш *Миреле*?
— Малайнд я изгледа с любопитство.

Романда ги подмина. Наистина, как можеше която и да било да се наложи на *Миреле*? Не. Никакви клюки.

Джаня беше на пейката на Кафявите, примижала и умислена. Но пък тя винаги изглеждаше умислена, дори докато говори с някого. И вечно примижаваше. Може пък очите ѝ да не бяха добре. Останалите пейки обаче бяха празни. Жалко, че не се бе позабавила повечко. По-добре да беше дошла последна, отколкото една от първите.

След миг колебание се приближи до Лелейн и я попита:

— Ще си направиш ли труда да ми обясниш защо свика Съвета?

Лелейн ѝ се усмихна — с весела, но все пак неприятна усмивка.

— По-добре изчакай да се съберат достатъчно Сестри, за да започнем. Не обичам да се повтарям. Мога да ти кажа само това: ще е драматично. — Очите ѝ се изместиха към пъстрия шал и Романда се смрази.

Не го показва обаче, а спокойно седна на пейката срещу Лелейн. Не можа да се сдържи все пак и също погледна с тревога към епитрахла. Дали това не беше ход за свалянето на Егвийн? Лелейн едва ли можеше да каже нещо, което да я убеди да настоява за Големия консенсус. Както и повечето Заседателки — защото това отново щеше да ги хвърли в борбата между нея и Лелейн за власт и щеше да отслаби позицията им срещу Елайда. Но самоувереността, която излъчваше Лелейн, беше изнервяща. Тя си придаде външно спокойствие и зачака. Нищо друго не можеше да направи.

Квамеса само дето не влетя в павилиона. Остроносото ѝ лице посърна, като видя, че не е първата пристигнала. Седна при Делана. Появи се и Салайта, мургава, със суров поглед, в зелено на жълти ивици, извезано с жълти спирали по гърдите. И изведнъж занахлуваха. Лирел се плъзна вътре, гъвкава и изящна в синия брокат, за да заеме мястото си при Сините, след нея — Сароя и Аледрин, допрели глави: едрата доманка изглеждаше почти слабичка до грамадната тарабонка. Щом и те заеха местата си на пейките на Белите, Самалин с лисичето лице приседна при Файсел и Малайнд, след нея доприпка дребничката Ескаралд. Доприпка! Тя поне беше от Фармадинг, трябваше да разбира от добри маниери.

— Вирилин е в Дерин според мен — рече Романда, щом Ескаралд се настани до Джаня. — Но и да дойдат още някои, вече имаме повече от единайсет. Готова ли си да започнем, Лелейн, или искаш да изчакаме?

— Готова съм.

— Официално заседание ли желаеш?

Лелейн отново се усмихна. Нещо много щедра беше на усмивки тази сутрин. Само дето изобщо не стопляха лицето ѝ.

— Не е необходимо, Романда. — Пооправи полите си. — Но моля това, което ще се каже тук, засега да бъде заключено в Съвета. — Откъм тълпата Сестри зад пейките и другите извън павилиона се надигна учудено мърморене. Дори някои от Заседателките се изненадаха. Щом нямаше да е официално, защо това ограничаване да го научат всички?

Романда обаче кимна, все едно че това бе съвсем уместно искане.

— Моля всички, които нямат стол, да напуснат. Аледрин, би ли се погрижила да останем насаме?

Въпреки тъмнорусата си, тънка като коприна коса и лъскавите си големи кафяви очи Бялата тарабонка не можеше да мине за хубава, но поне имаше ум в главата, а това бе по-важно. Тя стана, като че ли неуверена дали трябва да изрече официалните слова, но най-сетне се задоволи само да запреде преградата срещу подслушване и да я затегне. Мърморенето взе да заглъхва, докато Сестри и Стражници се точеха през изхода през преградата, а накрая съвсем замря и настъпи тишина. Всички обаче останаха на дървения тротоар, плътно струпани според ранга си.

Лелейн нагласи шала на раменете си и стана.

— Доведоха при мен една Зелена сестра, дошла да пита за Егвиин ал-Вийр. — Зелените се размърдаха на пейката си и се спогледаха, явно учудени защо Сестрата не е била доведена при тях. Лелейн се направи, че не забелязва. — Забележете, да пита не за Амирлинския трон, а за Егвиин ал-Вийр. Носи предложение, което отговаря на някои наши нужди, макар да не беше склонна да каже много на мен. Мория, ще я поканиш ли, за да направи предложението пред Съвета. — И си седна.

Мория излезе от павилиона, все тъй намръщена, и тълпата отвън се раздвои, за да ѝ направи път. Няколко Сестри се опитаха да я

попитат какво става, но тя ги подмина мълчаливо и се скри от татък улицата, запътена към отсека на Синята Аджа. В главата на Романда се въртяха десетина въпроса, които можеше да зададе в паузата, но пък въпросите в този момент можеше да се окажат неуместни. Заседателките обаче не чакаха мълчаливо — Сестрите почнаха да си шепнат. Освен Сините и Жълтите. Салайта се приближи до платформата на Романда, но тя леко ѝ вдигна ръка да я спре, щом отвори уста.

— Какъв смисъл има да обсъждаме, след като още не знаем предложението, Салайта?

Кръглото лице на Заседателката тайренка си остана неразгадаемо като камък, но след миг тя кимна и се върна на мястото си. Съвсем не беше глупава, ни най-малко. Просто неподходяща.

Най-сетне Мория се върна. Водеше някаква висока жена в тъмнозелено, с коса силно дръпната назад от суровото, бледо като слонова кост лице и стегната със сребърен гребен. Всички отново насядаха по пейките. Следваха ги трима мъже с мечове на бедрата. Необичайно. Доста необичайно, щом нещата трябваше да останат „заклучени“ в Съвета. Отначало обаче Романда не им обърна внимание. Не проявяваше особен интерес към Стражници, откакто бе загинал последният ѝ, преди много години. Но някои сред Зелените ахнаха, а Аледрин изписука. Направо изписука! И се беше вторачила в тримата. Трябваше да е заради това, което са, а не само защото влязоха със Зелената. Опасното изящество в походката на Стражник не можеше да се сбърка с нищо.

Романда се вгледа малко по-продължително и също за малко да ахне. Бяха много различни, приличаха си колкото леопард може да прилича на лъв, но единият от тях, хубавичко смугло момче с коса на тънки плитки със звънчета и облечено в черно от глава до пети, носеше на високата яка на палтото си две игли. Сребърен меч и извито като влечуго гривесто същество от червен емайл и злато. Беше чувала достатъчно описания, за да разбере, че вижда Аша'ман. При това Аша'ман, който явно беше обвързан. Малайнд сбра полите си, скочи от пейката и изхвърча навън при тълпата Сестри. Не можеше да е изплашена! Макар самата Романда да си призна, че изпитва лека тревога. Само на себе си.

— Не си от нашите — рече Джаня, както винаги неуместно. Беше се навела напред и гледаше примижала новодошлата Сестра. — Допускам, че не си дошла, за да се присъединиш към нас, нали?

Устните на Зелената се кривнаха с явно отвращение.

— Правилно допускаш — отвърна тя със силен тарабонски акцент. — Аз съм Мерайз Хайндел и няма да застана с никоя Сестра, решила да се бори срещу други Сестри, докато светът се крепи на ръба. Нашият враг е Сянката, а не жени, които носят шала като нас. — Из павилиона се разнесе мърморене, къде сърдито, къде — като че ли изпълнено със срам.

— Щом не одобряваш делата ни — продължи Джаня, все едно че имаше правото да говори преди Романда, — защо ни носиш предложение?

— Заради Преродения Дракон. Той помоли Кацуан, а Кацуан помоли мен — отвърна Мерайз. Прероденият Дракон? Напрежението в Съвета изведнъж стана осезаемо, но жената продължи, все едно че не го усещаше. — Всъщност предложението не е мое. Джаар, кажи им.

Смуглият младок пристъпи напред и докато подминаваше Мерайз, тя го потупа окуражително по рамото. Уважението на Романда към нея се повиши. Да обвържеш Аша'ман само по себе си бе подвиг. Да го потупваш така, като ловна хрътка, изискваше самоувереност и кураж, каквито самата тя не беше сигурна, че притежава.

Момчето спря в центъра на павилиона и се взря в пейката с епит-рахила на Амирлинския трон. После бавно се завъртя и погледът му, леко предизвикателен, обходи Заседателките. Не беше уплашен. Айез Седай държеше връзката му, беше сам и обкръжен от Сестри, но и една трошица страх нямаше у него. Владееше го напълно.

— Къде е Егвийн ал-Вийр? — попита строго младежът. — Заповядано ми беше да поднеса предложението пред нея.

— Дръж се прилично, Джаар — промълви Мерайз и той се изчерви.

— Майката в момента отсъства — заговори спокойно Романда. — Можеш да го кажеш на нас, а ние ще ѝ го предадем при първа възможност. Значи това предложение иде от Преродения Дракон? — И от Кацуан. Но да се разбере какво прави пък тя при Преродения Дракон беше второстепенно.

Вместо да отговори, Джаар изръмжа и рязко се обърна към Мерайз.

— Току-що един мъж се опита да подслуша. Или навярно Отстъп-ницата, която уби Ибин.

— Той е прав — рече колебливо Аледрин. — Най-малкото нещо докосна преградата ми и не беше сайдар.

— Той прелива? — попита невярващо една от Сестрите. Заседателките неспокойно се размърдаха по пейките и сиянието на Силата мигом обгърна няколко от тях. Делана изведнъж скочи.

— Трябва да глътна чист въздух. — И изгледа Джаар с толкова гняв, сякаш бе готова да му прегризе гърлото.

— Няма защо да се безпокоиш — рече ѝ Романда, макар че самата тя не беше сигурна за себе си. Но Делана бързо излетя от павилиона, загърната в шала си.

Едва се разминаха на входа с влизащата Малайнд, а с нея — и Насел, високата стройна малкиерка, една от последните останали в Кулата. Много от тях бяха измрели през годините, откакто Малкиер бе паднал под Сянката, оставяха се да ги въвличат в планове за мъст заради отечеството им, а новите попълнения бяха все по-редки. Насел не беше особено умна. Но пък на Зелените не им и трябваше много ум, само кураж.

— Това заседание на Съвета е закрито, Малайнд — сръза я Романда.

— На Насел ѝ трябват само няколко минути — отвърна Малайнд и потри ръце. Дори не си направи труда да погледне Романда, а задържа очите си на другата Зелена. — Това е първата ѝ възможност да изпробва нов сплит. Хайде, Насел. Опитай го.

Сиянието на сайдар обгърна стройната Зелена. Смайващо! Нито ги помоли за разрешение, нито им каза дори кой сплит се кани да запреде, въпреки изричните ограничения кои приложения на Силата са допустими в Съвета. Преля и Петте сили и запреде около аша-мана нещо, което наподобяваше много сплита, улавящ утайки — нещо, в което Романда не я биваше особено. Сините очи на Насел се ококориха.

— Той прелива — ахна тя. — Или поне държи сайдин. Веждите на Романда подскочиха. Дори Лелейн ахна. Да откриеш мъж, който прелива, винаги беше въпрос на това да разпознаеш утайките от онова,

което е направил, а после много усърдно да сведеш броя на заподозрените до същинския виновник. Или поне така беше досега. Това наистина беше удивително. Или щеше да е, преди мъжете, способни да преливат, да започнат да носят черните палта и открито да се перчат. Все пак това отменяше едно предимство, което тези мъже винаги имаха спрямо Айез Седай. Ашаманът като че ли не се трогна. Само леко сви устни, готов сякаш да изръмжи.

— Можеш ли да разпознаеш какво прелива? — попита Романда. За жалост Насел поклати глава.

— Мислех си, че ще мога, но не. От друга страна... Ей, младежо! Насочи потока си към някоя от Заседателките. Внимавай само да не е нещо опасно и не я докосвай. — Мерайз я изгледа с гняв, с ръце на кръста. Насел може би не беше разбрала, че е от Стражниците й. Във всеки случай жестът й към него беше много властен.

Джаар я изгледа, присвил упорито очи, и отвори уста.

— Направи го, Джаар — подкани го Мерайз. — Той е мой, Насел, но ще позволя да се подчини на твоя заповед. Само този път. — Насел я изгледа стъписано. Явно наистина не беше го разбрала.

Колкото до ашамана, упоритостта в погледа му си остана, но явно се беше подчинил, защото Насел плесна радостно с ръце и се засмя.

— Сароя — рече тя възбудено. — Ти насочи потока си към Сароя. — Бялата доманка. Права ли съм?

Медената кожа на Сароя преbledня, тя се присви под шала с белите ресни и припряно се дръпна назад по пейката, докъдето можа. Впрочем Аледрин също се дръпна на пейката си.

— Кажи й — подкани го Мерайз. — Джаар може да е упорит, но все пак е добро момче.

— Бялата доманка — призна с неохота Джаар, а Сароя залитна и още малко да се прекатури от високата пейка. Той я изгледа презрително. — Беше само Дух, и вече го няма. — Лицето на Сароя помръкна, но дали от яд, или от смущение — така и не се разбра.

— Забележително откритие — заговори Лелейн. — И съм убедена, че Мерайз ще позволи да го изпробваш по-нататък, Насел, но Съветът трябва да си свърши работата. Сигурна съм, че ще се съгласиш с мен, Романда.

Романда едва се сдържа да не я изгледа сърдито. Лелейн много често прекриваше границата.

— Ако демонстрацията ти е приключила, можеш да се оттеглиш, Насел. — Зелената от Малкиер си тръгна с неохота, навярно защото по изражението на Мерайз разбра, че повече проби няма да има — вярно, точно една Зелена уж трябваше най да внимава с мъж, който може да е Стражник на друга Сестра — но нямаше избор, разбира се. — Що за предложение има към нас Прероденият Дракон, момче? — попита тя, щом Насел се озова отвъд преградата.

— Следното — отвърна той и гордо се обърна към нея. — Всяка Сестра, която е вярна на Егвийн ал-Вийр, може да обвърже Аша'ман, всичко до четиридесет и седем. Не можете да молите Преродения Дракон, нито никой мъж, носещ дракона, но всеки Боец или Вречен, когото помолите, не може да откаже.

Романда се смая.

— Ще се съгласиш ли, че това отговаря на нуждите ни? — рече кротко Лелейн. Знаела беше същността на цялата работа, огън да я изгори дано.

— Съгласна съм — отвърна Романда. С четиридесет и седем мъже, способни да преливат, щяха да могат да разширят кръговете си, докъдето стигнат. Навярно щяха да могат да свържат кръг, който да включи всичките. И ако се окажеше, че има граници, щяха да ги преодолеят.

Файсел скочи на крака, все едно че заседанието беше официално.

— Това трябва да се обсъди. Призовавам за официално заседание.

— Не виждам нужда — отвърна й Романда, без да става. — Това е много по-добро, отколкото... каквото се бяхме разбрали. — Нямаше смисъл да се казва твърде много пред момчето. Или пред Мерайз. Каква ли беше връзката й с Преродения Дракон? Възможно ли беше да е една от Сестрите, положили клетва пред него?

Сароя беше станала, преди последната дума да е излязла от устата й.

— Все още си остава открит въпросът с договореностите, за да сме сигурни, че държим нещата под контрол. Още не сме се споразумели по тях.

— Според мен Стражническата връзка ще направи всякакви други договорености фиктивни — каза сухо Лирел.

Файсел се надигна припряно и двете със Сароя заговориха една през друга:

— Покварата... — Млъкнаха и се спогледаха подозрително.

— Сайдин е чист — заяви Джаар, без никой да се е обърнал към него. Мерайз наистина трябваше да научи хлапака на прилично държане, като ще го води пред Съвета.

— Чист? — повтори с присмех Сароя.

— Омърсен е преди повече от три хиляди години — намеси се рязко Файсел. — Как може да е чист?

— Ред! — почти викна Романда, за да овладее положението. — Ред! — Изглежда твърдо Сароя и Файсел, докато те не си седнаха, след което се обърна към Мерайз. — Мога ли да приема, че си се свързвала с него? — Зелената само кимна късо. Компанията явно не ѝ харесваше и тя не желаше да каже нито дума повече от нужното. — Можеш ли да пот-върдиш, че сайдин е прочистен от покварата?

— Мога. Отне ми време, докато се убедя. Мъжката половина на Силата е нещо много по-чуждо, отколкото можете да си въобразите. Не е неумолимата и в същото време — нежна власт на сайдар. По-скоро е като кипящо море от огън и лед, пометено от щорм. И все пак съм убедена. Чист е.

Романда издиша дълго. Чудо, след толкова ужаси.

— Не сме на официално заседание, но поставям въпроса. Коя е за приемането на това предложение? — Беше станала още с последната дума, но не по-бързо от Лелейн, а Джаня ги изпревари и двете. След кратка пауза всички бяха станали, освен Сароя и Файсел. Отвъд преградата Сестрите шушукаха: явно обсъждаха какво може да е гласувано току-що. — Малкият консенсус е станал, предложението за обвързване с Аша'ман е прието. — Сароя беше отпуснала рамене, а Файсел тежко въздъхна.

После призова за Големия консенсус в името на единството, ала не се изненада, когато двете твърдо си останаха на пейките. В края на краищата се бяха противили непрекъснато срещу всякакви преговори с Аша'ман, борили се бяха въпреки закона и обичая да попречат на сближаването с тях, след като беше решено. Все едно, вече бе станало, при това без да е нужно да се сключва дори временен съюз.

Обвързването, разбира се, беше за цял живот, но все пак беше по-добро от каквото и да било съюзяване. То предполагаше твърде много равенство.

— Странна бройка, четиридесет и седем — каза Джаня. — Може ли да задам въпрос на Стражника ти, Мерайз? Благодаря. Как Прероденият Дракон е стигнал до точно този брой, Джаар?

Много добър въпрос, помисли си Романда. Беше ѝ убягнал заради слисването, че получават това, което им трябваше, без никакво наложително партньорство.

Джаар се стегна, сякаш го беше очаквал и се боеше да отговори. Лицето му обаче си остана твърдо и невъзмутимо.

— Аша'ман вече са обвързали към себе си петдесет и една сестри, а четирима от нас сме обвързани от Айез Седай. Четиридесет и седем изравняват. Бяхме петима, но един загина, закриляйки своите Айез Седай. Запомнете името му. Ибин Хопвил. Помнете го!

По пейките настъпи мъртва тишина. Романда усети как стомахът ѝ се вледени. Петдесет и една Сестри? Обвързани от Аша'ман? Отвратително!

— Поведението, Джаар! — сопна се Мерайз. — Не ме принуждавай да ти го повтарям.

За изненада на всички той ѝ отвърна с гняв:

— Трябва да го знаят, Мерайз. Трябва! — Погледът му обходи пейките. Очите му пламтяха от жар. От нищо не се беше побоял. Беше се ядосал и продължаваше да е ядосан. — Ибин беше свързал със своите Дайгиан и Белдеин, Дайгиан владееше връзката, тъй че когато се озоваха срещу една от Отстъпниците, успя само да им извика: „Тя прелива сайдин“ и я атакува с меча си. И въпреки всичко, което му причини, колкото и да беше съсипан, успя да се вкопчи в живота, да се вкопчи в сайдин достатъчно дълго, за да може Дайгиан да я отблъсне. Така че помнете името му! Ибин Хопвил. Той се бори за своите Айез Седай много след като вече трябваше да е мъртъв!

Млъкна и се възцари тишина. Най-сетне Ескаралд отрони съвсем тихо:

— Ще го помним, Джаар. Но как стана така, че петдесет и една Сестри са... са обвързани към Аша'ман? — И се наведе към него, сякаш очакваше отговорът му да е също толкова тих.

Момчето сви рамене, все така гневно. Не беше негов проблем, че Аша'ман са обвързали Айез Седай.

— Елайда ги прати, за да ни унищожат. Прероденият Дракон беше издал изрична заповед да не се поразява нито една Айез Седай, освен ако тя първа не се опита да ни нанесе щета, тъй че Таим реши да гипленим и обвържем, преди да получат шанс за това.

Така. Бяха поддръжнички на Елайда. Имаше ли значение? Да, донякъде, но малко. Сестри обаче, които и да бяха, държани от Аша'ман, отново свеждаше всичко до равенството, а това беше нетърпимо.

— Имам друг въпрос към него, Мерайз — каза Мория и изчака Зелената да кимне. — Вече на два пъти каза, че *жена* е преливала сайдин. Защо? Това е невъзможно.

Сестрите из павилиона замърмориха и закимаха.

— Може и да е невъзможно, но тя го направи — отвърна хладно момчето. — Дайгиан ни каза за последните думи на Ибин, а тя самата не е могла да засече нищо, докато онази е преливала. *Трябва* да е било сайдин.

Изведнъж звънчето в тила на Романда звънна отново и тя си спомни къде бе чувала името Кабриана Мекандес.

— Трябва да заповядаме Делана и Халима веднага да бъдат арестувани.

Наложи се да обясни естествено. Дори Амирлинският трон не можеше да заповяда ареста на Заседателна без обяснение. Убийствата със сайдин на две Сестри, близки приятелки на Кабриана, и Халима която също твърдеше, че ѝ била приятелка. Отстъпничка, преливала мъжката половина на Силата. Трудно се убедиха, особено Лелейн, и то едва когато след упоритото издирване из стана се оказа, че от двете няма и следа. Бяха ги видели да отиват към един от терените за Пътуване, заедно със слугинята Делана. Двете носели големи вързопи и подтичвали зад Халима.

ГЛАВА 24

МЕД В ЧАЯ

Егвийн от самото начало знаеше, че пленът ѝ ще е тежък, но беше убедена, че прегръщането на болката по обичая на айилци-те ще е най-лесната част. В края на краищата я бяха били жестоко, когато плати своя тох на Мъдрите заради лъжата, пердашеха я една след друга поред, тъй че имаше опит. Но прегръщането на болката не означаваше просто да ѝ се отдадеш, вместо да се бориш. Човек трябваше да попие болката в себе си, да я приеме като част от себе си. Авиенда ѝ беше казала, че трябва да можеш да се усмихваш и да се смееш с радост, или да пееш, докато най-много те боли. А това съвсем не беше лесно.

В същата онази първа сутрин, призори, в кабинета на Силвиана, тя вложи най-доброто от себе си, докато Наставницата на новачките я налагаше с чехъла с коравата подметка по голия задник. Не се и опита да потисне хлиповете си, когато дойдоха, нито безсловесния вой по-късно. Когато краката ѝ поискаха да заритат, ги остави да се мятат, Докато Наставницата на новачките не ги затисна, доста непохватно заради полите си, а после остави пръстите на краката си да забият по пода, докато главата ѝ се мятеше диво. Мъчеше се да всмуче болката в себе си, да я изпие като дъх. Болката бе толкова част от живота, колкото и дъхът. Така гледаха на живота айилците. Но, о, Светлина, колко болеше!

Когато най-сетне ѝ позволиха да се изправи, сякаш след много, много време, тя потръпна, щом долната ѝ риза и роклята се смъкнаха по плътта ѝ. Бялата вълна ѝ се стори тежка като олово. Опита се да приеме изгарящото парене като добре дошло. Но беше трудно. Много трудно. Все пак хлипането ѝ сякаш секна много бързо и само, а потокът сълзи пресъхна скоро. Нито хленчеше, нито се гърчеше. Погледна се в огледалото на стената с похабения златен варак на рамката. Колко хиляди жени, наказвани в тази стая, бяха карани да видят отражението си след това и да помислят защо са наказани — но не заради това го направи. Лицето ѝ все още беше зачервено, но вече

изглеждаше... спокойно. Въпреки болезненото парене по задника всъщност се чувстваше спокойна. Може би трябваше да се опита да запее? Не, едва ли. Извади лепената кърпа от ръкава си и грижливо изтри страните си.

Силвиана я огледа доволно, след което прибра чехъла в тесния долап срещу огледалото.

— Мисля, че спечелих вниманието ти от самото начало, иначе ще се наложи да съм по-сурова — сухо каза тя, докато оправяше дебелия си кок. — Все едно, съмнявам се, че ще те видя скоро тук. Сигурно ще се зарадваш, ако ти кажа, че поразпитах за това, което помоли. Мелейр вече бе започнала да разпитва. Жената *наистина* е Леане Шариф, макар че Светлината само знае как... — Замълча, поклати глава, придърпа отново стола си зад писалищната маса и седна. — Тя ужасно се безпокои за теб, повече, отколкото за себе си. Можеш да я навестиш в свободното си време. Стига да ти остане свободно време. Ще те упътя. Тя е в отворените килии. А сега няма да е зле да побързаш, ако искаш да хапнеш нещо преди първия си урок.

— Благодаря — отвърна Егвийн и тръгна към вратата.

Силвиана тежко въздъхна.

— А реверансът, Чедо? — Топна перото в обкованата със сребро мастилница и взе да пише в тефтера за наказанията със ситен, изряден почерк. — Мда, ще те видя тук на обяд. Май ще се наложи първите си две яденета в Кулата да ги изядеш права.

Егвийн можеше да спре дотук. Но през нощта, докато чакаше Заседателките да се съберат в Съвета в Тел-айеран-риод, беше избрала тънкото въже, по което да върви. Смяташе да се бори, но в същото време трябваше да го прави, докато привидно отстъпва. Поне донякъде. С граници, наложени от самата нея. Отказът да се подчини на всякакви заповеди щеше само да прилича на инат — и може би щеше да доведе до затварянето ѝ в килия, където щеше да е безполезна — но на някои заповеди не трябваше да се подчинява, за да съхрани поне капка достойнство. А трябваше да го съхрани. И не само трохи. Не можеше да им позволи да отричат коя е, колкото и упорито да настояваха.

— Амирлинският трон не кляка на никого — отвърна спокойно тя с пълното съзнание каква реакция ще последва.

Лицето на Силвиана се вкочани и тя отново вдигна перото.

— Значи ще те видя и по вечерния час. Съветвам те да напуснеш без повече приказки, освен ако не държиш да прекараш целия ден на коляното ми.

Егвийн напусна, без да каже нищо повече. И без да приклепне. Тънко въже. Връвчица, изпъната над дълбока пропаст. Но трябваше да мине по нея.

За нейна изненада, Алвиарин крачеше в коридора отвън, загърната в шала си с белите ресни; взираше се в нещо в невидимата далечина. Знаеше, че вече не е Пазителката на Елайда, но не и защо са я отстранили толкова внезапно. Шпионирането в Тел-айеран-риод подаваше само дреболии; в много отношения беше само колебливо отражение на будния свят. Алвиарин трябваше да е чула ревовете ѝ, но странно, Егвийн не изпита никакъв срам. Водеше стара битка, а във всяка битка получаваш рани. Ледената обикновено Бяла днес не изглеждаше толкова хладна. Всъщност изглеждаше доста възбудена, устните ѝ бяха леко разтворени, очите — пламнали. Егвийн и нея не удостои с реверанс, но Алвиарин само я изгледа изпепеляващо, преди да влезе в кабинета на Силвиана. Много тънко въже.

По-нататм по коридора стояха две Червени и наблюдаваха, едната закръглена, другата слаба, и двете със студени погледи, с шалове, заметнати на ръцете им така, че да се открояват дългите червени ресни. Не бяха същата двойка, която видя на събуждане, но присъствието им тук не беше случайно. Не че бяха точно пазачки, но пък не бяха точно и не-пазачки. На тях също не приклепна в реверанс. Изгледаха я безизразно.

Преди да измине и десетина крачки по червено-зелените плочки на пода, чу болезнения женски вой зад гърба си — тежката врата на кабинета на Силвиана изобщо не можеше да го заглуши. Значи Алвиарин получаваше наказание и не се оправяше добре, щом ревеше така с цяло гърло. Освен ако и тя не се опитваше да прегърне болката, но едва ли. Жалко само, че не знаеше защо Алвиарин търпи наказание, стига да беше наложено наказание. Един пълководец разполага със съгледвачи, очи и уши, които да му носят сведения за врага. Тя разполагаше само със своите очи и уши, и с малкото, което можеше да се научи в Невидимия свят. Всяка трошица знание можеше да се окаже Полезна обаче, тъй че трябваше да изкопчи всичко възможно.

Върна се в мъничката си стая в отсека на новачките, колкото да си умие лицето със студена вода и да си срещне косата. Гребенът, останал в кесията ѝ, беше една от малкото лични вещи, които си запази. През нощта дрехите, които беше носила, когато я плениха, бяха изчезнали, подменени с новашкото бяло, но роклите и долните ризи, окачени на куките по бялата стена, си бяха нейните, грижливо прибрани, когато я издигнаха в Посветена. По тях все още се виждаха дупчиците от бодовете с пришитото ѝ име на подгъва. В Кулата нищо не се прахосваше. Никога не се знаеше дали стари дрехи няма да прилегнат на ново момиче. Но това, че нямаше какво друго да облече освен новашкото бяло, не я правеше новачка, каквото и да си въобразяваха Елайда и другите.

Излезе едва след като се увери, че лицето ѝ вече не е зачервено и изглежда толкова спокойна и хладнокръвна, колкото се чувстваше. Когато оръжията ти са малко, външността ти може да се окаже едно от тях. Отвън, при парапета на галерията, двете Червени продължаваха да чакат, за да продължат да я следват като сенки.

Трапезарията, където се хранеха новачките, се намираше на най-ниското ниво на Кулата, от едната страна на главната кухня. Представляваше просторна зала с бели стени, семпла, макар че подовите плочки бяха с цветовете на всички Аджи, и запълнена с маси, на всяка от които на пейчиците можеха да се поберат по осем жени. Над сто облечени в бяло жени седяха около тези маси и си бърбеха над закуската. Елайда трябваше доста да се е въодушевила от броя им. От години Кулата не беше побираща толкова много новачки. Явно, че дори вестта за разцепването на Кулата се беше оказало достатъчно, за да вкара в нечий глави мисълта да дойдат в Тар Балон. Егвийн обаче не беше впечатлена. Тези жени запълваха само половината от трапезарията, ако имаше и толкова, а на горния етаж имаше още една като нея, затворена от столетия. Веднъж само да спечелеше Кулата, тази втора трапезария щеше да се отвори отново и въпреки това новачките щяха да се хранят на смени, нещо небивало от Тролоксските войни насам.

Никола я зърна още с влизането — явно я беше дебнала — и смуши новачките от двете си страни. Тишината се разли като вълна по масите и всички глави се извърнаха, щом Егвийн плавно тръгна по централната пътека. Не поглеждаше нито наляво, нито надясно.

Някъде по средата една ниска слабичка новачка с дълга черна коса изведнъж изпружи стъпало и я спъна. Егвийн успя да запази равновесие и хладно се извърна. Поредната засада. Лицето на младата беше бледо като на кайриенка. От толкова близо Егвийн бе сигурна, че скоро ще я изпитат за Посветена, освен ако нямаше други недостатъци. Но Кулата умееше да ги изкоренява.

— Как се казваш? — попита я тя.

— Алвистер — отвърна младата жена и говорът ѝ потвърди догадката за Кайриен. — Защо искаш да го знаеш? За да се оплачеш на Силви-ана ли? Няма да стане. Всички ще кажат, че нищо не са видели.

— Много жалко, Алвистер. Искаш да станеш Айез Седай и да се отучиш да лъжеш, а в същото време искаш другите да лъжат заради теб. Не мислиш ли, че не е редно?

Алвистер се изчерви.

— Коя си ти, че да ме поучаваш?

— Аз съм Амирлинският трон. Пленница съм, но все пак съм Амирлинският трон.

Алвистер се ококори, а из залата плъзна тихо бръмчене. Егвийн продължи напред. Не бяха вярвали, че ще държи на титлата си, след като носеше бяло и спеше при тях. Толкова по-важно беше бързо да им избие тази заблуда от главите.

Кухнята представляваше голямо помещение с висок таван, със сиви плочки по пода; шишовете за печене не се въртяха, но от печките и фурните се излъчваше такъв зной, че веднага щеше да почне да се поти, ако не знаеше как да го надмogne. Често се беше трудила тук и беше сигурна, че пак ще ѝ се наложи. Беше обкръжена с трапезарии от трите страни — за Посветените, за Айез Седай и за новачките. Лей-рас, Старшата готвачка, се поклащаше тежко, с потно лице, в безукорно бялата си престилка, от която можеше да се ушийт две рокли за новачки, размахваше като скиптър дълга дървена лъжица и хокаше готвачи, помощници и слуги, а те ситнеха около нея, сякаш беше кралица. Навярно дори по-бързо. Една кралица едва ли щеше да перне някого по гърба със скиптъра си затова, че се движи много бавно.

Доста от храната като че ли излизаше оттук на подноси, било от сукано сребро, било резбовано дърво със златен варак; взимаха ги жени и ги понасяха през вратата за главната трапезария на Сестрите. Не кухненските слугини с Белия пламък на Тар Валон на гърдите, а

достолепни жени в добре скроени вълнени рокли с по мъничко взмо тук-там, лични слугини на Сестрите, които щяха да поемат дългото изкачване към секторите на Аджите.

Всяка Айез Седай можеше да се храни в покоите си, ако пожелаеше, макар това да означаваше малко преливане, за да се притопли храната, но повечето предпочитаха да се хранят в компания. Преди поне беше така. Този непрекъснат поток от жени с покрити с бели кърпи подноси бе поредното доказателство, че Бялата кула е пропукана. Сигурно трябваше да изпита задоволство от това. Елайда стоеше на пиедестал, който беше готов да се срути под краката ѝ. Но Кулата все пак беше нейният дом. Изпита само тъга. И гняв към Елайда също така. Заслужаваше да бъде свалена само заради това, което причини на Кулата, откакто спечели епитрахила и жезъла!

Лейрас я изглежда продължително, наведе брадичка, докато гушите ѝ не станаха четири, и заразмахва отново черпака над рамото на една помощник-готвачка. Някога беше помогнала на Сюан и Леане да избягат, така че не беше особено предана на Елайда. Дали сега щеше да помогне и на нея? Определено отбягваше да я погледне. Друга помощник-готвачка, която вероятно не можеше да я отличи от новачки-те, усмихната жена, все още работеща над втората си брадичка, ѝ връчи дървен поднос с голяма груба глинена паница с димящ чай и дебел резен хляб, маслини и ронливо сирене и Егвийн го понесе към трапезарията.

Щом пристъпи вътре, отново се възцари тишина и очите на всички се обърнаха към нея. Знаеха, че е била викана при Наставницата на новачките. Чакаха да видят дали ще яде права. Много ѝ се дощя да се отпусне на коравата дървена пейка, но се насили и приседна леко. А това, разбира се, отново разпали пламъците в плътта ѝ. Не толкова силно като преди, но достатъчно, за да я накара да се намести, преди да се е овладяла. Странно, не изпита особено желание да се намръщи. Да се изправи — да, но не и другото. Болката беше част от нея. Опита се дори да я приеме, ала това все още не беше по силите ѝ.

Отчупи си залък хляб — явно, че и тук в брашното имаше гъгрици — а разговорите в залата бавно се подновиха, тихичко, тъй като от новачките се очакваше да не вдигат много шум. На нейната маса също се разбъбриха, макар че никоя не се опита да я заговори.

Толкова по-добре. Не беше тук, за да се сприятелява с новачки. Нито за да гинакара да я приемат като някоя от тях. Не, целта ѝ беше съвсем друга.

Върна подноса в кухнята и когато напусна трапезарията, завари в коридора други две Червени — чакаха я. Едната беше Катерин Алудрин, с лисичето лице, в сива, щедро нашарена с червено рокля; буйната ѝ коса падаше на вълни до кръста ѝ.

— Изпий това — казай властно Катерин и ѝ подаде калаена чаша. — До дъното, не забравяй. — Другата Червена, мургава и с грубовато лице, намести нетърпеливо шала си и изкриви устни. Явно не ѝ харесваше да я взимат за слугиня. А може би не харесваше съдържанието на чашата.

Егвийн потисна въздишката си, вдигна чашата и я изпи до дъно. Слабият чай от вилняк и на вид, и на вкус приличаше на кафеникава вода, с лек привкус на мента. Толкова лек, че по-скоро — спомен за мента. Първата ѝ чаша бе дошла скоро след събуждането ѝ, Червените сестри бързаха да приключат със засланиянето и да си идат по работата. Катерин беше просрочила малко, но и без тази чаша Егвийн се съмняваше, че скоро ще може да прелива много силно. Със сигурност не толкова силно, че да е от полза.

— Не искам да закъснявам за първия си урок — рече тя и върна чашата. Катерин я взе и сякаш сама се изненада, щом се усети, че го прави. Егвийн се плъзна след излизащите новачки, преди Сестрата да я спре. Или да се сети да я нахока, че не ги е удостоила с реверанс.

Първият урок в голата стая без прозорци, с десетина новачки, насядали на пейките, които можеха да поберат трийсет, се оказа точно такъв провал, какъвто беше очаквала. Провал не за нея обаче, независимо от резултата. Учителката се оказа Идрел Менфорд, дългнеста жена със суров поглед — беше Посветена още когато Егвийн бе дошла в Кулата. Все още носеше бялата рокля със седемцветните ивици по полите и маншетите. Егвийн се настани в края на една от пейките. Болката беше понамаляла. Болката я изпиваш.

Застанала на малка дървена платформа пред класа, Идрел я изгледа отвисоко, с блеснали от злорадство очи затова, че я вижда отново в бялото. Това дори посмекчи неизменното ѝ мръщение.

— Всички отдавна сте минали упражнението с простичките огнени топки — заговори тя на класа. — Но хайде да видим какво

може новото ни момиче. Знаете, че доскоро си въобразяваше твърде много. — Няколко новачки се изкискаха. — Направи топка от огън, Егвийн. Хайде, Чедо. — Топка от огън? Та това беше едно от първите неща, които научаваха новачките. *Какво й гласеше тая?*

Егвийн се разтвори за Извора, прегърна сайдар и се остави да нахлуе в нея. Вилнякът не позволяваше повече от струйка, съвсем тънка нишка, след като бе привикнала да владее порои, но все пак бе Силата, струйка или не, донесе със себе си всичката жизнена наслада и радост на сайдар, всичкия изострен усет и за самата нея, и за стаята наоколо. Усет, от който смъдящият задник все едно току-що беше напердашен с чехъла, но тя не помръдна. Болката я вдишваш. Долови миризмата на сапун от сутрешното пране на новачките, видя тънката жилчица, пулсираща на челото на Идрел. Приискай се да я шлевне през ухото с поток на Въздух, но при толкова нищожна Сила, Колкото владееше сега, Идрел едва щеше да го усети. Ето защо преля Огън и Въздух и сътвори малка топчица от зелен пламък, която се зарея във въздуха пред нея. Бледо, жалко творение, всъщност — почти прозрачно.

— Много добре — каза със сарказъм Идрел. Ах, да. Искаше тепърва да покаже на новачките колко слабо е преливането на Егвийн. — Пусни сайдар. А сега, клас...

Егвийн добави синя топка, а след нея — кафява, и сива, и ги накара да се завъртят една около друга.

— Пусни Извора! — отривисто повтори Идрел.

Към танцуващите във въздуха топки се присъедини жълта, после бяла и най-сетне — червена. Тя бързо добави огнени обръчи, един в друг около въртящите се шеметно топки. Този път първи се появи червеният, защото поиска да е най-малък, а зеленият — последен и най-голям. Ако можеше да си избере Аджа, щеше да е Зелената. Седем въртящи се един в друг огнени обръча, всеки — в различна посока. Колкото и бледи и тънки да бяха, впечатляващо беше самото зрелище, не само разделянето на потоците в четиринайсет посоки. Да жонглираш със Силата не беше по-лесно, отколкото с ръце.

— Спри това! — извика Идрел. — Спри го! — Сиянието на сайдар загърна учителката и камшик от Въздух перна Егвийн през гърба. — Спри го, казах! — Още едно перване, и още едно.

Спокойна и невъзмутима, Егвийн остави обръчите да се въртят и топките — да играят във въздуха. След здравия пердах от чехъла на Силвиана беше лесно да се изпие болката от ударите на Идрел. Макар и не да я приеме. Дали все пак някога щеше да може да се усмихва, когато я бият?

Катерин и другата Червена се появиха на входа.

— Какво става тук? — попита строго Сестрата с черната коса. Приятелката ѝ се опули, като видя какво прави Егвийн. Едва ли някоя от двете можеше да раздели толкова потоците си.

Всички новачки скочиха и заприклякаха, щом влязоха двете Айез Седай. Егвийн си остана седнала.

Изчервена, Идрел разпъна белите си поли и изхленчи:

— Не ми се подчини. Не спря! Казах ѝ, но не спря!

— Спри го това, Егвийн — заповяда твърдо Катерин.

Тя задържа сплитовете, докато Сестрата отново отвори уста. Едва тогава пусна сайдар и стана.

Катерин затвори уста и вдиша. Лицето ѝ съхрани айезседайското спокойствие, но очите ѝ бяха пламнали.

— Ще изтичаш до кабинета на Силвиана и ще ѝ кажеш, че не си се подчинила на своята учителка и си провалила урок. Тръгвай!

Тя се задържа, колкото да приглади полите си — когато се подчиняваше, трябваше да го прави тъй, че да не изглежда припряна — след което се плъзна бавно между двете Айез Седай и тръгна по коридора.

— Казах да тичаш — подвижна рязко Катерин зад гърба ѝ.

Поток на Въздух я перна по още чувствителния задник. Болката я приемаш. Още веднъж. Болката я изпиваш като дъх. Трети удар, толкова силен, че тя се олюля. Болката я приемаш.

— Отвържи ме, Джебзаил — изръмжа Катерин.

— Няма — отвърна другата Сестра с тежък тарабонски акцент. — Прекаляваш, Катерин. Едно-две первания е позволено, но наказването е за Наставницата на новачките. Светлина, както си я почнала, няма да може да ходи, докато стигне при Силвиана.

Катерин вдиша дълбоко.

— Добре. Така да бъде. Но да добави в списъка на прегрешенията си и че не се подчинява на Сестра. *Лично* ще проверя, Егвийн, тъй че не си мисли, че можеш да си го премълчиш.

Щом пристъпи в кабинета на Наставницата на новачките, веждите на Силвиана подскочиха от изненада.

— Пак си тук, толкова скоро? Подай ми чехъла от долапа, Чедо, и ми кажи сега пък какво си направила.

След още два урока и още две посещения в кабинета на Силвиана — нямаше да им позволи да я направят за смях — плюс насроченото в началото посещение, жената със суровото лице реши, че трябва да ѝ се дава Цяр в началото на всеки ден.

— Иначе толкова ще ти отече задникът, че кръв няма да излиза от пердаха. Но не си мисли, че ще те жаля. Дори да се наложи да те Церят три пъти на ден, ще те пердаша още по-силно, за да е квит. Ако се наложи, ще прибегна до камшика и брезовите пръчки. Защото трябва да те вразумя, Чедо. И ще го направя, повярвай ми.

Тези три урока, оставили след себе си три смутени Посветени, Донесоха още нещо. Прехвърлиха обучението ѝ на уроци само с Айез Седай, нещо, което обикновено се пазеше за Посветени. Това значеше да се изкачва дълго по виещите се коридори с гоблени по стените до отсеците на Аджите, пред чиито входи стояха Сестри, като стражи. И всъщност си бяха стражи. Гостенки от други Аджи бяха нежелани, меко казано. Всъщност тя така и не виждаше Айез Седай от друга Аджа из коридорите близо до отсеците.

Освен Заседателки рядко изобщо се мяркаха Сестри по коридорите извън отсеците — и то на групи, неизменно с шалове на раменете, обикновено със Стражници, които ги следваха плътно, но тукашното не беше като страха в лагера извън стените. Тук заедно винаги биваха Сестри от една и съща Аджа, а когато две групи се разминаваха, разговорите рязко секваха и Сестрите се поглеждаха гневно. И в най-жаркото лято в Кулата си оставаше хладно, но сега въздухът сякаш ставаше леденостуден, щом се доближаха различни Аджи. Дори познатите ѝ Заседателки крачеха бързо. Малкото, които се сещаха коя е, я поглеждаха съсредоточено, но повечето като че ли бяха увлечени в други неща. Певара Тазановни, пълничката хубаволика Заседателка на Червените, един ден едва не се сблъска с нея — нямаше да скочи встрани, за да отстъпи, дори на Заседателки — но Певара продължи бързо напред, все едно че не я забеляза. Друг път Дезине Алваин, кокалеста като момче и в изящна рокля, направи същото,

увлечена в разговор с друга Жълта сестра. И двете не я погледнаха повече. Жалко, че нямаше представа коя е другата Жълта.

Знаеше имената на десетте „къртици“, които Шериам и другите бяха пратили в Кулата в опит да подронят устоите на Елайда, и много ѝ се искаше да установи връзка с тях, но не ги познаваше лично, а ако вземеше да разпитва, само щеше да привлече вниманието към тях. Надяваше се, че някоя от тях ще я дръпне за ръката или ще ѝ пхне бележка, но нищо такова не се случваше. Трябваше да води битката си сама, освен Леане — и освен ако не дочуеше нещо, което да свърже имената с лица.

Не пренебрегваше Леане, разбира се. Още на втората нощ в Кулата слезе при отворените килии след вечеря, въпреки че беше ужасно уморена. В тези няколко стаи на най-горното мазе държаха жени, които могат да преливат, макар и не при строго затворнически условия. Всяка имаше голяма килия с железни решетки от каменния под до каменния таван, с четири разтега пространство около тях и лампи на стойки за осветление. В килията на Леане на пейките до стената седяха две Кафяви сестри и един Стражник, широкоплещест мъж с красиво лице и бели косъмчета по слепоочията. Щом Егвийн пристъпи вътре, той вдигна глава, погледна я и отново се наведе да точи камата си с бруса.

Едната Кафява беше Фелаана Бевейн, стройна и с дълга руса коса, която блестеше, все едно че я решеше по няколко пъти на ден. Тя спря да пише в подвързания с кожа бележник върху писалищната дъска в скута си, колкото да я погледне и дай каже дрезгаво:

— О, ти си, а? Е, Силвиана каза, че можеш да я посетиш, Чедо, но не ѝ давай нищо, преди да си го показала на мен или на Далевиен, и не вдигай много шум. — И продължи да пише. Далевиен, едра жена със сиви кичури в късата си черна коса, изобщо не вдигна очи от двете книги, отворени на коленете ѝ: сравняваше текстовете. Сиянието на сайдар грееше около нея и тя поддържаше щита над Леане, но веднъж запреден, нямаше нужда да го гледа.

Без да се мае, Егвийн се втурна, пхна ръце през решетката, стисна ръцете на Леане и се засмя.

— Силвиана ми каза, че най-сетне са повярвали коя си! Но не очаквах, че ще те заваря в такъв лукс.

Беше лукс само ако го сравниш с малките тъмни килии, където можеха да държат някоя Сестра за процес, с черги на пода за постеля и одеяло само ако извадиш късмет, но килията на Леане изглеждаше сравнително удобна. Имаше си малко легло, което изглеждаше по-меко от тези в сектора на новачките, стол с кожен гръб и възглавнич-ка с пискюли, маса с три книги на нея и умивалник, макар бялата кана и легенът да бяха олющени, а огледалото — мътно. Параван скриваше нощното гърне.

Леане също се засмя.

— О, много съм популярна. — Дори стойката ѝ изглеждаше леко отпусната, досущ като изкусителна доманка, въпреки грубата ѝ рок ля, но отривистият ѝ глас си ѝ беше останал отпреди да реши да се преобрази в онова, което ѝ се искаше да бъде. — По цял ден непрекъснато ме посещават, от всяка Аджа освен Червената. Зелените дори сеопитват да ме убедят да ги науча на Пътуването и общо взето искат да ме хванат здраво, защото сега „претендирам“, че съм Зелена. — И потръпна, доста пресилено, за да е искрено. — Все едно да се върна при Меларе и Десала. Тази Десала е ужасна. — Усмивката ѝ изведнъж се стопи като мъгла под обедно слънце. — Казаха ми, че са те облекли в бялото. Дават ли ти вилняк? И на мен.

Изненадана, Егвийн хвърли поглед към Сестрата, дето държеше Щита, а Леане изсумтя:

— Такъв е обичаят. И да не бях заслонена, муха да перна, няма да я заболи, но обичаят диктува всяка жена в килия да бъде засланяна. Но теб иначе те пускат ей така да си обикаляш свободно, нали?

— Не съвсем — сухо отвърна Егвийн. — Две Червени ме чакат отвън да ме отведат до стаята ми и ме засланят, докато спя.

Леане въздъхна.

— Тъй. Аз съм в килия, тебе те пазят, и двете сме тъпкани с чай от вилняк. — Погледна накриво към двете Кафяви. Фелаана все още беше улисана в писанието си. Далевиен обърна страниците на двете книги на коленете си и замърмори под нос. Стражникът сигурно беше решил да се бръсне с камата си, толкова усърдно я точеше. Но като че ли се беше съсредоточил най-вече върху входа. Леане сниши глас. — Та кога ще бягаме?

— Няма да бягаме — отвърна ѝ Егвийн и също тъй шепнешком ѝ изреди основанията си, и плана си, като в същото време държеше под

око двете Сестри. Разказа на Леане всичко, което беше видяла. И което беше направила. Трудно ѝ беше да изброи колко пъти бе яла бой този ден и да ѝ опише как се беше държала, но се налагаше, за да я убеди, че няма да се прекърши.

— Разбирам, че всякаква възможност за нападение отвън е изключена, но се надявах, че... — Стражникът помръдна и Леане замълча, но той само прибра камата в канията, после скръсти ръце пред гърдите си, изпружи крака и се облегна на стената, с очи към входа. Изглеждаше готов да скочи за едно мигване. — Лейрас веднъж ми помогна да избягам — тихо продължи тя, — но не знам дали би го направила пак. — Потръпна и този път в тръпката нямаше нищо фалшиво. Беше усмирена, когато Лейрас бе помогнала на нея и на Сюан да избягат. — Впрочем, тя го направи по-скоро заради Мин, отколкото заради Сюан или мен. Сигурна ли си? Корава жена е Силвиана Брехон, да знаеш. Справедлива, както чувам, но толкова корава, че и желязо може да пречупи. Абсолютно ли си сигурна, Майко? — След като Егвийн я увери, Леане отново въздъхна. — Е, значи ще сме като два червея, дъвчещи корена, нали. — Не беше въпрос.

Навестяваше Леане всеки ден, когато умората не успееше да я събори на леглото веднага след вечерята, и я заварваше смайващо жизнена за пленничка, затворена в клетка. Потокът от посещаващи я Сестри не отслабваше и тя подхвърляше разни дребни нещица, както я бе посъветвала Егвийн, при всеки разговор. Тези посетителки не можеха да заповядат една Айез Седай да бъде наказана, нищо, че я държаха в килия, макар някои от тях да се ядосваха толкова, че им се щеше, а освен това тези думи от устата на Сестра имаха повече тежест, отколкото ако ги чуеха от някоя, на която гледат като на новачка. Леане дори можеше открито да спори и да убеждава, стига гостенките да не побързат да си излязат. Но ѝ съобщаваше, че много от тях се задържали. Някои се съгласявали с нея. Предпазливо, колебливо, по някой пункт, а по другите — не, но се съгласявали. Почти толкова важно беше, поне за Леане, че някои Зелени бяха решили, че след като е била усмирена и поради това за известно време не е била Айез Седай, сега има право да бъде приета в която и да било Аджа. Съвсем не всички, но „някои“ беше по-добре от „николко“. Егвийн започна да мисли, че Леане в килията си постига повече от нея, оставената на

свобода. Е, на свобода само донякъде. Не че беше чак ревнива. Работата, която вършеха, беше важна и беше все едно коя от двете я върши по-добре, стига да се свърши. Но имаше и моменти, в които пътят до кабинета на Силвиана се оказваше доста по-тежък. Все пак жънеше успехи. Донякъде.

Онзи първи следобед в претърпаната дневна на Бене Налсад — книгите бяха разхвърляни безразборно по подовите плочки, а рафтовете бяха затрупани с всевъзможни кости и черепи, и кожи на животни, птици и змии, наред с препарирани образци на по-дребни видове; голям кафяв гущер стоеше замръзнал върху грамадния мечешки череп, толкова неподвижен, че човек щеше да си помисли, че е препариран, докато не примига — та в онзи първи следобед Кафявата от Шие-нар я помоли да ѝ покаже един след друг изтощителна поредица от сплитове. Бене седеше на един стол с висок гръб от едната страна на мраморната камина с кафяви жилки, Егвийн, въпреки болката — на друг. Не я бяха поканили да седне, но и Бене не възрази.

Егвийн изпълняваше всеки сплит, за който я помолеха, докато Бене небрежно не я попита за сплита на Пътуването и тогава тя само се усмихна и сгъна ръцете си в скута. Сестрата се отпусна в стола си и пооглади с длан копринените си поли. Очите ѝ бяха сини и остри, черната ѝ коса бе силно нашарена със сиви кичури, прибрана под сребърна мрежичка. Два от пръстите ѝ бяха зацапани с мастило, мастилено петно имаше и на носа ѝ. Държеше порцеланова чашка с чай, но не беше предложила на Егвийн.

— Струва ми се, че почти няма какво повече да учиш за Силата, Чедо, особено като вземем предвид тези твои удивителни открития. — Егвийн сведе глава в знак на благодарност. Някои от тези неща наистина бяха нейни, но сега това не беше важно. — Но това едва ли означава, че няма какво да учиш. Изкарала си малко класове като новачка, преди да станеш... — Кафявата изглежда намръщено бялата рокля на Егвийн и се окашля. — И още по-малко класове, докато... добре, след това. Кажи ми, ако можеш, какви грешки допуска Шейн Чунла, за да причини Третата война на Стената на Гарен? Кои са причините за Великата зимна война между Андор и Кайриен? Какво предизвиква Вейкинския бунт и как приключва той? Повечето от историята, изглежда, се състои в изучаване на войните, а най-важното при тях е как и защо са започнали и как и защо са свършили. Много

войни изобщо не биха избухнали, ако хората обръщаха внимание на грешките, направени от други. Е?

— Шейн не е направила никакви грешки — бавно отвърна Егвийн. — Но сте права. Много имам да уча. Дори не знаех имената на другите две войни. — Стана и си наля чай от сребърната кана в другия край на масата. Освен подноса от сукано сребро на масата имаше препариран рис и череп на някакво влечуго. Голям колкото на мъж!

Бене се намръщи, но не заради чая. Това като че ли изобщо не го забеляза.

— Какво искаш да кажеш с това, че Шейн не е направила грешки, Чедо? Ами че тя така е оплескала нещата, че не знам друга да е забърквала по-голяма каша.

— Много преди Третата война на Стената на Гарен — заговори Егвийн, след като се върна на стола си — Шейн е правела точно това, което ѝ каже Съветът, и нищо друго. — Може и дай липсваха знания в други области на историята, но Сюан я бе запознала подробно с грешките, допускани от други Амирлин. И точно този въпрос ѝ отвори пролука. Много усилие ѝ струваше да седи нормално.

— За какво говориш?

— Опитала се е отначало да ръководи Кулата с желязна ръка, без да прави никакви компромиси, стъпквала всякаква опозиция. На Съвета това му омръзнало, но не могли да се разберат коя да я замести, така че вместо да я свалят, направили по-лошото. Оставили я на трона и ѝ налагали наказание при всеки неин опит да издаде каквато и да било заповед. — Разбираше, че започва да говори все едно тя изнася лекцията, но трябваше да довърши. Трудно беше да не се отпусне върху коравия дървен стол. Приемаш болката. — Съветът командвал Шейн и Кулата. Но самите те много оплескали нещата, най-вече защото всяка Аджа преследвала своите си цели и не съществувала ръка, която да ги извае в една обща цел за Кулата. Властването на Шейн е белязано от войни по цялата карта. Накрая на самите Сестри им писнало от гафовете на Съвета. В един от шестте бунта в историята на Кулата били свалени и Шейн, и Съветът. Знам, тя уж е умряла в Кулата от естествена смърт, но всъщност е била удушена в леглото си в изгнание, петдесет и една години по-късно, след като бил разкрит заговор да я върнат на Амирлинския трон.

— Бунтове? — възкликна невярващо Бене. — И то шест? В изгнание и удушена?

— Всичко това е записано в тайните истории, в Тринайсети депозитар. Макар че може би не трябваше да ти го казвам. — Егвийн отпи от чая и сбърчи нос. Намирисваше. Нищо чудно, че Бене така и не беше докоснала своя.

— Тайни истории? Тринайсети депозитар? Ако съществуваше такова нещо, мисля, че трябваше да го знам. Защо да не трябва да ми го казваш?

— Защото по закон съществуването на тайните истории, както и на тяхното съдържание, може да се знае само от Амирлин, от Пазителката и Заседателките. Както и от библиотекарите, поддържащи архива. Дори самият закон е част от Тринайсети депозитар, така че май не трябваше да ти казвам и това. Но ако успееш някак да получиш достъп до него или ако попиташ някоя, която знае и ще ти каже, ще видиш, че съм права. Шест пъти в историята на Кулата, когато Амирлин се е оказвала опасно склонна към разкол или опасно некомпетентна, а Съветът не е успявал да реагира подобаващо, Сестрите са се вдигали, за да я отстранят. — Това беше. Едва ли и с лопата щеше по-дълбоко да посади семето. Или да го набие по-силно с чук.

Бене я зяпна продължително, след което надигна чашата към устните си. Задави се още щом чаят стигна до езика ѝ и взе да трие петънцата слюнка от роклята си с тънката, обшита с дантела носна кърпа.

— Великата зимна война — хрипливо подхвана тя, щом остави чашата на пода до стола — е започнала в края на шестстотин седемдесет и първа година... — Повече не спомена за тайни записки или за бунтове, но не се и налагаше. Неведнъж по време на урока млъкваше и поглеждаше намръщено към нещо отвъд Егвийн, а тя не се съмняваше какво е.

По-късно същия ден Лирен Дойрелин каза, докато крачеше пред камината в дневната си:

— Да, в това Елайда допусна съдбоносна грешка.

Сестрата кайриенка беше съвсем мъничко по-ниска от Егвийн, но нервността, с която очите ѝ шареха насам-натам, ѝ придаваше вид на подгонено животинче, дори на врабец, подплашен от котки и

убеден, че околността гъмжи от тях. По тъмнозелените ѝ поли имаше само четири тънки червени ивици, въпреки че някога беше Заседателка.

— Тази нейна прокламация... Не стига, че се опита да го отвлече, ами... Едва ли можеше да се измисли нещо по-добро, което да задържи момченцето ал-Тор колкото може по-далече от Кулата. О, прави грешки Елайда, и още как.

На Егвийн ѝ се допря да попита за Ранд и за това отвличане — отвличане? — но Лирен не остави пролука, а продължи с многото грешки на Елайда, като продължаваше да крачи напред-назад, да стрелка очи наляво-надясно и ръцете ѝ неволно да потръпват. Егвийн не беше сигурна дали и този урок може да се нарече успех, но поне не беше провал. А и беше научила нещо.

Не всичките ѝ набези минаваха толкова добре, разбира се.

— Това не е дискусия — заяви твърдо Притале Нербайджан. Тонът ѝ беше съвсем спокоен, но дръпнатите ѝ зелени очи блестяха. Стаите и приличаха повече на Зелена, отколкото на Жълта с няколкото голи меча, окачени по стените, и сребърното пано с мъже, сражаващи се с тролоци. Стискаше дръжката на камата си на сребърния си колан. Не обикновен нож за колан — кама с острие, дълго цяла стъпка, и с обсипана със смарагди дръжка. Защо се бе съгласила да учи Егвийн беше загадка, предвид нежеланието ѝ да дава уроци. Навярно защото беше Егвийн. — Ти си тук на урок за границите на властта. Много основен урок, подходящ за новачка.

На Егвийн ѝ се искаше да помръдне на трикракото столче, което Притале ѝ беше дала да седне, ала вместо това се съсредоточи върху болката, да я изпие. Да я приеме. Същия ден три пъти бе посетила Силвиана и вече усещаше, че ще последва нова визита — а обядът бе само след час.

— Казах само, че щом Шемерин може да бъде понижена до Посветена, значи властта на Елайда няма граници. Най-малкото тя поне си мисли така. Но щом го приемате, значи наистина няма.

Ръката на Притале стисна камата толкова силно, че чак кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, но тя като че ли не се усети.

— Щом мислиш, че знаеш повече от мен — отвърна хладно тя, — можеш да посетиш Силвиана, щом приключим.

Частичен успех, може би. Егвийн не мислеше, че гневът на Притале е заради нея.

Друг ден Серанча Колвайн ѝ каза много твърдо:

— Очаквам от теб прилично поведение. — Думата, която най-добре описваше Сивата сестра, беше „ощипана“. Ощипана уста, ощипан нос, който сякаш непрекъснато надуваше лоша миризма. Даже светлосините ѝ очи изглеждаха „ощипани“ от неодобрение. Иначе сигурно можеше да мине за хубава. — Разбираш ли?

— Разбирам — отвърна Егвийн, както си седеше на трикракото столче, поставено пред удобния стол на Серанча. Утрото беше хладно и в каменната камина мъждукаше огън. Изпиваш болката. Приемаш я.

— Неправилен отговор — каза Серанча. — Правилният отговор е да направиш реверанс и да кажеш: „Разбирам, Серанча Седай“. Възнамерявам да направя списък на грешките ти, който да отнесеш на Силвиана, щом приключим. Ще започнем отново. Разбираш ли, Чедо?

— Разбирам — отвърна Егвийн, без да става. Айезседайско спокойствие или не, но лицето на Серанча стана мораво. Накрая списъкът ѝ едва се побра в четири страници, изписани със ситен почерк. Отдели повече време за писане, отколкото за урока! Не беше успех.

И отгоре на всичко — Аделорна Бастайн. Зелената от Салдеа незнайно как успяваше да изглежда внушително, въпреки че беше крехка и не по-висока от Егвийн. Имаше царствено, властно излъчване, което можеше да бъде смущаващо, ако Егвийн го беше позволила.

— Чувам, че създаваш неприятности — рече ѝ тя и вдигна четката за коса с костена дръжка от инкрустираната масичка до стола си. — Опиташ ли се и на мен да ги създадеш, ще разбереш, че знам как да използвам това.

Егвийн разбра, без да се опитва. Три пъти се озова върху скута на Аделорна и жената наистина знаеше как да борави с четката за коса не само за ресане. С това едночасовият урок се проточи цели два часа.

— Мога ли вече да си ходя? — попита накрая Егвийн и спокойно избърса мокрите си от сълзи страни с кърпата, която вече също бе мокра. Вдишваш болката. Поглъщаш огъня. — Трябва да занеса вода на Червените и не искам да закъснявам.

Аделорна погледна намръщено четката си, преди да я върне на масичката, която Егвийн на два пъти беше прекатурила с ритането си. После се намръщи на нея и я изгледа, сякаш искаше да проникне в черепа ѝ.

— Жалко, че Кацуан не е в Кулата — измърмори тя. — Мисля, че щеше да види в тебе сериозно предизвикателство. — В гласа ѝ като че ли се прокрадна нотка на респект.

Същият ден в някои отношения се оказа повратен. Първо, Силвиана реши Егвийн да получава Цяра два пъти дневно.

— Ти май си *просиш* боя, Чедо. Това си е чист инат и аз няма да се примиря. Ще *погледнеш* реалността в очите. При следващата ти визита ще видим дали ще ти хареса камшикът. — Наставницата на новачките раздипли долната риза на Егвийн по гърба ѝ, но се спря. — Усмиваш ли се? Нещо смешно ли казах?

— Току-що си помислих нещо смешно — отвърна Егвийн. — Нищо съществено. — Нищо съществено за Силвиана поне. Беше разбрала как да приеме болката. Водеше война, а не единична битка, и всеки път щом я набиеха, всеки път щом я пратеха при Силвиана, това бе знак, че е провела поредната си битка и не се предава. Болката беше знак за доблест. Виеше и риташе по-силно от всякога при този бой с чехъла, но докато изтриваше след това страните си, си тананикаше наум. Лесно беше да приемеш знака за доблест.

От втория ден на плена ѝ отношението на новачките започна да се променя. Изглежда, Никола — и Арейна, която работеше в конюшните и често навестяваше Никола; бяха толкова близки, че Егвийн се чудеше дали не са станали дружки по възглавничка, вървяха все опрели глави и се усмиваха загадъчно — та, изглежда, Никола и Арейна бяха разправяли на всички истории за нея. Доста раздути истории. Явно я бяха описали така, че да изглежда в очите им съчетание от всички легендарни Сестри в историята, наред с Биргит Сребролъката и самата Амаресу, носила Меча на Слънцето в битка. Половината като че ли изпитваха благоговение към нея, други неясно защо я гледаха с яд или с открито пренебрежение. Някои глупаво се опитваха да ѝ подражават, но честите посещения при Силвиана бързо сложиха край на това. На обяда на третия ден над двайсетина новачки ядоха прави и с лица, зачервени от смут; Никола също бе сред тях. И Алвистер, за нейна изненада. На вечерята тази бройка спадна до седем,

а на четвъртия ден останаха само Никола и младата кайриенка. И с това приключи.

Очакваше някои да изпитат неприязън към нея, след като не се огъваше, докато тях набързо ги вкараха в правата и тясна пътечка, но стана тъкмо обратното: това като че ли само намали броя на сърдитите и пренебрежителните и усили уважението. Никоя не се опита да се сприятели с нея, и толкова по-добре. Въпреки бялата рокля тя беше Айез Седай, а не беше редно Айез Седай да се сприятелява с новачка. Твърде голям беше рискът момичето да се възгордее и да си навлече неприятности. Започнаха обаче да я търсят за съвет, както и да им помага да си научат уроците. Отначало само шепа новачки, но броят започна да расте от ден на ден. С готовност им помагаше да учат, което обикновено се оказваше само въпрос на укрепване на увереността на момичето или да се убеди младата жена, че е разумно да се внимава, или търпеливо да ги преведе по стъпките на сплита, който ги затруднява. На новачките бе забранено да преливат, без да присъства Айез Седай или Посветена, макар че почти винаги го правеха тайничко, но тя *беше* Сестра. Отказваше обаче да помага на повече от една наведнъж. Щеше да се разчуе за групите и нямаше да изпратят само нея при Силвиана. Самата тя щеше да измине пътя толкова често, колкото се наложеше, но не искаше да го причинява на други. Колкото до съветите... след като новачките ги държаха стриктно настрана от мъже, съветът беше лесен. Въпреки че напрежението между дружките по възглавничка можеше да е по-жестоко от всичко, което са в състояние да причинят мъжете.

Една вечер, когато се връщаше от поредната си визита при Силвиана, случайно подслуша Никола, която говореше на две новачки, не повече от шестнайсетгодишни. Егвийн почти не помнеше да е била толкова млада. Струваше ѝ се, че е било преди цял живот. Мара беше едра набита мурандийка с лукави сини очи, а Намени — висока стройна доманка, която се кикотеше непрекъснато.

— Питайте Майката — рече Никола. Няколко новачки бяха започнали да я наричат така, но само пред жени, облечени в бяло. Глупави бяха, но не и пълни глупачки. — Тя с охота ще ви даде съвет.

Намени се изкикоти нервно и поклати глава.

— Не искам да ѝ досаждам.

— Пък и тя винаги дава един и същи съвет — добави с весела нотка Мара.

— Един, но добър. — Никола вдигна ръка и зареди наставнически с пръсти: — Слушай Айез Седай. Слушай Посветените. Работи упорито. И още по-упорито.

Егвийн се усмихна и продължи към стаята си. Не беше успяла да накара Никола да се държи прилично, докато беше открито Амирлин, но май беше успяла, предрешена като новачка. Забележително.

И още нещо можеше да направи за тях: да ги утешава. Колкото и невероятно да изглеждаше, интериорът на Кулата понякога се менеше. Губеха се хора, докато търсят стаи, в които са били десетки пъти. Понякога се виждаха жени, излизащи от стените или газещи през теб, често облечени в рокли със старомодна кройка или в странно облекло — рокли, които по-скоро бяха просто дълги яркоцветни платове, увити около тялото, извезани, дълги до глезените табарди върху широки панталони, и още погстранни неща. Светлина, кога жена би поискала да облече рокля, откриваща изцяло гърдите ѝ? Егвийн беше успяла да обсъди със Сюан тези неща в Тел-айеран-риод, тъй че знаеше, че всички тези странности са признак за приближаването на Тармон Гайдон. Неприятна мисъл, но нищо не можеше да се направи. Каквото имаше Да става, щеше да стане, и не че самият Ранд не беше вестител на Последната битка. Някои Сестри в Кулата трябваше да знаят какво означава всичко това, но улисани в своите си работи, не се и опитваха да утешат новачките, които чак плачеха от страх. Егвийн го правеше. Светът е пълен със странни чудеса — заговори тя на Корайд, светлокосо момиче, което хлипаше в леглото си, захлупило лице. Корайд бе само с година по-малка от нея, но определено все още си беше момиче, нищо, че пребиваваше в Кулата вече от година и половина. — Защо да се изненадваме, че някои от тези чудеса се появяват в Бялата кула? Та може ли да има по-подходящо място? — На такива момичета изобщо не споменаваха за Последната битка. Това едва ли щеше да ги утеши.

— Но тя мина през стена! — проплака Корайд и вдигна глава. Лицето ѝ беше почервенияло и подпухнало, по страните ѝ блестяха сълзи. — Стена! А после не можахме да си намерим класната стая, и Педра също, и ни нахока. Педра никога не ни хока. И тя се беше уплашила!

— Но се обзалагам, че не се е разревала. — Егвийн приседна на ръба на леглото на момичето и остана доволна от себе си, че не трепна. Креватите на новачките не се славеха като особено меки. — Мъртвите не могат да навредят на живите, Корайд. Не могат да ни докоснат. Те дори не ни виждат. А и те са били Посветени на Кулата или слугини. Това е бил техният дом, също като на нас. А колкото до стаи и коридори, които не са там, където трябва да са, просто запомни, че Кулата е място на чудеса. Помни го и няма да те плашат.

На самата нея ѝ се стори неубедително, но Корайд избърса сълзите си и се закле никога вече да не се плаши. За жалост като нея имаше сто и две и не всички се утешаваха толкова лесно, а това още повече усили гнева ѝ към Сестрите в Кулата.

Дните ѝ не минаваха само в уроци, в утешаване на новачки и в наказания от Наставницата на новачките, макар последното да заемаше неприятно голяма част от времето ѝ. Силвиана се оказа права в съмненията си, че ще ѝ остава много свободно време. На новачките винаги се възлагаше работа. Често трудът беше ненужен, тъй като Кулата разполагаше с над хиляда слуги, мъже и жени, без да се броят ратаите, но физическият труд помагаше в изграждането на характера, така поне се вярваше. А и уж спомагаше новачките винаги да са толкова уморени, че да не мислят за мъже. Нея обаче я товареха с шетня много повече, отколкото се полагаше на новачките. Някои задачи ѝ ги възлагаха Сестри, които още я смятаха за „бегълка“, други — Силвиана, с надеждата, че умората ще затъпи острието на нейния „бунт“.

Всеки ден, след едно или друго ядене, трябваше да търка котлите с луга и корава четка в стаята за чистене на главната кухня. От време на време Лейрас надничаше вътре, но без да ѝ заговори. И никога не замахваше към нея с дългия черпак, дори когато я завареше да разтрива гърба си, заболял я от навеждането в големия казан, вместо да търка. Но пък пердашеше щедро слугини и помощник-готвачки, щом се опитат да се закачат с Егвийн, нещо обичайно с новачки, пратени в кухнята. Всеки път щом изпердашеше някоя, заявяваше гръмко, че имат достатъчно време за игрички, като си свършат работата, ала Егвийн забеляза, че Лейрас съвсем не бърза толкова, когато някоя ощи-пе истинска новачка или ѝ сипе чаша студена вода във врата. Май все

пак имаше някаква съюзничка в нейно лице. Само дето не можеше да измисли как да я използва.

Мъкнеше вода с ведрата, окачени на кобилицата — за кухнята, за сектора на новачките, за Посветените, както и чак най-горе, в жилищата на Аджите. Разнасяше ядене на Сестрите в покоите им, плевеше градински пътеки, слугуваше на Заседателки, метеше подове, миеше подове, търкаше подове на четири крака и всичко това — само отчасти за да не даде повод да я нарекат мързелива. Донякъде го приемаше като наказание, че не се беше подготвила както трябва за превръщането на пристанищната верига в куендияр. Наказанията трябваше да се понасят с достойнство. Поне с толкова достойнство, колкото може да има човек, докато търка под.

Освен това посещенията ѝ в жилищата на Посветените ѝ даваха възможност да разбере как те гледат на нея. В Кулата имаше трийсет и една Посветени, но по всяко време повечето преподаваха на новачки или взимаха своите си уроци, тъй че рядко заварваше повече от десетина в стаите им около девететажния кладенец около вътрешната градинка. Вестта, че е дошла обаче се пръскаше бързо, тъй че публика не ѝ липсваше. Отначало много от тях се опитваха да я притискат със заповедите си, особено Мейр, пълничка синеока арафелка, и Асейл, слаба тарабонка със светла коса и кафяви очи. Двете бяха новачки, когато тя дойде в Кулата, и вече изпитваха ревност заради бързото ѝ издигане в Посветена. При тях всяка втора фраза беше „донеси ми това“, „отнеси онова“. За всички тя беше „новачката“, създавала толкова трудности, „новачката“, въобразила си, че е Амирлинския трон. Мъкнеше ведрата с вода, докато гърбът ѝ заболеше, без да се оплаква, но отказваше да се подчини на заповедите им. И това ѝ носеше още посещения при Наставницата на новачките, разбира се. Но дните си теча-ха и след като посещенията ѝ при Силвиана не даваха никакъв резултат, този порой от заповеди намаля и накрая пресъхна. Дори Асейл и Мейр всъщност не се правеха на зли, само се държаха така, както смятаха, че е редно при създалите се обстоятелства, и се чудеха какво да правят с нея.

Някои Посветени проявяваха признаци на страх от крачещите из Коридорите покойници или от промените в Кулата, и щом видеше пребледняло лице или насълзени очи, тя казваше същите неща, които казваше на новачките. Без да се обръща пряко към жената, което по-

скоро щеше да я ядоса, вместо да я утеши, а все едно че си говори сама. Действаше точно толкова добре, колкото с новачките. Много жени се сепваха, щом почнеше, или отваряха уста, сякаш се канеха да ѝ кажат да млъкне, но не я спираха и винаги след нея оставаше умислено лице. Щом влезеше, Посветените продължаваха да излизат в галерията с каменните перила, но я гледаха смълчани, сякаш се чудеха какво е. Рано или късно щеше да ги научи какво е. Тях, както и Сестрите.

При слугуването на Заседателки и Сестри една застанала тихичко в ъгъла жена в бяло бързо се превръщаше в част от мебелировката, дори да е прочута. Забележеха ли я, сменяха темата на разговора, но тя все пак успяваше да подслуша това-онова, най-вече за заговори за мъст заради обида или прегрешение на друга Аджа. Странно, повечето Сестри сякаш гледаха на другите Аджи в Кулата като на по-големи врагове, отколкото им бяха Сестрите извън града, а и при Заседателките не беше по-добре. Искаше ѝ се да ги напердаши. Вярно, това вещаеше добро за отношенията, щом другите Сестри се върнеха в Кулата, но все пак...

Но улавяше и други неща. Невероятния провал, сполетял експедицията, пратена срещу Черната кула. Някои от Сестрите като че ли все още не можеха да го повярват, но като че ли се опитваха да се самоубедят, че е могло да не се случи. Сестри били пленени след някаква голяма битка и принудени неизвестно как да се закълнат във вярунот на Ранд. Самата тя вече бе подочула за този случай и не ѝ харесваше повече от това, че Аша'ман са обвързали Сестри. Това, че си тавирен или Прероден Дракон, не беше извинение. Айез Седай никога не се беше заклевала във вярунот на който и да било мъж. Сестрите и Заседателките спореха кой е виновен — Ранд и Аша'ман бяха най-отгоре в списъка. Но все се стигаше до едно друго име. Елайда до Аврини а-Ройхан. И за Ранд си говореха също, как да го намерят преди Тармон Гай-дон. Знаеха, че приближава, въпреки че не съумяваха да успокоят Посветените и новачките, и отчаяно жадуваха да се докопат до него.

Понякога подхвърляше рисковано по нещо — например че на Ше-мерин са ѝ отнели шала противно на всякакви обичаи, че прокламаци-ята на Елайда е била най-добрият начин да накара Ранд да се заинати. Споделяше съчувствието си към Сестрите, пленени от

Аша'ман, към заловените при Думайски кладенци — като подхвърли отново името на Елайда, — съжаляваше за гниещата смет по чистите някога улици на Тар Валон. Тук нямаше нужда да споменава Елайда — много добре знаеха кой носи отговорност за Тар Валон. Понякога тези подмятания ѝ носеха нови визити в кабинета на Силвиана и още работа отгоре, но изненадващо — често пъти не следваше нищо. Грижливо си отбелязваше наум Сестрите, които само ѝ казваха да замълчи. Или още по-добре: нищо не казваха. Някои дори кимваха съгласни, преди да се усетят.

Някои от задачите ѝ водеха до интересни срещи.

На заранта на втория ден почистваше затлачените езерца във Водната градина с гребло с дълга бамбукова дръжка. Предната нощ се беше излял пороен дъжд и силният вятър беше струпал листа и трева около светлозелените листа на лилиите и водния ирис, даже и едно мъртво врабче, което тя кротко зарови в сухата шума. Две Червени стояха на извитото мостче над езерата, опрени на изящното каменно перило, и гледаха нея и рибките, лудуващи на въртопчета от червено, златно и бяло. От клоните на един клен излетяха няколко врани, мълчаливо възвиха и продължиха на север. Врани! Теренът на Кулата уж се пазеше с прегради на Силата срещу врани и гарвани. Червените като че ли не забелязаха.

Тъкмо беше клекнала до водата и миеше ръцете си от калта, след като зарови горкото птиченце, когато се появи Алвиарин, плътно увита в шала с белите ресни, все едно че утринта още е ветровита, а не ясна и ведра. За трети път виждаше Алвиарин и всеки път беше сама вместо в компания на други Бели. Иначе беше виждала Бели на групи по коридорите. Дали не беше някаква податка това? И да беше, не можеше да се досети за какво, освен ако Алвиарин по някаква причина не я отбягваха от собствената ѝ Аджа. Не можеше гнилото да е стигнало чак толкова надълбоко.

Алвиарин погледна накриво двете Червени и се приближи до нея по чакълената пътека, лъкатушеща между езерцата.

— Много ниско падна — подхвърли ѝ. — Сигурно го чувстваш много болезнено.

Егвийн се изправи, отри длани в полата си и вдигна греблото.

— Не съм единствената. — Беше си направила първото посещение при Силвиана още преди съмване, а когато си тръгна,

отново завари Алвиарин да си чака реда в коридора. Беше си ежедневен ритуал за Бялата и повод за приказки в сектора на новачките, всички се чудеха защо. — Майка ми все казваше: не плачи за нещо, което не може да се поправи. При тези обстоятелства ми се струва, че е добър съвет.

По страните на Алвиарин избиха червени петънца.

— Но ти май доста плачеш. Безкрайно, както разправят. Щеше да го избегнеш, ако можеше.

Егвийн закачи още един дълбов лист и го измъкна на купчината мокри листа в краката си.

— Ти май не изпитваш голяма преданост към Елайда, нали?

— Защо казваш това? — попита подозрително Алвиарин, хвърли поглед към Червените, които сякаш гледаха повече рибките, отколкото Егвийн, и се доближи, за да продължат шепнешком.

Егвийн издърпа дълъг сноп трева, който трябваше да е дошъл чак от равнините отвъд реката. Дали да спомене за писмото, което тази жена беше написала до Ранд, с което на практика му обещавахе да сложи Бялата кула в нозете му? Не, това сведение можеше да се окаже ценно, но като че ли беше от нещата, които можеш да използваш само веднъж.

— Тя те лиши от шарфа на Пазителка и ти наложи наказание. Едва ли е повод за преданост.

Лицето на Алвиарин си остана гладко, но раменете й видимо се тпуснаха. Айез Седай рядко се издаваха толкова. Сигурно беше невяотно напрегната, за да не се владее. Отново хвърли поглед към Червените и прошепна:

— Ти помисли за своето положение. Ако искаш да се измъкнеш от него, какво пък, може и да намериш начин.

— Доволна съм си от положението — отвърна простиичко Егвийн. Веждите на Алвиарин подскочиха от удивление, но щом отново се озърна към Червените — едната вече гледаше тях, а не рибите — тя плавно се плъзна по пътеката. Бързо плъзване, на ръба да премине в бяг.

На всеки два-три дни след това се появяваше, докато Егвийн си вършеше работата, и макар да не й предлагаше направо помощ за бягство, често споменавахе тази дума. Дори взе да проявява отчаяние, но Егвийн не се хваща на въдицата. Въдица си беше естествено. Не

можеше да ѝ се довери. Сигурно беше заради писмото, замислено явно за да привлече Ранд ал-Тор в лапите на Елайда, а може би беше заради това, че чакаше Егвийн да направи първия ход, да ѝ се примолви сигурно. Тогава Алвиарин сто на сто щеше да постави условия. Все едно, бездруго нямаше намерение да се измъква, освен ако не се окажеше без избор, тъй че винаги отвърщаше със същото:

— Доволна съм си от положението.

Алвиарин започна видимо да скърца със зъби, щом го чуеше. На четвъртия ден търкаше синьо-белите плочки по пода, на четири крака, когато покрай нея изтропаха ботушите на трима мъже, придружени от Сестра в пищно извезана с червено сива коприна.

— Това ще да е тя — рече мъжки глас с иллиански акцент. — Показаха ми я. Мисля да поговоря с нея.

— Тя е само новачка, Матин Степанеос — отвърна му Сестрата. — Ти нали поиска да се поразходиш в градината. — Егвийн топна четката в сапунената вода във ведрото и се залови с поредната ивица плочки.

— Късметът да ме жъгне дано, Кариандре, това може да е Бялата кула, но все пак аз съм законният крал на Иллиан и искам да говоря с нея — с теб като гувернантка, всичко да си е както му е редът и благоприлично — и значи ще поговоря с нея. Казаха ми, че е отраснала в същото село с ал-Тор. — Два ботуша, излъскани до блясък, спряха до Егвийн.

Чак тогава тя се изправи. От четката в ръката ѝ капеше сапунена вода. С опакото на другата ръка отметна косата от лицето си. Въздържа се да се почеше по гърба, колкото и да ѝ се искаше.

Матин Степанеос беше як и набит, почти оплешивял, с изрядно подстригана брада по иллианската мода и покрито с бръчки лице. Очите му бяха остри и изпълнени с гняв. Броня щеше да му отива повече от зеленото копринено палто, извезано на златни пчели по ръкавите и маншетите.

— Само новачка ли? — промърмори той. — Мисля, че грешиш, Кариандре.

Пълничката Червена стисна устни, загърби двамата слуги с Пламъка на Тар Валон на гърдите и пристъпи до плешивия. Неодобрителният ѝ поглед обходи за миг Егвийн, след което отново се насочи към него.

— Тежко наказана новачка, която има да търка под. Хайде. В градините тази заран сигурно е много приятно.

— Ще е приятно да поговоря с някой друг освен с Айез Седай. И само с Червената Аджа при това, като ме държите настрана от другите. Отгоре на всичко слугите, които ми дават, все едно че са неми, а май и на стражите на Кулата сте им наредили да си държат езиците зад зъбите покрай мене.

Приближиха се още две Червени сестри и той млъкна. Несита, пълничка, синеока и зла като змия, кимна дружелюбно на Кариандре, а Баразай подаде на Егвийн познатата вече до болка калаена чаша. Червените явно я бяха взели някак под свое попечителство — най-малкото пазачките ѝ винаги бяха Червени — и рядко допускаха да мине повече от час от определеното време, без някоя да ѝ поднесе чашката с чай от вилняк. Тя я изпи до дъно и я върна. Несита сякаш се разочарова, че нито възрази, нито отказа, но май нямаше смисъл. Веднъж го беше направила и Несита ѝ помогна да го изгълта с фунийката, която бе приготвила в кесийката на колана си. Голямо достойнство щеше да покаже така пред Матин Степанеос.

Той ги гледаше с изненада и любопитство, макар че Кариандре го дърпаше за ръкава и го подканяше да излезе за разходката си в градините.

— Сестрите ти носят вода, щом ожаднееш? — попита я мъжът, щом Баразайн и Несита се отдалечиха.

— Чай, който според тях ще ми оправи настроението — отвърна тя. — Изглеждате добре, Матин Степанеос. Не като човек, когото Елайда е отвлякла. — Тази история също беше на устите на новачките.

Кариандре изсъска, но той я изпревари:

— Елайда ме спаси да не ме убие ал-Тор. Червената кимна одобрително.

— А защо според вас сте застрашен от него? — попита Егвийн. Мъжът изсумтя.

— Ами той уби Мургейз в Кемлин и Колавер в Кайриен. Унищожил половината Дворец на Слънцето, когато я убил, така чух. И чух, че Върховните лордове на Тайрен били отровени или намушкани в Кайриен. Знае ли човек колко още владетели е убил и е унищожил телата им?

Кариандре отново кимна и се усмихна. Сякаш беше някакво хлапе, назубрило уроците ѝ. Тази жена *толкова* ли не разбираше мъжете? Той обаче го видя. Брадичката му се вкочани още повече и за миг той стисна юмруци.

— Колавер се обеси сама — каза Егвийн, като се постара да прозвучи търпеливо. — Слънчевият дворец пострада след това, от някой, който се е опитал да убие Преродения Дракон, навярно Отстъпник, а според Елейн Траканд майка ѝ е била убита от Рахвин. Ранд публично заяви подкрепата си за претенциите ѝ както за Лъвския трон, така и за Слънчевия трон. И не е убил никой от кайриенските благородници, въстанали срещу него, нито от разбунтувалите се Върховни лордове. Всъщност дори провъзгласи един от тях за свой Стюард в Тийр.

— Мисля, че това вече е съвсем... — почна Кариандре и придърпа шала на раменете си, но Егвийн я прекъсна:

— Всяка Сестра можеше да ти го каже всичко това. Стига да искаше. Стига да си говореха помежду си. Помисли защо виждаш само Червени сестри. Виждал ли си Сестри от две Аджи, които да си говорят? Ти беше отвлечен и докаран тук на борда на потъващ кораб.

— Това вече е прекалено — сопна се Кариандре на последната дума на Егвийн. — Като свършиш с търкането на този под, ще изтичаш при Наставницата на новачките и ще я помолиш да те накаже за клинчене. И за проява на неуважение към Айез Седай.

Егвийн срещна спокойно гневния ѝ поглед.

— Няма да ми остане време да се почистя, след като свърша, преди урока ми с Киоши. Може ли да посетя Силвиана след урока?

Кариандре нервно намести шала си, като че ли стъписана от спокойствието ѝ.

— Това си е твой проблем. Хайде, Матин Степанеос. Достатъчно помогна на това Чедо да клинчи.

Нямаше време да смени мократа си рокля, нито дори да си среши косата, след като се надяваше да стигне за урока с Киоши, без да тича, а нямаше да тича. Заради това закъсня и се оказа, че високата тънич-ка Сива е педантична както за чистотата, така и за точността, което отново ѝ донесе рев и ритане под камшика на Силвиана след малко повече от час. Като оставим настрана приемането на болката, още нещо ѝ помогна да се справи с това. Споменът за замисленото

изражение на Матин Степанеос, докато Калиандре го отвеждаше по коридора, и как тя на два пъти погледна през рамо към нея. Още едно зърно беше посяла. Достатъчно семена беше посяла и може би това, което щеше да избуи от тях, щеше да разцепи широко пукнатините в пиедестала под Елайда. Достатъчно семена, за да съборят Елайда.

Рано на седмия ден от своя плен носеше за пореден път вода нагоре в Кулата, този път за жилищата на Бялата Аджа — и изведнъж се закова на място, все едно че нещо я удари силно в корема. По спираловидния коридор към нея крачеха две жени в шалове със сиви ресни, следвани от двама Стражници. Едната беше Мелавейр Сомейнелин, грубовата кайриенка с рокля от фино тъкана вълна и сиви кичури в черната коса. Другата, синеока и с тъмно меден цвят на косата, беше Беонин!

— Ти значи ме предаде! — каза сърдито Егвийн. И нещо ѝ хрумна. Как бе могла да я предаде Беонин, след като ѝ се бе заклела във вярност? — Трябва да си Черна Аджа!

Мелавейр се изпъна, колкото може, а то не беше много, защото беше с цяла педя по-ниска от Егвийн, опря юмруци на дебелиите си бедра и отвори уста, за да избухне. Егвийн беше имала един урок при нея и макар тя обикновено да беше мила жена, знаеше, че ядоса ли се, става страховита. Но Беонин я хвана за пълничката ръка.

— Моля те, остави ме да поговоря с нея насаме, Мелавейр.

— Вярвам, че ще ѝ поговориш рязко — сопна се Мелавейр. — Как може *изобщо* да хвърля такова обвинение...! Изобщо да си *помисли* такова нещо! — Поклати с отвращение глава и се оттегли малко по-нагоре по коридора, последвана от Стражника си, трътлест и още по-широк от нея, като мечок, въпреки че се движеше с присъщото за Стражниците изящество.

Беонин даде знак и изчака, докато нейният Стражник, дългнест и с дълъг белег през лицето, отиде при тях. И намести няколко пъти шала на раменете си, преди да заговори тихо:

— Нищо не съм предала. Нямаше да ти се закълна, само че Съветът щеше да заповяда да ме набият с брезови пръчки, ако научехатайните, които знаеш. И може би повече от веднъж, при това. Достатъчно основание да се закълна, нали? Никога не съм се преструвала, че те обичам, но останах вярна на тази клетва, докато не те плениха. Но ти вече не си Амирлин, нали? Не и като пленничка, не и

след като няма никаква надежда да бъдеш освободена, след като сама отказа да бъдеш освободена. И при това отново си новачка, тъй че за онази клетва има две причини вече да не е в сила. Всички приказки за бунт бяха залудо. Бунтът приключи. Бялата кула скоро ще е цяла отново и няма да съжаля, като я видя цяла.

Егвийн смъкна кобилицата от рамото си, сложи ведрата с вода на пода и скръсти ръце под гърдите си. Беше се старала да се държи невъзмутимо, откакто я плениха — е, освен когато я наказваха — но тази среща и камък щеше да подложи на изпитание.

— Много надълго се обясняваш. Да не би да се опитваш сама да се убедиш? Няма да стане, Беонин. Няма. Ако бунтът е приключил, къде е пороят от Сестри, стичащи се да коленичат пред Елайда и да приемат наказанието ѝ? Светлина, какво още си предала? Всичко? — Изглеждаше напълно възможно. Беше посетила многократно кабинета на Елайда в Тел-айеран-риод, но кутията ѝ с писмата винаги се оказваше празна. Вече знаеше защо.

На бузите на Беонин избиха яркочервени петна.

— Казвам ти, не съм предала ни... — Завърши с приглушен стон и с ръка на гърлото, сякаш то само отказваше да пусне лъжата да се изплъзне от езика ѝ. Това доказваше, че не е Черна Аджа; ала доказваше и още нещо.

— Ти си предала къртиците. Всички ли са долу, в подземните килии?

Очите на Беонин пробягаха по коридора. Мелавейр говореше със Стражника си, който беше наклонил глава към нея. Трътлест беше, но все пак по-висок от Мелавейр. Терваил на Беонин я гледаше притеснено. Разстоянието беше твърде голямо, за да могат да ги чуят, но Беонин се приближи и сниши глас.

— Елайда нареди да ги следят, но Аджите според мене пазят за себе си каквото видят. Малко Сестри ѝ казват повече, отколкото трябва. Разбираш, наложи се. Трудно можех да се върна в Кулата и да ги опазя в тайна. Рано или късно щяха да ги открият.

— Тогава ще трябва да ги предупредиш. — Егвийн не можа да скрие презрението в гласа си. Тази жена търсеше под вола теле! Възползвала се бе от най-малкия повод, за да реши, че клетвата ѝ вече не е в сила, а след това беше *предала* същите жени, на които бе решила да помогне. Кръв и кървава пепел!

Беонин помълча, опипваше нервно ресните на шала си, и накрая изненадващо каза:

— Вече предупредих Мейдани и Дженет. — Бяха двете Сиви сред „къртиците“. — За тях направих каквото мога. Другите трябва да затънат или да изплуват сами. Сестри са били нападани само защото се доближават прекалено до отсеците на други Аджи. Няма да се връщам в покоите си покрита само с шала си и цялата в отоци, за да...

— Мисли за това като за наказание — прекъсна я Егвийн. Светлина! *Нападани* Сестри? Нещата се оказваха още по-лоши, отколкото си беше мислила. Трябваше да си напомни, че семената ще поникнат по-лесно в добре наторена почва.

Беонин отново се огледа и Терваил понечи да дойде при тях, но тя поклати глава. Лицето ѝ беше спокойно въпреки червените петна по бузите, но отвътре сигурно ѝ кипеше.

— Знаеш, че мога да те пратя при Наставницата на новачките, нали? — каза тя прегракнало. — Чувам, че половината ти ден минава в писъци при нея. Мисля, че повече визити няма да ти харесат, нали?

Егвийн се усмихна. Няма и преди два часа бе успяла да се усмихне в мига, в който камшикът на Силвиана спря да я пердаши. Това сега беше по-трудно.

— И знае ли човек какво мога да изпищя? За някои клетви навярно? — Беонин пребледня. Не, никак не държеше това да се разкрие. — Може да си се самоубедила, че вече не съм Амирлин, Беонин, но е време отново да се убедиш, че съм. Ще предупредиш другите, каквото и да ти струва това. Кажи им да стоят настрана от мен, освен ако не заповядам друго. Вече бездруго са привлекли достатъчно внимание. Но отсега нататък ще ме търсиш всеки ден, да не би да имам нови указания за тях. Вече имам някои.

Бързо ѝ изреди нещата, които държеше да се подхвърлят в разговори, това за лишаването на Шемерин от шала, за вината на Елайда в провалите при Черната кула и Думайски кладенци, всички семена, които досега посяваше сама. Вече щяха да се посяват не едно по едно, а да се хвърлят с шепа.

— Не мога да кажа за другите Аджи — отвърна Беонин, след като Егвийн приключи, — но в Сивата Сестрите често говорят за тези неща. Очите и ушите са доста заети напоследък. Излизат наяве тайни,

които Елайда се е надявала да затаи. Сигурна съм, че така трябва да е и при другите. Може би не е нужно аз да...

— Предупреди ги и им предай заповедите ми, Беонин. — Егвийн отново сложи кобилищата на рамото си и я намести да изравни тежестта. Две-три от Белите можеха като нищо да я наложат с четката или с чехъла и пак да я пратят при Силвиана затова, че се бави. Да прегърнеш болката, дори да я приемаш още не значеше, че трябва да я търсиш ненужно. — Запомни. Това е наказание, което съм ти наложила.

— Ще направя каквото казваш — отвърна Беонин с явна неохота. Изведнъж погледът ѝ се втвърди. — Приятно ще е да видя Елайда свалена — добави тя злостно и забърза към Мелавейр.

Тази смайваща среща, завършила с победа, накара Егвийн да се почувства много добре през деня, нищо, че Ферейн наистина реши, че се бави. Бялата Заседателка бе пухкава, но ръката ѝ бе силна поне колкото на Силвиана.

Същата нощ се домъкна до откритите килии, въпреки че ужасно ѝ се искаше да си легне. Освен уроците и воя под камшика на Силвиана — този път малко преди вечеря — повечето от деня ѝ беше минал в носене на вода. Гърбът и раменете я боляха. Ръцете я боляха, краката. Залиташе от умора. Странно, главоболието ѝ, откакто я плениха, беше изчезнало, нямаше ги и мрачните сънища, от които се събуждаше разстроена, макар да не ги помнеше, но вече си мислеше, че тази нощ я чака силно главоболие. Това значеше, че трудно ще различи верните сънища, а напоследък я бяха споходили няколко хубави — за Ранд, за Мат, за Перин и даже за Гавин, макар че повечето сънища за него винаги си бяха такива.

Леане я пазеха три Бели сестри, които познаваше бегло: Нагора, слаба светлокоса жена, прибрала косата си на тила, която седеше винаги с изправен гръб, за да компенсира ниския си ръст; Норайн, хубавичка, с големи светли очи, но често разсеяна, досущ като Кафява. И Мияси, висока и пълничка, със стоманеносива коса, строга жена, която не търпеше глупости и виждаше глупости навсякъде. Нагора, обкръжена от светлината на сайдар, държеше щита над Леане, но трите спореха над някакъв логически проблем, който Егвийн така и не можа да схване от малкото, което чуваше. Не можеше дори да отгатне дали спорът е двустранен, или тристранен. Не повишаваха гласове,

ните размахваха юмруци, лицата им си оставаха гладки като айезседайски маски, но хладината в гласовете им не оставяше съмнение, че ако не бяха Айез Седай, щяха да си крещят, ако не и да се скубят. Все едно че изобщо не съществуваше, толкова внимание ѝ обърнаха, щом влезе.

Без да изпуска трите Сестри от поглед, тя се приближи колкото може по-близо до желязната решетка и се вкопчи в нея с две ръце. Светлина, колко беше уморена!

— Днес видях Беонин — рече тихо. — В Кулата е. Твърди, че клетвата ѝ към мен вече не е в сила, тъй като вече не съм Амирлинският трон.

Леане ахна и пристъпи толкова близо, че забърса желязните решетки.

— Тя ни е предала значи?

— Априорната невъзможност на симулирани структури е даденост — заяви твърдо Нагора. Гласът ѝ звучеше като леден чук. — Даденост.

— Тя го отрича и ѝ вярвам — прошепна Егвийн. — Но си призна, че е предала къртиците. Елайда засега само е заповядала да ги следят, но казах на Беонин да ги предупреди и тя каза, че ще го направи. Каза, че вече била предупредила Мейдани и Дженет, но защо е трябвало да ги предаде, а после да им го каже? И каза също, че би искала да види Елайда свалена. Защо ще бяга при Елайда, като иска да бъде свалена? И почти ми сподели, че никоя друга не е изоставила каузата ни. Нещо ми липсва в цялата картина, но съм толкова уморена, че не мога да разбера какво е. — Прозаявката, която едва успя да прикрие с шепа, накара челюстта ѝ да изпука.

— Симулираните структури се допускат в четири от петте аксиоми за шестстепенната рационалност — отвърна Мияси също толкова категорично. — Твърдо се допускат.

— Тъй наречената шестстепенна рационалност е отхвърлена като аномалност от всяка с малко повече интелект — намеси се малко рязко Норайн. — Но симулираните структури са основни за всяка възможност да се разбере какво се случва точно тук, в Кулата, всеки ден. Самата реалност се *измества*, променя се от ден на ден. Леане хвърли поглед към Белите.

— Някои през цялото време вярваха, че Елайда има шпионки сред нас. Ако Беонин е била една от тях, то клетвата трябва да я е съдържала, докато е могла да се убеди, че вече не си Амирлин. Но ако приемът ѝ тук не се е оказал онова, което е очаквала, вероятно е сменила предпочитанията си. Беонин винаги е била амбициозна. Ако не е получила онова, което смята, че ѝ се дължи... — Леане разпери ръце. — Беонин винаги е очаквала това, което ѝ се дължи според нея, а може би и малко повече.

— Логиката винаги е приложима за реалния свят — каза пренебрежително Мияси. — Но само някоя новачка би могла да си въобрази, че реалният свят е приложим към логиката. *Идеалите* трябва да са първите принципи. *Не* тленният свят.

Нагора я изгледа сърдито, все едно че ѝ бе взела думите от устата.

Норайн се изчерви, стана и се плъзна към Егвийн. Другите две я проследиха с поглед и неловко занаместваха шаловете си, първо едната, после — другата.

— Изглеждаш ми уморена, Чедо. Иди си легни веднага.

Егвийн нищо повече не искаше, освен да си легне. Но първо трябваше да зададе още един въпрос. Само че внимателно. Вече и трите Бели сестри я гледаха.

— Леане, Сестрите, които те посещават, същите въпроси ли ти задават?

— Казах да си лягаш — сопна се Норайн и плесна с ръце, сякаш това трябваше да накара Егвийн да се подчини.

— Да — отвърна Леане. — Разбирам какво имаш предвид. Навярно може малко да се разчита.

— Малко — отвърна Егвийн.

Норайн опря юмруци на кръста си. Гласът и лицето ѝ вече не бяха никак хладни, пък и погледът ѝ не беше толкова разсеян.

— Щом отказваш да си легнеш, можеш да идеш при Наставницатана новачките и да ѝ кажеш, че не си се подчинила на Сестра.

— Разбира се — бързо отвърна Егвийн и се обърна да си тръгне. Беше получила отговор — Беонин не беше предала Пътуването, а това означаваше, че вероятно не е предала и нищо друго; навярно можеше малко да се разчита на нея — а освен това Нагора и Мияси бяха

тръгнали към нея. Последното, което искаше, беда я завлекат до кабинета на Силвиана, нещо, на което Мияси наистина беше способна. Имаше по-силни ръце и от Ферейн.

На заранта на деветия ден в Кулата, малко преди разсъмване, Дезине лично дойде в стаичката на Егвийн, за да ѝ даде сутрешната доза Цяр. Дъждът отвън ромонеше глухо. Двете Червени, които я бяха пазили, докато спи, ѝ дадоха вилняка, изгледаха намръщено Дезине и бързо се отдалечиха. Жълтата Заседателка изсумтя презрително, щом вратата зад тях се затвори. Приложи стария Цяр, което накара Егвийн да ахне, все едно че я хвърлиха в ледено езеро, и я остави вълчи гладна за закуската. Освен това премахна болката в задника ѝ. Това предизвика странно чувство у нея: с времето човек можеше да се приспособи към всичко и отекият задник вече ѝ се струваше нещо обичайно. Но прилагането на стария начин, начина, по който ѝ даваха Цяра всеки път, откакто я плениха, отново потвърди, че Беонин е затаила няколко тайни, макар че как бе успяла все още си оставаше загадка. Самата Беонин ѝ бе казала само, че повечето Сестри смятат приказките за новите сплитове за чиста мълва.

— Изобщо не мислиш за скапана капитулация, нали, Дете? — рече Дезине, докато Егвийн навличаше роклята си. Езикът ѝ никак не отиваше на елегантната ѝ външност — беше облечена в извезана със злато синя коприна и носеше сапфири на ушите и в косата ѝ.

— Може ли Амирлинският трон да капитулира? — попита Егвийн и изви ръце зад гърба си да се заеме с копчетата.

Дезине отново изсумтя, но не презрително, както се стори на Егвийн.

— Храбър курс си избрала, Чедо. Макар да се обзалагам, че Силвиана все пак много скоро ще те вкара в правия път. — Но излезе, без да я сгълчи, че се нарича „Амирлинския трон“.

Егвийн за пореден път навести кабинета на Наставницата на новачките преди закуска — нито ден не беше го пропускала досега, — а след упоритото усилие наведнъж да се развали цялата работа на Дезине сълзите ѝ секнаха още щом камшикът на Силвиана спря да бие. Прие с радост парещата болка, стопли се с нея, все едно че стопляше дланите си пред огнище в студена зимна утрин. В този миг всъщност между парещия ѝ задник и топло огнище като че ли имаше

доста голяма прилика. А когато се погледна в огледалото, видя невъзмутимо лице. Зачервено, но спокойно.

— Как е било възможно Шемерин да бъде понижена до Посветена? — попита тя, докато изтриваше сълзите си с носната си кърпа. — Разпитах и се оказа, че няма такава клауза в закона на Кулата.

— Колко пъти те прашаха при мен заради тези „разпитвания“? — попита Силвиана, докато закачаше раздвоения камшик в тесния долап. — Отдавна трябваше да се откажеш.

— Любопитна съм. Как, след като няма клауза?

— Няма клауза, Чедо — заговори кротко Силвиана, все едно че наистина обяснява на Чедо. — Но и забрана няма. Вратичка... Е, няма да навлизаме в това. Най-много да си докараш още един бой така. — Поклати глава и седна зад писалищната маса. — Проблемът е, че самата Шемерин го прие. Други Сестри ѝ казаха да пренебрегне присъдата, но щом разбра, че молбите няма да разубедят Амирлин, сама се премести в сектора на Посветените.

Стомахът на Егвийн изръмжа, зажаднял за закуската, но тя все още не беше приключила. Всъщност водеше разговор със Силвиана. Разговор, колкото и необичайна да беше темата.

— Но все пак, защо е побягнала? Не се съмнявам, че приятелките ѝ не са спирали да я вразумяват.

— Някои я разубеждаваха — отвърна сухо Силвиана. — Други... — Замърда длани във въздуха като блюда на везни, едната нагоре, другата — надолу. — Други я принуждаваха да се вразуми. Пращаха я при мен почти толкова често, колкото и теб. Гледах на посещенията ѝ като на самонаказания, но на нея ѝ липсваше своята... — Изведнъж млъкна и изгледа Егвийн зад премрежените си пръсти. — Виж ти. Успя да ме накараш да се разбъбря с теб. Не че е забранено, но едва ли е подходящо при тези обстоятелства. Върви да закусваш — добави тя, вдигна перото и отвори сребърната капачка на мастилницата. — Ще те отбележа пак за обяд: знам си, че нямаш намерение да правиш реверанс. — В гласа ѝ се прокрадна лека нотка на примирение.

Когато Егвийн влезе в трапезарията на новачките, първата, която я видя, стана и изведнъж по пъстрите плочки на пода се разнесе шумно скърцане на пейки — и другите взеха да стават. Стояха смълчани пред пейките си, докато тя крачеше по централната пътечка към кухнята. После Ашелин, пълничко хубаво момиче от Алтара,

заприп-ка към кухнята и преди Егвийн да стигне до вратата, вече се връщаше с поднос в ръце, с обичайната купа димящ чай и резен хляб, маслини и сирене. Егвийн се пресегна за подноса, но смуглото момиче заситни към най-близката маса и го постави пред празната пейка — и лекичко приклезна, преди да се отдръпне. Късмет извади, че никоя от придружителките на Егвийн не бе решила тази заран да надникне в трапезарията. Късмет имаха и всички станали на крака новачки.

На пейката пред подноса на Егвийн лежеше възглавничка. Опърпана и сплъстена, с безброй кръпки, но възглавничка все пак. Егвийн я вдигна и я остави в единия край на масата, преди да седне. Да приеме болката беше лесно. Потопи се с наслада в топлината на собствените си пламъци. Из стаята се разнесе обща въздишка. Чак когато лапна една маслинка, новачките насядаха.

И за малко да я изплюе — беше си почти гнила, — но беше изгладняла след Цяра, тъй че изплю само костилката в шепата си, остави я в чинииката и отми вкуса с глътка чай. В чая имаше мед! Новачките получаваха мед само по специални поводи. Постара се да не се усмихне, докато почистваше чинията си, а я почисти добре, дори събра трохите хляб и сирене с мокрия си пръст. Ала ѝ беше трудно да не се усмихне. Първо Дезине — Заседателка! — после примирението на Силвиана, а сега и това. Двете Сестри бяха много по-важни от новачките или меда, но всички те показваха едно и също.

Егвийн печелеше своята война.

ГЛАВА 25

ДА СЛУГУВАШ НА ЕЛАЙДА

С щампованата със злато кожена папка под мишницата, Тарна бавно се изкачваше към покоите на Елайда, макар това да означаваше, че ще изкатери като че ли безкрайна поредица стълбища — на два пъти въпросните стълбища се оказаха не там, където ги помнеше, но ако продължаваше все нагоре, щеше да стигне крайната си цел — вместо по леко извиващите се на спирала коридори. По стълбите не срещаше никого освен тук-там по някой слуга в ливрея: кланяха ѝ се или приклякаха в реверанс, след което отново забързваха по задачите си. Във всеки от двата лъкатушещи коридора щеше да ѝ се наложи да мине покрай входовете на жилищата на Аджите и навярно щеше да се срещне с други Сестри. Шарфът на Пазителката ѝ позволяваше да влезе в сектора на всяка Аджа, но тя ги избягваше, освен Червените, стига дългът да не ѝ го налагаше. Сред Сестрите от другите Аджи твърде силно усещаше, че тесният ѝ шарф е червен, твърде силно усещаше жарките погледи на хладните лица. Не че я изнервяха — малко неща можеха да я изнервят; променящия се интериор на Кулата дори приемаше мимоходом, ала все пак... Смяташе, че нещата не са стигнали чак дотам, че някоя да нападне самата Пазителка, но все пак нямаше смисъл да рискува. Каквото и да си въобразяваше Елайда, изходът от това положение щеше да е дълъг и мъчителен, а едно нападение над Пазителката можеше да съсипе всичко.

Освен това фактът, че не ѝ се налага да се озърта през рамо, и позволяваше да мисли за тревожния въпрос на Певара, въпроса, над който не се беше замисляла преди предложението да се обвържат Аша'ман. На коя от Червените всъщност можеше да се повери такава задача? Ловът на мъже, способни да преливат, бе приучил Червените сестри да гледат накриво на всички мъже и много от тях ги мразеха. Някой жив брат или баща можеше и да се отърве от тази омраза, или любим братовчед или чичо, но както всички те си бяха отишли от този свят, така си бе отишло и доброто чувство. И доверието. И в още едно

отношение куцаше доверието. Обвързването на какъвто и да било мъж нарушаваше обичай, силен като закона. Дори при благословията на Цутама коя ли можеше да изтича при Елайда, щом се зачекнеше въпросът за обвързването на Аша'ман? Докато стигне до входа на покоите на Елайда, само на две нива под върха на Кулата, вече беше отметнала още две-три имена от списъка в ума си. След близо две недели в списъка на тези, в които можеше да е сигурна, вече фигурираше само една жена, а на нея тази задача бе невъзможно да се възложи.

Елайда си беше в дневната. Мебелировката бе цялата в позлата и с инкрустирана слонова кост, а големият килим на шарки бе едно от най-изкусните тийрски изделия. Седеше на стол с нисък гръб пред мраморната камина и отпиваше вино в компанията на Мейдани. Това, че завари Сивата тук, не я изненада, въпреки ранния час. Мейдани редовно вечеряше с Амирлин, а и често я посещаваше денем по покана. Елайда, с широкия си епитрахил с дълги ресни, покрил раменете ѝ, гледаше по-високата жена над кристалния си бокал, както черноок орел гледа синеока мишка. Мейдани, със смарагди на ушите и по широката яка около шията, като че ли напълно съзнаваше този поглед. Тъмните ѝ устни се усмихваха, но като че ли и потръпваха. Ръката, която не държеше бокала, непрестанно се движеше, опипваше обсипания със смарагди гребен над лявото ѝ ухо, косата, бюста, доста открит над стегнатия корсет от сребристосив брокат. Гръдта ѝ беше Доста пищна и изпъкваше още повече заради тънката ѝ фигура, и сякаш всеки момент щеше да се изсипе от роклята. Беше се облякла като за бал. Или за съблазън.

— Сутрешните донесения са готови, Майко — рече Тарна и се поклони. Светлина! Имаше чувството, че се е натрапила на любовна среща!

— Нали няма да имаш нищо против да ни оставиш насаме, Мейдани? — Дори усмивката на Елайда към русокосата жена беше хищническа.

— Разбира се, че не, Майко. — Мейдани остави бокала на масичката до стола си, скочи пъргаво и приклепна в толкова дълбок реверанс, че само дето не се изсипа от роклята си. — Разбира се, че не. — И заситни навън задъхана, с ококорени очи.

Щом вратата зад нея се затвори, Елайда се изсмя.

— Бяхме приятелки като новачки — каза тя и стана. — Убедена съм, че иска да подновим връзката си. Може и да го позволя. Току-виж покаже на възглавничките повече, отколкото е дръзвала досега. А то е нищо, честно да ти кажа. — Отиде до най-близкия прозорец и се загледа надолу към строежа на фантастичния ѝ палат, който щеше да се извиси толкова, че да надмине самата Кула. Все някой ден. Стига да успееш да убеди Сестрите да подновят работата. Поройният дъжд, започнал през нощта, все още валеше и тя едва ли можеше да види кой знае какво от основите, единственото довършено досега. — Налей си вино, ако желаеш.

Тарна с усилие запази спокойствие. „Дружките по възглавничка“ бяха нещо обичайно за новачки и Посветени, но момическите неща трябваше да се изоставят с края на моминството. Явно не всички Сестри го виждаха така. Галина например бе доста изненадана, когато Тарна отхвърли домогванията ѝ, след като си получи шала. Самата тя намираще мъжете за много по-привлекателни от жените. Повечето, разбира се, изглеждаха уплашени пред Айез Седай, но през годините се бе натъкнала на неколцина не толкова плашливи.

— Струва ми се странно, Майко. — Остави кожената папка на масичката до подноса от ковано злато, кристалната кана с вино и няколко бокала. — Като че ли я е страх от вас. — Наля си и подуши виното, преди да отпие. Съхраняващите прегради като че ли действаха. Засега. Елайда най-сетне се бе съгласила поне този сплит да бъде споделен с другите. — Имам чувството, че сякаш знае, че знаете, че е шпионка.

— Разбира се, че я е страх от мен. — От гласа на Елайда закапа сарказъм, но после тонът ѝ се втвърди. — Искам я уплашена. През пресата искам да я прекарам. Докато дойде времето да заповядам да я набият с брезовите пръчки, сама ще се върже на рамката за бой, ако ѝ заповядам. Ако знаеше, че знам, Тарна, щеше да бяга, а не сама да ми се слага в ръцете. — Без да откъсва очи от поройния дъжд навън, Елайда отпи от виното си. — Имаш ли някакви новини за другите?

— Не, Майко. Ако можех да уведомя Заседателките защо трябва да се следят...

— Не! — сопна се Елайда и рязко се обърна. Роклята ѝ беше толкова пищно отрупана със сложно оплетени червени спирали, че везмото почти скриваше сивата коприна отдолу. Тарна беше

подхвърлила, че ако не се изтъква толкова предишната ѝ Аджа — беше го изразила по-дипломатично, но смисълът беше този — това би помогнало Аджите отново да се съберат, но избухналият гняв на Елайда бе достатъчен, за да я накара оттогава да си мълчи по въпроса. — А ако някои от Заседателките им сътрудничат? Изобщо не бих го изключила. Онези нелепи разговори на моста продължават — въпреки заповедите ми. О, не, изобщо не бих го изключила!

Тарна кротко наведе глава над бокала си: приемаше това, което не можеше да промени. Елайда отказваше да разбере, че щом Аджите не се подчиняват на заповедта ѝ да прекратят преговорите, значи едва ли ще се шпионират вътрешно по нейна заповед, без да знаят защо. Но ако ѝ го кажеше, щеше само да се стигне до нова тирада.

Елайда се вторачи в нея, сякаш за да се увери, че няма да спори. Изглеждаше по-твърда от всякога. И по-крехка.

— Жалко, че бунтът в Тарабон се провали — въздъхна тя. — Предполагам, че не може да се направи нищо повече. — Но го споменаваше често, в неочаквани моменти, откакто дойде вестта, че сеанчанците са си възвърнали властта над тази страна. Не беше толкова примирена, колкото си даваше вид. — Искам да чуя добри новини, Тарна. Има ли някаква вест за печатите на Затвора на Тъмния? Трябва да се погрижим да не се чупят повече. — Сякаш Тарна не го знаеше!

— Не, доколкото може да се съди по донесенията на Аджите, Майко, а не мисля, че биха затаили такова нещо. — Съжали за последните си думи още щом ги изрече.

Елайда изсумтя. Аджите пускаха само струйки от онова, което им донасяха техните очи и уши, и тя изпитваше горчиво негодувание от това. Собствените ѝ очи и уши бяха съсредоточени в Андор.

— Как върви работата на пристаните?

— Бавно, Майко. — След като търговският трафик бе намалял, градът вече изпитваше глад. Скоро щеше да настъпи мор, ако не се разчистеха устията на заливите. Дори прерязването на веригата на Южен пристан, която все още си беше желязна, се оказа недостатъчно, за да пропусне достатъчно кораби, та да изхранят Тар Валон. След като Тарна успя да я убеди, че се налага, Елайда бе заповядала кулите на веригата да се срутят, за да може да се махнат огромните късове куендияр. Също като крепостните стени на града обаче, кулите бяха

изградени и укрепени със Силата и само Силата можеше да ги срути. А това никак не беше лесно. Първоначалните строители си бяха свършили работата добре, а тези прегради като че ли не бяха отслабнали и на косъм. — Засега Червените вършат повечето работа. Идват от време на време и Сестри от други Аджи, но по малко. Очаквам обаче това скоро да се промени.

Знаеха, че тази работа е необходима, колкото и да не им харесваше — никоя Сестра не можеше да хареса такава работа; Червените определено негодуваха, че трябва да свършат повечето — но заповедта бе дошла от Елайда, а напоследък това водеше до мудност.

Елайда въздъхна тежко и отпи. Май ѝ трябваше. Ръката ѝ стисна бокала толкова силно, че жилите ѝ изпъкнаха. Закрачи по пъстрия килим, сякаш се канеше да се нахвърли върху Тарна.

— Те отново ми се противопоставят. Отново! Но аз ще получа подчинението им, Тарна! Ще го получа! Напиши заповед и след като я подпиша и подпечатам, я разнеси в отсеците на всяка Аджа. — Спря се, почти опряла нос в носа на Тарна, очите ѝ бяха лъскави като на гарван. — Заседателките на всяка Аджа, които не успеят да осигурят полагащия им се дял Сестри да работят на кулите с веригата, ще бъдат наказвани ежедневно от Силвиана, докато всичко не се оправи. Ежедневно! И Заседателките от всяка Аджа, която праща Сестри на онези... онези *преговори*, ще получат същото наказание. Напиши я и ми я дай да я подпечатам!

Тарна вдиша дълбоко. Наказанията можеха да свършат работа или не, според това как ще са настроени Заседателките, както и главите на Аджите — тя не смяташе, че нещата са се объркали дотолкова, че да отхвърлят изобщо наказанията; това щеше със сигурност да е краят за Елайда, а може би и краят за самата Кула. Но да окачи публично заповедта, без да остави на Заседателките поне нищожна възможност, зад която да се скрият и да опазят достойнството си, това беше грешка. Всъщност можеше да се окаже най-лошата грешка.

— Ако позволите да изразя мнение... — подхвана тя толкова деликатно, колкото можеше. Не се славеше с особена деликатност.

— Не позволявам — прекъсна я рязко Елайда, допи виното си и си наля още. Твърде много пиеше напоследък. Тарна дори я беше

видяла пияна веднъж! — Как се справя Силвиана с онова момиченце, ал-Вийр?

— Егвийн прекарва по половин ден в кабинета на Силвиана, Майко. — Постара се да запази тона си безразличен. Елайда питаше за първи път за младата жена, откакто я бяха пленили преди девет дни.

— Толкова много? Искам я озаптена, а не прекършена.

— Аз... съмнявам се, че ще бъде прекършена, Майко. Силвиана ще внимава за това. — А и самото момиче. Само че това не беше за ушите на Елайда. Много викаше напоследък. Тарна се беше научила да избягва теми, които водят до викане. Непредложените съвети и мнения не бяха по-полезни от неприетите съвети и мнения, а Елайда почти винаги ги отхвърляше. — Егвийн е упорита, но очаквам скоро да склони. — Трябваше да склони. Галина, която бе избила ината на Тарна, не беше приложила и една десета от усилията, които влагаше Силвиана над Егвийн. Момичето скоро трябваше да поддаде.

— Чудесно — промълви Елайда. — Чудесно. — Очите ѝ блестяха. — Включи името ѝ в списъка на дежурните при мен. Всъщност да ме обслужва още тази вечер. Може да поднесе вечерята на мен и Мейдани.

— Както заповядате, Майко. — Явно поредната визита при Наставницата на новачките беше неизбежна, но Егвийн несъмнено щеше да си спечели не по-малко дори изобщо да не се доближеше до Елайда.

— А сега докладите ти, Тарна.

Елайда седна и кръстоса крака.

Тарна остави едва докоснатия бокал на подноса, вдигна папката си и седна на стола, заеман допреди малко от Мейдани.

— Възстановените прегради като че ли задържат плъховете извън Кулата, Майко. — За колко дълго, това беше отделен въпрос. Тези прегради лично ги проверяваше всеки ден. — Но на терена на Кулата са видели гарвани и врани, така че преградите на стените трябва да се...

Обедното слънце мятеше петниста светлина през листатите клони на високите дървета, най-вече дъб, клен и тупело, изпъстрени

тук-там с тополи и дебели борове. Явно преди години тук бе преминала свирепа буря, защото нападалите дънери, пръснати безразборно, но общо взето в една посока, предлагаха добро място за сядане след малко работа с брадвата, колкото да се окастри някой. Редките храсти пък предлагаха добра гледка във всички посоки. Бистро поточе ромолеше сред обраслите с мъх камъни. Щеше да е добро място за стан, ако Мат не бе решил да покриват всеки ден колкото може повече разстояние, но поне беше удобно, колкото да отдъхнат конете и всички да хапнат. Планината Дамона все още се намираше поне на триста мили на изток — той бе решил за неделя да стигнат до нея. Ванин твърдеше, че знаел един проход на контрабандисти — само чуто-недочуто, разбира се; случайно го бил подслушал някъде, но знаеше точно къде да го намери — а след два дни през него щяха да навлязат в Муранди. Много по-безопасно, отколкото да опитат на се-вер към Андор или на юг към Иллиан. И в двете посоки разстоянието до спасителното убежище щеше да е по-дълго, а вероятността да се натъкнат на сеанчанци — по-голяма.

Мат сдъвка последното късче месо от заешката кълка и хвърли кокала на земята. Плешивият Лопин притича, почеса се с ужас по брадата, вдигна го и го пусна в ямата, която двамата с Нерин бяха изкопали в покритата със суха шума земя, макар че горските животинки щяха да я изровят само половин час, след като те си тръгнаха. Мат се надигна и отърка ръце в бричовите си. Тюон, която дъвчеше кълка от яребица от другата страна на огъня, го изгледа много остро, с вдигнати вежди, а пръстите на другата ѝ ръка заиграха към Селусия, която на свой ред беше нагънала половин яребица. Едрогърдата жена не ѝ отвърна, само изсумтя. Високо. Мат изгледа Тюон в очите и нарочно доизбърса длани в панталоните си. Можеше да прескочи до потока, където Айез Седай си миеха ръцете, но всички дрехи бездруго щяха да се изцапат, докато стигнат Муранди. Пък и щом една жена непрекъснато те нарича „Играчко“, съвсем в реда на нещата си е да ѝ покажеш, че не си ничия играчка. Тя поклати глава и пръстите ѝ отново зашаваха. Този път Селусия се изсмя и Мат се изчерви. Можеше да си представи две-три неща, които е казала, и нито едно нямаше да му хареса да чуе.

Сетале, която седеше в края на неговия дънер, се направи, че разбира. Това, че се беше разбрал с някогашната Айез Седай, изобщо

не бе променило отношението ѝ.

— Каза, че мъжете сте прасета — промърмори тя, без да вдига очи от гергефа си. — По-точно, че само ти си прасе. — Тъмносивата ѝ рокля за езда беше с високо деколте, но тя все още носеше сребърното си колие с брачния нож, провиснал от него. — И че си кален селски тъпак с кал в ушите и слама в косата. И че...

— Мисля, че разбирам накъде клониш — отвърна ѝ той и стисна зъби. Тюон се изкикоти, макар че в следващия миг лицето ѝ отново стана като на ексекутор, хладно и сурово.

Той извади от джоба на палтото си лулата и кесийката с табак, натъпка чашката с палец и вдигна капачето на кутията с драскала в краката си. Възхищаваше се как пламъчето лумваше и пръскаше в началото искри във всички посоки, щом драснеше с червено-бялата главичка на някоя клечка по грапавата повърхност на кутийката. Изчака пламъкът да се разгори надолу от главичката, след което го поднесе към лулата. Това, че пое вкуса и мириса на сярва в устата си, за сетен път го успокои. Пусна горящата клечка и я стъпка здраво с ботуша си. Шумата все още беше влажна от последния паднал тук дъжд, но той никога не рискуваше с огън в горите. В Две реки хората се стичаха от мили, щом в горите лумнеше пожар, и въпреки това понякога изгаряха стотици маршове лес.

— Не бива да се хабят драскалата — рече Алудра и вдигна очи от камъчетата на игралното платно, опнато върху близкия дънер. Том гладеше дългите си бели мустаци и гледаше умислено играта. Рядко губеше на камъчета, но Алудра вече беше спечелила две игри, откакто оставиха позорището зад гърба си. Две от дузина или повече, но Том внимаваше с всеки, който успееше да го победи дори веднъж. Тя заметна над раменете си плитчиците с мънистата. — За да направя още, трябва два дни да остана на едно място. Мъжете все успяват да намерят работа на жените, нали?

Мат пусна облаче дим. Не бе съвсем доволен, ала все пак — доволен донякъде. Жени! Радост да ги гледаш, радост да си с тях. Докато не намерят начин да ти натрият кожата със сол. Колкото отгоре, толкова — отдолу. Така излизаше май.

Повечето от групата бяха привършили с яденето — на шишовите над огъня бяха останали две яребици и един заек, но тях щяха да ги увият в ленени кърпи; през сутрешната езда ловът беше добър, но не

се знаеше дали и следобедът ще донесе нещо, а от сухите питки и боба не ставаше добро ядене. Приключилите вече си отдъхваха или, както беше с Червените ръце, оглеждаха товарните коне, над четирийсет, вързани на четири въжета. Купуването на толкова много в Мадерин се оказа скъпо, но Лука лично беше изтичал до градчето да се погрижи сам за пазаренето, след като чу за умрелия търговец на улицата. Почти — почти, но не съвсем — бе готов да им даде товарни коне от животните на трупата, само и само да се отърве от Мат. Много животни бяха натоварени с джунджуриите на Алудра и другите ѝ вещи. У Лука накрая остана по-голямата част от златото на Мат, тъй или иначе. Мат беше пхнал една тлъста кесия и на Петра и Кларине, но това си беше от приятелство, да им помогне по-скоро да си купят хана. Онова, което бе останало в дисагите му обаче, бе предостатъчно, за да преживеят удобно до Муранди, а за да си попълни запасите, му трябваше само някоя гостилница, в която хвърлят зарове.

Лейлвин, с извития меч, провиснал от широката кожена лента, стегната през гърдите ѝ, и Домон, с късия меч на едното бедро и кривака с месинговите шипове на другото, си бърбеха с Джюйлин и Аматера на един дънер наблизо. Лейлвин — Мат вече се беше примирил с това име — се стараше да покаже, че няма да избягва Тюон или Селусия, нито ще сведе очи, щом погледите им се срещнат, макар да ѝ се налагаше да се вкочани, за да го издържи. Джюйлин беше навил маншетите на черното си палто, знак, че се чувства сред приятели, или поне сред хора, на които може да се довери. Някогашната панархеса на Тарабон все тъй се беше вкопчила здраво в ръката на хващача на крадци, но срещаше синеокия поглед на Лейлвин без много трепет. Всъщност често като че ли я зяпваше с нещо като благоговение.

Седнал на земята, без да обръща внимание на влагата, Ноал играеше на „Змии и лисици“ с Олвер и нижеше безумните си истории за земи оттатък Айилската пустош, за някакъв си огромен пристанищен град, в който не разрешавали на чуждоземци да го напускат, освен на борда на корабите им, а пък на жителите му изобщо не давали да го напускат. Мат съжаляваше, че не играят на някоя друга игра. Всеки път щом разпънеха червения плат с плетеницата черни черти по него, се сещаше за обещанието, което бе дал на Том, за проклетите Еелфи-ни, които неясно как се бяха напъхали в главата му,

а и за скапаните Аелфини също. Айез Седай се върнаха от потока и Джолайн спря да поприказва с Блерик и Фен. Бетамин и Сета, които ситнеха зад тях, се поколебаха, докато Зелената не ги прикани с махване на ръка да застанат зад дънера, на който вече седяха Теслин и Едесина, колкото може по-далече една от друга, и четяха малки, подвързани с кожа книжки. Бетамин и Сета застанаха зад Едесина.

Русокосата бивша сул-дам се беше справила по забележителен, макар и болезнен начин. Болезнен както за нея, така и за Сестрите. Когато първия път ги помоли колебливо да учат и нея, след яденето предната вечер, Сестрите отказаха. Учеха само Бетамин, защото тя вече преливаше. Сета била твърде стара за новачка, не била преливала — и точка. Затова тя повтори каквото там правеше Бетамин и ги накара и трите да заподскачат около огъня сред дъжд от разхвърчали се искри, докато можеше да задържи Силата. Тогава вече се съгласиха да я учат. Поне Джолайн и Едесина се съгласиха. Теслин продължаваше да не желае да има каквото и да било общо с никоя сул-дам, все едно бивша или не. И трите обаче я напердашиха поред и тя цяла сутрин се чудеше как да седне в седлото, та да не я боли. Все още изглеждаше уплашена, от Единствената сила и може би от Айез Седай, но странно, лицето ѝ в същото време изглеждаше... доволно, също така. Това Мат не можеше да разбере.

Самият той би трябвало да се чувства доволен. Беше избегнал обвинение в убийство, при това го бе избегнал, като бе влязъл слепешка-та в сеанчански капан, което можеше да убие Тюон, а и остави голама зад гърба си. Създанието щеше да проследи трупата на Лука и Мат го беше предупредил — не че това щеше да помогне особено. Той обаче след по-малко от две недели щеше да е прехвърлил планините и да е в Муранди. Необходимостта да измисли как да върне Тюон жива и здрава в Ебу Дар, вече съвсем не лека задача, особено след като се налагаше да я пази и от Айез Седай, да не я отвлечат, го принуждаваше да се вглежда по-задълго в лицето ѝ. И да се мъчи да отгадае какво се върти зад големите ѝ красиви очи. Трябваше да е щастлив като коза в пълна със зърно ясла. Ала съвсем не беше щастлив.

Първо, всичките рани от меч, които бе получил в Мадерин, го боляха. Някои бяха забрали, макар че дотук беше успял да го скрие от всички. Мразеше да го обсипват с грижи почти толкова, колкото

мразеше да му прилагат Силата. Лопин и Нерим го бяха закърпили, колкото можаха, и беше отказал Цяра въпреки опита и на трите Айез Седай да го изтормозят. Беше се изненадал, че точно Джолайн, не коя да е, се опита да настои и накрая вдигна отчаяно ръце, след като той отказа да се предаде. Другата изненада беше Тюон.

— Не бъди глупав, Играчко — каза тя. Стоеше над него със скръстени на гърдите ръце, докато Лопин и Нерим бодяха с иглите и той стискаше зъби. Тази нейна собственическа осанка, досущ на жена, която зорко следи собствеността ѝ да се поправи както трябва, бе достатъчна, за да го накара да заскърца със зъби повече от болката от иглите. Или пък това, че лежеше по долни гащи? Тя просто нахълта и отказваше да излезе, освен ако не я изхвърлеше насила, а не виждаше как ще изхвърли насила жена, за която подозираше, че може да му счупи ръката. — Този Цяр е чудесно нещо. Моята Милен го знае, а съм научила и другите ми. Разбира се, повечето хора се отнасят глупаво към докосването на Силата. Половината ми слуги биха припаднали, ако им се предложи, а и повечето от Кръвта също, не бих се изненадала. Но от тебе не го очаквах. — Ако имаше и четвъртина от опита му с Айез Седай, щеше да го очаква.

Бяха тръгнали нагоре по пътя от Мадерин, уж че поемат за Люгард, а после бяха навлезли в горите, веднага щом и последните ферми се скриха от очите им. И в мига, в който навлязоха след дърветата, зарове пак почнаха да тропат в главата му. Това бе второто, което огорчаваше настроението му, проклетите зарове, които трополяха в главата му вече от два дни. Едва ли имаше начин да могат да спрат тук, в гората. Що за важно събитие можеше да се случи сред пущинаците? Въпреки това гледаше да заобикаля отдалеч селцата, които подминаваха. Рано или късно обаче зарове щяха да спрат и той можеше само да го очаква.

Тюон и Селусия тръгнаха към потока да се умият, шаваха си бързо с пръсти. Сигурен беше, че си говорят за него. Щом две жени си съберат главите, можеш да си сигурен, че...

Аматера изпищя и всички рязко се извърнаха към нея. Мат забеляза причината толкова бързо, колкото и Джюилин — черна люспеста змия, дълга цели седем стъпки, бързо пълзеше по шумата — беше излязла от дънера, на който бе седял Джюилин. Лейлвин изруга, скочи и извади меча си, но не по-бързо от Джюилин, който измъкна

късия си меч от канията и се втурна след влечугото толкова бързо, че коничната му шапка падна.

— Остави я, Джюилин — викна му Мат. — Бяга от нас. Остави я да си иде. — Твартата сигурно си имаше леговище под дънера и се беше изненадала, като се е върнала и е заварила хора. За щастие „черните пики“ бяха самотни змии.

Джюилин се поколеба за миг, след което реши, че да утеша разтрепераната Аматера е по-важно, отколкото да гони змия.

— Що за вид е, между другото? — попита той и скръсти ръце на гърдите си. Градски човек си беше в края на краищата. Мат му обясни и за миг хващачът на крадци като че ли отново бе готов да я подгони. Но благоразумно се отказа. Черните пики бяха бързи като мълнии, а с късия меч щеше да се наложи много да я доближи. Все едно, Аматера се беше вкопчила в него толкова силно, че щеше да му отнеме време, докато се освободи.

Мат откачи шапката си от дръжката на ашандарей, който бе забил с острието надолу в земята, и я намести на главата си.

— Губим дневна светлина — рече той, без да вади лулата от устата си. — Време е да продължим. Не се моткайте там, Тюон. Достатъчно са ти чисти ръцете. — Беше се опитвал пак да я нарича „Миличко“, но след твърдението й, че е победила в Мадерин, тя се правеше, че изобщо не го чува, когато я нарече така.

Тюон, разбира се, изобщо не се разбърза. Докато се върне — бършеше малките си ръце в кърпа, която Селусия след това окачи на седлото си да съхне — Нерим и Лопин бяха запълнили с пръст ямата за боклук, увили бяха останките от храната и ги бяха прибрали в дисагите на Нерим, и бяха угасили огъня с вода, донесена с мехове от поточето. С ашандарей в ръка Мат беше готов да яхне Пипс.

— Странен човек, да оставя отровни влечуги да си идат — рече Тюон. — Ако съдя по реакцията му, разбирам, че „черна пика“ е отровна все пак?

— Много — увери я той. — Но змиите не хапят нищо, което не могат да изядат, освен ако не ги застрашиш. — Пъхна стъпало в стремето.

— Можеш да ме целунеш, Играчко.

Мат се сепна. Беше го казала доста високо и очите на всички се извърнаха към него. Лицето на Селусия беше толкова сковано и

безизразно, че неодобрението ѝ едва ли можеше да е по-очевадно.

— Сега? Като спрем да пренощуваме, можем да се поразходим сами...

— До довечера може да съм премислила, Играчко. Наречи го прищявка, заради мъж, който оставя отровни змии да си идат. — Да не би да беше видяла в това някоя от поличбите си?

Той смъкна шапката от главата си, заби отново черното копие в земята, извади лулата от устата си, наведе се и положи целомъдрена целувка на пълните ѝ устничици. Не бива да си груб при първа целувка. Не искаше да си помисли за него, че е напорист или грубиян. Не беше някое кръчмарско слугинче, да го подплеснеш и погъделичкаш. Пък и почти усещаше върху себе си напрегнатите погледи на всички. Някой се изкикоти. Селусия завъртя очи.

Тюон скръсти ръце под гърдите си, изгледа го изпод дългите си мигли и попита със заканителен тон:

— Да не би да ти напомням за сестра ти? Или за майка ти може би?

Някой се изсмя. Повече от един всъщност.

Навъсен, Мат изчука пепелта в петата на ботуша си и пяхна горещата лула в джоба на палтото си. И окачи пак шапката си на ашандарей. Щом искаше *истинска* целувка... Наистина ли си беше мислил, че няма да запълни ръцете му? Вярно, тъничка беше и мъничка, но много хубаво си ги запълни. Сведе глава към нейната. Съвсем не беше първата жена, която бе целувал. Знаеше какво да прави. Изненадващо — но пък, от друга страна, може би не чак толкова — тя не знаеше. Обаче се учеше бързо. Много бързо.

Когато най-сетне я пусна, тя стоеше и го гледаше задъхана. Впрочем и неговият дъх се беше пообъркал малко. Метвин подсвирна одобрително. Мат се усмихна. Какво ли щеше да си мисли Тюон за тази своя явно първа истинска целувка? Но се постара да не се усмихва много широко. Да не си помисли, че ѝ се смее. Тя го погали с пръсти по бузата и промълви с медено-сладкото си провличане:

— Така си и мислех. Имаш треска. Някои от раните ти сигурно са забрали.

Мат премигна. Така я беше целувал, че пръстите на краката ѝ би трябвало да изтръпнат, а тя само му каза, че лицето му било сгорещено? Наведе отново глава — този път щеше да ѝ даде такава

целувка, че коленете ѝ да омекнат! — но тя опря длан на гърдите му и го избута назад.

— Селусия, донеси кутийката с мехлеми, която ми даде госпожа Лука — заповяда тя и Селусия изприпка до черния кон на Тюон с белите петна.

— Сега нямаме време за това — възрази Мат. — Ще се намажа с нещо довечера. — Все едно че не си беше отворил устата.

— Съблечи се, Играчко — нареди тя със същия тон, с който се бе обърнала към слугинята си. — Мехлемът ще щипе, но очаквам да си храбър.

— Няма да...

— Ездаци — обяви Харнан. Вече беше на седлото на тъмнокафявия си кон с бяло долу по краката и държеше едно от въжетата на товарните коне. — Единият е Ванин.

Мат се метна на Пипс, за да може да види по-добре. В галоп се приближаваха двама конници, заобикаляха нападалите дънери по пътя си. Освен че позна пъструшкото на Чел Ванин, нямаше как да сбърка самия ездач. Никой друг, толкова дебел и потръскващ се на седлото като чувал с лой, нямаше да може да остане в него при такава скорост без видимо усилие. Тоя човек можеше да се задържи на седлото и на глиган. След това Мат позна другия ездач — наметалото се вееше зад гърба му и се беше превил, все едно са го ударили с юмрук в корема. Изобщо нямаше да се изненада, ако в този миг заровете вземеха да спрат, но те продължиха да трополят в черепа му. Какво, в името на Светлината, търсеше проклетият Талманес в Алтара?

Двамата забавиха, Ванин дръпна юздите и остави Талманес да се приближи сам. Не от чинопочитание. Никакво чинопочитание нямаше у Ванин. Отпусна се лениво на седлото и се изплю през дупката между зъбите си. Спрял бе, защото знаеше, че Мат никак няма да остане доволен, и бе решил да стои по-настрана.

— Ванин ми разказа всичко, Мат — рече Талманес. Нисък и жилиав, с обръсната и напудрена глава над челото, кайриенецът имаше право да носи доста цветни ивици през гърдите, но малката червена ръка, пришита на тъмното му палто, беше единствената украса, ако не се броеше дългата червена кърпа, вързана на лявата му ръка. Никога не се смееше и рядко се усмихваше, но си имаше причини. — Много

съжалих, като чух за Нейлсийн и другите. Добър човек беше Нейлсийн. Всички бяха добри.

— Бяха, да — отвърна Мат, стиснал здраво юздите на гнева си. — Изглежда, Егвийн така и не ви се е притекла на помощ, да ви отърве от онези глупави Айез Седай, но какво, в името на проклетата скапана Светлина, търсиш тук? — Е, май не ги стисна много здраво все пак. — Кажи ми поне, че не си довел със себе си цялата проклета Банда, на триста скапани мили навътре в Алтара.

— — Егвийн все пак е Амирлин — отвърна спокойно Талманес и оправи наметалото на гърдите си. На него имаше друга червена ръка. — Не се оказа прав за нея, Мат. Тя наистина е Амирлинският трон и ги е стиснала ония Айез Седай за вратовете. Въпреки че някои от тях може би все още не го разбират. Според последното, което видях, тя и цялата им пасмина тръгнаха да обсадят Тар Валон. Може да го е завзела вече. Те могат да правят дупки във въздуха като онази, през която Прероденият Дракон ни прехвърли до Салидар. — Цветовете се завъртяха в главата на Мат и за миг се утаиха в образа на Ранд, който говореше на някаква жена със сива коса, прибрана на кок; Айез Седай, несъмнено, но гневът му издуха образа като мъгла.

Всички тези приказки за Амирлинския трон и за Тар Валон привлякоха Сестрите, естествено. Те смушиха конете си покрай Мат и се опитаха да вземат нещата в свои ръце. Е, Едесина се позадържа малко по-назад, както когато Теслин или Джолайн ѝ пъзхнеха юздечката в зъбите, но другите две...

— За кого говорите? — попита строго Теслин още преди Джолайн да си отвори устата. — Егвийн ли? Имаше една Посветена, Егвийн ал-Вийр, но тя е бегълка.

— Точно Егвийн ал-Вийр е, Айез Седай — отвърна учтиво Талманес. Винаги беше учтив с Айез Седай. — И не е никаква бегълка. Тя е Амирлинският трон, честна дума ви давам. — От гърлото на Едесина се изтръгна нещо, което можеше да се нарече писукане, ако беше някоя друга, а не Айез Седай.

— За това — после — измърмори Мат. Джолайн пак сърдито понечи да отвори уста. — После, казах. — Това само по себе си не бе достатъчно да спре тъничката Зелена, но Теслин сложи ръка на рамото ѝ, прошепна нещо, и толкова. Очите на Джолайн обаче продължиха да

святкат като ками, заплашваха да изтръгнат всичко, което иска да знае — но после — Бандата, Талманес?

— О, не. Взех само три конни знамена и четири хиляди конни стрелци с арбалети. Оставих в Муранди три конни знамена и пет пеши, с по — малко арбалети, със заповед да се придвижат на север до Андор. И Знамето на зидаря, разбира се. Добре е зидарите да са ти поддръка, ако се наложи да се вдигат мостове и така нататък.

Мат за миг стисна очи. Шест конни знамена и пет пеши. И Знаме на зидари! Бандата беше само две знамена, конно и пешо, когато ги остави в Салидар. Ех, трябваше да си задържи половината от златото, което толкова лекомислено беше оставил на Лука.

— И как да плащам на толкова хора? За цяла година няма да намеря достатъчно игри на зарове!

— А, колкото до това, склучих една сделчица с крал Редран. Вече е приключена, и тъкмо навреме — мисля, че се канеше да се обърне срещу нас; ще обясня после — но в ковчежетата на Бандата има пари за плата за повече от година. А и рано или късно Прероденият Дракон ще ти даде имения, големи при това. Издигнал е някои за владетели на държави, както чух, а ти си отраснал с него.

Този път не се опита да надвие цветовете, докато се утаяваха в Ранд и онази Айез Седай. Със сигурност беше Айез Седай. Изглеждаше корава жена. Само да се опитаеше Ранд да му даде някакви си титли, щеше да му ги натика в проклетото гърло, това щеше да направи. Мат Каутон не обичаше благородници — е, някои, като Талманес, ги биваше. И Тюон. Да не забравяме Тюон — и определено нямаше никакво желание да става благородник! Но каза само:

— Може. Няма значение.

Селусия се окашля шумно. Двете с Тюон бяха спрели конете си до Мат и Тюон седеше толкова изправена в седлото, с толкова леден поглед, с хладно и царствено лице, че той направо очакваше Селусия да почне да реди титлите ѝ. Нищо такова не направи обаче. Само помръдна на седлото и го изгледа навъсено, с очи като разпалени сини въглени, след което отново се окашля. Много шумно. Аха.

— Тюон, позволи ми да ти представя лорд Талманес Деловайнд Кайриенски — каза Мат. — Фамилията му е прочута и древна, а и той самият е добавил слава към името си. — Дребната женичка леко кимна. Може би само на косъм. — Талманес, това е Тюон. — Докато тя

го наричаше „Играчко“, нямаше да получи титли от него. Селусия го изгледа с гняв, с очи по-нажежени от всякога, колкото и невъзможно да изглеждаше.

Талманес обаче примига изненадано и се поклони много ниско в седлото си. Ванин придърпа още по-ниско периферията на шапката си, скрила лицето му наполовина. Все още отбягваше да погледне Мат в очите. Тъй. Изглежда Ванин вече бе обяснил на Талманес коя точно е Тюон.

Мат изръмжа наум, наведе се от седлото, дръпна шапката си от ашандарей и го издърпа. После си нахлупи шапката.

— Готови сме да продължим, Талманес. Заведи ни където ни чакат хората ти и ще видим дали ще извадим късмет да избегнем сеанчан-ците на излизане от Алтара, както вие на влизане.

— Доста сеанчанци видяхме. — Талманес завъртя дорчото и го подкара до Пипе. — Макар че повечето като че ли бяха алтарци. Лагерите им, изглежда, са пръснати навсякъде. За щастие, не видяхме от онези летящи същества, за които чухме да разправят. Но има един проблем, Мат. Свлачище. Загубих си ариергарда и част от товарните коне. Проходът е здраво запушен, Мат. Пратих трима души да се изкатерят, със заповед до другите да поведат Бандата за Андор. Единият си счупи врата, другият — крак.

Мат дръпна рязко юздите на Пипс.

— Предполагам, че това е проходът, за който говореше Ванин?

Талманес кимна, а Ванин, който яздеше зад тях, се обади:

— Адски си прав, той е. Проходите не растат по дърветата, не и в планина като Дамонас. — Никакво уважение нямаше у този човек.

— Тогава ще намериш друг — каза Мат. — Чувал съм, че можеш с вързани очи да си намериш пътя посред тъмна нощ. Не би трябвало да те затрудни. — Малко ласкателство никога не вреди. Пък и наистина беше чувал такива неща за него.

Ванин издаде звук, все едно че си глътна езика.

— Друг проход? Да съм намерел друг проход, вика. В планини като Дамонас не можеш ей така да намериш друг проход. Защо според тебе знаех само за един? — Сам се изненада, че си го призна. Доскоро твърдеше, че само бил чувал за него.

— Какво имаш предвид? — попита навъсено Мат и Ванин обясни. Доста надълго, като за него.

— Една Айез Седай ми го обясни веднъж. Виждаш ли, има стари планини. Имало ги е преди Разрушението, примерно на морското дъно, или нещо такова. По тях има проходи навсякъде, широки и полегати. Можеш да минеш през тях, ако внимаваш и имаш достатъчно припаси, и рано или късно ще излезеш от другата страна. А има и планини, възникнали по времето на Разрушението. — Дебелакът извърна глава и се изхрани. — В тяхходите са тесни, а понякога изобщо не можеш да ги наречеш проходи. Тръгнеш ли през тях, може да се скитащ, докато храната не ти свърши, и така и да не стигнеш от другата страна. Много народ, пренасящ това, което сигурно ще наречеш „необ-лагаема стока“, е пострадал, като изгубят такъв проход; хората измират, преди да намерят нов, който да ги преведе през висините. Навлезем ли в Дамонас с тоя запушен проход, сигурно и ние ще измрем. Като онез, дето не са си завъртели главите навреме и не са видели пътя назад.

Мат ги огледа един по един: Тюон, Айез Седай и Олвер. Всички зависеха от него, за да се спасят, но спасителният път от Алтара вече не съществуваше.

— Да тръгваме — рече той. — Трябва да помисля.

И скапано добре трябваше да помисли. Колкото скапано можеше по-добре.

ГЛАВА 26

СВЕТЪТ СЯКАШ СТАНА МЪГЛА

Играчката подкара бързо през леса, но Тюон яздеше плътно зад него — със Селусия до нея естествено, — тъй че можеше да го чуе какво си приказва с Талманес. Собствените й мисли обаче се сплитаха с чутото. Значи беше отраснал с Преродения Дракон, тъй ли? Прероденият Дракон! А беше отричал, че изобщо знае нещо за него. Тази негова лъжа не беше успяла да засече, а я биваше в засичането на лъжи. В Сеандар незасечената лъжа можеше да те убие или да те прати за продан на платформата като собственост. Да беше разбрала за увъртанията му, щеше да го зашлеви през лицето, вместо да му позволи да я целуне. Виж, *това* наистина беше шок, такъв, от който едва ли щеше скоро да се съвземе. Селусия й беше описвала какво е да те целуне мъж, но описанията й бледнееха пред действителността. Не, сега трябваше да слуша.

— Оставил си *Естеан* да командва? — избухна Играчката толкова силно, че две гургулици изхвърчаха от гнездото си в храстите с жално гукане. — Та той е глупак!

— Не е чак толкова глупав, че да слуша Дерид — отвърна спокойно Талманес. Не приличаше на човек, който лесно може да се възбуди. Оглеждаше се внимателно и непрекъснато въртеше глава. От време на време оглеждаше и небето над гъстите клони. Само беше чувал за ракен, но и за тях се озърташе. Думите му бяха още потривисти и бързи от тези на Играчката и й беше трудно да ги следи. Колко бързо говореха тези хора! — Карломин и Реймон не са глупаци, Мат — Реймон поне е глупак само понякога, — но никой от двамата няма да слуша един простосмъртен, колкото и да разбира повече от война от тях. Виж, Едорин ще слуша, но пожелах той да е с мен.

Знакът с червената ръка, който носеше Талманес, бе интригуващ. Повече от интригуващ. Много повече. От някой си стар и изтъкнат Дом бил, тъй ли? Но най-вече Играчката. Помнеше лицето на Ястребовото око. Това й се струваше съвсем невъзможно, но

отрицанията му се оказаха чиста лъжа, чиста като петната на леопард. Възможно ли беше Червената ръка да е гербът на Играчката? Но ако беше така, какво да каже за пръстена му? Тя насмалко не припадна, когато го видя за първи път. Е, толкова насмалко, колкото не ѝ се беше случвало от дете.

— Това ще се промени, Талманес — изръмжа Играчката. — Бездруго го оставих да продължи твърде дълго. Щом Реймон и другите вече командват знамена, това ги прави знаменосец-генерали. А ти си генерал-лейтенант. Дерид командва пет знамена и това също го прави генерал-лейтенант. Реймон и другите ще се подчиняват на неговите заповеди или да си ходят у дома. Като дойде Тармон Гай-дон, не искам да ми разцепят черепа, понеже някой проклетник отказва да се подчини на човек, който си няма проклети имена.

Талманес обърна коня си да заобиколи един шипков храст и всички подкараха след него. Оплетените клони бяха покрити с много дълги тръни, и криви при това.

— Няма да им допадне, Мат, но няма и да се върнат по домовете си. Знаеш го. Е, измисли ли вече как да се измъкнем от Алтара?

— Мисля над това — измърмори Играчката. — Мисля. Тези стрелци с арбалети... — Въздъхна тежко. — Не е разумно, Талманес. Първо, свикнали са да вървят пешком. Половината едва ще се крепят на седлата, ако тръгнем бързо, а ще ни се наложи. Може да са полезни в гори като тези, или навсякъде, където ще имат добро прикритие, но на открит терен, без пики, ще ги стъпчат, преди да успеят да пуснат втори залп.

Някъде в далечината изрева лъв. В далечината, ала все пак достатъчно близо, та конете да зацвилят нервно и да заудрят с копита. Играчката се наведе над шията на коня си и като че ли прошепна няколко думи в ухото му. Животното мигновено се укроти. Значи не беше поредната му измислица. Забележително.

— Подбрах мъже, които могат да яздят, Мат — рече Талманес, след като дорчото му също престана да цвили. — И всички са с новата ръчка. — В гласа му вече се прокрадна възбудена нотка. Дори сдържани мъже бяха склонни да се възбудят, заговореха ли за оръжия. — Три завъртания на ръчката... — ръцете му бързо се завъртяха, да покажат — и тетивата е изпъната. С малко тренировка човек може да изстреля седем-осем стрели за минута. С тежък арбалет.

Селусия ахна приглушено. С право беше изненадана. Ако Талманес говореше истината, а доколкото Тюон разбираше, нямаше причина да лъже Играчката, значи по някакъв начин трябваше да се сдобие с една от тези удивителни „ръчки“. Само с едно такова оръжие за мостра майсторите можеха да направят още. Стрелците с лъкове можеха да стрелят по-бързо, отколкото с арбалетите, но и повече време трябваше да се обучат. Винаги се намираха повече стрелци с арбалети, отколкото с лъкове.

— Седем?! — възкликна невярващо Играчката. — Това ще се окаже повече от полезно, но никога не бях чувал за такова нещо. Никога. — Последното го измърмори, все едно че беше особено важно, и поклати глава. — Как го открихте това?

— Седем или осем. Имаше един механик в Муранди — искаше да откара цял фургон с неща, които е изобретил, в Кемлин. Там имало нещо като школа, за схолари и изобретатели. Трябваша му пари за пътуването и с охота научи оръжейниците на Бандата как да ги правят тези неща. Засипваш врага със стрели при всяка възможност. Винаги е по-добре да избиеш враговете си отдалече, отколкото отблизо.

Селусия беше вдигнала дланите си тъй, че Тюон да ги види, и тънките ѝ пръсти бързо зашаваха във въздуха: КАКВА Е ТАЗИ БАНДА, ЗА КОЯТО ГОВОРЯТ? Използва правилната форма, като понизша към по-висша, но нетърпението ѝ бе почти осезаемо. Нетърпение към всичко, което ставаше. Тюон таеше от нея малко тайни, но засега беше разумно да скрие някои неща. Не изключваше Селусия да се опита насила да я върне в Ебу Дар, за да не наруши думата си. Задълженията на една сянка бяха многобройни и понякога налагаха да направиш последната саможертва, а не искаше да заповяда екзекуцията ѝ.

Отвърна ѝ в заповедна форма: ЛИЧНАТА АРМИЯ НА ИГРАЧКАТА, ОЧЕВИДНО. СЛУШАЙ И МОЖЕ ДА НАУЧИМ ПОВЕЧЕ.

Това, че Играчката командва армия, изглеждаше много странно. Беше чаровен понякога, дори остроумен и забавен, но често се държеше като палячо и винаги — като нехранимайко. Изглеждаше съвсем на място като паленце на Тилин. Но също така изглеждаше на място сред артистите в позорището, а също така с марат-дамане и с двете избягали дамане, както и в „ада“. Онова се оказа пълно

разочарование. Нито един бой! Последвалите събития не го бяха компенсирани. Да се забъркаш в уличен бой съвсем не беше като да видиш бой в един „ад“. И това естествено се оказа много по-досадно от мълвата, която бе чула в Ебу Дар. Иначе Играчката се бе проявил откъм непозната страна в уличната свада. Силен и храбър, макар и с някаква особена слабост. Странно, но това ѝ се беше сторило някак симпатично.

— Добър съвет — отвърна той разсеяно, като придърпа черния шал около шията си. Тюон се зачуди за белега, който с толкова усилие се мъчеше да скрие. Непонятно ѝ беше защо го прави. Защо го бяха обесили и как беше оцелял? Не можеше да го попита. Нищо против нямаше да го накара малко да сведе очи — всъщност забавно беше да го кара да се гърчи; толкова малко усилие ѝ трябваше — но не искаше да го унищожи. Най-малкото — не засега.

— Не го ли позна? — попита учудено Талманес. — От твоята книга е. Крал Редран има две копия в библиотеката си. Наизуст я е запомнил. Въобразява си, че това ще го направи голям пълководец. Остана толкова доволен от сделката ни, че поръча да ми напечатат едно копие и да го подвържат.

Играчката го изгледа озадачено.

— Моя книга ли?

— Онази, за която ни разказа, Мат. „Мъгла и стомана“, от Мадок Комадрин.

— А, оная книга. — Играчката сви рамене. — Четох я, отдавна.

Тюон скръцна със зъби и пръстите ѝ зашаваха: КОГА НАЙ-СЕТНЕ ЩЕ ПРЕСТАНАТ ДА ГОВОРЯТ ЗА КНИГИ И ЩЕ СЕ ВЪРНАТ НА ИНТЕРЕСНИ НЕЩА?

СИГУРНО, АКО СЛУШАМЕ, МОЖЕМ ДА НАУЧИМ ПОВЕЧЕ, отвърна Селусия. Тюон я изгледа сърдито, но тя си беше изписала такова невинно изражение, че въсенето ѝ не издържа дълго. Засмя се — тихичко, да не се усети Играчката, че са толкова близо зад него — и Селусия също. Тихичко.

Играчката обаче се беше смълчал, а Талманес явно беше доволен нещата да си останат така. Яздеха в пълна тишина, ако се изключеха горските звуци — песента на птиците, странното бърборене на черноопа-шати катерички по клоните. Тюон се зае да оглежда за поличби, ала нищо не привлече погледа ѝ. Между дърветата прелитаха

яркопери птици. Веднъж зърнаха стадо от петдесетина високи дългнести говеда с дълги рога, щръкнали прави от двете страни. Животните ги бяха чули, че идват, и бяха привели глави за бой. Един бик замята глава и зарови земята с копита. Играчката и Талманес поведоха предпазливо около стадото, по-надалече, а тя хвърли поглед през рамо. Червените ръце... защо ли се наричаха така? Трябваше да попита Играчката.

Червените ръце водеха товарните коне, но Гордеран си беше вдигнал арбалета, а другите бяха заредили стрели на лъковете си. Значи този добитък беше опасен. Нямаше много поличби, свързани с добитък, и тя въздъхна облекчено, след като животните се смалиха зад тях. Не беше била целия този път, за да я убие крава. Или да види, че Играчката го убива крава.

След малко Том и Алудра се приближиха и подкараха до нея. Жената само я погледна веднъж и продължи, вторачена напред. Лицето на тарабонката, обрамчено с тези плитчици с ярки мъниста, винаги беше вдървено, щом погледнеше нея или Селусия — явно беше от хората, отказващи да приемат Завръщането. Гледаше Играчката и изглеждаше... довольна. Сякаш се беше уверила в нещо, едва ли не. Защо Играчката я беше взел с тях? Едва ли заради фойерверките. Хубавички си бяха, но не можеше да се сравнят с „Небесните светлини“, представяни дори от недообучена дамане.

Виж, Том Мерилин беше много по-интересен. Белокосият старец безспорно беше опитен шпионин. Кой ли го беше изпратил в Ебу Дар? Бялата кула изглеждаше най-очевидният кандидат. Рядко се задържаше край трите така наречени „Айез Седай“, но един добре обучен шпионин едва ли щеше да се издаде по такъв начин. Присъствието му я безпокоеше. Докато не бъдеше окаишена и последната Айез Седай, Бялата кула си беше сериозен повод за безпокойство. Въпреки всичко понякога я спохождаха тревожни мисли, че по някакъв начин Играчката е част от заговора на Бялата кула. Беше невъзможно, освен ако някои от тези Айез Седай не бяха всезнаещи, ала все пак тази мисъл я безпокоеше — понякога.

— Странно съвпадение, не мислите ли, господин Мерилин? — заговори го тя. — Да срещнем част от войската на Играчката посред горите на Алтара.

Той поглади дългите си мустаци с юмрук, без да крие тънката си усмивка.

— Той е тавирен, милейди, а човек никога не знае какво може да се случи около един тавирен. Винаги е... интересно... когато пътуваш с тавирен. Мат притежава способността да намира каквото му трябва, когато му потрябва. Понякога — преди да е разбрал, че му трябва.

Тя то зяпна, но старецът изглеждаше сериозен.

— Свързан е с Шарката? — Така можеше да се преведе думата. — Какво означава това?

Сините очи на стареца се разшириха от удивление.

— Нима не знаете? Та нали е казано, че Артур Ястребовото крило е бил най-силният тавирен, живял някога, силен може би колкото Ранд ал-Тор. Не бих допуснал, че точно вие... Все едно, щом не знаете, значи не знаете. Тавирен са хора, около които се оформя самата Шарка, хора, изтъкани от самата Шарка, за да поддържат верния ход на изтъкаването ѝ, навярно за да поправят грешките, промъкнали се в това изтъкаване. Някоя Айез Седай сигурно ще ви го обясни по-добре от мен. — Сякаш Тюон щеше да заговори с марат-дамане или още по-лошо — с избягала дамане.

— Благодаря ви — учтиво отвърна тя. — Мисля, че чух достатъчно.

Тавирен. Тези хора, с безкрайните им суеверия! Едно кафяво птиченце, сипка явно, излетя от един висок дъб и направи три широки кръга над главата на Играчката, преди да продължи полета си. Тюон най-сетне видя поличбата си. *Стои близо до Играчката.* Не че мислеше да прави нещо друго. Беше дала думата си, играеше играта така, както трябваше да се играе, а никога в живота си не бе нарушавала думата си.

Малко повече от час, след като бяха потеглили, някъде напред изчурулика птица и Селусия ѝ посочи първия пост — мъж с арбалет в гъстите клони на един дъб отпред, свил ръката си в шепа пред устата. Не беше птица значи. Още птичи трели възвестиха приближаването им и скоро вече яздеха през спретнато подреден лагер. Шатри нямаше, но пиките бяха подредени грижливо на пирамиди, конете бяха на коневръзите, опънати между дърветата, близо до постелите на ездачите, седлата и дисагите до всяко животно. Бързо можеха да

разтурят стана и да продължат похода. Лагерните огньове бяха малки и почти не вдигаха дим.

Щом влязоха в лагера, мъжете в сиво-зелени брони, със същата червена ръка на ръкавите на палтата и с червени кърпи, вързани на левите ръце, започнаха да се надигат от постелите си. Виждаха се набръчкани лица, нашарени с белези, и младежки лица, всички — приковали очи в Играчката и с физиономии, които можеше да определи само като „жадни“. Забръмчаха мъжки гласове и глъчта се усили като полъх на вятър сред дърветата:

— Лорд Мат.

— Лорд Мат се върна.

— Лорд Мат ни намери.

— Лорд Мат.

Тюон и Селусия се спогледаха. Обичта в тези гласове бе непресторена. Това беше рядкост и често се свързваше с командири, поддържащи халтава дисциплина. Но пък и тя не очакваше от войската на Играчката да е нещо друго освен дрипава и недисциплинирана сган, мъже, които само пият и играят комар. Само че тези мъже не изглеждаха по-разхайтени от който и да е полк, успял да премине през планинска верига и да извърви няколкостотин мили. Не забеляза нито един, който да се поклаща пиян.

— Обикновено лагеруваме денем и се движим през нощта, да не ни видят сеанчанците — обясни Талманес на Играчката. — Това, че не сме видели от ония летящи зверове, още не значи, че наблизо няма такива. Повечето сеанчанци, изглежда, са далече на север или на юг, но явно имат лагер на по-малко от трийсет мили на север, а според мълвата в него има и едно такова същество.

— Добре си осведомен, изглежда — отвърна Играчката, докато оглеждаше войниците, които подминаваха. Изведнъж кимна рязко, все едно че беше взел някакво решение. Изглеждаше мрачен и... възможно ли беше да е примирен?

— Така е, Мат. Доведох със себе си половината съгледвачи, а назначих и някои алтарци, воювали срещу сеанчанците. Е, повечето от тях явно са крали коне само, но с охота се отказаха от това срещу възможността наистина да се бият с тях. Мисля, че знам къде са повечето сеанчански лагери, от Теснините на Малвайд на юг дотук.

Изведнъж един от мъжете запя с дълбок глас, включиха се и други, и песента скоро закънтя от всички посоки:

*— Хей, радост е да пиеш ейл и вино,
момиче да погалиш с глезен мил,
но най-голяма е насладата, дружино във танца ни
със Джак на Сенките.*

Вече пееха всички в лагера, ревяха хиляди мъжки гласове:

*— Ще хвърлим заровете, както и да падат,
девойчета ще гушнем, всякакви на ръст,
че после, викне ли ни Мат, ще тръгнем на танца ни
със Джак на Сенките.*

Завършиха песента с викове, смях и тупания по раменете. Кой, в името на Светлината, беше този „Джак на Сенките“?

Играчката дръпна юздите на коня си и вдигна чудатото си копие, Само толкова, но бе достатъчно войниците да се смълчат. Значи не беше мек в дисциплината. Имаше още няколко причини войниците да обичат командирите си, но най-обичайните като че ли не бяха приложими точно за Играчката.

— Нека не им позволим да разберат, че сме тук, преди сами да пожелаем да го разберат — заговори той високо. Не викаше, само се постара гласът му да отекне. А мъжете го чува и заповтаряха думите му през рамо, та да стигнат до хората, които бяха по-назад. — Далече сме от родния край, но смятам да се върнем. Тъй че се подгответе за тръгване и за бърз марш. Бандата на Червената ръка може да се движи по-бързо от всеки друг и сега ще го докажем. — Този път възгласи нямаше, но мнозина закимаха. Той се обърна към Талманес: — Имаш ли карти?

— Най-добрите, които може да се намерят — отвърна Талманес. — Бандата вече си има свой картограф. Майстор Ройдел вече има добри карти за всичко от Аритския океан до Гръбнака на света, а

откакто прехвърлихме Дамонас, с помощниците му правят нови карти на местността, през която преминахме. Дори нахвърлиха карта на Източна Алтара с онова, което научихме за сеанчанците. Повечето от лагерите са временни обаче. Войници, тръгнали нанякъде.

Селусия помръдна в седлото си, а Тюон ѝ подаде сигнал ТЪРПЕНИЕ, в строго заповедна форма — команда. Запази лицето си спокойно, но отвътре ѝ кипеше. Знанието къде спират войници можеше да подсказва къде отиват. Трябваше да измисли как да се изгори тази карта. Беше толкова важно, колкото да сложи ръка на онези ръчки на арбалет.

— Искам и аз да поговоря с майстор Ройдел — каза Играчката.

Приблжиха се войници да поемат конете и за миг като че ли настъпи суматоха. Един с окапали зъби пое юздите на Акеин и Тюон му даде изрични указания как точно да се погрижи за кобилата. Той ѝ отвърна с поклон и я изгледа кисело. Простосмъртните по тези земи като че ли си вярваха, че са равни на всички други. Селусия даде същите указания на дългурестия младеж, който пое Розичка — Тюон смяташе, че името е подходящо за кон на слугиня. Младежът се вторачи в деколтето ѝ и Селусия го зашлеви. Силно. Той само се ухили и отведе дорестата кобила, като си потриваше бузата. Тюон въздъхна. Селусия нямаше проблем, но за нея да зашлеви простосмъртен означаваше да сведе очи за месеци.

Много скоро обаче вече седеше на съвременно столче със Селусия зад гърба ѝ, а дебелакът Лопин им поднесе калаени чаши, пълни с черен чай, и съвсем изискано се поклони, както на нея, тъй и на Селусия. Не достатъчно дълбоко, но все пак се постара той плешивец. Чаят му беше подсладен съвършено, но пък той вече им беше поднасял достатъчно и знаеше как ѝ харесва. Хората наоколо се бяха оживили. Талманес се прегърна със сивокосия Нерим, който явно беше неговият слуга и много се радваше, че пак са се събрали. Най-малкото обикновено скръбната физиономия на мършавия мъж за миг се озари от усмивка. Тези неща беше редно да стават насаме. Лейлвин и Домон оставиха господин Чарин да отведе Олвер, за да му покаже лагера, с Джюйлин и Тера — Том и Алудра също, колкото да се поразтъпчат — след което най-преднамерено седнаха на столчета много близо до нея. Селусия лекичко изръмжа, но Тюон преглътна провокацията и махна на госпожа Анан също да придърпа столчето си до нея. Рано или късно

предателите щяха да бъдат наказани, както и крадецът, собствеността щеше да се върне на законните собственици, а марат-дамане да бъдат окаишени. Но тези неща засега трябваше да изчакат, заради по-важното.

Появиха се още трима командири, млади благородници със същата червена ръка на тъмните копринени палта, и се запрегръщаха с Играчката, с много смях и тупане по раменете, което тук явно беше знак за сърдечна радост. Тюон скоро разбра кой кой е. Едорион беше смуглият мършав мъж със сериозната физиономия, освен когато се усмихнеше, Реймон — широкоплещестият, който много се усмихваше, а Карломин — високият и слабичък. Едорион беше гладко обръснат, а Реймон и Карломин имаха черни бради, лъскави, сякаш намазани с масло. И тримата отделиха голямо внимание на Айез Седай, закланяха им се дълбоко. Дори се поклониха на Бетамин и Сета! Тюон поклати глава.

— Често пъти съм ви казвала, че светът тук е много по различен от онзи, с който сте свикнали — измърмори госпожа Анан. — Но вие все не ми вярвахте, нали?

— Само заради това, че нещо е така, още не значи, че трябва да е така, дори да е било така от дълго време — отвърна Тюон.

— Човек може да каже същото и за вашия народ, милейди.

— Би могъл.

Остави нещата дотук, макар обикновено разговорите ѝ с Анан да ѝ бяха приятни. Госпожа Анан оспорваше окаишването на марат-дамане, както можеше да се очаква, и дори правото да имаш да'ковале, представи си, но все пак това бяха по-скоро беседи, отколкото спорове, а Тюон беше успяла да я накара да отстъпи по няколко точки. Хранеше надежди, че някой ден ще я вкара в правия път. Не и днес обаче. Днес трябваше да се съсредоточи върху Играчката.

Появи се и майстор Ройдел, кръглолик мъж с прошарена коса, туловището му бе изпънало тъмното му палто; следваха го шестима яки младежи, всеки понесъл дълъг кожен калъф.

— Донесох всички карти на Алтара, които имам, милорд — заговори той с мелодичен акцент на Талманес, докато се кланяше. Всички ли по тези земи говореха тъй, че все едно думите им се надбягват? — Някои покриват цялата страна, други — не повече от

няколкостотин квадратни мили. Най-добрите са моите, разбира се, тия, дето ги направих последните няколко недели.

— Лорд Мат ще ти каже какво иска да види — рече Талманес. — Да го оставим ли на теб, Мат?

Но Играчката вече казваше на картографа какво иска — картата с отбелязаните на нея сеанчански лагери. Набързо я изпънаха на земята и Играчката клекна до нея. Майстор Ройдел прати на бегом един от помощниците си да му донесе столче. Щеше да му се пръсне палтото, ако се опитваше да направи като Играчката, а сигурно щеше и да се катурне. Тюон се вторачи жадно в картата. Как да се докопа до нея?

Талманес погледна другите и се изсмя, сякаш да те отрежат така презрително бе най-смешното нещо на света, и четиримата тръгнаха към Тюон. Айез Седай се струпаша около картата, докато Играчката не ги скастри да не надничат над рамото му. Отдръпнаха се малко, с Бетамин и Сета зад тях, и си заговориха, като от време на време го поглеждаха. Ако Играчката обърнеше капка внимание на физиономииите им, особено на Джолайн, сигурно щеше да се притесни, въпреки онзи невероятен тер-ангреал, за който госпожа Анан твърдеше, че носел.

— Ние трябва да сме тук някъде нали? — рече той и отбеляза с пръст едно място на картата. Майстор Ройдел измърмори утвърдително. — Значи това трябва да е лагерът, в който се предполага, че е ракенът? Летящият звяр? — Отново му измърмори утвърдително. — Добре. Какъв е лагерът? Колко души има там?

— Според донесенията — снабдителен, милорд. За снабдяване на патрули. — Младежът се върна със столчето и дебелият мъж се отпусна с пъшкане. — Трябва да са стотина, най-вече алтарци, и към двеста души ратаи, но ми казаха, че понякога може да отседат до над петстотин войници. — Предпазлив беше този майстор Ройдел.

Талманес направи един от странните тукашни поклони, с единия крак напред, а другите го повториха като един.

— Милейди. Ванин ми каза за положението ви и за обещанията, които е дал лорд Мат. Искам само да ви кажа, че той държи на думата си.

— Така си е, милейди — измърмори Едорион. — Винаги. — Тюон му махна да се отдръпне, за да не изпуска от очи Играчката, и той го направи, като погледна изненадано към Играчката, а после —

към нея. Тя го изглежда строго. Само това ѝ липсваше, тия мъже да почнат да си въобразяват разни неща. Все още не всичко вървеше както трябва. И все още имаше възможност всичко да се обърка.

— Той лорд ли е, или не е? — попита ги строго тя.

— Моля? — отвърна Талманес. — Извинете, но бихте ли повторили? Сигурно имам кал в ушите. — Тя повтори думите си внимателно, но все пак им отне около минута, докато разберат какво им казва.

— Душицата ми да изгори дано, не — най-сетне отвърна със смях Реймон и се почеса по брадата. — Освен за нас. За нас си е лорд.

— Той общо взето не си пада по благородниците — обясни Карломин. — Смятам го за чест, че съм от малцината, които не мрази.

— Чест си е — съгласи се Реймон.

Едорион само кимна.

— Войниците, майстор Ройдел — каза твърдо Играчката. — Покажете ми къде са войниците. И повече от някакви си няколкостотин.

— Какво прави той? — попита намръщено Тюон. — Не може да си въобразява, че ще *измъкне* толкова хора, дори да знае къде е и последният войник. Все пак има патрули, има обходи на ракен. — Те пак се позабавиха, преди да ѝ отговорят. Май трябваше да се опита да говори много бързо.

— Никакви патрули не сме виждали на повече от триста мили околоръст, и никакви ракени — отвърна ѝ кротко Едорион. И я огледа. Късно беше да му спре въображението.

Реймон пак се изсмя.

— Доколкото го знам Мат, замисля ни сражение. Бандата на Червената ръка отново влиза в бой. Много време мина, мене ако питате.

Селусия изсумтя, а също и госпожа Анан. Тюон трябваше да се съгласи с тях.

— Една битка няма да ви измъкне от Алтара.

— Значи ни замисля война — отвърна Талманес. Светлина, другите трима кимнаха съгласни, сякаш това бе най-обичайното нещо! Реймон дори се изсмя. На него май всичко му се струваше смешно.

— Три хиляди ли? — възкликна Мат. — Сигурен ли си? Поне да си почти сигурен, човече. Да си почти сигурен стига. Ванин може да ги

открие къде са, ако не са се придвижили много.

Тюон го изгледа, както беше клекнал от другата страна до картата и въртеше пръст над нея. И изведнъж го видя в нова светлина. Палячо ли? Не. Лъв, натикан в конска ясла, щеше да прилича на много странна шега, но лъв в степта бе нещо съвсем друго. Играчката вече бе лъв, развихрил се в степта. Полазиха я ледени тръпки. Що за човек бе този, с когото така се оплете? След толкова време най-сетне осъзна, че си няма и най-малка представа.

Нощта бе достатъчно хладна и въпреки кожената подплата на наметалото Перин потръпна, щом вятърът задуха по-силно. Лимбът около дебелия лунен сърп предричаше, че скоро отново ще завали. От гъстите облаци, лазещи под него, бледата светлина ту гаснеше, ту се усилваше, гаснеше и се усилваше, но за очите му бе достатъчна. Седеше в седлото на Стъпко малко зад края на дърветата и наблюдаваше четирите сиви каменни вятърни мелници — всъщност помпи, но за Перин си бяха мелници — на поляната на билото: белите им платна ту лъсваха, ту потъваха в сянка при въртенето. Механизмите скърцаха шумно. Шайдо едва ли изобщо знаеха, че трябва да ги смазват, за да работят добре. Каменният акведукт бе като тъмна резка, изпънала се на изток над високи каменни арки, през изоставени ферми и оградени със синори нивя — Шайдо ги бяха засели твърде рано, при толкова дъжд — към друго възвишение и езерото отвъд него. Перин подръпна тежкия чук в клупа на колана си. Малден и Файле. Само след няколко часа щеше да добави още един възел на каишката в джоба си.

Изключи всички мисли в ума си. „Готови ли сте, Снежно утро? Достатъчно близо ли сте вече?“ — помисли си. Вълците избягваха селищата, а при ловните дружини на Шайдо, шарещи из леса през целия ден, стояха по-настрана от Малден от обичайното.

„Търпение, Млади бико“ — прокълтя отговорът в главата му, с лека нотка на раздразнение. Но пък Снежно утро по нрав си бе раздразнителен, покрит с белези самец, на доста почтена възраст за вълк; веднъж сам беше убил леопард. Старите рани понякога му пречеха да заспи за много дълго. „След два дни, както каза. Там ще сме. Хайде, остави ме да се опитам да поспя. Утре трябва да

половуваме добре, защото вдругиден не ще можем“. Бяха, разбира се, по-скоро образи и миризми — „два дни“ беше слънцето, обикалящо два пъти небето, а „лов“ — глутница, тичаща с вирнати муцуни след мирис на сърна — но умът на Перин превръщаше образите в думи още докато ги виждаше в главата си.

Търпение. Да. Припряността разваляше работата. Но след като бе толкова близо, беше трудно. Много трудно.

От тъмната врата на най-близката вятърна мелница се появи фигура и размаха над главата си късо айилско копие. Скърцането го беше убедило, че мелниците все още трябва да са пусти — пусти бяха, когато Девите ги бяха огледали, а никой нямаше да се примири с този шум повече, отколкото се налага — но все пак бе изпратил Гаул с няколко Девы да се увери така ли е.

— Да тръгваме, Мишима — рече той и стисна юздите.

— Как изобщо можеш да виждаш нещо? — измърмори сеанчанецът. Избягваше да поглежда. Перин, защото златните му очи светеха в нощта. Първия път, когато видя това, нашареният с белези мъж подскочи. Тази нощ не миришеше весело. Миришеше напрегнато. Но той се обърна през рамо и подвикна тихо: — Изкарайте колите напред. Хайде, бързо. Бързо. И по-тихо, че ушите ще ви откъсна!

Перин сръга дорестия жребец, без да изчака другите, нито шестте коли с високите колела. Обилно смазаните оси ги правеха безшумни, колкото можеше да са безшумни коли. За него все пак бяха шумни — конските копита жвакаха в калта, скърцането на дъските също бе силно, но се съмняваше, че друг някой ще ги чуе дори от петдесет разтега, а сигурно и по-отблизо. На билото на ниския хълм слезе и пусна юздите на Стъпко. Като обучен боен кон, жребецът щеше да стои на място, все едно че е спънат, докато юздите му висят. Вятърните мелници стенеха и крилата им леко се обръщаха, щом вятърът сменеше посоката си. Бяха толкова високо, че можеше да ги пипне само ако подскочеше, щом се спуснат надолу. Взря се към последното възвишение, зад което се криеше Малден. Дървета не растяха по него, само ниски храсти. Нищо не се движеше в тъмното. Само още един рид между него и Файле. Девите бяха излезли навън и стояха до Гаул, всички забулени.

— Никой няма — рече Гаул, високо. Бяха толкова близо до мелниците, че скърцането им щеше да заглуши шепота.

— Прахта е непокътната от предишния път — добави Сюлин. Перин се почеса по брадата. Толкова по-добре. Ако се бе наложило да убият Шайдо, можеха да извлекат труповете, но липсата на убитите все пак щеше да проличи и това щеше да привлече вниманието им към мелниците и акведукта. И някой можеше да помисли за водата.

— Помогни ми с тези капаци, Гаул.

Не беше нужно да го прави той. Щеше да му спечели само няколко минути, но нещо трябваше да прави. Гаул пхна копието си под кожените ремъци на гърба си при другите. Акведуктът минаваше по билото, между четирите вятърни мелници, на височина до раменете на Перин и по-малко за Гаул, който се прехвърли от другата страна. Малко зад последните две мелници имаше бронзови халки от двете страни, с помощта на които можеха да се повдигнат тежките каменни плочи, широки две стъпки и пет на дължина, тъй че да се отвори отсек от шест стъпки. Не знаеше за какво служи този отвор. Имаше още един такъв, от другата страна. Сигурно за да се оправят клапите, които караха водата да тече само в една посока, или да се влиза и да се запущват пукнатини. Видя малките вълнички по водната повърхност — носеха се към Малден по каменния канал.

Мишима спря при тях, слезе от коня и погледна колебливо към Сюлин и Девите. Сигурно вярваше, че тъмнината крие лицето му. Миришеше тревожно. След него по разкаляния склон бързо се изкачиха първите сеанчански войници в червени куртки, всеки понесъл издути ютени торби. Издути, но не тежки. Тежаха не повече от по десет фунта. Една жилава жена изглежда подозрително айилците, остави своите торби на земята и срязва едната да я отвори. Шепа черни зрънца се изсипаха в калта.

— Това го прави над отвора — рече Перин. — Всяко зрънце да падне във водата.

Тя погледна Мишима, а той кимна отсечено и каза:

— Прави каквото ти заповяда лорд Перин, Арата.

Тя вдигна торбата и я изсипа в акведукта. Черните зрънца се понесоха към Малден. Беше пуснал щипка от тях в чаша с вода, макар и да не му се искаше да похаби дори толкова, и доста време мина, докато попият достатъчно вода, за да потънат. Надяваше се, че ще е достатъчно, за да стигнат до щерната в града. А можеше да се напоят и в самия акведукт. Тъй или иначе, щерната щеше рано или късно да се

превърне в чай от вилняк. Светлината да дадеше дано да е достатъчно силен. С малко късмет — може би достатъчно силен, за да подейства на алгай'д'сисвай. Целта му бяха Мъдрите, които можеха да преливат, но бе готов да се възползва от всяко друго предимство. Светлината да дадеше дано да не стане по-бързо, отколкото очакваше. Ако Мъдрите почнеха да се олюляват много скоро, сигурно щяха да се досетят каква е причината, преди да е готов. Но единственото, което можеше да направи, бе да продължава, все едно че е сигурен кое кога точно ще стане. И да се моли.

Докато изсипят и втората торба в каменния канал, останалите вече започнаха да се трупат на билото. Първа дойде Сеонид, дребна женица, вдигнала черните си поли високо, за да не се окалят. Мишима отклони погледа си от Девите към нея и направи един от ония техни жестове „зло да бяга“. Странно, как можеха да вярват, че това върши работа? Войниците, строени в редица с торбите, също я зяпнаха, повечето опулени, и запристъпваха нервно от крак на крак. Никак не им беше леко на сеанчанците в близост до Айез Седай. Стражниците й, фурен и Терил, вървяха по петите й, всеки отпуснал десница на дръжката на меча си. И на тях им беше нервно със сеанчанците. Единият беше мургав, със сиви кичури в къдравата черна коса, другият — свет-локос и млад, със завити нагоре мустачки, но иначе си приличаха като две грахови зърна, високи, мършави и много сурови. Малко след тях се появи Роваир Кирклин, набит мъж с тъмна окапваща коса и мрачно лице. Не обичаше да се дели от Масури. Тримата носеха вързопи с храна и тежки мехове. Един висок мъж остави торбите си на ръба на канала, а жилавата жена тръгна надолу да донесе още. Колите бяха пълни догоре с такива торби.

— Запомни — каза той на Сеонид, — най-опасно ще е от щерната до крепостта. Ще трябва да минете по стената, а в града може да има Шайдо дори и толкова късно. — Галина така и не беше сигурна. Някъде в далечината глухо отекна гръм, после — втори. — Може да завали и дъждът ще ви прикрие.

— Благодаря — ледено му отвърна тя. Потъналото й в сянка лице беше самата маска на айезседайска ведрост, но мирисът й лютеше от възмущение. — Така и нямаше да го знам, ако не ми беше казал. — В следващия миг лицето й се смекчи и тя сложи ръка на рамото му. — Знам, че си притеснен за нея. Ще направим каквото можем. — Тонът й

не че беше точно топъл — никога не беше топъл, — но не беше и леден като преди малко, а мирисът ѝ се смекчи до съчувствие.

Терил я повдигна на ръба на акведукта — сеанчанецът, който изпразваше торбата вилняк във водата, висок тип с почти толкова белези, колкото Мишима, за малко да я изтърве — а тя леко се намръщи, след което се спусна във водата и ахна. Сигурно бе много студена. Приведе глава и скоро се скри от очите им — към Малден. Фурен тръгна след нея, после — Терил, а накрая и Роваир. Трябваше силно да се наведат, за да се поберат под капака на акведукта.

Илиас плесна Перин по рамото, преди и той да скочи във водата.

— Трябваше да я подрежа тая брада като тебе, да не се мокри. — Посивялата брада, разрошена от вятъра, стигаше до гърдите му, но пък и косата, стегната на тила му с каишка, висеше до кръста му. Той също носеше храна и мях с вода. — Все пак една студена баня помага на човек да не мисли за неприятностите си.

— Мислех, че помага да не мислиш за жени — отвърна Перин. Нямаше настроение за шеги, но пък и не можеше да очаква, че всички ще са мрачни като него.

Илиас се изсмя:

— Че какво друго носи неприятности на човек?

Скри се във водата и на мястото му застана Таланвор. Перин го хвана за черния ръкав.

— И не забравяй: никакви геройства. — Много се беше двоумил дали да му позволи да участва в това.

— Никакви геройства, милорд — съгласи се Таланвор. За пръв път от дълго време изглеждаше нетърпелив. Мирисът му също тръпнеше от нетърпеливост. Но и нотка предпазливост се долавяше също така. Тази предпазливост бе единствената причина да не си остане в лагера. — Няма да изложя Мейгдин на риск. Нито лейди Файле. Просто искам да видя Мейгдин колкото може по-скоро.

Перин кимна и го пусна да тръгва. Това можеше да го разбере. Отчасти и на него самия му се искаше да се спусне по акведукта. Да види отново Файле колкото може по-скоро. Но всяка част от цялата тази работа трябваше да се изпипа, а го чакаха и други задачи. Освен това, ако наистина влезеше в Малден, никак не беше сигурен, че ще може да се сдържи и да не се опита да я намери. Собствената си миризма не можеше да улови, разбира се, но се съмняваше, че в нея

има предпазливост. Крилата на вятърните мелници отново се обърнаха със силно скърцане. Добре поне че вятърът не беше стихнал. Всяко спиране на водата щеше да е гибелно за плана им.

Билото вече се беше изпълнило с народ. Двайсетина от следовниците на Файле чакаха реда си при акведукта — всичко, което бе останало от тях, освен двамата, които шпионираха Масема. Жените носеха мъжки палта и бричове и бяха обръснали главите си, само с един дълъг перчем на темето в подражание на айилците, макар че никой айилец нямаше да носи меч като тях. Много от тайренските мъже сй бяха обръснали брадите, понеже айилците не носеха бради. Зад тях петдесет мъже от Две реки носеха алебарди и неизпънати дълги лъкове — прибрали си бяха тетивите на сухо под палтата. Всички мъже в лагера се бяха писали доброволци за това и Перин ги беше оставил да хвърлят чоп. Беше мислил да удвои броя им, че и повече. Следовниците и хората от Две реки също носеха вързопи с храна и мехове с вода. Потокът сеанчански войници не секваше — носеха пълни торби нагоре по склона и празни — обратно надолу. Дисциплинирани бяха. Щом някой се подхлъзнеше в калта и паднеше, а това ставаше често, никой не сипеше ругатни, нито мърмореше. Ставаха и продължаваха напред.

Селанде Даренгил, облечена в тъмно палто с шест цветни водоравни ивици през гърдите, спря и подаде ръка на Перин. Стигаше едва до гърдите му, но Илиас твърдеше, че доста добре борава с меча, който носеше на бедрото си. Перин вече не мислеше, че тя и останалите са глупаци — е, не винаги — въпреки усилията им да подражават на айилските нрави. Опашката на темето ѝ бе вързана с черна панделка. В миризмата ѝ нямаше страх, само решимост.

— Благодаря ви, че ни позволите да вземем участие в това, милорд — каза тя. — Няма да ви провалим. Нито лейди Файле.

— Знам — отвърна той и стисна ръката ѝ. Преди време беше изтъквала, че служи на Файле, а не на него. Стисна ръката на всеки от тях, преди да се спуснат в акведукта. Всички миришеха решително. Също и Бан ал-Сийн, който командваше хората от Две реки.

— Като дойдат Файле и другите, залостете външните порти, Бан. — Вече му го беше казал, но не можа да се сдържи да не го повтори. — И вижте дали не можете да ги измъкнете по акведукта. — Крепостта не беше издържала напора на Шайдо първия път и ако нещо се

объркаше, съмняваше се, че ще ги задържи и сега. Не мислеше да разваля сделката си със сеанчанците — Шайдо щяха да си платят за всичко, което бяха причинили на Файле, а и не можеше да ги остави да продължават да опустошават околностите — но искаше да я измъкне извън опасността колкото може по-скоро.

Бан опря калъфа с дългия лък и алебардата си на стената на акведукта, надигна се и бръкна дълбоко във водата. Измъкна я, избърса я в палтото си и се почеса по дългия нос.

— На дъното има утайка, тинеста като в езеро. Много време ще ни трябва да се спуснем по последния склон, без да се подхлъзваме, лорд Перин, камо ли да се катерим обратно. Мисля, че ще е по-добре да изчакаме в крепостта, докато не дойдете.

Перин въздъхна. Беше мислил да ги снабди с въжета, но щяха да му трябват близо две мили дължина, много товар, а ако някой Шайдо забележеше края му откъм Малден, щяха да преровят града до шушка. Малък риск може би, но пред горчивата загуба, до която можеше да доведе, му изглеждаше огромен.

— Ще гледам да дойда колкото може по-скоро, Бан. Обещавам.

Стисна ръката и на всеки от тях. На Тод ал-Каар с широките челюсти и на Леоф Торфин, с белия кичур през косата, над белега, оставен му от тролоци. На младия Кенли Маерин, който пак беше пуснал четина в отчаяното си усилие да си докара брада, и на Били Адара, широк в плещите почти колкото Перин, макар и с една педя понисък. Били му беше далечен братовчед и един от най-близките му още живи роднини. Беше отраснал с много от тези мъже, макар някои да бяха с пет-шест години по-големи от него. Други пък бяха с пет-шест години по-млади. Но вече познаваше мъжете от Девенов просек и от Стражеви хълм толкова добре, колкото и тези от Емондово поле. Не само Файле бе причината да се постарее колкото може по-скоро да влезе в крепостта.

Хад ал-Лора, висок мъж с дебели мустаци като на тарабонец, беше последният от хората на Две реки. Когато и той се спусна в акведукта, се появи Гаул, със забулено лице и четири копия, стиснати в ръката, която държеше и кръглия щит с бичата кожа. Подпря се с другата си ръка на ръба на акведукта, метна се и седна на каменния корниз.

— И ти ли влизаш? — попита учудено Перин.

— Девите могат да ти свършат всичкото разузнаване, което ти трябва, Перин Айбара. — Грамадният айилец хвърли поглед през рамо към тях. На Перин му се стори, че се понамръщи, макар да беше трудно да види заради черното було, скриващо всичко освен очите му. — Подслушах ги, докато си мислеха, че не чувам. За разлика от жена ти и останалите, Чиад си е чиста гай-шайн. Байн също, но тя не ме интересува. Чиад все още си има остатъка от годината и един ден, да служи, след като я освободим. Когато един мъж има жена гай-шайн, или жена — мъж, понякога брачният венец се прави веднага щом се свали бялото. Не е необичайно. Но чух Девите да си приказват, че първи ще се доберат до Чиад, да я опазят от мен. — Зад него пръстите на Сюлин зашаваха в ръчния говор на Девите, а една от тях затисна ръката си с шепа, сякаш за да прикрие смеха си. Подтикваха го значи. Може би не бяха толкова против увлечението му към Чиад, колкото се преструваха. Или пък Перин не можеше да схване нещо. Айилският хумор понякога се оказваше доста груб.

Гаул се спусна във водата. Наложил му се да се превие на две, за да може да се пъхне под каменния покрив. Перин зяпна отвора. Толкова лесно беше да последва Гаул. Трудното беше да се обърне. Колоната сеанчански войници продължаваше да пълзи нагоре и надолу по склона.

— Мишима, аз се връщам в лагера си. Грейди ще те пренесе във вашия, като приключите тук. Направи каквото можеш да заличиш следите, преди да си тръгнете.

— Добре, милорд. Казах на някои от хората си да смажат тия помпи. Скърцат все едно всеки миг ще спрат. Може да смажем и ония на другото бърдо.

Перин погледна нагоре към бавно въртящите се крила. Бавно, но стабилно.

— А ако някой Шайдо дойде утре тук и се зачуди откъде е дошла тази прясна смазка?

Мишима го изгледа — лицето му бе скрито под лунните сенки. Този път светещите жълти очи сякаш не го стреснаха. Миризмата му... Миришеше все едно е видял нещо неочаквано.

— Флаг-генералът май е права за вас — каза той.

— Какво казва?

— Ще трябва сам да я попитате, милорд.

Перин пое надолу по склона, с мисълта колко е лесно да обърне. Гален можеше да се справи с всичко останало. Всичко беше подредено. Само дето майенецът вярваше, че кулминацията на всяко сражение е масирана конна атака. И че е за предпочитане да се започне с такава също така. Колко дълго щеше да се придържа към плана? Арганда беше по-разумен, но толкова се притесняваше за кралица Алиандре, че и той като нищо можеше да заповяда щурм. С което оставаше само той. Вятърът се усили и той придърпа плътно наметалото.

Грейди, опрял лакти на колене, седеше на малката поляна върху полуобработен обрасъл с мъх камък, заровен в разкаляната пръст — явно бе останал от строежа на акведукта. Около него имаше още няколко души. Вятърът отвяваше миризмата им от носа му. Грейди не вдигна глава, докато Перин не дръпна юздите пред него. Порталът, през който бяха минали, все още си стоеше отворен и зад него се виждаше друга поляна сред високи дървета, недалече от мястото, където бяха вдигнали стана си сеанчанците. Щеше да е по-лесно, ако ги беше накарал да го вдигнат до своя лагер, но искаше да задържи Айез Седай и Мъдрите колкото може по-надалече от сул-дам и дамане. Не се притесняваше, че сеанчанците ще нарушат дадената от Тилий дума, но на Айез Седай и Мъдрите буквално им призляваше само като си помислеха за дамане. Мъдрите и Анура може би нямаше да посегнат за сега. Може би. Виж, за Масури не беше сигурен. В много отнoше-ния. По-добре бе да ги държи на няколко левги едни от други, колкото по-дълго, толкова по-добре.

— Добре ли си, Грейди? — Набръчканото лице на Грейди сякаш се беше набръчкало още повече. Можеше и да е от лунните сенки, хвърляни от дърветата, но Перин не мислеше, че е така. Колите лесно бяха преминали през Портала, но не беше ли по-малък от първия, който Грейди бе отворил пред него?

— Само съм уморен малко, милорд — въздъхна Грейди. Остана седнал, с лакти на коленете. — Всичкото това Пътуване, дето го правим напоследък... Вчера едва ли щях да успея да задържа Портала отворен достатъчно дълго, за да минат всички тия войници. Затова съм се захванал да ги връзвам.

Перин кимна. И двамата Аша'ман бяха уморени. Преливането отнемаше силата на човек толкова, колкото ако цял ден си размахвал

ковашкия чук. Повече всъщност. С чука човек можеше да продължи много по-дълго, отколкото който и да било Аша'ман. Затова бе избран акведуктът за достъп до Малден, а не Портал, затова нямаше да има Портал, който да изведе навън Файле и другите, колкото и да съжаляваше Перин, че няма. На двамата Аша'ман им бяха останали съвсем малко сили и те щяха да се използват когато най-много потрябва. Тежка мисъл. Само че ако Грейди и Неалд не успеяха са отворят и един Портал по-малко от това, което трябваше, много хора щяха да загинат. Трудно решение, но трябваше да се вземе.

— Вдругиден двамата с Неалд ще ми трябват. — Беше все едно да каже, че му трябва въздух. Без двамата Аша'ман всичко ставаше невъзможно. — Тогава ще сте заети.

— Заети като еднорък човек, който трябва да гипсира тавана, милорд.

— Готов ли си?

— Трябва да съм, нали, милорд.

Перин кимна отново. Правиш каквото трябва.

— Върни ме в лагера ни. Като върнеш Мишима и хората му в техния, с Девите можете да останете да преспите там, ако искате. — Това нямаше да спести много на Грейди до вдругиден.

— Не знам за Девите, милорд, но аз предпочитам довечера да се върна в нашия. — Извърна глава и без да става, се загледа към Портала, а той се стесни, както се беше разтворил, гледката през него сякаш се завъртя и се сви до вертикална сребристосиня резка, която остави пурпурна ивица в очите на Перин, щом загасна. — От тия дамане направо кожата ми настръхва, честно. Не искат да се освободят.

— Откъде знаеш?

— Говорих с някои от тях, докато сул-дам не бяха наблизко. Само като им подхвърлих дали не щат да им махнем нашийниците, само го намекнах, и те запищяха за сул-дам. Дамане плачеха, а сул-дам ги галеха и ме гледаха така, сякаш искат да ме изкормят с очи. Настръгнах, честно.

Стъпко заудря нетърпеливо с копито и Перин го потупа по врата. Грейди пак беше извадил късмет, че сул-дам не му бяха съдрали кожата.

— Каквото и да стане с дамане, Грейди, няма да е тази неделя, нито другата. И не ние ще го оправяме. Тъй че дамане ги остави на

мира. Чака ни тежка работа и трябва да се свърши. — И сделка с Тъмния, която да се свърши. Тази мисъл я изтласка от ума си. Бездруго ставаше все по-трудно да си мисли, че Тилий Кирган е на страна та на Тъмния. Или Мишима. — Разбираш ли?

— Разбирам, милорд. Само казвам, че настръхвам.

Най-сетне се появи друга сребристосиня резка, ушири се в отвор, зад който се виждаше поляна сред големи редки дървета и ниска скална издана. Перин се приведе над врата на Стъпко и премина. Порталът зад него примига и угасна и той подкара през дърветата, докато не излезе на широката поляна, където беше лагерът, близо до някогашното селце Британ, купчина гъмжащи от бълхи съборети-ни, които нямаше да изкусят човек дори и в най-мократа нощ. Часовите по дърветата не нададоха предупредителни сигнали, разбира се. Познаха го.

Точно в този момент нищо повече не искаше от това да може да се пъхне под завивките. Е, Файле, несъмнено, но след като я нямаше, искаше му се да е сам в тъмното. Сигурно сънят пак нямаше да го споходи, но щеше да изкара нощта както толкова пъти досега в мисли за нея, в спомени за нея. Но на десетина крачки от широкото лагерно заграждение със заострени колове дръпна юздите. Един ракен лежеше свит на земята край коловете, отпуснал дългия си сив врат, а жена с кафяво палто с качулка го чешеше по сбръчканата муцуна. Качулката и се беше свлякла на гърба и се виждаше късо подстриганата ѝ коса и дребничкото ѝ лице. Тя погледна Перин, все едно че го познаваше, но продължи с чесането. Седлото на гърба на странното същество побираше двама души. Изглежда, бе дошъл вестоносец. Перин обърна, влезе през един от тесните входове, оставени за конете, и продължи по тясната уличка. Но без да бърза. Почти всички вече си бяха легнали. Долови движение при коневръзите, в центъра на лагера, сигурно кайриенски коняри или налбанти, но кърпените платнени шатри и колибките, вдигнати от сплетени борови клони, бяха притъмнели и тихи. Никакво движение нямаше между ниските айилски шатри; само няколко стражи крачеха в най-близкия — майенския — участък на лагера. Майенците и геалданците не разчитаха много на мъжете от Две реки по дърветата. Във високата му шатра обаче светеше и човешки сенки играеха по стените ѝ. Когато слезе пред шатрата, се появи Атан Чандин, пое юздите, чукна се с юмрук по челото и се поклони. Атан

беше добър стрелец, инак нямаше да е тук, но беше прекалено раболепен. Перин влезе и откопча токата на наметалото си.

— Ето те и теб — каза ведро Берелайн. Сигурно се беше облякла набързо, защото дългата ѝ черна коса изглеждаше все едно, че четката само я е близнала, но пък сивата ѝ рокля беше чиста и огладена. Слугините ѝ никога не ѝ даваха да облече нещо, което не е минало под ютията. Протегна сребърен бокал с вино към Бреане, да го допълни от каната с високото гърло, и кайриенката го направи с гримаса. Слугинята на Файле изпитваше страстна неприязън към Берелайн. Самата тя обаче като че ли не го забелязваше. — Прощавай, че влязохме в шатрата ти, но флаг-генералът поиска да те види и реших да ѝ правя компания. Разправяше ни тук за някакви Бели плащове.

Балвер стоеше, без да се натрапва, в един ъгъл — дребният като птиченце мъж можеше да стане незабележим като гущер на клон, ако поиска — но мирисът му се изостри, щом се спомена за Бели плащове.

Тилий се поклони, без да прегъне крак, а и без да изпуска от око Анура. Като че ли вярваше, че Айез Седай всеки момент ще почне да блъва змии и гущери. На Перин му се стори, че мирише отчаяно, но смуглото ѝ лице не го издаде.

— Милорд, имам за вас две новини и реших, че трябва да ви ги донеса незабавно. Започнахте ли да слагате вилняка във водата на града?

— Започнах — отвърна той уморено и хвърли наметалото върху един от обкованите с месинг сандъци. Тилий въздъхна. — Казах ти, че ще го направя. Щях да съм го направил преди два дни, ако онази глупачка в Алмизар не се мота толкова. Какво се е случило?

— Извинете ме — заяви Лини, — но ме вдигнаха от постелята и искам да си легна. На някой трябва ли му още нещо тази нощ? — Никакви реверанси и никакви „милорди“ нямаше от страна на крехката на вид жена с бялата, разрошена от спането коса. За разлика от Берелайн, беше навлякла кафявата си рокля набързо, нещо необичайно за нея. Миризмата ѝ беше настръхнала от неодобрение. Беше от онези, които вярваха в нелепата клюка, че Перин е спал с Берелайн същата нощ, в която беше пленена Файле. Избягваше да го погледне.

— Аз ще искам още вино — заяви Ейрам и вдигна чашата си. Мрачен и мършав, с дълго палто на червени ивици и с празни очи, той

се опитваше да се отпусне в един от сгъваемите походни столове, но мечът, стегнат на гърба му, му пречеше да се облегне на позлатения гръб. Бреане понечи да тръгне към него.

— Той пи достатъчно — сопна се Лини и Бреане спря. Лини държеше много изкъсо слугите на Файле.

Ейрам изруга под нос, скочи и хвърли чашата си на килима на пода.

— По-добре да се махна някъде, вместо да ми досажда някаква бабичка, докато си пия пиенето. — Погледна унило Перин и се изниза от шатрата. Явно за да иде в лагера на Масема. Беше се помолил да го включат в групата за Малден, но на буйната му глава не можеше да се разчита.

— Можеш да си ходиш, Лини — каза Берелайн. — Бреане може да се погрижи за нас съвсем добре. — За благодарност Лини изсумтя — направи го почти деликатно, — преди да излезе с широки крачки навън, стегнала гръб и воняща на неодобрение. И все така без да погледне Перин.

— Простете, милорд — провлече предпазливо Тилий, — но ми се струва, че управлявате домакинството си по-... хлабаво... отколкото съм свикнала.

— Така е при нас, флаг-генерал — отвърна той и вдигна чашата на Ейрам. Защо да цапа друга. — Тук никой не е собственост. — И да прозвуча остро, все едно. Тилий беше започнала да му допада донякъде, но тия сеанчанци имаха някои обичаи, от които и коза щеше да се задави. Взе каната от Бреане — тя дори се опита да я задържи в първия миг и го погледна намръщено, сякаш се канеше да му откаже пиене — и си наля, след което ѝ я подаде. Тя направо я дръпна от ръката му. — Е, и какво се е случило? Какви са тези Бели плащове?

— Малко преди съмване пратих ракен на разузнаване, докъдето могат да стигнат, и още веднъж след залез-слънце. Една от летците се върна по-бързо, отколкото очаквах. Видяла е седем хиляди Чеда на Светлината на път, няма и на петдесет мили от лагера ми.

— На път към вас? — Перин се намръщи над виното. — Седем хилди? Много точно число за такава тъмница.

— Тези мъже, изглежда, са дезертьори — намеси се Анура. — Така поне смята флаг-генералът. — В сивата коприна изглеждаше една такава чистичка, все едно цял час се беше чистила. Издаденият ѝ нос ѝ

придаваше вид на врана с плитки с мъниста, щом се извърнесе към Тилий; флаг-генералът, изглежда, бе много интересно парче мърша. Държеше чаша вино, но като че ли не я беше докосвала. — Чух слухове, че Педрон Ниал е загинал в битка със сеанчанците, но Еамон Вал-да, заместникът на Ниал, явно е положил клетва за вярност към императрицата на Сеанчан. — Тилий измърмори тихичко „дано да живее вечно“. Перин се съмняваше, че го чу някой друг освен него. Балвер също отвори уста, но бързо ги затвори, без нищо да каже. Белите плащове за него бяха кошмар. — Но някъде преди малко повече от месец — продължи Жълтата сестра — Галад Дамодред е убил Валда и е повел седем хиляди Бели плаща срещу сеанчанската кауза. Жалко, че се забърка с Белите плащове, но от това може да излезе нещо добро. Всеки случай, изглежда, има изрична заповед всички тези мъже да бъдат убити веднага щом бъдат намерени. Добре го резюмирах, нали, флаг-генерал?

Ръката на Тилий трепна, сякаш се канеше да направи един от ония знаци „зло да бяга“.

— Беше резюмирано точно — отвърна тя. На Перин, не на Анура. На сеанчанката май й беше трудно да говори на Айез Седай. — Освен за доброто, което можело да излезе от това. Нарушаването на клетва и дезертьорството не могат никога да се нарекат добро.

— Разбирам, че не са тръгнали към вас, иначе щяхте да го кажете. — Перин вмъкна въпросителна нотка в думите си, макар да беше сигурен.

— На север — отвърна Тилий. — На север отиват. — Балвер пак понечи да отвори уста, но я затръшна и зъбите му изтракаха.

— Ако ще давате съвет, дайте го — каза Перин. — Но не ме интересува колко Бели плаща са дезертирали от Сеанчан. Интересува ме единствено Файле. И не мисля, че флаг-генералът ще се откаже от възможността да окаиши още три-четиристотин дамане, за да ги подгони. — Берелайн направи гримаса. Лицето на Анура остана безизразно, но пък тя удари дълга глътка вино. Никоя Айез Седай не беше особено доволна от тази част от плана. И никоя Мъдра също.

— Няма да се откажа — заяви твърдо Тилий. — Май все пак ще си поискам малко вино. — Бреане вдиша дълбоко, преди да пристъпи с каната, и в мириса й се прокрадна нотка страх. Високата смугла жена явно я плашеше.

— Няма да отрека, че ще се зарадвам на всяка възможност да нанеса удар на Бели плащове — заговори Балвер със сух като пясък глас, — но всъщност чувствам, че дължа благодарност на този Галад Дамодред. — Ненавистта му сигурно беше лично към Валда. — Все едно, тук моят съвет не ви е нужен. Събитията в Малден са в ход, а и да не бяха, съмнявам се, че ще се забавите и ден повече. Нито бих ви дал такъв съвет, милорд. Ако мога да си позволя такава дързост, аз много обичам лейди Файле.

— Можеш — отвърна Перин. — Флаг-генерал, казахте, че новините са две?

Сеанчанката пое чашата с вино от Бреане и го изгледа толкова съсредоточено, че явно не искаше да погледне останалите в шатрата. После тихо попита:

— Може ли да поговорим насаме?

Берелайн плавно пристъпи по килима и отпусна ръка на рамото му.

— Двете с Анура нямаме нищо против да излезем.

Светлина, как бе възможно някой да повярва, че между нея и него може да има нещо? Красива беше както винаги, безспорно, но онзи неин мирис, който му беше напомнял за хищна котка толкова отдавна, се беше махнал от миризмата — едва си го спомняше. В основата на миризмата ѝ сега беше търпението и решимостта. Най-сетне бе приела, че той обича Файле и само Файле, и като че ли бе толкова решена Файле да бъде освободена на всяка цена, колкото и самият той.

— Можете да останете — отвърна ѝ той. — Каквото имате да кажете, флаг-генерал, можете да го кажете пред всички.

Тилий се поколеба и плахо погледна към Анура.

— Две големи групи айилци се приближават към Малден — промълви после с неохота. — Едната е на югоизток, другата — на югозапад. Морат'ракен преценяват, че до три дни ще са там.

Изведнъж в полезрението на Перин сякаш всичко се закъдри. Стори му се, че *самият той* се размива като мъгла. Бреане изпищя и изтърва каната. Светът се *закъдри*, а Берелайн се вкопчи в рамото му. Тилий сякаш беше замръзнала в онзи странен жест, с палеца и показалеца, извити в полумесец. Всичко се замъгли на вълни за трети път и на Перин му се стори, че самият той е мъгла, че целият свят е

като мъгла, която прииждащият бурен вятър всеки миг ще разнесе. Бере-лайн потръпна и той я прегърна през кръста да я успокои. Тя се вкопчи в него, разтреперана, а шатрата се изпълни с тишина — и с миризма на страх. Той чу гласове отвън: и те звучаха уплашено.

— Какво беше това? — най-сетне попита Тилий.

— Не знам. — Лицето на Анура си остана ведро, но гласът ѝ бе изпълнен с тревога. — Светлина, представа нямам.

— Все едно какво беше — каза им Перин. Зяпнаха го, но той не им обърна внимание. — До три дни всичко ще свърши. Всичко важно.

Само Файле беше важна. Само тя.

Слънцето все още не беше достигнало до зенита си, но Файле вече се чувстваше измъчена. Водата за сутрешната баня на Севанна — тя вече се къпеше по два пъти на ден! — се оказа недостатъчно топла и я набиha с всички останали, макар че двете с Алиандре бяха там само за да ѝ изтъркат гърба. Малко след разсъмване над двайсет влагоземци гай-шайн се бяха помолили да им позволи да ѝ се закълнат във вярност. Трима намекнаха за бунт, като изтъкнаха, че във всички тези шатри има повече гай-шайн, отколкото Шайдо. Май се вслушаха в здравия разум, щом им посочи, че почти всички айилци умеят да боравят с копията, докато повечето влагоземци си бяха селянци и занаятчийи. Малцина от тях изобщо бяха хващали оръжие, а още по-малко можеха да боравят с него. Уж се вслушаха, но това бе първият ден, в който някой бе предложил такова нещо веднага щом се закълне. Обикновено бяха нужни няколко дни, докато се сетят. Напрежението се усилваше. И щеше да доведе до касапница, освен ако не успееше да го предотврати. А сега и това...

— Това е само игра, Файле Башийр — каза извисилият се над нея Ролан, докато вървяха по една от разкаляните улички, извиваща между шатрите на Шайдо. Каза го шеговито, а на устните му се бе изписала лека усмивка. Красив си беше, несъмнено.

— Игра на целувки, каза. — Файле намести дългата кърпа, сгъната на ръката ѝ, да му привлече вниманието. — Имам си работа, нямам време за игри. Особено за игри на целувки.

Мяркаха се тук-там и айилци, няколко мъже се олюляваха пияни още в този ранен час, но повечето хора по улиците бяха влагоземци в мръсни роби на гай-шайн или деца, цопаци весело из калните локви, останали след проливния нощен дъжд. Уличките гъмжаха от мъже и

жени в оплескано с кал бяло — носеха кошове, ведра и котли. Някои наистина си бяха по работа. В стана имаше толкова много гай-шайн, че не можеше да се намери достатъчно работа за всички. Това обаче нямаше да спре някой Шайдо да ти намери нещо за вършене, ако те види с празни ръце, дори работата да е измислена. За да не ги карат да копаят безсмислено дупки из калните ниви или да търкат котли, кои-то вече са чисти, много гай-шайн се бяха хванали да носят по нещо, уж че си имат работа. Това не помагаше да избегнеш истинската работа, но донякъде можеше да те отърве от измислената. С повечето Шайдо Файле нямаше причина да се безпокои от това, докато носеше веригите от масивно злато на кръста и шията си, но герданът и коланът не можеха да спрат Мъдрите. Търкала беше чисти котли за някои от тях. И понякога я бяха наказвали затова, че я няма, когато Севанна я поиска.

— Можем да започнем с детската игра на целувки — заговори той. — Макар че залозите в нея са малко смуцаващи. В играта, която играят големите, залозите са забавни. Загубата може да е толкова приятна, колкото и спечелването.

Не можа да се сдържи да не се разсмее. Този човек наистина беше настойчив. Изведнъж видя Галина — тичаше през тълпата към нея, вдигнала високо белите поли да не ги окаля, и се оглеждаше. Файле беше чула, че от тази сутрин са ѝ разрешили отново да се облича. Разбира се, никога не излизаше без големия гердан и широкия колан от злато с огнекапки. Косата ѝ бе дълга само половин пръст и на всичко отгоре беше накичена с голяма червена панделка. Едва ли беше по неин избор. Само лицето, на което не можеше да се припише възраст, убеждаваше Файле, че тази жена наистина е Айез Седай. Като се махне това, за нищо не беше сигурна при нея — освен че е опасна. Галина я зърна, спря и ръцете ѝ замачкаха бялата роба. Гледаше колебливо Ролан.

— Трябва да си помисля, Ролан. — Нямаше да го пропъди, докато не се увери в Галина. — Трябва ми време да си помисля.

— Жените винаги искат време да си помислят. Помисли как ще забравиш неприятностите в удоволствието на една невинна игра.

Пръстът, с който лекичко я погали по страната, преди да си тръгне, я накара да потръпне. За айилците да докоснеш публично някого по бузата беше почти равносилно на целувка. И тя определено

го усети като целувка. Невинно ли? Нещо се съмняваше, че една игра, в която Ролан целува, ще свърши само с целуване. За щастие нямаше да ѝ се наложи да го открива — или да скрива нещо от Перин, — ако се оказеше, че Галина е искрена. Ако.

Айез Седай затича към нея веднага щом Ролан я остави.

— Къде е? — попита нетърпеливо Галина и я сграбчи за ръката. — Кажи ми! Знам, че си я взела. Трябва да е у теб! — Гласът ѝ бе почти умолителен. Дресиновката на Терава беше разбила прословутата айез-седайска сдържаност.

Файле дръпна ръката си.

— Първо ми повтори, че ще вземеш със себе си мен и приятелите ми, когато си заминеш. Кажи ми го точно. И ми кажи кога ще тръгнеш.

— Не смей да ми говориш така — изсъска Галина.

Искри засвятката пред очите на Файле, преди да осъзнае, че ѝ бяха ударили шамар. Само се изненада, щом и тя зашлеви Галина толкова силно, че я накара да залитне. Сдържа се да притисне с длан зачервената си страна, но Галина потърка бузата си, ококорила стъписано очи. Файле се вцепени — очакваше да я ударят със Силата или нещо още по-лошо, но не последва нищо. Някои от минаващите наоколо гай-шайн ги зяпваха, но никой не се спираше, нито забавяше. Всяко струпване на гай-шайн щеше да привлече вниманието на Шайдо и да последват наказания за всички.

— Кажи го — повтори Файле.

— Ще отведа тебе и приятелките ти — буквално изръмжа Галина. — Заминавам утре. Ако е у теб. Ако не, до един час Севанна ще разбере коя си! — Е, това поне беше казано точно.

— Скрита е в града. Отивам да ти я донеса.

Но щом се обърна, Галина отново я стисна за ръката. Очите на Айез Седай зашариха и тя заговори тихо, изведнъж уплашена, че някой може да чуе.

— Не. Няма да рискувам някой да види. Ще ми я дадеш утре сутринта. В града. Ще се срещнем там. В южния край на града. Ще отбележа къщата. С червена кърпа.

Файле примигна. Южната половина на Малден беше просто изгоряла коруба.

— Защо там? — попита тя невярващо.

— Защото никой не ходи там, глупачко! Защото там никой няма да ни види! — Очите ѝ продължаваха да шарят. — Утре рано сутринта. Провалиш ли ме, ще съжаляваш! — Надигна отново поли и заситни през тълпата.

Файле намръщено се загледа след нея. Сигурно трябваше да ликува, но нищо такова не изпита. Галина бе нещо необуздано, непредсказуемо. Все пак Айез Седай не можеха да лъжат. Нямаше как да се измъкне от обещанието си. А и да намереше начин да изклинчи, тя си имаше и свои планове за бягство, макар доникъде да не бяха стигнали и да бяха станали много по-опасни, отколкото в началото. При което оставаше Ролан. И неговите игри на целувки. Галина трябваше да е искрена. Трябваше.

ГЛАВА 27

ПРОСТА ДЪРВЕНА КУТИЯ

Обедното слънце над Алтара грееше топло, макар че поривите на вятъра развяваха от време на време наметалото на Ранд. Вече от два часа стояха на билото на хълма. Грамадата тъмни облаци, плъзнали от север над синкавосивата мъгла, подсказваше, че скоро ще завали и ще захладнее. Андор беше само на няколко мили в същата посока отвъд ниските хълмове, обрасли с дъб, бор и клен. Дали и Елейн гледаше сега в дъжда в Кемлин? Той бе чак на сто и петдесет левги на изток, твърде далече за нещо повече от смътното й присъствие в тила му. Това на Авиенда в Арад Доман бе още по-смътно. Не беше предвидил, че Мъдрите ще я отведат със себе си. Все пак сред Десетките хиляди айилци щеше да е в безопасност, също както и Елейн зад стените на Кемлин. Тай'дайшар биеше с копито и мятеше глава, нетърпелив да тръгне. Ранд го потупа по врата. Жребецът можеше да стигне границата за по-малко от час, ала днес пътят им бе на запад. Къс път на запад, вече съвсем скоро.

Трябваше да впечатли хората на днешната среща и грижливо бе избрал облеклото си. Короната на мечовете обаче бе кацнала на главата му не само за да впечатли. Половината малки мечове сред широката ивица от лаврови листа с върховете надолу я правеха неудобна за носене, непрестанно напомняха за тежестта ѝ — в злато, както и в отговорност. Връхчето на едно от лавровите листа се забиваше в темето му да му напомня, още когато я бяха направили, за битката срещу Сеанчан. Изгубена битка, след като не можеше да си позволи да губи. Тъмнозеленото му копринено палто беше извезано със злато на ръкавите, раменете и по високата яка, златна тока с формата на дракон стягаше колана за меч, а в ръката си държеше Драконовия скиптър, две стъп-ки дълго острие на копие, с дълга зелено-бяла лента под лъскавия стоманен връх. Ако Щерката на Деветте луни разпознаеше, че е сеан-чанско копие, трябваше също така да види драконите, резбовани от Деветите по дръжката. Днес ръкавици не носеше.

Драконовите глави със златните гриви на китките му блестяха металически под слънцето. Колкото и високо да стоеше тя сред сеанчанците, щеше да разбере пред кого стои.

„Глупак. — Дивашкият смях на Луз Терин отекна в главата му. — Глупак, който влиза в капана“. Ранд не обърна внимание на лудия. Можеше и да е капан, но бе готов да го щракне. Рискът си заслужаваше. Нужен му беше този мир. Можеше да съкруши сеанчанците, но с цената на колко кръв и време, което можеше и да не му стигне? Погледна отново на север. Небето над Андор беше ясно, освен няколко високи бели облачета, с развети зад тях пипала. Последната битка идеше. Трябваше да поеме риска.

Мин, която опипваше юздите на сивата си кобила до него, изпитваше самодоволство и това го дразнеше. Беше изтръгнала от него едно обещание в миг на слабост и не искаше да го отмени. Ранд можеше просто да го наруши. Трябваше да го наруши. Сякаш чула мислите му, тя го погледна. Лицето ѝ, обкръжено от дълги до раменете къдрици, беше гладко, но по връзката изведнъж потече подозрение, примесено с нотка на гняв. Като че ли се опитваше да потисне и двете, но намести маншетите на пицно извезаното си червено палто така, както правеше, когато си проверява ножовете. Разбира се, нямаше да използва някой от тях срещу него. Разбира се, че не.

„Женската любов може да е жестока — промърмори Луз Терин. — Понякога жените нараняват човек по-тежко, отколкото си мислят, по-тежко, отколкото са искали. Понякога дори съжаляват след това“. Сега прозвуча разумно, но Ранд все пак пропъди гласа.

— Трябва да ни разрешиш да разузнаем по-надалече, Ранд ал-Тор — заговори Нандера. Беше вдигнала черното було, също като двете дузини Деви на обраслото с рядка растителност било. Някои държах лъковете си готови, със заредени стрели. Останалите се бяха пръснали долу около хълма и си отваряха очите за неприятни изненади. — Теренът е чист чак до къщата на имението, но на мен все пак ми мирише на капан. — Преди време думи като „имение“ и „капан“ звучаха непривично от устата ѝ. Но вече бе преживяла дълго време във влажните земи.

— Нандера казва истината — промърмори намусено Аливия и смуши дорестия си кон, за да се доближи. Русокосата жена явно негодува-ше, че няма да отиде с него, но реакцията ѝ, когато чу родния

си говор в Тийр, направи това невъзможно. Беше си признала, че е потресена, но твърдеше, че било заради изненадата. Той обаче не можеше да си позволи риска. — Не можеш да се довериш на никого от Висшата кръв, особено на дъщеря на Императрицата, дано да живе... — Устата ѝ се затръшна и тя съвсем ненужно приглади тъмносините си поли намръщена заради това, което за малко не бе казала. Вярваше ѝ дотолкова, че буквално можеше да ѝ довери живота си, но имаше твърде много дълбоко вкоренени инстинкти, за да рискува да я постави срещу жената, с която му предстоеше да се срещне. По връзката протече гняв, този път — без никакво усилие да се прикрие. Мин не обичаше да вижда Аливия близо до него.

— И на мен ми мирише на капан — каза Башийр и разхлаби извития си меч в ножницата. Беше облечен скромно, с лъскав шлем и броня, само сивото копринено палто го отличаваше от осемдесетте и един салдейци, строени на билото. Дебелите му извити надолу мустаци бяха настръхнали зад лицевата решетка на шлема. — Десет хиляди корони съм готов да дам, само да можех да разбера колко войници има тя там. И колко дамане. Тази Щерка на Деветте луни е наследничка на трона им, човече. — Беше се слил, когато Аливия им го разкри. В Ебу Дар никой не му го беше споменал, все едно че е нещо маловажно. — Може да претендират, че контролът им стига на юг дотук, но съм готов да се обзаложа, че си има поне една малка армия, за да я пази.

— А ако нашите съгледвачи открият тази армия, можем ли да сме сигурни, че няма да ги видят? — отвърна спокойно Ранд, а Нандера изсумтя сърдито. — Не си въобразявай, че само вие имате очи — каза ѝ той. — Ако си помислят, че се каним да ги нападнем или да я отвлечем, всичко се разпада. — Навярно точно заради това го бяха пазили в тайна. Имперската наследничка щеше да е по-изкушаваща цел от всяка друга висша благородничка. — Само продължавайте да наблюдавате, да не би *те* да ни изненадат. Башийр, ако всичко тръгне зле, знаеш какво да правиш. Освен това тя може да има армия, но и аз имам, при това не малка. — При тези думи Башийр бе принуден да кимне.

Освен салдейците и Девите на билото се бяха струпали Аша'ман и Айез Седай, общо двадесет и петима, група, внушителна колкото цяла малка армия. Смесици се бяха с изненадваща лекота и без много

вън-шни признаци на напрежение. О, Товейн, ниската меденокожа Червена, се въсеше на Логаин, но Габрел, смуглата Кафява с тъмозелените очи, си бърбеше с него доста дружелюбно, може би — даже кокетно. Навярно точно това бе причината за въсенето на Товейн, въпреки че неодобрението изглеждаше по-вероятно от ревността. Адриел и Курин чак се бяха прегърнали през кръста, нищо, че тя беше по-висока от доманеца Аша'ман, и красива, докато той бе грубоват и с прошарени слепоочия. Да не говорим, че беше обвързал Сивата против волята ѝ. Белдеин, толкова нова за шала, че не се различаваше от най-простичка млада салдейка с леко дръпнатите си кафяви очи, току посягаше да погали Манфор, а той все ѝ се усмихваше. Това, че го обвърза тя, беше стъписващо, но русокосият мъж явно нямаше нищо против. Никой от двамата не бе попитал Ранд за мнение преди обвързването.

Може би най-странни от всички бяха Дженаре, светлокожа и грубовата в сивата си рокля, извезана с червено по полите, и Каджима, суховатият тип на средна възраст, който носеше косата си като Наршма, на две плитки със сребърни звънчета в краищата. Тя се засмя на нещо, което каза Каджима, после промърмори нещо и той на свой ред се засмя. Червена да се шегува с мъж, който може да прелива! Може би Таим бе постигнал някаква промяна към по-добро, каквото и да беше целил. А може би Ранд ал-Тор просто живееше насън. Айез Седай бяха прочути с лицемерието си. Но възможно ли беше една Червена да лицемерничи чак толкова?

Не всички днес бяха толкова дружелюбни. Тъмните очи на Аяко изглеждаха почти черни, щом погледнеше ядосано към Ранд, ала предвид това, което ставаше с един Стражник, щом загинеше неговата Айез Седай, тъмнокожата дребничка Бяла имаше основания да се страхува, че Сандомир тръгва към възможна гибел. Ашаманското обвързване в някои отношения се различаваше от стражническото, но в други си беше същото, а и никой все още не знаеше как въздейства смъртта на един Аша'ман върху жената, която е обвързал. Елза също се въсеше на Ранд, с една ръка на рамото на високия строен Феарил, все едно че беше стиснала нашийника на стражево псе и си мисли дали да го пусне. Не срещу Ранд, разбира се, но той се притесняваше за онзи, който според нея я застрашаваше. Беше я предупредил за това, а

клетвите ѝ трябваше да я задължат да се подчини, но Айез Седай можеха да намерят пролуки почти във всичко.

Мерайз говореше твърдо на Наришма, а другите ѝ двама Стражни-ци седяха на конете си малко по-назад. Жестовете ѝ не можеха да се сбъркат с нищо, макар да се беше навела към него, за да може да му говори тихо. Даваше му наставления за нещо. На Ранд това хич не му допаднаше, но нищо не можеше да се направи. Мерайз не беше полагала никакви клетви, а и щеше да го пренебрегне, опреше ли до Страж-ниците ѝ. Както и за почти всичко друго, впрочем.

Кацуан също наблюдаваше Ранд. Двете с Нинив си носеха всички накити тер-ангреал. Нинив много добре се стараеше да докара айезсе-дайското спокойствие. Май доста се беше упражнявала в това, откакто отпрати Лан там, където го бе отпратила. Разбира се, между кафявата и кобила и дорчото на Кацуан лежеше половин било. Нинив така и нямаше да си го признае, но Кацуан я плашеше.

Логаин се напъха между Ранд и Башийр и черният му кон затанцува неспокойно. Бе почти в същия оттенък като палтото и наметалото му.

— Слънцето вече е почти в зенита. Време ли е да се спускаме? — Почти нямаше въпросителна нотка в думите му. Ненавиждаше да изпълнява заповеди. Дори не дочака за отговор. — Сандомир! — подвикна високо. — Наришма!

Мерайз задържа Наришма за ръкава за още някои указания, преди да го остави да подкара, при което Логаин се намръщи. Потъмнелият от слънцето Наришма с черните плитки със звънчетата изглеждаше години по-млад от Ранд, макар да беше всъщност с няколко години по-голям. Яхнал червено-кафявия си кон и с гръб, изпънат като меч, той кимна на Логаин като на равен, което доведе до ново въсене. Сандомир прошепна нещо на Аяко, преди да се метне на пъструшкото си, и тя го докосна по бедрото, щом се намести в седлото. Той бе сбръчкан и с оредяваща коса, с посивяла подкастрена и намазана брада и пред него тя изглеждаше по-скоро млада, отколкото лишена от възраст. Сега Сандомир носеше на високата си яка и червено-златния дракон, и сребърния меч. Като всеки друг Аша'ман на билото, дори и Манфор. Беше повишен във Вречен съвсем наскоро, но беше един от първите, Дошли в Черната кула, още преди да има Черна

кула. Повечето мъже, поставили началото с него, бяха загинали. Дори Логаин не беше отрекъл, че го заслужава.

Логаин прояви достатъчно благоразумие да не викне на Кацуан и на Нинив, но те все едно дойдоха при Ранд и застанаха от двете му страни, и всяка от двете го погледна за миг. Лицата им бяха толкова спокойни, че можеше да си мислят за всичко. Очите им се срещнаха и Нинив бързо извърна глава. Кацуан леко изсумтя. И Мин дойде, как иначе. Човек никога не бива да дава обещания в леглото. Ранд отвори уста, но тя само повдигна вежда и го погледна право в очите. Връзката се изпълни с нещо много... опасно.

— Щом стигнем там, стоиш зад мене — каза ѝ той; съвсем не това, което се канеше да каже.

Опасното се смали до нещо, в което можеше да се долови обич. И странно защо, във връзката имаше и кисела насмешка.

— Ще остана, ако искам, тъпо овчарче такова — отвърна му тя доста остро, сякаш връзката можеше да скрие истинските ѝ чувства. Доколкото можеха да се разгадаят.

— Ако ще я правим тази глупост, да тръгваме и да се свършва — заяви твърдо Кацуан и смуши дорестия си кон надолу по склона.

Малко след хълма покрай лъкатушещия през леса черен път започнаха да се появяват ферми. Пътят беше здраво отъпкан, използван от безброй години, но беше хлъзгав и поразкалян от последния дъжд. Комините на каменните къщи със сламени покриви димяха, миришеше на обедните гозби. Тук-там пред тях се виждаха жени и момичета, седнали да въртят чекръци. Мъже в груби палта обикаляха из заградените с каменни синори ниви да огледат покълналото зърно, хлапетии плевяха бурените. Пасищата бяха пълни с кафяви крави на бели петна и черноопашати овце, пазеха ги по едно-две момчета с лъкове или прашки. Вълци имаше из тези гори, леопарди и други зверове, които обичаха да похапнат говеждо и овче. Някои хора засланияха с длани очите си и гледаха минаващите по пътя, учудени сигурно кои ли ще са тези тъй богато облечени хора, идещи на гости на господарката Деирдру. Ясно, че не можеше да има друга причина за появата им, щом се бяха запътили към имението, толкова далече из тези затънтени краища. Никой обаче не изглеждаше нито изненадан, нито уплашен, просто си гледаха работата. Слухове за войска в околностите щяха да са ги притеснили, а такива слухове плъзваха

бързо като горски пожар. Странно. Не можеха да Пътуват и да пристигнат, без вестта за тях да ги изпревари. Много странно.

Усети как Логаин и другите двама мъже сграбчиха сайдин и се изпълниха с него. Логаин задържа почти толкова, колкото можеше самият Ранд, Наришма и Сандомир — малко по-малко. Бяха обаче най-силните сред останалите Аша'ман, а и двамата се бяха сражавали при Думайски кладенци. Логаин бе доказал, че може да се справи сам и на други места, в други битки. Ако това се окажеше капан, щяха да са готови, а другата страна така и нямаше да разбере, преди да е станало късно. Ранд не посегна към Извора. Усещаше как Луз Терин дебне в главата му. Не беше време да даде на лудия възможност да се докопа до Силата.

— Кацуан, Нинив, няма да е зле вече да прегърнете Извора — рече той. — Приближаваме се.

— Аз сайдар го държа още от оня хълм — отвърна му Нинив, а Кацуан само изсумтя, все едно че е идиот.

Ранд едва потисна гримасата си. Не беше усетил никакъв гъдел по кожата си, нито беше настръхнала. Бяха прикрили дарбата си и с това бяха попречили да усеща Силата у тях. В преливането мъжете имаха някои преимущества пред жените, но вече ги бяха загубили, докато жените бяха съхранили всички свои. Някои Аша'ман се опитваха да разгадаят как да дублират откритото от Насел, да измислят сплит, с чиято помощ мъжете да засичат женските сплитове, но безуспешно засега. Все едно, друг някой трябваше да се оправя с това. Достатъчно му се беше струпало на главата.

Фермите продължаваха да се нижат, къде сами на някоя поляна, къде — струпани по три, четири или пет наведнъж. Ако продължеха все по пътя, след няколко мили щяха да стигнат до селцето Кралски брод с дървения мост над тясната река Решале, но малко преди това пътят минаваше покрай едно голямо сечище с две високи портални колони, макар да нямаше нито порта, нито ограда. На стотина разтега зад тях, в края на разкаляната отбивка, се намираше имението на лейди Деирдру, двуетажна каменна къща със сламен покрив, отличаваща се от някоя по-голяма ферма само с порталните колони и двукрилата врата отпред. Конюшните и пристройките бяха също толкова практични на вид, грубовати и без украса. Жива душа не се виждаше, нито коняри, нито слугиня, излязла да обиколи полозите, нито мъже из

нивите от двете страни на отбивката. Високите комини на къщата не димяха. Наистина миришеше на капан. Но наоколо бе спокойно, селяците не изглеждаха разтревожени. Само един начин имаше да се разбере.

Ранд обърна Тай'дайшар през колоните и другите го последваха. Мин не се вслуша в предупреждението му. Сръга сивия си кон между Тай'дайшар и кобилата на Нинив и му се ухили. По връзката течеше нервна тръпка, но се ухили! Когато се озова на средата на отбивката, вратите се отвориха и излязоха две жени, едната — в тъмносиво, а другата в синьо, с червени ивици по гърдите и дългите до глезените поли. Слънчевата светлина блесна по сребристата каишка, която ги свързваше. Появиха се още две, и още две, и накрая трите двойки застанаха в редица от двете страни на вратата. През прага пристъпи друга жена, смугла и дребничка, облечена в бяла рокля на дипли, с глава, покрита с прозрачен шарф, който забулваше лицето ѝ. Щерката на Деветте луни. Бяха я описали на Башийр чак до бръснатата ѝ глава. Напрежението в раменете му, което не бе усетил досега, се стопи. Това, че наистина беше тук, заличаваше възможността да е капан. Сеанчанците нямаше да изложат на риск своята наследничка на трона в нещо толкова опасно. Той дръпна юздите и слезе.

— Една от тях прелива — каза Нинив достатъчно силно, за да я чуе, и също се смъкна от седлото. — Нищо не мога да видя, понеже го прикрива и е обърнала сплита си навътре — чудно как сеанчанците са го научили това! — но прелива. Само една; не е достатъчно, за да са две. — Тер-ангреалът ѝ не можеше да различи дали е сайдин, или сайдар, но едва ли щеше да е мъж.

„Казах ти, че е капан — простена Луз Терин. — Казах ти!“ Ранд се престори, че оглежда седлото, и попита тихичко:

— Можете ли да разберете коя е?

Все още не посягаше към сайдин. Не се знаеше какво може да направи Луз Терин при тези обстоятелства, ако успееше отново да се наложи. Логаин също опипваше подпръзите, а Наришма гледаше как Сандомир проверява подковите на коня си. Бяха чули. Дребната жена чакаше на прага, много спокойно, но явно обзета от нетърпение и сигурно обидена от привидния им интерес към конете.

— Не — мрачно отвърна Кацуан. — Но мога да направя нещо по въпроса. Като се доближим. — Златните украси в косата ѝ се

полюшнаха, щом отметна наметалото си, сякаш показваше прикритан меч.

— Стой зад мен — обърна се той към Мин и за негово облекчение, тя кимна. Лицето ѝ беше леко намръщено и по връзката потече тревога. Не страх обаче. Знаеше, че ще я защити.

Той закрачи към сул-дам и дамане, Кацуан и Нинив тръгнаха малко по-назад, от двете му страни. Логаин, отпуснал десница на дръжката на меча си, все едно че това бе истинското му оръжие, закрачи от другата страна на Кацуан, а Наришма и Сандомир — след Нинив. Дребната смугла жена бавно тръгна към тях, вдигнала високо надип-лените си поли над мократа земя.

Изведнъж, няма и на десетина крачки разстояние, тя се... разми. Само за миг стана висока като снажен мъж; цялата бе облечена в черно; изненада бе изписана на лицето ѝ и макар да продължаваше да е с булото, главата ѝ бе покрита с късо подрязани черни къдрици. Само за миг — след което дребната жена се появи отново, стъпките ѝ замряха и полите ѝ се спуснаха, но още едно размиване и високата изникна на мястото ѝ, с разкривено от гняв лице под булото. И той позна това лице, макар никога да не го беше виждал. Луз Терин го знаеше и това бе достатъчно.

— Семирага — промълви Ранд стъписано — а после всичко сякаш се разигра наведнъж.

Посегна към Извора и усети, че Луз Терин също се мъчи да се докопа до него, двамата се сборичкаха кой пръв да го достигне. Семирага махна с ръка и от връхчетата на пръстите ѝ излетя малко огнено кълбо. Може би извика нещо, някаква заповед. Не можеше да скочи встрани; Мин беше точно зад него. Докато се мъчеше панически да се докопа до сайдин, изпъна отчаяно нагоре ръката си, държаща Драко-новия скиптър, и светът сякаш се взриви в бесен огън.

Усети, че е притиснал страната си в мократа земя. Пред очите му бляскаха черни искри и всичко бе някак замъглено, все едно че гледаше през вода. Къде се намираше? Какво беше станало? Главата му все едно беше натъпкана с вълна. Нещо го бодеше между ребрата. Дръжката на меча му. Малко над нея старите рани се бяха стегнали на възел от болка. Върхът на копие и половин педя овъглена дръжка лежаха на няколко крачки встрани. Игриви пламъчета поглъщаха дългата лента. До тях лежеше Короната от мечове.

Кожата му настръхна от развихрената Сила. Имението. Семирага! Помъчи се да се надигне и рухна отново, с хриплив вик. Бавно вдигна лявата си ръка, цялата изтръпнала от болка, за да види дланта си. И видя това, което бе останало от нея. Само овъглена развалина. И ставата, стърчаща изпод ръкава, който димеше. Но около него все още преливаха Сила. Хората му се сражаваха на живот и смърт. Може би умираха. Мин! Помъчи се да стане и рухна отново.

Сякаш мисълта му я призова и Мин се присви над него. Разбра, че иска да го защити с тялото си. Връзката бе изпълнена със състрадание и с болка. Не физическа болка. Щеше да го разбере, дори да беше получила и най-малка рана. Изпитваше болка заради него.

— Стой така — промълви тя. — Ти... ти си ранен.

— Знам — отвърна той хрипливо. Отново посегна към сайдин и като по чудо, този път Луз Терин не се намеси. Силата го изпълни и го укрепи достатъчно, за да може да се надигне и да приготви няколко ужасни сплита. Без да обръща внимание на окаляното му палто, Мин се вкопчи в здравата му ръка, сякаш искаше да го задържи прав. Но битката беше свършила.

Семирага стоеше вцепенена, с притиснати до хълбоците ръце, с поли, плътно увити около краката ѝ, явно стегната в потоци на Въздух. Дръжката на един от ножовете на Мин стърчеше от рамото ѝ и трябваше да са я заслонили също така, но на смуглото ѝ красиво лице беше изписало презрение. И преди я бяха залавяли в плен, за кратко, по време на Войната на Сянката. Беше избягала от тъмница, като бе уплашила пазачите си дотолкова, че сами да я измъкнат на свобода.

Други бяха пострадали по-сериозно. Ниска тъмнокожа сул-дам и висока светлокоса дамане, свързани с ай-дам, лежаха проснати на земята, зяпнали към слънцето с оцъклени вече очи, друга двойка бе паднала на колене — бяха се вкопчили една в друга, по лицата им се стичаше кръв, сплъстила косите им. Останалите стояха вцепенени като Семирага и той успя да види щитовете над трите дамане. Изглеждаха зашеметени. Една сул-дам, крехка тъмнокожа млада жена, хлипаше тихо. Лицето на Нарисма също беше окървавено и палтото му изглеждаше опърлено. Същото беше и със Сандомир; а от левия ръкав на палтото му стърчеше кокал, бяло, оцапано с червено, докато Нинив не дръпна рязко ръката му нагоре и не го върна на мястото му. Той изкриви лице от болка и изохка гърлено. Тя сбра шепа около

счупеното и след миг той вече сгъваше ръката си, мърдаше пръстите си и мърмореше благодарно. Логаин изглеждаше невредим, както и Нинив и Кацуан, която оглеждаше Семирага тъй, както някоя Кафява щеше да оглежда странен, никога невиждан звяр.

Изведнъж около къщата на имението започнаха да се отварят Портали и през тях се заизсипваха яхнали коне Аша'ман, Айез Седай и Стражници, забулени Деви и Башийр, начело на конниците си. Един Аша'ман и Айез Седай в кръг от двама можеха да отворят много поширок Портал от тези, които Ранд можеше да направи сам. Значи някой бе успял да подаде сигнала, червено зарево в небето. Всеки Аша'ман беше изпълнен със сайдйн и можеше да се предположи, че Айез Седай са също тъй изпълнени със сайдар. Девите се развърнаха през дърветата.

— Аган, Хамад, претърсете къщата! — изрева Башийр. — Матун, строй пиканосците! Скоро могат да дойдат! — Двама от войниците забиха пиките си в земята, скочиха от конете и нахлуха в къщата, извадили мечовете си, а другите започнаха да се строят за бой.

Аяко скочи от седлото си и хукна към Сандомир, без дори да си прави труд да вдигне полите си от калта. Мерайз спря пред Нарисма, скочи на земята и хвана главата му в шепите си, без дума да каже. Той потръпна, гърбът му се изви в дъга и едва не издърпа главата ей, докато тя му даваше Цяра. С открития от Нинив начин на Церене не я биваше много.

Без да обръща внимание на цялата тази суматоха, Нинив сбра полите си в окървавените си шепи и забърза към Ранд.

— О, Ранд — промълви тя, щом видя ръката му. — Толкова съжалявам. Аз... Ще направя каквото мога, но не мога да я оправя съвсем. — Очите ѝ бяха пълни с жал.

Той мълчаливо протегна лявата си ръка. Пулсираше от непоносимата болка. Странно, но все още я усещаше. Струваше му се, че може да свие в юмрук пръстите, които вече не съществуваха. Настръхна още повече, щом тя привлече още сайдар: струйките дим от ръкава му изчезнаха и тя стисна ръката му над китката. Цялата ръка го засърбя и болката се отцеди. Почернялата кожа бавно се смени с гладка и розова, която сякаш се утаи и покри бучката в основата на изгорената ръка. Беше цяло чудо. Пурпурно-златистият люспест дракон също

изникна отново — не съвсем целият, с мъничко златна грива в края. Все още усецаше ръката си цяла.

— Съжалявам — повтори Нинив. — Позволи ми да Вкопая, да видя дали имаш други рани. — Помоли, но не изчака, естествено. Стисна главата му с ръце и го полазиха ледени тръпки. — Нещо не е наред с очите ти. — Тя се намръщи. — Страх ме е да се опитвам да го оправя, без да съм го проучила. Най-малката грешка може да те ослепи. Добре ли виждаш? Колко пръста ти показвам?

— Два. Виждам си чудесно — излъга той. Черните искри бяха изчезнали, но все още виждаше като през вода и му се искаше да примижи от това слънце, което като че ли грееше десет пъти по-ярко отпреди. Старите рани в хълбока му се бяха стегнали от болка.

Башийр скочи пред него от якия си дорчо и огледа намръщено чукана на лявата му ръка. Откопча шлема си, смъкна го и го пхна под мишница.

— Добре поне, че си жив. Виждал съм и по-лошо пострадали.

— И аз — отвърна Ранд. — Ще трябва обаче отново да се уча с меч. — Башийр кимна. Повечето удари изискваха боравене с двете ръце. Ранд се наведе да вдигне короната на Иллиан, но Мин пусна ръката му и бързо му я подаде. Той я сложи на главата си. — За всичко трябва да усвоя нови начини.

— В шок си — промълви замислено Нинив. — Току-що преживя тежко поражение, Ранд. Може би ще е по-добре да полегнеш. Лорд Даврам, накарайте някой от хората си да донесе едно седло, да може да си вдигне краката.

— Не е в шок — каза тъжно Мин. Тъга донесе връзката. Беше го хванала за ръката, сякаш искаше да го задържи прав. — Изгуби си едната ръка, но нищо не може да се направи, тъй че вече го остави зад гърба си.

— Празноглав тъпак — измърмори Нинив. Ръката ѝ, още оцапана от кръвта на Сандомир, посегна към дебелата плитка, увиснала през рамото ѝ, но не я дръпна ядосано. — Пострада тежко. Имаш пълното право да скърбиш. Имаш пълното право да си в шок. Нормално е!

— Нямам време — отвърна ѝ той. Тъгата на Мин заплашваше да прелее през връзката. Светлина, нищо му нямаше! Защо трябваше да е толкова тъжна?

Нинив замърмори под нос нещо за „празноглавци“, „тъпаци“ и „мъжки инат“, но не беше приключила.

— Старите рани на хълбока ти пак са се отворили — почти изръмжа тя. — Не кървят силно, но все пак кървят. Може би най-сетне ще успея да направя нещо с тях.

Но колкото и упорито да се опитваше — а се опита три пъти, — нищо не се промени. Струйката кръв продължаваше да се стича по ребрата му. Раните продължаваха да са като възел, пулсиращ от болка. Най-сетне тя отдръпна ръката си от хълбока му.

— Направи каквото можа, Нинив. Достатъчно.

— Глупак. — Този път наистина изръмжа. — Как може да е достатъчно, щом продължаваш да кървиш?

— Коя е онази висока жена? — попита Башийр. Той поне разбра. Няма защо да си губиш времето с нещо, което не може да се оправи. — Не са се опитали да я *пробутат* за Щерката на Деветте луни, нали? Не и след като ми казаха, че е дребосъче.

— Опитаха се — отвърна Ранд и му обясни накратко.

— Семирага ли? — промълви невярващо Башийр. — Как можеш да си сигурен?

— Тя е Анат Дорже, не е... не е каквото я нарекохте — повлече високо меденокожата сул-дам. Тъмните ѝ очи бяха дръпнати, а косата — прошарена със сиви кичури. Изглеждаше най-възрастната сул-дам, и най-малко уплашената. Не че не изглеждаше уплашена, но се владееше добре. — Тя е Истиноречата на Върховната лейди.

— Млъкни, Фалендре — каза хладно Семирага и я погледна през рамо. Погледът ѝ обещаваще болка, а Господарката на Болката държеше на обещанията си. Пленници се бяха самоубивали, щом разберат, че са в неин плен, мъже и жени, успели да разкъсат вена със зъби или нокти.

Фалендре обаче като че ли не го забеляза.

— Не можеш да ми заповядваш. Ти не си дори со'джин.

— Как можеш да си сигурен? — сопна се Кацуан. Златните лунички и звездички, птички и рибки се полюшнаха, щом замести пронизващия си поглед от Ранд към Семирага и обратно.

Семирага му спести усилието да измисля някоя лъжа.

— Той е луд — хладно каза тя. Стоеше неподвижно като статуя, ножът на Мин бе щръкнал до ключицата ѝ, а предницата на черната ѝ

рокля бе лъснала от кръв, но все едно беше кралица на трона си. — Грендал би могла да го обясни по-добре от мен. Лудостта е нейна специалност. Но ще се постарая. Нали знаете за хора, които чуват гласове в главите си? Понякога, много рядко, гласовете, които чуват, са гласове от предишни животи. Ланфеар твърдеше, че той знае неща от нашия Век, неща, които би могъл да знае само Луз Терин Теламон. Ясно е, че чува гласа на Луз Терин. По-важното е, че този глас е истински. Всъщност това само прави положението още по-лошо. Дори Грендал обикновено не успяваше да постигне пълно изцеление на човек, който чува истински глас. Доколкото разбирам, потъването в необратима лудост може да е... внезапно. — Устните ѝ се изкривиха в усмивка, която така и не засегна тъмните ѝ очи.

Другояче ли го гледаха вече? Лицето на Логаин беше неразгадаемо, като маска. Башийр сякаш все още не можеше да повярва. Нинив беше зяпнала, очите ѝ бяха ококорени. Връзката... По връзката течеше изтръпналост, дълго и мъчително. Ако Мин се отвърнеше от него, не знаеше дали ще може да го понесе. Ако се отвърнеше, за нея това щеше да е най-доброто нещо на света. Но състраданието и решимостта, здрави като планина, смениха тази изтръпналост, а и любов, толкова гореща, че му се стори, че може да стопли ръцете си над нея. Тя го стисна още по-силно под мишницата и той посегна да сложи ръката си над нейната. Твърде късно се сети да дръпне чукана на пострадалата си ръка и той докосна дланта ѝ. Нищо по връзката дори не трепна.

Кацуан пристъпи към високата жена и я изгледа отдолу. Това, че стои пред Отстъпничка, като че ли не я притесни повече от това да застане срещу Преродения Дракон.

— Доста спокойна си за пленничка. Вместо да отхвърлиш обвинението, даваш доказателство против себе си.

Семирага измести хладната си усмивка от Ранд към Кацуан.

— Че защо да се отричам от себе си? — Гордост капеше от всяка нейна дума. — Аз съм Семирага. — Някой ахна и повечето сул-дам и дамане се разтрепериха и заплакаха. Една сул-дам, хубавичка русокоса жена, изведнъж повърна, а друга, грубовата и мургава, изглеждаше готова всеки момент също да го направи. Кацуан само кимна.

— Аз пък съм Кацуан Мелайдрин. И изгарям от нетърпение да си поприказваме надълго и широко с тебе.

Семирага се озъби. Изобщо ней липсваше кураж.

— Мислехме, че тя е Върховната лейди — заговори припряно и на пресекулки Фалендре. Зъбите ѝ още малко щяха да затракат, но все пак успяваше да изтръгва думите от гърлото си. — Мислехме, че сме удостоени с висока чест. Беше ни взела стая в Тарасинския палат, където се появи... дупка във въздуха, минахме през нея и се озовахме тук. Кълна се в очите си! Мислехме, че тя е Върховната лейди.

— Значи няма да ни се изсипе армия — каза Логаин. От тона му не можа да се разбере доволен ли е, или разочарован. Дръпна меч от ножницата и го тикна обратно. — С тях какво да правим? — Кимна към сул-дам и дамане. — Да ги пратим в Кемлин като другите?

— Връщаме ги в Ебу Дар — каза Ранд. Кацуан се обърна и го изгледа. Лицето ѝ бе съвършена маска на айезседайска ведрост, но той се съмняваше, че е много ведра отвътре. Окайшването на дамане бе мерзост, която всяка Айез Седай приемаше лично. Нинив изобщо не беше ведра. С гневен поглед, стиснала плитката си с оцапаната си с кръв ръка, тя отвори уста, но Ранд я изпревари. — Този мир ми трябва, Нинив, а ако вземем тези жени в плен, изобщо няма да го получа. Недей да спориш. Те ще го нарекат така, и за дамане, и го знаеш не по-зле от мен. Могат да ги известят, че искам да се срещна с Щерката на Деветте луни. Наследничката на трона е единствената, която може да направи този мир валиден.

— И все пак не ми харесва — твърдо отвърна тя. — Бихме могли да освободим дамане. Другите ще стигнат да ти донесат посланието. Дамане, които не плачеха досега, избухнаха в сълзи, Някои захлипаха на своите сул-дам да ги спасят. Лицето на Нинив се сбръчка от отврат, но тя вдигна безпомощно ръце и се отказа да спори.

Двамата войници, които Башийр беше пратил в къщата, излязоха — вървяха с леко поклащане, свикнали бяха повече на седлата. Хамад беше с пищна черна брада и белег през лицето. Аган имаше дебели мустаци като на Башийр и носеше под мишница проста дървена кутия без капак.

— Къщата е празна, милорд — рече Аган. — Но в няколко стаи килимите са оцапани с кръв. Прилича на касапница, милорд. Мисля, че тези, които са живели тук, са мъртви. Това беше до входната врата. Стори ми се, че не му е мястото там, и затова го донесох. — Вътре

лежеше един навит ай-дам и няколко кръга от сегментиран черен метал, по-широки и по-тесни.

Ранд посегна да бръкне с лявата си ръка, но се опомни. Мин долови движението, пусна дясната му ръка и той извади няколко черни кръга. Нинив ахна.

— Знаеш ли какво е това? — попита я той.

— Ай-дам за мъже — отвърна тя ядосано. — Егеанин каза, че ще го хвърли в океана! Повярвахме й, а тя го е дала на някой да направят копия!

Ранд ги пусна в кутията. Имаше шест от по-големите кръгове и пет сребристи каишки. Семирага се беше подготвила, когато и да доведеше той със себе си.

— Тя наистина си е мислила, че може да ни плени всички. — Сигурно трябваше да потръпне от тази мисъл. Стори му се, че Луз Терин потръпна. Никой не искаше да попадне в ръцете на Семирага.

— Тя им извика да ни заслонят — каза Нинив. — Но не можаха, защото ние вече държахме Силата. Ако не я държахме, ако двете с Кацуан не си бяхме взели тер-ангреалите, не знам какво можеше да стане. — Виж, тя потръпна.

Ранд погледна високата Отстъпничка и тя отвърна на погледа му. Съвсем хладно. Славата й на мъчителка бе толкова огромна, че човек можеше да забрави колко опасна е и иначе.

— Затегнете щитовете на другите за няколко часа и ги пратете някъде край Ебу Дар. — За миг му се стори, че Нинив отново ще се опита да възрази, но тя се задоволи само да дръпне силно плитката си и да му обърне гръб.

— Кой си ти, че искаш да се срещнеш с Върховната лейди? — попита Фалендре. Неясно защо натърти на титлата.

— Името ми е Ранд ал-Тор. Az съм Прероденият Дракон.

Ако се бяха разплакали, като чуха името на Семирага, сега вече завиха на умряло.

Метнал ашандарей през седлото, Мат седеше на гърба на Пипс в полумрака сред дърветата и чакаше, заобиколен от две хиляди конни стрелци с арбалети. Слънцето беше залязло и събитията скоро щяха да се разиграят. Тази нощ сеанчанците щяха да ударят здраво на няколко места. Къде по-малки, къде по-големи, но при всички случаи — здраво. Лунната светлина, процеждаща се между клоните, осветяваше

достатъчно, за да може да открие скритото в сянка лице на Тюон. Беше настояла да остане с него, което означаваше, че Селусия е до нея на пъстрия си кон, разбира се, и че го гледа с гняв, както винаги. За жалост, сенките не бяха достатъчно, за да скрият това. На Тюон сигурно не ѝ харесваше това, което щеше да се случи тази нощ, но лицето ѝ не го издаваше. Какво ли си мислеше? Изражението ѝ беше строго като на съдия.

— Планът ти предполага много късмет — каза Теслин, не за първи път. Макар и скрито в сенките, лицето ѝ изглеждаше твърдо. Тя помръдна на седлото си и придърпа наметалото. — Много късно ще е за каквато и да било промяна, но от тази част със сигурност можеш да се откажеш. — Той би предпочел с него да са Бетамин и Сета, не бяха обвързани с Трите клетви, а и знаеха сплитовите, които дамане използваша за оръжия, нещо, което ужасяваше Айез Седай. Не самите сплитове: просто това, че Бетамин и Сета ги знаят. Поне си мислеше, че може да разчита на тях. Лейлвин твърдо беше отказала да се бие със сеанчанци, освен за да се защити. Бетамин и Сета можеше да направят същото, или в последния миг да решат, че не могат да действат против сънародниците си. Все едно, Айез Седай им бяха забранили да се намесват и след като го казаха, никоя от двете не си отвори повече устата. Пред Айез Седай и двете бяха толкова хрисими, че и на мравка правеха път.

— Милостта на Светлината да ви огрее дано, Теслин Седай, но лорд Мат наистина има късмет — каза капитан Мандевин. Набитият едноок мъж беше с Бандата още от първите дни в Кайриен и си бе спечелил белите кичури в косата, скрити сега под боядисания в зелено шлем, шлем без забрало, като на пешак, в битки срещу Тийр и Андор преди това. — Помня битки, когато ни превъзхождаха числено, с врагове отвсякъде, а той успяваше да победи. Не да се измъкне, забележете, а да победи. Красиви битки.

— Красива битка е тази, в която не ти се налага да се биеш — заяви Мат по-рязко, отколкото се канеше. Никак не обичаше битки. В една битка могат да те надупчат. Просто непрекъснато се въвличаше в битки, това бе цялата работа. Повечето хитрости в битките си бяха просто опити за измъкване. Но тази нощ измъкване нямаше да има, нито още много нощи занапред. — Нашата част в това е важна, Теслин. — Какво задържаше Алудра, огън да я гори дано? Атаката

срещу снабдителния лагер вече трябваше да е в ход, силна само колкото войниците, които го отбраняват, да си помислят, че ще могат да издържат, докато им дойде помощ, но достатъчно силна, за да ги убеди, че помощ ще им трябва. Останалите щяха да ударят с пълна мощ от самото начало, за да смажат защитниците, преди да са разбрали какво ги е нападнало. — Искам да пускам кръв на сеанчанците, да им пускам кръв толкова силно, бързо и често, че да реагират на това, което правим ние, вместо да кроят свои планове. — Още щом думите излязоха от устата му, съжали, че не се бе изразил другояче.

Тюон се беше навела към Селусия, а по-високата жена беше смъкнала шарфа си над лицата им, за да си кажат нещо шепнешком. Много тъмно беше за проклетия им говор с пръстите, но не можеше и една дума да чуе от това, което си казваха. Можеше да си представи обаче. Трябваше да я остави назад с Реймон или някои други. Така щеше да е по-безопасно. Можеше да го направи, ако бе заповядал да я вържат, нея, както и Селусия. И може би Сетале също. Тази проклетата жена като че ли все още винаги взимаше страната на Тюон.

Дорчото на Мандевин заора с копито и той го потупа по врата с облечената си в стоманена ръкавица ръка.

— Не може да се отрече, че съществува и боен късмет, когато откриеш слабост в противниковия строй, каквато изобщо не си очаквал, каквато не би трябвало да има, когато го завариш строен да се брани срещу атака от север, докато ти му влизаш от юг. Бойният късмет язди на рамото ви, милорд. Виждал съм го.

Мат само изсумтя и раздражено намести широкополата шапка на главата си. За всяко знаме, случайно нацепило се в някоя проклета пролука във вражеската отбрана, имаше десет, които проклето не се нацепваха в проклетите пролуки точно когато човек проклето очакваше да се нацепят. Ей това беше истината за проклетия боен късмет.

— Един зелен нощен цвят — извика мъжки глас отгоре. — Два! И двата зелени! — Шумоленето на листа и клони подсказа, че мъжът бързо се спуска долу.

Мат въздъхна облекчено. Ракенът беше отлетял и поел на запад. Точно на това бе разчитал — най-голямата войнишка част от верни на Сеанчан хора се намиреше на запад — и дори ги беше подвел, като бе

яздил на запад толкова, колкото бе посмял. Но само затова, че си сигурен, че противникът ще реагира по определен начин, още не значи, че наистина ще реагира така. Реймон всеки момент щеше да нападне снабдителния лагер, да помете защитниците му с десет пъти по-голяма сила и да осигури толкова нужните провизии.

— Тръгвай, Ванин — рече той и дебелият мъж смуши коня си и го подкара в галоп в тъмното. Не можеше да надбяга ракена, но само да донесеше навреме вестта... — Време е да се раздвижим, Мандевин.

Мършавият мъж се спусна от последния клон, стиснал грижливо под мищницата си далекогледа, и го подаде на кайриенеца.

— Мятай се на коня, Лондред — каза Мандевин и пхна далекогледа в цилиндричния кожен калъф на седлото си. — Конъл, строй ги в колона по четирима.

Скоро излязоха на тесен отъпкан черен път, лъкатушещ през ниските хълмове — Мат го беше избягвал досега. В този район фермите бяха малко, а селата още по-малко, но той не искаше да плъзнат слу-хове за големи отряди въоръжени мъже. Не и преди това да му донесе полза. Сега му беше нужна бързина, а мълвата не можеше да го надбя-га в това, което трябваше да свърши тази нощ. Повечето фермерски къщи, покрай които яздеха, бяха потънали в тъмни сенки под лунната светлина; лампите и свещите вече бяха изгасени. Тътенът на копитата и скърцането на седлата бяха единствените звуци, освен крясъците на някоя нощна птица или бухането на някой бухал, но все пак близо два хиляди коня вдигаха достатъчно шум. Минаха през едно селце, в което само от няколко покрити със слама къщи и каменния хан струеше светлина, но от врати и прозорци все пак се показаха зяпнали глави. Несъмнено си мислеха, че виждат войници, верни на Сеанчан. В по-голямата част от Алтара като че ли почти не се срещаха други. Някой извика възторжено, но гласът остана самотен.

Мат яздеше редом до Мандевин — Тюон и другите жени бяха зад тях — и от време на време се озърташе през рамо. Не за да се увери, че Тюон още е там. Колкото и странно да беше, не се съмняваше, че тя ще удържи на думата си и няма да избяга, дори сега. Нито за да се увери, че няма да изостане. Бръсначът имаше добра стъпка, а тя яздеше добре. Пипс нямаше да може да надбяга Акеин, дори да се опиташе. Не, просто му харесваше да я погледне, макар и под лунната светлина. Може би точно под лунната светлина. Предната

нощ отново се беше опитал да я целуне, а тя го беше ударила в хълбока толкова силно, че отначало си помисли, че му е счупила ребро. Но пък тя го беше целунала малко преди да тръгнат тази вечер. Само веднъж, и му каза да не бъде толкова алчен, когато той понечи да я целуне повторно. Разтопи се в прегръдката му, докато я целуваше, и се превърна в лед в мига, щом се отдръпна от него. Какво да мисли за нея? Един голям бухал изпърха безшумно над главата му. Щеше ли да види тя някаква поличба в това? Сигурно.

Не биваше да хаби толкова време в мисли по нея, не и тази нощ. Всъщност донякъде всичко наистина зависеше от късмета. Трите хиляди пиконосци, които Ванин беше открил, най-вече алтарци и малко сеанчанци, можеше да са или да не са онези, които майстор Ройдел бе отбелязал на картата си, макар и да не бяха много далече от мястото, където ги беше поставил той, но нямаше как със сигурност да се разбере къде са се преместили оттогава. На североизток, почти със сигурност, към Теснините на Малвайд и към Молвейнската клисура отвъд тях. Изглежда, че като се изключеше последният отсек, сеанчанците бяха започнали да отбягват Люгардския път за придвижване на войниците си, явно за да прикрият броя им и крайната им цел по селските пътища. „Явното“ никога не беше абсолютно сигурно обаче. Дко не се бяха отдалечили много, щяха да тръгнат точно по този път, за да стигнат до снабдителния лагер. Само „ако“. Но ако бяха стигнали по-далече, отколкото Мат очакваше, можеше да са хванали и по друг път. Това не носеше опасност; само още една изгубена нощ. Командирът им също така можеше да е решил да отцепят направо през хълмовете. Това можеше да се окаже гадно, ако решеше да се спусне на този път на неподходящото място.

Около четири мили след селцето излязоха на едно място, където пътят минаваше през полегати хълмове, и той заповяда да спрат. Картите на майстор Ройдел бяха чудесни, но другите, с които разполагаше, също бяха работа на майстори. На Ройдел обаче бяха най-добрите. Мат позна мястото, все едно че вече го беше виждал.

Мандевин завъртя коня си.

— Адмар, Ейндел, откарайте хората си горе на северния склон. Мадвин, Донгал — на южния. На всеки четирима по един да пази конете.

— Конете ги спънете — каза Мат. — И сложете торбите за зоб на главите им да не цвият.

Срещу тях имаше пиконосци. Ако всичко тръгнеше на зло и се опитаха да побягнат, пиконосците щяха да ги избият като диви свине. Арбалетът не вършеше добра работа на конски гръб, особено когато се опитваш да избягаш. Тук трябваше да спечелят.

Кайриенецът го зяпна, с лице скрито зад решетките на шлема, ала не се поколеба.

— Спънете конете и им нахлузете торбите — нареди той. — Всички по колоната.

— Прати няколко души да наблюдават на север и юг — добави Мат. — Бойният късмет може да се обърне срещу теб толкова лесно, колкото и за теб.

Стрелците се разделиха и подкараха нагоре по рехаво обраслите склонове, тъмните им палта и убитозелените брони се сляха със сенките. Лъскавата броня бе нещо чудесно за паради, но отразяваше лунната светлина толкова добре, колкото и слънчевата. Според Талманес Най-трудното беше да убедиш пиконосците да се откажат от лъскавите си нагръдници, а благородниците — от посребрените и позлатени доспехи. Пехотата веднага прояви благоразумие. Отначало от тревата и рехавите храсти се разнесе шум от стъпките на пехотинците и конските копита, но после настъпи тишина. От пътя долу Мат не можеше да различи има ли хора по двата склона, или не. Сега вече му оставаше само да чака.

Тюон и Селусия не се отлъчваха от него, както и Теслин. Усилилият се вятър откъм запад задърпа наметалата им, но Айез Седай, разбира се, можеха да ги пренебрегнат тези неща, макар че Теслин си го задържа нейното затворено. Странно, Селусия остави вятъра да развее нейното накъдето си ще, но Тюон го задържа с една ръка.

— Може би ще ти е по-добре между дърветата — рече ѝ той. — Ще те пазят от вятъра.

За миг тя се разтърси в безмълвен смях, после каза:

— Обичам да те гледам как отдъхваш на своя хълм.

Мат примига. Хълм ли? Та той седеше на гърба на Пипс наскред проклетия път, с проклетите пориви на скапания вятър, пронизващи го

през палтото все едно, че зимата се връща. За какво му говореше тя, какъв хълм?

— Внимавай с Джолайн — заговори неочаквано Теслин. — Тя... държи се детински понякога, а ти си я възхитил, както лъскава играчка може да възхити дете. Ще те обвърже, ако реши, че може да те убеди да се съгласиш. Може дори да не разбереш, че си се съгласил.

Мат отвори уста да ѝ отвърне, че няма никакъв проклет шанс за това, но Тюон го изпревари:

— Не може да го има. — Пое си дълбоко дъх и продължи с насмешлив тон: — Играчката си е моя. Докато реша, че не ми се играе повече с него. Но и тогава няма да го дам за дамане на марат-дамане. Разбра ли ме, Теси? Кажи го на Роси. Това име смятам да ѝ дам. Можеш и това да ѝ го кажеш.

Колкото и да не ѝ беше подействал вятърът, Теслин потръпна, щом чу името си на дамане. Айезседайската ведрост изчезна моментално и лицето ѝ се изкриви от гняв.

— Това, което разбирам, е, че...

— Престанете! — прекъсна я Мат. — И двете. Нямам настроение да слушам как се дърлите. — Теслин го зяпна с такова възмущение, че и лунните сенки не можаха да го скрият.

— Я виж ти, Играчката пак се налага — подхвърли весело Тюон. Наведе се към Селусия, прошепна ѝ нещо и гърдестата жена се изкиска.

Мат само сви рамене, придърпа наметалото си и затърси с очи Ванин в тъмното. Жени! Готов беше да даде целия си късмет — е, половината, да речем — да можеше да разбира жените.

— Какво си мислиш, че можеш да постигнеш с тези набези и засади? — повтори за стотен път Теслин. — Сеанчанците просто ще изпратят достатъчно войници, за да ви унищожат.

Двете с Джолайн се бяха опитвали да си пъхат носовете в плановете му, както и Едесина, макар и в по-малка степен, докато не ги беше изкъшкал. Съветите на Айез Седай обикновено си бяха чисти заповеди и изобщо не му трябваха. Този път обаче реши да ѝ отговори, като продължаваше да търси с очи Ванин.

— Разчитам на това да пратят повече войници, Теслин. Всъщност цялата армия, която имат в Молвейнската клисура. Поне повечето от нея. Те ще са по-склонни да използват нея, отколкото

някоя друга. Според всичко, което успяха да изкопчат Том и Джюйлин, главният им натиск е срещу Иллиан. Смятам, че войската, която държат в клисурата, е срещу онова, което може да дойде срещу тях от Муранди или Андор. Но за нас те са тапата в бутилката. Смятам да отпуща тази тапа така, че да можем да преминем.

След минута мълчание се обърна. Трите жени просто седяха в седлата и го гледаха. Съжали, че нямаше достатъчно светлина да види лицата им. Защо го гледаха така? Продължи да се озърта за Ванин, но направо усещаше проклетите им погледи в гърба си.

Изтекоха може би два часа, ако се съдеше по лунния сърп. Вятърът бавно набираше сила. Достатъчно, та от хладно да стане студено. От време на време Мат се опитваше да убеди жените да се подслонят между дърветата, но те упорито отказваха. Самият той трябваше да остане, за да види Ванин, без да се налага да вика — пиканосците Щяха да са плътно зад него; сигурно твърде плътно, ако командирът им беше глупак — но жените нямаше защо да стоят тук. Подозираше, че Теслин отказва, защото отказват Тюон и Селусия. Глупава работа, друга причина, освен че сигурно ѝ харесваше да го слуша как спори сам със себе си под нос.

Най-сетне вятърът донесе тропота на препускащ кон и той се изправи в седлото. Дорчото на Ванин тичаше в лек галоп в нощта, едрият въж на седлото бе нелепа гледка, както винаги.

Ванин дръпна юздите пред него и се изплю на земята през дупката между зъбите си.

— На около миля зад нас са, но май са с хиляда повече, отколкото заранта. Тоя, дето ги командва, си знае работата. Яздат здраво, но без да уморяват конете.

— Ако те превъзхождат две към едно, може би ще премислиш...
— заговори Теслин.

— Не смятам да се бия позиционно — прекъсна я Мат. — И не мога да позволя на четири хиляди пиканосци да се развихрят и да ми създадат неприятности. Да вървим при Мандевин.

Коленичилите по северния склон стрелци не издадоха и звук, щом пое през редицата им с жените и Ванин, само леко се раздвижиха, за да ги пропуснат. Щеше да предпочете редиците да са две, но се налагаше да покрие широк фронт. Рехавите дървета наистина засланиха донякъде от вятъра, но не много, и повечето мъже се бяха

свили под наметалата си. Все пак, доколкото можеше да види, всеки арбалет беше изпънат и зареден с метална стрела. Мандевин бе видял, че Ванин идва, и знаеше какво означава това.

Кайриенецът крачеше зад редицата. Мат скочи от гърба на Пипс. Мандевин се успокои, като чу, че не се налага да държи наблюдатели откъм тила си. Само кимна умислено, като разбра, че са с хиляда пиконосци повече, и прати един на бегом да върне постове от билото и да заемат местата си в редицата. Щом Мат Каутон приемаше тази новина между другото, и той нямаше да се притесни. Мат бе забравил това за Бандата. Вярвах му абсолютно. Някога това щеше да го накара да побеснее. Сега го радваше.

Някъде зад него два пъти се чу зов на бухал и Тюон въздъхна.

— И в това ли има поличба? — попита я той, само колкото да каже нещо.

— Радвам се, че най-сетне проявяваш интерес, Играчко. Може би все пак ще успея да те образувам. — Очите ѝ блестяха под лунната светлина. — Едно бухане на бухал означава, че някой скоро ще умре.

Е, това сложи проклет край на разговора.

Много скоро сеанчанците се появиха, в редица по четирима, в лек тръс. Ванин се оказа прав, че командирът им си разбира от работата. Ходом, после в тръс, и пак ходом, така конете бързо можеха да покрият голямо разстояние. Само глупците се опитваха да минат големи разстояния в галоп и свършваха със задъхани и дори осакатени коне. Само първите четирidesетима носеха люспестите брони и странните сеанчански шлемове. Толкова по-жалко. Не знаеше какво ще изпитат сеанчанците заради жертвите на алтарските си съюзници. Виж, техните загуби по щяха да се забележат.

Когато средата на колоната се озова точно пред него, един дълбок глас долу на пътя извика:

— Знаме! Стой! — Двете думи отекнаха с провлечения сеанчански акцент. Мъжете с люспестите брони отпред спряха рязко. Другите залитнаха след тях. Мат вдиша дълбоко. Ето това му се викаше *тавиренска* работа. Едва ли щяха да спрат на по-удобно място, дори самият той да им беше заповядал. Отпусна ръка на рамото на Теслин. Тя трепна лекичко, но трябваше безшумно да привлече вниманието ѝ.

— Знаме! — изрева дълбокият глас. — Спеша се! — Командата раздвижи войниците долу.

— Сега — промълви Мат.

Лисичата глава се вледени на гърдите му и изведнъж кълбо червена светлина полетя над пътя и окъпа войниците долу с неземно сияние. Остана им само миг, за да зяпнат. По редицата под Мат хиляда жили на арбалети изплюяха и хиляда метални стрели се понесоха към строя, забиха се в гръдни брони, засъбаряха мъже, конете заскачаха на задните си крака с диво цвилене, и в същия миг още хиляда стрели изплюяха от другия склон. Не всяка удари в упор, ала това едва ли имаше значение при тежкия арбалет. Падаха мъже с прободени, направо разцепени крака. Хващаха се за оголените кости на разкъсаните си ръце и се мъчеха да спрат кръвта. Пищяха по-силно и от конското цвилене.

Най-близкият стрелец се наведе, запъна арбалета в земята, дръпна едно малко лостче отстрани и се зае с дръжките. Три бързи завъртания — и кордата се изпъна.

— Към дърветата! — изрева дълбокият глас отдолу. — Нападни ги, преди да са заредили! Атака!

Някои се опитаха да щурмуват на коне, а други наскачаха на земята, за да извадят мечовете. Никой не успя да стигне до дърветата. Още две хиляди железни стрели изфучаха към тях, посякоха ги, забиваха се и пронизваха други зад тях, събаряха коне. Мъжете по склона бясно въртяха лостовете, но вече не беше нужно. Долу на пътя тук-там немощно подритваше по някой кон. Единствените хора, които се движеха, отчаяно се мъчеха да запушат раните си с каквото им попадне подръка. Вятърът донесе тропота на бягащи коне. Някои може би бяха с ездачи. Дълбокият глас бе престанал да вика.

— Мандевин! — изрева Мат. — Тук приключихме. Всички по конете. Чакат ни други места.

— Трябва да останеш и да предложиш помощ — каза твърдо Теслин. — Правилата на войната го налагат.

— Това е нов вид война — отвърна й грубо той. Светлина, долу на пътя бе настъпила пълна тишина, но още чуваше писъците в ушите си. — Ще трябва да изчакат своите да им помогнат.

Тюон промърмори нещо под носа си. Стори му се, че беше „Един лъв не може да има милост“, но това бе нелепо.

Събра хората си и ги поведе надолу по северния склон. Нямаше защо да оставя оцелелите да видят колко са. След няколко часа щяха да се съберат с бойците на другия хълм, а след още няколко — с Карломин. Преди изгрев слънце отново щяха да ударят сеанчанците. Смяташе да ги накара с бяг да му отпуснат проклетата тапа.

ГЛАВА 28

В МАЛДЕН

Малко преди разсъмване — Файле вече стягаше за последен път широкия колан със златните брънки на кръста си — в малката претъпкана островърха шатра, в която спяха всички, влезе Дай-рейн. Небето отвън вече започваше да изсивява, но вътре все още бе тъмно като в нощ. Очите на Файле обаче се бяха настроили към тъмнината. Крехката дребна женица с дългата до раменете вълниста черна коса се прозяваше и се мръщеше. В своя Дом в Кайриен имаше ранг малко под Върховния им трон, но я бяха събудили през нощта, защото Севанна не можеше да заспи и искаше да ѝ почетат. Севанна харесваше гласа на Дайрейн, а сигурно и доносите ѝ за прегрешенията сред нейните гайшайн. Кайриенката никога не се оказваше сред онези, които не успяваха да я задоволят. Ръцете ѝ посегнаха към златния гердан и тя се поколеба, щом видя Файле, Алиандре и Мейгдин, вече облечени и станали.

— Забравих да оставя книгата на мястото ѝ — звънна кристалното ѝ гласче, докато се обръщаше към изхода. — Севанна ще нареди да ме набият, като види, че не си е на мястото, щом се събуди.

— Лъже — изръмжа Мейгдин.

Дайрейн хукна навън.

Това бе достатъчно, за да убеди Файле. Тя сграбчи Дайрейн за качулката и я дръпна в шатрата. Кайриенката понечи да запищи, но Алиандре ѝ запуши устата и трите се сборичкаха с нея върху застланото с одеяла платнище на пода. Дайрейн беше дребничка, но се гърчеше като змия, опитваше се да ги издраска, да ги хапе. Докато другите две я държаха, Файле извади втория си нож, много удобна кама с ръбеста стоманена дръжка и острие, по-дълго от дланта ѝ, и почна да реже ивици от одеялата.

— Как разбра? — попита Алиандре; мъчеше се да задържи едната ръка на Дайрейн, като в същото време гледаше да държи устата ѝ запушена така, че да не я ухапе. Мейгдин се беше погрижила за

краката ѝ, като седна върху тях, а другата ѝ ръка беше извила отзад. Дайрейн все пак успяваше да се извива, макар и без полза.

— Мръщеше се, но когато заговори, лицето ѝ стана гладко. Едва го видях. Ако наистина се тревожеше, че ще я набият, щеше да се намръщи още повече. — Русокосата жена не беше много опитна като слугиня, но беше наблюдателна.

— Но тя как ни заподозря?

Мейгдин сви рамене.

— Сигурно някоя от нас е изглеждала изненадана или гузна. Макар да не разбирам как е могла да го забележи в тъмното.

След малко вече бяха вързали глезените и китките на Дайрейн зад гърба ѝ. Така нямаше да може да изпъзни много далече. Отпрано парче от долната ѝ риза, вързано отгоре с ивица одеяло, беше запушило устата ѝ и от гърлото ѝ излизаше само тихо пъшкане. Тя изви глава и ги изгледа с гняв. Файле не можеше да види много добре лицето ѝ, но изражението можеше да мине или за гневно, или за умоляващо, а Дайрейн се молеше само на Севанна. Използваше положението си на гай-шайн на Севанна, за да издевателства с гай-шайн, които не бяха на Севанна, и клюкарстваше, за да издевателства над тези, които бяха. Бедата бе, че не можеха да я оставят тук. Някой можеше да дойде всеки момент, за да извика някоя от тях при Севанна.

— Можем да я убием и да скрием трупа — предложи Алиандре, докато оправяше с длан дългата си коса. Беше се разрошила, докато се боричкаха.

— Къде? — попита Мейгдин. Не го каза като слугиня, говореща пред кралица. В плен пленничките бяха равни, иначе помагаха на пленилите ги. Доста време беше минало, докато научат Алиандре на това. — Трябва да е някъде, където няма да го намерят поне един ден. Севанна може да прати хора подир Галина да ни върнат, ако ни заподозрат, че сме убили една от *вещите* ѝ. — Вложи в думата цялото презрение, което изпитваше. — А не вярвам, че Галина няма да им позволи да ни върнат.

Дайрейн взе да се мята, за да скъса връзките, и запъшка още по-силно. Може би беше решила да им се помоли все пак.

— Няма да я убиваме — каза Файле. Нито беше гнуслива, нито изпитваше милост. Просто нямаше къде да скрият един труп достатъчно дълго, не че щяха да могат да го изнесат, без да ги види

никой. — Боя се, че плановете ни малко се промениха. Изчакайте ме тук.

Надникна навън, под утринното зарево, и веднага разбра какво е събудило подозренията на Дайрейн. Байн и Чиад бяха до шатрата в белите си роби, както се очакваше, за да ги придружат колкото може по-надалече до мястото на срещата. Ролан и приятелите му може би още не бяха привършили със закуската си — дано да не бяха; можеха да направят някоя глупост и да провалят всичко — а Байн и Чиад бяха предложили доброволно помощта си да отклонят всякакви мъже, които се опитат да се намесят. Не беше намерила сили да ги попита как точно смятат да го направят. Някои саможертви заслужаваха да си останат забулени в тайна. И цялата й сърдечна благодарност. Две гай-шайн с раkitени кошове не бяха достатъчно, за да събудят подозрение у кайриенката, но трийсет-четиридесет гай-шайн можеха, струпани в тясната уличка между шатрите на гай-шайн. Закръгленото грубовато лице на Аравайн я гледаше изпод бялата гугла, както и красивото на Лусара. И Алвон беше сред тях, със сина си Терил, в робите си от кален груб плат за шатри, и Дормин, ниският грубоват кайриенски обущар, а също и Корвила, кльощавата тъкачка оттук, от самата Алтара, и... Не представляваха и една десета от тези, които й се бяха врекли във вярност, но толкова голямо струпване на гай-шайн щеше да събуди подозрение и у камък. Поне ако се добавеше към това, че трите вече бяха облечени. Дайрейн сигурно беше чула кои са повикани за тази нощ от Севанна. Как бяха разбрали, че тръгва днес? Късно беше да мисли за това. Ако го беше научил някой Шайдо, вече щяха да са ги измъкнали от шатрата.

— Какво правите тук? — попита тя строго.

— Поискахме да ви видим как тръгвате, милейди — отвърна Терил.

— Много внимавахме, дойдохме по един — по двама — добави с Радост Лусара.

— Добре, сега можем да си кажем довиждане. — Нямаше смисъл да им обяснява колко малко оставаше да развалят цялото бягство. — Докато се върна за вас. — Ако баща й откажеше да й даде войска, Перин щеше да я даде. Приятелството му с Ранд ал-Тор щеше да осигури това. Светлина, а *той* къде беше? Не! Трябваше да се радва, че още не се беше появил, че не се беше изложил на сигурна гибел,

като се опитваше да се промъкне в стана и да я спаси. — Сега си вървете, преди някой да ви е видял и да тръгнат приказки. И не казвайте на никого за това. — Следовниците ѝ бяха верни, иначе вече щяха да са я оковали, но сред гай-шайн имаше твърде много като Дайрейн, и не само сред държаните от дълго време в плен кайриенци. На някои хора просто им беше в кръвта да угодничат при всяка възможност.

Закланяха се, заприклякваха и започукваха с юмруци челата си, все едно че не можеше да надникне някой навън и да види, а после се пръснаха във всички посоки с огорчени лица. Наистина бяха очаквали да я видят как тръгва! Нямаше време да се ядосва. Притича при Байн и Чиад и набързо им обясни положението в шатрата.

Щом свърши, двете се спогледаха и оставиха кошовете на земята, за да освободят пръстите си за ръчния говор на Девите. Избягваше да погледне ръцете им, защото явно искаха да останат насаме. Не че щеше да разбере кой знае какво. Ръцете им се движеха много бързо. Червенокосата Байн със сините очи се извисяваше с близо половин педя над нея, а сивокосата Чиад — с един пръст повече. Бяха ѝ близки приятелки, но се бяха сродили помежду си като първосестри, а това създаваше връзка много по-близка от приятелството.

— Ние ще се погрижим за Дайрейн Сайган — най-сетне рече Чиад. — Но това значи, че трябва да отидеш в града сама.

Файле въздъхна, но нищо не можеше да се направи. Ролан навярно все пак се беше събудил. Сигурно в този момент я наблюдаваше. Когато ѝ потрябваше, като че ли се появяваше от нищото. Едва ли щеше да ѝ попречи със заминаването, след като ѝ бе обещал да я отведе със себе си, щом той си тръгне. Ала все пак хранеше някакви надежди, поне докато носи бялото. С неговите „игри на целувки“! Можеше да поиска да я задържи малко по-дълго в робите на гай-шайн. Когато мъжете поискат да ти помогнат, винаги си мислят, че техният начин е единственият.

Байн и Чиад се шумугнаха в малката островърха шатра, а Алиандре и Мейгдин излязоха. Вътре наистина имаше достатъчно място за пет. Мейгдин отиде малко встрани и се върна с един кош като тези, дето носеха двете Деви. Отгоре бяха натрупани мръсни халати на гай-шайн, но отдолу имаше рокли, които почти им бяха по мярка,

брад-вичка, прашка, върви за ловджийски примки, кремък и стомана, вързопи с брашно, храна, сол и мая, няколко монети, които бяха успели да си намерят, всичко, което щеше да им трябва, докато се доберат на запад и намерят Перин. Галина щеше да ги изведе извън стана, но нямаше как да се разбере в коя посока ще хване след това по „важната работа на Айез Седай“. Файле не изключваше да ги изостави при първа възможност.

Мейгдин застана над коша, цялата изпълнена с решимост, стиснала зъби и присвила очи. Лицето на Алиандре пък трепкаше от усмивки.

— Опитай се да не изглеждаш толкова щастлива — каза ѝ Файле. Гай-шайн влагоземец рядко се усмихваше и никога — толкова радостно.

Алиандре се постара, но безуспешно.

— Нали ще избягаме. Трудно ми е да не се усмихвам.

— Ще спреш, ако те види някоя Мъдра и реши да разбере защо си толкова радостна.

— Едва ли ще срещнем Мъдра между шатрите на гай-шайн или в Малден — отвърна Алиандре пак с усмивка. Въпреки решимостта си Мейгдин кимна съгласна.

Файле се предаде. Всъщност и самата тя се чувстваше леко замаяна. Да, днес щяха да избягат.

Байн излезе и задържа платнището на входа за Чиад, която бе понесла стегнато на вързоп одеяло, голямо колкото да побере сгънатата на две дребничката Дайрейн. Силна беше Чиад, но пак ѝ се налагаше да се наведе под тежестта ѝ.

— Защо е толкова неподвижна? — попита Файле. Не се боеше, че може да са я убили. Изпълняваха ревностно и строго правилата за гай-шайн, а насилието бе забранено. Но това одеяло все едно беше пълно с дърва, изобщо не се движеше.

Байн заговори тихо, с весел блясък в очите.

— Погалих я по косата и ѝ казах, че много ще ми е неприятно, ако се наложи да я нараня. Чиста истина си е при толкова тох, колкото ще ми струва само това, че я зашлевих. — Чиад се изкикоти. — Дайрейн Сайган май си помисли, че я заплашваме. Смятам, че ще е много тиха и кротка, докато не я пуснем. — И се разтrese в безмълвен смях. Айилският хумор продължаваше да е загадка за Файле. Знаеше

обаче, че жестоко ще ги накажат за това. Помагането на опит за бягство се наказваше също толкова жестоко, колкото и опитът за бягство.

— Имаш цялата ми благодарност — отвърна тя. — Ти и Чиад, сега и завинаги. Имам голям тох.

Целуна Байн леко по бузата и лицето на Девата стана червено като косата ѝ, разбира се. Айилците се държаха почти целомъдрено сдържано пред хора. В някои отношения.

Байн хвърли поглед към Чиад и на устните ѝ се изписа нещо като усмивка.

— Като видиш Гаул, кажи му, че Чиад е гай-шайн на един мъж със силни ръце и сърце от пламък. Той ще разбере. Трябва да ѝ помогна да отнесем товара си на сигурно място. Дано винаги намираш вода и заслон, Файле Башийр. — И лекичко я докосна по бузата с връхчетата на пръстите си. — Някой ден ще се срещнем отново.

Отиде при Чиад, хвана другия край на одеялото и го понесоха. Гаул може би щеше да разбере, но не и Файле. Най-малкото за сърцето като пламък, а се съмняваше, че Чиад изобщо се интересува от ръцете на Мандерик. Имаше лош дъх и почваше да се напива още като се събуди, освен ако не отидише на разбойнически набег или на лов. Но избута Гаул и Мандерик от ума си и вдигна коша на рамото. Вече твърде много време бяха загубили.

Небето вече бе започнало да изсветлява и гай-шайн се раздвижваха между пръснатите безразборно шатри на стана, ситнеха забързани по работа или понесли по нещо, уж че работят, но никой не обръщаше внимание на трите жени в бяло, понесли кошове с пране към градските порти. Като че ли винаги имаше какво да се пере, дори за гай-шайн на Севанна. Твърде много бяха влагоземците гай-шайн, за да ги познава всички, и не видя нито един познат, докато не стигнаха при Арела и Ласайл — те пристъпваха нервно от крак на крак, също с кошове на рамене. По-висока от повечето айилки и смугла, Арела досущ като Дева носеше тъмната си коса подрязана късо, а вървеше ли, крачеше като мъж. Ласайл беше ниска, бледокожа и тънка и с червени панделки в косата — която всъщност не беше много по-дълга. Походката ѝ беше изящна в робите, а обуеше ли бричове, полюшваше скандално бедра. И двете обаче въздъхнаха с еднакво облекчение.

— Помислихме, че се е случило нещо — рече Арела.

— Нищо, с което да не можем да се оправим — отвърна Файле.

— Къде са Байн и Чиад? — попита с тревога Ласайл.

— Имат друга задача. Отиваме сами.

Спогледаха се и този път във въздишките им нямаше облекчение. Ролан, разбира се, нямаше да се намеси. Не и когато трябваше да се махат. Не, разбира се.

Обкованите с желязо крила на портата на Малден зееха широко отворени, избутани до гранитните стени и останали така още откакто градът бе паднал. Железният обков беше станал кафяв от ръжда, а пантите бяха толкова ръждясали, че ако се опитаха да ги затворят, сигурно щеше да е невъзможно. В сивите каменни кули от двете страни вече гнездяха гълъби.

Бяха дошли първи. Файле поне не можа да види никого напред по улицата. Щом минаха през портите, тя извади камата и я скри в ръкава си, като опря острието до китката си.

Другите направиха същото, макар и не толкова ловко. Без Байн и Чиад, и след като Ролан и приятелите му щяха да са заети с нещо друго, както се надяваха, трябваше сами да си осигурят защитата. Малден не беше толкова опасен за жени — за жени гай-шайн; поне не толкова опасен, колкото станът на Шайдо, но и тук бяха нападани жени, понякога от по няколко мъже. Светлината да дадеше дано ако ги сгасцеха да са само един-двама. С един или двама можеха да се справят, преди те да са разбрали, че тези гай-шайн имат зъби. Ако се окажеха повече, щяха да направят каквото могат, но един айилски грънчар беше толкова опасен, колкото и най-обучените бойци.

Тази част от града не беше изгоряла, но беше опустошена и запустяла. Под меките им бели ботуши скърцаха парчетии натрошени грън-ци. Късове дрехи, отпрани от взети за гай-шайн мъже и жени, все още бяха осеяли сивия калдъръм. Жалките прогнили дрипи бяха лежали тук най-напред под снега, после в дъжда повече от месец и Файле се съмняваше, че вече и най-окаяният събирач на дрипи ще ги прибере. Тук-там се мяркаха детски играчки, дървено конче или кукла, със започнала да се люци боя, оставени от най-малките, на които бе разрешено да избягат, както и на най-старите, болните и недъгавите. По дървените и каменните постройки се виждаха зейнали дупки на мястото на някогашните врати и прозорци. Наред с всичко останало, което Шайдо бяха решили, че е ценно или полезно, градът беше

оглозган от всяко парче дърво, можещо лесно да се измъкне, и само това, че събарянето на къщите бе по-малко ефикасно от сеченето на дърва за огрев из околните гори, бе пощадило самите сгради. Отворите по стените ѝ напомняха за очни кухни на черепи. Безброй пъти беше минавала по тази улица, ала тази сутрин имаше чувството, че я следят. Пронизаха я ледени тръпки.

По средата на градчето се обърна и погледна към портата, няма и на сто и петдесет разтега назад. Улицата все още беше пуста, но скоро Щяха да се появят първите облечени в бяло мъже и жени, с ведрата за вода. Носенето на вода бе задача, която почваше рано и траеше през Целия ден. Трябваше вече да побързат. Тя зави в една тясна странична Уличка и закрачи по-бързо, макар да ѝ беше трудно да крепи коша. Другите сигурно изпитваха същата трудност, но не се оплакаха. Трябваше да се скрият, преди да се появят гай-шайн. Нямаше причини някой гай-шайн, влязъл в града, да остави главната улица, преди да стигне до щерната под крепостта. Нечий опит за подмазване или дори само невнимателно изтърсена дума щеше да прати Шайдо в града, за да ги заловят, и тогава изходът щеше да е само един, освен ако не се изкатереха на стените и не скочиха от десетте разтега височина с надеждата, че няма да си счупят вратовете.

Щом стигна до останалия вече без табела хан, на три ката и без прозорци, тя се шумгна в гостилницата. Другите я последваха. Ла-сайл остави коша и се притисна до стената до входа, за да наблюдава улицата. Стаята беше гола от таванските греди до дъските на пода, ръжените на двете камини бяха задигнати. Парапетът на стълбището в дъното на помещението също беше отпран, нямаше я и вратата за кухнята. Кухнята беше също толкова празна. Беше го проверила. Тигани, ножове, лъжици — всичко това беше полезно. Файле смъкна коша на пода и се приближи до стълбището. Беше здрава изработка, от дебели тежки греди, направено да издържи поколения. Да се изтръгнат щеше да е почти толкова трудно, колкото да се събори къщата. Опила отдолу, покрай горната част на една от външните подпори, и дланта ѝ се сви около дебелия колкото китката ѝ лъскава палка. Беше ѝ се сторило най-доброто скривалище, място, където никой нямаше да има основание да търси, но сама се изненада като усети, че е затаила дъх.

Ласайл остана на прага, но другите бързо притичаха до нея с кошовете.

— Най-после — промълви Алиандре и боязливо докосна палката с върхчетата на пръстите си. — Цената на нашата свобода. Какво представлява?

— Ангреал — отвърна Файле. — Или може би тер-ангреал. Не зная със сигурност, знам само, че Галина ужасно я иска, тъй че трябва да е едното или другото.

Мейгдин храбро пипна палката.

— Може. Често са странни на пипане. Така са ми казвали поне.

Твърдеше, че никога не е стъпвала в Бялата кула, но Файле вече не беше толкова сигурна, колкото някога. Мейгдин можеше да прелива, но толкова слабо и с такова усилие, че Мъдрите не съзираха никаква опасност да я пуснат да върви свободно. Е, толкова свободно, колкото можеше да върви една гай-шайн. Отричанията можеше и да са от срам. Файле беше слушала, че жени, изгонени от Кулата, защото не могат да станат Айез Седай, понякога отричат, че са били там, за да скрият провала си.

Арела поклати глава и отстъпи крачка назад. Беше тайренка и въпреки пътуванията с Айез Седай все още изпитваше неприязън към Силата и всичко, свързано с нея. Погледна бялата пръчка, все едно че беше червена пепелянка, и облиза устни.

— Галина може би ни чака. Може да се ядоса, ако я накараме да чака дълго.

— Още ли е чисто навън, Ласайл? — попита Файле и тикна палката на дъното на коша. Арела тежко въздъхна, явно толкова облекчена, че ѝ се махна от очите, колкото преди малко, когато я видя.

— Да — отвърна кайриенката, — но не разбирам защо. Първите гай-шайн вече трябваше да са дошли за вода.

— Може нещо да се е случило в лагера — каза Мейгдин. Изведнъж лицето ѝ се стегна, а ножът се озова в ръката ѝ — нож с дървена дръжка и нацърбено острие.

Файле кимна замислено. Може би например това, че Дайрейн вече са я намерили. Тя не можеше да каже къде са отишли, но може би познаваше някои от чакащите да ги изпратят гай-шайн. Колко щяха да издържат, като ги подложеха на разпит? Колко щеше да издържи Алвон, ако почнеха да измъчват Терил?

— Все едно, нищо не можем да направим. Галина ще ни изведе.

Все пак щом излязоха от хана, затичаха. Файле не беше единствената, която току поглеждаше през рамо и залиташе. Не знаеше дали да изпита облекчение, или не, когато най-сетне видя гай-шайн, понесли ведра на кобилиците по главната улица. Във всеки случай не спря да подтичва.

Не им се наложи да тичат дълго. След малко миризмата на овъглено дърво почна да се усилва. Южният край на Малден беше в развалини. Свърнаха зад един ъгъл, за да не ги види някой. От мястото, където бяха застанали, до южната стена на около двеста разтега пред тях се редяха коруби със срутени покриви, почернели каменни стени и овъглени греди, с измита от дъжда пепел. На места не бяха останали Дори и най-дебелите греди. Само в отсамния край на улицата бяха останали що-годе цели сгради. Тук пожарът, развихрил се, след като Шайдо бяха завзели града, най-сетне беше спрял. Няколко постройки бяха със срутени покриви, макар че долните катове бяха непокътнати, а два пъти повече представляваха килнати на една страна купчини печенели греди и полуизгорели дъски, стърчащи от срутеното. — Тук — каза Мейгдин и посочи на изток. Там вятърът развяваше дълга червена лента. Беше вързана на една къща, готова всеки миг да се срути. Приблжиха се бавно до нея и оставиха кошовете на калдъръма. Червената ивица се люшна отново. — Защо ще иска да се срещаме тук? — измърмори Алиандре. — Това може да ни погребее само ако кихне някоя. — И се потърка по носа, сякаш всеки миг наистина щеше да кихне.

— Съвсем здрава си е. Проверих — чу се гласът на Галина и Файле рязко извърна глава. Галина крачеше към тях, явно излязла от една от здравите постройки на северната страна на улицата. След като толкова дълго беше носила колана и гердана от злато с огнекапки, без тях изглеждаше непривично. Още си беше облечена в белите копринени роби, но липсата на накитите бе убедителна. Галина не можеше да обърне истината нагоре с краката. Тръгваше днес.

— И защо не в някоя от здравите сгради? — попита Файле. — Защо тук?

— Защото не искам никой да види, че е в ръцете ми — отвърна Галина и продължи към къщата. — Защото никоя няма да надникне в тази развалина. Защото аз казвам така. — Пристъпи през някогашния праг, наведе се под тежката овъглена таванска гредка, надвиснала над

отвора, и веднага зави надясно и заслиза по някакви стъпала. — Не се мотайте.

Файле се спогледа с другите. Всичко това беше повече от странно.

— Ако ще ни изведе оттук, готова съм да ѝ дам онова нещо и в нужник — изръмжа Алиандре. Все пак изчака Файле да ги поведе.

Ниско над каменните стъпала висяха овъглени греди и почернели дъски, но лекотата, с която бе влязла Галина, я успокои. Нямаше да рискува жива да се погребее или развалината да я премаже в самия миг, в който най-сетне щеше да се сдобие с палката. Лъчите светлина, процеждащи се през дупките на руината, бяха достатъчни да се види, че мазето е относително безопасно. Големите бурета, отрупани покрай една от каменните стени, повечето овъглени и с избити от горещината обръчи, подсказваха, че сградата е била хан или кръчма. Или може би склад на търговец на вино. Околностите на Малден произвеждаха нелошо вино.

Галина застана в средата на осеяния с натрошен камък под. Лицето ѝ бе самото айезседайско спокойствие, възбудата от предния ден беше изчезнала.

— Къде е? — хладно попита тя. — Дай ми я.

Файле остави коша, бръкна дълбоко и извади бялата палка. Галина трепна. Файле ѝ я подаде и тя посегна да я вземе, почти колебливо. Ако не знаеше колко жадува за нея, Файле щеше да си помисли, че я е страх да я пипне. Пръстите на Галина се свиха около палката и тя тежко издиша. Дръпна я, преди Файле да е успяла да я пусне. Наистина сякаш трепереше, но усмивката ѝ беше... победоносна.

— Как смяташ да ни изведеш от стана? — попита Файле. — Да се преоблечем ли вече?

Галина отвори уста, но изведнъж вдигна другата си ръка в знак да млъкнат. Беше наклонила глава към стълбите, все едно се вслушваше. После прошепна:

— Може и нищо да не е, но по-добре да проверя. Изчакайте тук и не вдигайте шум. Млък — изсъска, щом Файле понечи да каже нещо, надигна копринените си роби, заситни към стълбите и се заизкачва като жена, притеснена от това, което може да види горе. Стъпалата ѝ бързо се скриха зад провисналите греди и дъски.

— Някоя да чу нещо? — прошепна Файле. Всички поклатиха глави. — Може би държи Силата. Чувала съм, че това...

— Не я държеше — прекъсна я Мейгдин. — Изобщо не я видях да прегръща...

Изведнъж горе изпраща дърво и овъглените греди и дъски се срутиха с оглушителен трясък, вдигнаха се облаци заслепяваща очите черна пушилка и натрошен камък. Файле се закашля неудържимо. Миризмата на изгоряло натежа във въздуха като в деня на пожара. Нещо падна отгоре, удари я силно по рамото и тя се присви, за да опази главата си. Някоя извика. Още неща се стовариха на каменния под, дъски и парчета мазилка.

Най-сетне — струваше ѝ се, че са изтекли часове, но може и да бяха минути — дъждът от отломки престана. Прахта взе да се сляга. Бързо се огледа за спътничките си и видя, че всички са се присвили на пода, с ръце над главите. Светлината сякаш бе станала повече отпреди. Малко повече. Някои дупки отгоре се бяха разширили. По лицето на Алиандре се стичаше струйка кръв. Всички бяха целите в прах, от глава до пети.

— Има ли ранени? — попита Файле, щом спря да кашля.

— Не — отвърна Алиандре и се опипа по темето. — Само драскотина.

Другите също не бяха пострадали, макар че Арела като че ли движеше предпазливо дясната си ръка. Нямаше начин да не са ударени. Файле си помисли, че лявото ѝ рамо скоро ще посинее и почернее — но пък това не можеше да мине за истинска рана.

После очите ѝ се спряха на стъпалата и ѝ се доця да заплаче. Отломките, срутили се отгоре, бяха затрупали цялото стълбище. Може би щеше да се добере до тях, ако стъпеше на раменете на Арела, но едва ли щеше да се издърпа само с една здрава ръка. Или Арела. А и да успееше някоя от двете, щеше да се озове сред овъглена развалина, която сигурно всеки момент щеше да се срути отново.

— Не! — проплака Алиандре. — Не точно сега! След като бяхме толкова близо! — Стана, изтича до купчината отломки, едва не се притисна в тях и завика: — Галина! Помогни ни! Заклещени сме! Прелей и вдигни тези дъски! Отвори ни път да излезем! Галина! Галина! Галина! — Отпусна се отчаяна върху купчината изгорели дъски и раменете ѝ се разтресоха. — Галина... Галина, помогни ни.

— Галина си отиде — промълви Файле горчиво. Щеше да се отзове, ако все още беше горе и имаше намерение да им помогне. — Както сме заклепени тук, може би мъртви, има идеално оправдание да ни изостави. Все едно, не знам дали някоя Айез Седай би могла да отмести тези дъски, дори и да се опита. — Не спомена, че Галина може би сама бе подготвила това оправдание. Светлина, не трябваше да я удря през лицето. Но беше много късно за самообвинения.

— Какво ще правим сега? — попита Арела.

— Ще се изравяме, какво — отвърнаха като една Файле и Мейгдин. Файле я погледна изненадано. Мръсното лице на слугинята ѝ се беше стегнало в царствена решимост.

— Да — каза Алиандре и стана. Обърна се и макар прахта по лицето ѝ да беше прорязана от мокри вадички, сълзи в очите ѝ нямаше. Наистина беше кралица и нямаше да се посрами пред куража на една слугиня. Ако не успеем... ако не успеем, поне няма да умрем с това по нас! — Разкопча златния колан и го хвърли с презрение на пода. След него — златния гердан.

— Ще ни потърбват, за да се измъкнем през стана на Шайдо — каза кротко Файле. — Галина може и да не ни измъкна, но лично аз смятам да се махна днес. — Заради Дайрейн другояче не можеше и да бъде. Байн и Чиад нямаше да могат да я крият дълго. — Поне веднага щом се изровим оттук. Ще се престорим, че са ни пратили да берем боровинки. — Не биваше обаче да погазва храбрия жест на васалката си. — Но сега сега няма нужда да ги носим. — Смъкна колана и гердана си и ги хвърли в коша върху мръсните роби на гай-шайн. Другите я последваха. Алиандре свали своите с тъжен смях. Но поне можа отново да се засмее. Файле не можеше.

Бъркотията изгорели мертеци и полуизгорени дъски, затрупали стълбището, напомняше на една от онези ковашки главоблъсканици, с които Перин обичаше да се забавлява. Всичко така се беше оплело, че едва ли не всяко нещо стърчеше от нещо друго. А и по-тежките греди сигурно нямаше да могат да издърпат и всички заедно. Но ако успееха да разчистят достатъчно, за да изпълзят нагоре между дебелите греди... Опасно щеше да е това пълзене. Но когато опасната пътека е единственият ти изход, тръгваш по нея.

Няколко дъски се измъкнаха лесно и те ги струпаха в дъното на мазето, но след това започнаха грижливо да подбират, оглеждаха пър-

во да видят дали нещо няма да се срути, опипваха за пирони, на които можеха да се набодат, стараеха се да не мислят как цялата купчина може да се измести, да заклеши ръка и да я счупи. Чак след това можеха да почнат с дърпането, понякога — две заедно, теглеха все по-силно и по-силно, докато парчето най-сетне поддаде. Работата вървеше бавно, купчината от време на време изскърцваше и леко се накланяше насам или натам. Тогава всички се дръпваха назад и затаяваха дъх. Не продължаваха, преди да се уверят, че бъркотията от греди няма да рухне. Работата се превърна в центъра на целия им свят. Веднъж на Файле ѝ се стори, че чува вълчи вой. Вълците обикновено я караха да мисли за Перин, но не и този път. Работата беше всичко.

А после Алиандре издърпа една овъглена дъска и грамадата започна да се мести със стон. Към тях. Затичаха към дъното на мазето и купчината рухна с оглушителен грохот, като вдигна нови облаци пушилка.

Щом спряха да кашлят и пак можеха да виждат през все още неслегналата се прах, ахнаха — почти една четвъртина от мазето беше запълнена. Цялата им работа беше отишла нахалост, но още по-лошото бе, че грамадата опасно се накланяше към тях. Изскърца, хлътна още малко към тях и спря. Всичко подсказваше, че първата дъска, която издърпат, ще накара цялата грамада да се срути върху главите им. Арела захлипа. През дупките се процеждаше слънчева светлина и успяха да видят улицата горе, небето над нея, но нищо, през което можеха да се проврат, дори Ласайл. Файле зърна червения шал на Галина, с който бе отбелязала постройката. Вятърът за миг го разлюля.

Зяпнала в него, тя сграбчи Мейгдин за рамото.

— Искам да се опиташ да накараш този шал да направи нещо по-различно от това, което го кара да прави вятърът.

— И да привлечем внимание? — изхриптя Алиандре. — Най-вероят-но Ще е някой Шайдо.

— По-добре това, отколкото да умрем тук — отвърна Файле, по-грубо, отколкото ѝ се искаше. Тогава нямаше никога повече да види Перин. Ако Севанна я оковеше, поне щеше да е жива и да чака да я спаси. Щеше да я спаси — знаеше го. А тя беше длъжна да опази живи жените, тръгнали с нея. Ако това означаваше плен, така да бъде. — Мейгдин?

— Може цял ден да се опитвам да прегърна Извора и така и да не успея — отвърна с униние слънцекосата жена. Беше отпуснала вяло рамене и гледаше в празното. Лицето ѝ подсказваше, че вижда пред нозете си бездънна пропаст. — А дори и да го прегърна, почти невероятно е да запреда каквото и да било.

Файле пусна рамото ѝ приглади косата ѝ.

— Знам, че е трудно. Е, всъщност не знам. Никога не съм го правила. Но ти си го правила. И можеш да го направиш пак. Животът ни зависи от теб, Мейгдин. Знам, че у теб има сила. Виждала съм го много пъти. Не познаваш поражението. Знам, че можеш да го направиш, и ти също.

Мейгдин бавно изправи гръб и отчаянието се смъкна от лицето и. Може би все още виждаше онази бездна, но и да паднеше, щеше да падне, без да трепне.

— Ще се опитам.

Взря се задълго в шала, после поклати тъжно глава и прошепна:

— Изворот е там, като слънцето, малко зад крайчеца на окото, но щом се опитам да го прегърна, все едно че се опитвам да уловя с пръсти дим.

Файле издърпа припряно купчина роби на гай-шайн от коша и ги струпа на пода.

— Седни. Отпусни се удобно. Знам, че го можеш, Мейгдин. — Натисна я за раменете, после приседна до нея.

— Можеш го — промълви Алиандре и седна от другата страна на Мейгдин.

— Да, можеш — прошепна Ласайл и седна до тях.

Времето течеше, Мейгдин се взираше в шала. Файле шепнеше окуражително, вкопчила се в единствената им надежда. Изведнъж шалът се изпъна, все едно че нещо рязко го беше дръпнало. На лицето на Мейгдин се изписа удивена усмивка, а шалът се разлюля изпънат, като махало. Залюля се — шест, седем, осем пъти. После изпърха под напора на вятъра и се отпусна.

— Беше чудесно — каза Файле.

— Чудесно — повтори Алиандре. — Ти ще ни спасиш, Мейгдин.

— Да — промълви Арела. — Ти ще ни спасиш, Мейгдин.

Много видове битки има на света. Всички сядаха на пода, шепнеха окуражително, а Мейгдин се бореше да улови нещо, което

почти не успяваше да улови, воюваха за живота си, а шалът се люшваше изпънат, вятърът го подхващаше, люшваше се изпънат и се отпускате. Но те се сражаваха.

Галина беше навела ниско глава и се стараеше да не бърза, докато излизаше от Малден покрай двата потока облечени в бяло мъже и жени, влизащи с празни ведрa в градчето и излизащи с пълни. Не искаше да привлича внимание, не и без проклетите колан и гердан. Беше си ги сложила, когато се облече през нощта, докато Терава още спеше, но беше такова удоволствие да ги свали и да ги прибере при дрехите и другите неща, които си беше скрила за бягството, че не можа да устои. Освен това Терава щеше да се разгневи, като се събудете и разбереше, че я няма. Щеше да заповяда да си отворят очите за нейната „малка Лина“, а проклетите накити я отличаваха. Е, сега щяха да платят пътя ѝ до Кулата, връщането ѝ там, където ѝ се полагаше да бъде. Наглата Файле и другите глупачки с нея бяха мъртви или отписани, а тя беше свободна. Погали палката, скрита в ръкава ѝ, и потръпна от радост. Свободна!

Яд я беше, че остави Терава жива, но ако някой влезеше в шатрата ѝ и я намереше с нож, забит в сърцето, Галина щеше да е първата заподозряна. Освен това... В главата ѝ се заредиха образи, как крадешком се промъква и застава над спящата Терава, с нейния нож в ръка, как Терава рязко отваря очи, среща нейните в тъмното, писъка ѝ, ръката ѝ, която уплашено се отваря и пуска ножа, молбите ѝ, Терава, която... Не. Не! Не можеше да е така. Не можеше. Беше оставила Терава жива по необходимост, а не защото... Не по каквато и да било друга причина.

Изведнъж се чу вълчи вой. Вълци — отвсякъде, цяла глутница. Краката ѝ спряха сами. Обкръжаваше я пъстра сбирщина шатри, прави и конични шатри, ниски айилски шатри. Без да се усети, беше навлязла в стана на гай-шайн. Погледът ѝ се вдигна към хребета на запад от Малден и тя се сепна. Гъста мъгла го беше загърнала по Цялата дължина, бе скрила дърветата в двете посоки. Градските стени затулваха хълма на изток, но тя беше сигурна, че и там има гъста мъгла. Онзи беше дошъл! Великият властелин да я опази дано, успяла беше тъкмо навреме. Е, нямаше да намери глупавата си жена, дори да останеше жив след това, което се канеше да опита. Нямаше да намери и Галина Касбан. Благодарни наум на Великия властелин, че Терава не ѝ

беше забранила да язди — колко обичаше да развява под носа ѝ възможността да го позволи, ако пълзи достатъчно в краката ѝ — и забърза към скривалището си. Глупаците, които искаха да умрат тук, да мрат. Тя беше свободна. Свободна!

ГЛАВА 29

ПОСЛЕДНИЯТ ВЪЗЕЛ

Перин стоеше малко под билото на рида, до самия край на ивицата мъгла, и оглеждаше лагера и града долу. Двеста разтега доста стръмен склон, осеян с рехави ниски храсталаци чак до равното, и може би още около седемстотин разтега по равното до първите шатри, след това — малко повече от миля до града. Вече изглеждаше съвсем близо. Не беше извадил далекогледа. Едно блесване на лещите под едва надничащото над хоризонта слънце, едно-едничко златисточервено блесване колкото нокът можеше да провали всичко. Сивотата наоколо се стелеше на вълни, но вятърът не я разнасяше дори когато се усилише и развееше палтото му. Гъстата мъгла на отсрещния рид като че ли също бе застинала. Колко ли време оставаше, преди някой при шатрите да го забележи? Нищо не можеше да се направи за това. Мъглата си приличаше на най-обикновена мъгла, влажна и малко студена, но Неалд беше успял някак да я накара да застине на място, преди да се заеме с другите си задачи. Слънцето също нямаше да я разсее дори и по пладне, така поне уверяваше аша-манът. До пладне всичко щеше да е свършило, по един или друг начин, но Перин се надяваше да е прав. Небето беше ясно и денят обещаваше да е топъл за ранна пролет.

Из стана като че ли имаше сравнително малко Шайдо, но пък гъмжеше от фигури, облечени в бяло. Десетки хиляди. Очите го боляха да може да зърне Файле сред тях, сърцето го болеше да я види, но беше все едно да се опитваш да различиш една определена игла в цял кош за ечемик, пълен с игли. Тъй че вместо да я търси, той се загледа към градската порта. Зееше широко. Примамващо широко. Зовяха го. Скоро Файле и приятелките ѝ щяха да разберат, че е време да се запътят към тази порта и високата вътрешна крепост, издигаща се в северния край на града. Можеше да са я пратили по работа, стига Девите да бяха прави за това как се държат с пленнички гай-шайн, но тя все щеше да измисли начин да се измъкне и да тръгне към

крепостта. Тя и приятелките ѝ, а сигурно и Алайз. Каквито и планове да имаше с Шайдо, Айез Седай едва ли щеше да държи да остане на бойното поле. Втора Сестра в крепостта можеше да е от полза. Светлината да не дадеше дано да се стига до това.

Грижливо беше обмислил всяка възможност, която можеше да си представи, чак до пълното поражение, но колкото и да му се искаше, това не беше ковашка главоблъсканица. Усуканите железни парчета в една ковашка главоблъсканица се движеха само по определени начини. Преместиш ги както трябва — и главоблъсканицата се разпада. Хората обаче можеха да се местят по хиляди начини, понякога в посоки, за които не си вярвал, че изобщо са възможни, докато не се случи. Щяха ли плановите му да удържат, ако Шайдо направеха нещо неочаквано? Почти със сигурност щяха да направят нещо неочаквано и единственото, което можеше на свой ред да направи той, бе да се надява, че това няма да доведе до провал. Погледна с копнеж към портата на Малден, обърна се и тръгна обратно нагоре по склона.

Макар да не можеше да види на повече от десет крачки пред себе си в мъглата, Перин скоро намери Данил Левин сред дърветата на билото. Слаб, та чак мършав, с клонест нос и дебели мустаци по тарабонския обичай, Данил изпъкваше дори когато не можеш ясно да му видиш лицето. Другите мъже от Две реки зад него бяха смътни силуети. Повечето бяха наклакали или седнали на земята, отдъхваха, докато има възможност. Джори Конгар се опитваше да подлъже неколцина за игра със зарове, но тихо, тъй че Перин го подмина. Бездруго никой не искаше да играе с него — Джори имаше необикновен късмет със заровете.

Данил се поклони и измърмори:

— Милорд.

Много време прекарваше този човек напоследък с хората на Файле. Наричаше го „придобиване на блясък“, каквото и да означаваше това. Човек не е месинг да придобива блясък.

— Внимавай някой да не направи нещо празноглаво и глупаво като мен преди малко, Данил. Остър поглед отдолу може да забележи движение пред мъглата и може да пратят хора да разузнаят.

Данил се окашля дискретно в шепа. Светлина, ставаше досущ като кайриенците и тайренците.

— Както кажете, милорд. Ще ги държа всички назад.

— Милорд? — отекна в мъглата сухият глас на Балвер. — А, тука сте били, милорд. — Дребният слаб мъж изникна, следван от две по-едри фигури, макар едната да не беше много по-висока. Спряха, щом им махна с ръка, едва различими в мъглата силуети, и той се приближи сам. — Масема се появи долу, милорд. Рекох, че ще е най-добре Хавиар и Нерион да не му се мяркат пред очите, нито на хората му. Не вярвам да има подозрения към тях. Мисля, че всеки, към който има подозрения, го убива. Но „далече от очите, далече от ума“ си е най-добре.

Перин се намръщи. Масема трябваше да е с армията си зад западния рид. Ако можеше да се нарече армия. Беше броил тези мъже — и малко жени, — докато се тътреха изнервени през Порталите, отворени от двамата Аша'ман: и бяха някъде към двайсет хиляди. Масема не беше много точен с числата и Перин едва предната нощ доби точна представа за броя им. Опърпани и мръсни, само по някой тук-там имаше шлем на главата, да не говорим за броня, но всяка ръка стискаше меч, копие или брадва, алебарда или арбалет, в това число и жените. Жените сред следовниците на Масема бяха по-лоши и от мъжете, а това говореше нещо. Повечето от цялата тази сган ги биваше само да тормозят хората и да ги принуждават да се кълнат, че ще следват Преродения Дракон — цветовете се завихриха в главата му и гневът му ги разпръсна, — както и да ги убиват, ако откажат. Но днес поне бяха получили по-добра кауза.

— Май е време Хавиар и Нерион изобщо да не се мяркат повече пред Масема.

— Както пожелаете, милорд. Но според мен те все още са толкова в безопасност, колкото и всеки друг, който може да им върши работата, а и горят от желание. — Балвер килна глава като любопитен врабец, кацнал на клонка. — Не са подкупени, ако това ви е страхът, милорд-Тая опасност я има винаги, щом пратиш някой да се преструва на това, което не е, но имам нюх за признаците.

— Дръж ги изкъсо, Балвер. — След днешния ден с малко късмет навярно бездруго от армията на Масема нямаше да е останало много, за да се шпионира. Може би и Масема нямаше да го има, за да се притеснява човек от него.

Перин заслиза бавно по обраслия с храсталак склон покрай майен-ци и геалдански пиконосци, чакащи знак до конете си сред

гъстата мъгла; пиките им бяха подпрени на раменете или забити в земята. Боядисаните в червено шлемове и нагръдници на Крилатата гвардия сигурно нямаше да са проблем на билото, но не и лъскавата броня на геалданците, а след като и Гален, и Арганда настръхваха, щом другият се окажеше предпочетен, и двамата трябваше да чакат тук. Мъглата се простираше на голямо разстояние — Неалд твърдеше, че било нарочно, но замириса изненадано и доволно, като разбра какво е направил — тъй че Перин продължаваше да газии през сивото, когато стигна до подножието на рида, където в колона стояха всички коли. Между тях се движеха смътните фигури на кайриенските колари, проверяваха такъмите, стягаха въжетата, задържащи платнените покривала.

Масема чакаше, а на Перин ужасно му се искаше със зъби да му откъсне ръката от рамото, но забеляза едрата фигура на Бейзъл Джил до една от колите и се запъти натам. С него беше Лини, загърната в тъмно наметало, и Бреане, прегърнала през кръста Ламгвин, якия му слуга. Господин Джил смъкна широкополата си шапка. Побелялата му коса бе сресана назад, но не можеше да скрие съвсем оплешивялото му теме. Лини изсумтя и подчертано не погледна към Перин — правеше се, че уж си намества качулката. Миришеше на гняв и на страх. Господин Джил миришеше на страх.

— Време е да поемете на север — рече Перин. — Като стигнете планините, карайте покрай тях, докато стигнете пътя за Джеанна. С малко късмет ще ви настигнем, преди да сте стигнали планините, но ако не, пращате слугите на Алиандре за Джеанна, а вие тръгвате на изток през прохода, после — отново на север. Ще сме толкова близо зад вас, колкото можем. — Стига планът му съвсем да не се объркаше. Светлина, та той все пак беше ковач, а не войник. Но дори Тилий най-накрая се беше съгласила, че планът е добър.

— Няма да мръдна оттук, докато не се уверя, че Мейгдин е в безопасност — каза на мъглата Тилий с тънкия си, твърд като желязо глас. — И лейди Файле, разбира се.

Господин Джил се потърка по темето.

— Милорд, двамата с Ламгвин тука си мислехме дали все пак не можем да помогнем. Лейди Файле значи много за нас, а Мейгдин.... Мейгдин си е от нашите. Знам от кой край се държи мечът, а и Ламгвин също. — Носеше меч на колана около шишката си корем, но

ако беше въртял меч през последните двайсет години, Перин щеше да изяде половината от тоя колан. Бреане стисна още по-силно Ламгвин, но едрият мъж я потупа по рамото и отпусна другата си ръка на дръжката на късия си меч. Мъглата скриваше нашареното му с белези лице и подутите стави на пръстите му. Беше кръчмарски скандалджия, макар и добър човек иначе, но от бой с мечове нищо не разбираше.

— Вие сте моят шамбаян, господин Джил — каза твърдо Перин. — Вашето задължение е да отведете коларите, конярите и слугите на безопасно място. Вашето и на Ламгвин. Хайде, тръгвайте си по работата и си я свършете. — Дебелият мъж кимна с неохота. Бреане въздъхна облекчено, щом Ламгвин послушно се чукна с юмрук по челото. Едва ли беше чул въздишката ѝ, но я прегърна и ѝ промърмори нещо утешително.

Лини не беше толкова отстъпчива и отново заговори на мъглата:

— Няма да мръдна оттук, докато не се уверя, че...

Перин плесна с ръце, толкова силно, че я стресна, и тя го погледна изненадано.

— Тук можете само да хванете треска от стоенето на мокро. И да умрете, ако Шайдо успеят да пробият. Ще изведе Файле. Ще доведе с нея и Мейгдин, и останалите. — Щеше да го направи или да загине. Но нямаше смисъл да го казва това. Трябваше да повярват, че ще ги догони с Файле и другите. — И ти тръгваш с тях на север, Лини. Файле ще ми се ядоса ужасно, ако позволя да те сполети нещо. Господин Джил, погрижете се да е с вас, дори да се наложи да я вържете и да я качите в някоя от колите.

Господин Джил трепна и замачка шапката си. Изведнъж замириса на тревога, а Лини — на чисто възмущение. Мирисът на Ламгвин се изпълни със смях и той се потърка по носа, сигурно за да скрие усмивката си, но странно, Бреане също се възмути. Какво пък, Перин никога не беше твърдял, че разбира жените. Щом не можеше да разбере тази, за която се бе оженил — повечето време наистина изобщо не я разбираше, — то едва ли щеше да разбере останалите.

Накрая Лини сама се качи на капрата до един от коларите, без да я принуждават, макар че избута ръката на господин Джил, когато той се опита да ѝ помогне, и колоната се затътри на север през мъглата. Зад една от колите, натоварени с шатрите и вещите на Мъдрите, закрачи група облечени в бяло гай-шайн, покорни и хрисими дори

сега, мъже и жени, нахлупили качулките над главите си и забили очи в земята. Бяха Шайдо, пленени при Кайриен, и след няколко месеца щяха да смъкнат бялото и да се върнат в клана си. Перин бе заповядал да ги държат под око въпреки уверенията на Мъдрите, че в това отношение те ще се придържат към джи-е-тох, каквито и други обичаи да бяха изоставили, ала все пак Мъдрите като че ли се оказаха прави. Все още бяха седемнайсет. Никой не се беше опитал да избяга и да предупреди Шайдо от татък рида. Осите на колите бяха обилно смазани, но все пак скърцаха и тракаха шумно за острия му слух. С мъничко късмет, щеше да ги настигне с Файле малко преди планините.

Когато взеха да го подминават резервните коне, поведени на дълги въжета от конярите, в мъглата срещу колоната от коли заслиза една Дева. Беше Сюлин — шуфата ѝ бе смъкната около, шията, черното ѝ наметало бе провиснало. Прясна рана през лявата ѝ буза щеше да добави нов белег по нашареното ѝ вече лице, освен ако не приемеше Цяра от някоя Сестра. Можеше да откаже. Девите сякаш имаха странно отношение към чирачките на Мъдрите, а може би беше просто защото чирачките бяха Айез Седай. Дори на Анура гледаха като на чирачка, макар да не беше.

— Стражите на Шайдо на север са мъртви, Перин Айбара — каза тя, щом спря пред него. — И мъжете, които отиваха да ги сменят. Танцуваха добре като за Шайдо.

— Вие дадохте ли жертви? — попита той тихо.

— Елиенда и Бриаин се пробудиха от съня. — Все едно че говореше за времето, а не за смъртта на две жени, които ѝ бяха близки. — Всички рано или късно трябва да се пробудим. Наложил се да носим Авиелин последните две мили. Ще ѝ трябва Цярът. — Тъй. Щеше да го приеме.

— Ще пратя една Айез Седай с тебе — отвърна той и се озърна в мъглата. Освен нижещата се покрай него колона коне не можа да види нищо. — Веднага щом намеря някоя.

Но те го намериха сами, още докато го казваше — Анура и Масури, повели през мъглата конете си, с Берелайн и Масема, с лъсналата му от влагата бръсната глава. Дори в мъглата не можеше да се сбърка опърпаното му палто нито грубата кръпка на рамото. Златото, пляч-косвано от следовниците му, не лепнеше на ръцете му. Всичко отиваше за бедните. Това беше единственото добро, което

можеше да се каже за Масема. Но пък много от тези бедни, за чието изхранване отиваше златото, бяха станали бедни, защото имуществото им беше ограбено, дюкяните и фермите им — опожарени от хората на Масема. Неясно защо Берелайн носеше тази сутрин коронката на Първата на Майен, със златния ястреб в полет над челото ѝ, въпреки че роклята ѝ и наметалото ѝ бяха в невзрачно тъмносиво. Под лекия ѝ парфюм с цветен аромат мирисът ѝ бе нетърпение и тревога, едно от най-странните съчетания, които Перин беше подушвал. С тях бяха и шестте Мъдри, с тъмни шалове, заметнати над лактите, и с кърпи, стегнали назад дългите им коси. При всичките им златни и костени гердани и гривни Берелайн поне този път изглеждаше простичко облечена. Ей-рам също беше с тях, вълчатата глава на дръжката на меча му стърчеше над рамото му. Дори мъглата не можеше да скрие, че лицето му не е съвсем както обикновено. Масема го притегляше и Ейрам сякаш се къпеше в някаква излъчвана от „пророка“ светлина. Перин се зачуди дали не трябваше да го отпрати с колите. Но и да го беше направил, Ейрам щеше да се измъкне при първата възможност, щом се скриеше от очите му.

Перин обясни на двете Айез Седай от какво има нужда Авиелин, но за негова изненада, когато Масури заяви, че ще отиде, русокосата Едара вдигна ръка и крехката Кафява се закова на място. Анура помръдна неловко. Самата тя не беше чирачка и я притесняваше връзката на Сеонид и Масури с Мъдрите. Опитваха се да включат и нея и понякога успяваха.

— Джанина ще се погрижи — заяви Едара. — По я бива от теб, Масури Сокава.

Масури стисна ядосано устни, но си замълча. Мъдрите като нищо можеха да напердашат с шибалката една чирачка само затова, че се е обадила не на място, дори да се случеше да е Айез Седай. Сюлин поведе със себе си светлокосата Джанина, която бързо закрачи до нея, без да ѝ пречат дебелиите поли, и двете се скриха в мъглата. Мъдрите значи бяха научили Цяра, така ли? В края на този ден това можеше да се окаже полезно. Светлината дано да не дадеше да потрѣбва много.

Масема изсумтя, загледан след двете потъващи в сивото жени. Гъстата мъгла скриваше вечния блясък в хлътналите му очи и триъгълния бял белег на бузата му, но миризмата му изпълни ноздрите на Перин, корава и остра като добре наточен бръснач и в същото време

— тръпнеща от безумна ярост. Тази миризма на безумство понякога го караше да мисли, че носът му ще закърви само от вдишването ѝ.

— Не стига, че използваш тези скверни жени, които могат да правят онова, което може да прави само Лорд Драконът, благословено да е името му... — изръмжа Масема с глас, изпълнен със зноя в очите му.

Цветовете, завихрени в главата на Перин, се утаиха за миг в картина с Ранд и Мин, и някакъв висок мъж в черно палто, Аша'ман, и той потръпна. Лявата длан на Ранд я нямаше! Все едно. Каквото и да се беше случило, беше се случило. Неговата работа днес беше друга.

— ... но щом знаят и Цяра, ще е много по-трудно да се избият диваците — продължи Масема. — Жалко, че не остави сеанчанците да ги окаишат всички.

Погледна накриво Анура и Масури, за да подсказе, че включва и тях, въпреки че двете неведнъж тайно го бяха посещавали. Те го изгледаха с айезседайска невъзмутимост, макар че тежките длани на Масури съвсем ненужно пригладиха кафявите ѝ поли. Беше заявила, че е променила мнението си, вече била убедена, че трябва да бъде убит. Защо тогава се срещаше с него? А Анура? Защо Масема ги пускаше при себе си? Та нали той неистово мразеше Айез Седай? Може би отговорите щяха да се намерят, след като вече не се налагаше да се пазят Хавиар и Нерион.

Мъдрите зад Масема се раздвижиха. Светлокосата Карел, която създаваше впечатление на жена със самообладание, макар да ѝ липсваше такова, чак погали дръжката на ножа на колана си, а Неварин, която можеше да дава уроци на Нинив по сдържаност, направо стисна дръжката на своя. Масема уж трябваше да усети погледите им, забити в гърба му, но миризмата му изобщо не се промени. Можеше и да е луд, но не беше страхливец.

— Искяхте да поговорите с лорд Перин, милорд Пророк — каза кротко Берелайн, но Перин все пак подуши тънката ѝ усмивка.

Масема я изгледа.

— Аз съм само Пророкът на Лорд Дракона, никакъв лорд не съм. Лорд Драконът сега е единственият господар. Той е онзи, що разкъса всички връзки и унищожи всички титли. Крале и кралици, лордове и лейди, всички те са прах под нозете му.

Вихърът от цветове заплаши отново да обсеби Перин, но той го разпръсна в ума си и попита намръщено:

— Какво правиш тук? — Нямаше как човек да е мек с тип като Масема. — Трябваше да си с хората си. Рискували сте да ви видят на идване, сега ще рискувате и на връщане. Не вярвам хората ти да издържат и пет минути, без да си с тях, да ги стягаш. Ще се разбягат още щом видят идващите към тях Шайдо.

— Не са „мои хора“, Айбара. Те са народът на Преродения Дракон.

Светлина, да си с Масема означаваше всяка минутка цветовете да се врязват в ума ти! — Оставих Ненгар да ги командва. Сражавал се е в повече битки, отколкото ти си сънувал. Включително срещу диваците. Освен това заповядах на жените да убиват всеки, който се опита да побегне, и им дадох добре да разберат, че ще заловя всеки, който им се измъкне. Ще се държат до последния човек, Айбара.

— Казваш го все едно, че не се каниш да се върнеш.

— Смятам да стоя до теб. — Мъглата скриваше зноя в очите на Масема, но Перин я усети. — Ще е жалко да те сполети нещо точно когато спасяваш жена си.

Значи една малка част от плана му вече беше разкрита. По-скоро надежда, отколкото част от плана. Ако всичко минеше добре, Шайдо които успееха да избягат, щяха с бой да си пробият път през хората на Масема, без да забавят хода си, но вместо някое тяхно копие да се забие между ребрата на Масема, той щеше да... държи Перин под око. Охраната му несъмнено беше някъде наблизко в мъглата, поне двеста главорези, въоръжени по-добре и яхнали по-добри коне от останалите във войската му. Перин не погледна към Берелайн, но тревогата в миризмата ѝ се беше усилила. Масема имаше причина да иска смъртта и на двамата. Трябваше да предупреди Гален, че първата му задача днес е да я пази от хората на Масема. И трябваше да пази и собствения си гръб.

Някъде в сивото за миг проблесна сребристосиня светлина и той се намръщи. Все още беше твърде рано за Грейди. Единият се оказа Неалд, този път поне не крачеше наперено. Дори залиташе. Лицето му изглеждаше изтощено. Огън да го гори дано, защо хабеше силите си така? Другият беше млад сеанчанец в ярко боядисана броня, с един пискюл на странния шлем, който носеше под мишница. Перин го

позна: Гюай Араба, млад офицер, за когото Тилий имаше добро мнение. Двете Айез Седай сбрах полите си уж за да не се забърше в тях, но младият лейтенант ги заобиколи. Но пък обърка стъпката си, щом се доближи и видя лицата им, и Перин го чу как преглътна. И изведнъж замириса боязливо.

Араба се поклони на Перин и Берелайн, а на Масема леко се намръщи, сякаш се зачуди какво търси в компанията им този дрипльо. Масема изръмжа и ръката на сеанчанеца посегна към дръжката на меч. Докачлив народ бяха сеанчанците.

— Поздрави от флаг-генерал Кирган, милорд, милейди Първа. Морат'ракен донасят, че айилските отряди се придвижват по-бързо от очакваното. Ще пристигнат някъде днес, вероятно до обяд. Броят им на запад е някъде към двайсет и пет — трийсет хиляди души, групата на запад — поне с една трета повече. Около половината от тях са облечени в бяло и с тях има деца, разбира се, но все пак това са много копия зад гърба ви. Флаг-генералът желае да разбере дали сте склонен да обсъдите възможна промяна в разположението на силите. Предлага към вас да бъдат прехвърлени няколко хиляди алтарски пиконосци.

Перин се намръщи. Във всяка от тези две групи айилци щеше да има поне по три — четири хиляди алгай'д'сисвай. Твърде много копия зад гърба му, безспорно. Неалд се прозя.

— Как си, Неалд?

— А, готов съм да правим каквото трябва, милорд. — Обичайната му самоувереност едва се долови.

Перин поклати глава. Не можеше да поиска от ашамана и един Портал повече от нужното. Дано само да не се окажеше един по-малко.

— До обед ще сме приключили тук. Кажи на флаг-генерала, че продължаваме по плана. — „И да се моли нищо да не се обърка“. Последното го премълча.

В мъглата завиха вълци — зловещ вой, който се извиси около Малден. Всичко вече бе започнало. Не на шега.

— Чудесно се справяш, Мейгдин — изграчи хрипливо Файле. Беше замаяна, гърлото ѝ бе пресъхнало. Гърлата на всички бяха пресъхнали. Ако можеше да се съди по слънчевите лъчи, процеждащи се през отворите горе, трябваше да е късно предобед, а през повечето време не бяха престанали да окуражават Мейгдин. Бяха се опитали да отпушат някое от здравите бурета, но виното се оказа твърде вкиснато

дори за да навлажнят устните си. Вече я окуражаваха една по една, поред. Файле седеше до слънцекосата си слугиня, докато останалите отдъхваха, опрели гърбове на задната стена, колкото може по-далече от килналата се купчина дъски и греди. — Ще ни спасиш, Мейгдин.

Червеният шал едва се виждаше през пролуките в срутената дървения. Висеше вече от доста време, освен когато го разлюлееше вятърът. Мейгдин го гледеше втренчено. Мръсното ѝ лице беше лъснало от пот и тя дишаше все едно беше тичала с все сила. Изведнъж шалът се изпъна и се залюля — веднъж, два пъти, три пъти. После вятърът отново го поде и той се отпусна. Мейгдин продължи да го гледа втренчено.

— Това беше наистина красиво — изхриптя Файле. Жената до нея вече се уморяваше. Все повече време изтичаше между всеки пореден Успех, а успехите траеха все по-кратко. — Беше...

Изведнъж до шала се появи нечие лице, една ръка стисна дългата червена ивица. За миг Файле си помисли, че навярно ѝ се привижда — привижда ѝ се лицето на Аравайн, обкръжено от бялата ѝ качулка.

— Виждам я! — извика възбуден глас. — Виждам лейди Файле и Мейгдин! Живи са! — Разнесоха се ликуващи гласове, после бързо затихнаха.

Мейгдин се олюля, готова да рухне на пода, но на лицето ѝ се изписа красива усмивка. Файле чу зад себе си плач, а и на нея самата ѝ се дощя да заплаче от радост. Приятели ги бяха намерили, не Шай-до. Все пак може би щяха да се спасят.

Надигна се бавно и се приближи до наклонената купчина овъглени греди. Помъчи се да овлажни устата си, но тя беше задръстена от пушилка и прах.

— Живи сме — успя да промълви хрипливо. — Как ни намерихте, в името на Светлината?

— Терил ви намери, милейди — отвърна Аравайн. — Нехранимайкото ви проследил въпреки заповедите ви и Светлината дано го благослови за това. Видял, че Галина излиза и сградата се срутила, и си помислил, че сте загинали. Седнал и заплакал. — Някой зад нея възрази и Аравайн рязко смени тона. — Знам дали човек плаче, като го видя, момченце. Само се благодари, че спря. Като видя, че шалът се върти, милейди, дотича за помощ.

— Кажи му, че няма нищо срамно в това да плачеш — отвърна Файле. — Кажи му, че съм виждала мъжът ми да плаче, щом му се доплаче.

— Милейди... — заговори колебливо Аравайн. — Той каза, че Галина е издърпала една гредка, когато излязла. Каза, че била нагласена като лост. Каза, че всъщност тя ви е затрупала тука.

— Защо ще го прави? — попита Алиандре. Беше помогнала на Мейгдин да стане и я крепеше. Ласайл и Арела също се приближиха, плачеха и се смееха. Лицето на Алиандре беше като буреносен облак.

Файле се намръщи. Сто пъти през последните няколко часа бе съжалила за онзи шамар! Галина беше *обещала*! Възможно ли беше да е от Черната Аджа?

— Това сега не е важно. Все някак ще я накарам да си плати. — Как точно беше отделен въпрос. Галина *все пак* беше Айез Седай. — Аравайн, колко души си довела? Можете ли да...

Две яки ръце хванаха Аравайн за раменете и я издърпаха настрана.

— Стига приказки. — Лицето на Ролан се появи зад пролука. Ролан! — Нищо не можем да разчистим, докато стоите там, Файле Башийр. Това нещо може да падне върху вас, като започнем. Идете в другия край и се свийте до стената.

— Ти какво търсиш тук? — попита го тя сърдито.

Той се изкиска. Изкиска се!

— Все още носиш бялото, жено. Прави каквото ти се казва, иначе, след като те измъкна, ще те напердаша здраво по задника. А след това можем да избършем сълзите ти с игра на целувки.

Тя му се озъби. Дано само не го приемеше за усмивка. Но беше прав, че трябва да се отдръпнат, и затова тя поведе поведе приятелките си по осеяния с дървени парчета под към другия край на мазето и се присвиха до стената. Чувахе мърморещите отвън гласове — сигурно спореха как точно да им разчистят път, без останалата част от развалината да падне върху главите им.

— Цялата тази работа е без полза — каза горчиво Алиандре. — Колко Шайдо са горе според теб?

Дървената купчина изскърца и се килна още малко към тях. Гласовете отвън замърмориха отново.

— Представа нямам — отвърна Файле. — Но трябва да са Мера’дин, а не Шайдо. — Шайдо се държаха настрана от „Лишените от братя“. — Може би има някаква надежда. — Ролан, разбира се, щеше да я пусне, след като разбереше за Дайрейн. Разбира се, че щеше да я пусне. А ако се заинатеше... Тогава щеше да направи каквото трябва, за да го убеди. Перин изобщо нямаше да разбере.

Дърветата отново изскърцаха и грамадата изгорели греди и дъски отново леко се килна към тях.

Мъглата затулваше слънцето, но Перин прецени, че вече трябва да е към обед. Грейди скоро щеше да дойде. Вече трябваше да е тук. Но ако се беше уморил твърде много, за да направи нов Портал... Не. Грейди щеше да дойде. Скоро. Но раменете му бяха толкова стегнати, все едно се беше трудил в ковачницата цял ден, ако не и повече.

— Никак не ми харесва това, казвам ти — измърмори Гален. Червената кръпка на окото му бе като бледа сянка в гъстата мъгла. Конят му го подуши нетърпеливо и той разсеяно го потупа по шията. — Ако Масема наистина се кани да убие лейди Първата, викам да го довършим веднага. Превъзхождаме го многократно. Охраната му ще я смажем за минути.

— Глупак — изръмжа Арганда и погледна надясно, сякаш можеше да види Масема и хората му зад сивите валма. За разлика от майенеца, той си беше нахлузил посребрения шлем с трите дебели бели пискюла. И беше с броня, инкрустирана със злато и сребро и лъскава от кондензираната влага. Въпреки мъглата бронята му почти блестеше. — Смяташ, че можем да убием двеста души, без да се вдигне шум? Виковете Ще се чуят от другата страна на рида. Ти по-добре загради владетелката си с деветстотин души и ако може, я изтегли настрана. Алиандре все още е в проклетото градче, обкръжена от Шайдо.

Гален настръхна и ръката му посегна към меча, все едно че се канеше да се поупражни над Арганда, преди да скочи срещу Масема.

— Днес няма да убиваме никого освен Шайдо — отсече Перин. Гален изпръхтя, но не се опита да му възрази. Замириса недоволно обаче. Пазенето на Берелайн щеше да попречи на Крилатата гвардия да се включи в битката.

Вляво се появи синкав блясък, приглушен от гъстата мъгла, и раменете на Перин мигом се отпуснаха. Грейди изникна в мъглата и се заозърта. Щом видя Перин, ускори стъпките си, но си личеше, че е изтощен. С него вървеше още един човек, повел висок черен кон. Щом го видя, Перин за първи път от много време се усмихна.

— Радвам се, че те виждам, Трам.

— И аз се радвам, че ви виждам, милорд.

Трам ал-Тор все още беше як и плещест, способен да се труди от изгрев до залез, без да се умори, но косата му беше съвсем побеляла, откакто Перин го беше видял за последен път, и по грубоватото му лице се бяха появили още няколко бръчки. Сдържаният му поглед обхвана наведнъж Арганда и Гален. Пищната броня не можеше да го впечатли. — Държиш ли се, Грейди? — попита Перин.

— Държа се, милорд. — Гласът му прозвуча ужасно уморено. Лицето му изглеждаше по-състарено и от това на Трам.

— Добре. Щом приключиш тук, иди при Масема. Искam някой да го държи под око. Някой, който да го плаши достатъчно, за да не му хрумне да промени това, за което сме се разбрали. — Щеше да е добре, ако можеше да помоли Грейди да затегне този Портал. Така щеше да може бързо да изведе Файле в Две реки. Но ако всичко днес се объркаше, от същия този кратък път щяха да се възползват Шайдо.

— Точно сега не знам дали и котка мога да сплаша, милорд. Но где направя каквото мога.

Трам изгледа намръщено потъващия в мъглата Грейди.

— Ако можех, щях да дойда тук по друг начин. Едни като него навестиха преди време Две реки. Единият се казваше Мазрим Таим, име, което сме чували всички. Лъжедракон. Само че сега носи черно палто с пишно вземо и се нарича М'хаил. И говореха под път и над пътник щели да учат мъже да преливат, за тая Черна кула. — Думите мубяха пълни с жлъч. — Мъжките съвети се опитаха да го спрат това, а и Женските, но накрая отведоха със себе си над четиридесет мъже и момчета. Слава на Светлината, че някои се вслушаха в разума, инак според мен щяха да вземат десет пъти повече. — Погледът му се отмести към Перин. — Таим каза, че го бил пратил Ранд. Каза, че Ранд е Прероденият Дракон. — В последното се долавяше въпросителна нотка, може би надежда, че Перин ще го отрече — или пък държеше да разбере защо Перин си беше мълчал.

Цветовете се завихриха в главата му, но Перин ги помете и отговори, без да даде отговор. Каквото беше, беше.

— Нищо не може да се направи вече, Трам. — Според Грейди и Неалд Черната кула не пускаше мъжете току-така, след като са се записали.

В миризмата на Трам се прокрадна тъга, макар да не го издаде външно. Знаеше каква съдба чака мъжете, способни да преливат. Грейди и Неалд твърдяха, че мъжката половина на Извора вече била чиста, но Перин не можеше да разбере как е възможно това. Каквото беше, беше. Вършиш си работата, която са ти дали, следваш пътя, който трябва да следваш, и толкова. Няма смисъл да се оплакваш от мазолите или от камъните под краката си. Перин продължи:

— Това е Бертаин Гален, лорд-капитан на Крилатата гвардия, и Жерард Арганда, Първи капитан на Легиона на Стената. — Арганда сви неловко рамене. Това име в Геалдан носеше политическа тежест, а Алиандре явно не се беше чувствала достатъчно силна, за да обяви, че възстановява Легиона. Балвер обаче имаше нюх към тайните. Точно тази гарантираше, че Арганда няма да побеснее и да се опита да се добере до кралицата си. — Гален, Арганда, това е Трам ал-Тор. Той е моят Първи капитан. Проучи ли картата и плана ми, Трам?

— Да, милорд — сухо отвърна Трам. Разбира се, че щеше да ги е проучил. — Според мен планът е добър. Не по-лош от всеки друг, докато не полетят стрелите.

Арганда пхна стъпало в стремето на коня си.

— Щом е вашият Първи капитан, нямам възражения, милорд. — Нито той, нито Гален щяха да са доволни, ако поставеше един от двамата над другия.

От склона над тях се чу пронизителният писък на чернокрил прис-мехулник. Само един. Ако беше истинска птица, зовът ѝ щеше да се повтори.

Перин се закатери колкото може по-бързо нагоре. Арганда и Гален го подминаха на конете си, разделиха се и продължиха към хората си и тъмносивата мъгла ги скри. Перин продължи до върха и после надолу. Данил стоеше почти в края на сивата пелена, загледан към стана на Шайдо. Поводът за тревогата беше явен. Откъм шатрите се приближаваше голяма група алгай'д'сисвай, над четиристотин души. Шайдо често изпращаха отряди за набези, но този беше тръгнал

право към Перин. Само вървяха, не тичаха, но скоро щяха да стигнат до рида.

— Време е да ни видят, Данил — рече той, откопча наметалото си и го просна върху един нисък храст. По-късно щеше да дойде да си го вземе. Стига да можеше. Сега само щеше да му пречи. Данил му от върна с бегъл поклон и забърза назад през дърветата, от които се появи Ейрам, с меч в ръка. Миришеше на нетърпение. Перин грижливо прибра в джоба си иглата на наметалото. Файле му я беше подарила. Не искаше да я загуби. Пръстите му намериха каишката, на която беше връзвал възел за всеки ден от плена й. Издърпа я и я хвърли на земята, без да я поглежда. Тази заран беше вързал последния възел.

Пъхна палци зад широкия си колан, който държеше чука и ножа му, и излезе от мъглата. Ейрам тръгна до него на пръсти, вече влязъл в една от стойките на майстор на меч. Перин просто крачеше. Утринното слънце, вече близо до зенита, грееше в очите му. Беше премислял дали да не заеме източния рид, а хората на Масема да постави тук, но така щеше да е много по-далече от градските порти. Глупава причина, но тези порти го привличаха както магнит привлича желязото. Разхлаби дръжката на чука в клупа на колана, разхлаби и ножа в канията. Острието му беше дълго колкото дланта му.

Появата на двама мъже, закрачили съвсем безгрижно към тях, бе достатъчна, за да спре Шайдо. Е, може би не чак толкова безгрижно, предвид меч на Ейрам. Трябваше да са слепи, за да не видят слънчевата светлина, проблясваща по дългото му острие. Сигурно се чудеха дали не виждат луди пред себе си. По средата на склона Перин спря и се обърна към Ейрам.

— Отпусни се. Така ще се умориш скоро.

Ейрам кимна, без да откъсва очи от Шайдо. Миризмата му бе като на ловец, тръгнал след опасен дивеч и решен да го убие.

След миг шестима Шайдо бавно закрачиха към тях. Не бяха забулени. Сигурно се надяваха, че Перин и Ейрам няма да се подплашат и да побегнат. Долу между шатрите хората сочеха двамата глупци на склона.

Тропот на ботуши, конски копита и конско цвилене го накара да хвърли поглед през рамо. Геалданците на Арганда излязоха от мъглата, в лъскавите си брони и шлемове, зад развятото червено знаме с трите шестолъчи звезди на Геалдан, а след тях се появиха и бойците от

Крилатата гвардия с пурпурната си броня, зад златния ястреб на синьо поле на Майен. Между тях Данил започна да подрежда в три редици мъжете от Две реки. Всеки освен колчан на колана си носеше и по наръч стрели, които забиха в земята, преди да срежат стягащите ги върви. Носеха и мечове и ножове, но тази заран бяха оставили алебардите и другите дълги оръжия в колите. Един беше донесъл знамето с червената вълча глава, но прътът беше забит в земята зад тях. Нито един не можеше да бъде заделен да го носи. Данил също носеше лък.

Масема и телохранителите му заеха позиция вдясно от Крилатата гвардия, необузданите им коне налитаха напред и се изправяха на задните си крака. Бронята им беше нашарена от кафяви петна от ръждата, само изстъргана, вместо да се почисти както трябва. Самият Масема беше най-отпред, с меч на бедрото, но без шлем и без нагръдник. Да, не му липсваше кураж. Гледаше сърдито майенците, сред които Перин едва успяваше да различи Берелайн сред гората от пики. Не можеше ясно да открие лицето ѝ, но си представяше, че все още е ледено. Беше възразила остро, че войниците ѝ са задържани далече от битката, и на него му се наложи да е много твърд, за да я вразуми. Светлина, тя насмалко да предложи *лично* да поведе атаката!

Мъдрите и двете Айез Седай се развърнаха между геалданците и мъжете от Две реки, придружени от Девите, всяка вързала дълга червена ивица над лакътя си — ивиците висяха до китките им. Перин не можа да открие Авиелин, но ако се съдеше по броя им, трябваше да е сред тях, Изцерена или не. Черните була скриваха лицата на Девите до очите, но не му беше нужно да им види лицата или да им улови миризмата, за да разбере, че са възмутени. Белезите бяха нужни, за да се избегнат недоразумения, но Елдара трябваше да ги притисне здраво, за да ги накара да ги носят.

Едара оправи дългия шал на раменете си — с много дрънчене на златни и костени гривни. С гладките си, потъмнели от слънцето страни, които изглеждаха още по-тъмни заради светлорусата ѝ коса, тя изглеждаше само малко по-стара от Перин, но в сините ѝ очи се таеше Непоклатимо спокойствие. Перин подозираше, че е много по-стара, отколкото изглежда. Много бяха видели тези очи.

— Мисля, че скоро ще се започне, Перин Айбара — каза тя.

Перин кимна. Портите го зовяха.

Появата на близо две хиляди пиконосци и над двеста стрелци с дълги лъкове бе достатъчна, за да накара Шайдо да вдигнат булата си и да се разпръснат; откъм шатрите към тях се затичаха още, в гъста, удължаваща се колона. Сочещите пръсти и копия от тази колона го накараха отново да погледне назад.

Трам вече беше на склона и от мъглата се заизсипваха още мъже от Две реки, с дълги лъкове в ръце. Някои понечиха да се смесят с хората, излезли след Перин, да се съберат с братя, синове, племенници и приятели, но Трам ги връщаше, подкарал черния си кон пред тях, и ги заподрежда в три разтеглени редици от двете страни на конниците. Перин зърна Ху Баран и също толкова мършавия му брат Тад, конярите от хана „Виноструй“, и грубоватото лице на Бар Доутри, само с няколко години по-голям от него, който вече се прочуваше като майстор дърводелец, и кльощавия Тад Тофин, който рядко напускаше фермата си, освен за да дойде в Емондово поле. Орен Доутри, мършав и висок, стоеше между дългестия плешив Йон Айелин и Кев Бастийр, който най-после бе успял да изпълзи изпод палеца на майка си, щом беше дошъл тук. Тук бяха и мъжете от родовете Марвин и ал-Даи, и ал-Сийн, и Коул, Тейн и ал-Каар и Кроу, мъже от всяко семейство, което познаваше, долу от Девенов просек, та чак горе от Стражеви хълм и Таренов сал, всички навъсени и с по два издути колчана плюс още наръчи със стрели. А между тях изпъкваха и други, мъже със смугли лица, които не приличаха на тези от Две реки, а и нямаше защо да приличат. Носеха по-къси лъкове, разбира се — цял живот беше нужен, за да се научиш да боравиш с дългия лък на Две реки — но доколкото можеше да прецени по лицата им, всеки от тях бе също толкова изпълнен с решимост, колкото мъжете на Две реки. Какво, в името на Светлината, търсеха тук чуждоземците? Продължаваха и продължаваха да се изсипват на бегом мъжете, докато най-сетне трите дълги редици побраха поне три хиляди души, ако не и четири.

Трам подкара коня си надолу по склона и спря до Перин. Огледа мълчаливо кипналите редици на Шайдо, но сякаш чу неизречения от Перин въпрос.

— Попитах за доброволци от хората на Две реки и подбрах най-добрите стрелци, но онези, които ти засели, заизлизах на групи. Нали даде домове на семействата им, и казаха, че вече също са мъже на Две

реки. Някои от лъковете им няма да хвърлят на повече от двеста разтега, но мъжете, които избрах, поразяват точно целта.

Шайдо заудряха ритмично с копията си по обшитите с бича кожа кръгли щитове. Звукът затътна като небесен гръм. Пороят забулени фигури, тичащи откъм шатрите, се стопи до тънка струя, която скоро секна. Явно вече всички алгай'д'сисвай бяха излезли. Точно това беше планът, в края на краищата. Трябваше да са поне дваASET хиляди й всички биеха по щитовете си.

— След Айилската война се надявах никога повече да не го чуя — извика Трам, достатъчно силно, за да се чуе. Този шум лазеше по нервите на човек. — Ще дадеш ли заповед, лорд Перин?

— Ти го направи.

Перин наново охлаби чука си и ножа на колана. Очите му не преставаха да се местят от Шайдо към градската порта и тъмната грамада на крепостта в града. Файле беше там.

— Скоро ще разберем — каза Едара до него. Чая имаше предвид. Ако не бяха изчакали достатъчно, всички щяха да загинат. Но гласът й беше спокоен. Ейрам помръдна на място, застанал отново на пръсти и изпънал напред меч с две ръце.

Перин чу виковете на Трам, подкарал пред редиците на стрелците си:

— Дълги лъкове, зареди! Къси лъкове, задръж, докато приближат! Дълги, зареди! Къси, задръж, докато приближат! Не изпъвай, тъпак! Къде ти е умът? Дълги...

Долу на равното може би четвъртина от Шайдо се обърнаха и затичаха леко на север, успоредно на рида, без да спират да удрят по щитовете. Друга четвъртина затича на юг. Смятаха да обкръжат и приклящят хората на хълма от двете страни. „Фланкиране“, така го наричаше Тилий. През останалите премина вълна, щом започнаха да вадят лъковете от калъфите.

— Много скоро — промълви Едара.

Огнено кълбо, по-голямо от човешка глава, изсвистя в дъга откъм шатрите към рида, след него — второ, два пъти по-голямо, и още, и още, цял порой. Полетяха високо нагоре, после първото се спусна. И се взриви с гръм на стотина разтега пред тях. След него в бърза последователност затрещяха и другите, на безопасно разстояние, но ги последваха нови сфери от пламък, полетели в несекващ поток

към хълма. От безоблачното небе затрещяха назъбени сребристи мълнии и замятаха облаци искри, без дори да достигнат земята.

— Може би десетина-петнайсет Мъдри са избегнали чая — каза Едара. — Иначе вече щяха да са се включили още. Виждам само девет преливащи жени. Другите сигурно са из шатрите. — Не ѝ беше харесало споразумението, което бе сключил със сеанчанците, точно толкова, колкото и на Айез Седай, но тонът ѝ беше спокоен. За нея Шайдо бяханарушили джи-е-тох до такава степен, че беше под въпрос дали изобщо могат повече да се наричат айилци. За нея те бяха нещо, което трябваше да се отреже от тялото на айилците, а техните Мъдри бяханай-прогнилото и не можеше да се остави да съществува повече. Масури изпъна ръце, но Едара я хвана за рамото. — Още не, Масури Сокава. Ще ти кажем кога. — Масури кимна покорно, макар да миришеше на нетърпение.

— Е, аз поне се чувствам в опасност — заяви твърдо Анура и изпъна ръка назад. Едара я изгледа навъсено. След миг Айез Седай отпусна ръката си. Извърна глава от погледа на Мъдрата и мънистата по плитките ѝ издрънчаха. Миришеше на силно безпокойство. — Е, може и да изчакам още малко — промълви тя.

Огнените кълбета, хвърчащи в небето, продължаваха да избухват далече горе и мълниите святкаха към хълма, но Шайдо долу не чакаха. С гръмък вик главното им ядро затича бързо към склона. И запяха с цяло гърло. Едва ли някой друг на склона можеше да отличи нещо повече от рев, но Перин смътно долавяше думите. Припяваха на групи:

— *Мий с копията...*

... слънцето се издига високо. Мий с копията...

... спуска се слънцето ниско. Мий с копията...

...кой от смъртта бои се? Мий с копията...

...не познавам такъв!

Той заглуши звука в ума си и очите му пробягаха над връхлитащата грамада забулени фигури към портите на Малден. Железни стружки, привлечени от магнита. Фигурите долу сякаш забавиха наполовина стъпките си, макар да знаеше, че не са. В такива моменти всичко сякаш се забавяше за него. Колко още оставаше,

докато влязат в обхвата му? Бяха преодолели половината разстояние до рида.

— Дълги лъкове, вдигни! По мой сигнал! — изрева Трам. — Дълги лъкове, изпъни!

Перин поклати глава. Рано беше. Зад него изплюскаха жилите на хиляди лъкове. Над главата му изфучаха стрели и небето сякаш почерня. След секунди последва нов залп, после — трети. Огнени кълба заораха дири през тях, ала при все това хиляди стрели западаха като смъртоносна градушка върху Шайдо. Разбира се. Беше забравил, че стрелците са на издигнат терен. Това осигуряваше малко повече разстояние. Довери се на Трам и той ще го предвиди правилно. Не всяка стрела поражаваше, естествено. Много се забиваха в земята. Може би половината поразиха алгай'д'сисвай, разкъсваха ръце и крака, забиваха се в телата. Ранените Шайдо почти не забавяха, макар да се надигаха с усилие от земята. Все пак зад тях останаха стотици паднали, а вторият залп свали още стотици, както и третият, докато четвъртият и петият вече летяха. Шайдо продължаваха да прииждат, наведени напред, тичаха като през пороен дъжд, а огнените топки и мълните на къдрите им трещяха високо във въздуха. Вече не пееха. Някои вдигаха лъковете си и стреляха. Една стрела забърса лявата ръка на Перин, но другите не стигнаха. За малко. Още дваисет крачки и...

Внезапният рязък вой на сеанчански рогове го накара да завърти очи на север и на юг, и точно в този миг земята заизригва сред огнени пръски между фланкиращите групи. Върху тях се стовари порой от огнени копия. Дамане бяха задържани назад между дърветата за известно време, но сееха гибел. Отново и отново взривове от огън и мълнии кършеха като вейки стотици мъже. Алгай'д'сисвай нямаха представа откъде иде атаката. Затичаха към дърветата, към убийците си. Някои от огнените кълбета, излитащи откъм стана им, полетяха към горите, където бяха дамане, и към дърветата засвистяха мълнии, но толкова безполезно, колкото и срещу склона. Тилий твърдеше, че дамане са привикнали да изпълняват всякакви задачи, но истината си беше, че са оръжия за война и със своите сул-дам бяха много добри в това.

— Сега — каза Едара и към Шайдо полетяха огнени топки. Мъдрите и Айез Седай завъртаха с две ръце, все едно че мятат, колкото може по-бързо, и всеки път от върховете на пръстите им политаше

кълбо от пламъци. Много от тях избухваха преждевременно, разбира се. Мъдрите на Шайдо правеха каквото можеха, за да защитят своите. Но алгай'д'сисвай вече бяха много по-близо до рида, така че им оставаше по-малко време да реагират. Кълбата избухваха между редиците на Шайдо, хвърляха мъже във въздуха, летяха откъснати ръце и крака. Надолу засвистяха назъбени сребристосини мълнии и също ги удариха. Перин настръхна. Косата му също понечи да щръкне. Въздухът сякаш запращя.

И докато сееха смърт сред воините долу, Едара и другите продължаваха да отбиват атаките на Мъдрите на Шайдо, а в същото време мъжете от Две реки боравеха с лъковете си колкото може по-бързо. Едйн добре обучен мъж можеше да пусне дузина стрели за минута, а обхватът вече беше по-къс. На Шайдо им оставаха не повече от двеста Рачки, за да стигнат до подножието на рида. Стрелите им все още падаха пред Перин, но стрелите от Две реки при този обхват вече улучваха всеки път. Всеки стрелец избираше своята си мишена, разбира се, и Перин виждаше как алгай'д'сисвай падат пронизани от по две, три и четири стрели.

Смъртната плът не можеше да понесе повече. Шайдо започнаха да се оттеглят. Не беше отстъпление. Не бягаха. Мнозина от тях отвърщаха със стрелба, макар да нямаха никаква надежда, че ще преодолеят разстоянието. Но се обърнаха като по команда и затичаха, мъчеха се да надбягат пороя от стрели и мълниите, които ги преследваха. Групите по фланговете също заотстъпваха и от дърветата се появиха пиконосци, строиха се в редици от по хиляда конници и бавно поеха напред, под огъня и мълниите, подгонили Шайдо.

— В редици! — извика Трам. — Три крачки напред и огън!

— Напред, ходом! — изрева Арганда.

— След мен! — извика Масема.

Перин уж трябваше да тръгне в това бавно настъпление с останалите, но заслиза надолу по склона все по-бързо и по-бързо. Портите го привличаха. Кръвта му ставаше огън. Илиас твърдеше, че това било естествено, когато животът ти е в опасност, но той не можеше да го разбере. Веднъж за малко щеше да се удави във Водния лес, но не беше изпитал нищо сравнимо с възбудата, която кипеше в него сега. Някой отзад го извика, ала той затича напред, набираше скорост. Измъкна чука от клупа на колана си, а ножът се озова в лявата

му ръка. Осъзна, че Ейрам тича до него, но се бе съсредоточил само върху портите, върху Шайдо, които все още стояха между него и Файле. Огън, мълнии и стрели се сипеха като градушка между тях и те вече не се обръщаха, за да стрелят, макар да се озъртаха често през рамо. Но мнозина крепяха ранени — и той ги настигаше.

Изведнъж шестима забулени мъже се обърнаха, стиснали копия, и затичаха срещу него и Ейрам. Това, че не използваха лъковете, означаваше, че са свършили стрелите. Беше чувал истории за смелчаци, които решават изхода на цяла война в един-единствен двубой, за армии, готови да приемат изхода. Айилците нямаха такива истории. Но не забави хода си. Кръвта му беше огън. Той беше огън.

Една стрела от Две реки порази един от връхлитащите Шайдо в гърдите и още докато той падаше, други трима бяха накичени с пера от по десетина стрели в тялото на всеки. Но Перин и Ейрам вече бяха твърде близо до останалите двама. Само най-добрите стрелци щяха да си позволят да рискуват да не улучат него или Ейрам, ако стрелят. Ейрам се понесе към единия Шайдо като в танц, мечът му засвятка толкова бързо, че се разми във въздуха, но Перин нямаше време да гледа повече битката им, дори да искаше. Забуленият мъж, с цяла глава по-висок от него, мушна напред с копието, което бе стиснал близо до основата. Перин го парира с ножа и замахна с чука. Шайдо се опита да го спре с щита, но той леко промени посоката на замаха и чу как костите на ръката му изпрацяха под десетте фунта стомана, размахани от ковашка ръка. Вече беше влязъл под копието и без да забавя, срязва с ножа гърлото на мъжа. Рукна кръв, но той вече тичаше отново, още преди мъжът да е паднал. Трябваше да стигне до Файле. Огън в кръвта му, огън в сърцето му. Огън в главата му. Никой и нищо нямаше да го спре.

ГЛАВА 30

ИЗВЪН ПОРТИТЕ

Файле се помъчи да прецени колко е часът по слънчевата светлина, падаща през пролуките на срутената сграда. Като че ли все още имаше време до обед. Бяха разчистили само една малка част най-отгоре на стълбището на мазето. Всяка от тях можеше да се промуши през отвора, стига да посмееха да се изкатерят по наклонената купчина почернели отломки, но тя все още като че ли можеше всеки момент да рухне. И все така скърцаше застрашително. Добрата страна бе само, че не беше започнала да се сипе върху главите им. Но не се знаеше колко дълго още ще се задържи така. От известно време горе се чуваха гръмове и бавно се приближаваха. Тътенът вече беше почти непрекъснат. Толкова силна буря можеше да се окаже достатъчна, та сградата да рухне съвсем. Светлина, колко ожадняла беше!

Ролан изведнъж се появи в отвора и легна на каменната площадка. Кожената сбруя за калъфа на лъка му я нямаше. Той много предпазливо изпълзя върху купчината и тя тихо простена под тежестта му-Кинхуин, зеленоок мъж, с една педя по-нисък от него, коленичи и го хвана за глезените. Горе като че ли бяха само трима от Лишените от братство... а трима бяха твърде много.

Ролан провря глава и рамене над ръба на купчината и подаде ръка.

— Няма повече време, Файле Башийр. Хвани ръката ми.

— Първо Мейгдин — отвърна хрипливо Файле, без да обръща внимание на немошните възражения на слънцекосата жена. Светлина, устата ѝ беше задръстена от прахта и толкова суха, че не можеше да я изплюе. — След нея Арела и Ласайл. Аз съм последна. — Алиандре закима одобрително, но Арела и Ласайл също понечиха да възразят. — Мълчете и правете каквото ви казвам — скастри ги тя. Гръмотевиците трещяха и трещяха. Буря с толкова гръмотевици щеше да донесе порой, не просто дъжд.

Ролан се засмя. Как можеше да се смее този човек в такъв момент? Спря едва когато овъглените греди под него отново простенаха.

— Още носиш бялото, жено. Тъй че млъкни и прави каквото аз казвам. — В тона му се долавяше подигравателна нотка, но не и когато добави: — Нито една няма да бъде извадена преди теб. — Това прозвуча като желязо.

— Милейди — каза тихо и дрезгаво Алиандре. — Според мен е много сериозен. Ще пратя другите по реда, който казахте.

— Престани да се цупиш и ми подай ръка — заповяда Ролан.

Не се цупеше! Този човек можеше да е толкова вбесяващо упорит, колкото и нейният Перин. Само че у Перин това беше интригуващо, не точно вбесяващо. Вдигна дясната си ръка колкото можеше нависоко и се остави дланта на Ролан да я обхване. Той я повдигна с лекота, докато лицето ѝ не се озова малко под неговото.

— Хвани се за палтото ми. — Никакво напрежение нямаше в гласаму, въпреки непривичния ъгъл, под който се беше извила ръката му.

— Ще трябва да изпълзиш нагоре върху мен.

Тя люшна лявата си ръка нагоре, вкопчи се в грубият плат и се задържа. Болката в рамото ѝ показва, че е точно толкова силно натъртено, колкото се опасяваше. Щом той пусна дясната ѝ ръка, болката я прониза, но тя бързо се вкопчи в палтото му и с нея. Мъжът я хвана с две ръце през кръста, надигна я още по-нависоко и тя легна върху широкия му гръб. Гръмотевиците тътнеха една след друга, непрекъснато. Скоро щеше да завали, А с него измъкването на другите щеше да стане още по-трудно.

— Харесва ми да усещам тежестта ти върху мен, Файле Башийр, но сигурно би могла да се изкатериш по-бързо, за да мога да извадя и Другите. — Щипна я по задника и тя неволно се засмя. Този човек така и Нямаше да престане да се опитва!

Катеренето по него се оказа по-бавно, отколкото беше предполагала. Не вярваше нещо да е счупено в рамото ѝ, но болеше. За миг си помисли дали да не изрита Ролан по главата. Ще я щипе той, така ли?

Най-после излезе навън, изпълзя покрай Кинхуин и отново се изправи под небето. Щом погледна сградата отвън, преглътна, а после

се разкашля Изгорелите греди се накланяха застрашително, готови всеки момент да се срутят в мазето. Третият от Лишените от братя, Джорадин синеок, риж и с лице, което почти можеше да се нарече красиво наблюдаваше Кинхуин и Ролан, но от време на време поглеждаше към сградата, сякаш очакваше да я види, че пада. Беше нисък за айилец, по-нисък от Перин, но плещест почти колкото него. На улицата трябваше да има поне сто души от хората й. Гледаха я с тревога. До един бяха оцапани със сажди, от усилията да я изровят. Сто души! Но не намери в сърцето си сила да ги укори. Особено след като Аравайн тикна пълен мях с вода в ръцете й. Първата глътка я изплю да отмие песъчинките и прахта, макар отчаяно да й се искаше да глътне, но след това вдигна високо меха и заналива водата направо в гърлото си. Натъртеното й рамо простена, но Файле не му обърна внимание, пи и пи.

Изведнъж забеляза мълниите, святкащи към земята на запад извън града, смъкна меха и се загледа натам. Много близо извън града. От безоблачно небе. И понякога не поразяваха. Много от назъбените сребристи светкавици избухваха с оглушителен рев далече над земята. Огнени топки прелитаха из небесата и понякога се пръскаха във въздуха с гръмотевичен тътен. Някой водеше битка с помощта на Силата! Но кой? Възможно ли беше Перин да е намерил достатъчно Айез Се-дай или Аша'ман, за да нападне стана? Но имаше и нещо много странно. Знаеше колко много от Мъдрите в стана могат да преливат, а мълниите и огнените кълбета в небето като че ли не бяха чак толкова много. Може би не беше Перин в края на краищата. Сред Мъдрите имаше фракции. Не само между поддръжничките и противничките на Севанна, но и между септи със стари приятелства или вражди. Може би някоя от тези фракции се биеше с друга. Изглеждаше доста невероятно, но по-малко, отколкото Перин да е намерил достатъчно Айез Седай, за да нападне, а Мъдрите да не отвърнат на удара, като впрегнат всичко, което им е подръка.

— Когато започнаха мълниите, Ролан каза, че има битка — отвърна Аравайн на въпроса й. — Това е всичко. Никой не пожела да отиде даразбере повече, докато не се убедим, че сте в безопасност.

Файле изскърца със зъби от безсилие. Дори да не й се наложеше да се оправя с Ролан, онова, което ставаше зад градските стени, можеше неимоверно да затрудни бягството им. Ако знаеше какво е,

навярно щеше да успее да измисли как да го избегне. Или да го използва.

— Никой никъде няма да ходи, Аравайн. Може да е опасно.

А и неизбежно можеха да доведат Шайдо със себе си на връщане. Светлина, какво ставаше все пак там?

Мейгдин се измъкна, залитна до Кинхуин и се потърка по бедрото.

— Той ме оципа! — викна възмутено. Файле я жегна... Не, не ревност. Не можеше да е това. Проклетникът можеше да щипе когото си ще. Не беше Перин.

Изкриви лице и подаде меха на слънцекосата жена. Мейгдин изплакна уста и после жадно загълта. Не беше слънцекоса в момента, къдриците ѝ бяха полепнали от потта и също толкова прашни, колкото потното ѝ лице. Дори не беше хубава в момента.

Арела се измъкна от развалините, като потъркваше задника си, мрачна като самата смърт, но взе нетърпеливо меха, който ѝ подаде Алдин. Високият млад амадициец с плещести рамене — приличаше повече на войник, отколкото на счетоводител, какъвто беше — я зяпна алчно, докато пиеше. Така и отказваше да се примири, че не може да я убеди да се омъжи за него. Появи се и Ласайл — търкаше си задника! — и Джорадин ѝ подаде друг мях, като я погали с пръст по изцапаната буза. Тя му се усмихна, преди да почне да пие. Вече си подготвяше пътя обратно към постелята му, ако Ролан се окажеше инат. Или поне Файле смяташе, че е така.

Най-сетне и Алиандре се измъкна покрай Кинхуин, и макар да не се потъркваше, леденият гняв, изписан на лицето ѝ, говореше достатъчно ясно. Кинхуин се отдръпна от отвора и се изправи, а Ролан запълзя назад от опасната дървена грамада.

— Милейди — извика притеснено Аравайн и Файле рязко се обърна. Жената с пълничкото лице беше коленичила на калдъръма, вдигнала в скута си главата на Мейгдин. Клепачите на Мейгдин пърхаха, но така и не можеха да се отворят. Устните ѝ се движеха немошно, от Устата ѝ излизаше несвързано ломотене.

— Какво стана? — възкликна Файле, бързо притича и коленичи до тях.

— Не знам, милейди. Пиеше, все едно се кани да опразни целия мях, и изведнъж залитна. В следващия миг просто рухна. — Сигурно е

много изтощена — отвърна Файле и погали по косата слугинята си; мъчеше се да не мисли как ще я измъкнат извън стана, като не може да върви. Но щяха да го направят, дори да се наложеше да я носят. Светлина, самата тя едва можеше да се държи на крака. — Тя ни спаси, Аравайн. — Амадицийката кимна мрачно.

— Ще ви скрия някъде на сигурно до вечерта, Файле Башийр — каза Ролан, докато стягаше последните каишки на сбруята за калъфа на лъка си. Вече беше увил около главата си кафявата шуфа. — След това ще ви отведа в горите. — Взе три къси копия от Джорадин, затъкна ги под кожените стеги на гърба си и трите дълги железни върха блеснаха над главата му под слънчевата светлина.

Файле едва не рухна до Мейгдин от облекчение. Нямаше да се наложи да крие нищо от Перин. Но не можеше да си позволи слабост, не и сега.

— Припасите ни за... — почна тя и сякаш умореният ѝ глас се оказа последната сламка, порутената сграда за сетен път нададе отчаян стон и рухна с трясък, който за миг заглуши взривовете.

— Ще се погрижа да получите каквото ви трябва — каза Ролан, докато вдигаше над лицето си черното було. Джорадин му подаде още едно копие и кръглия щит, а той го окачи на дръжката на ножа на колана си, след което я сграбчи за китката на дясната ръка и я вдигна да стане. — Трябва да побързаме. Не знам с кого танцуваме копията, но днес Мера'дин ще танцуват.

— Алдин, ще вземеш ли Мейгдин? — Само това успя да попита, преди Ролан да я задърпа след себе си.

Погледна през рамо и видя как Алдин вдигна в прегръдката си примрялата Мейгдин. Джорадин държеше Ласайл за ръката също толкова здраво, колкото Ролан — нея. Тримата Лишени от братя поведоха шествие от облечени в бяло мъже и жени. И едно момче. Лицето на Терил беше мрачно. Файле зашари с пръсти в ръкава си — никак не беше лесно с широката длан на Ролан, стиснала я над лакътя, и те се свиха около ръбестата дръжка на камата ѝ. Каквото и да ставаше извън градските стени, до вечерта тази кама сигурно щеше да ѝ потрябва.

Перин затича по криволичетата между шатрите улици. Никой не се мяркаше пред очите му, ала през грохота на взривяващите се огнени кълбета и мълнии ушите му успяваха да доловят и други шумове от

битка. Трясък на стомана в стомана. Викове на мъже, убиващи или издъхващи. Мъжки крясъци. По лявата му страна се стичаше кръв от рана в главата, усещаше как капе и по десния му хълбок, там, където го беше одраскало копие, кръв се цедеше и по лявото му бедро от копие, забило се по-дълбоко. Не всичката кръв по него бе негова. От отвора на ниска тъмна шатра надникна нечие лице и бързо се скри. Детско лице, при това уплашено, не първото, което беше видял дотук-Шайдо бяха притиснати толкова силно, че много деца бяха останали. Рано беше да мисли и за това. Виждаше градските поти над ниските шатри, вече на по-малко от стотина крачки. Отвъд тях беше крепостта и Файле.

Двама забулени Шайдо притичаха покрай една права шатра с мръс-нокафяво платнище, стиснали копията готови за бой. Но не за него. Гледаха към нещо наляво. Той им налетя, без да спре бяга си. И двамата бяха по-едри от него, но силата на устрема му събори и двамата и докато падаха, Перин вече бе влязъл в схватка. Чукът му се стовари под брадичката на единия, докато в същото време не спираше да мушка другия, ножът се забиваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Чукът се надигна и се стовари в лицето на първия, плисна кръв, надигна се и се стовари отново, докато Перин мушкаше с другата ръка. Мъжът с премазаното лице изрита веднъж. Перин се изправи. Другият лежеше неподвижно, зяпнал с изцъклени очи в небето.

Някакво смъртно движение отляво го накара да скочи вдясно. Меч изсвистя във въздуха там, където допреди миг беше шията му. Мечът на Ейрам. Някогашният Калайджия също беше понесъл рани. Кръвта бе засъхнала на половината му лице като чудата маска, по палтото на червени ивици се стичаха вадички кръв, а очите му изглеждаха изцъклени като на труп, но продължаваше да танцува с меч в ръцете си. Миризмата му бе миризма на смърт. Смърт, която търсеше.

— Полудя ли? — изръмжа Перин. Стомана изкънтя в стомана, щом спря замаха на меч с главата на чука. — Какво правиш? — Блокира още един удар на стоманеното острие, опита се да се вкопчи в него и едва успя да отскочи — отърва се само с леко перване в ребрата.

— Пророкът ми обясни всичко. — Гласът на Ейрам прозвуча замаяно, но мечът му продължаваше да се върти леко и плавно и Перин едва успяваше да блокира ударите с чука и ножа, докато отстъпваше. Можеше само да се надява, че няма да се спъне в някое

въже или да се прекатури в някоя шатра. — Очите ти. Ти наистина си Твар на Сянката. Ти доведе тролоците в Две реки. Той ми обясни всичко. Тези очи. Трябваше да се сетя още първия път, когато те видях. Ти и Илиас, с тези очи на Твари на Сянката. Трябва да спася лейди Файле от теб.

Перин се стегна. Не можеше непрекъснато да върти десет фунта стомана толкова бързо, колкото Ейрам въртеше меча, тежък три пъти по-малко. Трябваше някак да му влезе, да се измъкне от обхвата на вихрещото се острие. Не можеше да го направи, без да бъде посечен, и то лошо, но ако изчакаше много, Ейрам щеше да го убие. Закачи петата си в нещо, залитна назад и едва не падна.

Ейрам се втурна напред и мечът му посече надолу. Изведнъж се вцепени, очите му се опулиха и ръцете му изпуснаха оръжието. И рухна по очи. Две стрели стърчаха от гърба му. На трийсет крачки зад него двама забулени Шайдо вече пак изпъваха лъковете. Перин скочи встрани зад зелената островърха шатра и бързо се превъртя. Една стрела се беше забила в ъгъла на шатрата през платното и продължаваше да трепери. Присвит, той притича покрай шатрата, после зад една избеляла синя, и зад някаква мръснокафява; стискаше чука в едната ръка и ножа в другата. На за първи път играеше днес тази игра. Надникна предпазливо иззад ръба на кафявата шатра. От двамата Шайдо нямаше и помен. Можеше на свой ред да го дебнеха или вече бяха тръгнали по петите на друг. Успя да зърне Ейрам — лежеше неподвижно там, където беше паднал. Лекият полъх на вятъра разроши тъмните перца на стрелите, щръкнали от гърба му. Илиас беше прав. Изобщо не трябваше да позволи на Ейрам да хваща този меч. Трябваше да го отпрати с колите или да го накара да се върне при Калайджиите. Толкова много неща трябваше да направи. Твърде късно беше вече.

Портите го зовяха. Вече беше толкова близо! Все така ниско приведен, той отново затича по кривите улички, отваряше си очите на четири за двамата Шайдо или за други, които можеше да дебнат наоколо. Шумът от битката вече ехтеше някъде пред него, идеше откъм север и юг, но това още не означаваше, че в стана не са останали войници.

Щом зави на ъгъла, само на няколко крачки от широко зейналите порти, видя, че е пълно с хора. Повечето бяха облечени в мръснобели

роби, но имаше и трима забулени алгай'д'сисвай, единият — висок и дългокрак, дори Ламгвин щеше да изглежда като джудже пред него. Точно този държеше Файле за китката. А тя изглеждаше, сякаш се е търкаляла по земята.

С рев, Перин се втурна напред, вдигнал чука, а грамадният мъж бутна Файле зад себе си и затича срещу него, вдигнал копието, докато откачаше щита от колана си.

— Перин! — изпищя Файле.

Едрият Шайдо като че ли се поколеба за миг и Перин се възползва от това. Чукът му се стовари в слепоочието на мъжа с такава сила, че стъпалата му се откъснаха от земята, докато падаше. Точно зад него обаче изникна още един, готов да налети и да го промуши с копието си. Изведнъж мъжът изпъшка, зелените му очи над черното було се разшириха от изненада, той се смъкна на колене и погледна през рамо към стоящата зад него Файле. Падна бавно по очи — от гърба му стърчеше дръжка на нож. Перин припряно погледна към третия и видя, че и той се е проснал по очи — от гърба му стърчаха две дървени дръжки на ножове. Ласайл се беше опряла на рамото на Арела и плачеше. Явно беше разбрала, че да убие човек не е толкова лесно.

Алиандре също беше пред тълпата; Мейгдин бе до нея, носеше я висок млад мъж в бяла роба. Но Перин не можеше да откъсне очи от файле. Пусна на земята чука и ножа, прекрачи мъртъвците и я грабна в обятията си. Миризмата ѝ изпълни ноздрите му. Изпълни главата му. Миришеше силно на изгоряло дърво, който знае защо, ала той все пак усети нейната миризма.

— Толкова дълго сънувах този миг...

— И аз — промълви тя на гърдите му и се притисна в него. Мирисът ѝ беше изпълнен с радост, но потръпваше.

— Нараниха ли те? — попита той нежно.

— Не. Те... Не, Перин, не ме нараниха. — И други миризми се примесваха в радостта ѝ обаче, миризми, заплетени на объркано и неразчленими от нея. Смътният и болезнен мирис на тъга и тежкия, мазен мирис на вина. Срам, като хиляда тънки като косъмчета бодливи игли. Е, добре, онзи мъж беше мъртъв. А една жена има право да крие тайните си, ако поиска.

— Важното е само, че си жива и че отново сме заедно — каза той. — Само това е важно на света.

— Само това — промълви тя и се притисна в него още по-силно. Толкова силно, че простена. Но в следващия миг вече го беше избутала пред себе си и оглеждаше раните му, разтваряше с пръсти разкъсаните места по палтото му, за да погледне. — Тези тук не изглеждат чак толкова зле — рече отривисто, макар всички онези чувства все още да бяха примесени с радостта ѝ. Дръпна го за косата да се наведе, за да може да огледа раната на черепа му. — Ще ти трябва Цяр, разбира се. Колко Айез Седай си довел? Как успя да... Не, сега това не е важно. Достатъчно са, за да надвият Шайдо, и това е важното.

— Тези Шайдо... — Изправи се и я погледна отгоре. Светлина, толкова беше красива въпреки прахта и саждите. — Шест или седем хиляди копия ще са тук до... — Погледна към слънцето; като че ли трябваше да е по-нависоко. — След по-малко от два часа може би. Трябва да приключим тук и дотогава да сме тръгнали, ако може. Какво ѝ е на Мейгдин? — Беше се отпуснала като пухена възглавница на гърдите на младия мъж. Клепките ѝ пърхаха, без да могат да се отворят.

— Умори се от това, че спаси живота ни — отвърна Файле. Забрави за раните му и се обърна към другите в бяло. — Аравайн, всички, започнете да събирате гай-шайн. Не само онези, които ми се заклеха. Всички в бяло. Няма да оставим никой. Перин, коя посока е най-безопасна?

— На север. На север е безопасно.

— Подкарайте ги на север — продължи Файле. — Съберете коли, фургони, товарни коне и ги натоварете с всичко, което прецените, че ще ни потрябва. Бързо! — Хората се раздвижиха. Разтичаха се. — Не, ти остани тук, Алдин. Мейгдин все още трябва да я носи някой. Ти също остани, Алиандре. И ти, Арела. Ласайл има нужда от нечие рамо, на което да си поплаче.

Перин се ухили. Ако жена му се озовеше в обгърната от пламъци къща, най-спокойно щеше да се захване с потушаването на пожара. И щеше да го угаси, при това. Наведе се и почисти ножа си в палтото на зеленоокия, преди да го прибере в канията. Чукът му също имаше нужда от почистване. Постара се да не мисли за онова, което оцапа

палтото на мъртвия. Огънят в кръвта му загасваше. Възбудата си бе отишла, останала бе само умора. Раните му запулсираха.

— Ще пратиш ли някой до крепостта, да кажат на Бан и Сеонид, че вече могат да излязат? — рече той, докато пъхаше дръжката на чука в клупа на широкия си колан.

Файле го зяпна за миг.

— Те са в *крепостта*? Как? Защо?

— Ализе не ти ли каза? — Трудно се беше поддавал на гняв, преди да отвлекат Файле. Сега обаче усети как яростта кипна у него. Кипна, като вода върху нажежено до бяло желязо. — Тя каза, че ще те отведе със себе си, щом си тръгне, но обеща да ти каже да идеш в крепостта, когато видиш мъгла по ридовете и чуеш вълчи вой посред бял ден. Готов съм да се закълна в това. Огън да ме гори дано, ей толкова не може да се довери човек на Айез Седай!

Файле хвърли поглед към западния рид — мъглата над него все още беше гъста — и се намръщи.

— Не е Ализе, Перин. А Галина. Стига и това да не е било лъжа. Тя трябва да е. И трябва да е от Черната Аджа. О, колко бих искала да знам истинското ѝ име. — Раздвижи лявата си ръка и примижа от болка. Наистина беше ранена. Перин за миг съжали, че не може да убие отново високия Шайдо. Болката обаче не разколеба Файле. — Терил, ела тука. Виждам те, че надничаш от портата.

Мършавият младок се показва плахо от портата.

— Татко каза да остана тук и да ви държа под око, милейди — изломоти той почти неразбрано.

— Все едно. Тичаш до крепостта колкото може по-бързо и казваш на всички, които намериш там, че лорд Перин е заповядал да дойдат. Хайде. Бегом.

Момчето се чукна с юмрук по челото и хукна.

След четвърт час отново се появи, на бегом, следван от Сеонид, Ван и всички останали. Бан се поклони на Файле и замърмори колко бил доволен, че я вижда отново, след което бързо се разпореде мъжете от Две реки да се развърнат в кръг около портата, с изпънати лъкове и забити в земята алебарди. С мъжете поне говореше като нормален човек. И той беше един от онези, които искаха добият „блясък“. Селанде и останалите „следовници“ на Файле се втурнаха към нея и

възбудено забърбориха колко се били притеснили, когато не се появила след вълчия вой.

— Аз отивам при Масури — заяви Кирклин с тон, който не търпеше възражения. И не изчака възражения, а извади меча си и затича покрай стената на север.

Таланвор изрева, щом видя, че Мейгдин я държи някакъв висок младеж, и се наложи да го спрат и да го убедят, че само е изтощена. Все пак я взе от ръцете му, притисна я до гърдите си и ѝ зашепна нещо.

— Къде е Чиад? — попита навъсено Гаул. Като разбра, че тя изобщо не е била с тях, вдигна булото пред лицето си. — Девите ме изиграха. Но ще я намеря преди тях.

Перин го хвана за ръката.

— Там има много хора, които ще те вземат за Шайдо.

— Пръв трябва да я намеря, Перин Айбара. — В гласа на айилеца, в Миризмата му имаше нещо, което Перин можеше да назове само „сърдечна болка“. Разбираше тъгата от това да си помислиш, че жената, която обичаш, може да я изгубиш завинаги. Пусна ръкава на Гаул и той се втурна през кръга от стрелци с копие и щит в ръката.

— Ще отида с него — ухили се Илиас. — Може да успее да го опазя. — Извади дългия нож, който му беше дал името сред вълците — Дългия зъб, — и затича след високия айилец. Ако двамата не можеха да се справят, никой друг не можеше да ги спаси.

— Ако няма какво повече да дърдориш, може би ще се укротиш малко за Цяра — каза му Сеонид. — Както те гледам, май имаш нужда от Него. — Фурен и Терил пристъпваха зад нея с ръце на дръжките на мечовете и очите им шареха във всички посоки. Това с кръга на мъжете от Две реки — добре, говореше стойката им, но безопасността на Сеонид все пак бе техен дълг. Приличаха на леопарди, пазещи домашно коте. Само дето тя не беше домашно коте.

— Първо се погрижи за Файле — каза той. — Ръката я боли. — Файле говореше с Алиандре, и двете — толкова бесни, че ако имаха опашки, щяха да са настръхнали. Явно бяха ядосани на Ализе или Галина, или каквото там ѝ беше името.

— Не виждам на нея да ѝ тече кръв като на заклано прасе. — Сеонид вдигна ръце да обхване главата му в шепи и твърде познатият му вече мраз го порази, все едно че е скочил зиме в полузамръзнало горско езеро. Той изохка и потрепери, замаха неудържимо с ръце, а

след като тя го пусна, раните ги нямаше, но не и кръвта, спекла се по лицето му и оцапала палтото и брича му. И почувства освен това, че може да изяде сам цяла сърна.

— Какво каза? — Мъничката Зелена се обърна към Файле. — Не спомена ли Галина Касбан?

— Не й знам фамилното име — отвърна Файле. — Кръглолика Айез Седай с пълна уста, черна коса и големи очи. Хубава донякъде, но неприятна. Познавате ли я? Мисля, че трябва да е от Черната Аджа.

Сеонид се вцепени.

— По описанието ти прилича на Галина. Червена и определено неприятна. Но защо я обвиняваш в това? Подобно обвинение не може да се предяви току-така към Сестра, дори да е неприятна като Галина.

След като Файле обясни, Перин отново кипна от гняв. Беше я изнудила, беше я заплашила, беше я излъгала, а накрая се бе опитала да я убие. Юмруците му се свиха толкова силно, че ръцете го заболяха.

— Само да ми падне, ще й счупя врата — изръмжа той, щом Файле замълча.

— Нямаш това право — сръза го Сеонид. — Галина трябва да бъде съдена пред действащ съд от Сестри, а за това обвинение трябва да са Заседателки. Целият Съвет на Кулата би трябвало да заседава за това. Ако бъде призната за виновна, ще бъде усмирена и езекутирана, но такова правосъдие се полага само на Айез Седай.

— Ако? Чу какво каза Файле. Още ли се съмняваш?

Сигурно изглеждаше заплашително, защото Фурен и Терил се плъзнаха напред от двете страни на Сеонид и ръцете им се отпуснаха леко на дръжките на мечовете.

— Тя е права, Перин — каза кротко Файле. — Когато Джак Колин и Лен Конгар бяха обвинени за кражба на крава, ти знаеше, че са крадци, но накара господин Тейн да докаже, че те са я откраднали, преди да позволиш на Селския съвет да ги накаже с бой с камшици. Също толкова важно е и за Галина.

— Селският съвет нямаше да нареди да ги набият без съд, каквото и да бях казал — измърмори той, а Файле се засмя. Засмя се! Светлина, колко хубаво беше да чуе отново смеха й. — О, добре. Галина си е на Айез Седай. Но ако те не се заемат с нея, ще го направя аз, само да ми падне в ръцете. Не обичам да те нараняват.

Сеонид му изсумтя и в мириса й се долови неодобрителна нотка.

— Ранена ли е ръката ви, милейди?

— Първо се погрижете за Арела, моля ви.

Айез Седай завъртя раздражено очи и хвана главата на Файле в шепите си. Файле потръпна и само въздъхна тежко. Значи раната не беше тежка, а и все едно, вече я нямаше. Тя благодари на Сеонид и я поведе към Арела.

Перин изведнъж осъзна, че вече не чува взривовете. Всъщност не помнеше да ги е чувал от доста време. Това трябваше да е добре.

— Трябва да разбере какво става. Бан, пази Файле.

Файле горещо възрази, че тръгва сам, и когато той най-последствъпи да вземе със себе си десет души от Две реки, откъм северния ъгъл на градската стена се появи ездач с ярко боядисана броня. Трите тънки сини пискюла му подсказаха, че е Тилий. Когато се приближи, разбра, че кара някаква гола жена, метната върху високия дорчо пред седлото. Жена, вързана за глезените и коленете, китките и лактите. В дългата ѝ златиста коса, която почти забърсваше земята, бяха вплетени накити със скъпоценни камъни и перли. Наниз големи зелени камъни и злато се хлъзна от шията ѝ и падна в прахта, щом Тилий Дръпна юздите. Тя смъкна странния си шлем с облечените си в стоманени ръкавици ръце и го постави върху задника на пленничката.

— Забележителни оръжия са тези ваши лъкове — каза и изглежда мъжете от Две реки. — Да можехме и ние да имаме такива. Кирклин ми каза къде да ви намеря, милорд. Започнаха да се предават. Хората на Масема се държаха самоубийствено твърдо — повечето са мъртви или издъхват според мен, — а дамане превърнаха онзи рид в смъртен капан, в който само луд можеше да влезе. Най-хубавото е, че сул-дам вече надянаха ай-дам на вратовете на над двеста жени. Вашият „студен чай“ се оказа достатъчен, за да не могат повечето от тях да стоят на краката си без помощ. Ще трябва да повикам то'ракен да ги превозим всичките.

Сеонид изръмжа. Лицето ѝ беше хладно, но гневът в миризмата ѝ беше остър като кама. Изглежда Тилий така, сякаш се канеше дупка да издълбае в нея с погледа си. Тилий не ѝ обърна капка внимание, освен че леко поклати глава.

— След като моите хора си заминат — каза Перин. Споразумението му беше с нея. Не искаше да го подлага на изпитание с никой друг. — Какви са загубите ни, освен от хората на Масема?

— Светлина — възкликна Тилий. — При вашите стрелци и дамане те изобщо не успяха да се доближат до нас. Никога досега не бях виждала боен план да се изпълни толкова гладко. Ако имаме стотина загинали наши, ще се изненадам.

Перин потръпна. Сигурно при тези обстоятелства сто души трябваше да са леки загуби, но някои от тях щяха да са мъже от Две реки. Все едно дали ги познаваше, или не, той носеше отговорност за тях.

— Знаете ли къде е Масема?

— С остатъка от армията си. Не е страхливец, това мога да кажа за него. С неговите двеста — е, може би стотина вече — си проби път през всички Шайдо до другия рид.

Перин скръцна със зъби. Беше се измъкнал в обкръжението на цялата си многохилядна сган. Голото обвинение срещу Масема затова, че Ейрам се опита да го убие, нямаше да издържи, а и следовниците му едва ли щяха да са склонни да го предадат на съд.

— Трябва да тръгнем, преди да са дошли другите. Ако Шайдо си помислят, че скоро ще ги освободят, могат да решат да забравят, че са се предали. Коя е пленничката ви?

— Севанна — каза хладно Файле. Миризмата ѝ на омраза бе почти толкова силна, колкото докато говореше за Галина.

Златокосата жена се извъртя нагоре, тръсна косата, паднала над челото ѝ, и изсипа още няколко накита на земята. Очите ѝ, пронизали Файле, бяха като зелен пламък над ивицата плат, вързана през устата ѝ. Вонеше на гняв.

— Севанна от Джумай Шайдо. — Тонът на Тилий бе изпълнен със злорадо задоволство. — С такава гордост ми го каза. Тя също не е от страхливите. Посрещна ни само по копринена роба и с накитите си, но прониза с копие двама от моите алтарци, преди да ѝ го отнема.

Севанна изръмжа под запушилия устата ѝ парцал и се замята, сякаш искаше да се смъкне от коня. Поне докато Тилий не я плесна по задника. След това се примири и само гневно въртеше очи към всички. Беше приятно закръглена, въпреки че той не трябваше да забелязва такива неща в присъствието на жена си. Само че Илиас му беше казвал, че тя ще очаква да ги забелязва, така че я огледа открито.

— Настоявам да присвоя съдържанието на шатрата ѝ — заяви Файле и го изглежда много рязко. Май не биваше да е чак толкова

открит. — Тя държи там огромен сандък със скъпоценности и ги искам. Не ме гледай като тъпак, Перин. Имаме да изхраним сто хиляди души, да ги облечем и да ги върнем по домовете им. Най-малко сто хиляди.

— Искам да дойда с вас, милейди, ако позволите — изчурулика с тънък глас младокът, който крепеше Мейгдин. — И няма да съм единственият, ако ни приемете.

— Вашата лейди съпруга, предполагам, милорд? — рече Тилий и изгледа Файле.

— Тя е. Файле, позволи ми да ти представя флаг-генерал Тилий Кирган, на служба на императрицата на Сеанчан. — Май и той вече придобиваше малко от онзи „блясък“. — Флаг-генерал, съпругата ми, лейди Файле ни Башийр т'Айбара. — Тилий се поклони в седлото. Файле направи малък реверанс и наведе лекичко глава. Беше царствена въпреки мръсното си лице. Кое то му напомни за „Скършената корона“. Но обсъждането на тази дреболия беше за по-късно. Не се съмняваше, че спорът ще е дълъг. Смяташе, че този път няма да му е трудно да повиши тон, точно както тя обичаше. — А това е Алиандре Марита Кигарин, кралица на Геалдан, Благословена от Светлината, Закрилница на Геалдан. И васалка на съпругата ми. Геалдан е под моята опека. — Глупаво беше да го казва, но трябваше да се каже.

— Споразумението ни не засяга това, милорд — предпазливо отвърна Тилий. — Не аз решавам накъде тръгва Всепобедната армия.

— Просто да го знаете, флаг-генерал. И кажете на онези над вас, че не могат да вземат Геалдан. — Алиандре му се усмихна широко, с такава благодарност, че му се дощя да се разсмее. Светлина, Файле също се усмихна. С горда усмивка. Той се почеса по носа. — Наистина трябва да тръгнем, преди да са дошли Шайдо. Не искам да се озова с тях пред мен и с всички тези пленници зад гърба ми, готови отново да вдигнат копието.

Тилий се изкикоти.

— Имам малко повече опит с тези хора от вас, милорд. Предадат ли се, няма да се опитат да се бият отново или да бягат в продължение на три дни. Освен това накарах част от моите алтарци да запалят клади от техните копия и лъкове, просто за всеки случай. Имаме време да се развърнем. Милорд, надявам се никога да не ми се наложи да се изправам срещу вас на бойното поле — добави тя и смъкна металната

ръкавица от дясната си ръка. — За мен ще е чест, ако ме наричате Тилий. — Наведе се над Севанна и му подаде ръката си.

За миг Перин я зяпна изумено. Колко странен свят! Беше отишъл при нея с мисълта, че сключва сделка с Тъмния, и Светлината бе свидетел, някои от нещата, които вършеха сеанчанците, бяха отворителни, но тази жена беше честна и вярна на думата си.

— Значи за теб аз съм Перин, Тилий — отвърна той и стисна ръката ѝ. Наистина много странен свят.

Галина смъкна долната си риза, хвърли я върху бялата копринена роба и се наведе да измъкне роклята за езда от дисагите. Беше ушита като за малко по-едра жена, но щеше да върши работа, докато успее да продаде една от онези проклети огнекапки.

— Да не си помръднала, Лина — чу се зад нея гласът на Терава и изведнъж Галина разбра, че няма да може да се изправи, дори гората наоколо да се запалеше. Можеше да изпищи обаче. — Млък. — Тя се задави и писъкът заглъхна в гърлото ѝ. Можеше все пак да заплаче, безмълвно, и сълзите ѝ закапаха по влажната шума. Една ръка я зашлеви грубо. — Значи си взела палката по някакъв начин. Иначе нямаше да си тук. Дай ми я, Лина.

За съпротива и дума не можеше да става. Галина измъкна палката от дисагите и я подаде на жената с очи на ястреб; сълзите потекоха на вадички по страните ѝ.

— Стига си циврила, Лина. И си сложи огърлицата и колана. Ще наредя да те накажат, че си ги свалила.

Галина потръпна. Дори заповедта на Терава не можа да спре сълзите ѝ, а знаеше, че и заради това ще я накажат. Златната огърлица и коланът излязоха от дисагите и се озоваха на шията и на кръста ѝ. Остана така, само по белите вълнени чорапки и меките везани ботушки, а златната огърлица с огнекапките и коланът така натежаха, че сякаш щяха да я смъкнат на земята. Очите ѝ се вторачиха в бялата палка в ръцете на Терава.

— Конят ти ще отиде за товарно животно, Лина. Колкото до теб, забранено ти е да яздиш повече.

Трябваше да има някакъв начин да се докопа отново до палката. Трябваше!

— Стига си си играла с животинчето, Терава. Какво ще правим сега?

Белайнд, крехката Мъдра с почти избеляла от слънцето коса, пристъпи и изгледа сърдито Терава със светлосините си очи. Беше кокалеста, с лице, пригодно да гледа сърдито.

Едва сега Галина видя, че Терава не е сама. Сред дърветата стояха няколкостотин мъже, жени и деца, някои от мъжете на всичко отгоре носеха жени. Опита се да се прикрие с ръце и лицето ѝ пламна. През всичките ужасни дни, в които бе принуждавана да стои гола, не ѝ се налагаше поне да излага голотата си пред мъже. После забеляза една странност. Едва шепа от тях бяха алгай'д'сисвай, с калъфите с лъковете на гърбовете и колчаните на бедрата, но всеки мъж и всяка жена освен Мъдрите носеха поне по едно копие. Лицата им бяха забулени, било с кърпа или просто с някакво парче плат. Какво можеше да означава това?

— Връщаме се в Триделната земя — отвърна Терава. — Ще разпратим бегачи да издирят всяка септа, която могат, и да им кажат да оставят своите влагоземци гай-шайн, да оставят всичко, което трябва, и крадешком да си проправят пътя към Триделната земя. Ще възстановим своя клан. Шайдо отново ще се издигне след бедствието, до което ни доведе Севанна.

— Та за това ще трябва поколения! — възрази Модара. Стройна и много красива, по-висока и от Терава, висока колкото повечето айлис-ки мъже, тя стоеше до Терава, без да трепне. Галина така и не можеше да разбере как го прави. Тази жена я караше да потръпва само с един поглед.

— Поколения да са — заяви твърдо Терава. — Ще го правим толкова време, колкото трябва. И никога повече няма да напускаме Триделната земя. — Погледът ѝ се измести към Галина. И тя потръпна. — Никога повече няма да пипаш това — рече тя и вдигна палката. — И никога повече няма да се опитваш да ми бягаш... Гърбът ѝ е силен. Натоварете я добре и да тръгваме. Може да се опитат да ни преследват.

Натоварена с мехове с вода и котли толкова, че изглеждаше почти прилично покрита, Галина повлече крака през леса по петите на Терава. Не мислеше нито за палката, нито за бягство. Нещо в нея се беше прекършило. Тя беше Галина Касбан, Висшата на Червената Аджа, заседаваше във Върховния съвет на Черната Аджа, а щеше да си

остане паленцето на Терава до края на дните си. Беше „мъничката Лина“ на Терава. До края на дните си. Знаеше го. Сълзите се стичаха безмълвно по лицето ѝ.

ГЛАВА 31

КЪЩАТА НА УЛИЦА „ПЪЛНОЛУНИЕ“

Трябва да са заедно — заяви твърдо Елейн. — Впрочем, вие двете също няма да излизате сами. Винаги по три-четири заедно, където и да било из. Кемлин. Само така ще сте в безопасност. Бяха запалени само два от светилниците: пламъчетата им изпълваха дневната със смътна светлина и с аромат на лилии — маслото беше толкова гранясало, че вече добавяха благовония. Пращящият в камината огън отнемаше отчасти хладината на ранния час.

— Понякога една жена иска да остане насаме — отвърна кротко Сумеко, все едно че поредната Родственичка не беше загинала заради това, че е поискала да остане насаме. Гласът ѝ поне беше кротък, но пълничките ѝ длани нервно заоправяха тъмносините ѝ поли.

— Сумеко, ако не им внушиш страха на Светлината, ще го направя аз — заяви Алайз. Миловидното ѝ обикновено лице този път беше строго. Изглеждаше по-стара от двете, със сиви кичури в косата, но всъщност беше с над двеста години по-млада от Сумеко, чиято коса бе лъскава и черна. Алайз беше проявила неустрашим кураж, когато падна Ебу Дар и бяха принудени да избягат от сеанчанците, но и нейните ръце сега шареха по кафявите ѝ поли.

Отдавна беше минал часът за лягане, постановен от племенничка-та на Есанде Мелфейн, но колкото и да беше уморена непрекъснато, щом се събудеше, Елейн не можеше повече да заспи, а и топлото козе мляко не помагаше. Вкусът на топло мляко беше още по-лош, отколкото на студено. Щеше да накара проклетия Ранд ал-Тор да пие топло козе мляко, докато потече през ушите му! Веднага щом разбереше какво го е наранило така тежко, че самата тя бе усетила жегващата болка — но всичко останало в малкото възелче на връзката в тила ѝ, което беше той, си оставаше лишено от чувства като камък. Оттогава всичко отново бе като камък. Значи Ранд трябваше да е добре... ала все пак нещо го бе наранило достатъчно дълбоко, за да може тя изобщо да го усети. И защо Пътуваше толкова често? Един

ден се оказваше далече на югоизток, на следващия — на северозапад и дори още по-далече, в по-следващия — някъде другаде. Бягаше ли от онзи, който го бе наранил? Но засега Елейн си имаше своите грижи.

Неспокойна и неспособна да заспи, тя облече първото, което ѝ попадна — тъмносива рокля, и излезе да се поразходи и да се наслади на тишината в двореца в ранните часове на утрото, докато дори слугите все още си бяха в леглата. Примигващите пламъчета в светилниците бяха единственото, което се движеше в коридорите освен нея. И охраната ѝ, разбира се, но тя вече свикваше да не обръща внимание на присъствието ѝ. Обичаше самотата и ѝ се наслаждаваше, докато двете жени не я срещнаха и не ѝ съобщиха тъжната вест, която иначе щеше да изчака до изгрев слънце. Беше ги довела в тази малка дневна, за да обсъдят проблема зад преградата срещу подслушване.

Сумеко намести едрото си тяло в креслото и изглежда ядосано Алайз.

— Реане ти позволи да престъпваш граници, но като Най-стара очаквам да...

— Не си Най-стара, Сумеко — отвърна ѝ хладно дребничката Алайз. — Тук властта е твоя, но според Правилото Плетящия кръг се състои от тринайсетте най-стари между нас в Ебу Дар. Вече не сме в Ебу Дар, тъй че не съществува Плетящ кръг.

Кръглото лице на Сумеко стана твърдо като гранит.

— Поне признаваш, че имам власт.

— И очаквам да я използваш, за да предотвратиш смъртта на други от нас. Препоръките не са достатъчни, Сумеко, колкото и настоятелно да препоръчваш. Не са достатъчно.

— Спорът няма да ни доведе доникъде — каза Елейн. — Знам, че сте на ръба. Аз също. — Светлина, три жени, убити с Единствената сила за последните десет дни, бяха предостатъчно, за да изнервят всеки. — Но да се дърлим е най-лошото, което можем да направим. Сумеко, трябва да действаш твърдо. Не ме интересува колко искала някоя Да остава насаме. *Никоя* не може остава насаме нито за миг. Алайз, Ще ги убедиш. — „Убеждаване“ беше силно казано. Алайз не убеждаваше. Просто очакваше всички да правят каквото каже и те почти винаги го правеха. — Убеди останалите, че Сумеко е права. Двете заедно трябва да...

Вратата се отвори и влезе Дени; затвори я и се поклони с едната ръка на дръжката на меча, другата — на дългия кривак. Боядисаните с червен лак гръдни брони и щитове, поръбени с бяло, бяха доставени едва предишния ден и едрата жена не преставаше да се усмихва, откакто беше взела своите, но сега изглеждаше строга.

— Простете, че ви прекъснах, милейди, но дойде една Айез Седай, настоява да се види с вас. Червена, ако се съди по шалай. Казах ѝ, че сигурно спите, но тя бе готова да влезе и да ви събуди.

Червена. Имаше донесения за поява на Червени в града от време на време, макар и не толкова често като някога — повечето Айез Седай в града ходеха без шаловите си, криеха своите Аджи — но все пак какво можеше да иска една Червена от нея? Всички те със сигурност вече знаеха, че тя е на страната на Егвийн и против Елайда. Освен ако някоя най-сетне не бе решила да ѝ потърси сметка заради сделката с Морския народ.

— Кажи ѝ, че...

Вратата рязко се отвори, блъсна Дени в гърба и я избута настрана. Жената, която нахълта, с извезания на лозници шал, заметнат над лактите ѝ така, че да се набиват на очи дългите червени ресни, беше висока. Можеше да мине за хубава, ако устата ѝ не беше стисната толкова, че пълничките ѝ устни изглеждаха тънки. Роклята ѝ бе толкова тъмна, че можеше да мине за черна, но бледата светлина от светилниците открояваше тъмнопурпурни тонове, а полите бяха общити с по-светлочервени ивици. Дуара Басаин никога не криеше своята Аджа. Преди време Сумеко и Алайз щяха моментално да скочат и да заприк-лякат пред една Айез Седай, но сега останаха седнали и само я изгледаха. Дени, обикновено спокойна жена, поне външно, се намръщи и заопипва кривака си.

— Приказките, че събираш при себе си дивачки, явно са верни — каза Дуара. — Много жалко. Вие двете си вървете. Искam да поговоря с Елейн насаме. Ако сте разумни, ще си заминете още тази нощ, всяка в различна посока, и ще кажете на всички останали да направят същото. Бялата кула смята за неприемливо дивачки да се събират на едно място. А се знае, че когато Кулата смята нещо за неприемливо, са се разтърсвали тронове.

Сумеко и Алайз не помръднаха. Алайз дори повдигна вежда.

— Те могат да останат — заяви хладно Елейн. Беше прегърнала Силата и чувствата ѝ не подскачаха от една посока в друга. Бяха застинали в леден гняв. — Те са добре дошли тук. *Ти*, от друга страна... Елайда се опита да ме *отвлече*, Дуара. Да ме отвлече! *Ти* можеш да напуснеш.

— Много лошо посрещане, Елейн, след като дойдох в двореца веднага щом пристигнах. След път, толкова тежък за описване, колкото и за изтърпяване. Андор винаги е имал добри отношения с Кулата. Кулата възнамерява да се погрижи да си останат добри. Сигурна ли си, че искаш тези дивачки да чуят всичко, което имам да ти кажа? Е, щом настояваш... — Плъзна се до един от резбованите странични бюфети, сбърчи нос над сребърната кана с козето мляко и си наля чаша тъмно вино, след което се разположи на стола срещу Елейн. Пренебрегна двете Родственички, все едно че бяха престанали да съществуват. — Жената, която те упои, беше наказана, Елейн. Беше набита с камшик пред собствения ѝ дюкян, пред очите на цялото село. — Отпи от виното и зачака реакцията на Елейн.

Тя не отвърна нищо. Много добре знаеше, че Ронде Макура е била наказана заради провала си, а не защото ѝ бе наляла в устата онзи отвратителен чай, но ако го кажеше, това щеше да накара Дуара да се зачуди откъде го знае, а това можеше да доведе до неща, които беше по-добре да си останат скрити.

Мълчанието се проточи и най-сетне Дуара продължи:

— Трябва да знаеш, че Бялата кула много държи ти да седнеш на Лъвския трон. За да се постигне това, Елайда ме изпрати да бъда твоя съветничка.

Въпреки волята си Елейн се изсмя. *Елайда* я е изпратила за нейна съветничка? Беше нелепо!

— Имам си Айез Седай, които да ме съветват, ако ми потрябва съвет, Дуара. Не може да не знаеш, че се противопоставям на Елайда. Нищо не бих приела от нея.

— Твоите тъй наречени съветнички са бунтовнички, Чедо — заговори ѝ укоризнено Дуара, с голяма доза отвращение на думата „бунтовнички“. И махна с чашата вино в ръка. — Според теб защо толкова много Домове ти се противопоставят, и толкова много стоят настрана? Те със сигурност знаят, че нямаш подкрепата на Кулата. Стана ли аз твоята съветничка, това се променя. Мога да поставя

короната на главата ти до една неделя. В най-лошия случай едва ли ще отнеме повече от месец-два.

Елейн среща невъзмутимия ѝ поглед също толкова невъзмутимо. Ръцете ѝ понечиха да се свият в юмруци, но тя ги задържа спокойни в скута си.

— Дори да беше така, щях да откажа. Очаквам всеки ден да чуя, че Елайда е свалена. Бялата кула отново ще е цяла и тогава никой няма да може да твърди, че съм лишена от подкрепата ѝ.

Дуара погладна за миг чашата си. Лицето ѝ беше самата маска на айезседайска ведрост.

— С теб, изглежда, няма да тръгне съвсем гладко — отрони тя, все едно че Елейн не беше казала нищо. — Точно това беше частта, за която си помислих, че няма да искаш дивачките да я чуят. А и тази стражничка! Тя да не си въобразява, че ще те нападна? Все едно. След като короната кацне твърдо на главата ти, ще трябва да си назначиш регент, защото тогава трябва да се върнеш в Кулата, да завършиш обучението си и евентуално да бъдеш подложена на изпитанието за шала. Не бива да се боиш, че ще бъдеш наказана с бой с брезови пръчки като бегълка. Елайда приема, че Сюан Санче ти е заповядала да напуснеш Кулата. Виж, претенцията ти, че си Айез Седай, е друг въпрос. За това ще трябва да платиш със сълзи.

Сумeko и Алайз се размърдаха и Дуара чак сега ги „забеляза“.

— А, вие не знаехте ли, че Елейн всъщност е само Посветена?

Елейн стана и я изгледа отгоре. Обикновено седящият имаше предимство над правия, но погледът ѝ беше много твърд, а тонът ѝ — още по-твърд. Искаше ѝ се да я зашлеви!

— Аз бях издигната в Айез Седай от Егвийн ал-Вийр в деня, в който самата тя беше издигната в Амирлин. Избрах Зелената Аджа и бях приета. Никога повече не казвай, че не съм Айез Седай, Дуара. Огън да ме изгори, ако го допусна още веднъж!

Устата на Дуара толкова се сви, че устните ѝ заприличаха на тънка резка.

— Помисли и ще разбереш в какво положение си — най-сетне отвърна тя. — Добре помисли, Елейн. И една сляпа ще види колко съм ти необходима, както и благословията на Бялата кула. Ще си поговорим по-късно. Нареди да ме заведат до покоите ми. Ужасно се уморих от този път. Крайно време е да си легна.

— Ще трябва да си намериш стая в някой хан, Дуара. В двореца няма легло, на което да не спят по трима-четирима души. — И сто легла да имаше свободни, едно нямаше дай предложи. Обърна ѝ гръб, отиде до камината и застана там, изпънала ръце да ги стопли. Позлатеното махало на часовника на резбованата поставка над камината изкънтя три пъти. Може би още толкова часове оставаха до изгрев слънце. — Дени, намери някой да придружи Дуара до портите.

— Няма да ме отпъдиш толкова лесно, Чедо. Никой не отпъжда Бялата кула. Помисли и ще разбереш, че съм единствената ти надежда.

Коприна прошумоля в коприна, докато тя излизаше. Вратата щракна след нея. Изглеждаше напълно възможно Дуара да ѝ създаде неприятности, за да докаже колко ѝ е нужна. Но всичко щеше да си дойде по реда. Едно по едно. Елейн се обърна и попита:

— Внуши ли ви съмнения?

— Не — отвърна Сумеко. — Вандийн и другите две те приемат за Айез Седай, тъй че трябва да си Айез Седай. — Тонът ѝ беше много уверен, но пък и тя имаше причина да го вярва. Ако Елейн се окажеше лъжкия, бляновете ѝ да се върне в Кулата и да бъде приета в Жълтата Аджа умираха.

— Но тя вярваше, че говори истината. — Алайз разпери ръце. — Не казвам, че се съмнявам в теб. Не. Но тя вярва.

Елейн въздъхна.

— Положението е... сложно. — Все едно да каже, че водата е мокра. — Аз съм Айез Седай, но Дуара не вярва. Не може, защото това е все едно да признае, че Егвийн ал-Вийр наистина е Амирлинският трон, а Дуара няма да го направи, докато Елайда не бъде свалена. — Надяваше се, че тогава Дуара ще повярва. Да го приеме поне. Кулата трябваше да се обедини. — Сумеко, ти все пак ще заповядаш на Родственичките да стоят на групи, нали? Винаги? — Дебелата жена измърмори, че ще го направи. За разлика от Реане, Сумеко нямаше нюх за водачество, нито ѝ допаднаше. Жалко, че не се беше появила някоя по-стара Родственич-ка, да я облекчи от това бреме. — Алайз, ще се погрижиш да се подчинят, нали? — Алайз го потвърди бързо и решително. Щеше да е идеалният кандидат, ако Родството не определяше йерархията си по възраст. — Значи направихме каквото можем. Крайно време е да си лягате.

— Крайно време и за тебе — каза Алайз и стана. — Да повикаме ли Мелфейн?

— Няма нужда да я лишавате и нея от сън — каза припряно Елейн. И твърдо. Мелфейн беше нисичка трътлеста весела жена, винаги готова да се засмее, и много различна от леля си в други отношения, също така. Но весела или не, акушерката беше тиранка и никак нямаше да е Доволна, ако научеше, че още е будна. — Ще спя, когато мога.

Щом двете напуснаха, тя освободи сайдар и взе една от няколкото книги на другия бюфет до стената, поредната история на Андор, ала Не можа да се съсредоточи. Без Силата ѝ стана кисело. Огън да я гори дано, толкова беше уморена, че очите ѝ сякаш бяха гурелясали. Но знаеше, че ако си легне, ще зяпа в тавана, докато слънцето не изгрее. Все едно, беше зяпала в страницата не повече от няколко минути, когато Дени отново се появи.

— Господин Нори дойде, милейди. С някой си Харк. Каза, че ечул, че сте будна, и пита дали може да им отделите няколко минути.

Чул е, че е будна? Ако се е разпоредил да я следят... Важността на това надделя над киселото ѝ настроение. Харк. Не беше водил Харк от онова първо посещение преди десет дни. Не, вече единайсет. Възбуда смени раздразнителността. Каза на Дени да ги покани да влязат и я последва чак до преддверието, в което пъстрият килим покриваше повечето червено-бели плочки. Тук също горяха само два от светилни-ците на стойки и хвърляха смътна треперлива светлина с аромат на рози.

Господин Нори повече от всякога приличаше на газеца в блато птица с бял гребен с дългите си тънки крака и туфите косми, стърчащи зад ушите, но този път изглеждаше почти възбуден. Чак потъркваше ръце от възбуда. Тази нощ не носеше кожената си папка; макар и на смътната светлина, петната от мастило личаха по пурпурния му табард. Едно от тях беше зачернило края на опашката на Белия лъв. Удостои я със скован поклон, а невзрачният Харк непохватно повтори жеста му, като за всеки случай се чукна с юмрук по челото. Беше облечен в по-тъмнокафяво от предния път, но носеше същия колан и тока.

— Простете, че ви притесняваме в този необичаен час — подхвана сухо Нори.

— Как разбрахте, че съм будна? — строго попита тя. Чувствата и отново заподскачаха.

Стреснат от въпроса ѝ, Нори примига.

— Една от готвачките спомена, че ви пратила топло козе мляко, когато слязох да взема за себе си, милейди. Топлото козе мляко ми действа успокоително, когато не мога да заспя. Но тя спомена и за вино, затова реших, че имате гости и сигурно все още сте будна.

Елейн изсумтя. Още ѝ се искаше да зашлеви някого и ѝ беше много трудно да го прикрие.

— Предполагам, че ще докладвате за свой успех, господин Харк?

— Проследих го, както наредихте, милейди, и той е в същата къща вече три нощи, ако смятаме и тази. Тя е на улица „Пълнолуние“. Новия град. Единственото място, където ходи, освен кръчмите и гостилниците. Пие доста. И на зарове играе също така. — Мъжът се поколеба и нервно затърка длани. — Мога ли да си тръгвам вече, милейди? Ще го махнете ли онова, дето ми го поставихте?

— Според данъчните регистри къщата е собственост на лейди Ши-ейн Аварин, милейди — каза Нори. — Тя, изглежда, е последната от Дома им.

— Какво друго можете да ми кажете за тази къща, господин Харк? Кой още живее там освен тази лейди Шиейн?

Харк нервно се почеса по носа.

— Ами, не знам дали живеят там, милейди, но тази нощ в нея има три Айез Седай. Видях една от тях да изпраща Мелар, докато другите две влизаха, и едната от тях, дето влизаха, рече: „Жалко, че сме само двете, Фалион, както ни мачка лейди Шиейн“. Само че това „лейди“ го каза, все едно че не го мисли, нали разбирате. Странно. Носеше една улична котка, проскубана като нея. — И се поклони боязливо. — Простете, милейди. Не исках да ви обидя, като се изразих така за една Айез Седай, но ми трябваше малко време, докато разбера, че наистина е Айез Седай, нали разбирате. Светлината от входа беше добра, ама тя беше толкова тънка и невзрачна, с един такъв нос, че никой не би взел за Айез Седай, ако не я огледа добре.

Елейн го хвана за ръката. Възбудата кипна в гласа ѝ и тя не се опита да я прикрие.

— С какъв акцент говореха?

— Акцентът ли, милейди? Ами, тази с котката, тя ще да е оттука, от Кемлин, според мен. Другата... Хм, тя каза само няколко думи, но бих казал, че ще да е от Кандор. Нарече другата Марилин, ако това с нещо ще помогне, милейди.

Елейн се засмя и се завъртя весело няколко стъпки. Вече знаеше кой е пратил Мелар и се оказа по-лошо, отколкото се бе опасявала. Марилин Гемалфин и Фалион Бода, две Черни сестри, избягали от Кулата, след като бяха извършили убийство. Беше за да улеснят една кражба, но тъкмо убийствата щяха да доведат до усмиряването и екзекутирането им. Тя, Егвийн и Нинив бяха пратени извън Кулата тъкмо за да издирят тях и другите с тях. Черната Аджа беше внедрила Мелар близо до нея, най-вероятно за да я шпионира, и тази мисъл бе смразяваща. По-лошо, отколкото се бе опасявала. И все пак това, че вече бяха разкрити, бе като довършване на кръга.

Харк я беше зяпнал с отворена уста. Господин Нори усърдно оглеждаше зацапаната лъвска опашка. Тя спря веселия си танц и скръсти ръце. Глупаци!

— Къде е сега Мелар?

— В стаята си според мен — отвърна Нори.

— Милейди, ще го махнете ли вече? — примоли се Харк. — И мога ли да си вървя? Направих каквото ме помолихте.

— Първо трябва да ни заведеш до тази къща — отвърна тя и се втурна покрай него през двете крила. — После ще говорим. — Надникна в коридора и видя Дени с още седем гвардейки, подредени от двете страни на вратата. — Дени, прати някоя да доведе лейди Биргит колкото може по-бързо, и някоя друга да събуди Айез Седай и да ги помоли също да дойдат, със Стражниците им и готови за езда. После събуждаш колкото гвардейки смяташ за нужно, за да арестуват Мелар. Не се налага да си прекалено нежна в това. Обвиненията са за убийство и затова, че е Мраколюбец. Заклучете го в някой от складовете в мазето, под силна охрана. — Плещестата жена се усмихна широко и заразвада заповеди, а Елейн се прибра вътре.

Харк кършеше ръце и пристъпваше нервно от крак на крак.

— Милейди, какво искате да кажете с това „после ще говорим“? Обещахме ми да го махнете това от мене, ако го проследя, нали. И аз го направих, тъй че трябва да си спазите думата.

— Изобщо не съм казвала, че ще махна откривача, господин Харк. Казах, че ще бъдете прогонен в Бейрлон, вместо да ви обесят, но не бихте ли предпочели да останете в Кемлин?

Той се ококори, мъчеше се да гледа искрено. И не успя. Дори се усмихна.

— О, не, милейди. Мечтаех си за свежия селски въздух в Бейрлон, нали разбирате. Бас слагам, че там човек няма да се тревожи, че няма да намери гнило месо в яхнията си. Тук трябва да душиш, преди да хапнеш каквото и да било. С нетърпение го чакам, милейди.

Елейн изписа на лицето си строгата физиономия на майка си, когато въздаваше правосъдие.

— Ще избягате от Бейрлон две минути след стражите, които ви отвеждат там. А после ще увиснете на въжето затова, че сте избягали. Много по-добре е за вас да останете в Кемлин и да се заемете с друга работа. Господин Нори, можете ли да използвате човек с дарбите на Харк?

— Бих могъл, милейди — отвърна Нори, без изобщо да се колебае. На тънките му устни се появи доволна усмивка и Елейн разбра какво бе направила. Беше му дала инструмент, с който да навлезе в полето на госпожа Харфор. Но вече не можеше да се поправи.

— Работата няма да е толкова доходоносна като предишния ви „занаят“, господин Харк, но поне няма да ви обесят.

— Толкова какво, милейди? — попита Харк и се почеса по главата.

— Няма да ви се плаща толкова добре. Какво ще кажете? Бейрлон, където ще срежете някоя кесия или ще духнете и ще ви обесят за което и да е от двете, или Кемлин, където ще си имате постоянна работа, без да ви е страх от палача. Освен ако отново не я подкарате с рязането на кесии.

Харк се поколеба и потърка уста с опакото на ръката си.

— Трябва ми да пийна нещо май. — Сигурно вярваше, че „откривачът“ ще ѝ позволи да разбере, ако е срязал кесия. Ако беше така, нямаше смисъл да го разубеждава.

Господин Нори го погледна навъсено, но щом отвори уста, тя го прекъсна:

— В малката дневна има вино. Да си налее една чаша, а после елате при мен в голямата.

Голямата дневна беше неосветена, но щом влезе, Елейн преля да запали двата светилника до облицованите с тъмно дърво стени и дървата в камините. После седна в един от столовете с ниски гърбове около масата с резбовани на спирали ръбове и отново освободи сайдар. След опита си да задържи Силата цял ден вече не я задържаше повече от необходимото. Настроението ѝ се люшкаше от радостна възбуда към мрачна угриженост и обратно. От друга страна, беше сложила край на историята с Мелар и скоро щеше да хване две Черни сестри. Разпитът им можеше да я отведе до останалите, или поне да разкрие плановете им. А ако не, то тази Шиейн щеше да си има някакъв свои тайни. Всяка, която „мъчи“ две Мраколюбки, трябваше да има тайни, които си струваше да се научат. От друга страна, какво ли щеше да направи Дуара в опита си да я принуди да я приеме за своя съветничка? Дуара Щеше да се опита да се намеси по някакъв начин, но Елейн не разбираше как. Огън да я изгори, само това ѝ трябваше — нови трудности между нея и трона. С мъничко късмет тази нощ в клопката ѝ щяха да попаднат не само две Черни сестри, но можеше да разкрие и трета, Десет пъти по-опасна убийца. Прехвърляше всичко това в ума си, от Фалион и Марилин до Дуара, дори след като господин Нори и Харк вече бяха дошли.

Харк, със сребърна чаша с вино в ръка, понечи да седне до масата, но господин Нори го потупа по рамото и му кимна към ъгъла. Намръщен, Харк отиде където му посочиха. Пресуши чашата на една Дълга глътка, завъртя я в ръцете си и я загледа. После изведнъж се сепна и погледна Елейн умолително. Но това, което видя на лицето ѝ, го накара да трепне. Той заситни до дългата маса до стената, остави прекалено грижливо чашата и се върна пак ситнешком в ъгъла си.

Биргит пристигна първа; връзката бе изпълнена с умора и негодувание.

— Езда ли? — почна тя, а след като Елейн ѝ обясни, започна да сипе възражения. Е, отчасти възражения; останалото си бяха просто обиди.

— За какви безразсъдни, тъпи и безумни планове говориш, Биргит? — попита Ванин, щом влезе в стята. Роклята ѝ висеше като на закачалка. Беше на сестра ѝ и щеше да стои идеално на Аделиз, докато

беше жива, но белокосата жена беше изгубила тегло. Нейният Джа-ем, жилав мъж, изгледа изпод вежди Харк и застана така, че да може да го държи под око. Харк понечи да се усмихне, но усмивката му повяхна, след като физиономията на Джаем си остана твърда като желязо. Побелелият Стражник беше поолисял, но у него нямаше и трошица мекота.

— Кани се да залови тази нощ две Черни сестри — отвърна Биргит и хвърли ядосан поглед към Елейн.

— Две Черни сестри ли? — възкликна Сарейта, докато влизаше през вратата. И придърпа тъмното си наметало, сякаш думите я бяха смразили. — Кои? — Нейният Нед, висок широкоплещест младеж с жълта коса, изгледа Харк и опипа дръжката на меч си. И също си избра място, удобно да го следи изкъсо. Харк помръдна неловко. Сигурно си мислеше как да драсне навън.

— Фалион Бода и Марилин Гемалфин — отвърна Елейн и Сарейта стисна устни.

— Какво, Фалион и Марилин? — попита Кареане, щом се плъзна в стаята. Нейните Стражници бяха много различни — висок дългнест тайренец, изопнат като меч салдеец и широкоплещест кайриенец. Тримата се спогледаха и Тейван, кайриенецът, се облегна на стената да наблюдава Харк, а Сиерил и Венр застанаха до входа. Устата на Харк се сви тъжно.

Нищо не ѝ оставаше, освен отново да обясни всичко от самот начало. И го направи с нарастващо нетърпение, което нямаше нищо общо с капризните ѝ настроения. Колкото повече се бавеха, толкова по-вероятна ставаше възможността Фалион и Марилин да ги няма, когато стигнат до къщата на улица „Пълнолуние“. Твърдо беше решена да ги хване! Но трябваше да накара Биргит да изчака, докато се съберат всички.

— Планът е добър според мен — каза Ванин, щом Елейн свърши разказа си. — Да, ще се получи добре. — Останалите не бяха толкова отстъпчиви.

— Никакъв план не е, това е проклето безумие! — отсече Биргит, изгледа Елейн изпод вежди и по връзката потече такава бъркотия от чувства, че Елейн едва успя да ги различи. — Вие четирите влизате в къщата сами. Сами! Това не е план. Това си е скапана дивотия! Страж

— ниците уж трябва да пазят своите Айез Седай. Нека да влезем с вас.
— Другите Стражници закимаха одобрително.

— Ние сме четири — отвърна Елейн. — Можем да се опазим сами. И Сестрите не молят своите Стражници да се изправят срещу други Сестри. — Лицето на Биргит помръкна. — Ако ми потрябваш, ще те повикам толкова силно, че ще ме чуеш дори да си тук, в двореца. Стражниците остават отвън! — бързо добави тя, щом Биргит отвори уста. Връзката се изпълни с безсилие.

— Вероятно можем да се доверим на този мъж — рече Сарейта и изгледа Харк много недоверчиво. — Но дори да е чул добре, нищо не доказва, че в къщата все пак има само две Сестри. Или че изобщо има. Ако са си заминали, няма никаква опасност, но ако има и други, ще е все едно, че сме си пъхнали вратовете в капана и сами сме го щракнали.

Кареане кимна.

— Опасността е твърде голяма. Ти самата каза, че когато са избягали от Кулата, са откраднали много тер-ангреали, някои от които са изключително опасни. Страхливка никога не са ме наричали, но не си представям как ще се опитам да се промъкна до някоя, която може да има палка, която може да прави белфир.

— Едва ли може да сбърка нещо толкова просто като „само двете сме“ — отвърна твърдо Елейн. Огън да я изгори, след като уж им внушаваше такъв респект, трябваше да скочат и да ѝ се подчинят, а не да спорят. — Все едно, това не е обсъждане. — Жалко, че възразиха и двете. Ако беше само едната, щеше да е някаква податка. Освен ако и двете не бяха от Черната Аджа. Смразяваща костите мисъл, но планът ѝ отчиташе и това. — Фалион и Марилин няма да разберат, че идваме, преди да е станало късно. Ако са си заминали, ще задържим тази Шиейн, но отиваме.

Групата, която тръгна след нея и Харк от Кралската конюшня, се оказа по-голяма, отколкото очакваше. Биргит бе настояла да вземе петдесет гвардейки, макар че единственото, което можеха да направят те, бе да не си доспят — в колона по две, с боядисани с червен лак шлемове и брони, черни в нощта, те се проточиха през двореца зад Айез Седай и техните Стражници. Щом излязоха, заобиколиха Площада на кралицата, голямото овално пространство, в момента запълнено с груби заслони, приютили спящи гвардейци и ратници на

благородниците. Мъжете ги бяха настанили навсякъде, където можеше да се намери стая, но мазетата, таваните и свободните стаи в двореца отдавна бяха пълни, а парковете бяха заделени за кръговете на Родственич-ките, с които прехвърляха бойците където се наложеше. Боевете, които водеха, бяха по стените, тъй че всичките им коне бяха на коневръзи в по-големите дворцови градини. Няколко от постовите се размърдаха и ги изгледаха, но тъй като Елейн си беше нахлупила качулката, можеха да разберат само, че излиза голяма група гвардейки. Небето на изток все още беше тъмно, но до разсъмване едва ли оставаха повече от два часа. Светлината дано да дадеше дотогава Фалион и Марилин да са под стража. И още една. Поне още една.

Кривите улици ги поведоха около хълмовете, покрай тесните, покрити с керемиди покриви, които щяха да блеснат в стотици цветове, щом слънцето изгрееше, а сега меко сияеха под забулената от облаци лунна светлина, покрай смълчани дюкяни, тъмни ханове с каменни покриви и малки дворци, които щяха да подобават и на Тар Валон. Кънтежът на конски подкови и скърцането на кожените седла отекваха шумно в тишината. Нищо живо не се мяркаше, освен по някое улично псе. В този час улиците бяха опасни, но никой уличен разбойник нямаше да е толкова луд да се покаже пред такава голяма група. Половин час след като напуснаха Кралския дворец, Елейн преведе Огнено сърце през портата Мондел, широка и двайсет стъпки висока арка във високата бяла стена на Вътрешния град. Някога тук щеше да има градска стража, но сега Кралската гвардия беше разтеглена твърде много, за да си го позволи.

Щом навлязоха в Новия град, Харк свърна на изток, през лабиринт от улици, виещи се във всички посоки през градските хълмове. Яздеше непохватно на гърба на дорестата кобила, която му бяха дали — уличните крадци рядко сядаха в конско седло. Някои улици бяха много тесни, и точно в една такава той най-сетне дръпна юздите сред каменните къщи на по два, три, че и на четири етажа. Биргит вдигна ръка да спре колоната. Внезапно настъпилата тишина бе оглушителна.

— Ей зад оня ъгъл е, милейди — рече Харк почти шепнешком, — но ако влезем там на коне, може да ни чуят или видят. Ще прощавате, милейди, но ако тия Айез Седай са това, което казахте, че

са, никак не държа да ме видят. — Смъкна се тромаво от коня, изгледа я отдолу закърши отчаяно ръце.

Елейн слезе, поведе Огнено сърце до пресечката и надникна иззад ъгъла на една тясна триетажна къща. Къщите по другата улица бяха тъмни освен една — на четири каменни етажа. Портата на конюшната до нея беше затворена. Не бе кой знае каква сграда, но беше достатъчно голяма за заможен търговец или сараф. Сарафите и търговците обаче едва ли будуваха в час като този.

— Ето я — каза хрипливо Харк и посочи. Ръката му трепереше. Май наистина го беше страх да не го видят. — Оная със светлината на втория етаж.

— Да видим първо дали няма още някой буден — промълви Вандийн. — Джаем? Само не влизай в къщата.

Елейн очакваше, че старият Стражник ще се промъкне крадешком по улицата, но той просто закричи, загърнат плътно в наметалото заради утринния хлад. Дори опасната му походка на Стражник сякаш изчезна. Вандийн май долови изненадата ѝ и каза:

— Прокраждането привлича окоето и предизвиква подозрение. Джаем сега е просто крачещ по улицата човек. И тъй като е рано да си на улицата, не се прокрадва, тъй че всеки, който го види, ще си помисли, че е излязъл по някаква най-обикновена причина.

Щом стигна до конюшната, Джаем отвори вратата и влезе, все едно че си му е в пълното право. Изтекоха няколко тягостни мига, докато отново се появи, грижливо притвори вратата и закричи обратно. Зави на ъгъла и леопардовата му походка се върна.

— Всички прозорци са тъмни освен онзи — каза той на Вандийн. — Кухненската врата не е залостена. Значи е задният изход. Води към страничната улица. Съвсем подходящо като за Мраколюбци. И доста опасно, за да се притесняват от крадци. Има един едър тип, спи в обора, горе в плевника. Достатъчно едър, за да сплаши всеки крадец, но е толкова пиян, че не се събуди, докато го връзвах. — Вандийн повдигна питащо вежда. — Реших, че ще е по-добре. Пияните понякога се събуждат, когато най-малко очакваш. Едва ли искаш да ви види на влизане и да вдигне шум. — Вандийн кимна одобрително.

— Хайде — каза Елейн, подаде юздите на Биргит и посегна да прегърне Извора. Беше все едно да се опиташ да уловиш дим. Душата

й се изпълни с безсилие и гняв, с всички онези неща, които трябва да потиснеш, щом искаш да прелееш. Опита отново и пак не успя. Фалион и Марилин щяха да се измъкнат. Да стигне толкова близо и. Трябваше да са в онази осветена стая. Знаеше го. И щяха да се измъкнат. Тъга смени гнева и изведнъж сайдар бликна в нея. Едва успя да потисне въздишката на облекчение. — Аз ще водя потоците, Сарейта. Вандийн, ти водиш Кареане.

— Не разбирам защо трябва да свързваме — измърмори Кафявата тайренка, но се пригрови да прегърне Силата. — Щом те са две, а ние четири, превъзхождаме ги числено. Но ако свържем, ставаме две на две. — Какво искаше да каже? Може би искаше да са три на три?

— Две са достатъчно силни, за да ги надвият, дори да държат Силата, Сарейта. — Елейн се пресегна през нея, все едно че беше анг-реал, и сиянието на сайдар обкръжи другата жена, щом връзката се довърши. Всъщност обкръжи и двете, ала тя можеше да види само частта около Сарейта — докато не запреде около нея Дух. Тогава сиянието изчезна. Постави същия сплит върху себе си и пригрови четири щита и още няколко сплита, всички извърнати навътре. Чак се замая от възбуда, но нямаше да допусне никакви изненади. Връзката все така пулсираше от безсилие, но иначе Биргит се беше изпънала като стрела. Елейн я докосна по ръката. — Всичко ще е наред. — Биргит изсумтя и заметна дебелината си плетка през рамо. — Дръж под око господин Харк, Биргит. Жалко ще е, ако се наложи да го обесим затова, че е опитал да избяга.

Харк изхленчи уплашено.

Елейн погледна Вандийн и тя кимна и каза:

— Да почваме.

Четирите закрачиха бавно по улица „Пълнолуние“, все едно че са излезли на разходка, а после се шмугнаха в затуления в сенки двор пред конюшната. Елейн бавно откряна вратата за кухнята, но пантите се оказаха смазани добре и не издадоха звук. Кухнята с тухлени стени бе осветена само от мигащото пламъче в широкото каменно огнище, над което висеше котел, но и то бе достатъчно, за да я прекосят, без да се блъснат в някоя маса или стол. Някой въздъхна и тя вдигна предупредително пръст пред устните си. Вандийн се намръщи на Кареане, а тя я погледна смутено и разпери ръце.

Къс коридор водеше към стълбището в предната част на къщата. Елейн сбра полите си и пое нагоре безшумно. Постара се да държи Сарейта пред себе си, за да ѝ е под око. Вандийн правеше същото с Кареане. Със Силата не можеха да направят нищо, ала това не значеше, че не могат да направят нищо друго. На следващия етаж чу гласове. От една открехната врата струеше светлина.

— ...не ме интересува какво мислите — говореше женски глас. — Мисленето го оставете на мен и правете каквото ви казвам.

Елейн пристъпи тихичко до вратата. Видя дневна с позлатени стойки със светилници и богати килими по пода, и висока камина от син мрамор — но очите ѝ се спряха само на трите жени вътре. Седеше само една, жена с остро лице. Това трябваше да е Шиейн. Другите две стояха с гръб към вратата и с наведени глави като каещи се грешници. Очите на онази с остро лице се облешиха, щом я видя на прага, но Елейн не ѝ остави време да си отвори устата. Двете Черни сестри извикаха уплашено, щом щитовете се смъкнаха върху тях и потоци на Въздух стегнаха ръцете им. Други потоци от Въздух затегнаха Шиейн в позлатеното кресло.

Елейн вкара Сарейта в стаята и се отдръпна встрани, за да може да вижда лицата на всички. Сарейта понечи да отстъпи, може би от почитание, но Елейн я дръпна за ръкава, за да държи и нея под око. Вандийн и Кареане също влязоха. Тясното лице на Марилин остана спокойно, както подобава на Айез Седай, но Фалион тихо изръмжа.

— Какво означава това? — попита строго Шиейн. — Познавам те. Ти си Елейн Траканд, Щерката-наследница. Но това не ти дава правото да нахлуваш в дома ми и да ме нападаш.

— Фалион Бода — заговори спокойно Елейн, — Марилин Гемалфин, Шиейн Аварин, арестувам ви като Мраколюбки. — Е, гласът ѝ поне беше спокоен. Отвътре ликуваше. А Биргит си мислеше, че щяло да бъде опасно!

— Това е нелепо — сръза я с леден тон Шиейн. — Аз вървя в Светлината!

— Едва ли, щом си с тези двете — отвърна ѝ Елейн. — Знам със сигурност, че в Тар Валон са се доказали като Сестри от Черната Аджа. Както и в Тийр и Танчико. Не чуваш да го отричат, нали? Това е, защото знаят, че аз...

Изведнъж тялото ѝ заискри от главата до петите. Тя потръпна безпомощно, мускулите ѝ се сгърчиха и сайдар се изплъзна от прегръдката ѝ. Видя как Вандийн и Кареане също се сгърчиха и по телата им също заиграха искри. Всичко това продължи само миг, но щом искрите угаснаха, се почувства все едно са я прекарвали през преса. Трябваше да се задържи за Сарейта, за да не падне, а Сарейта също толкова здраво се вкопчи в нея. Вандийн и Кареане, всяка опряла брадичка на рамото на другата. Фалион и Марилин гледаха стъписано, но след няколко мига светлината на Силата ги обгърна. Елейн усети как щитът се затяга около нея, видя как се смъкна върху другите три. Не беше нужно да ги връзват. Всяка от тях щеше да падне без опора. Щеше да извика, стига да можеше. Стига Биргит и другите да можеха да направят нещо повече, освен да загинат.

В стаята нахлуха четири жени, които Елейн позна. Асне Зерамийн и Темайле Киндероуд. Чезмал Емри и Елдрит Джондар. Четири Черни сестри. Малко оставаше да заплаче. Сарейта тихо изхлипа.

— Защо се забавихте толкова? — обърна се настръхнала Асне към Фалион и Марилин. Тъмните дръпнати очи на салдейката излъчваха гняв. — Това го използвах, за да не ни усетят, че прегръщаме сайдар, но вие защо просто си стояхте така? — Размаха някаква малка извита черна, странно матова на вид палка, може би не повече от два пръста дебела, и я огледа с възхита. — „Дар“ от Могедиен. Оръжие от Легендарния век. С това мога да убия човек от сто разтега или само да го зашеметя, ако искам да го подложам на разпит.

— Аз пък мога да убия човек, стига да го виждам — подхвърли презрително Чезмал. Висока и хубава, беше самата ледена наглост.

— Но моята цел може да е обкръжена от сто Сестри и никой няма да разбере какво я е убило — изсумтя Асне.

— Е, върши работа — призна с неохота Чезмал. — Та защо все пак стояхте така?

— Заслониха ни — отвърна намусено Фалион.

Елдрит ахна и вдигна пълничката си длан до устните си.

— Това е невъзможно! Освен ако... — Тъмните ѝ очи се присвиха. — Открили са начин да крият сиянието, да крият сплитовите си. Виж, това наистина ще е много полезно.

— Имате благодарностите ми, че се притекохте навреме — каза Шиейн и стана, — но има ли някаква причина да идвате тук сега? Моридин ли ви изпрати?

Асне преля поток Въздух и зашлеви Шиейн по бузата толкова силно, че я накара да залитне.

— Дръж си езика зад зъбите и може би ще ти позволим да дойдеш с нас. Или ще те оставим тук мъртва. — Бузата на Шийен почервения, но ръцете ѝ си останаха на кръста. Лицето ѝ беше безизразно.

— Само Елейн ни трябва — каза Темайле. Беше хубава, колкото можеше да е хубава лисица с това тясно лице, крехка на външност почти като дете, въпреки лишеното от възраст лице, но в сините ѝ очи се таеше мъртворешки блясък. Облиза бавно устни с върха на езика си. — Бих се позабавлявала и с другите, но само ще ни обременят.

— Ако ще ги убивате — каза Марилин, все едно че обсъжда цената на хляба на пазара, — пощадете Кареане. Тя е от нашите.

— Дар от Аделиз — промълви Вандийн и очите на Кареане се оцък-лиха. Устата ѝ се отвори, но не излезе и звук. Коленете на двете жени се подкосиха и двете рухнаха на пода. Вандийн понечи да се изправи, но Кареане остана да лежи, зяпнала в тавана — дръжката на камата на Вандийн бе щръкнала под ключицата ѝ.

Сиянието обкръжи Чезмал и тя докосна Вандийн със сплит от Огън, Земя и Вода. Белокосата рухна, все едно че костите ѝ се стопиха. Същият сплит докосна Сарейта и тя повлече Елейн върху себе си, докато падаше. Очите ѝ вече бяха изстинали.

— Стражите им скоро ще дойдат — рече Чезмал. — Още няколко убийства.

„Бягай, Биргит — викна Елейн наум. И съжали, че връзката не може да пренесе думите. — Бягай!“

ГЛАВА 32

ДА СПАЗИШ СДЕЛКАТА

Биргит се беше облегнала на каменната стена на триетажната къща и мислеше с тъга за Гайдал. Изведнъж възелчето от чувства и усещания в тила ѝ, усетът ѝ за Елейн, се сгърчи. Да, това бе подходящата дума. Всичко продължи само миг, но след това връзката беше изпълнена с... вялост. Елейн беше в съзнание, но отпусната. Не беше уплашена обаче. Все пак Биргит отметна наметалото си, пристъпи до ъгъла и надникна към улица „Пълнолуние“. Елейн можеше да е безразсъдно храбра. Най-трудното в това да си неин Страж-ник бе да я опазиш да не застраши ненужно живота си. Никой на този свят не беше неуязвим, но проклетото момиче си въобразяваше, че е. Гербът ѝ трябваше да е железен лъв, не златна лилия. Светлината продължаваше да струи от прозореца в смътен кръг на тясната улица и не се чуваше никакъв звук освен мяукането на котка някъде в нощта.

— Сарейта се чувства... замаяна — измърмори до нея Нед Ярман. Момчешкото лице на младия Стражник беше свъсено. — И много слаба.

И другите Стражници се струпяха около Биргит, намръщени и присвили очи. Виждаше се съвсем ясно, дори на лунната светлина. Явно нещо се беше случило с всички Айез Седай. Но какво?

— Лейди Елейн каза, че ще извика, ако ѝ потърбваме — каза им тя, най-вече за да успокои себе си. Дори и двете, Кареане и Сарейта, да бяха Мраколюбки, свързани щяха да са неспособни да направят каквото и да било, а това, което се беше случило, явно бе сполетяло и тях. Огън да я изгори, трябваше да настои да влезе заедно със Стражниците.

— Кареане няма да е доволна, ако се намесим ненужно — промълви Венр Косаан. Тънък като нож и мургав, с бели кичури в

къдравата черна коса и късата брада, той изглеждаше напълно спокоен. — Казвам да чакаме. Тя се чувства уверена, каквото и да става там.

— Повече, отколкото на влизане — добави Сиерил Арджуна, при което Венр го изгледа остро. Сиерил бе млад и целият кожа и кости, макар да беше широк в раменете.

Биргит кимна. Елейн също беше уверена. Но пък Елейн щеше да е уверена дори да тръгнеше по въже, изпънато над яма, пълна с остри колове. Някъде излая псе и котешкото мяукане стихна, но на първото псе отвърнаха други — и лаят им изведнъж стихна толкова бързо, колкото бе започнал.

Зачакаха, но Биргит я гризеше отвътре. Изведнъж Венр изръмжа проклятие и смъкна наметалото си. В следващия миг вече тичаше с меч в ръка, следван от Сиерил и Тейван, също с извадени мечове. Преди да направят и две стъпки, Джаем изрева диво, хвърли наметалото си, измъкна меча от ножницата и затича след тях с невероятна за възрастта му бързина. Нед също изръмжа от гняв и стоманата блесна в юмрука му на лунната светлина. Ярост я жегна през връзката, като бойната ярост, обсебваща някои мъже. И тъга също така, но и този път — не и страх.

Биргит чу зад себе си тихо изстъргване на мечове, излизаци от ножниците, и рязко се обърна.

— Приберете ги! Тук няма полза от тях.

— Знам какво означава тичащи Стражници не по-зле от вас, милейди — отвърна вежливо Юрит и се подчини. Вежливо и с явна неохота. Стройна и висока почти като мъж, салдейката отричаше знатното си потекло, но щом станеше дума какво е правила, преди да се закълне като Ловкия на Рога, винаги отвърщаше с една от редките си усмивки и сменяше темата. Но с меча я биваше. — Ако Айез Седай загиват...

— Елейн е жива — прекъсна я Биргит. Жива и в беда. — Тя ни е грижата сега, но за да я спасим, ще ни трябват повече мечове. — И не само мечове. — Някой да го върже този! — Две гвардейки спипаха Харк за палтото, преди да успее да се измъкне в тъмното. Явно никак не му се искаше да остане близо до място, където загиват Айез Седай. На нея — също. — Съберете... резервните коне и след мен — нареди тя и се метна на седлото на Стрела. — И препускайте като огън! — Заби пети в хълбоците на дългокракия кон и го пришпори.

Препускаше в див галоп през тъмните криви улици — по тях вече бяха започнали да излизат хора. Заобикаляше малкото коли и фургони, тръгнали в този ранен час, мъже и жени отскачаха, размахваха юмруци и сипеха люти ругатни. Тя само пришпорваше коня да затича още по-бързо и наметалото плющеше зад гърба ѝ. Преди още да стигне до портата Мондел, Елейн вече се движеше. Отначало не беше сигурна, но вече не можеше да го сбърка. Елейн се движеше на североизток, бавно. Връзката подсказваше, че още е замаяна и не може да стигне далече пешком, може би изобщо не вървеше, но пък някой фургон щеше да кара също толкова бавно. Небето посивяваше. Колко време щеше да изтече, докато събереше каквото ѝ трябваше? Във Вътрешния град улицата закръжи на спирала, заиздига се покрай кули, блеснали в стотици цветове, към златните куполи и, белите шпилове на Кралския дворец, на върха на най-високия хълм. Когато препусна в бесен галоп през Площада на кралицата, войниците я зяпнаха. Раздаваха им храната от черни котли върху ръчни талиги, готвачи насилваха с черпаците някаква кафява яхния в плитките им тенекиени канчета и всеки, когото видеше, беше надянал нагръдника си и беше окачил шлема на дръжката на меча си. Добре. Всеки миг ѝ спестяваше миг към спасението на Елейн.

Две редици гвардейки се упражняваха в бой с меч в двора на кралската конюшня. Щом тя врълетя в галоп, мечовете от вързани пръчки спряха да трещят. Биргит скочи от седлото, пусна юздите на Стрела и затича към колонадата.

— Хадора, бегом да кажеш на Ветроловките да се явят при мен в Залата с картите веднага! — извика тя, без да спре. — Всички! Санетр, ти — на капитан Гайбон! И да ми оседлаят друг кон!

Стрела беше приключила за днес. Биргит вече беше подминала колоните, но не спря да погледне дали жените са се подчинили. Трябваше да са.

Профуча през коридорите и нагоре по витите мраморни стъпала, изгуби се и засипа проклетия, мъчеше се да намери посоката. Слуги и слугини в ливреи зяпваха и отскачаха от пътя ѝ. Най-сетне се добра до вратите с резбованите лъвове на Залата с картите и спря само колкото да каже на двамата плещести гвардейци на стража да пуснат Ветроловките веднага щом се появят, след което влезе. Гайбон вече беше тук, с лъскавата си броня с трите златни пискюла на рамото, и

Дие-лин, която деликатно придържаше сините си копринени поли; и двамата гледаха намръщено огромната мозаечна карта, на която десетина-петнайсет червени диска бележеха северната стена на града. Никога досега не беше имало толкова нападения наведнъж, дори десет не бе имало, но Биргит само бегло погледна към дисковете.

— Гайбон, трябва ми всеки кон и алебарда, които можеш да събереш — викна тя, докато откопчаваше наметалото си: хвърли го върху дългата писалищна маса. — Няколко часа арбалетите и лъковете ще трябва да се справят сами с всичко, което се появи. Елейн е пленена от Мраколюбки Айез Седай и се опитват да я изкарат от града. — Някои от писарите и вестоносците замърмориха, но госпожа Анфорд набързо ги усмири с рязка заповед всеки да се залавя с работата си. Биргит погледна цветната карта на пода, за да прецени разстоянието. Елейн като че ли се движеше към Портата на Изгрева и пътя към река Еринин, но дори да използваша някоя от по-малките порти, щяха да са прекалено далече, за да се стремят към нещо друго освен към източната стена. — Вероятно ще са я извели, докато се приготвим да тръгнем. Ще Отпътуваме до отсамната страна на хребета източно от града. — Това, което предстоеше, щеше да стане извън градските улици, далече от хорските домове. Бездруго щеше да е по-добре отвън. Иначе в тази плетеница от улици, с толкова много конници и алебарди на едно място, щеше да има прекалено много жертви.

Гайбон кимна и след миг вече редеше заповеди. Облечените в кафяво писари бързо ги нахвърляха на хартия, даваха му ги да подпише и ги връчваха на младите вестоносци в червено и бяло, които тръгваха на бегом, щом листът се озовеше в ръката им. Лицата на момчетата бяха уплашени. Биргит нямаше време за собствените си страхове. Елейн не изпитваше страх — а тя беше пленничката. Тъга — да, но не и страх.

— Разбира се, че трябва да освободим Елейн — заговори кротко Диелин, — но тя едва ли ще ти благодари, ако с това отстъпиш града на Аримила. Ако не броим мъжете в кулите и тези, които държат портите, почти половината от обучените войници и ратници са на северната стена. Ако оголиш останалите, още един щурм и ще овладеят участък от стената. Само арбалетите и лъковете няма да ги спрат. Успеят ли, силите на Аримила ще се изсипят в града. И Аримила ще държи Кемлин, а Елейн ще е отвън, без достатъчно ратници да си

го върне. Освен ако тези Мраколюбки не са вкарали по някакъв начин армия в Кемлин, няколкостотин души ще свършат също толкова работа, колкото и няколко хиляди.

Биргит я изглежда навъсено. Така и не беше успяла да приеме Диелин. Не знаеше защо точно, но Диелин просто я караше да настръхва само като я види. И беше съвсем сигурна, че и тя изпитва същото към нея. Не можеше да каже „горе“, без Диелин да каже „долу“.

— Ти се грижиш да поставиш Елейн на трона, Диелин. Аз се грижа да я опазя жива, за да се качи на този трон. Или да не се качистига да е жива. Аз ѝ дължа живота си и няма да позволя нейният да изтече в ръцете на Мраколюбки. — Диелин изсумтя и отново се загледа в червените дискове, вре едно че виждаше как се бият войниците. Бръчките в ъгълчетата на очите ѝ се сгъстиха.

Биргит стисна ръце зад гърба си и едва се удържа да не закричи от нетърпение из залата. Елейн все още бавно се придвижваше към Портата на Изгрева.

— Има нещо, което трябва да знаеш, Гайбон. Ще се изправим срещу две Айез Седай, може би повече, и те може да имат оръжие, терангреал, който прави белфир. Чувал ли си изобщо за това?

— Не. Но изглежда опасно.

— О, и още как. Толкова опасно, че е забранено за Айез Седай. Във Войната на Сянката дори Мраколюбците опряха да го използват.

Изсмя се горчиво. Единственото, което знаеше сега за гибелния пламък, бе разказаното ѝ от Елейн. Най-напред бе дошло от самата нея, но това само правеше нещата още по-лоши. Нима всичките ѝ спомени щяха да си отидат? Не мислеше, че в последно време е изгубила някой, но и да беше, как можеше да го знае? Можеше да си спомни откъслеци от основаването на Бялата кула, късчета от онова, което бяха направили двамата с Гайдал, за да помогнат в основаването ѝ, но нищо преди това. Всичките ѝ по-ранни спомени бяха като вчерашен дим.

— Е, поне ще имаме Айез Седай и на наша страна — каза Гайбон и подписа поредната заповед.

— Всички са мъртви освен Елейн — отвърна му тя твърдо. Нямахте защо да го крие. Диелин ахна и лицето ѝ пребледня. Една от писарки-те плесна ръка на устата си, един мъж събори мастилницата

си. Мазилото се разля по масата на черно петно и закапа по пода. Вместо да го укори, госпожа Анфорд се подпря с ръка на масата на друг писар, за да не падне. — Надявам се това да го компенсирам — продължи Биргит, — но нищо не мога да обещаая, освен че днес ще изгубим хора. Може би много хора.

Гайбон се изправи. Лицето му беше замислено, кафявите му като лешници очи не трепваха.

— Значи денят ще е интересен — най-сетне отрони той. — Но ще върнем Щерката-наследница, каквато и да е цената. — Коров мъж беше Чарлз Гайбон. И смел. Често го беше доказвал на крепостните стени. И твърде хубав на външност за вкуса ѝ, разбира се.

Биргит се усети, че крачи напред-назад по мозайката, и спря. Нищо не разбираше от генералство, каквото и да си мислеше Елейн, но знаеше, че ако покаже нервност, това ще зарази и другите. Елейн беше жива. Само това беше важното. Жива — но с всяка минута се отдалечаваше. Лявото крило се отвори и един от плещестите гвардейци обяви, че Дуланя Фоут и Керейл Суртвони са дошли. Гайбон се поколеба, погледна я, но след като тя си замълча, нареди да ги пуснат.

Двете бяха много различни, поне на външност, но и двете носеха бастуни. Джуланя беше закръглена и хубава, с бели кичурчета в черната коса, докато Керейл беше ниска и слабичка, с дръпнати зелени очи и огненочервени къдрици. Биргит се зачуди дали това са истинските им имена. Родственичките сменяха имената си толкова лесно, колкото други жени сменят чорапите си. Бяха облечени в прости вълнени дрехи, подходящи за обикалящи по селата амбулантки, каквито и двете били в миналото, и и двете имаха остър поглед и умееха сами да се погрижат за себе си. Можеха да се измъкнат почти от всяко затруднено положение, а простите ножове на коланите им не бяха единствените оръжия, които носеха: можеха да изненадат дори някой силен мъж с онова, което могат да правят с бастуните си. И двете приклегнаха в реверанс. Полите и наметалото на Джуланя бяха мокри и оцапани с кал.

— Елориен, Люан и Абеле започнаха да вдигат лагера си тази сутрин, милейди — каза тя. — Задържах се само колкото да се уверя накъде тръгват — на север, — преди да дойда да донеса.

— Същото е с Емлин, Арател и Пеливар, милейди — добави Керейл. — Идват към Кемлин.

Биргит нямаше нужда да поглежда голямата карта със знаците, Изпъната на масата. Според това колко разкаляни бяха пътищата и колко дъжд беше навалял, най-късно до следобед можеха да стигнат До града.

— Справихте се добре и двете. Идете да си вземете гореща баня. Мислиш ли, че са променили позицията си? — обърна се тя към Диелин, щом двете жени излязоха.

— Не — отвърна ѝ без колебание Диелин, а после въздъхна и поклати глава. — Боя се, че най-вероятно Елориен е убедила другите да я Подкрепят за Лъвския трон. Може и да си мислят да я надвият и да поемат обсадата. Четта им надвишава нейната наполовина и е два пъти повече от нас. — Нямаше нужда да добавя останалото. Дори да местеха мъжете с помощта на Родственичките, щяха да са здраво притиснати срещу толкова много.

— Първо връщаме Елейн, после ще му мислим за тях — каза Биргит. Защо се бавеха проклетите Ветроловки?

Още щом си го помисли, и те нахлуха в стаята зад Чанел — заслепяващо очите многоцветие от коприни. Освен Ренайле, последна в колоната с ленените си дрехи, но с червена блуза все пак, зелени панталони и тъмножълт пояс, с които изглеждаше достатъчно ярка. В сравнение дори с верижката на Лайнин, кръглобузата млада жена само с половин дузина медальончета, полюшващи се на бузата ѝ, почетната верижка на Ренайле изглеждаше почти гола. На лицето на Ренайле се бе изписало изражение на стоическа твърдост.

— Не приемам да бъда заплашвана! — заговори сърдито Чанел и подуши златната си кутийка с благовония. Мургавите ѝ бузи се бяха зачервили. — Гвардейката каза, че ако не се разтичаме, щяла да ни скрита по... Все едно какво каза. Беше заплаха и аз няма да...

— Елейн е пленена от Мраколюбки Айез Седай — прекъсна я Бир-гит. — Трябвате ми, за да отворите Портал за мъжете, които ще отидат да я освободят. — Сред останалите Ветроловки се надигна ропот. Чанел им махна рязко с ръка, но само Ренайле замълча. Другите сведоха глави една към друга и зашепнаха, за явно нейно неудоволствие. Ако се съдеше по медальончетата по почетните им верижки, няколко от тях не отстъпваха по ранг на Чанел.

— Защо си ни повикала всички заради един Портал? — попита тя навъсено. — Спазвам сделката, както виждаш. Доведох всички,

както си заповядала. Но защо ти трябва повече от една?

— Защото трябва да направите кръг, достатъчно голям, за да преминат хиляди мъже и коне. — Това беше едната причина.

Чанел се вцепени, и не само тя. Курин, с лице като черен камък, само дето не затрепери от гняв, а Рисаел, жена, която обикновено се държеше с царствено достойнство, направо затрепери. Сенайн, чието обрулено от вятъра и слънцето лице и старите белези показваха, че някога е носила повече от шест обеци, и то от по-тлъстите, заопипва отрупаната си със скъпоценни камъни кама, затъкната в зеления ѝ пояс.

— Войници? — каза възмутено Чанел. — Това е забранено! В сделката ни е казано, че няма да взимаме никакво участие във вашата война. Зайда дин Парийд Черно крило ни заповяда така, а след като тя вече е Наставницата на корабите, заповедта ѝ тежи още повече. Използвайте Родственичките. Използвайте Айез Седай.

Биргит пристъпи към смуглата жена и я погледна право в очите, родството беше безполезно за това. Никоя от тях никога не бе използвала Силата за оръжие. Може би никога нямаше да научат как.

— Другите Айез Седай са мъртви — промълви тя. Някой зад нея простена, някой от писарите. — Колко струва вашата сделка, ако загубим Елейн? Аримила със сигурност няма да я зачете. — Струваше ѝ усилие да задържи гласа си спокоен. Гласът ѝ искаше да закипи от гняв, да се разтърси от страх. Трябваша ѝ тези жени, но нямаше да им каже за какво, иначе *наистина* щяха да загубят Елейн. — Какво ще каже Зайда, ако провалите сделката ѝ с Елейн?

Ръката на Чанел посегна да вдигне отново изящната кутийка с благовония към носа ѝ, но отново я пусна да падне сред многобройните нанизы със скъпоценни камъни. Според това, което Биргит знаеше за Зайда дин Парийд, тя щеше да е повече от недоволна от всяка, която провали тази сделка, и много се съмняваше, че Чанел държи да се изправи срещу нейния гняв. Но Чанел само я погледна замислено.

— Е, добре. Но само за прехвърляне. Разбрахме ли се? — Целуна връхчетата на пръстите на дясната си ръка, готова да скрепи сделката.

— Ще направите само това, което поискате — каза Биргит и се обърна. — Гайбон, време е. Вече трябва да са стигнали до портата.

Гайбон закопча колана с меча, взе шлема си и металните ръкавици и я последва с Диелин извън Залата с картите. Ветроловките се изнизаха след тях с Чанел начело — тя повтаряше гръмко и много настоятелно, че щели да осигурят само Портал. Биргит зашепна заповеди на Гайбон, после го остави да продължи към парадната част на двореца, а тя самата забърза към Кралската конюшня. Завари там всичките сто двадесет и една гвардейки, с брони и яхнали конете си. Метна се на седлото и им даде знак да я последват. Слънцето бе като златна топка, издигнало се над хоризонта сред ясносино небе — имаше само няколко бели облачета. Поне нямаше да им се наложи да се оправят в дъжд. Дори един фургон можеше лесно да се измъкне в пороен дъжд като тези, които Кемлин бе изтърпял в последно време.

През площада се извиваше като змия дебела колона мъже, по десет-дванадесет в редица, плъзнала се докдето ѝ стигаха очите в двете посоки: конници с шлемове и стоманени нагръдници, редом до мъже с всякакви шлемове, каквито можеше да си представи човек, понесли на рамо алебарди, повечето с плетени ризници или кожени елеци обшити със стоманени пулове, и много рядко — с броня; всяка група се предвождаше от знамето на своя Дом. Или от знамето на наемната са част. Сред наемниците имаше твърде много нейни наблюдатели, за да се опитат да изкръшкат. Без стрелците с арбалети и лъкометците в тази колона трябваше да има поне дванайсет хиляди мъже, две трети от които бяха на коне. Колко от тях щяха да загинат до обед? Биргит изтласка тази мисъл от ума си. Трябваша ѝ всички, за да убеди жените от Морския народ. Всеки мъж, който загинеше днес, можеше също толкова лесно да загине и утре, на стените. Всеки от тях беше дошъл в Кемлин, готов да загине за Елейн.

Колоната се предвождаше от над хиляда гвардейци: шлемовете и броните им блестяха на слънцето, пиките им бяха наклонени изрядно под еднакъв ъгъл. Първите стояха на място зад знамето на Андор, вдигналия се на задните си крака Бял лъв на пурпурно поле, и знамето на Елейн, Златната лилия на синьо поле, в края на един от многобройните паркове на Кемлин. Парк доскоро — стогодишните дъбове бяха отсечени, както и всички други дървета и храсти, корените им бяха изровени, за да се разчисти равно пространство с ширина сто разтега. Покритите с чакъл пътеки и тревистият терен отдавна бяха отъпкани от копита и ботуши. Други три парка около двореца бяха

изтърпели същото, за да се превърнат в площадки за запридане на Портали.

Гайбон и Диелин вече бяха дошли, с всички лордове и лейди, отзовали се на призива на Елейн, от младия Перивал Мантеар до Бранин Мартан с жена си, всички на коне. Перивал носеше шлем и гръдна броня като всички мъже наоколо. Доспехите на Бранин бяха без никаква украса, потъмнели и поочукани там, където оръжейникът му не бе успял да ги поправи — сечива на воинския му занаят толкова явно, колкото и простоватата дръжка на меч, стегнат в ножницата на хълбока му. Бронята на Перивал беше в позлата, както и на Конаил и на Бранлет, с всечената в нея сребърна Наковалня на Мантеар, докато техните бяха изрисувани с Черните орли на Нортан и Червените леопарди на Джилиард. Красиви брони, но само за гледане. Биргит се надяваше, че жените ще проявят достатъчно благоразумие да задържат хлапетата да не влязат в бой. Но като погледна лицата на жените, мрачни и решителни, си каза: „Дано самите те проявят благоразумие да останат настрана“. Добре поне, че никоя от тях не носеше меч.

Простата истина си беше, че една жена трябва да е много по-ловка от мъж, за да се изправи с меч срещу него. Иначе по-силните мишци си казваха думата. Много по-добре беше да използват лък.

Ветроловките кривяха лица и пристъпваха от крак на крак с босите си стъпала по земята, още разкаляна от вчерашния порой. Виж с влага бяха свикнали много повече, отколкото с кал.

— Този човек не иска да ми каже къде трябва да стигне Порталът заговори с гняв Чанел и посочи Гайбон, щом Биргит скочи от коня. Искам да свършим бързо, за да мога да си измия краката.

— Милейди! — извика женски глас от другия край на улицата. — Милейди Биргит! — Рийни Харфор тичаше покрай колоната гвардейци, вдигнала високо червените си поли и оголила обутите си в чорапи крака чак до коленете. Биргит не я беше виждала досега дори да бърза. Госпожа Харфор беше от онези жени, които винаги правеха всичко свършено. При всяка среща с нея на Биргит ѝ ставаше съвестно за най-малката грешчица, която е допускала някога. След нея тичаха двама мъже в червено-бели ливреи и с носилка в ръце. Когато се приближиха, Биргит видя, че в носилката лежи мършав гвардеец без шлем; стрела бе пронизала дясната му ръка, друга стърчеше от дясното

му бедро. И по двете стрели се стичаше кръв и оставяше тънка диря по каменните плочи.

— Настоя да го донесем веднага при капитан Гайбон, милейди — каза задъхано госпожа Харфор и помахаше с ръка пред потното си лице.

Младият гвардеец понечи да се изправи в носилката, но Биргит го натисна да легне.

— Три или четири отряда наемници щурмуват портата Фармадинг, милейди — заговори той с разкривено от болка лице. — Вътре от града, искам да кажа. Поставиха стрелци да стрелят по всеки, който размахаше сигналните флагове за помощ, но успях да се измъкна.

Биргит изруга. Готова беше да се обзаложи, че Кордуин, Гомайсен и Бакувун са сред нападателите. Трябваше да притисне Елейн да ги изхвърлят от града още щом поставиха исканията си. Не усети, че го е изрекла на глас, докато гвардеецът не заговори отново:

— Не, милейди. Всеки случай Бакувун не е там. Той с десетина от неговите се отбиха при нас да хвърлим... тъъ, да мине времето... и според лейтенанта само заради тях успяхме да се задържим. Ако още се държат. Когато погледнах назад, удряха по портата с овен. Но има и още, милейди. Извън портата в Долен Кемлин се трупат мъже. Десет хиляди, ако не и двайсет. Трудно е да се каже при тези криви улици.

Биргит потръпна. Десет хиляди души щяха да са достатъчни, за да нанесат щурм отвън, все едно дали наемниците щяха да ги задържат, освен ако не изпратеше там всичко, а не можеше. Какво да направи, в името на Светлината? Огън да я изгори, можеше да планира набег, за да измъкне някого от крепост или да разузнае терен, държан от врага, с увереност, че знае какво прави, но това беше сражение и съдбата на Кемлин и може би на трона беше поставена на везните. Все пак трябваше да го направи.

— Госпожо Харфор, този човек го внесете в двореца и се погрижете за раните му. — Нямаше смисъл да моли Ветроловките за Цяра. Те вече бяха дали ясно да се разбере, че от тяхна гледна точка това би било намеса във войната. — Диелин, остави ми цялата конница и хиляда пехотинци с алебарди. Взимаш всичко останало и всички стрелци с арбалети и лъкове, които са подръка. И всеки мъж, който може да държи меч. Ако портата още се държи, когато Родственичките

ви пренесат там, се погрижи да продължи да се държи. Ако е паднала, овладей я. И я дръжте тази проклета стена, докато не дойда.

— Добре — отвърна Диелин, все едно че това беше най-леката заповед, която можеше да изпълни. — Конайл, Каталин, Бранлет, Пери-вал, идвате с мен. Пехотата ви ще се бие по-добре, ако сте с нея. — Конайл изглеждаше разочарован — явно си беше представял как препуска в храбър щурм, — но стисна юздите и прошепна нещо, което накара другите две момчета да се изкискат.

— Значи и моята конница ще се бие по-добре с мен — възрази Каталин. — Искам да помогна в спасяването на Елейн.

— Ти дойде да й спасиш трона — срязва я Диелин — и ще отидеш там, където си нужна, за да стане това, иначе двете с теб ще си поговорим по-късно. — Каквото и да имаше предвид, пълничкото лице на Каталин се изчерви и тя унило подкара след Диелин и другите.

Гайбон погледна Биргит, но не каза нищо, макар че сигурно се чудеше защо не изпрати повече хора. Нямаше да я предизвика публично. Проблемът бе в това, че тя не знаеше колко Черни сестри може да са с Елейн. Трябваше й всяка Ветроловка, трябваше да ги накара да повярват, че всички са нужни. Ако имаше време, щеше да прехвърли часовете от другите кули, да оголи от охрана дори портите.

— Направете Портала — обърна се тя към Чанел. — От тази страна на хребета източно от града, точно над пътя за Еринин и с лице към града.

Ветроловките се събраха в кръг, за да направят каквото там правеха. Изведнъж вертикалната сребриста резка на Портала се появи, ушири се в отвор пет разтега висок и покриващ цялата ширина на разчистения терен, а зад него се видя широк път от здраво утъпкана глина изкачващ се по полегатия склон. Зад този хребет бяха лагерите на Аримила. Предвид донесената вест можеше да са празни — с малко късмет трябваше да са, — но и бездруго сега не можеше да се грижи за това.

— Напред, и се развърни както заповядах! — извика Гайбон и пришпори високия си кон през Портала. Благородниците и гвардейците го последваха, по десет в редица. Гвардейците възвиха наляво и се скриха от погледа ѝ, а благородниците заеха позиция малко по-нависоко. Някои извадиха далекоглед и ги насочиха към града.

Гайбон слезе, притича приведен и се загледа през своя далекоглед от билото. Биргит почти долавяше нетърпението на чакащите зад нея гвардейки.

— Не ти трябваше чак толкова широк Портал — подхвърли намръщено Чанел. — Защо...

— Ела с мен — каза ѝ Биргит и я хвана под мишницата. — Искам да ти покажа нещо. — Повлече я към Портала. — Като видиш какво става, можеш да се върнеш, ако искаш.

Ако изобщо знаеше нещо за Чанел, точно тя водеше кръга. Колкото до останалите, разчиташе на човешката природа. Не погледна назад, но едва не въздъхна облекчено, като чу тихото мърморене на Ветроловките зад себе си. Бяха ги последвали.

Това, което беше видял Гайбон, трябваше да е добра новина, защото той се изправи и затича надолу към коня си. Аримила сигурно бе оголила лагера си съвсем. С което при портата за Фармадинг ставаха дванайсет хиляди, ако не и повече. Светлината само да дадеше да издържи. Светлината да дадеше да издържат навсякъде. Но първо Елейн. Първо и над всичко.

Гвардейките вече се подреждаха в три редици зад Касейл. Цялата ширина от сто разтега на Портала вече се беше запълнила с мъже и коне, притичваха наляво и надясно, за да се присъединят към другите, които вече се строяваха в три редици от двете страни на пътя. Поне за известно време на Ветроловките нямаше да им е лесно да се проврат обратно през тази плътна стена от хора. Един фургон, обкръжен от Малка конна група, беше спрял на пътя малко след последните постройките на Долен Кемлин, може би на миля разстояние. Откритият зад Него пазар гъмжеше от хора, всички улисани в ежедневните си гри-жи, но всичките тези хора все едно че не съществуваха за Биргит. Във Фургона беше Елейн. Биргит вдигна ръка, без да откъсва очи от фургона, и Гайбон постави в шепата ѝ месинговия далекоглед. Щом вдигна тръбата пред окото си, фургонът и ездачите около него подскочиха и се доближиха.

— Та какво искаше да видя? — попита ядосано Чанел.

— Един момент — отвърна Биргит.

Мъжете бяха четирима, трима на коне, но по-важното беше, че имаше седем жени ездачки. Добър си беше далекогледът, но не чак толкова, че да може да различи от това разстояние лишено от възраст

лице. Все пак трябваше да приеме, че и седемте са Айез Седай. Осем срещу седем можеше да се приеме почти за равно съотношение, но не и когато осемте са свързани. Стига да успееше да ги убеди тези осем да се намесят. Какво ли си мислеха Мраколюбките, като виждаха тези хиляди войници, извиращи от нещо, което за тях трябваше да прилича на увиснала във въздуха лятна омара? Биргит свали далекогледа. Благородниците вече подкарваха конете си надолу по склона към своите ратници, излизащи от Портала, за да се влеят в бойните редици.

Колкото и изненадани да бяха Мраколюбките, не се двоумиха дълго. От ясното небе засвяткаха мълнии, сребристосини и назъбени, започнаха да се забиват в земята с трясъци и да изхвърлят мъже и коне като плисната кал. Конете се вдигаха на задните си крака, мятаха се и цвилеха, но ездачите стискаха здраво юздите и се мъчеха да ги задържат на място. Никой не побягна. Грохотът, следващ мълниите, поразяваше всеки път Биргит като удари с юмрук и тя залиташе. Въздухът замириса... остро. Щипеше. Нов залп мълнии се изля върху бойния строй. Хората в Долен Кемлин се разбягаха. Повечето побягнаха назад, но се намериха и глупци, затичали се да намерят по-удобни места за гледане. Тесните улички започнаха да се изпълват със зяпачи.

— Щом ще си имаме работа с това, по-добре да тръгнем и да ги затрудним повече — каза Гайбон и стисна юздите. — С ваше позволение, милейди?

— Ако тръгнете, ще загубим по-малко хора — съгласи се Биргит и той пришпори коня си надолу по склона.

Касейл спря коня си пред Биргит и отдаде чест с десницата пред гърдите си. Гледаше мрачно зад лицевите решетки на лъскавия си пурпурен шлем.

— Разрешение за Гвардията да влезе в бойния строй, милейди. Ударението на главната буква се чу ясно. Не бяха просто гвардия, бяха Гвардията на Щерката-наследница и бъдещата Гвардия на Кралицата.

— Разрешавам — отвърна Биргит. Ако някой имаше това право най-вече го имаха тези жени.

Арафелката извъртя коня и препусна надолу, последвана от Гвардията, за да запълнят раздраните от мълниите редици. Отряд наемници, някъде около двеста души с боядисани в черно шлемове и брони, яхнали зад знаме с бягащ черен вълк на червено поле, спряха,

като видяха в какво влизат, но мъжете зад знамената на половин дузина Домове напиха зад тях и не им остана друг избор, освен да продължат. Още благородници препуснаха по склона, повели своите ратници — Бранин и Келвин, Лерид и Барел, и други. Щом видеше своето знаме, никой не се поколебаваше. Сергейз не беше единствената жена, чийто кон направи няколко крачки напред, сякаш и тя бе решила да тръгне с ратниците си, щом знамето ѝ излезе от Портала.

— Ходом! — извика с цяло гърло Гайбон, за да го чуят през взривовите. Други гласове по целия строй повториха командата му. — Напред!

И бавно подкара към Мраколюбките Айез Седай. Мълниите трещяха и хвърляха във въздуха мъже, коне и гейзери пръст.

— Какво искаше да видя? — отново попита Чанел. — Искан да се махна оттук. — Точно в този момент нямаше такава опасност. От Портала продължаваха да се изсипват мъже, препускаха в галоп или тичаха, за да догонят настъпващия фронт. Сред техните редици също западаха огнени кълба и избухнаха нови взривове от пръст, ръце и крака. Една конска глава се завъртя сякаш лениво във въздуха.

— Това — отвърна Биргит и посочи сцената пред тях. Гайбон беше подкарал в тръс, теглеше останалите след себе си, трите редици настъпваха бавно и без да се огъват, други прииждаха отзад в бяг, за да се влеят. Изведнъж от една от жените при фургона излетя дебел колкото човешки крак лъч, сякаш от втечнен бял пламък, и буквално вряза през редиците зев с ширина петнайсет стъпки. Из въздуха се разлетяха нажежени до бяло пращинки с очертанията на поразени мъже и коне и след миг изчезнаха. Заслепяващият лъч изведнъж се изви нагоре, все по-високо и по-високо, и угасна, като остави в очите им пурпурни искри. Белфир, гибелният плам, изгарящ хората от Шарката така, че загиваха още преди да ги е поразил. Тя вдигна далекогледа и видя жената, която държеше тънка черна пръчка, може би около раз-тег дълга.

Гайбон продължи атаката. Беше много рано, но единствената му надежда бе да ги приближи, докато все още имаше зад себе си живи бойци. Единствената, освен още една. Над тътена от взривовите на огнени кълба и мълнии се извиси раздраният вик: „Елейн и Андор!“ Раздран, но с цяло гърло. Знамената се лееха напред. Славна гледка,

ако забравеше човек колко от увлечените в устрема на атаката падат поразени. Един кон с ездача му, ударени в упор от огнено кълбо, просто се изпариха, мъже и коне около тях изпопадаха. Някои успяха да се вдигнат. Останал без ездач кон стоеше на три крака, опита се да побегне и рухна на земята.

— Това ли? — попита невярващо Чанел. — Нямам никакво желание да гледам как умират хора.

Нов лъч белфир се вряза на ширина близо двајсет крачки в шурмуващите редици, след което заора в земята и остави след себе си изкоп пред фургона, преди да изчезне. Загиваха много, но не чак толкова много, колкото можеше да се очаква. Биргит бе виждала такива битки по време на Тролокските войни, в които бе използвана Силата. На всеки паднал мъж двама или трима се олюляваха и се мъчеха да спрат кръвта, течаща от раните им. На всеки изпружил в смъртта си крака кон други два още стояха и едва се държаха прави. Не спиран от нищо, пороят от огън и мълнии продължаваше да се сипе.

— Спри го тогава — каза Биргит. — Ако избият всички войници или само толкова, че другите да се прекършат, губим Елейн. — Не завинаги. Огън да я изгори, щеше да я търси до края на живота си и да я освободи, но Светлината само знаеше какво можеха да ѝ причинят дотогава. — Зайда губи сделката си. *Ти* ще си я загубила.

Утрото не беше топло, но по челото на Чанел бе избила пот. Кълба от огън и мълнии избухваха сред конниците на Гайбон. Жената, която държеше пръчката, отново я вдигна. Без дори да вдига далекогледа, Биргит беше сигурна, че я насочва право към гай-шайн. И той трябваше да я е видял, но не трепна.

Изведнъж от небето изтрещя нова мълния. И порази жената, държаща пръчката. Тя изхвърча в една посока, конят ѝ — в друга. Един от конете във впряга се свлече на земята, другите заподскачаха и заритаха. Конете около фургона също се надигнаха на задните си крака и зарипаха. Дъждът от огън и мълнии секна — Айез Седай се мъчеха да озаптят конете си и да останат на седлата. Вместо да се опита да усмири впряга, мъжът на седалката на коларя скочи на земята, извади меч си и затича срещу връхлитащите конници. Зяпачите в Долен Кемлин също затичаха, но назад.

— Другите ги залови живи! — отсече Биргит. Не я интересуваше колко от тях ще останат живи — бездруго скоро щяха да умрат като

Мраколюбки и убийци — но в проклетия фургон беше Елейн!

Чанел кимна сковано и скоро ездачите около фургона започнаха да падат от подплашените си коне и да се гърчат по земята, все едно че са с вързани ръце и крака. И си беше точно така. Тичащият напред мъж падна по лице и зарита в пръстта.

— Освен това заслоних жените — каза Чанел. Макар да държаха Силата, не можеха да надвият кръг от осем.

Гайбон вдигна ръка и забави атаката до ходом. Беше на по-малко от половината разстояние до фургона. От Портала продължаваха да прииждат пешаци и конници. Биргит се метна на гърба на дорестия си кон и препусна в галоп към Елейн. *Проклета жена!* Връзката така и не донесе нито капка страх.

ГЛАВА 33

ДЕВЕТ ОТ ДЕСЕТ

Мраколюбките изобщо не рискуваха с Елейн. Освен че я заслониха, Темайле си достави злорадото удоволствие да я върже на стегнат възел, с главата между коленете. Мускулите вече я боляха от неудобната поза. Мръсната дрипа с ужасния мазен вкус, с която бяха овързали устата ѝ толкова силно, че се впиваше в ъгълчетата на устните, беше уж за да не вика за помощ при портите. Не че щеше да вика — това само щеше да осъди на смърт мъжете, охраняващи портата. Усещаше, че шестте Черни сестри държат сайдар. Но кърпата през очите ѝ беше ненужна добавка. Сигурно с нея искаха само да усилят чувството ѝ за безпомощност, но тя отказваше да се почувства безпомощна. Та нали в края на краищата беше в пълна безопасност, докато не се родят бебенцата ѝ, а и бебенцата — също. Мин беше казала така.

Разбираше, че е в някакъв фургон или кола, по скърцането на впряга и грубите дъски, на които я бяха хвърлили. Най-вероятно беше фургон. Миризмата на сено бе толкова силна, че ѝ се искаше да кихне. Положението беше безнадеждно, но Биргит нямаше да я провали.

Усети как Биргит скочи някъде от мили зад нея, до може би една миля отпред, и ѝ се дощя да се засмее. Връзката говореше, че Биргит се е прицелила в мишената си, а тя никога не пропускаше. Когато от двете страни на фургона започна преливането, желанието ѝ да се засмее увяхна. Решимостта си оставаше твърда като скала по връзката, но вече имаше и още нещо, силно отвращение и... не точно гняв, но почти. Отвън щяха да загинат хора. Елейн бе готова да заплаче за тях.

Заслужаваха някой да поплаче за тях, а те загиваха заради нея. Както бяха загинали Вандийн и Сарейта. Скръбта за тях отново се надигна в душата ѝ. Но не и чувство за вина. Можеше да бъдат пощадени само ако бяха оставили Фалион и Марилин да си идат, но нито една от двете нямаше и да си го помисли. Нямаше как да се

предвиди пристигането на другите или онова странно оръжие в ръцете на Асне.

Последва нов оглушителен трясък и фургонът се разтrese толкова силно, че тя подскочи върху дъските. Закиха от прахта. Въздухът замириса странно. Като че ли беше мълния. Дано Биргит да беше успяла да въвлече Ветроловките, колкото и да изглеждаше невероятно. Щеше да му дойде времето Родството да използва Силата като оръжие — никой не можеше да остане настрана от Тармон Гайдон, — но пък нека запазеха невинността си колкото се може по-дълго. След няколко мига щитът над нея изчезна. След като не можеше да вижда, не можеше и да прелее за каквото и да било, но усещаше сплитовете около себе си, кои от Въздух, кои — от Дух. След като не можеше да види сплитовете, не можеше и да разбере какво са, но можеше да предположи. Онези, които я бяха пленили, вече се бяха оказали пленнички, заслонени и вързани. Единственото, което ѝ оставаше, бе да чака нетърпеливо. Биргит се приближаваше стремглаво, но самата тя вече се дразнеше, че не може да се измъкне от тази проклета паяжина от въжета, които я бяха стегнали. Фургонът изскърца, щом някой скочи в него. Биргит. По връзката пробяга лъч на радост. След няколко мига въжетата се смъкнаха от нея и ръцете на Биргит посегнаха към възела, стегнал парцала на устата ѝ. Малко непохватно Елейн сама развърза ивицата плат, стегнала очите ѝ. Светлина, щеше да я боли ужасно, докато помоли за Цяра. Това ѝ напомни, че ще ѝ се наложи да помоли Ветроловките, и в душата ѝ отново се надигна тъга за Вандийн и Сарейта.

След като изплю парцала, запушил устата ѝ, ѝ се дощя да помоли за глътка вода, за да отмие мазния вкус, но каза само:

— Какво те задържа? — Смахът ѝ, щом видя ужасения поглед на Биргит, бе прекъснат от поредното кихане. — Да се махаме оттук, Биргит. Родството ли?

— Ветроловките — отвърна Биргит и вдигна платнището на задницата на фургона. — Чанел реши, че ще е по-добре да не докладва на Зайда, че е провалила сделката.

Елейн изсумтя презрително — поредната грешка, защото закиха неудържимо. Смъкна се от фургона колкото можеше по-бързо. Огън да я изгори, колко ѝ се искаше сега една гореща баня! И четка за коса.

Щом стъпалата ѝ докоснаха земята, конниците около фургона нададоха гръмки възгласи и размахаха пиките си във въздуха. Гвардейските също бяха тук, до една. Двама от мъжете развяваха Белия лъв на Андор и нейната Златна лилия, което събуди усмивката ѝ. Кралската гвардия се бе заклела да защитава Андор, кралицата и Щерката-наследница, но решението да носят личното ѝ знаме трябваше да е на Чарлз Гайбон. Яхнал висок пъстрокафяв кон, той ѝ се поклони и се усмихна широко. Истинска радост за окото беше този мъж. Навярно щеше да стане за неин трети Стражник. Зад Гвардията се развяваха знамената на Домове и на наемнически отряди, знаме след знаме. Светлина, колко души беше извела Биргит? Но това можеше да получи отговор по-късно. Елейн преди всичко искаше да види пленничките си.

Асне лежеше просната на пътя и празните ѝ очи се бяха взрели в небето; щитът над нея не беше нужен. Другите лежаха също толкова неподвижно, овързани с потоци на Въздух така, че ръцете им бяха стегнати плътно на хълбоците. Много по-удобна поза от тази, в която беше тя допреди малко. Повечето бяха забележително спокойни, предвид положението им, макар че Темайле я изгледа навъсено, а Фалион като че ли бе готова да повърне. Оцапаното с кал лице на Шиейн можеше да направи чест на всяка Айез Седай. Тримата мъже, вързани с Въздух, съвсем не бяха толкова невъзмутими. Гърчеха се и се мъчеха да се освободят, гледаха с яд конниците около тях, сякаш искаха ни повече, ни по-малко да ги нападнат всички наведнъж. Това бе достатъчно, за да ги отличи като Стражниците на Асне, макар и да не бяха задължително Мраколюбци. Но все едно, те също трябваше да бъдат затворени, за да не пострадат други от гибелния гняв, с който ги изпълваше смъртта на Асне. Щяха да направят всичко, за да убият онзи, който я беше убил.

— Как ни откриха? — попита с яд Чезмал. Ако не лежеше така на пътя и не бе толкова мръсна, човек нямаше и да си помисли, че е иленничка.

— Стражникът ми ви откри — отвърна Елейн и се усмихна на Биргит. — Един от Стражниците ми.

— Жена Стражник? — изсумтя презрително Чезмал. Овързаната Марилин се разтρε в безмълвен смях.

— Чула бях за това. Но ми се струваше прекалено невероятно.

— Чула си го и не си ни го споменала? — изпъшка Темайле и завъртя, за да я погледне навъсено. — Глупачка!

— Забравяш се! — изсъска й Марилин и в следващия миг вече спореха дали Темайле е длъжна да ѝ се подчинява! Всъщност беше — Елейн можеше да сравни силата им, — но това едва ли беше най-подходящата тема, по която да спорят тепърва!

— Някой да запуши устата на тези двете — нареди тя. Касейл скочи от коня си, подаде юздите на друга гвардейка, приближи се и почна да реже с камата си ивица плат от полите на Темайле. — Натоварете ги във фургона и издърпайте умрелия кон. Искam ги зад стените, преди хората на Аримила зад хребета да са се изкусили да нападнат. — Само открито сражение ѝ трябваше сега. Какъвто и да беше изходът, Аримила можеше да си позволи много повече жертви от нея. — Къде са Ветроловките, Биргит?

— Още са на хребета. Според мен вярват, че могат да отрекат намесата си, стига да останат по-далече от тази касапница. Но няма защо да се безпокоиш, че могат да ни атакуват тук. Лагерите отвъд хребета са празни. — Касейл надигна Темайле на рамо, затытри я до фургона и я метна вътре като чувал със зърно. Други гвардейки вече вдигаха останалите нападали жени. Благоразумно оставиха мъчещите се все още да се отскубнат от невидимите въжета Стражници на гвардейците. За всеки от тях бяха нужни по двама. Двама високи мъже вече сваляха сбруята на мъртвия кон.

— Видях само цивилни, коняри и разни други такива — подхвърли Чарлз.

— Мисля, че всички лагери може да са опразнени — продължи Биргит. — Тази сутрин тя хвърли много сила по северната стена, за да привлече там колкото може повече от нашите, и има над двайсет хиляди в Долен Кемлин, под портата за Фармадинг. Някои наемници си смениха боята и ни атакуват отвътре, но изпратих Диелин с всичко, което можах да заделя. Щом се прибереш на сигурно зад стените, ще взема с мен останалите, за да ѝ помогнем. И в добавка към добрите новини, Люан и останалите от тяхната сган са тръгнали на север. До следобед може да са тук.

Елейн затаи дъх. С Люан и останалите можеше да се справи, след като се появят, но другите вести...

— Помниш ли какво донесе госпожа Харфор, Биргит? Аримила и всички останали се канят да са в първата група, която ще влезе в Кемлин. Значи и те трябва да са пред портата за Фармадинг. Колко души имаш тук?

— Какви са загубите, Гайбон? — попита Биргит и изгледа Елейн с тревога. По връзката също потече тревога. Голяма тревога.

— Още нямам пълен разчет, милейди. Някои от телата... — Лицето на Гайбон се изкриви. — Бих казал, към петстотин-шестстотин убити може би малко повече. Два пъти повече ранени, по-тежко или по-леко. Най-гадните няколко минути, които съм виждал.

— Кажй ги десет хиляди, Елейн. Биргит поклати глава и плитката ѝ се люшна. Пъхна палци в колана си, а връзката се изпълни с решимост. — Аримила трябва да разполага с два пъти повече при портата за Фармадинг, може би три пъти повече, ако наистина е опразнила всичките си лагери. Ако си мислиш това, което си мисля, че мислиш. Казах на Диелин да завземе отново портата, ако е паднала, но по-вероятно е да дава отпор на Аримила във вътрешността на града. Ако по някакво чудо портата все още се държи, говорим за съотношение над две към едно срещу нас.

— Ако са пробии през портата, едва ли са я затворили — заяви упорито Елейн. — Ще ги ударим в тил. — Не беше само упоритост. Не съвсем. Не се беше обучавала с оръжия, но бе запомнила всички други уроци, които Гавин бе получил от Гарет Брин. Една кралица трябваше да разбира бойните планове на своите пълководци, вместо просто да ги приема на сляпо доверие. — Ако портата още се държи, ще ги заклещим в капан между себе си и стената. Числеността няма да е толкова важна в Долен Кемлин. Аримила няма да може да развърне по една улица повече хора от нас. Ще го направим, Биргит! А сега някой да ми намери кон.

За миг си помисли, че Биргит ще възрази, което усили ината ѝ, но тя само въздъхна тежко.

— Цайган, доведи ей онази високата сива кобила за лейди Елейн.

Сякаш всички наоколо освен Мраколюбците въздъхнаха. Сигурно си бяха помислили, че ей сега ще изригне прословутият гняв на Елейн Траканд. Това, че го разбра, за малко щеше да го разпали. Огън да ги гори проклетите ѝ подскачащи насам-натам настроения! Биргит се доближи до нея и заговори шепнешком:

— Но ще яздиш обградена от охраната си. Това не ти е някоя глупава историйка за кралица, развяла знамето си на бойното поле, за да поведе войската си. Знам, че една от прабабите ти го е правила, но ти не си тя, а и не щурмуваш съкрушена армия.

— Ами че аз точно това мислех да направя — отвърна й мило Елейн. — Как пък се сети?

Биргит се изсмия кисело и измърмори едно: „Проклетата жена“, ти — хичко, да не се чуе, но по връзката потече обич.

Не беше толкова просто, разбира се. Трябваше да се оставят хоракоито да помогнат на ранените. Някои можеха да вървят сами, но мнозина не можеха. Чарлз и благородниците се събраха около Елейн и Биргит, за да чуят плана за атака, който по необходимост беше съвсем прост, но пък Чанел отказа да промени Портала, докато Елейн не се съгласи, че този път трябва само да ги прехвърлят, и подпечата споразумението, като двете целунаха връхчетата на пръстите си и ги опряха по устните на другата. Едва тогава Порталът се сви до вертикална сребриста резка и отново се отвори в широка сто разтега гледка към Кемлин откъм юг.

По пазарите с тухлена настилка от двете страни на пътя, водещ на север към портата за Фармадинг, нямаше хора, но самият път беше запълнен с конници и пешаци, извън обсега на лъковете от стените. Първите бяха само на стотина крачки от Портала. Като че ли бяха запълнили и страничните улици. Конниците бяха най-отпред, с гора от развети над тях знамена, но конница и пехота — всички гледаха към портата на вътрешния град. Беше затворена. Елейн за малко щеше да изкрещи от радост.

Подкара първа, за да премине Портала, но личната ѝ охрана я обкръжи и я избута настрана. Биргит беше плътно до нея, но странно как не избутаха и нея. За щастие никой не възрази, когато тя пришпори сивата кобила, докато между нея и пътя не остана само един ред гвардейки. *Този* ред обаче се оказа плътен като стена. Сивата кобила наистина беше висока, тъй че Елейн можеше да вижда, без да се изправя на стремената. Трябваше да ги удължи, малко къси и бяха. Явно кобилата беше на Чезмал — само тя бе малко по-ниска от нея. Един кон не можеше да бъде покварен от ездача си — само защото Чезмал беше от Черната Аджа, не означаваше, че и *конят* е зъл — но все пак Елейн се чувстваше неловко, и не само заради стремената.

Сивата кобила щеше да се продаде, тя, както и всички останали коне, яздени от Мраколюбките, а парите щяха да се раздадат на бедните.

Конница и пехота се заизлива през Портала зад Чарлз, толкова гъсто, че изпълни цялата му ширина. Последван от Белия лъв и Златната лилия, Чарлз подкара в лек тръс напред с петстотин гвардейци — развърнаха се по ширината на пътя. Други групи, също толкова големи, се разпръснаха от двете страни и се скриха в улиците на Долен Кемлин. Щом от Портала излязоха и последните бойци, той се сви и изчезна. Ако нещо тепърва се объркаше, бърз изход вече нямаше. Сега или щяха да победят, или Аримила щеше да вземе трона, макар и да не беше взела Кемлин.

— Днес ще ни трябва големият късмет на Мат Каутон — промърмори Биргит.

— Казвала си го и преди. Какво всъщност имаш предвид? Биргит я изглежда странно, а по връзката потече... насмешка!

— Виждала ли си го как играе на зарове?

— Не прекарвам чак толкова време по места, където се играе на зарове, Биргит.

— Тогава да кажем само, че е човекът с най-големия късмет, когото съм срещала.

Елейн поклати глава и разкара Мат Каутон от ума си. Подкаралите напред хора на Чарлз затулиха гледката й. Все още не атакуваха, гледаха да не вдигат повече шум от неизбежното. С мъничко късмет, хората й щяха да обкръжат бойците на Аримила, преди те да са разбрали какво става. След което щяха да я ударят от всички страни. Мат бил човекът с най-големия късмет, когото Биргит била срещала? Хайде де!

Изведнъж гвардейците на Чарлз пришпориха конете и наведоха пиките. Надигнаха се викове, викове на тревога, а след тях и гръмовен рев:

— Елейн и Андор!

Имаше и други. „Луните!“ и „Лисицата!“. „Трите ключа!“ и „Чукът!“, и „Черното знаме!“. И още, за по-малки Домове. Но от всички посоки им отвърщаше един и същ зов, и се повтаряше отново и отново:

— Елейн и Андор!

Изведнъж тя се разтресе, от смях и от плач. Светлината дано да дадеше да не е осъдила всички тези мъже на смърт за нищо.

Възгласите заглъхнаха, заменени от трясъка на стомана в стомана, от викове и крясъци на убиващи и на загиващи мъже. Изведнъж крилата на портата се отвориха. Какво ставаше? За да може да вижда по-добре, Елейн се покатери на седлото. Сивата кобила се размърда нервно — не бе свикнала със странната роля на стъпенка, — но не чак толкова, че Елейн да изгуби равновесие. Биргит измърмори една много люта ругатня, но и тя стъпи на седлото и се изправи. От портата се заизливаха стотици стрелци с арбалети и лъкове... но дали бяха нейните хора, или предателите наемници?

Въздъхна облекчено — стрелците откриха огън по конниците на Аримила. Първите арбалети се вдигнаха и пуснаха залп. Стрелците завъртяха моментално ръчките на оръжията си, за да ги изпънат, но между тях напред се втурнаха други и изстреляха втори залп. Дъждът от метални стрели посичаше мъже и коне, сякаш сърпове жънеха ечемик. Още и още стрелци се изсипваха през портата и стреляха колкото може по-бързо. Трета редица с арбалети затича напред и откри огън, четвърта, пета, а после между стрелците, все още изливащи се от зейналата порта, настъпиха мъже с алебарди. Алебардата беше страховитото оръжие, съчетаващо връх на копие с острие на брадва с кука, за смъкване на хора от седлата. Започнаха да падат конници, нямаха място, за да нападнат с пиките си, а изпънатите им мечове бяха наполовина по-къси от алебардите. През портата вече препускаха в галоп мъже в червени палта и лъскави брони, гвардейците, пръснаха се вляво и вдясно, за да нападнат по фланговете хората на Аримила. Потокът им не секваше. Как, в името на Светлината, беше успяла Диелин да събере толкова много гвардейци? Освен ако... Огън да я изгори, трябваше да е хвърлила полуобучените новобранци! Е, обучени или не, днес щяха да бъдат помазани с кръв.

Изведнъж през портите излязоха трима конници с позлатени шлемове и брони, с мечове в ръце. Двама от тримата бяха съвсем дребнички. Виковете, които се надигнаха при появата им, надделяха над грохота на битката:

— Черните орли!

— Наковалнята!

— Червените леопарди!

На портата се появиха и две жени на коне, сборичкаха се и накрая по-високата успя да издърпа назад коня ня другата.

— Кръв и кървава пепел! — изруга Елейн. — Конайл е достатъчно голям, но Бранлет и Перивал са още момчета! Някой трябваше да ги опази от това!

— Диелин ги задържа достатъчно дълго — отвърна й спокойно Биргит. Спокойствието, потекло по връзката, бе наистина дълбоко. — По-дълго, отколкото допусках, че ще задържи Конайл. И все пак успя да извлече Каталин. Както и да е, между първата линия и момчетата има няколкостотин души, а не виждам някой да им отваря път, за да минат напред.

Вярно беше. Трите хлапета размахваха мечовете си поне на петдесетина крачки от касапницата. Но все пак петдесет крачки беше нищо разстояние за обхвата на лък или арбалет.

По покривите започнаха да се появяват мъже, отначало десетки, после — стотици, стрелци с лъкове и арбалети, катереха се по стръмните хлъзгави плочи като паяци, за да си намерят място, откъдето да стрелят в гмежта долу. Един се подхлъзна и падна, стовари се върху мъжете на улицата и се загърчи от многобройните мушкания. Друг политна, улучен от стрела в хълбока, и също се катурна долу.

— Много са нагъсто — каза възбудено Биргит. — Не могат да вдигнат лък, камо ли да го изпънат. Обзалагам се, че дори няма място за мъртвите да паднат. Скоро ще свърши.

Но касапницата продължи още половин час, преди да се чуят първите викове за пощада. Мъже започнаха да окачат шлемовете си на дръжките на мечовете и да ги вдигат високо над главите си — рискуваха да бъдат убити с надеждата да оживеят. Пехотинци смъкваха шлемове и вдигаха ръце. И на вълна се плъзна викът от хиляди мъжки гърла:

— Пощада!

Елейн седна отново на седлото. Беше свършило. Оставаше да се разбере колко добре е свършило.

Битката не спря мигновено, разбира се. Някои се опитваха да продължат боя, но се сражаваха сами и загиваха, или ги събаряха мъжете около тях, които вече не искаха да умрат за нищо. Най-накрая обаче и най-сърцатите започнаха да хвърлят оръжието си и макар не всеки глас да молеше за пощада, ревът все пак беше оглушителен.

Обезоръжени мъже, без шлемове и броня, се затътриха през редиците гвардейци, вдигнали ръце над главите си. Бойците с алебардите ги подкараха като стадо. Приличаха на зашеметени овци сред двор за клане. Същата сцена сигурно се разиграваше и по тесните улички на Долен Кемлин, както и при портите, тъй като единствените викове, които чуваше Елейн, бяха за пощада, а и те започнаха да заглъхват, щом хората разбраха, че им е дадена.

Още нямаше пладне. Всички благородници бяха отделени от масата войници и ратници. По-дребните бяха прибрани в града под ескорт — щяха да ги задържат, за да си платят откупа. След като бъдеше осигурен тронът, разбира се. Първите по-висши благородници, които доведоха пред нея, под охраната на Чарлз и дузина гвардейци, бяха Аримила, Неан и Еления. Чарлз бе ранен в лявата ръка и ударен с чук в гърдите, но лицето му беше спокойно. Елейн въздъхна облекчено, щом видя трите жени пред себе си. Останалите щяха да бъдат намерени, между мъртвите или между пленниците. Беше обезглавила противниците си. Поне докато не дойдеше Люан и другите с него. Гвардейките най-после се разстъпиха, та да застане срещу пленничките си.

Трите бяха облечени така, все едно се бяха канили да присъстват още този ден на коронацията на Аримила. Самата Аримила бе с рокля от червена коприна, общита с перли по деколтето и извезана с вдигнали се на задните си крака бели лъвове по ръкавите. Олюляваше се в седлото, замаяна също като войниците си. Неан, с лъскавата си черна коса, прихваната от сребърна мрежичка със сапфири, изглеждаше по-скоро примирена, отколкото зашеметена. Дори успя да изръмжи, макар и слабо. Меденокосата Еления, в зелено, пищно извезано със златни нишки, местеше гневния си поглед ту към Аримила, ту към Елейн. По връзката потече колкото триумф, толкова и презрение. Ненавистта на Биргит към тези жени бе нещо толкова лично, колкото и за самата Елейн.

— Временно ще ми бъдете гости в двореца — каза Елейн. — Надявам се, че ковчежетата ви са дълбоки. Вашите откупи ще трябва да изплатят щетите, нанесени от войната, която причинихте.

Беше злобно от нейна страна, но изведнъж я обзе озлобление. Ковчежетата им изобщо не бяха дълбоки. Бяха заели много повече, отколкото можеха да върнат, за да платят на наемниците. И да подкупят

наемници. Дори без откуп ги очакваше разорение. А с него — унищожение.

— Не е възможно да вярваш, че ще свърши така — отвърна прегракнало Аримила, но прозвуча, все едно че иска да убеди себе си. — Джарид все още е на бойното поле със значителна сила. Джарид и други. Кажи й, Елениа.

— Джарид ще се опита да опази каквото може от този погром, в който ни вкара насила — изръмжа й Елениа. Двете започнаха да си крещят, но Елейн ги пренебрегна. Само се зачуди колко ли ще им хареса да споделят едно ложе с Неан.

След това докараха Лир Барин, а малко след него — и Карайнд Аншар. Тънкият като меч и също толкова опасен Лир бе по-скоро замислен, отколкото гневен или предизвикателен. По зеленото му палто, извезано покрай високата яка със сребърния Крилат чук на Дома Барин, личаха следи от броня, а тъмната му коса се бе слепнала от пот. Лицето му също беше лъснало от пот. Не се беше изпотил от гледане как се бият други. Карайнд бе облечена също толкова пищно като другите жени, в лъскава синя коприна, натежала от сребърни ширити и с перли в прошарената й коса. Грубоватото й лице изглеждаше примирено, особено след като Елейн й каза за откупите им. Доколкото знаеше, никой от двамата не беше заел колкото другите три, но откупът все пак щеше да е дълбока рана за Домовете им.

После се появиха двама гвардейци с една жена, малко по-голяма от Елейн, в простичка бяла рокля. Жена, която й се стори позната. Само една емайлирана брошка, червена звезда и сребърен меч на лъскаво черно — това като че ли беше единственият й накит. Но защо й бяха довели Селвийз Керен? Хубава жена с будни сини очи, които спокойно се вгледаха в лицето на Елейн. Селвийз беше наследничката на лорд Нейсин, а не Върховният трон на Керен.

— Керен подкрепя Траканд — заяви смайващо Силвейз, щом дръпна юздите, и стъписването на Елейн отекна по връзката. Аримила изгледа зяпнала Силвейз, все едно че е луда. — Дядо ми претърпя удар, Аримила — продължи спокойно младата жена. — Братовчедите ми до един ме подкрепиха за Върховен трон. Ще го заява публично, ако желаете, Елейн.

— Така може би ще е най-добре — отвърна тя сдържано. Това щеше да направи подкрепата на Керен неотменима. Не за първи път

един Дом сменяше страната, дори без смъртта на Върховния трон, но най-добре си беше да е сигурно. — Траканд приема топло Керен, Силвейз. — Най-добре беше също така да не е много хладно. Малко знаеше за Силвейз Керен.

Силвейз кимна — знак, че приема жеста. Поне беше интелигентна. Разбираше, че няма да ѝ вярват много, поне докато не докажеше лоялността си, като разпрати прокламациите за подкрепата.

— Ако можеш да ми се довериш поне малко, може ли аз да задържа под стража Аримила, Неан и Еления? В Кралския дворец, разбира се, или където решиш да ме настаниш. Вярвам, че новият ми секретар, господин Луналт, може би ще успее да ги убеди да ти дадат подкрепата си.

Странно защо Неан писна като на умряло и щеше да падне от седлото си, ако един от гвардейците не я беше хванал за ръката. Аримила и Еления изглеждаха готови да повърнат.

— Не мисля — отвърна Елейн. Едно предложение за кратка беседа със секретар едва ли можеше да доведе до такива реакции. Явно у Силвейз имаше твърда жилка. — Неан и Еления са заявили публично подкрепата си за Аримила. Едва ли ще се самоунищожат, като се отрекат от него. — А това наистина щеше да ги унищожи. Помалките Домове, които им се бяха заклели във васална вярност, щяха да започнат да се отдръпват и влиянието на собствените им домове щеше да сестопа. Самите те едва ли щяха да оцелеят дълго като Върховни тронове, след като обявяха, че вече са на страната на Траканд. А колкото до Аримила... Елейн нямаше да позволи Аримила да смени песничката си. Щеше да откаже подкрепата ѝ дори дай я предложеше!

Нещо мрачно се прокрадна в погледа на Силвейз, щом извърна очи към трите.

— Биха могли, с подходящо убеждаване. — О, да. Много твърда жилка. — Но както желаеш, Елейн. Внимавай с тях обаче. Измяната е в кръвта и в костите им.

— Барин застава зад Траканд — изведнъж заяви Лир. — Аз също ще го заявя публично, Елейн.

— Аншар застава зад Траканд — заяви твърдо Карайнд. — Ще изпратя прокламациите още днес.

— Предатели! — извика Аримила. — Със смърт ще ви накажа за това! — И пръстите ѝ зашариха по колана към канията на камата ѝ, обсипана със скъпоценни камъни, но празна, сякаш се канеше сама да се заеме с екзекуцията, и то веднага. Еления отвори уста да се изсмее, но не прозвуча никак весело. Прозвуча почти като плач.

Елейн вдиша дълбоко. Вече имаше на своя страна девет от десетте Дома, които ѝ трябваха. Не хранеше илюзии. Каквито и да бяха поводите на Силвейз, Лир и Карайнд просто се опитваха да спасят каквото могат, да изоставят една изгубена кауза и да се вкопчат в друга, която изведнъж е започнала да се издига. Щяха да очакват от нея да ги облагодетелства, че са застанали на нейна страна, преди да вземе трона, и да забрави, че са подкрепяли Аримила. Нямаше да направи нито едното, нито другото. Но нямаше и да ги отхвърли току-така.

— Траканд приема Барин. — Каза го без никаква топлина обаче. Никаква. — Траканд приема Аншар. Капитан Гайбон, отведете пленниците в града. Ратниците на Керен, Барин и Аншар ще получат снаряжението си, след като бъдат разпратени прокламациите, но могат да задържат знамената си.

Той отдаде чест, обърна коня си и заражда заповеди.

Елейн подкара сивата кобила към Диелин, която тъкмо идваше с Каталин и тримата млади глупаци с позлатените брони. Силвейз, Лир и Карайнд тръгнаха след нея. Елейн не се притесняваше, че са зад гърба ѝ — не и при стоте гвардейки зад техните гърбове и Биргит до нея. Щяха да ги следят много изкъсо, докато разпратят прокламациите си. Включително Силвейз.

— Ужасно спокойна си — каза Биргит. — Току-що спечели голяма победа.

— А след няколко часа ще разбере дали трябва да спечелвам нова — отвърна Елейн.

ГЛАВА 34

ЧАШКА КАФ

Фурик Карийд опря стоманения си юмрук до сърцето си да отвърне на поздрава на часовия, без да обръща внимание, че мъжът се изплю, щом го подмина. Дано само осемдесетте мъже и двадесетте и един огиери също да не му обърнеха внимание. Трябваше да го подминат, ако разбираха кое е по-добре за тях. Беше дошъл да събере информация, а едно убийство щеше да го затрудни. Откакто слугата му Аджимбура бе забил ножа си в сърцето на един знаменосец заради предполагаемо оскърбление към господаря му — всъщност беше си истинско оскърбление, но Аджимбура трябваше да си сдържи нервите така, както ги сдържа самият той — бе започнал да оставя дребния жилав планинец в гората със сул-дам, дамане и част от гвардията да наглеждат товарните коне, щом влезеше в поредния лагер. Дълъг път за тоя дето духа беше изминал от Ебу Дар: почти четири недели гонеше слухове, докато мълвата най-сетне не го доведе в този лагер в източната част на Централна Алтара.

Спретнатите редици бели шатри и коневръзи бяха изпънати на горска поляна, достатъчно просторна, за да кацат на нея ракен, но и помен нямаше нито от ракен, нито от летци, нито от наземна рота с фургоните и гледачите на ракен. Но той и не беше виждал ракен в небето вече от доста време. Всички уж ги били изпратили на запад. Не знаеше защо, нито го интересуваеше. В целия този свят Върховната лейди беше единствената му цел. Високият тънък съобщителен стълб обаче хвърляше дълга сянка под утринното слънце, тъй че някъде наблизо все пак трябваше да има ракен. Според него лагерът трябваше да побира около хиляда души, без да се броят налбантите, готвачите и други такива. Интересно, всички войници носеха познатата броня от родния край, вместо тукашните железа и шлемове с решетки пред лицата. Практиката беше повечето части да се подсилват с мъже от отсамната страна на океана. Интересно беше също и че повечето бяха в пълно снаряжение. Един командир рядко държеше войниците си в

пълно снаряжение, освен ако не очакваше скоро да влязат в акция. Според слуховете, до които се беше добрал, тук случаят май беше точно такъв.

Трите пилона за знамена отличаваха командната шатра — висока и с прави стени от бяло платно, с отдушници за проветряване. Сега от тях не излизаше дим, защото утрото не беше много студено, макар слънцето все още да клечеше ниско над хоризонта. На единия пилон вяло висеше имперското знаме със синята рамка, скрило в гънките си златния ястреб, стискащ мълнии в ноктите си. Някои командири го изпъваха на хоризонтален прът, за да се вижда винаги цялото, но според него това бе излишна показност. Другите две знамена, на по-късите пилони от двете страни, трябваше да са на полковете, към които се числяха бойците.

Карийд слезе пред командната шатра и смъкна шлема си. Капитан Мусенджи го последва — лицето му бе намръщено, обрулено от вятъра и слънцето. Останалите мъже също слязоха, за да отпочинат конете им, и застанаха до животните. Огiererите Градинари се подпряха на бойните си брадви с дългите дръжки с черни пискюли. Всички знаеха, че няма да се задържат дълго тук.

— Пази ги да не ни създадат неприятности — обърна се той към Мусенджи. — Ако това значи да търпят обиди, така да бъде.

— Ако бяхме убили неколцина, обидите щяха да са по-малко — измърмори Мусенджи. Беше служил в Гвардията на Смъртната стража по-дълго и от Карийд, нищо, че косата му все още беше безукорно черна, и бе готов да търпи обиди към Гвардията толкова, колкото и към Императрицата, дано да живее вечно.

Харта почеса с пръста си, дебел като наденица, дългия си посивял мустак. Първият Градинар, командир на всички огиери в личната охрана на Върховната лейди Тюон, беше висок колкото седнал на кон човек и почти толкова широк. В боядисаната му в яркочервено и зелено броня имаше стомана колкото за трима-четирима човеци. Лицето му беше кисело също като на Мусенджи, но буботещият му глас бе Кротък. Огiererите винаги бяха кротки, освен по време на битка. Тогава ставаха ледени като дълбока зима в Джеранем.

— След като освободим Върховната лейди, можем да избием толкова от тях, колкото трябва, Мусенджи.

Осъзнал, че му напомнят да се върне към задълженията си, Мусенджи се изчерви, че си беше позволил да се разсее.

— След това, да.

През дългите години служба Карийд се беше научил на сурова дисциплина; учителите му го бяха школували твърде добре, за да си позволи да въздъхне, на ако не беше от Смъртната стража, сега сигурно щеше да го направи. Не защото Мусенджи искаше да убие някого и почти всеки щеше да му свърши работа. По-скоро защото оскърбленията, които бе подминавал през тези последни няколко недели, го глождеха не по-малко, отколкото Мусенджи и Харта. Но Стражите правеха каквото им бе по силите, за да изпълнят задачите си, а ако това означаваше да подминават мълчаливо войници, които плюеха зад гърба им и им се подиграваха, значи трябваше да ги подмине. Важното беше само едно: Върховната лейди Тюон да бъде намерена и спасена. Всичко друго нямаше значение.

С шлема под мишницата, той се шумугна през входното платнище и завари вътре повечето офицери в лагера струпани около голяма карта, изпъната на сгъваема походна маса. Половината носеха брони, боядисани на хоризонтални червени и сини ивици, другата половина — на червени и жълти. Щом влезе, всички се изправиха и го зяпнаха — мъже от Ноуйл и Дейлъншар с кожа по-черна и от въглен, мъже с бронзови лица от Н'Кон, русокоси мъже от Мечоакан, светлооки мъже от Алкам, мъже от всички части на Империята. Погледите им не таяха онова безпокойство, често примесено с възхита, с което беше привикнал, а бяха почти предизвикателни. Като че ли всички бяха повярвали в мръсната мълва за съучастието на Гвардията в деянията на някакво си момиче, представящо се за Върховната лейди Тюон, което обирало златото и скъпоценностите на търговци. Сигурно вярваха и на другия слух, който се шепнеше за въпросното момиче, не просто мръсен, а ужасен. Не. Това, че животът на Върховната лейди бе застрашен от самата Всепобедна армия, само по себе си беше ужасно. Този свят беше полудял.

— Фурик Карийд — представи се той хладно. Ръката му искаше сама да посегне към дръжката на меча и само здравата му дисциплина я задържа. Дисциплината и дългът. Беше понасял удари от меч заради дълга. Можеше да изтърпи и обиди заради него. — Желая да поговоря с командира на този лагер.

Тишината се проточи.

— Всички навън — изрева най-сетне един висок мършав мъж. Другите отдадоха чест, взеха си шлемовете от другата маса и се изнизаха. Никой не отдаде чест на Карийд. Десницата му се сви, усети призрачната дръжка и се отпусна.

— Гамел Луни — представи се слабият мъж. Върхът на дясното му ухо беше отрязан, широкият бял белег продължаваше през къдравата черна коса, с побелели кичури около него. — Какво искате?

Във въпроса се долавяше съвсем лека нотка на тревога. Корав и сдържан мъж. Иначе нямаше да си е спечелил трите червени пискюла, красящи шлема му върху оръжейния рафт. Слаби мъже, невладеещи нервите си, не се издигаха до поста флаг-генерал. Карийд подозираше, че единствената причина Луни да пожелае да говори с него, са трите черни пискюла на собствения му шлем.

— Не да се меся в командването ви. — Луни имаше основание да се опасява от това. Ранговете в Гвардията на Смъртната стража бяха с половин стъпка по-високи от тези извън нея и той можеше да си присвои командването на частта му, ако му се наложеше, макар че след това щеше да е длъжен да обясни причините. И тези причини трябваше да са много убедителни, за да не загуби главата си. — Разбирам, че напоследък е имало... трудности в тази част на Алтара. Искам да знам в какво навлизам.

— „Трудности“ — изсумтя Луни. — Това е само едно от възможните определения.

В шатрата влезе набит брадат мъж в просто кафяво палто. Носеше резбован дървен поднос със сребърна кана и две груби бели чаши, от онези, които не се чупят, докато ги караш във фургоните. Въздухът се изпълни с миризмата на прясно сварен каф.

— Вашият каф, флаг-генерал. — Мъжът постави подноса в края на масата с опънатата карта и грижливо напълни едната чаша с черната течност. Поглеждаше с крайчеца на окото си Карийд. Беше на средна възраст, носеше на колана си два дълги ножа и ръцете му бяха като на мъж, който умее да борави с тях. Карийд долови у него близък на Аджимбура — по дух, макар и не по кръв. Тези тъмнокафяви очи не можеха да са от хълмовете Кенсада. — Изчаках другите да напуснат, щото едва ли ще стигне и за вас, господарю. Не знам дали скоро ще получа още.

— Желаете ли каф, Карийд? — Неохотата на Луни беше повече от явна, но трудно можеше да не го покани. За толкова голямо оскърбление Карийд щеше да бъде принуден да го убие. Или поне така трябваше да си е помислил Луни.

— С удоволствие — отвърна Карийд, сложи шлема си до подноса, смъкна черните стомени ръкавици и ги остави до него.

Слугата напълни и втората чаша и понечи да се отдръпне в ъгъла на шатрата, но Луни рече:

— Това засега е всичко, Мантуал.

Набитият мъж се поколеба, изгледа накриво Карийд, после се поклони на Луни, докосна очите и устните си с пръсти и излезе.

— Мантуал се престарава в грижите си за мен — обясни Луни. Явно не му се щеше да го обяснява, но държеше да избегне онова, което можеше да се приеме за открито оскърбление. — Странен тип. Лепна ми се още преди години в Буджили, пълзя, докато ми стане личен слуга. Мисля, че ще остане при мен дори да престана да му плащам. — Да, досущ като Аджимбура.

През първите няколко минути само отпиваха каф: крепяха чашите на връхчетата на пръстите си и се наслаждаваха на тръпчивата му горчивина. Запасите на самия Карийд от черните зърна, определено не от планините Айджаз, бяха привършили преди неделя и той се изненада колко му беше липсвал каф. Така и не се беше замислял от колко необходимими неща се лишава. Щом изпиха чашите, Луни ги напълни отново.

— Разкажете ми за трудностите — подкани го Карийд, след като се разбра, че разговорът ще бъде учтив. Винаги се стараеше да е учтив, особено с хора, които щеше да убие, а грубостта тук само щеше да стегне езика на Луни.

Луни остави чашата си, опря юмруци на масата и изгледа намръщено картата. По нея се виждаха пръснати червени клинове с хартиени флагчета на върха — бележеха придвижващи се сеанчански части, и червени звезди, означаващи държащи се на място сили. Малки червени кръгчета бележеха сражения, но странно, нямаше ги белите кръгчета, обозначаващи противника. Никакви.

— През последната неделя — заговори Луни — имаше четири по-сериозни сражения и над шестдесет засади, малки схватки и нападения, много от които доста големи, всички на протежение от

триста мили. — Това обхващаше почти цялата карта. Гласът му беше напрегнат. Явно ако имаше избор, нямаше да каже нищо на Карейд. Обаче нямаше избор. — На противниковата страна би трябвало да са включени шест до осем армии. В нощта след първото голямо стълкновение имаше девет големи нападения, всяко на по четиридесет-петедесет мили от полесражението. Немалки войски при това, поне ако се вземат в цялост, но не можем да ги открием и никой няма представа откъде може да са дошли. Които и да са те, имат дамане, онези Айез Седай, и може би от онези прокълнати Аша'ман. Хора са били разкъсвани от взривове, а нашите дамане твърдят, че не са били причинени от Силата.

Карийд отпи глътка каф. Този човек изобщо не мислеше. Ако врагът разполагаше с Айез Седай и Аша'ман, можеше да е използвал онова, дето го наричаха Пътуване, за да се придвижи само с една стъпка толкова далече, колкото пожелае. Но ако враговете можеха да правят това, защо не го бяха използвали, за да се измъкнат с плячката си? Навярно не всички Айез Седай и Аша'ман владееха Пътуването, но това водеше до друг въпрос. Защо не са изпратили онези, които го владеят? Може би единствените им Айез Седай бяха дамане, които бяха откраднали от Тарасинския палат. Според сведенията никоя от тях нямаше представа как се Пътува. Това изглеждаше логично.

— Какво разправят пленниците за онези, които са ги пратили?

Луни отвърна с горчив смях:

— За да имаш пленници, ти трябва поне една победа. Тук имаме само низ от поражения. — Вдигна чашата си и бавно отпи. Говореше така, все едно бе забравил униформата на Карийд. Говореше като войник на войник, за занаята. — Преди няколко дни Гурат си въобрази, че е спипал някои от тях. Загуби четири знамена конница и пет пехота, почти до последния мъж. Не всички са мъртви, но повечето ранени ги пиши отписани. Надупчени със стрели от арбалети. Повечето са тарабонци и амадицийци, но общо взето е все едно, нали. Трябва да са били към дваисет хиляди стрелци, ако не и повече. Може би трийсет. И въпреки това са успели да се скрият от морат'ракен. Зная, че сме убили някои от тях — поне така твърдят донесенията, — но те никога не оставят мъртъвците си на бойното поле. Някои глупаци вече шушнат, че се бием с призраци. — Можеше и да ги смята за

глупци, но пръстите на лявата му ръка неволно се кривнаха в знака „зло да бяга“.

— Едно знам, да ти кажа, Карийд. Командирите им са много добри. Много, много добри. Всеки, който се изправя срещу тях, губи. Губи жестоко.

Карийд кимна умислено. Разсъждавал беше, че може би Бялата кула е възложила на най-добрите си да отвлекат Върховната лейди Тюон, но не беше си и помислял що за хора са така наречените „велики пълководци“ от тази страна на океана. Може би истинското име на Том Мерилин всъщност беше Агелмар Джагадс или Гарет Брин? С нетърпение очакваше да го срещне този човек, не на последно място — за да го попита как е разбрал за пристигането ѝ в Ебу Дар. Можеше да скрие съучастничеството на Сурот, но можеше и да го потвърди. Когато си на високо, днешният съюзник може да се окаже утрешната жертва. Всички от Гвардията на Смъртната стража бяха да'ковале на самата Императрица, дано да живее вечно, но все пак живееха на високото.

— Би трябвало да има някакъв план да бъдат открити. Вие ли отговаряте за това?

— Не, слава на Светлината! — отвърна разгорещено Луни. И отпи дълга глътка, съжалил сякаш, че не е бренди. — Генерал Чайсен превежда цялата си армия през Теснините на Малвайд. Тарасинският палат явно е решил, че това е достатъчно важна задача, за да се рискува да бъдем ударени от Муранди или Андор, макар че според това, което чух, в момента нито една от двете страни не е в състояние да нанесе удар по когото и да било. Аз само трябва да изчакам тук, докато пристигне Чайсен. Тогава според мен резултатът ще е друг. Повече от половината бойци на Чайсен ще са ветерани от отечеството.

Изведнъж Луни като че ли си спомни с кого разговаря и лицето му се вцепени като маска от черно дърво. Все едно. Карийд вече бе убеден, че всичко това е работа на Мерилин, или каквото там му беше истинското име. И разбираше защо прави това, което прави. При други обстоятелства щеше да сподели съображенията си с Луни, но Върховната лейди нямаше да е в безопасност, докато не бъде върната в Тарасинския палат с онези, които я познаваха по лице. Ако този човек не му повярваше в главното, че тя *наистина* е Върховната лейди, щеше ненужно да я постави в още по-голяма опасност.

— Благодаря ви за кафя — рече той, остави чашата и взе шлема и ръкавиците си. — Светлината да ви пази дано, Луни. Някой ден дано се срещнем в Сеандар.

— Светлината да ви пази, Карийд — отвърна Луни, явно изненадан от учтивото сбогуване. — Дано се срещнем някой ден в Сеандар. — Беше споделил своя каф и Карийд не се беше скарал с него. Защо трябваше да е изненадан?

Карийд не проговори на Мусенджи, докато не напуснаха лагера-Огиерите Градинари вървяха малко пред хората-гвардейци. Харта крачеше до Карийд, метнал на рамо дългата си брадва.

— Тръгваме на североизток — каза Карийд. — Към Теснините на Малвайд. — Ако помнеше добре картите, а рядко забравяше карта, стига да я зърне, щяха да стигнат дотам за четири дни. — Светлината дано ни освети да пристигнем там преди Върховната лейди.

Ако не успееш, преследването щеше да продължи, чак до Тар Валон, ако се наложеше. Изобщо не можеше и да помисли да се върне без Върховната лейди. Ако се наложеше да я измъкне от самия Тар Валон, щеше да го направи.

ГЛАВА 35

ВАЖНОСТТА НА ДИЕЛИН

Ейлин възкликна невярващо: — Искат гаранции за сигурност? За да влязат в Кемлин? Зад прозорците блесна мълния и последва оглушителен гръм. Над Кемлин се сипеше пороен дъжд и барабанеше по стъклата. Слънцето трябваше да е високо над хоризонта, но заради сумрачната светлина светилниците на стойките бяха запалени.

Стройният младеж, застанал пред креслото ѝ, се изчерви от смущение, но продължи да я гледа в очите. Всъщност беше почти момче, гладките му страни бяха обръснати не толкова защото имаха нужда от бръснач, а по-скоро заради етикета. Съвсем уместно Хансел Реншар, внукът на Арател, не носеше нито меч, нито броня, но по зеленото му палто си личаха следите от връзките на металния нагръдник, запечатали се от дългото носене. Голямото влажно петно на лявото му рамо показваше къде е подгизнало наметалото му. Странно какви неща може да забележи човек в такива моменти.

— Наредиха ми да ви помоля, милейди — отвърна твърдо младежът. Диелин изсумтя кисело. Още малко и щеше да се намръщи. Госпожа Харфор, както винаги достоплепа с пурпурния си табард с безукорния Бял лъв на гърдите, подсмръкна шумно и Хансел отново се изчерви. Намираха се в по-малката дневна на Елейн, камините горяха, а маслото в светилниците насищаше въздуха с розов аромат. Жалко, че я нямаше Биргит. Ако можеше да се съди по умереното раздразнение, течащо по връзката, занимаваше се с донесенията. Ядът ѝ не беше чак толкова голям, че да е нещо особено спешно.

Появата на Люан и другите под градските стени преди два дни, с техните шейсет хиляди ратници, бе предизвикала немалка възбуда, както и импровизирани празненства по улиците, след като се разбра, че няма да заемат лагерите, изоставени от Джарид Саранд. С него имаше хора от Домовете, които вече бяха преминали на страната на Елейн, макар че те може би все още не го знаеха. Светлината само знаеше какви неприятности можеше да причини този проклетник. Но

посланието, донесено от Хансел, още повече усложняваше положението с огромния военен лагер, само на миля южно от Долен Кемлин. Ако Арател, Люан и другите научеха, че градът се снабдява от Тийр и Иллиан през Портали, а това вече със сигурност го знаеха всички в Андор, сигурно щяха да решат, че една обсада няма да постигне нищо. Намерението им сигурно беше да призоват Кемлин да капитулира, за да избегне масиран щурм. Прокламациите за подкрепа, разнасяни от Родственички, а не от конни вестоносци, бяха разлепени или скоро щяха да се разлепят от Арингил до миньорските селища в Мъгливите планини, но колкото Сумеко и останалите Родственички да хабяха силите си с Цяра, ратниците на Керен, Аншар и Барин изобщо не можеха да се доближат до шейсет хиляди. В града бяха започнали да се стичат малки отряди въоръжени мъже, щом се разнесе вестта, че е безопасно да се доближат до Кемлин, но все още не бяха достатъчно. Може би щеше да мине цяла неделя или повече, докато се появят поголеми части — бяха се задържали далече от града заради страха от армията на Аримила. Изходът от един мащабен щурм съвсем не беше решен — мъжете по стените разполагаха със значително предимство пред тези, които щяха да ги щурмуват — но всичко щеше да е на ръба, а нямаше надежда скоро да пристигне помощ. Диелин за пореден път беше посетила Данайн Кандред на запад, но тя все още се двоумеше. Елейн имаше на своя страна девет Дома при нужните десет, всичко висеше на кантар, а проклетата Данайн все още не можеше да реши дали да подкрепи Траканд, или не.

— Защо искат да разговарят с мен? — Успя да обуздае раздразнението на Биргит дотолкова, че гласът ѝ да не го издаде. На Биргит, както и своето собствено.

Хансел за пореден път се изчерви. Огън да я изгори, наистина ѝ бяха пратили момче!

— Не ме уведомиха, милейди. Казаха ми само да помоля за безопасен кордон. — Младежът се поколеба и добави: — Без него няма да влязат в Кемлин, милейди.

Елейн стана, отиде до писалището си, извади гладък бял лист хартия от кутията от палисандър и топна перото в кристалната мастилница със сребърно капаче. По листа се занизаха изрядно изписани букви, без обичайните завъртулки. Беше кратка и изрична:

Лорд Люан Норвелин, лейди Арател Реншар, лорд Пеливар Целан, лейди Емлин Каранд, лейди Елориен Тремейн и лорд Абеле Пендар могат да се чувстват в безопасност на влизане в Кемлин и да бъдат сигурни, че те и свитите им могат да напуснат града по всяко време, когато пожелаят. Ще ги посрещна неофициално днес следобед в Голямата зала, както подобава на сана им. Трябва да поговорим за Пограничните.

Елейн Траканд
Щерка-наследница на Андор
Върховен трон на Дома Траканд

Постара се да запази спокойствие, но стоманеното перо все пак заора в хартията при последните думи. Гарантирана безопасност. Преля, за да запали восъчната свещ за печата, и ръката ѝ затрепери, докато изливаше златистия восък върху страницата. Намекваха, че би могла да се опита да ги задържи със сила. Не само намекваха! Казваха го почти открито! Удари печата с разцъфналата линия във восъка, все едно че искаше да го забие дълбоко в масата.

— Ето. — И подаде листа на младия пратеник. Гласът ѝ беше леден и тя не направи усилие да го стопли. — Ако и това не ги накара да се почувстват в безопасност, да се увият в пелени. — Поредната гръмотевица отвън натърти последната ѝ дума.

Младежът отново се изчерви, този път явно от яд, но благоразумно се овладя и благодари, докато сгъваше листа. Госпожа Харфор го поведе навън. Щеше лично да го придружи до коня му. Пратеник на толкова високопоставени благородници като Люан заслужаваше известно уважение.

Изведнъж гневът на Елейн премина в тъга. Въпреки че не можеше да каже за какво е тъжна. Настроенията ѝ като че ли често се сменяха без причина. Може би заради всички онези, които бяха загинали или предстоеше да загинат.

— Все пак сигурна ли си, че не искаш да бъдеш кралица, Диелин. Люан и всички с него на мига ще застанат на твоя страна, а ако и аз те подкрепя, ще те подкрепят всички, които подкрепят мен. Огън да ме изгори дано, сигурно и Данайн ще те подкрепи.

Диелин се намести в един от столовете, грижливо оправи сините си поли и отвърна:

— Абсолютно съм сигурна. Ръководенето на собствения ми Дом е достатъчно работа, за да добавям и цял Андор отгоре. Освен това не одобрявам тронът да сменя Домовете без основателна причина — например липса на Щерка-наследница или още по-лошо — някоя глупава и некадърна, жестока или алчна. А ти не си нито едно от тези неща. Приемствеността осигурява стабилност, а стабилността носи процъфтяване. — И кимна. Обичаше такива обрати на речта. — Не забравяй: ако беше умряла, преди да се върнеш в Кемлин и да заявиш претенцията си, аз щях да заявя своята, но простата истина е, че ти си поподходяща за владетелка от мен. По-добра за Андор. Отчасти и заради връзката ти с Преродения Дракон. — Вдигнатата вежда на Диелин сякаш подкани Елейн да обясни въпросната връзка. — Но като цяло — продължи тя, след като Елейн си замълча, — главно е заради тебе самата. Наблюдавах те, докато растеше, и когато стана на петнайсет, вече бях убедена, че от теб ще стане добра кралица, може би най-добрата, която Андор е имал.

Елейн се изчерви и очите ѝ се напълниха със сълзи. Огън да ги гори мятациите ѝ се настроения! Само дето знаеше, че този път не можеше да припише вината на бременността си. Похвала от устата на Диелин звучеше като похвала от майка ѝ — дадена не с неохота, а само когато смята, че е заслужена.

Утрото ѝ беше натоварено, а трябваше да се оправя само с Кемлин, не с цял Андор. Госпожа Харфор съобщи, че шпионите в двореца, за които бе потвърдено, че донасят на Аримила или съюзниците ѝ, са се кротнали и спотаили като мишлета, уплашени, че котката може да ги следи.

— Поне вече е безопасно да ги изгоня, милейди — добави с голямо задоволство Рийни. Не ѝ харесваше в Кралския дворец да има шпиони. Щерката-наследница можеше да живее в двореца, но от гледна точка на Първата слугиня, дворецът си беше неин. — Всички. — Други шпиони не бяха пипани, за да не заподозре никой, че Рийни знае.

— Задържаш ги всички и продължаваш да ги наблюдаваш — каза Елейн. — Най-вероятно ще започнат да взимат пари от други, а ние вече знаем кои са. — На разкрит шпионин можеше да се попречи

да научи онова, което не трябва, и също така да му подхвърлиш точно това, което искаш да научи. Това беше в сила и за очите и ушите на Аджите, които госпожа Харфор беше разкрила. Аджите нямаха право да я шпионират и ако тя понякога успяваше да им подаде лъжичка по лъжичка лъжливи сведения, вината за провала им щеше да си е тях на. Разбира се, не можеше да го прави много често — щяха да се досетят, че е разкрила агентите им — но можеше при необходимост.

— Както кажете, милейди. Светът се е променил, нали?

— Боя се, че да, госпожо Харфор.

Едрата жена кимна тъжно, но бързо се върна към деловите неща.

— Един от прозорците в Голямата зала тече, милейди. Щях сама да се оправя с такава дреболия, без да ви притеснявам, но става дума за счупено стъкло, което ни връща на... — На дългия списък от проблеми, чието решение Елейн трябваше да одобри, и всичките купища документи, които трябваше да подпише.

Господин Нори докладва с хрипливия си глас за товари със зърно, боб и други стоки и с известна изненада съобщи, че броят на пожарите не е намалял. През нощта бяха изгорели седемнадесет сгради. Беше сигурен, че с пленяването на Аримила това ще спре, и сега съжаляваше, че е сбъркал. Поднесе й смъртните присъди за Рис а'Баламан и Алдред Гомайсен, за да ги подпише и подпечата. Наемници, изменили на договора си, не можеха да очакват друго, освен ако новите им господари не победят. Евард Кордвин беше загинал на портата, иначе и той щеше да отиде на бесилото. Хафийн Бакувун беше изпратил петиция за награда за действията си при портата за Фармадинг, но това можеше лесно да се отхвърли. Присъствието на доманския наемник и хората му като нищо можеше да се е оказало решително до идването на Диелин, но те просто си бяха изкарали заплатата, нищо повече.

— За съжаление пленниците все още мълчат — каза Нори, докато прибираще в папката си отказаната молба, сякаш се опасяваше, че ако не я прибере бързо, ще остави впечатлението, че изобщо не я оттегля. — Имам предвид Мраколюбките Айез Седай, милейди. И другите двама. В смисъл — не признават нищо и са... жлъчни. Мелар е най-тежкият случай: все крещи какво щял да направи на жените, които го задържаха. — Дени беше приела заповедите й буквално — гвардейките жестоко бяха пребили Мелар, насинили го бяха от глава

до пети. — Но и Айез Седай понякога стават доста... хм... ругателни. Боя се, че ще се наложи да ги подложим на разпит, ако искаме да научим нещо полезно от тях.

— Не ги наричайте Айез Седай — сопна се Елейн. — Чуеше ли „Айез Седай“, съчетано с „Мраколюбки“, присвиваше я коремът. — Тези жени са се лишили от всякакво право да бъдат наричани Айез Седай. — Лично им беше отнела пръстените с Великата змия и бе заповядала да ги стопят. Това беше в правата на Егвийн и можеше да я накажат сурово, но не можа да се сдържи. — Помолете лейди Силвейз да използваме секретаря й. — Сред хората й нямаше разпитвачи, а според Авиенда един неопитен „разпитвач“ можеше да убие подложения на неуспешен разпит. Кога все пак щяха да позволят на Авиенда да я посети? Светлина, колко й липсваше. — Подозирам, че той не е такъв. — Поредната мълния блесна зад стъклата на малката дневна и стъклата се разтърсиха от последвалия гръм.

Нори, притиснал връхчетата на пръстите си пред оцапания си с мастило табард и кожената папка, се намръщи.

— Малцина имат частен разпитвач, милейди. Това намеква за... хм... пропуски във възпитанието. Но пък, доколкото разбирам, дядо й е гонил всеки мъж, проявил интерес към нея, докато мъжете не престанали да проявяват интерес, тъй че тя буквално е била пленничка, докато стигне до пълнолетието си. Такова отношение обикновено може да внуши мрачен мироглед у всекиго. Възможно е да се окаже не толкова... хм... благонадеждна, колкото ви се иска, милейди.

— Смяташ ли, че можеш да подкупиш някои от слугите й да станат мои очи и уши? — С каква лекота зададе този въпрос. Шпионите се бяха превърнали в част от живота й, също като зидарите и стъklarите.

— Струва ми се, че е възможно, милейди. Ще го знам със сигурност до ден-два. — Доскоро щеше да се ужаси от самата идея да има нещо общо с шпионирането. Явно обаче всички неща рано или късно се променяха. Отвори папката. — Трябва да ви кажа, че каналите в южната част на Новия град имат нужда от спешни грижи.

Елейн въздъхна. Не всичко се променяше. Огън да я изгори дано, щом наложеше властта си над цял Андор, сигурно и един час нямаше да й остава за лични неща. Какво все пак искаха Люан и останалите?

Рано преди обяд се появи Мелфейн Даулиш и накара Есанде и Нерис да я съблекат съвсем гола, за да я претегли на огромната везна, която нареди да донесат — поредният ежедневен ритуал. Добре поне, че месинговото блюдо беше постлано с одеяло, слава на Светлината! Нисичката набита жена преслуша сърцето ѝ с помощта на куха дървена тръба, която опираше на гърдите и на гърба ѝ, обърна клепачите ѝ, за да огледа очите ѝ, и помириса дъха ѝ. Накара Елейн да се изпишка, а после вдигна стъклената кана на светлината на един от светилници-те, огледа я, помириса я — и дори топна пръст и го облиза! Поредният ежедневен ритуал. Елейн извърна очи и придърпа плътно около себе си извезания копринен халат, но потръпна. Този път Мелфейн го забеляза.

— Долавям някакво неразположение от промяната във вкуса, милейди. Все едно, има и по-лоши неща. Момчето ми, Джаем, онзи, дето донесе везната, първата му платена работа беше да изчисти торта от една конюшня. Твърдеше, че всичко, дето е ял, имало вкус на... — Кръглият ѝ корем се разтресе от смях. — Е, можете да си представите милейди. — Елейн можеше и добре, че не ѝ се догади. Но все пак потръпна. Есанде изглеждаше съвсем спокойна, бе скръстила ръце и гледаше одобрително племенницата си, но Нерис бе готова да повърне. — Жалко, че не може да научи моя занаят, но никой няма да купува билки от мъж. Или да вземе мъж за акушерка. — Нерис се измя гръмко. — Искате да чиракувате за оръжейник, представете си. Големичък е вече за това, но — толкоз. А вие гледайте да четете на бебето си. — Ужасно се съмняваше в твърдението на Елейн, че ще си има момченце и момиченце. Нямаше да го приеме, докато не чуеше тупкането на сърчицата им, а до това все още имаше няколко недели. — И да свирят музиканти. Ще научи как ви звучи гласа. Ще се научи и на четене и музика също тъй. Това помага и за други неща. Прави детето по-умно.

— Това ми го казвате всеки път, госпожо Даулиш — отвърна раздражено Елейн. — *Мога* да го запомня все пак. И го *права*.

Мелфейн отново се разсмя и ѝ смигна. Променливите ѝ настроения ги приемаше, както приемаше дъжда и мълниите.

— Ще се изненадате колко жени не вярват, че бебето може да чува в утробата, но виждам разликата между тези, на които са им чели, и тези, на които не са. Имате ли нещо против да си кажем няколко думи с леля ми, преди да си ида, милейди? Донесох ѝ пай и мехлем за

ставите. — Есанде се изчерви. Е, след като лъжата ѝ вече се разкри, щеше да приеме Цяра, иначе Елейн щеше да разбере защо се инати.

В края на обяда Елейн постави пред Биргит въпроса за намеренията на Люан и останалите. Обядът се оказа чудесен и тя го изяде с вълчи апетит. Мелфейн беше нахокала готвачките и прислужничките заради постната диета, на която я бяха държали. Днес имаше чудесно изпечена пъстърва, зелени сарми, пълни с ронливо овче сирене, едър боб със зърна от пиния и вкусна ябълкова пита. Другата причина да е великолепен бе в това, че в нито едно от блюдата не се долавяше и най-малката миризма на развалено. За пиене им предложиха хубав черен чай с мента, което я накара да се стегне за миг, преди да съобрази, че е мента. Единственото, което Мелфейн бе забранила, беше вино, колкото и да е разредено. Самата Биргит дори се беше отказала да пие, колкото и да изглеждаше невъзможно това да повлияе на Елейн грез връзката. Елейн обаче се въздържа да го изтъкне. Биргит бездруго пиеше прекалено, за да затъпи болката си от загубата на Гайдал. Елейн я разбираше, макар и да не го одобряваше. Не можеше да си представи тя самата какво ще прави, ако Ранд загине.

— Не знам — отвърна Биргит, след като изгълта последното парче от ябълковата пита. — Мога само да предположа, че са дошли да те помолят да им помогнеш да се придвижат срещу Пограничните. Единственото проклето нещо, което е сигурно, е, че не са дошли, за да ти предложат проклетата си подкрепа.

— И аз така предполагах. — Елейн обра с мокрия си пръст последните трошици сирене от чинията и ги лапна. Можеше да изяде два пъти повече от това, което ѝ бяха сложили, но Мелфейн бе заявила изричното си намерение да ограничи наддаването ѝ на тегло. Само толкова, колкото трябва, и нито грам повече. Сигурно една крава, охранвана за пазара, се чувстваше точно така. — Освен ако не поискат Кемлин да им се предаде.

— Това си го има винаги — отвърна Биргит почти със смях. Връзката подсказа, че съвсем ней е до смях. — Но все пак имаме наблюдатели в кулите, а Джулания и Керайле са се хванали на работа като перачки в лагера им, тъй че ще разберем, ако тръгнат срещу града, още преди да е поел първият войник.

Да можеше само да не въздиша толкова често. Огън да я гори, все пак държеше Аримила, Неан и Еления под стража и определено не

им беше приятно да спят в едно легло — знаеше, че тази мисъл не бива да я изпълва със злорадство, но си беше така — и си беше спечелила още трима съюзници, макар и не най-стабилните. Все пак вече се бяха обвързали с нея безвъзвратно. Трябваше да се чувства като победителка.

Същия следобед Есанде и Сефани я облякоха в тъмнозелено, със смарагди по полите и сребро по гърдите и ръкавите. За накити си сложи пръстена със Великата змия и голяма сребърна игла в син емайл, освен очертанията на „Темела“ на Траканд. Иглата я натъжи. Вътре в Дома се говореше, че Траканд е темелът, държащ Андор да не се разпадне. Досега не се беше справила много добре с това.

Двете с Биргит се заредуваха да четат на бебчетата й. От исторически книги, разбира се; ако Мелфейн беше права, не искаше още отсега да ги насочва към фриволни писания. Суховато, но нямаше как. Един пълничък мъж в червено и бяло свиреше на флейта, а стройна жена в ливрея свиреше на цимбал и извличаше игриви, весели звуци. Е, от време на време трясъкът на мълниите отвън ги заглушаваше. Бардовете не растяха по дърветата, а Биргит много се колебаеше да пусне до Елейн човек извън двореца, но госпожа Харфор беше намери ла доста добри музиканти, подскочили от радост пред възможността да облекат ливреята. В двореца заплащането им бе доста по-добро, отколкото по гостилниците, а и облеклото и храната им бяха осигурени. Елейн си помисли дали да не опита да наеме някой веселчун, но това само я наведе на мисълта за Том. Дали беше на сухо сега? Дали изобщо беше жив? Оставаше й само да се моли. Светлината дано да дадеше да е жив. Дано.

Госпожа Харфор се появи, за да съобщи за пристигането на Люан Арател и останалите, и Елейн си сложи коронката на Щерката-наследница — скромно златно кръгче, крепящо обкръжена от тръни златна роза над веждите й. Касейл и осем гвардейки тръгнаха по петите й, щом напусна покоите си с Биргит и Есанде, ботушите им затропаха в ритъм по плочките. Девет гвардейки бяха загинали, когато я спасиха от Мраколюбките, и това като че ли ги беше сплотило още по-здраво. Два пъти се изгубиха, докато намерят Великата зала, но никоя дори не промърмори. Какво там значеха някакви си изместващи се коридори, след като си стояла срещу изковани от Силата огън и мълнии? Големите крила на вратата на Великата зала, с резбованите

лъвовете от двете страни, бяха широко разтворени и Касейл задели гвардейките, които да застанат от двете им страни. Останалите пристъпиха вътре.

Високите прозорци по стените бяха притъмнели от дъжда, но всички светилници на стойки с огледала покрай стените и около белите колони, изпънати в редици от двете страни на залата, бяха запалени. В огромното пространство шумно отекваше монотонното плъокане на капки — капеха в едно ведро, поставено под един от витражите на тавана, на дваисет разтега височина, на който един от вдигналите се на задните си крака Бели лъвовете беше лъснал от влагата по пукнатината, разсичаща бойни сцени и лицата на най-ранните кралици на Андор. Както винаги, щом влезеше в тази зала, Елейн имаше чувството, че тези жени я съдят, докато стъпва по червено-белите плочки по пода. Те бяха съградили Андор с остротата на умовете си и с кръвта на своите синове и съпрузи бяха започнали от един-единствен град, за да изковат силна държава от руините на империята на Артур Ястребовото крило. Подозираше, че ликовете им са поставени така, че всяка кралица да изпитва чувството, че делата ѝ са подложени на съда на историята.

Самият трон стоеше върху бял мраморен подиум в другия край на залата, резбован, позлатен и с размери като за жена, ала все пак масивен. Краката му наподобяваха лъвски лапи. Белият лъв, изваян от лунни камъни сред поле от бляскави рубини на високия му гръб, се извисяваше над главата и на най-високата жена, седнала на трона. Диелин вече стоеше в подножието на стъпалата към подиума и наблюдаваше увлечената в разговор с Канйил и Каталин Силвейз, а Бранлет и Перивал слушаха съсредоточено. Перивал прокара пръсти през косата си и кимна. Дали Диелин се съмняваше и в Силвейз? Лир и Ка-райнд стояха встрани от останалите, при това — разделени един от друг. След като доскоро бяха съюзници срещу Елейн, явно не искаха тя да си помисли, че още са в съюз. Есанде се присъедини към слугите и слугините в ливреите на другите осем Дома, отрупани около маса с високи сребърни кани с вино и чай. Знак, че срещата е неформална. Всеки от тях щеше да е обслужван от свой слуга. При официална среща Елейн щеше да осигури всички слуги, а Великата зала щеше да е пълна с всички благородници от Кемлин и всички — от лагера под Кемлин.

— Елориен със сигурност ще е настроена провокативно — каза й Диелин може би за пети път, откакто чу за молбата им за безопасен конвой. Лицето й беше сдържано и спокойно, но й личеше, че е изнервена — ръцете й ненужно пригладяха извезаните със златна нишка поли.

— Няма да й позволя да ме провокира — отвърна Елейн. — Нито на никой друг. Имам предвид теб, Конайл, и теб, Лир. — Конайл, облечен в извезано със злато синьо, се изчерви също толкова бързо като Хан-сел. Беше се въвлякъл в бой с един наемник, който според него се изказал непочтително за Елейн, и за малко не го беше убил. Добре, че онзи бе посегнал първи да извади меча си. Дори наемниците заслужаваха справедливост, а Андор не беше Тийр, където благородници можеха безнаказано да убиват простосмъртни. Е, поне преди Ранд да промени повечето им закони. Огън да го гори и него, той пък защо така подскачаше в ума й?

— На твоя страна съм, Елейн, а това значи, че винаги ще стоя на твоя страна — отвърна изискано Лир. Изглеждаше от глава до пети точно като самоуверен придворен в извезаната със сребро зелена коприна и със сребърния Крилат чук на Дома Барин на високата яка, но беше някак прекалено изискан. — Но ще си сдържам нервите, каквото и да каже Елориен. — По връзката забушува презрение. В усилието си да докаже колко е верен на Елейн Лир вече се беше сбил три пъти с наемници. За два дни. За да го постигне, сигурно нарочно си търсеше свади.

— Ако се опитва да ни ръчка, защо да си мълчим? — сърдито попита Каталин. Червената й рокля, извезана с широки златни ширити, не прилягаше на цвета на лицето й, особено когато пълничките й бузи се изчервяха от гняв. Беше вирнала брадичка. Сигурно носеше голямата емайлирана игла със Синия глиган на Хевин високо на яката си само за да държи брадичката й вирната, та да гледа всички изотгоре. — Никога не съм позволявала някой да ме ръчка и да се отърве безнаказано.

— Волът реагира на остена и прави това, което иска воловарят — рече сухо Диелин. — И ти като него ще направиш каквото поиска Елориен, ако реагираш на остена й. — Червените петна си останаха по бузите на Каталин, този път — несъмнено от смущение.

На прага се появи Рийни Харфор.

— Почитаеми дами — високо обяви тя и гласът ѝ отекна в полупразната зала. — Благородни господа.

Точно това бе неформалната среща — когато не се знае колко дълбоки са различията между двете страни, които се срещат. Госпожа Харфор представи пристигналите лордове и лейди в строг ред по значимост, макар че между събралите се тук Домове нямаше голяма разлика. Люан Норвелин, с кораво лице и с по-побеляла коса, отколкото беше последния път, когато Елейн го беше видяла, в синьо палто без украса освен Сребърната съомга на Норвелин на високата му яка. Ара-тел Реншар, със сбръчкано лице и прошарена кафява коса, с червена рокля, отрупана пишно със злато и с голяма инкрустирана с рубини игла, изобразяваща трите Златни хрътки. Пеливар Целан, висок и мършав, с тъмна коса, дотолкова оредяла, че сякаш си беше обръснал челото като кайриенец, в извезано със сребро синьо палто с червени рози на яката, Розите на Целан. Емлин Каранд, пълничка, в сива коприна, с трите Златни стрели, виещи се по ръкавите и толкова нагъсто над гръдта ѝ, че приличаха на издут колчан. Елориен Тремейн, не толкова пълна, колкото я помнеше Елейн, но все още чаровна в синята рокля на зелени ивици, извезана с бели елени със златни рога, Белия елен на Тремейн, по ръкавите. Абеле Пендар, със строгото му ъгловато лице под сивата коса, в тъмносиво и с трите Златни звезди на яката. Всички пристъпиха заедно във Великата зала, последвани от слугите си, но не в реда, както ги представиха. Елориен и Абеле крачеха с Люан, Пеливар и Емлин с Арател, две крачки разстояние имаше от едните до другите. Молеха за гаранции за сигурност като цяло, но не бяха цяло. Това правеше искането за капитулация като че ли по-малко вероятно. Дори открити врагове понякога можеха да действат в съгласие. Всички бяха мокри и едва ли щяха да са в най-доброто си настроение.

— Добре дошли — поздрави ги Елейн. — Ще желаете ли вино, или чай? Виното е греяно и с подправки. Доста хладно е днес като за пролет.

Люан отвори уста, но Елориен го изпревари:

— Добре поне, че не седиш на трона. — Лицето ѝ все едно бе изсечено от мрамор, а гласът ѝ беше също толкова корав и хладен. — Почти го очаквах.

Отвън изтреща гръм.

Люан изглеждаше огорчен. Арател завъртя очи с досада, все едно е чула нещо, което ѝ е омръзнало да слуша. Лир се размърда, но Елейн го прикова с поглед и той се поклони леко за извинение.

— Нямам право да сядам на трона, Елориен — спокойно отвърна тя. Светлина, дано само настроението ѝ да не започнеше да подскача, поне сега! — Все още. — В това се прокрадна малко жлъч. Май не беше чак толкова спокойна, колкото ѝ се искаше.

Елориен изсумтя.

— Ако чакаш Данайн де допълни десетимата ти, дълго ще има да чакаш. При последното Наследяване Данайн предпочете да посети именията си. Никога не се е обявявала за никого.

Елейн се усмихна, въпреки че ѝ беше трудно. „Наследяването“ беше, когато един Дом наследи друг на трона.

— За мен — чай.

Елориен примигна, но това подкани другите да заявят предпочитанията си. Чай си взеха само Елейн, Биргит, Бранлет и Пеливар. Всеки първо подуши чашата си, преди да отпие. Елейн не го прие като обида. Храната и виното можеха да са чудесни в кухнята и да се развалят само докато стигнат до масата. Никога не можеше да се предвиди кога ще ги засегне развалата. Чаят имаше лек аромат на джин-джифил, но не толкова, че да потисне вкуса на първокачествения черен чай от Тремалкинг.

— Виждам, че си събрала повечето си поддръжници между деца и останките на Аримила — подхвърли презрително Елориен.

Лицето на Каталин стана червено като роклята ѝ, а Бранлет се размърда ядосано, но Пеливар сложи ръка на рамото му и поклати глава. Сдържано момче беше Пеливар. И доста умно за годините си. Лир този път успя да се сдържи, но Конайл понечи да каже нещо остро, преди твърдият поглед на Елейн да го принуди да си затвори устата. Карайнд само отвърна, без да мигне, на презрителния поглед на Елориен. Не беше особено умен, но все пак успя да я смути.

— Трябва да имате сериозна причина, за да поискате тази среща — заговори Елейн. — Ако е само за да си разменяме обиди... — Остави изречението недовършено. Самата тя имаше причини да желае тази среща. Ако бяха поискали тя да отиде при тях, щеше да го направи без гаранциите им за сигурност. Усети жилка на яд по връзката и успя да сдържи своя. Биргит гледеше Елориен навъсено, с

очи, остри като ками. Ако почнеха да си подхранват яда... Не биваше да мисли точно сега за това.

Елориен отново отвори уста, но този път я прекъсна Люан.

— Дойдохме да поискаме примирие, Елейн. — Блясък на мълния освети северните прозорци и стъклата на тавана, но промеждутъкът до гърма подсказа, че е далечна.

— Примирие? Ние във война ли сме, Люан? Да не би някой да е заявил претенции за трона, а аз да не съм чула? — Шест чифта очи се извърнаха към Диелин, а тя изсумтя:

— Глупаци. Толкова пъти ви го казах, а вие не пожелахте да ми повярвате. Може би ще повярвате на това. Когато Силвейз, Карайнд и Лир изпратиха прокламациите си за подкрепа, аз изпратих своите. Таравин стои зад Траканд и цял Андор много скоро ще го научи.

Елориен се изчерви от яд. Емлин отпи дълго, замислена. Арател си позволи за миг на лицето ѝ да се изпише разочарование, след което си надяна маска, твърда почти колкото на Елориен.

— Както и да е — продължи Люан. — Все пак искаме... ако не примирие, то временно споразумение. — Отпи от виното си и тъжно поклати глава. — Дори да съберем всичко, което можем, ще ни е доста трудно да надвием Пограничните, но ако не действаме заедно, те ще плякосат Андор, решат ли да настъпят. Честно казано, изненадан съм, че се забавиха толкова. Хората им сигурно са достатъчно отпочинали дори след похода от хиляда левги. — Този път мълнията освети ярко южните прозорци, а гърмът изтрещя толкова силно, че стъклата се разтърсиха. Виж, тази беше близо.

— Самата аз очаквах вече да са в Муранди — каза Елейн — вярвам, че основанието им да стоят на място е страхът да не разпаля война, ако се приближат прекалено до Кемлин. Изглежда, се опитва да стигнат до Муранди по селски пътища. Знаете в какво състояние с те по това време на годината. Те не искат война с нас. Когато им дадох разрешение да преминат през Андор, ми казаха, че са тръгнали да търсят Преродения Дракон.

Елориен ахна — още малко и парчета лед щяха да захвърчат от устата ѝ.

— Когато си какво?! Преди малко дрънкаше, че нямаш право да сядаш на трона — все още, — а най-арогантно си си присвоила правото на...

— На Айез Седай, Елориен. — Елейн вдигна дясната си ръка, за да видят добре златната Велика змия, увита около средния ѝ пръст. Въпреки всичките ѝ усилия гласът ѝ стана леден. — Не говорих като Щер-ка-наследница, нито дори като Върховен трон на Дома Траканд. Говорих като Елейн Седай от Зелената Аджа. Но и да не бях, те бездруго щяха да дойдат. Закъсали бяха много с храната и фуража. Ако се бях опитала да ги спра, ако който и да е се беше опитал да ги спре, тогава щеше да има война. Решени са с цената на всичко да намерят Преродения Дракон. Щеше да е война, в която Андор щеше да има нищожен шанс за победа. Казахте да действаме заедно, нали, Люан? Съберем ли цялата сила на Андор, почти ще се изравним с тях по брой, но животът на нашите мъже — на повечето поне — е минал зад ралото. А всеки от техните е войник с дълга служба и се е изправял срещу тролоци. Вместо война, която можеше да потопи Андор в кръв, имаме Пограничните, които мирно преминават през страната. Следим ги. Плащат си за храната и фуража, които са им нужни, и плащат добре. — В друг момент, пред други слушатели, тези думи сигурно щяха да я разсмеят: андорските фермери щяха да се опитат да изтръгнат високи цени и от Тъмния. — Най-лошото, което са направили, е да напердашат с камшици няколко конекрадци, а ако е трябвало да бъдат предадени на местния съдия, не мога да виня Пограничните за това. А сега ми кажи, Елориен. Какво щеше да направиш ти, и как?

Елориен примига, ледена и намръщена, после само изсумтя презрително.

— А какви са ти плановете относно онази Черна кула? — попита кротко Абеле. — Подозирам, че... и за тях имаш някакъв план. — Дали я подозираше и за другата причина, поради която бе позволила на Пограничните да преминат през Андор? Все едно, стига да не го кажеше пред всички. Докато си мълчеше, мотивите ѝ изглеждаха съобразени само и единствено с доброто за Андор. Лицемерно, спор няма, но и реалистично също така. Беше казала самата истина за другите си причини, но тази ако се изрече на глас, щеше да ѝ струва скъпо. Все още ѝ беше нужен още един Дом и той като че ли щеше да се окаже Кандред, но Данайн нямаше да помръдне, ако си помислеше, че Елейн се опитва да я принуди.

— Нямам — отвърна тя. — Изпращам периодично гвардейци да обхождат терена на Черната кула и да им напомнят, че *все пак* се намират в Андор и са подвластни на законите на Андор, но като изключим това, не мога да направя повече, отколкото щях да мога дори цялата Бяла кула да се прехвърли по някакъв начин в Кемлин.

— Пендар подкрепя Траканд — изведнъж заяви Абеле и веднага след него Люан каза високо:

— Норвелин подкрепя Траканд.

В небесата изтрещя мълния и освети витражите по тавана.

Елейн едва се удържа да не залитне. Лицето на Биргит беше спокойно, но по връзката потече удивление. Беше свършило. Вече имаше единадесет гласа и тронът беше неин.

— Колкото повече стоят зад нея, толкова по-добре за Андор — каза и Диелин, но сякаш малко объркана. — Застанете с мен за Траканд.

Последва нова пауза — по-дълга и изпълнена със споглеждания, но после, един по един, Арател, Пеливар и Емлин заявиха, че Домовете им застават за Траканд. Заради Диелин обаче. Елейн трябваше да запомни това. Навярно след време щеше да си спечели верността им, но засега я подкрепяха само заради Диелин.

— Тя има трона — каза Елориен все така ледено. — Всичко друго са глупости.

Елейн се постара да придаде топлота на гласа си.

— Ще вечеряте ли с нас тази вечер, Елориен? Останете поне докато дъждът не поспре.

— Имам си готвачи — отвърна Елориен и се обърна към вратата. Слугинята ѝ притича да вземе чашата ѝ и да я сложи на масата. — Спре ли дъждът, веднага тръгвам за Шелдин. Дълго ме нямаше.

— Тармон Гай-дон приближава, Елориен. Дойде ли, няма да можеш да останеш в именията си.

Елориен спря и я погледна през рамо.

— Когато дойде Тармон Гай-дон, Трмейн ще яхнат за Последната битка и ще яздим зад Лъва на Андор. — Поредният гръм разтърси стъклата, докато тя излизаше от Голямата зала. Слугинята ситнеше по петите ѝ.

— Ще ме придружите ли до покоите ми? — обърна се Елейн към останалите.

Зад Лъва на Андор, но нито дума за Елейн Траканд. Тъй или иначе, близо половината ѝ подкрепа бе съмнителна, Джарид Саранд все още се вихреше на воля, с доста значителна сила, а и рано или късно щеше да си има неприятности с Елориен. В сказанията накрая всичко се оказваше подредено и спретнато. Истинският живот бе доста по-... объркан. Все пак най-сетне имаше трона. Все още предстоеше коронацията, но това вече бе формалност.

Поведе ги от Голямата зала, бърбеше си с Люан и Пеливар, гръмотевиците в небесата забиха като бойнибарабани, в боен марш за Тармон Гай-дон. Колко ли още оставаше, преди знамената на Андор да тръгнат в Последната битка?

ГЛАВА 36

ПОД ЕДИН ДЪБ

Слънцето беше високо над планинските хребети. Карийд препускаше през леса към тъй наречените Теснини на Малвайд — бяха някъде на две мили напред. През широкия пет мили процеп в планините минаваше пътят от Ебу Дар за Люгард, на миля на юг. До Теснините щеше да намери лагера, който беше открил Аджимбура. Аджимбура не беше чак такъв глупак, че да се опита да влезе в лагера, тъй че Карийд все още не знаеше дали не влиза в смъртен капан за нищо. Не, не за нищо. За Върховната лейди Тюон. Всеки от Гвардията на Смъртната стража бе готов да загине за нея. Честта им беше дълг, а дългът често означаваше смърт. В небето се рееха само няколко пухкави бели облачета, без никаква заплаха за дъжд. Винаги се беше надявал, че ще загине под светлината на слънцето.

Беше взел много малък отряд. Аджимбура на дорестия му кон с бяло по краката да показва пътя, разбира се. Дребничкият жилав мъж беше отрязал рижата си плитка с бели кичури в знак на преданост. Мъжете от планинските племена взимаха тези плитки като трофеи от убитите в безкрайните си кръвни вражди и да нямаш плитка означаваше, че си опозорен в очите на всички племена и родове, че си се самопровъзгласил за страхливец. Тази преданост бе към Карийд, а не към Върховната лейди или Кристалния трон, но предаността на Карийд бе към тях, тъй че нещата се свеждаха до същото. Двама от Гвардията яздеха зад Карийд — с излъскани до блясък червено-зелени доспехи, също като неговите. Харта и двама от Градинарите крачеха отстрани, вдигнали брадвите си на рамо — с лекота поддържаха скоростта на конете. Техните доспехи също блестяха. Мелитен дер'сул-дам на Върховната лейди — дългата ѝ побеляла коса бе вързана с яркочервена панделка — яздеше дългокрака сива кобила и сребристата каишка на ай-дам свързваше лявата ѝ китка с шията на Милен. Едва ли можеше да се направи нещо повече, за да изглеждат още по-внушително, но ай-дам и синята рокля на Мелитен, с

червените плохи на полите, както и бюстието със сребърните назъбени мълнии щяха да привлекат всяко око. Покрай тях никой изобщо нямаше да забележи Аджимбура. Другите бяха назад с Мусенджи в случай, че наистина се окаже капан.

Мислил беше да вземе друга дамане вместо Милен. Дребната женичка с лице, на което трудно можеше да припише възраст, почти подскачаше в седлото си от нетърпение да види отново Върховната лейди. Не беше сдържана, както подобаваше. Все пак нищо не можеше да направи без Мелитен и беше безполезна като оръжие, факт, заради който винаги клюмваше, щом той го изтъкнеше на дер сул-дам. Трябваше да я утешават, нейната сул-дам да я гали по главата и да ѝ казва колко красиви Небесни светлини прави, колко великолепен е Цярът ѝ. Само като си помислеше за това, Карийд потръпваше. Погледнато абстрактно, Цярът сигурно беше нещо прекрасно, рани, които изчезват за няколко мига, но за себе си смяташе, че трябва да е на ръба на смъртта, за да позволи някой да го докосне със Силата. И все пак, ако това можеше да спаси жена му Каля... Не, оръжията бяха оставени с Мусенджи. Ако днес предстоеше битка, то тази битка щеше да е от друг вид.

Първият птичи зов, който чу, като че ли не беше по-различен от другите, които бе чувал тази сутрин, но се повтори някъде напред, а после — отново. И все по веднъж. Зърна някакъв мъж, кацнал на висок дъб, който го проследи с арбалета, докато препускаше. Не беше лесно да го види: бронята и шлемът му бяха боядисани в убито зелено, сливащо се с листата. Донякъде обаче помогна червеното парче плат, вързано на лявата му ръка. Ако наистина бе поискал да се скрие, Щеше да го е махнал.

Карийд махна на Аджимбура и жилавият дребосък му се ухили като сбръчкан синеок плъх, след което задържа дорчото си зад гвардейците. Дългият му нож днес беше прибран под палтото. Трябваше да мине за слуга.

Много скоро Карийд вече яздеше през самия лагер. Не се виждаха нито шатри, нито никакви навеси, но имаше дълги, добре подредени коневръзи и много повече мъже от конете, в зелени доспехи. Заизвърщаха глави да погледнат минаващата група, но малцина бяха станали на крака, а още по-малко държаха арбалети. Мнозина спяха, явно уморени от тежката нощна езда. Значи птичият

зов им беше съобщил че не представлява никаква заплаха. Имаха вид на добре обучени войници, но това го беше очаквал. Не беше очаквал обаче да са толкова малко. О, дърветата сигурно криеха още, но в лагера нямаше повече от седем-осем хиляди души, твърде малко, за да могат да проведат кампанията, която беше описал Луни. Изведнъж нещо го стегна в гърди-те. Къде бяха останалите? Върховната лейди можеше да е с някоя от другите банди. Дано Аджимбура да забелязваше четта им.

Посрещна ги нисък мъж, яхнал висок червено-кафяв кон, и той дръпна юздите едва когато или трябваше да спре, или да го стъпче. Предната част на главата му беше обръсната и като че ли напудрена на всичко отгоре. Все пак нямаше вид на надут галфон. Тъмното му палто можеше да е от коприна, но все пак носеше същата убито зелена броня като обикновените войници. Погледът, с който огледа Мелитен, Милен и огиерите, беше твърд и безизразен. Физиономията му не се промени, щом очите му се върнаха на Карийд.

— Лорд Мат ни описа тази униформа — каза мъжът. — На какво дължим честта да ни посети Гвардията на Смъртната стража?

Лорд Мат? Кой, в името на Светлината, беше лорд Мат?

— Аз съм Фурик Карийд — представи се той. — Желая да разговарям с Том Мерилин.

— Талманес Деловайнд — вежливо отвърна мъжът. — Искате да говорите с Том? Какво пък, не виждам нещо да пречи. Ще ви заведе при него.

Карийд смуши Алдазар след Деловайнд. Посрещачът им изобщо не спомена очевидното — че няма да пуснат него и спътниците му извън лагера, за да не разкрият местонахождението на тази войска. Не му липсваше такт. Е, нямаше да ги пуснат, освен ако не подействаше безумният план на Карийд. Мусенджи му даваше шанс за успех само едно на десет — и едно на пет да оцелеят. Лично той смяташе, че шансовете са още по-малки, но беше длъжен да опита. А присъствието на Мерилин говореше, че и Върховната лейди е тук.

Деловайнд спря пред странно идилична сцена сред дърветата — хора, насядали на походни столчета или загърнати в одеяла около малък огън под клонест дъб. Над огъня къкреше котле. Карийд се смъкна от седлото и махна на гвардейците и Аджимбура също да слязат. Мелитен и Милен си останаха на конете — за по-изгодна

позиция. Най-изненадващото беше, че не кой да е, а самата госпожа Анан, някогашната собственичка на хан в Ебу Дар, седеше на едно от трикра-ките столчета и четеше книга. Не носеше вече една от онези рокли, показващи много плът, на които толкова се беше наслаждавал, но на стегнатата ѝ на шията огърлица все така висеше обсипаният със скъпоценни камъни по дръжката нож, втъкнат между пищните ѝ гърди. Тя затвори книгата и леко му кимна, все едно че се е върнал в „Скитащата жена“ само след няколко часа отсъствие. Лешниковите ѝ очи бяха съвсем спокойни. Навярно заговорът щеше да се окаже много по-заплетен, отколкото си бе помислил Търсачът Мор.

Един висок побелял мъж с мустаци, дълги почти колкото на Харта, седеше на пъстро одеяло пред игрално табло за камъчета срещу крехка жена, чиято коса беше сплетена на многобройни тънки плитчини. Погледна изпод вежди Карийд, поклати глава и отново се наведе над играта. Жената пък изгледа с омраза Карийд и хората зад него. Съсухрен старец с дълга бяла коса се беше изтегнал на друго одеяло с едно неописуемо грозно хлапе — играеха на някаква игра върху червен плат, нашарен с криви черни линии. Двамата се надигнаха, хлапето изгледа с любопитство огиерите, а мъжът посегна към палтото си, сякаш се канеше да извади нож. Опасен човек. Той трябваше да е Мерилин.

Двама мъже и две жени седяха на походни столчета и си бърбеха и щом Карийд слезе от коня, едната жена — със строго лице — се изправи и го прониза предизвикателно със сините си очи. Носеше меч, окачен на широк кожен пояс, стегнат през гърдите ѝ, по моряшки. Косата ѝ беше подрязана късо, а не както подобаваше на Низшата кръв, ноктите ѝ бяха къси и нито един не беше лакиран, но той все пак беше сигурен, че е Егеанин Тамарат. Единият мъж — едър и набит, с къса коса като нейната и с ръка на дръжката на късия си меч, се вторачи в него, все едно че бе готов да скочи. Другата жена — хубавичка, с дълга до кръста тъмна коса и с уста като розова пъпчица, като на тарабонките — за миг като че ли беше готова да се просне на земята, но изправи рамене и го погледна право в очите. Последният мъж, дълъг и кльощав и с чудата червена островърха шапка, която сякаш беше изрязана от дърво, се изсмя гръмко и я прегърна през раменете. Хиленето, с което удостои Карийд, не можеше да се нарече Другояче освен триумфално.

— Том — каза Деловайнд, — това е Фурик Карийд. Иска да поговори с човек, който „се нарича“ Том Мерилин.

— С мен? — попита невярващо дългокракият белокоп мъж и се надигна тронаво. Десният му крак явно беше малко вдървен. Някаква стара бойна рана може би? — Но аз не се „наричам“ Том Мерилин. Това си ми е името, макар да се изненадвам, че го знаете. Какво искате от мен?

Карийд смъкна шлема си, но преди да си отвори устата, притича една хубава жена с големи кафяви очи — и още две по петите ѝ. И трите бяха с онези прословути айезседайски лица: погледнеш ги — и ти заприличат накъм двацет, в следващия миг — на два пъти повече а в третия — някъде по средата. Много объркващо.

— Това е Шерейн! — извика хубавата жена, зяпаше Милен. — Освободете я!

— Наистина не разбираш, Джолайн — заговори сърдито едната от жените, притичали с нея. Беше с тънки устни и тесен нос и изглеждаше все едно, че може и камъни да сдъвче. — Тя вече не е Шерейн. При първа възможност ще ни предаде.

— Теслин е права, Джолайн — намеси се третата. Бе по-скоро чаровна, отколкото хубава, с дълга черна коса, падаща до кръста. — Ще ни предаде.

— Не го вярвам, Едесина — сопна се Джолайн. — Ще я освободите веднага — изръмжа тя на Мелитен — или...

И изведнъж изохка.

— Казах ти — въздъхна горчиво Теслин.

Някакъв младок на тъмнокафяв кон с плоска муцуна препусна в галоп към тях, спря и скочи от седлото.

— Какво, става тук по дяволите? — изрева сърдито и закричи към огъня.

Карийд не му обърна внимание. Защото Върховната лейди Тюон беше дошла с младия мъж — яздеше кон на черни и бели ивици, каквито не беше виждал никога. Селусия беше до нея, на дореста кобила, с увита в пурпурен шарф глава, но той не можеше да откъсне очи от Върховната лейди. Беше ѝ порасла къса черна коса, но с нищо не можеше да сбърка лицето ѝ. Тя само го погледна веднъж, безизразно, и отново впи погледа си в младия мъж. Карийд се зачуди дали изобщо го е познала. Вероятно не. Много време беше изтекло,

откакто служеше в личната ѝ охрана. Не погледна през рамо, но беше сигурен, че юздите на дорестия кон на Аджимбура ги държи един от гвардей-ците. Привидно невъоръжен и без дългата плитка, която го отличаваше, Аджимбура трябваше без проблеми да се е измъкнал от лагера. Постовете изобщо нямаше да го забележат тоя дребосък. Аджимбура беше добър бегач, а и умееше да се промъква добре. Скоро Мусенджи щеше да разбере, че Върховната лейди наистина е тук.

— Тя ни заслони, Мат — каза Джолайн, а младокът смъкна шапката си и закри към коня на Мелитен, сякаш се канеше да дръпне юздите му от ръцете ѝ. Беше дългокрак, въпреки че не можеше да се нарече висок, и носеше черен шал, провиснал на гърдите му. Ако се съдеше по това, май трябваше да е оня, дето всички го наричаха „Играчката на Тилин“, и това, че беше играчка на кралицата, като че ли беше единственото му качество. Сигурно беше така. Играчките рядко притежаваха нещо друго. Странно, но не изглеждаше достатъчно красив за играчка. Изглеждаше як обаче.

— Сваляй щита — рече ѝ той, все едно че очакваше да му се подчини. Карийд повдигна учудено вежди. Това ли беше Играчката? Мелитен и Милен ахнаха почти едновременно, а младокът се изсмя: — Значи на мене това не ми действа. А сега ги сваляйте скапаните щитове, иначе ще ви смъкна от седлата и ще ви напердаша по скапаните задници. — Лицето на Мелитен помръкна. Малцина дръзваха да говорят така на една дер'сул-дам.

— Свали щитовете, Мелитен — каза Карийд.

— Марат-дамане за малко щеше да прегърне сайдар — отвърна тя, вместо да се подчини. — Не се знае какво можеше да направи, ако...

— Свали щитовете — повтори той твърдо. — И освободи Силата.

Младият мъж кимна доволно, а после рязко се обърна и посочи с пръст трите Айез Седай.

— А вие да не ми почвате! Тя пусна проклетата Сила. Вие също. Хайде! — И отново кимна, все едно беше сигурен, че са се подчинили. Но както го гледаше Мелитин — може би бяха. Тоя да не беше Аша'ман? Аша'ман сигурно можеха по някакъв начин да засичат преливането на дамане. Не изглеждаше много вероятно, но Карийд не

можеше да измисли нищо друго. Това обаче никак не се връзваше с начина, по който Тилин се държеше с младежа, според приказките.

— Някой ден, Мат Каутон — заговори жлъчно Джолайн, — някой ще те научи да се държиш почтително с Айез Седай, и се надявам да съм там, за да го видя.

Върховната лейди и Селусия се изсмяха гръмко. Хубаво беше да види, че е съхранила духа си по време на пленничеството. Близостта на слугинята ѝ несъмнено беше помогнала. Но вече беше време да продължи. Време беше да започне безумната си игра.

— Генерал Мерилин — започна Карийд. — Вие проведохте кратка, но забележителна кампания и постигнахте чудеса, като запазихте силите си неуловими, но късметът ви скоро ще се изчерпи. Генерал Чайсен разгада същинската ви цел. Той обърна армията си и сега бързо се придвижва към Теснините на Малвайд. След два дни ще е тук. Аз разполагам с десет хиляди души недалече оттук, достатъчно, за да ви задържим, докато той пристигне. Но Върховната лейди Тюон ще бъде застрашена, а искам да избегна това. Позволете ми да си тръгна с нея и аз на свой ред ще позволя вие и хората ви да се оттеглите без пречки. Ще се отправите отвъд планините, в Зева на Молвейн, преди да пристигне Чайсен, а оттам — в Муранди, преди да ви е догонил. Единственият друг избор е унищожение. Чайсен има достатъчно хора, за да ви помете. Това няма да е битка. Сто хиляди души срещу осем хиляди ще е клане.

Слушаха го, все едно са слисани. Добре се владееха. Или може би наистина се бяха слисали, че планът на Мерилин е разкрит в последния миг.

Мерилин поглади с пръст дългите си бели мустаци. Като че ли прикриваше усмивка.

— Боя се, че ме бъркате с друг, флаг-генерал Карийд. — Гласът му бе дълбок и звънлив. — Аз съм веселчун, много по-висок ранг от дворцов бард, разбира се, но чак генерал... Човекът, който ви трябва, е лорд Матрим Каутон. — И леко се поклонил към младежа, който тъкмо слагаше широкополата шапка на главата си.

Карийд се намръщи. *Играчката* на Тилин ли беше генералът? Що за игра му въртяха?

— Вие имате стотина души от Гвардията на Смъртната стража и може би десетина Градинари — заговори Каутон спокойно. — Според

това, което съм чул, могат равностойно да се бият срещу пет пъти повече обикновени войници, но Бандата не са обикновени войници, а аз имам малко повече от шестстотин. Колкото до Чайсен, ако е същият, който се изтегли през Теснините, дори да е разгадал плановете ми, не би могъл да се върне за по-малко от пет дни. Последните донесения на съгледвачите ми говорят, че продължава в усилен марш на югозапад по пътя за Ебу Дар. Същинският въпрос обаче е следният: можете ли да върнете Тюон в Тарасинския палат невредима?

Карийд се почувства все едно, че Харта го е сритал в корема, и не само защото този младок изрече така небрежно името на Върховната лейди.

— Искате да кажете, че ще ми позволите да я отведа?

— Стига тя да ви вярва. И стига да можете да я отведете невредима в палата. Докато стигне там, тя е в опасност. В случай, че не го знаете, цялата ви проклета Всепобедна скапана армия е готова да й клъцне гърлото или да й смачка главата с камъни.

— Знам — отвърна Карийд, по-спокойно, отколкото се чувстваше. Защо този човек ей така щеше да пусне Върховната лейди, след като Бялата кула си бе направила целия този труд да я отвлеча? Защо, след като бе провел цялата тази проклета кампания? — Ако се наложи, ще умрем до последния мъж, за да я опазим. Най-добре ще е да тръгнем веднага. — Преди този Каутон да е премислил. Преди самият той да се е събудил от този нелеп сън.

— Да не бързаме. — Каутон се обърна към Върховната лейди. — Тюон, можеш ли да се довериш на този човек, че ще те отведе невредима в двореца в Ебу Дар?

Карийд едва се сдържа да не потръпне. Каутон можеше да е генерал и лорд, но нямаше право да изрича така името на Върховната лейди!

— Вярвам на Гвардията на Смъртната стража и съм готова да им поверя живота си — отвърна спокойно Върховната лейди. — А на него — повече, отколкото на всеки друг. — И удостои Карийд с усмивка. Още като дете усмивките й бяха рядкост. — Случайно да пазите все още куклата ми, флаг-генерал Карийд?

Той й отвърна с официален поклон. Начинът, по който говореше, му подсказа, че все още е под булото.

— Простете, Върховна лейди. Загубих всичко в големия пожар в Сохима.

— Това означава, че сте я пазили цели десет години. Приемете съболезнованията ми за загубата на съпругата ви и на сина ви — той загина храбро и доблестно. Малцина ще влязат дори веднъж в горяща сграда. Той спаси петима души, преди стихията да го надвие.

Гърлото на Карийд се стегна. Беше следила новините за него. Единственото, с което можеше да отвърне, бе нов поклон, този път — по-дълбок.

— Хайде стига вече поклони — промърмори Каутон. — Както сте я подкарали, ще си чукнете главата в земята. Веднага щом двете със Селусия си съберат нещата, взимате ги и препускате здраво. Талманес, вдигай Бандата. Не че не ви вярвам, Карийд, но ми се струва, че ще спя по-спокойно оттатък Теснините.

— Матрим Каутон е мой съпруг — изведнъж заяви Върховната лейди, с ясен и чист глас. Всички замръзнаха. — Матрим Каутон е мой съпруг.

Карийд се почувства, все едно че Харта отново го изрита. Не, не Харта. Алдазар. Що за лудост беше това? Каутон приличаше на човек който вижда полетяла към лицето му стрела и знае, че не може да я избегне.

— Проклетият Матрим Каутон е мой съпруг. Това са думите, които използва, нали?

Трябваше да е нелеп сън. Нищо друго.

На Мат му отне цяла минута, преди да успее да проговори. Огън да го изгори, изтече като че ли цял час, преди отново да може да помръдне. Когато най-сетне успя, си смъкна шапката, отиде при Тюон и сграбчи юздите на кобилата ѝ. Тя го изгледа отвисоко, хладна досущ като кралица на проклетия ѝ трон. Всички онези битки с проклетите зарове, тропаци в главата му, всички засади и набези, и те всички трябваше да спрат само след като изрече няколко думи. Е, поне най-после разбра какво се беше случило скапано съдбоносно за проклетия Мат Каутон.

— Защо? В смисъл, знаех, че рано или късно ще го направиш, но защо точно сега? Харесвам те, може би повече, отколкото ти мен, и ми е приятно да те целувам — стори му се, че Карийд изсумтя — но ти

никога не си се държала като влюбена жена. Половината време си като лед, а през другата половина ми бъркаш в червата.

— Любов? — повтори изненадано Тюон. — Навярно след време ще се обикнем, Матрим, но винаги съм знаела, че ще се омъжа, за да служа на Империята. А това, че *си знаел*, че ще изрека думите, какво означаваше?

— Казвай ми Мат. — Само майка му го наричаше Матрим, и то когато се забъркаше в беля, и сестрите му, когато го портеха.

— Името ти е Матрим. Какво искаше да кажеш?

Мат въздъхна. Ох, всичко да е на нейната. Точно като всички жени, които беше познавал.

— Преминах през един тер-ангреал до някакво друго място. Друг свят може би. Хората там всъщност не са хора — приличат на змии, — но ти отговарят на три въпроса и отговорите им винаги са верни. Единият беше, че ще се ожения за Щерката на Деветте луни. Но ти не отговори на моя въпрос. Защо сега?

Тюон се наведе от седлото — и се усмихна! И го чукна силно по темето с кокалчетата на пръстите си!

— Суеверията ти ми стигат, Матрим. Но лъжи няма да търпя. Вярно, забавна лъжа, но все пак лъжа.

— Кълна се в Светлината, истина е — възрази той и си нахлупи шапката. Току-виж го опазила. — Можеш сама да го научиш, ако поговориш с Айез Седай. Могат да ти кажат за Аелфините и Еелфините.

— Би могло да е истина — изгука Едесина, готова да му се притече на помощ. — До Аелфините може да се стигне през един тер-ангреал в Камъка на Тийр, така чух, и те уж давали верни отговори. — Мат я изгледа ядосано. То пък голямата помощ с нейните „така чух“ и „уж“. Тюон продължаваше да го гледа втренчено, все едно че Едесина изобщо не си беше отваряла устата.

— Отговорих ти на въпроса, Тюон. Сега ти отговори на моя.

— Знаеш ли, че дамане могат да предсказват бъдещето? — Изгледа го строго, сякаш очакваше, че ще го нарече „суеверие“, но Мат само кимна. Някои Айез Седай можеха да предсказват бъдещето. Защо да не могат и дамане? — Помолих Лидия да ми каже моето, преди да сляза в Ебу Дар. И ето какво каза тя: „Пази се от лисицата, която кара гарваните да летят, че той ще се ожени за теб и ще те отведе. Пази се

от мъжа, който помни лицето на Ястребовото крило, че той ще се ожени за теб и ще те освободи. Пази се от мъжа на червената ръка, че той ще се ожени за теб и никой друг“. Мат неволно опипа дългия пръстен и тя се усмихна. Много тъничка усмивка, но усмивка. — Лисица, подплашила два гарвана да полетят, и девет лунни полумесеца. А току-що ти изпълни и втората част, с което се уверих, че си ти. — Селусия ахна задавено и Тюон завъртя пръсти към нея. Дребничката гърдеста жена се овладя и оправи шарфа на главата си, но погледът, с който стрелна Мат, беше такъв, че само камата в ръката ѝ липсваше.

Мат се изсмя горчиво. Кръв и кървава пепел! Пръстенът беше само нескопосан опит на майстора, беше го купил само защото му се лепна на пръста; готов беше да се отърве от онези спомени за лицето на Ястребовото крило, както и от всички други стари спомени, стига с това да можеше да махне проклетите змии от главата си; и все пак тези неща му бяха донесли съпруга. А и Бандата на Червената ръка изобщо нямаше да съществува без онези спомени за битки.

— Май това, че съм тавирен, действа на мен самия толкова, колкото и на всеки друг. — За миг си помисли, че тя отново ще го чукне по главата, и ѝ се усмихна с най-хубавата си усмивка. — Още една целувка, преди да тръгнеш?

— Нямам настроение за това — отвърна хладно Тюон. Строгийт съдия отново се беше върнал. Всички затворници да се осъдят незабавно. — Може би по-късно. Би могъл да се върнеш с мен в Ебу Дар. Вече имаш почетно място в Империята.

Мат поклати глава — изобщо не се поколеба. Нямаше да има „почетно място“ за Лейлвин или Домон, никакво място — за Айез Седай или Бандата.

— Следващия път, когато видя сеанчанец, очаквам, че ще си някъде на полето, Тюон. — Огън да го изгори, щеше да се случи. Каквото и да правеше, животът му като че ли вървеше натам. — Ти не си ми враг, но империята ви е.

— Ти също не си мой враг, съпруге — отвърна тя хладно. — Но аз живея, за да служа на Империята.

— Е, май трябва вече да си събирате нещата... — почна Мат и млъкна, щом чу тропота на конски копита.

Ванин дръпна юздите на косматия си сив кон до Тюон, погледна накриво Карийд и останалите от Смъртната стража, изплю се през дупката между зъбите си и изсумтя:

— В едно селце, на пет мили западно оттук, има някъде към десет хиляди войници. Само един сеанчанец, доколкото разбрах. Другите са алтарци, тарабонци и амадийци. Всички на коне. Мисля, че разпитват за хора с броня като на тоя. — Кимна към Карийд. — И според слуха, който убиел едно момиче, дете, както го описват, много прилича на Върховната лейди, получава сто хиляди златни корони. Направо лиги точат за тия пари.

— Мога да се промъкна покрай тях — каза Карийд. Лицето му бе спокойно, направи ведро. Но гласът му прозвуча като изваден меч.

— А ако не можеш? — попита кротко Мат. — Едва ли е случайно, че са толкова близо. Надушили са те. Още едно надушване — и край с Тюон. — Карийд се намръщи.

— Смяташ да се отметнеш от думата си? — Изваден меч, който много бързо може да влезе в употреба. Още по-лошото бе, че Тюон наблюдаваше. Гледаше Мат наистина като суров съдия. Огън да го изгори, ако тя загинеше, нещо щеше да изсъхне в него. А единственият начин да го предотврати, да е сигурен, че е предотвратено, бе да направи онова, което мразеше повече и от работата. Беше си мислил, че воденето на битки, колкото и да ги мразеше, все пак е по-добре от работенето. Близо деветстотинте загинали само за няколко дни го бяха разубедили.

— Не. Тя тръгва с вас. Но ми оставяте дванайсетима от вашата Смъртна стража и няколко Градинари. Като ще им отвлечам вниманието от вас, трябва да ги накарам да си помислят, че аз съм Карийд.

Тюон остави повечето дрехи, които Мат й беше купил, защото трябваше да пътува с лек багаж. Но букетчето розови пъпчици от червена коприна си го прибра в дисагите, сгънато в ленена кърпа грижливо, все едно пъпчиците бяха от стъкло. Нямаше с кого да се сбогува освен с госпожа Анан — разговорите с нея наистина щяха да й липсват, — така че двете със Селусия се приготвиха бързо. Милен се усмихна толкова широко, като я видя, че трябваше да погали по главичката мъничката дамане. Явно вестта за случилото се се беше разнесла, защото докато минаваха през лагера със Смъртната стража,

мъжете от Бандата ѝ се покланяха. Много ѝ напомняше на прегледа на полковете в Сеандар.

— Какво ти е мнението за него? — попита тя Карийд, щом шпалирът от войници остана зад тях и препуснаха в лек галоп. Не се налагаше да уточнява кой е „той“.

— Не е моя работа да правя преценки, Върховна лейди — отвърна навъсено Карийд. И завъртя глава да огледа околните дървета. — Аз служа на Империята и на Императрицата, дано да живее вечно.

— Както и всички ние, флаг-генерал. Но ви моля за личната ви преценка.

— Добър пълководец, Върховна лейди — отвърна той без колебание. — Храбър, но не прекалено. Няма да се изложи на сигурна смърт само за да покаже колко е храбър, поне според мен. И е... приспособим. Човек с много пластове. И ако ми простите, Върховна лейди, мъж, който е влюбен във вас. Забелязах как ви гледа.

Влюбен в нея? Може би. Смяташе, че и тя може би ще го обикне. За майка ѝ говореха, че била обичала баща ѝ. И човек с много пластове? Пред Матрим Каутон един лук щеше да прилича на ябълка! Почеса се по главата. Все още не беше свикнала с косата си.

— Първото нещо, което ще ми трябва, е бръснач.

— Може би ще е по-добре да изчакате до Ебу Дар, Върховна лейди.

— Не — отвърна тя. — Ако загина, ще загина като тази, която съм. Смъкнала съм булото.

— Както кажете, Ваше височество. — Усмехнат, той отдаде чест: Удари се с юмрук в сърцето толкова силно, че стоманата изкъртя в стомана. — Ако загинем, всички ще загинем като тези, които сме.

ГЛАВА 37

ПРИНЦ НА ГАРВАНИТЕ

Стиснал ашандарей, Мат намръщено гледаше небето. Слънцето отдавна бе подминало зенита. Ако Ванин и ония от Смъртната стража не се върнеха скоро, вероятно щеше да се озове в битка със слънцето в очите на стрелците или още по-лошо — по здрач. Най-лошото беше, че над планините на изток се трупаха тъмни облаци. Вятърът духаше от север. Нямаше измъкване този път. Дъждът щеше да вкара язовеца в курника. Жилите на лъковете не вършеха добра работа в дъжд. Е, с малко късмет дъждът все пак беше на няколко часа разстояние, но не беше забелязвал досега късметът му да го е спасявал да не подгизне до кости при порой. Но не смееше да изчака до следващия ден. Онези типове, дето бяха тръгнали да убият Тюон, можеше отново да са надушили хората на Карийд, а тогава щеше да му се наложи да се опита да ги атакува или да им направи засада и да ги нападне, преди да успеят да хванат Карийд. По-добре беше да ги накара те да дойдат при него, на място, избрано от него. Не беше трудно да намери подходящото място, при сбирката карти на господин Роидел, от една страна, и Ванин и другите съгледвачи — от друга.

Алудра се суетеше около една от стегнатите с метални обръчи тръби за изстрелване; плитките ѝ с мъниста скриваха лицето ѝ, докато оглеждаше нещо при широката дървена основа. Мат съжаляваше, че не се беше съгласила да остане с товарните животни като Том и госпо-жа Анан. Дори Ноал се бе съгласил да остане, макар и само за да помогне на Джюйлин и Аматера да държат Олвер да не избяга, за да гледа битката. Адски нетърпелив беше хлапакът, а това можеше да го доведе до сигурна смърт. Нещата бяха достатъчно зле, докато само Харнан и другите трима покваряваха Олвер, но вече половината мъже в Бандата го учеха да борава с меч и камата и да се бие с ръце и крака, и явно му пълнеха главата с приказки за герои, ако се съдеше по държането му, по молбите му Мат да го вземе със себе си в набезите и други такива. Алудра беше не по-малко тежък случай. Всеки можеше да

драсне ония нейни клечици и да запали горивото, щом вече е заредила тръбата, но тя настоя да го направи сама. Свирепа жена беше тая Алудра, и никак не бе доволна, че е на една и съща страна със сеанчанци, колкото и временно да беше това. Струваше ѝ се нередно, че виждат изобретенията ѝ, без да са откъм потърпевшата страна. Леилвин и Домон седяха на конете си и я държаха под око, колкото за да я защитят, толкова и за да не допуснат да направи нещо глупаво. Мат се молеше наум самата Лейлвин да не направи нещо глупаво. Откакто стана ясно, че с хората, с които щяха да се бият днес, има само един сеанчанец, тя беше решила, че няма нищо нередно да е тук, но по гневните погледи, които хвърляше от време на време към Мусенджи и другите от Смъртната стража, като че ли си мислеше, че има да им доказва нещо.

Трите Айез Седай, застанали една до друга на конете си, също мятаха мрачни погледи към сеанчанците, както и Блерик и Фен, които пък току погалваха с ръце дръжките на мечовете си, може би неволно. Джолайн и двамата ѝ Стражници като че ли бяха единствените стъписани от това, че Шерайне пожела драговошно да си тръгне с Тюон — онова, което една Айез Седай изпитваше по какъвто и да било повод, обикновено се отнасяше и за Стражниците ѝ — но споменът от окаиш-ването явно беше твърде пресен за Едесина и Теслин, за да се чувстват спокойно в присъствието на сеанчански войници. Бетамин и Сета стояха много чинно малко встрани от Сестрите. Светлокафявият кон на Бетамин я побутваше с муцуна по рамото и високата смугла жена току посягаше да го погали, след което дръпваше припряно ръката си, за да застане отново чинно. Все още нямаше да се намесят. Джолайн и Едесина го бяха заявили изрично, но явно държаха двете да са им пред очите, за да са сигурни. Двете сеанчанки явно се стараеха да гледат всичко друго, но не и сеанчанските войници. Колкото до това, за Бетамин и Сета, а също и за Лейлвин, Мусенджи и цялата им пасмина като че ли изобщо не съществуваха. Огън да го изгори, във въздуха наоколо имаше толкова напрежение, че почти усещаше отново онова въже около врата си.

Пипс заудря с копито, обзет от нетърпение, че толкова дълго стои на място, и Мат го потупа по шията, след което се почеса по белега на челюстта. Мехлемите на Тюон щипеха толкова силно, колкото го беше предупредила, но явно действаха. Новите няколко белега все още го

сърбяха обаче. Тюон... Съпругата му. Беше *женен*. Знаел беше, че предстои, знаеше го от много време насам, но все пак... Женен. Трябваше да се чувства... по-различно някак, но продължаваше да се чувства като себе си. И така смяташе да продължи, огън да го гори, ако не успееше! Ако Тюон очакваше Мат Каутон да миряса, да се кротне в семейното гнездо, да престане да играе на комар или разни такива, чакаха я изненади. Може би трябваше да спре да тича по жени, още по-малкото да ги хваща, но пак щеше да танцува с тях и да му е приятно. И да ги гледа. Само не и когато е с нея. Огън да го изгори, ако знаеше кога щеше да е това. Нямаше намерение да ходи никъде, където щеше да се налага тя, както и да слуша приказките ѝ за вино-черпци, за пъргави коняри и за жените в служба на Империята. И по кой начин женитбата ѝ с него трябваше да служи на проклетата Империя?

Мусенджи остави другите десетима мъже и петимата огиери в червено-черни брони и подкара в лек тръс черния си кон към Мат. Конят му изглеждаше добър, гледан както за добра скорост, така и за издръжливост, доколкото Мат можеше да прецени, без да го е оглеждал подробно. Мусенджи също изглеждаше издръжлив, набит и стегнат, с обрулено от времето кораво лице и с очи като два лъскави камъка.

— Простете, ваше височество — каза той и дрънна по бронята си със стоманената си ръкавица, — но не трябва ли хората ви вече да се хващат за работа? — Провличаше си думите по-лошо и от Селусия, почти неразбираемо. — Много им се проточи почивката. Съмнявам се, че ще могат да довършат стената, преди да дойде предателят. — Мат се беше чудил колко време ще мине, докато го спомене това. Беше очаквал да е по-рано.

Със смъкнати шлемове, но в стегнати нагръдници, стрелците с арбалети бяха насядали по земята зад дългия извит в дъга вал, може би една третина от кръга, издигнат от пръстта, изхвърлена от дълбокия четири стъпки изкоп пред него и продължаващ малко след краищата на изкопа. Бяха го свършили бързо. Пехотата обикновено боравеше с лопата, кирка и брадва толкова добре, колкото и с оръжията. Конницата също, но тях по-трудно можеш ги накара да го повярват. Пехотинците знаеха, че си е по-добре да има нещо между тебе и врага, ако може. Сега сечивата лежаха разхвърляни край изкопа. Някои от мъжете играеха на зарове, други просто си отдъхваха, дори подремваха. Войниците спяха винаги, щом им паднеше. Неколцина

дори четяха книжки. Книжки! Мандевин грачеше между тях, опипваше кърпката на окото си и току се навеждате да размени две-три думи с някого. Единственият пиконосец, застанал до коня си — физиономията и стойката му говореха, че няма нищо общо със стрелците наоколо — не държеше пика, а дълъг прът за знаме, обшит до средата с кожа. Теренът беше идеален за това, което си беше наумил Мат. Близко две мили тревиста морава, обрасла с полски цветя и ниски храсти, простираща се от насипа до дърветата в западния край. На север имаше блато, обрасло с редки дъбове — и някакви странни дървета с бели цветове — на гъсти дебели коренища, езеро в западния край и гора под езерото. На юг от блатото течеше малка река, на половин миля зад Мат, след което завиваше на запад откъм лявата му страна. Малка река, но достатъчно широка и достатъчно дълбока, за да се наложи на конете да плуват. Отсрещният бряг беше извън обсега на стрелите. За атакуващия имаше само един начин да се добере до насипа. Като препусне право срещу него.

— Когато дойдат, не искам да спрат и да броят колко души в червено и черно има тук — отвърна той. Мусенджи неясно защо потръпна. — Искam да видят недовършен насип и захвърлени сечива, защото сме разбрали, че се приближават. Кръвта им трябва да е кипнала от обещанието за сто хиляди златни корони, но искам толкова да се възбудят, че да не могат да мислят. Ще решат, че сме уязвими, че защитата ни е недовършена, и ако имаме късмет, ще се втурнат право напред. Ще допуснат, че половината от тях може да паднат от стрелите ни, но това само ще увеличи шанса някой от останалите да се докопа до златото. Ще очакват, че ще можем да пуснем само един залп. — Плесна с ръце и Пипс изцвили. — И тогава капанът ще щракне.

— Все пак, ваше височество, жалко, че нямате повече от вашите стрелци. Чувал съм, че разполагате с трийсет хиляди. — Мусенджи го беше чул да казва на Тюон, че е готов да се бие и със сеанчанците. Ровичкаше да научи повече.

— По-малко са, отколкото имах — отвърна Мат кисело. Победите му съвсем не можеха да се нарекат безкръвни, бяха само забележително близо до това. В гробовете в Алтара лежаха почти четиристотин стрелци и към петстотин конници. Доста дребна беше сметката на касапина, като си помислиш, но предпочиташе касапинът

да не му поднася никаква сметка. — Но и това което имам, ще стигне за днес.

— Както кажете, ваше височество. — Тонът на Мусенджи бе толкова безразличен, все едно обсъждаше цената на боба. Странно. Иначе не изглеждаше стеснителен. — Винаги съм бил готов да загина за нея. — Нямаше нужда да обяснява коя е „тя“.

— Предполагам, че и аз, Мюсенджи. — Светлина, мислеше го най-сериозно! Да, наистина го мислеше. Значеше ли това, че е влюбен? — Но все пак е по-добре да живеем за нея, не мислиш ли?

— Няма ли да си облечете бронята, ваше височество?

— Не смятам да се приближавам толкова до полесражението, че да ми трябва броня. Генералът, който вади меча си, оставя жезъла и се превръща в обикновен войник.

Беше поредният цитат на Комадрин — напоследък май много често го цитираше, станеше ли дума за войнишкия занаят, но пък този човек беше знаел почти всичко, което трябваше да се знае за занаята — само цитат, но явно впечатли Мусенджи, който отново отдаде чест и му поиска проклетото разрешение, преди да се оттегли при хората си. На Мат много му се искаше да го попита какво значи тази глупост с „височеството“. Най-вероятно беше някакъв сеанчански начин да го нарече лорд, но не го беше чувал в Ебу Дар, а там беше обкръжен от сеанчанци.

От гората в края на моравата се появиха пет фигури и не му трябваше далекоглед, за да разбере кои са. Двамата огиери в бронята, нашарена в яркокафяво и черно, щяха да му подскажат, дори и без да познае туловището на Ванин. Конниците препускаха в галоп, но огиерите не изоставаха — махаха с дългите си ръце и брадвите им се въртяха като крила на вятърни мелници.

— Прашкарите, готови! — извика Мат. — Всички останали да грабнат лопатите!

Стрелците наставяха да надигнат сечивата и да се престорят, че работят по вала, но петдесетима нахлузиха шлемовете си и се подредиха на опашка пред Алудра. Всички бяха високи, до един с късите мечове, които наричаха „изкормвачи на котки“, но вместо с арбалети бяха въоръжени с дълги четири стъпки прашки. Той щеше да предпочете да са повече от петдесет, но само за толкова стигаха праховете на Алудра. Всеки носеше платнен пояс с пришити джобове

и във всеки джоб имаше по един кожен цилиндър, малко по-голям от мъжки юмрук, с къс черен фитил, стърчащ от единия край. Алудра все още не им беше измислила някое шантаво име на тия нещица. Но щеше да измисли. Биваше я по шантавите имена. Дракони, драконови яйца.

Един по един мъжете ѝ подаваха дълги, бавно горящи фитили, за да им ги запали. Тя го правеше бързо, като използваше всяка запалка почти докато изгори до пръстите ѝ, но не трепваше, само я пускаше и палеше друга, като казваше на прашкарите да минават по-бързо, че щели да ѝ свършат запалките. Светлина, ама наистина беше стисната с тези неща. Мат знаеше, че има още пет кутии запалки. Щом се отдръпнеше от нея, всеки мъж захапваше горящия фитил между зъбите си, поставяше един от цилиндрите в прашката и тръгваше към насипа. Нарездаха се на широки интервали. Трябваше да покрият цялата дължина на насипа.

— Време е да поставите хората си на място, Мусенджи — извика Мат.

Мъжете от Смъртната стража се подредиха, Градинарите бяха в двата края. Всеки, който погледнеше с далекоглед, щеше да разбере какви са. Светлина, достатъчно беше да видят огиерите в тази броня, блеснала под слънцето. Но дори врагът да спреше, за да помисли защо Градинарите са толкова малко, все пак щеше да види, че превъзхожда Мат многократно. И имаше само един начин нападателите да разберат дали Тюон е с него.

Ванин стигна до вала, скочи от седлото и веднага поведе запенения кон, за да го охлади. Стрелците пък започнаха да хвърлят кирките и лопатите и затичаха да си сложат шлемовете и да вдигнат арбалетите. Бяха подредени в три реда, с празнини за прашкарите. Вече нямаше значение дали някой наблюдава откъм гората. Това, което виждаше, щеше да изглежда съвсем естествено.

Мат подкара Пипс, спря при Ванин и слезе. Двамата мъже от Смъртната стража и двамата огиери се присъединиха към другите. Конете се бяха запъхтели, което обаче не можеше да се каже за огиерите. Единият беше Харта, тип с твърди като камък очи, който сигурно не отстъпваше по ранг на Мусенджи.

Ванин изгледа навъсено мъжете, които още не бяха слезли да разходят конете. Можеше и да е конекрадец, осъзнал се или не, но

мразеше да се отнасят небрежно с животните.

— Разхвърчаха се като нощните й цветя, щом ни видяха — рече той и кимна към Алудра. — Постарахме се да ни видят добре в тая пъстра броня и ги подмавихме веднага щом наскочаха по конете. Гонят ни с все сила. По-бързо, отколкото е редно. — Изплю се на земята. — Не видях добре конете им, но се съмнявам, че ще издържат на тоя бяг. Някои ще свършат, преди да стигнат дотук.

— Колкото повече, толкова по-добре — отвърна Мат. — Колкото по-малко стигнат, толкова по-добре за мен. — Трябваше само да даде на Тюон един-два дни преднина, а ако това дойдеше от изтощаване на конете им, ако излезеха от дърветата и решаха, че хората му са твърде много, за да нападнат, щеше да го предпочете пред всякаква битка. След днешния галоп от шест мили конете им трябваше да отпочинат поне ден-два.

Ванин го изгледа навъсено. Другите можеше да го наричат с разните му там „лорд“ и „височество“, но не и Чел Ванин.

Мат се засмя и го потупа по рамото, след което отново се метна на седлото на Пипс. Хубаво беше, че има поне един, който не го мисли за някакъв си тъп благородник — или поне му беше все едно дали е благородник, или не е. Спря при Айез Седай, които вече се бяха качили по конете.

Блерик и Фен, единият на кафяв кон, другият — на черен, го изгледаха почти толкова студено, колкото бяха гледали Мусенджи. Те май продължаваха да подозират, че има нещо общо с онова, което се беше случило с Джолайн. Мат си помисли дали да не каже на Фен, че тая грива на темето му стои нелепо. Фен помръдна в седлото и погали с ръка дръжката на меча си. Май беше по-добре да не му го казва.

— И не забравяйте какво ви казах — тъкмо казваше Джолайн на Бетамин и Сета и им размахваше заканително пръст. Тъмнокафявият й кон приличаше на боен, но не беше. Биваше го за бърз бяг, но духът му беше мек като прясно сирене. — Само да сте си помислили за прегръщане на сайдар, ще съжалите.

Теслин изсумтя кисело, потупа по шията кафявата си кобила с бяла муцуна, много по-буйно животно от коня на Джолайн, и заговори небрежно, сякаш на въздуха:

— Тя нали ми учи дивачки, очаква от тях да се държат прилично, дори когато я не виждат. А може би си мисли, че Кулата ще приеме

дърти новачки. — По бузите на Джолайн избиха червени петна, но тя се изправи в седлото си, без дума да каже. Както обикновено, щом двете се сдърпваха, Едесина се съсредоточаваше върху нещо друго: в случая заизтупва въображаема прах от полите си. Толкова напрежение, че да се задави човек.

Изведнъж от дърветата в другия край на моравата се заизливаха конници, порой, който се разля в цяло езеро от увенчани със стомана пики, щом мъжете дръпнаха юздите, явно изненадани от гледката пред тях. Хм, изтощените коне не бяха толкова много, колкото се беше надявал Мат. Той извади далекогледа от калъфа и го вдигна пред окото си. Тарабонците се открояваха лесно, с металните забрала, скриващи лицата им до очите, но останалите носеха всякакви видове шлемове, кръгли и конични, с лицеви предпазители или открити. Успя да зърне дори няколко ръбести тайренски шлема, макар това да не означаваше непременно, че между нападателите има и тайренци. Повечето просто носеха каквато броня са намерили. „Не мислете — помисли си той. — Жената е тука. Стоте хиляди златни корони ви чакат. Проклятие, не мис...“

Отдалече прозвуча тънък пронизителен зов на сеанчански рог и конниците настъпиха ходом, разпръснаха се от двете страни, за да заобиколят насипа.

— Разгъвай знамето, Макол — заповяда Мат. Проклетите му пръчове, мислеха си, че са дошли да убият Тюон, така ли? — Този път ще ги оставим да разберат кой ги убива. Мандевин, поеми командата.

Мандевин обърна коня си и извика:

— Готови!

Подофицерите и знаменосците заповтаряха командата по фронта.

Макол смъкна кожения калъф, върза го грижливо за седлото и знамето заплющя под напора на вятъра — бял квадрат в червена рамка с голяма разтворена червена длан в средата, а под нея, извезани с червено — думите: *Довие'анди се товя сагайн*. „Време е да хвърлим зара“, преведе си го Мат. И така си беше. Видя, че Мусенджи го гледа. Доста спокоен изглеждаше за човек, срещу когото настъпват десет хиляди пиконосци.

— Готова ли си, Алудра? — извика Мат.

— Разбира се, че съм готова — сопна се тя. — Съжалявам само, че ми ги няма драконите! — Мусенджи измести поглед към нея. Огън

да я изгори, трябваше да си държи езика зад зъбите! Мат държеше тия дракони да шашнат сеанчанците, щом се сблъскат с тях за първи път.

На хиляда и двеста крачки от насипа редиците пикосонци подкараха в лек тръс, а на шестстотин преминаха в галоп, но не толкова силен, колкото трябваше. Конете им все пак вече бяха уморени след дългия бяг. Препускаха тромаво. Нито една от пиките все още не се беше снишила. Щяха да се снишат в последните стотина разтега. По някои бяха навързани ленти и вятърът ги развяваше: тук червено, там — букет от зелено или синьо. Можеше да са цветовете на един или друг Дом или отличителни знаци на наемническите отряди. И всички тези копита вдигаха шум като далечен гръмотевичен тътен.

— Алудра! — изрева Мат, без да поглежда назад. Последва кух кънтеж и въздухът замириса на сяр, щом изстрелващата тръба отпрати нагоре нощното цвете — то изтрещя и разцъфна в небето в кълбо от червени искри. Някои от препускащите конници взеха удивено да го сочат. Никой не погледна назад и не видя Талманес, който вече извеждаше от гората под езерото трите знамена конница. Бяха оставили пиките си при товарните животни, но всички бяха с лъкове. Развърнаха се в редица и подкараха, все по-силно, към прииждащите в галоп ездачи. Предната нощ конете им бяха изминали доста разстояние, но без да ги уморяват, а и бяха почивали цяла сутрин. Разстоянието между двете групи конници започна да намалява.

— Първи ред! — извика Мандевин, щом конниците се доближиха на четиристотин крачки. — Стреляй! — Във въздуха като тъмни резки изсвистяха над хиляда стоманени стрели. Първият ред мигновено се смъкна на колене, мъжете завъртяха лостовите на арбалетите, а вторият надигна оръжията. — Втори ред! — изрева Мандевин. — Стреляй! — Нови хиляда стрели изсвистяха срещу прииждащите конници.

От това разстояние стрелите не можеха да пробият гръдна броня въпреки върховете, пригодени точно за тази цел, но от седлата все пак западаха мъже. А конете... О, Светлина, горките коне. Падаха стотици коне, ритяха и цвилеха, мъчеха се да се вдигнат, събаряха други животни. Изхвърлени от гърбовете им ездачи се търкаляха по моравата и прииждащите зад тях конници ги тъпчеха.

— Трети ред! Стреляй! — изрева Мандевин и още докато този залп излиташе, първият ред се надигна. — Първи ред! — викна

Мандевин. — Стреляй! — И още хиляда стрели изсвистяха. — Втори ред! Стреляй!

Не беше съвсем едностранна битка, разбира се. Някои от нападащите конници бяха захвърлили пиките си и бяха извадили лъкове. Сред редиците на стрелците с арбалети западаха стрели. Точната стрелба от препускащ в галоп кон не беше лесна работа, а и разстоянието в началото бе твърде голямо, за да е смъртоносна, но не един от стрелците вече се мъчеше да зареди оръжието си с дървена пръчка, щръкнала от ръката му. Насипът все пак предпазваше краката им. Твърде далече бяха нападателите, та стрелите им да убиват, освен ако на някой съвсем не му беше свършил късметът. Мат видя как един падна със стрела, забила се в окото му, друг — прободен в гърлото. Появиха се и други празнини в редовете. Напред затичаха войници да ги запълнят.

— Можете да се включите вече, Джолайн.

— Трети ред! Стреляй.

Айез Седай поклати раздражено глава.

— Трябва да съм в опасност. Още не се чувствам застрашена. Теслин кимна. Гледаше атаката, все едно че беше парад, при това не особено интересен.

— Ако позволите на Бетамин и мен... — почна Бетамин, но Джолайн само я погледна хладно през рамо и сеанчанката кротна и сведе очи към ръцете си, стиснали юздите. Сета се подсмихна боязливо, но усмивката се смъкна от лицето ѝ пред погледа на Джолайн.

— Първи ред! Стреляй!

Мат завъртя очи към небесата и измърмори молитва, която наполовина си беше ругатня. Проклетите жени не се чувствали застрашени! Той се чувстваше все едно че проклетата му глава е на дръвника!

— Втори ред! Стреляй!

Талманес вече бе влязъл в обхват и възвести появата си със залп от четири хиляди лъка, от триста крачки разстояние — стрелите изчистиха доста седла. Скъси разстоянието и хората му стреляха отново. И пак. Вражеските редици се разбъркаха, явно обзети от паника. Някои обърнаха конете и препуснаха срещу бойците на

Талманес със снише-ни пики. Други започнаха да отвърщат на пороя от стрели със своите. Повечето обаче продължиха напред.

— Строй се в каре! — изрева Мандевин миг преди Мат да си отвори устата. Дано само да не беше адски закъснял.

Бандата обаче беше обучена добре. Мъжете по фланговете затичаха назад невъзмутимо, все едно че стрелите изобщо не дрънчаха по шлемовете и броните им. Някои падаха. Трите редици във фронта обаче не се огънаха, строиха се в каре с Мат в центъра. Мусенджи и другите мъже от Смъртната стража бяха извадили мечовете, а огиерите размахваха дългите си брадви.

— Прашкарите! — изрева Мандевин. — Стреляй! Първи ред, на запад! Стреляй!

Прашкарите на западната редица надигнаха прашките, опряха кожените цилиндри до бавно димящите фитили между зъбите си и с поредния залп на арбалетите развъртяха прашките. Черните цилиндри изхвърчаха на над сто крачки и западаха сред връхлитащите конници. Прашкарите вече пак въртяха прашките. Алудра беше белязала всички фитили с конци с различен цвят според времето, което щяха да горят, и всеки цилиндър избухваше с пукот, сред взрив от пламъци, кои на земята, кои — до главите на конниците. Не самият взрив беше истинското оръжие, макар че щом някой цилиндър улучеше нечие лице, конникът оставаше без глава. Алудра беше увила около праха във всеки цилиндър твърди камъчета и те разкъсваха дълбоко плътта, щом я поразят. По земята западаха цвилещи коне, крещяха хора.

Една стрела промуши левия ръкав на Мат, друга прониза десния и само перата ѝ попречиха да го прониже, трета отпра рамото на палтото му. Той пхна пръст под шала около шията си и го дръпна. Проклетото нещо изведнъж ужасно го беше стегнало. Може би все пак трябваше да си навлича броня в такива моменти. Вражеските флангове вече започваха да се извиват, да обкръжават стрелците зад насипа. Бойците на Талманес продължаваха да засипват тила им със стрели, но някол-костотин души бяха принудени да хвърлят лъковете, за да се защитят с мечовете си, а и едва ли всички коне с празни седла бяха на тарабон-ци или амадицийци. Талманес беше оставил проход в средата на фронта си, пътека за всеки, който реши да побегне, но май никой не приемаше щедрото му предложение. Миришеше им на тези сто хиляди златни корони.

— Струва ми се... — бавно заговори Джолайн. — Да, вече чувствам, че съм в опасност. — Теслин замахна и хвърли огнено кълбо, по-голямо от конска глава. Взривът изхвърли във въздуха пръст и късове от хора и коне. Крайно време беше, по дяволите!

Извърнали лица във всички посоки, Айез Седай замятаха огнени кълбета толкова бързо, колкото им беше по силите, но опустошението, което нанасяха, изобщо не спря щурма. Върхлитащите мъже вече трябваше да са видели, че в карето няма жена, отговаряща на описанието на Тюон, но кръвта им явно беше кипнала, миризмата на щедрата награда щипеше ноздрите им. Със сто хиляди златни корони човек можеше да преживее остатъка от живота си като благородник. Карето бе обкръжено и мъжете напиреха напред — и гинеха от залповете на арбалети и взривовете, хвърляни от прашкарите. И започна да се издига нов вал, от мъртви и издъхващи мъже и коне, вал, който някои се мъчеха да изкачат и също рухваха върху него. Още и още се смъкваха от седлата и се катереха, а стрелите на арбалетите ги събаряха и валът растеше и растеше. От толкова близо железните стрели пробиваха гръдната броня както нажежен нож реже масло. Прииждаха и прииждаха. И загиваха.

Тишината сякаш настъпи внезапно. Не съвсем тишина. Въздухът бе изпълнен с пъшканията на мъже, които бяха въртели ръчките колкото може по-бързо. И със стоновете на ранените. Изцвили кон. Но Мат не можеше да види нито един, който да се държи на крака между вала от мъртъвци и Талманес, нито един на седлото, освен мъжете със зелени шлемове и брони. Мъже, отпуснали лъковете и мечовете си. Айез Седай бяха скръстили ръце. И те дишаха тежко.

— Свърши се, Мат — извика Талманес. — Които не са мъртви, издъхват. Нито един от тия глупаци не се опита да избяга.

Мат поклати глава. Беше очаквал да са почти обезумели от изкусилото ги злато. Оказа се, че са съвсем обезумели.

Трябваше да се издърпат мъртъвци и умрели коне, та Мат и останалите да може да излязат, и Талманес нареди хората му да извадят въжета и да отворят коридор. Никой не искаше да се катери по това. Никой освен огиерите.

— Искам да видя дали ще мога да намеря предателя — каза Харта и тръгна с другите шест огиера, нарамили брадвите си, през грамадата от трупове, все едно че е пръст.

— Е, това поне го решихме — въздъхна Джолайн и изтри потното си лице с обшитата с дантела кърпа. — Вече си ми дължник, Мат. По правило Айез Седай не се месят в лични войни. Ще трябва да помисля как би могъл да ми се отплатиш. — Мат беше съвсем наясно какво ще измисли. Трябваше да е луда, ако си мислеше, че ще се съгласи.

— Арбалетите го решиха това, марат-дамане — каза Мусенджи. Беше смъкнал шлема, бронята и палтото си и беше отпрал единия ръкав, за да може един от гвардейците му да го превърже там, където го беше пронизала стрела. Ръкавът се беше отпрал много точно, все едно че шевът нарочно е бил слаб. — Арбалетите и сърцатите мъже. Изобщо не сте разполагали с повече, нали, ваше височество. — Не беше въпрос. — Само това и загубите, които сте понесли.

— Казах ти — отвърна Мат. — Имах достатъчно. — Нямаше да му разкрие повече от неизбежното.

Мусенджи само кимна разбиращо.

Харта и Градинарите вече се бяха върнали.

— Намерих го предателя — каза Харта и вдигна за косата една отсечена глава.

Веждите на Мусенджи подскочиха, щом видя тъмното кривоносо лице.

— Много ще ѝ е интересно, като го види това — промълви той тихо. Тихо, както тихо се изважда меч от ножница. — Трябва да ѝ го занесем.

— Познаваш ли го? — попита Мат.

— Познавам го, ваше височество. — Лицето на Мусенджи, изведнъж станало като изваяно от камък, подсказа, че няма да каже нито дума повече по въпроса.

— Виж, ще престанеш ли да ме наричаш така? Името ми е Мат. И след този ден смятам, че имаш правото да го използваш. — Сам се изненада, щом се усети, че му е протегнал ръка.

Каменната маска се напука от изненада.

— Не мога да го направя, ваше височество — отвърна стъписано Мусенджи. — Когато тя се омъжи за вас, вие станяхте Принц на Гарваните. Да изрека името ви означава да сведа очите си завинаги.

Мат свали шапката си и прокара пръсти през сплъстената си коса. Казвал беше на всички, които искат да го чуят, че не си пада по

благородници, че не иска да е благородник и че го мисли сериозно. И продължаваше да го мисли сериозно. А ето че беше станал проклет благородник!

Направи единственото, което можеше.

Смя се, докато не го заболя коремът.

ЕПИЛОГ

СПОМНИ СИ СТАРАТА ПОГОВОРКА

Помещението — с боядисани в червено стени и таван, изрисуван с птици и риби, плуващи сред облаци и вълни — гъмжеше от облечени в кафяво писари: щъкаха по пътеките между дългите маси. Като че ли никой не надаваше ухо — повечето изглеждаха слисани, и с право — но присъствието им дразнеше Сурот. Сто на сто бяха подслушали част от казаното, а повечето бяха лоши вести. Галган обаче беше настоял. Трябваше да се трудят, за да не се замислят за ужасните новини от отечеството, а всички до един бяха доверени мъже и жени. Беше настоял! Добре поне, че тази заран белокосият старец не се беше облякъл като войник. Торбестите му сини гащи и късото червено палто с висока яка, с няколко реда златни копчета с личния му герб, бяха върхът на сеандарската мода, което значеше, че са върхът на имперската мода. Когато облечеше броня или само червената си униформа, я гледаше, все едно че е войник на негово подчинение!

Е, само Елбар да донесеше вестта, че Тюон е мъртва, можеше да се разпорежи да убият Галган. Бузите му бяха нацапани с пепел като нейните. Корабът, обещан от Семирага, бе донесъл вестта за смъртта на Императрицата и че Империята е раздрана от бунтове. Вече нямаше Императрица, нито Щерка на Деветте луни. За престолоудиято светът се разтърсваше на ръба на разрухата. За някои от Кръвта — също. Само да умреше Галган — и още неколцина, — никой нямаше да се противопостави Сурот Сабеле Мелдарат да се провъзгласи за Императрица. Постара се да не мисли за новото име, което щеше да приеме. Предварителното мислене за ново име носеше лош късмет.

Намръщен, Галган се взря в проснатата пред тях карта и постави лакирания си с червено нокът върху планините по източното крайбрежие на Арад Доман. Сурот не знаеше как се казват. Картата показваше цял Арад Доман и по нея се виждаха три маркера: един червен клин и два бели кръга, на север и юг.

— Ямада, Туран пресметна ли точно колко души са излезли от тези планини, за да се присъединят към Итуралд, когато навлезе в Арад Доман?

Ефраим Ямада също беше с пепел по бузите, защото беше от Кръвта, макар и от Низшата кръв, но косата му бе подстригана на паница вместо тесния гребен с обръснатия иначе череп. Само простосмъртните около масата, какъвто и да беше рангът им, бяха без прически. Побелял, снажен, с броня в синьо и златно, с широки рамене и стройни бедра, Ямада все още пазеше донякъде младежкия си чар.

— Докладва за поне сто хиляди, капитан-генерал. Може би сто и петдесет.

— А колко са се появили, след като Туран прекоси границата?

— Някъде към двеста хиляди, капитан-генерал.

Галган въздъхна и се изправи.

— Значи Туран има една армия пред себе си и друга — зад себе си, най-вероятно цялата сила на Арад Доман, заклещен е между тях и го превъзхождат числено. — Глупак! Да изтъква толкова очевидни неща.

— Туран трябваше да обере всеки меч и пика от Тарабон! — сопна се Сурот. — Ако преживее този разгром, ще му искам главата!

Галган я изгледа изпод белите си вежди.

— Не мисля, че Тарабон все още е толкова верен за такава подкрепа. Освен това той разполага с дамане и ракен. Те би трябвало да компенсират по-малката му численост. Като стана дума за дамане и ракен, подписах заповеди за повишаването на Тилий Кирган в лейтенант-генерал и в Низшата кръв, тъй като вие се колебаехте, и заповеди за връщането на повечето ракени в Амадиция и Алтара. Чайсен все още не е открил кой предизвика онази малка бъркотия на север, а никак не ми харесва мисълта, че въпросният „някой“ дебне да скочи, щом Чайсен се върне в Молвейнската клисура.

Сурот едва се сдържа да не изсъска. Нямаше да му позволи да я предизвика!

— Надвишавате правата си, Галган. Аз командвам Предтечите. Засега все още аз командвам Завръщането. Няма да подписвате заповеди без мое одобрение.

— Вие командвахте Предтечите, които се вляха в Завръщането — отвърна той хладнокръвно и Сурот усети горчивина в устата си.

Вестите от Империята го бяха одързостили. След като Императрицата беше мъртва, Галган със сигурност се канеше да се провъзгласи за първия Император от деветстотин години. Явно трябваше да умре още тази нощ. — Колкото до вашето командване на Завръщането... — И изведнъж млъкна, чул тежкия тропот на ботуши в коридора.

Вратата рязко се отвори и нахлуха гвардейци от Смъртната стража, в пълно снаряжение и с ръце на дръжките на мечовете. Суровите им очи огледаха залата. Едва след като се увериха, че всичко е наред, отстъпиха встрани и се видя, че коридорът е пълен с още гвардейци, други бойци и огиери. Сурот едва ги забеляза — очите и се бяха приковали само в дребничката смугла жена в синьо, с обръсната глава и пепел по бузите. Вестта се беше разнесла из целия град. Не можеше да е стигнала до двореца, без да е чула за смъртта на майка си, за гибелта на цялото си семейство, но лицето ѝ се беше стегнало в сурова маска. Коленете на Сурот рухнаха на пода от само себе си. Кръвта около нея коленичи, простосмъртните се проснаха по очи.

— Светлината да ви благослови с невредимото ви завръщане, ваше височество — занарежда тя в хор с всички от Кръвта. Значи и Елбар се беше провалил. Все едно. Тюон нямаше да приеме ново име, нито щеше да стане императрица, преди да е свършил траурът. Все още можеше да умре и да очисти пътя за нова императрица.

— Покажете им какво ми донесе капитан Мусенджи, флаг-генерал Карийд — каза Тюон.

Един висок мъж с три черни пискюла на шлема се наведе и грижливо изсипа от платнената торба някаква голяма буца, която се изтъркаля по зелените плочки на пода. Задушлива воня на гнила плът изпълни залата. Мъжът пусна торбата, направи три крачки напред и застана до Сурот.

Отне ѝ минута, докато разпознае кривия като кука нос в гнилата кървава леш. Но щом го позна, се просна по лице и зацелува плочките. Не от отчаяние. Можеше да се измъкне от това. Стига да не бяха подложили Елбар на разпит.

— Очите ми са снишени, ваше височество, заради това, че един от моите хора ви е оскърбил толкова дълбоко, че сте му взели главата.

— Оскърби ме. — Тюон като че ли претегляше думите си. — Да, може да се каже, че ме оскърби. Опита се да ме убие.

Залата се изпълни с ахкания и преди Сурот да успее да отвори уста, флаг-генералът на Гвардията на Смъртната стража затисна задника ѝ с ботуш, сграбчи гребена ѝ в юмрука си и я дръпна нагоре. Тя не се възпротиви — това само щеше да усилва позора ѝ.

— Очите ми са дълбоко снишени от това, че един от моите се е оказал предател, ваше височество — заговори тя прегракнало. Искаше ѝ се гласът ѝ да прозвучи естествено, но проклетникът така ѝ беше извил гърба, че беше цяло чудо, че изобщо можеше да говори. — Ако го бях заподозряла, лично щях да го подложам на разпит. Но ако се е опитал да ме оклевети, ваше височество, излъгал е, за да скрие истинския си господар. Имам някои подозрения по това, които бих искала да споделя с вас насаме, стига да благоволите. — С малко късмет щеше да хвърли вината на Галган. Това, че бе узурпирал властта ѝ, щеше да помогне.

Тюон погледна над главата ѝ. Гледаше Галган, Абалдар и Ямада, всички от Кръвта, но не и нея.

— Добре известно е, че Зайред Елбар беше изцяло човек на Сурот. Не е вършил нищо, без тя да му заповяда — каза Тюон. — Ето защо Сурот Мелдарат вече не съществува. Тази да'ковале ще служи на Гвардията на Смъртната стража както те пожелаят, докато косата ѝ не порасте достатъчно, за да е прилична, щом я пратят на платформите за продажба.

Сурот така и не помисли за ножа, с който се канеше да разреже вените си — той бе в покоите ѝ, недостижим. Не можеше да помисли за нищо. Запищя безмълвно още преди да започнат да дерат дрехите ѝ.

Слънцето на Андор грееше топло. Певара смъкна наметалото си и почна да го връзва зад седлото, щом Порталът се затвори и горичката на огиерите в Тар Валон изчезна. Никоя не бе искала да ги видят, че тръгват. По същата причина щяха да се върнат в горичката, освен ако нещата не тръгнаха зле. Беше си мислила, че тази задача трябва да се изпълни от някоя, която съчетава най-високи дипломатически умения с лъвски кураж. Какво пък, на нея поне кураж не ѝ липсваше. Поне това можеше да каже за себе си.

— Ти откъде научи сплита за обвързването на Стражник? — попита я стряскащо Джавиндра: и тя сгъваше наметалото.

— Сигурно помниш, че веднъж подхвърлих на Червените сестри, че ще е добре да си имаме Стражници. — Певара намести червените си ръкавици, без да покаже ни най-малко притеснение от въпроса. Беше го очаквала. — Защо трябва да се изненадваш, че знам сплита? — Всъщност беше й се наложило да попита Юкури и много се беше затруднила със скриването на същинската причина да я попита. Но се съмняваше, че Юкури има никакви подозрения. Червена да обвърже Стражник беше все едно жена да полети. Само дето точно заради това беше дошла в Андор. Както и всички останали.

Само Джавиндра беше тук по заповед на Цутама, след като Певара и Тарна не можаха да предложат достатъчно имена, които да се харесат на тяхната Висша. Кльощавата Заседателка не си направи труда да прикрие недоволството си, не и от Певара, макар че го прикри много дълбоко от Цутама. Тарна също беше тук, разбира се, светлокоса и ледена; бе оставила шарфа си на Пазителка в Кулата. За Пазителката на Елайда щеше да е трудно да има Стражник, въпреки че мъжете щяха да ги настанят в града, далече от Кулата, но все пак идеята преди всичко беше нейна и дори да не можеше да се каже, че е чак нетърпелива, все пак беше решена да вземе участие в този опит. Освен това нуждата от бройки беше съществена, защото бяха намерили само три Сестри, готови да откликнат на идеята. Основната задача на Червените от толкова време — да намират мъже, способни да преливат, и да ги водят в Кулата, за да бъдат опитомени — привличаше жени, кисели към всички мъже, тъй че беше много трудно. Джебзраил, тай-ренката с грубоватото лице, все още си пазеше статуйка на момчето, за което щеше да се е омъжила, ако не бе дошла в Кулата. Внучетата й вече щяха да са дядовци, но тя все още говореше с обич за него. Деса-ла, красивата каириенка с големи черни очи и несдържан нрав, акой паднеше възможност щеше цяла нощ да танцува с много мъже, докато не ги изтощи. А Мелейр, пълничка и много умна, много словоохотлива, пращаше пари в Андор за образованието на праправнуците на братята и сестрите си, както беше пращала и за тяхното, и на децата и внуците им.

След като й бе писнало да ги търси по възможно най-малки подат-ки, след като й беше омръзнало да проверява много деликатно дали го мислят сериозно, накрая Певара бе убедила Цутама, че шест ще са достатъчно за начало. А и по-голяма група можеше да

предизвика неприятна реакция. В края на краищата, ако цялата Червена Аджа се появише в така наречената Черна кула, че даже и половината, мъжете като нищо можеха да си помислят, че са подложени на атака. Това бе едно от нещата, за което се бяха споразумели зад гърба на Цутама. Нямаше да обвързват мъже, проявяващи признаци на лудост. В смисъл — ако изобщо им позволяха да обвържат някого.

Очите и ушите на Аджата в Кемлин бяха изпратили подробни донесения за Черната кула, а някои дори си бяха намерили работа в нея, тъй че не им беше трудно да намерят отъпкания черен път, водещ от града към величествения, увенчан със зъбери черен портал с двойна арка, висок близо петдесет стъпки и десет разтега широк. Двете черни кули отстрани се извисяваха на над петнайсет разтега. Нямаше същински порти, които да затварят отвора, а черната каменна стена, простираща се на изток и запад и нахъсана на интервали от основите на бастиони и кули, никъде не беше по-висока от четири-пет стъпки. Тази недовършена стена, която като че ли завинаги щеше да си остане недовършена, придаваше на портата нелеп вид.

Но у тримата мъже, които излязоха през отвора, нямаше нищо нелепо. Бяха облечени с дълги черни палта и с мечове на кръста. Единият, висок мършав младеж със завити нагоре мустачки, носеше на високата си яка сребърна игла с формата на меч. Един от Вречени-те. Певара едва потисна инстинкта да мисли за него като за равен на Посветена, а за другите двама — като за новачки. Новачките и Посветените ги пазеха грижливо и под постоянен надзор, докато не изучат достатъчно Силата, за да станат Айез Седай. Според всички сведения Бойците и Вречените ги смятаха за готови за бой още щом се научеха да преливат. При това от първия ден ги принуждаваха да извличат толкова сайдин, колкото могат, караха ги почти непрекъснато да боравят с него. От това загиваха мъже, но те го наричаха „учебни загуби“, сякаш можеха да прикрият смъртта зад равнодушните думи. Стомахът на Певара се сви при мисълта, че новачки и Посветени могат да пострадат по този начин, но мъжете като че ли го приемаха за даденост.

— Добро да ви е утрото, Айез Седай — поздрави ги Вреченият, щом спря пред тях, и се поклони. Много малък поклон, без да откъсва

очи от тях. Говорът му беше мурандийски. — Е, та какво желаят шест Сестри тук при Черната кула в това чудесно утро?

— Да видим М'хаил — отвърна Певара и едва успя да не се задави от думата. Означаваше „водач“ на Древната реч, но това, че бе възприета като единствена титла, ѝ придаваше повече сила, все едно че този мъж водеше всички и всичко.

— А, да видите М'хаил, тъй ли? И от коя Аджа да предам?

— Червената — заяви Певара и го видя как примига. Много задоволително. Но едва ли много обнадеждаващо.

— Червената — повтори той равнодушно. Не се стъписа задълго. — Е, добре. Енказин, ал-Сийн, вие останете да пазите. Да видим какво иде каже М'хаил.

Той се обърна, пред него се появи сребриста вертикална резка и се ушири не повече от обикновена врата. Това ли беше най-много, което му бе по силите? Имаше малък спор дали да обвържат възможно най-силните мъже, или най-слабите. Слабите сигурно по-лесно щяха да се държат под контрол, докато силните можеха — определено щяха — да са по-полезни. Не бяха стигнали до съгласие — всяка Сестра трябваше да реши сама за себе си. Мъжът се шмугна през Портала и веднага го затвори, преди да е успяла да зърне нещо повече от бяла каменна платформа със стъпала от едната страна — водеха нагоре, и ръбест блок от черен мрамор, който можеше да е от строителните блокове на сградата. Бе излъскан толкова, че светеше под слънцето.

Двамата други застанаха под двойната арка, все едно че се канеха да попречат на Сестрите, ако решат да влязат. Единият беше салдеец, мършав и с голям нос, почти на средна възраст, с нещо ѝ напомняше за писар, поизгърбен, все едно дълги часове беше седял приведен над писалищната маса. Другият беше момче, още почти дете: отмахваше начесто с пръсти черния си перчем, но вятърът бързо го връщаше над очите му. Не изглеждаха ни най-малко притеснени, че стоят сами срещу шест Сестри. Стига да бяха сами. Дали горе на кулите нямаше други? Певара едва се сдържа да не погледне нагоре.

— Ей, момче — извика звънливо Десала. Звън на камбанки, примесен с яд. Най-сигурният начин да си избие яда за нея беше като си го изкара на някое дете. — Трябва да си вкъщи при майка си и да учиш буквите. Какво търсиш тука?

Момчето цялото почервения и пак отметна перчема от очите си.

— Самл си е много добре, Айез Седай — рече салдеецът и го потупа по рамото. — Бързо се учи и няма нужда да му показваш два пъти едно и също, за да го научи. — Момчето изпъна рамене, засия от гордост и пхна палци под колана за меч. Меч, на неговата възраст! Вярно, синът на благородник щеше да е практикувал меч вече няколко години на възрастта на Самл ал-Сийн, но нямаше да му разрешат да обикаля с това нещо на кръста!

— Певара, никакви деца — каза хладно Тарна. — Знаех, че тук държат и деца — но никакви деца.

— Светлина! — възкликна Мелейр. Бялата ѝ кобила усети възбудата ѝ и замята глава. — Разбира се, че никакви деца!

— Ще е отвратително — каза Джезраил.

— Никакви деца — бързо се съгласи Певара. — Мисля да изчакаме първо да се видим с господин... с този М'хаил.

Явиндра изсумтя.

— Никакви деца за какво, Айез Седай? — попита намръщено Енказин. И повтори, след като не му отвърнаха: — Никакви деца за какво?

Вече не приличаше на писар. В дръпнатите му очи се долавяше нещо... опасно. Дали държеше мъжката половина на Силата? Тръпки я побиха при тази мисъл, но Певара се въздържа да прегърне сайдар. Някои преливащи мъже можеха да усещат, когато жена държи Силата, а Енказин вече изглеждаше готов да избухне.

Зачакаха в тишина. Само някое конско копито изтропваше — и Явиндра мърмореше нещо под нос. Певара не можеше да различи думите, но можеше да познае недоволно мрънкане още щом го чуе. Тар-на и Джезраил си извадиха книги от дисагите и зачетоха. Добре. Да видят тези Аша'ман, че не са притеснени. Само че дори и момчето не се впечатли. Двамата със салдееца просто стояха под арките и ги гледаха, без да мигат.

След може би половин час се разтвори нов Портал, този път по-голям, и мурандиецът пристъпи през него.

— М'хаил ще ви приеме в палата, Айез Седай. Моля, минете. — И кимна към отвора.

— Вие ли ще ни заведете? — попита Певара, щом слезе. Порталът беше по-голям, но щеше да се наложи да се наведе, ако решеше да премине на коня.

— От другата страна ще ви чакат. — Мъжът се изсмя. — М'хаил не общува с такива като мен. — Певара задели това в ума си, да го премисли по-късно.

Щом премина и последната и се озоваха до бялата каменна платформа с лъскавия като огледало черен мраморен блок, Порталът примига и се затвори. Четирима мъже и две жени в груби вълнени дрехи поеха юздите на конете им, а един мургав широкоплещест мъж със сребърния меч и извита люспеста фигура от червено и златно — дракон — на високата черна яка ги удостои с много къс поклон.

— Последвайте ме — отсече той. Очите му бяха като свредели.

Палатът, за който бе споменал мурандиецът, се оказа точно това: два етажа от бял мрамор, увенчани с куполи и остри шпилове в салдейски стил, отделен с бялата платформа от широко и голо здраво отъпкано пространство. Не беше от големите палати, но повечето благородници живееха в далеч по-малки и по-скромни сгради. Широки каменни стъпала водеха към просторна площадка пред висока двукрила врата. На всяко крило беше изваян и покрит със златен варак грамаден юмрук в метална ръкавица, стиснал три мълнии. Крилата се разтвориха, преди тайренецът да посегне към тях, но не се видяха никакви слуги. Трябваше да е прелял. Отново я побиха ледени тръпки. Явиндра измърмори нещо под нос. Този път прозвуча като молитва.

Палатът можеше да е на някой благородник с вкус към гоблени с батални сцени, с червени и черни плочки по пода, само дето не се виждаха никакви слуги. Имаше си слуги, макар че за съжаление сред тях нямаше очи и уши на Червената Аджа. Но дали държеше да не му се мяркат пред очите, когато не му трябват, или им бе заповядал да не излизат по коридорите? Може би за да не види никой, че са пристигнали шест Айез Седай. Този ред на разсъждения се бореше с мисли, които Певара предпочиташе да потисне. Беше приела опасностите преди да напусне Бялата кула. Нямаше смисъл тепърва да се занимава с тях.

Помещението, в което ги въведе тайренецът, се оказа тронна зала, с кръг от черни колони с виещи се на спирали жлеbove — крепяха купол, покрит със златен варак. Позлатени светилници висяха на позлатени вериги. Около извитите стени също се редяха светилници с огледала, на високи стойки. Стотина мъже в черни палта стояха от двете страни. Всеки, доколкото можеше да види, носеше на високата

си яка меча и дракона. Мъже със сурови лица, мъже с ухилени лица, мъже с жестоки лица. Очите на всички се бяха приковали в нея и другите Сестри.

Тайренецът не ги представи. Отдръпна се, сля се с множеството Аша'ман и ги остави сами да продължат напред през залата. Тук плочките по пода също бяха червени и черни. Таим сигурно много си падаше по тези цветове. Самият той седеше небрежно отпуснат на нещо, което можеше да се нарече трон — масивен стол с пищна резба и позлата като всеки трон, който бе виждала, върху бял мраморен подиум. Певара съсредоточи погледа си върху него, и не само за да избегне всички тези очи на способни да преливат мъже, които я следяха. Маз-рим Таим наистина привличаше погледа. Беше висок, с извит нос, излъчваше физическа сила. Имаше и някакво мрачно излъчване също. Седеше кръстосал крака, едната му ръка бе небрежно отпусната на тежката облегалка — ала изглеждаше готов всеки миг да избухне в необузdana ярост. Интересно, макар черното му палто да беше извезано със синьо-златни дракони, извиващи се по ръкавите от лактите до маншетите, не носеше игли на яката си.

— Шест Сестри от Червената Аджа — заговори той, щом те спряха пред подиума. Очите му... А тя си беше помислила, че очите на тайре-неца са като свредели! — Явно не сте дошли, за да ни опитомите всички. — Из залата се разнесе мъжки кикот. — Та за какво искате да поговорите с мен?

— Аз съм Певара Тазановни, Заседателка за Червените. Това е Явиндра Дорейл, също Червена Заседателна. Другите са Тарна Фейр, Десала Неванче...

— Не ви питах за имената — прекъсна я хладно Таим. — Попитах защо сте дошли.

Това нямаше да тръгне на добре. Певара се сдържа да не вдиша дълбоко, макар много да й се дощя. Външно беше съвсем хладна и спокойна. Вътрешно се чудеше дали няма да свърши този ден насила обвързана. Или мъртва.

— Искаме да обсъдим обвързването на Аша'ман като Стражници. В края на краищата вие сте обвързали петдесет и една Сестри. Против волята им. — Все едно да му каже, че са го знаели от самото начало. — Ние обаче не предлагаме обвързването на който и да било от вас против волята му.

Един висок златокос мъж — стоеше близо до подиума — се подсмихна.

— Че защо ще позволим Айез Седай да вземат когото и да... — Нещо невидимо го удари по слепоочието толкова силно, че той рухна и от ноздрите му потече кръв.

Длъгнест мъж с оредяла сива коса и двуостра брада се наведе и го пипна с пръст по главата.

— Жив е — каза и се изправи. — Но черепът му е пукнат и челюстта е счупена. — Все едно че говореше за времето. Никой от мъжете не помръдна от мястото си, за да предложи Цяра. Нито един!

— Имам скромни умения с Цяра — каза Мелейр и понечи да тръгне към падналия. — Мисля, че ще са достатъчни. С ваше позволение.

Таим поклати глава.

— Нямате позволението ми. Ако Мишраил оживее до довечера ще бъде Изцерен. Може би болката ще го научи да си държи езика зад зъбите. Казвате, че вие искате да обвържете Стражници. *Червените*?

Последната дума беше изпълнена с презрение, но Певара предпочете да го пренебрегне. Очите на Тарна обаче и слънцето можеха да превърнат в ледунка и Певара я хвана за ръката, преди да е заговорила.

— Червените имаме опит с мъже, които могат да преливат. — Сред стотината Аша'ман се надигна ропот. Гневен ропот. Тя и това пренебрегна. — Не ни е страх от тях. Обичаят се променя трудно като закона, и по-трудно понякога, но решихме да променим своя. Оттук нататък Червените сестри могат да обвързват Стражници, но само мъже, можещи да преливат. Всяка Сестра може да обвърже толкова, колкото намери за добре. Ако вземем за пример Зелените, мисля, че едва ли ще са повече от трима-четирима.

— Добре.

Певара неволно примига.

— Добре?!

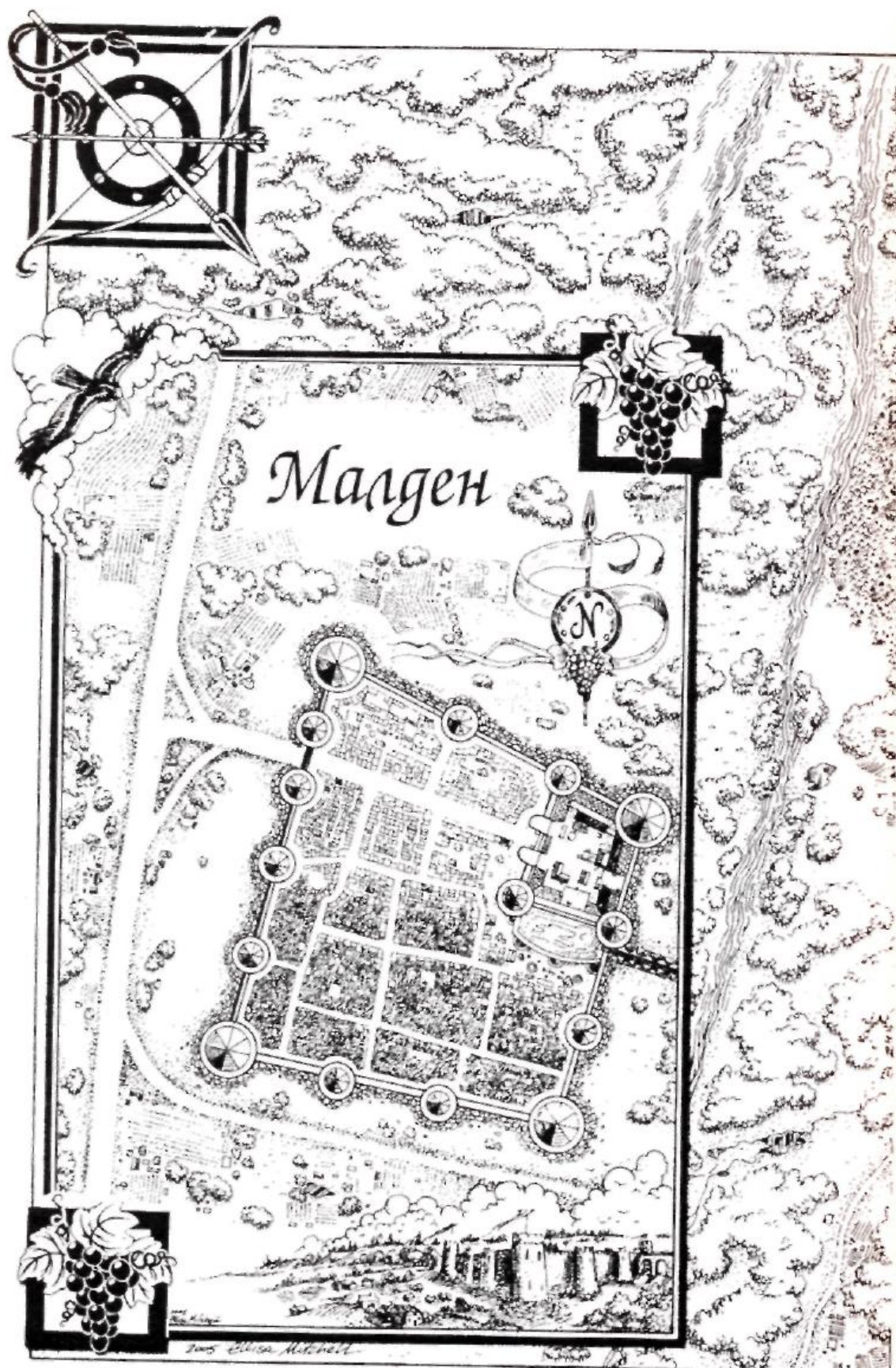
Сигурно не го беше разбрала. Невъзможно беше да се е убедил толкова лесно.

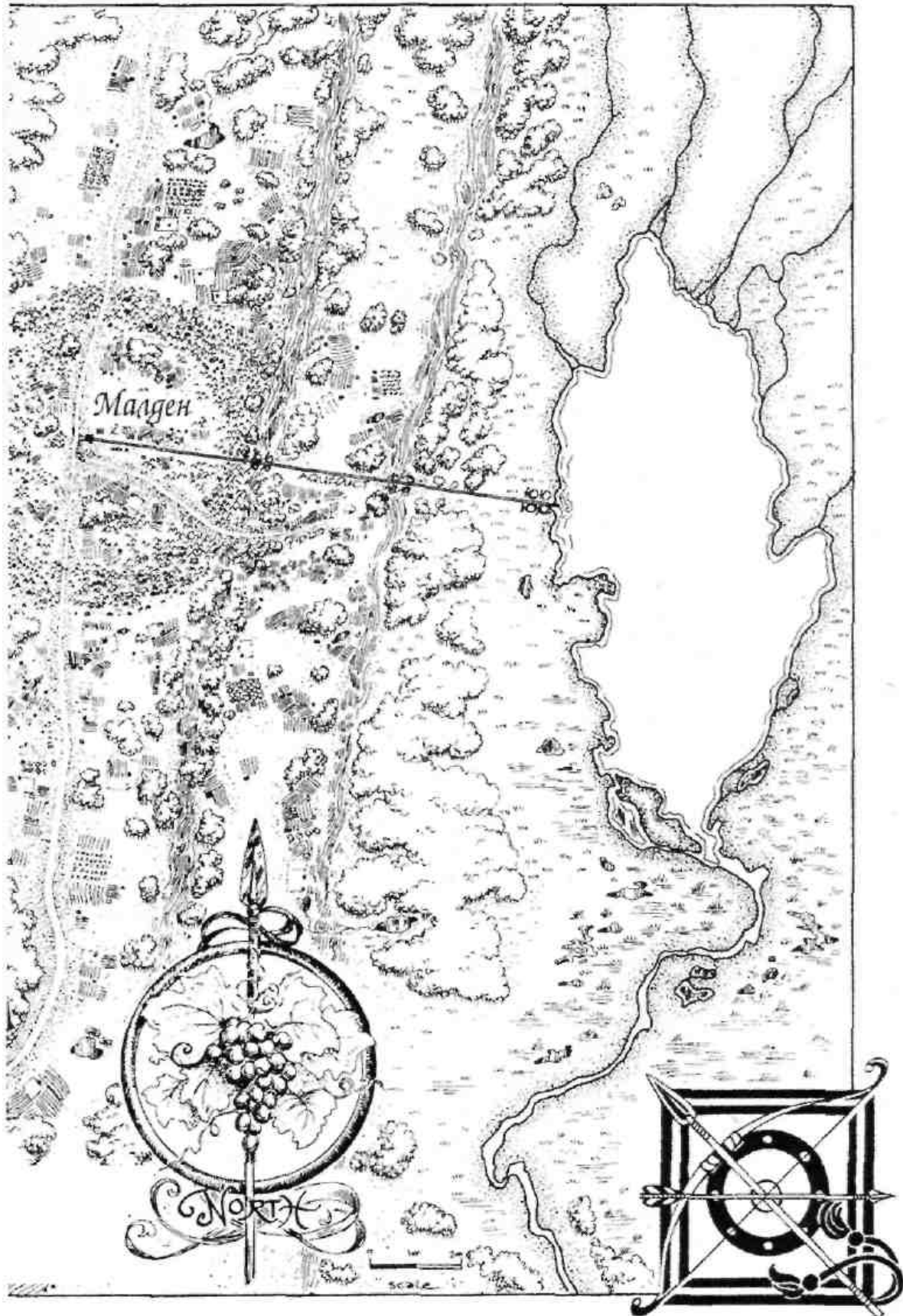
Очите на Таим се впиха в нейните. Той разпери ръце в подигравателен жест.

— Какво очаквахте да кажа? Да, така е честно? Нека да е поравно? Приемете това „Добре“ и попитайте кой ще позволи да го обвържете? Освен това си припомнете старата поговорка. „Нека царува Господарят на хаоса“.

Залата избухна от гръмък мъжки смях.

Певара никога не бе чувала такава поговорка. И цялата настръхна от този смях.

КРАЙ на Единадесета книга от „Колелото на времето“

Издание:
ИК „Бард“, 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.